

Giới thiệu Yêu Hận Triền Miên

Truyện Yêu Hận Triền Miên bắt đầu tình yêu từ sự thù hận? Anh trai cô vì đắc tội với giang hồ nên cô phải hy sinh thân mình để anh trai mình được tha tội. Với vẻ bề ngoài xinh đẹp nên đã đồng ý ngay và bắt cô ký vào hợp đồng "giang hồ"!

Sau khi đồng ý với hiệp ước, thân thể của cô đã hoàn toàn thuộc về hắn ta. Hắn đùa giỡn, cười nhạo, thỏa mãn trên thân thể mềm mại của cô. Nhưng cô đành cam chịu vì người anh trai yêu quý của cô.

Không thể chịu được thêm nỗi nhục đó, cô đã tìm cách ra tay "hạ sát" hắn bằng súng, tưởng chừng đã kết thúc nhưng nào ngờ cô lại gặp hắn thêm một lần nữa? Câu chuyện yêu xen kẻ hận thù bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chương 1: Lòng giam sâu như biển

"Để tôi rời khỏi có được không?"

Nửa đêm, trong phòng ngủ to lớn, chỉ có ánh đèn đầu giường đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt, sau một màn kịch tình mãnh liệt như bạo phong vũ, Nhượng Tuyết thở gấp. Khi anh đã dời thân thể nặng nề khỏi người cô, sau đó ôm cô vào trong ngực để cô gối đầu trên cánh tay rắn chắc của anh, cô lấy hết dũng khí, nhỏ giọng hỏi, câu hỏi đã cẩn thận cất giấu ở trong lòng rất lâu

Biết rõ cô không nên cũng không thể hỏi, nhưng cô vẫn không nhịn được vẫn muốn hỏi. 6 năm qua, từ lúc cô 18 tuổi đã dây dưa với anh đến năm 24 tuổi, nhiều năm tuổi xuân như vậy, tất cả đều tuổi xuân đều cho anh. Mà anh, ngoại trừ nhu cầu trên giường, đối xử với cô giống như người xa lạ, không có trao đổi, chỉ có hoan ái kịch liệt, giống như động vật đến mùa giao phối cần tìm bạn tình

Nếu như chỉ là trả nợ, thì cũng nên kết thúc rồi chứ?. Lúc đầu, cô cho rằng cả đời cô sẽ vĩnh viễn phải sống trong bóng tối, nhưng nửa năm trước, anh của cô, vì không chịu được sự cắn rứt lương tâm trong nhiều năm, đã tự sát, mà cha mẹ của cô vì lớn tuổi. Kể từ đó bạc tiền kẻ đầu xanh, đau lòng quá độ nên cũng lần lượt qua đời, trên thế giới này chỉ còn một mình cô

Ba mạng người, cộng thêm 6 năm qua, cô không có tôn nghiêm, hèn mọn ở bên cạnh anh, mặc cho anh làm xằng làm bậy vẫn chưa đủ sao?. Khoảng khắc cô vén màn lên, cô cảm thấy thế giới bên ngoài thật xa lạ, ánh mặt trời quá chói mắt. Nhưng cô không muốn sống trong bóng tối cả đời

Chỉ có điều, khi cô nói xong, người đàn ông đang hôn lên trán của cô, toàn thân cứng đờ, cánh tay siết chặt, lật người một cái, đem thân hình phản hông của cô đặt ở dưới thân

“Em nói cái gì?”

Đôi mắt hẹp dài vốn đang nhắm lại, bỗng nhiên trợn to, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén bắn về phía cô, giọng điệu trầm thấp, mang theo thô bạo. Cô có biết mình đang nói gì không?. Rời khỏi?. 2 từ này cô cũng nói được sao?. Lúc đầu, khi cô đồng ý ký vào khế ước, cô không được quyền hủy bỏ khế ước, trừ phi anh chủ động buông tay, bằng không, cả đời này cô đừng mơ rời xa anh. Cho dù những người không nên chết cũng đã chết rồi, nhưng cũng không thể thay đổi được ước định ban đầu của bọn họ

Bị khí thế của anh làm cho giật mình, Nhượng Tuyết chỉ có thể lẳng người nhìn người đàn ông đẹp trai ở phía trên đang nổi trận lôi đình. 2 tay chống đỡ ở trước ngực anh. Cô có nên tiếp tục đề tài này hay không?. Nếu như chọc anh nổi giận, cô không gánh nổi hậu quả, Nhưng nếu như đã lên tiếng, sao có thể bỏ qua cơ hội khó có được này?. Nếu như hôm nay không nói, có lẽ sau này cô không dám mở lời nữa?

“Tôi muốn rời đi, được không?”

Sợ hãi nhìn anh. Lặng Nhượng Tuyết, mày đừng sợ, đây là cơ hội duy nhất của mày

“Muốn rời đi?. Phải không?”

Giọng nói của người đàn ông ôn nhu, dịu dàng vang lên bên tai cô, ngược lại lại làm cho toàn thân Nhượng Tuyết lạnh run

“Tôi không dám...”

Lời nói từ trong miệng phát ra, đã mang theo thanh âm run rẩy. Đây là điều Nhượng Tuyết cảm thấy hối hận nhất đêm nay, vì đã tùy tiện nói ra như vậy.

Làm sao cô có thể cùng ma quỷ đàm phán điều kiện, đó không phải tự tìm đường chết sao?

“Không dám?” Đưa tay xoa nhẹ lên chiếc cổ trắng nõn, nhẵn nhụi của cô, chậm rãi, không chút để ý nói :

“Nói một lần nữa”

Da thịt toàn thân đều cảm thấy khó chịu, lòng điên cuồng bức bách, Nhược Tuyết cố gắng tự nói với mình, nhất định phải bình tĩnh, không nên hốt hoảng, nếu không sẽ vạn kiếp bất phục

“Tôi không dám, sau này không dám nữa”

“Lăng Nhược Tuyết, em nhớ rõ cho tôi, nếu sau này còn dám nói 2 chữ này ở trước mặt tôi, thì em cứ liệu hồn đấy” Đầu ngón tay thon dài chọt dùng sức, bóp cô họng nho nhỏ của cô

“Ừm. . . . .”

Thật khó chịu, cô sắp không thể hít thở. ở trên giường liễu mạng gãy gập, 2 tay nhỏ bé múa máy ở trong không trung, nhưng không bắt được thứ gì. Cô yếu ớt như vậy, sao có thể là đối thủ của anh

Cần cổ truyền đến lửa nóng đau đớn, đôi mắt đã đỏ bừng, muốn hít thở một chút không khí. Anh muốn giết cô!. Giờ phút này, Nhược Tuyết thật sự tin tưởng anh muốn giết cô, ác độc tàn bạo như vậy, sức lực trên tay không chút dư thừa

Chỉ cần một giây nữa thôi, một giây ngắn ngủi nữa thôi, cô có thể chết rồi, thật sự được giải thoát. .... Cũng tốt, như vậy cũng tốt. Như vậy, cô có thể đi theo bố mẹ, và anh, không phải sao. Cô không còn phải sống cô độc lẻ loi trên thế giới này nữa, cứ như vậy đi

Tâm tựa hồ như đã nghĩ thông suốt, cô từ từ nhắm 2 mắt lại, mặc cho anh xử trí. Dù sao anh giữ cô bên người, không phải muốn trả thù anh trai đã làm ra những chuyện không thể cứu vãn được sao?. Bây giờ anh trai của cô đã không còn trên thế gian này rồi, vậy anh hành hạ cô để cho ai xem?. Ai sẽ đau lòng vì cô?

Nhưng, ông trời hình như không muốn để cho cô được giải thoát, sức lực trên cần cổ chọt nói lòng, không khí liên tục tràn vào phổi, cô gần như tham lam hít toàn bộ không khí vào trong phổi, nhưng một giây tiếp theo, môi của cô đã bị ngăn lại

Bị đôi môi mỏng chặn lại. Không có thương tiếc, không có dịu dàng, lúc này anh tựa như mãnh thú, muốn phát tiết ở trên người cô. Cô bị buộc phải hé mở đôi môi nhỏ, chiếc lưỡi xông thẳng vào môi của cô. Bờ môi của anh rất mỏng, dùng hết sức lực để hôn. Mặc kệ đầu của cô có chuyển động như thế nào, môi của anh vẫn có cách kiềm chế được môi cô, không để cô trốn thoát

“Lăng Nhược Tuyết, đời này, em chỉ có thể ở trên giường của tôi, đừng mong rời khỏi đây. Đừng tưởng rằng Lăng Nhược Phong chết rồi là có thể bù đắp được những tội ác mà anh ta đã gây ra. Một mạng đổi một mạng sao đủ?. Vĩnh viễn không bao giờ đủ. Nếu em dám lặp lại lời này một lần nữa, em có tin dù hán đã chết, tôi cũng khiến hán cũng không được yên giấc”

Mang theo khí thế cường hãn, nặng nề nói bên tai cô

Tin, cô tin! Nàng làm sao sẽ không tin. Ác ma như anh ta có chuyện gì sẽ không làm được?

Nhưng, vừa rồi, anh ta nói một mạng trả một mạng, chẳng qua là như vậy sao?. Cô không còn anh trai, không còn ba mẹ, Mà anh thì sao?. Dám nói một mạng đổi một mạng còn chưa đủ. Nhưng cô ko nói được, không dám nói, những giọt lệ bị thương cũng nhịn không được rơi xuống

“Lăng Nhược Tuyết, cô khóc cái gì?. Đừng rơi nước mắt rề tiền đó trước mặt tôi”

Giọt nước mắt của cô rơi trên mặt anh, khiến cho lòng của anh càng thêm nóng. Thật ra cô rất ít khóc, ít nhất rất ít khóc ở trước mặt anh. Ngoại trừ đau đớn vì lần đầu tiên, còn có lúc bố mẹ cô qua đời, ngoài ra, thời gian khác chưa từng thấy thấy cô khóc

Ai ngờ uy hiếp như vậy lại không có tác dụng, tiếng nghẹn ngào lại vang lên trong màn đêm yên tĩnh, càng thêm rõ ràng

“Không, thật là đau. . .”

Sau khi thét lên một tiếng, hành hạ không có chừng mực lại bắt đầu nữa rồi

Động tác của anh càng ngày càng nặng nề, mỗi một lần đụng đều giống như muốn khảm cô vào trong người anh. Anh muốn kéo cô cùng nhau xuống địa ngục

Thân thể thật là đau, đầu càng thêm choáng váng, lòng cũng rất mệt. Cuộc sống như thế này đến bao giờ mới kết thúc?. Cô không dám nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ nữa.

Tiết tấu quá nhanh khiến cho ý thức của cô trở nên mơ hồ. Cô thật sự rất mệt mỏi. Mệt mỏi muốn ngủ, nhưng lại không ngủ được

Một giấc ngủ này, Nhược Tuyết hình như ngủ rất lâu, lâu đến mức cô mơ thấy rất nhiều chuyện cũ, mơ thấy bố mẹ thương yêu cô, khuôn mặt luôn luôn ôn hòa tươi cười của anh, sau đó là anh xảy ra chuyện, nước mắt của bố mẹ, lời cầu xin của anh. .... Cùng với người đàn ông luôn muốn dùng thủ đoạn

để ép buộc cô

Có một số việc gần như vậy, rồi lại xa đến thế, gần như mới xảy ra ngày hôm qua, xa như vậy vì cô biết, có một số người không trở về được, cũng có một số việc không thay đổi được

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Sai lầm không nên phạm

Hương thơm của cô gái nhỏ mê hoặc lòng của chàng trai trẻ, để cho anh phạm phải sai lầm mà cả đời này không thể cứu vãn được, anh bế cô trở về phòng của mình.....

Edit: Lãng Lãng

6 năm trước

Tháng 7, mùa hoa Phượng Hoàng đua nở.

Mặc kệ thành tích tốt hay xấu, có thể lên đại học hay không, hay tiếp tục bôn ba trong hành trình cuộc đời vẫn còn dang dở của mỗi người. Thì vẫn phải nói hẹn gặp lại với ngôi trường mà mình đã gắn bó suốt 3 năm, cả những tháng năm vui đầu miệt mài học hành cực khổ trên ghế nhà trường.

Buổi trưa, sau khi liên hoan kết thúc, một đám thiếu nam thiếu nữ trẻ tụ tập chung một chỗ thương lượng xem buổi tối đến chỗ nào chơi. Mà người luôn bị anh trai quản giáo nghiêm ngặt, – Lương Úy Ngừ, lại kéo tay bạn tốt của mình, đi dạo trong sân trường, nơi mà có lẽ sau này họ sẽ không có dịp trở về thăm nữa

2 cô gái xinh đẹp 18 tuổi, không tô chút son phấn, da thịt trắng như tuyết, môi anh đào đỏ tươi, lông mi tinh tế. Điều dịu dàng đáng yêu giống nhau, khiến cho người khác yêu thích, không muốn buông tay

“Nhược Tuyết, tớ rất muốn đi chơi với bọn họ. Nhưng buổi tối, anh trai tớ lại không cho tớ ra ngoài. Ai, sau này lên đại học rồi, cũng rất ít có cơ hội gặp lại bạn học cũ” Lương Úy Ngừ thở dài một tiếng

“Tiểu Ngừ, thật ra, ra ngoài chơi cũng không có gì vui. Bọn nam sinh thì uống rượu, hút thuốc, còn mấy bạn nữ thì hát hò, uống nước” Lăng Nhược Tuyết an ủi bạn tốt đang không vui. Từ lớp 10, bọn họ đã cùng bạn, 3 năm nay tình cảm rất tốt. Điều đáng mừng hơn là, cả 2 cô đều thi đậu chung trường đại học

“Nhưng Nhược Tuyết, tớ chưa từng uống rượu. Nhưng tớ thấy có vài người phụ nữ uống rượu đáng vẻ rất ưu nhã”

“Tiểu Ngừ, nếu không chúng ta ăn mừng một chút. Hay là đến nhà tớ đi. Bố mẹ của tớ đi ra ngoài du lịch vẫn chưa về, còn anh trai của tớ đang đi làm”

Cô nhớ trong nhà vẫn còn một chai rượu vang hảo hạng, bố nói là do học sinh của ông tặng nhưng ông không nỡ uống

“Nhược Tuyết, trong nhà cậu có rượu không?” Vừa nghe bản thân có thể phóng túng một chút, Lương Úy Ngừ đã hưng phấn lôi kéo tay của Nhược Tuyết

“Dĩ nhiên, nếu không chúng ta ăn mừng như thế nào?. Nhưng không biết cậu đến nhà của tớ có được không?”

Đi ra khỏi cổng trường, Lăng Nhược Tuyết thấy một chiếc xe thể thao màu đen tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Đó không phải là xe thường xuyên đưa đón Tiểu Ngừ không?. Là anh trai của cô ấy tới

“Nhược Tuyết, không sao. Tớ sẽ bảo anh của tớ chờ đến nhà cậu, anh nhất định sẽ đồng ý”

Bởi vì sức khỏe mẹ không tốt, nên quanh năm thường xuyên không có ở trong nước, anh trai luôn yêu thương cô, cô xin gì được nấy. Huống chi, trước đây, cô cũng thường đến nhà của Nhược Tuyết để học nhóm

“Được rồi, vậy cậu thử xem sao”

Nhược Tuyết chỉ gặp anh của Tiểu Ngừ mấy lần, mỗi lần đều đứng xa xa nhìn, không dám đến gần. Trên người anh toát lên hơi thở lạnh lẽo, cộng thêm vóc người cao lớn, làm cho người khác sợ hãi

Lương Úy Lâm ngồi ở trong xe, trên mặt đeo kính, vẫn không tháo suốt, ngăn lại ánh mắt sắc bén của anh. Nhìn em gái của anh đi cùng với một cô bé, thoạt nhìn là một cô bé ngọt ngào, mi nhỏ cong cong, đôi mắt vừa sáng vừa tròn, đôi môi nhỏ mềm mại. cười lên lộ ra lúm đồng tiền thật sâu nơi khóe miệng, tựa hồ như 2 vòng xoáy hút lòng người vào đó

Đáng tiếc, cô chỉ là bạn học và là bạn tốt của em gái, không phải là người anh có thể tùy tiện dựa vào. Cô gái như vậy, không thích hợp với cuộc sống của anh

Mà Lương Úy Lâm luôn không có cách nào cự tuyệt trước sự làm nũng của em gái, cho nên lái xe đưa cô đến dưới nhà của Lăng Nhượng Tuyết, dặn dò lần nữa, buổi tối phải đợi anh đến đón sau đó mới lái xe rời khỏi ....

Rượu đỏ lâu năm ngọt thuần, khiến cho 2 tiểu nữ sinh vừa uống rượu vừa hát.....

Tan làm về đến nhà, tình cảnh Lăng Nhượng Phong nhìn thấy chính là : em của anh cầm cái ly vẫn còn vụn vãi rượu vang trên đất đang lăm nhảm, và bạn học của con bé cũng giống như vậy, nằm ở trên ghế salon bên cạnh. Váy học sinh dài đến đầu gối cũng vì ngồi ở dưới đất mà bị kéo lên trên, lộ ra bắp đùi thiếu nữ trắng nõn, non mềm khiến người ta muốn véo một cái, chỉ cần vén lên một chút là có thể nhìn thấy quần lót màu trắng

Thanh niên tuổi còn trẻ luôn không khống chế được dục vọng mãnh liệt của bản thân, Lăng Nhượng Phong gắt gao nhắm mắt lại, đi vào trong phòng của mình

“Nhượng Tuyết, đi về phòng ngủ nào” Cuối cùng vẫn không yên lòng, khi nhìn thấy 2 cô gái nhỏ ngủ trên mặt đất, Lăng Nhượng Phong từ trong phòng đi đến chỗ của em gái, vỗ nhẹ vào mặt của cô, nhưng em gái không có phản ứng

Cúi người bế em gái trở về phòng sau đó anh ra ngoài, anh nhắm mắt lại, đem cô bé ở dưới đất bế lên. Muốn bế cô ấy đến phòng của em gái, nhưng cô gái nhỏ trong lòng đã tỉnh lại, mở cặp mắt mông lung nhìn anh, tay nhỏ bé mảnh khảnh chủ động vòng qua cổ của anh :

“ Anh, sao anh lại đến nhanh như vậy?”

Thì ra, cô cho là anh trai của cô đến. Hương thơm của cô gái nhỏ mê hoặc lòng của chàng trai trẻ, để cho anh phạm phải sai lầm mà cả đời này không thể cứu vãn được, anh bế cô trở về phòng của mình.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nên bù đắp như thế nào?

Kèm theo tiếng hét, là tiếng vải vóc bị xé rách vang vọng trong đêm đen yên tĩnh, áo sơ mi mỏng manh trên người Nhượng Tuyết đã thành mảnh vụn rơi xuống đất

Edit: Lãng Lãng

Nửa đêm, Nhượng Tuyết tỉnh lại, là vì nghe được tiếng kêu gào đau đớn ở bên ngoài, âm thanh đó ngày càng rõ ràng

Anh về rồi?. Vậy còn Tiểu Ngừ đâu?. Giật mình một cái. Nhượng Tuyết lật người xuống giường, ngoài cửa sổ trời đã tối đen như mực. Trời ạ, để ăn mừng bọn họ tốt nghiệp trung học lại cùng đậu một trường đại học, các cô đã uống say be bét, nhưng làm sao cô trở về giường được?. Một chút ấn tượng cô cũng không có, vậy Tiểu Ngừ đâu?

“Đừng, cầu xin anh, tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi sẽ chịu trách nhiệm...”

Lăng Nhượng Phong cả mặt đầy máu quỷ trên mặt đất. lòi kéo ống quần của người đàn ông lạnh lùng đang đứng ở đây. Là anh không nên, không nên dựa vào bạn học của em gái. Sau khi cô tỉnh dậy rồi chạy khỏi không đến nửa giờ sau, người đàn ông này đã mang một đám đàn ông mặc tây trang màu đen cao lớn, đá văng cửa xông vào nhà anh, một cây súng lục màu đen chia vào sau ót của anh, không nói gì chỉ dùng sức đánh anh

“Chịu trách nhiệm?. Chỉ bằng này?”

Lương Úy Lâm cười lạnh đá lên người hắn. Anh chỉ tới đón em gái về nhà, xe còn chưa dừng lại đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc hốt hoảng chạy ra ngoài. Anh vội vàng xuống xe, ngăn cô lại. Kết quả chứng kiến em gái một thân nhếch nhác, nước mắt giàn giụa khắp cả mặt, anh biết là do anh chăm sóc không tốt nên để em gái chịu sỉ nhục. Cô ko phải đến nhà bạn học chơi sao?. Tại sao lại như vậy?

“Tiểu Ngừ, nói cho anh biết, những người ở trong kia đâu?. Anh sẽ không để em chịu ủy khuất!” Dưới đèn đường, anh ôm lấy em gái đã khóc đến thở không nổi, trong lòng ngày càng lạnh giá. Người của anh cũng dám đụng, anh sẽ bắt hắn sống không bằng chết!

“Anh, đừng, đừng, dẫn em về nhà..... Dẫn em về nhà.....”

Lương Úy Ngừ cảm thấy hoảng loạn, muốn rời khỏi nơi này. Cô bị người khác xâm phạm, ... Xâm phạm..... Người đàn ông kia còn là anh trai của người bạn tốt nhất của cô. Cô đã gặp qua Lăng Nhượng Phong mấy lần, anh là người đàn ông ôn hòa. Nhưng tối nay anh giống như một con dã thú không ngừng chiếm đoạt cô, mặc cho cô cầu xin thế nào, anh cũng không ngừng lại.....

Đau lòng vì em gái, Lương Úy Lâm đưa cô về nhà trước, mời bác sĩ tư nhân đến tiêm cho cô một mũi thuốc an thần, sau đó anh mới dẫn mấy thủ hạ đến đây. Không người nào có thể xâm phạm người của anh mà còn có thể sống tốt trên đời này, huống chi đó là người em gái anh thương yêu nhất

"A. . . . ."

Lăng Nhựt Phong phát ra tiếng kêu tuyệt vọng mà đau đớn, người đàn ông kia đã trúng nơi trí mạng nhất của anh

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Tôi thật sự là không cố ý! Ta không dám nữa!"

Lăng Nhựt Phong không biết nói gì. Hắn điên cuồng cầu xin tha thứ, sợ đến cả người run rẩy. Hắn hối hận đến mức cắn xé lương tâm, nhưng đối mặt với người đàn ông như vậy, làm sao hắn thoát khỏi?

“ Còn có lần sau?”

Lương Úy Lâm lấy ra khăn tay màu trắng lau thanh súng đen ngòm, nụ cười trên mặt tựa như ác ma, nụ cười đó khiến Lăng Nhựt Phong cảm thấy mình sắp đưa thân vào địa ngục

“Mày nói câu có nên cho mày một phát, để cho mày không phải chịu khổ nữa không?” Thả khăn trong tay xuống, Lương Úy Lâm cầm súng chia vào đầu hắn

“Đừng. . . . .” Không đợi Lăng Nhựt Phong cầu xin tha thứ. Nhựt Tuyết đã lao đến trước mặt Lương Úy Lâm. Cô còn chưa kịp hỏi đã xảy ra chuyện gì, thì thấy một khẩu súng chia vào anh trai

Anh trai của Tiểu Ngừ tại sao lại ở đây, hơn nữa còn mang theo đám người kinh khủng. Tiểu Ngừ đâu rồi?

Người con gái đáng chết này có biết cô đang làm gì không?. Nếu như không phải lúc này tay anh nhanh nhẹn thì viên đạn đã bắn vào người cô rồi!. Em gái của Lăng Nhựt Phong, thật là thú vị

“ Anh Lương, đã xảy ra chuyện gì?. Tiểu Ngừ đâu?”

Lòng của Nhựt Tuyết rồi bõ, nhìn anh trai mình bị đánh thoi thóp nằm trên mặt đất, rốt cuộc anh đã làm sai chuyện gì?

“ Cô hãy hỏi anh trai thân yêu của cô xem?. Hỏi xem anh ta biết mình đã làm gì. Hỏi đi!”

Vừa nhắc đến em gái, lửa giận trong lòng Lương Úy Lâm càng bốc lên, anh nhắc thân thể nhỏ nhắn của Nhựt Tuyết đầy ngả trước mặt Lăng Nhựt Phong

“ Anh, tại sao anh lại. . . . ”

Không cần hỏi, Nhựt Tuyết cũng đã đoán được. Đây là lỗi của cô, cô ko nên mang Tiểu Ngừ đến nhà uống rượu, còn để cho cô ấy bị sỉ nhục như vậy. Tiểu Ngừ còn trẻ như vậy, con đường sau này còn dài, cô ấy biết làm sao đây?. Nhựt Tuyết nhìn về mặt hối hận của anh trai, trong lòng cảm thấy bi thương

“ Thật xin lỗi, anh Lương, thật xin lỗi” Nhựt Tuyết đứng dậy, quỳ trước mặt Lương Úy Lâm

“ Cô nói xin lỗi với tôi?. Một câu xin lỗi là có thể bù đắp cho sai lầm mà anh ta đã làm với Tiểu Ngừ sao?” Lương Úy Lâm ngồi xổm xuống, ngón tay thon dài nắm chặt cằm của Nhựt Tuyết

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ." Nhựt Tuyết đau khóc thành tiếng, trừ nói ba chữ, này cô không biết nói gì hơn

“ Không bằng, tôi đem việc mà Lăng Nhựt Phong đã làm với Tiểu Ngừ, trả ở trên người cô, như thế nào?”

Khuôn mặt ướt đẫm nước mắt lại làm cho anh nhớ đến khuôn mặt của em gái. Thật đáng hận, anh làm sao có thể bỏ qua cho người của Lăng gia đây?

“Đừng. . . . ”

Kèm theo tiếng hét, là tiếng vải vóc bị xé rách vang vọng trong đêm đen yên tĩnh, áo sơ mi mỏng manh trên người Nhựt Tuyết đã thành mảnh vụn rơi xuống đất

“ Cầu xin anh đừng. . . ”

Lăng Nhựt Phong thấy em gái bị người đàn ông xé rách quần áo tại chỗ, trong lòng đau xót đến cực điểm. Là anh đã hại cô, anh nghĩ muốn bước đến cầu xin, nhưng một người áo đen bên cạnh đã ngăn anh lại

“ Cô biết, tôi có thể. Cô không phải muốn bù đắp sai lầm của anh trai sao?. Bậy anh ta làm thế nào với Tiểu Ngừ, thì tôi sẽ làm như thế trước mặt anh ta, cho anh ta nhìn, được ko?”

Thanh âm của anh rõ ràng rất nhẹ, nhưng vào tai Nhục Tuyết lại giống như thiên quân vạn mã dầm đập khiến cho màng nhĩ của cô bị đau, mà bàn tay của anh của thuận thế giầy vò lên nơi mềm mại nhất của cô, giầy vò không thương tiếc

“Không nên ở chỗ này, tôi xin anh, không nên ở đây”

Nhục nhũ, cùng hoảng sợ khiến Nhục Tuyết hận không thể chết vào giờ phút này. Ở trước mặt anh trai còn ở trước mặt nhiều người đàn ông như vậy, làm chuyện vô sỉ nhất với cô

“Lúc anh ta làm như vậy với Tiểu Ngừ có nghĩ đến sẽ có ngày em gái mình sẽ bị người đàn ông khác làm như vậy không?”

Động tác dưới tay càng thêm nặng nề. Anh muốn nhục nhũ cô, Anh muốn đòi lại những sỉ nhục mà em gái anh phải chịu

“Anh giết tôi đi!. Anh giết tôi đi. Cầu xin anh bỏ qua cho em gái của tôi”

Lăng Nhục Phong cũng không chịu được nữa rống lên. Anh sai rồi, vậy anh lấy cái chết tạ tội vậy được rồi chứ?. Anh không nên phạm lỗi không thể tha thứ được, da thịt trắng nõn, cùng với mùi thơm nhàn nhạt để cho anh không để ý đến sự đau đớn của Lương Úy Ngừ, không quan tâm đến sự cầu xin của cô mà không ngừng xâm phạm cô. Nhưng sau khi tất cả kết thúc, anh mới phát hiện mình sai rồi. Nhưng cô đã khóc, đã chạy, anh lại không dám đuổi theo

“Giết chết mày?. Không phải quá tiện nghi cho mày sao?. Tao muốn giữ mày lại, từ từ hành hạ...”

Lương Úy Ngừ đẩy Nhục Tuyết ra, xoay người ngồi chồm hổm xuống tát Lăng Nhục Phong một cái. Anh đã nghĩ ra biện pháp tốt hơn, anh sẽ đem em gái của hắn về, từ từ đòi lại. Anh muốn người đàn ông này phải sống để nhìn em gái của mình bị người đàn ông khác làm cho chết đi sống lại

“Nếu như mày dám tự tìm đường chết, tao muốn cả nhà mày cùng chôn theo. Tốt nhất mày nên hiểu rõ. Dẫn cô ấy đi. Chúng ta đi”

Lương Úy Lâm lạnh lùng dùng khăn trắng lau tay sau đó xoay người rời đi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Người đàn ông ác ma

Edit: Lăng Lăng

Đêm hôm đó, sau khi Lương Úy Lâm cưỡng ép đưa cô đến biệt thự nằm ở vùng ngoại ô, thì cả người đều biến mất

Cô muốn gọi điện thoại, nhưng 2 người đàn ông cao lớn được lưu lại để canh chừng cô lại nói :

“Ông chủ đã phân phó, không có sự đồng ý của cậu ấy, thì cô không thể liên lạc với bên ngoài” Đúng vậy, nếu không có sự đồng ý của anh ta, ngay cả việc cô ra khỏi cửa chính cũng không thể

Không thể gọi điện thoại, không thể xem TV, không thể lên mạng. Trừ ba bữa cơm một ngày có người giúp việc phục vụ ở bên ngoài, thì cơ hội để nói chuyện với người khác cũng không có. Người đàn ông đáng sợ đó lại giam lỏng cô. Nhưng cô thật lo lắng, không biết anh trai cô thế nào rồi?. Lo lắng hơn chính là Tiểu Ngừ, không biết cô ấy ra sao rồi?

Cô không tin, anh trai của cô lại làm ra chuyện khiến trời đất đều căm phẫn như thế. Nhưng nếu không phải vậy, thì anh trai của Tiểu Ngừ sao có thể đánh anh trai của cô sống không bằng chết, còn trước mặt bao nhiêu người xé rách quần áo của cô, bàn tay lạnh lẽo đó giầy vò trên người cô khiến cô đau đớn, khiến cho cô mỗi lần nằm mơ tỉnh lại đều toát mồ hôi lạnh toàn thân

Cô vốn nghĩ rằng Tiểu Ngừ chỉ là thiên kim nhà giàu mà thôi, nhưng đêm hôm đó cô thấy được bề ngoài cũng không đơn giản như vậy. Những người đàn ông cao lớn đối với Lương Úy Lâm rất kính sợ, một ánh mắt của anh cũng khiến người ta kiêng dè 3 phần. Mà bọn họ vẫn gọi anh là ông chủ, làm sao có thể là người làm ăn bình thường được?. Tóm lại anh là loại người gì đây?

Ngày đó, anh nói muốn bắt cô trả nợ là thật sao?. Phải làm sao đây?. Cô chỉ là một cô gái mới 18 tuổi, cái tuổi này phải không buồn không lo, nhưng cuộc sống như thế cách cô càng ngày càng xa, bị anh ép buộc nhốt ở chỗ này, sau này không thấy ngày mai của mình ở nơi nào?. Chỗ này tựa như căn nhà giam, giống như địa ngục, cô không trốn thoát được, ngột ngạt đến mức thở không nổi

“Tôi muốn xuống dưới lầu có được không?” Kéo cánh cửa phòng ra, nhìn thấy 2 người đàn ông vẻ mặt như băng sơn ngàn năm đứng ở đó

“Tiểu thư, chỉ cần cô không ra khỏi biệt thự thì có thể” Giọng nói lạnh lẽo trước sau như một

“Có thể cho tôi gọi điện thoại về nhà được không?”

Nhược Tuyết cúi đầu đi qua bên cạnh anh, sau khi đi được một mét, cô đột nhiên quay đầu lại, hỏi người đàn ông có khuôn mặt lạnh lẽo đang đứng ở cửa. Đơn giản là cô đi xuống dưới cũng vô ích, bây giờ người duy nhất có thể giúp cô chính là người đàn ông trước mắt này, mặc dù anh ta vẫn duy trì gương mặt lạnh lùng, nhưng không giống như Lương Úy Lâm, đáng sợ đến mức người ta không dám đến gần

Trả lời Nhược Tuyết là sự im lặng, người đàn ông kia không nói một lời. Đây chính là không thể phải không?. Cô tìm người đàn ông kia chắc được chứ?

“Vậy anh gọi điện cho anh Lương giúp tôi được không?”

Không có biện pháp, Nhược Tuyết chỉ đành nhỏ giọng cầu xin anh ta. Nhưng anh ta vẫn không nói gì

"Tiểu thư nếu như không có việc gì xin mời về phòng đi!"

Sau khi nói xong anh liền lui về sau mấy bước, trong cặp mắt bình tĩnh kia không biểu lộ chút cảm xúc, đáng tiếc người đơn thuần giống như Nhược Tuyết, không nhìn ra được

“Nếu như anh có gọi cho anh ấy, thì giúp tôi nói với anh ấy một tiếng được không?”

Nhược Tuyết nâng khuôn mặt có chút tái nhợt, nhẹ giọng nói, cuộc sống ngăn cách với thế giới bên ngoài khiến cho cô thật khó chịu

“Thế này, nhớ tôi sao?”

Một âm thanh giống như phát ra từ địa ngục lạnh lùng vang lên sau lưng cô, không cần quay lại cũng biết đó là ai

“Ông chủ”

A Cánh hướng về phía người đàn ông đang đi lên lầu cung kính nói. Mới vừa rồi trong cặp mắt của hắn lóe lên tia kinh ngạc là vì từ hệ thống theo dõi lầu 1 hắn đã nhìn thấy xe của anh đi vào

Lương Úy Lâm chỉ dùng một ánh mắt, A Cánh đã hiểu ý mà đi khỏi

Bước chân giống như kinh sợ không cách nào di chuyển nửa bước, dừng khí muốn nói chuyện với anh ta mới vừa rồi đều tan biến như bọt biển, còn dư lại chỉ tràn đầy cảm giác chết chóc sợ hãi mà thôi, loại cảm giác này từ kinh nghiệm đêm hôm đó khiến cô khắc sâu trong lòng. Người đàn ông đứng ở cầu thang không phải là Lương Úy Lâm thì là ai?

Thời gian vào giờ khắc này như ngưng lại, thế giới vạn vật trước mặt tựa hồ đều biến mất

Thật là đáng sợ, thật là đáng sợ!. Toàn thân Nhược Tuyết cảm thấy lạnh lẽo, cảm thấy bản thân tựa như bị treo lên, gió lạnh bốn phía gào thét, hô hấp thoáng cái trở nên nặng nề tựa hồ như rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục

Lương Úy Lâm quan sát cô từ trên xuống dưới, mái tóc đen nhánh, 2 gò má trắng nõn, hàng mi cong vút, mắt hạnh to tròn đen trắng rõ ràng, đôi môi xinh đẹp như hoa hồng tươi, áo đầm ngắn vừa người, vì mang dép mà lộ ra những đầu ngón chân tinh xảo, mỗi một chút đều không bỏ qua

Mà cặp mắt kia toát ra sự hờn giận khiến cho lòng của anh lạnh như băng. Sự thật a!. Tiểu Ngừ của anh vốn là một cô gái thanh thuần, đáng yêu, nhưng vì anh trai của cô ta đã phạm sai lầm mà thay đổi tất cả, cả ngày cô không muốn gặp người, đặc biệt là nam, ngay cả anh là người anh trai thân thiết nhất, nhưng khi đến bên giường của cô cô sẽ sợ hãi giống như nhìn thấy quỷ

Tất cả không phải do anh trai yêu quý nhất của cô ta ban tặng sao? Anh nên đòi lại như thế nào đây?

Khi ánh mắt lợi hại của anh quét qua, một chút cử động cô cũng không dám, đầu cúi thấp hơn

Anh gợn chân lên, từ từ đến gần cô, càng ngày càng gần, nhưng cô lại không có đường lui nữa, sau lưng cô chính là vách tường, đôi tay đã tràn đầy mồ hôi lạnh không biết lúc nào đã chống đỡ trên vách tường

"Không phải có lời muốn nói với tôi sao?"

Thì thầm giống như ác ma, vang lên bên tai cô. Quá gần, anh ta quá gần. Hơi thở nóng rực của anh đến gần, phun trên lỗ tai mềm mại của cô. 18 tuổi cô không quen tiếp xúc quá gần với người khác phái, nhịp tim đập càng nhanh, nhanh đến mức cô không thể nào khống chế được

“Tôi.....”

Rõ ràng lời nói phải nói ra, nhưng không biết bị cái gì đó chặn lại. Thanh âm của Nhược Tuyết trở nên run rẩy

"Muốn biết Lăng Nhược Phong sống hay chết phải hay không?"

Thân thể bị đè ở trên tường, 18 tuổi cô đứng trước mặt anh, lộ ra vẻ suy nhược, điềm đạm đáng yêu

"Phải . . . . Cầu xin anh, đừng hành hạ anh trai của tôi" Vừa nghĩ đến tình huống bi thảm ngày hôm đó, cảm xúc của Nhược Tuyết rốt cục cũng không

không chế được mà khóc thành tiếng

“VẬY NHỮNG SỈ NHỤC TIỂU NGŨ PHẢI CHỊU. TÔI ĐÒI LẠI NHƯ THẾ NÀO ĐÂY?. HÀNH HẠ AI?. CÔ SAO?”

“CÓ PHẢI CHỈ CẦN TÔI NGHE LỜI CỦA ANH, ANH SẼ BỎ QUA CHO ANH TRAI CỦA RỒI?”

Chuyện xảy ra với Tiểu Ngũ cô cũng cảm thấy đau lòng, nhưng cô không thể bỏ mặc anh trai của cô. Nếu như anh cô xảy ra chuyện gì, cô không dám nghĩ cha mẹ tuổi già sẽ như thế nào?. Nếu như anh ta chỉ muốn đùa giỡn cô, một ngày nào đó cũng sẽ chán cô mà thả cô ra. Chỉ cần anh của cô không sao là được rồi, chỉ cần ba mẹ không có chuyện gì là tốt rồi. Nhục Tuyệt đột nhiên cảm thấy giờ khắc này mình trưởng thành hơn rất nhiều

“Thật là một em gái tốt. Không biết cô sẽ vì tên anh trai cảm thù của cô làm được đến mức độ nào?”

Lương Úy Lâm một tay nín lấy vạt áo đầm trước của cô

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Sỉ nhục

Edit: Lãng Lãng

“TÔI PHẢI LÀM SAO MỚI CÓ THỂ?”

Anh ta muốn thân thể của cô sao?. Nếu như vậy có thể hóa giải được nỗi giận trong lòng anh, vậy cô cần quan tâm gì nữa?. Đúng là cô với anh trai của cô thật có lỗi với Tiểu Ngũ a!. Nếu như dùng thân thể của cô có thể chuộc tội, tại sao lại không?. Một cô gái nhỏ chưa rành việc đời như cô, cố tỏ vẻ kiên cường nhưng toàn thân đang run lên từng hồi, có trời mới biết lúc này cô sợ muốn chết

“Biết lấy lòng đàn ông không?” Thanh âm nam tính vang lên, nhàn nhạt như gió nhẹ quét qua nhưng lại cực kì nguy hiểm

Gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng, dáng vẻ lúng túng, luống cuống, đã chứng minh sự hồn nhiên ngây thơ chưa thấu hiểu việc đời của cô. Nhưng, anh càng muốn hủy diệt sự hồn nhiên của cô. Bước đầu tiên để hủy diệt chính là làm cho thân thể của cô khuất phục dưới thân anh, nếu để cho Lăng Nhục Phong nhìn thấy không biết sẽ đặc sắc đến cỡ nào (Anh này biến thái >.

Anh bỗng nhiên đưa tay kéo cô ngã vào trong ngực của mình. Dáng vẻ chặt vật đập vào trong mắt anh. Bàn tay của anh nắm tóc cô, để cô ngẩng đầu lên nhìn anh, nhìn vào ánh mắt đen nhánh của anh, nơi đó một chút nhiệt độ cũng không có

“Ngây thơ như vậy?. Ngay cả việc lấy lòng đàn ông cũng không biết. Cô bảo tôi nên dạy cô như thế nào đây?”

Từ bờ vai khẽ run của cô, có thể nhìn thấy, cô đối với chuyện nam nữ có bao nhiêu trúc trắc, có bao nhiêu sợ hãi. Nếu như biến cô thành nô lệ trên giường của anh, thì thật thú vị!

“Tôi chỉ dạy cô một lần, sau này cô tự mình học lấy. Kéo nó ra”

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ, làm cho anh muốn xé nát cô

Sau khi kéo khóa kéo xuống. Bàn tay nhỏ bé run run đem cụ thú ẩn núp từ trong trói buộc thả ra ngoài

Sắc mặt của cô từ đỏ biến thành trắng, những mạch máu nhỏ li ti đều có thể nhìn thấy rõ ràng Nhịp tim mất đi tần số. Lần đầu tiên Nhục Tuyệt cảm thấy sợ như vậy, thật lớn và có tính xâm lược như vậy, nguy hiểm 10 phần

"Sờ nó." Thanh âm lạnh lẽo ra lệnh.

Tay của cô cứng ngắt dừng ở giữa không trung, không dám chạm vào, đầy đặn kinh người như vậy, cô làm sao dám đưa tay chạm vào

“Cô muốn tôi chiếm đoạt cô sao?” Anh dùng sức túm lấy tóc của cô, khiến cô rên lên từng tiếng. Ý anh rất rõ ràng, nếu như cô không hầu hạ anh, anh sẽ trực tiếp chiếm hữu cô

“Tôi sẽ không, không nên ở chỗ này được không?”

Cô thực sự sẽ không, cho tới bây giờ cô chưa từng nhìn thấy chạm vào cái kia, làm sao biết nên phục vụ anh ta như thế nào?. Dư quang khóe mắt liếc nhìn qua rèm cửa sổ, gió thổi làm cho rèm cửa sổ tung bay, ánh mặt trời chiếu vào làm cho cô nhìn thấy tình cảnh lúc này của bọn họ Trời ạ, bọn họ đang đứng trên hành lang

“Được, chúng ta trở về phòng” Lương Úy Lâm dùng sức nhắc của người cô lên. Xấu hổ sao?. Sau này anh sẽ làm cho cô ngay cả 2 chữ xấu hổ cũng không biết viết như thế nào

Cô gái này, nhất định là yêu tình

Lương Úy Lâm thả lỏng tựa vào đầu giường, nhìn cô vì cúi đầu mà mái tóc đen rũ xuống, phía dưới dâng lên khoái cảm mãnh liệt, để cho anh khép hờ đôi mắt, nghen ngào nơi cổ họng. Cô gái này, trời sinh chính là một tiểu yêu tinh, chỉ mới dạy cô một chút mà cô đã có thể làm tốt như vậy

Sức lực ở tay không nhẹ, cũng có thể nói có chút nặng, nhưng lại mang đến khoái cảm mãnh liệt, động tác của cô không lưu loát, bả vai cô khẽ run rẩy, có thể nhìn thấy cô sợ đến mức nào, không cam lòng đến mức nào. Đáng tiếc, đến lượt cô chọn lựa sao?. Chỉ cần nhìn thấy gương mặt đỏ của cô thì anh lại nhớ đến Tiểu Ngừ, lại dâng lên sự xúc động muốn giằng vò cô

"Xong chưa?"

Hai gò má mềm mại của thiếu nữ đã đỏ ửng. Tay rất mệt. Nhưng tại sao một chút phản ứng cũng không có. Ngoại trừ hô hấp ngày càng trở nên nặng nề. Một thiếu nữ chưa biết mùi đời lại bị buộc làm những động tác này, khiến cô cảm thấy bị ép buộc đến cực hạn

“Tôi có bảo cô dừng lại sao?” Thanh âm lạnh lùng từ đầu giường truyền đến

“Thật xin lỗi, tôi không biết, anh Lương, tôi...” Nước mắt yếu ớt tràn ra ngoài. Cô có thể không làm tiếp hay không?. Khó như vậy lại xấu hổ như vậy

“Đủ rồi. Dừng khóc lóc trước mặt tôi, tôi ghét nhất là nước mắt của phụ nữ. Nếu như cô đã không muốn, vậy thì đừng trách tôi”

Lương Úy Lâm nhanh nhẹn đứng dậy, kéo cô xoay người xuống

Cô gái này, rõ ràng động tác của cô không thành thực, cũng không thú vị, lại làm anh dâng lên dục niệm trước nay chưa từng có. Nếu như không phải nhiều năm qua sự kiềm chế năng lực của anh tốt, thì đã sớm nổ tung trong tay cô rồi

Anh không muốn cũng không thể đợi thêm được nữa. Vốn muốn dạy dỗ cô một phen, nhưng kết quả người không nhận được lại là mình

Mạnh mẽ hôn lên môi cô, Đầu lưỡi cuối lấy chiếc lưỡi phấn hồng của cô, nặng nề mút vào nặng nề hút lấy, cô bị buộc nuốt lấy chất lỏng trong miệng của anh. Cảm giác nhục nhã cùng với uất ức không nói nên lời. Hai hàng lệ của cô tuôn xuống. Muốn cắn anh?. Cô không dám

Không có ôn nhu, dịu dàng, không có thương hoa tiếc ngọc, anh hung hăng kéo 2 chân cô ra, nhưng ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa

Mẹ kiếp, Lương Úy Lâm lật người, mặc kệ cô gái trên giường sợ tới mức muốn ngắt đi, tiện tay nhặt lên chiếc quần ném trên đất mặc vào đi mở cửa. A Cánh không phải là người không biết chừng mực, nếu như không có chuyện quan trọng thì sẽ không gõ cửa vào giờ phút này

“Ông chủ, tiểu thư xảy ra chuyện rồi. Đã đưa đi bệnh viện” A Cánh nhìn thấy Lương Úy Lâm lập tức báo cáo

“Chuyện xảy ra khi nào?” Ngay cả cửa cũng không đóng lại, Lương Úy Lâm quay trở lại mặc quần áo. Chẳng phải anh mới vừa đi có một lúc sao?. Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy. Những kẻ canh chừng cô đều là đồ ăn hại hay sao?. Cả một con bé canh chừng cũng không xong. Nếu như Tiểu Ngừ xảy ra chuyện gì. Anh bắt bọn họ phải chôn theo

“Lúc này” A Cánh biết chừng mực, vẫn đứng ở ngoài cửa chờ, nhắm mắt lại

“Anh Lương, Tiểu Ngừ thế nào rồi?”

Vừa nghe thấy Tiểu Ngừ xảy ra chuyện, Nhược Tuyết kéo chiếc chăn mềm che thân thể mềm mại của cô

Lương Úy Lâm không nhìn cô một cái, nhanh chóng mặc xong quần áo rồi xoay người đi ra ngoài

Không được, Tiểu Ngừ đã xảy ra chuyện, cô nhất định phải đến xe m sao. Cũng không để ý đến thứ gì nữa. khi anh đi đến cửa, cô lập tức lấy ra một bộ quần áo đơn giản trong ngăn tủ, mặc vào rồi cũng chạy theo ra ngoài

Cũng may, cũng may, xe của bọn họ vừa muốn đi.

“Cô bị điên à?” Nhìn cô gái nhỏ kiên quyết ngăn cản ở đầu xe, Lương Úy Lâm rống to

“Ông chủ...” Lái xe là một người đàn ông cao lớn, quay đầu lại xin chỉ thị

“Để cho cô ấy lên xe...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Sinh ly tử biệt

Edit: Lãng Lãng

Khi bọn họ chạy đến bệnh viện thì Lương Úy Ngừ đã được đắp lên tấm vải trắng, bởi vì thân phận tương đối đặc biệt nên chưa được đẩy vào nhà xác.

Lương Úy Lâm trong nháy mắt bị dọa đến ngây người. Bình thường trên mặt luôn lạnh khốc, lúc này như phủ thêm một tầng hàn băng. Cho nên mọi người đều yên lặng, không dám lên tiếng

“ Ông chủ, thực xin lỗi, phát súng của tiểu thư trúng giữa tim...”

Đây là vệ sĩ hộ tống Lương Úy Ngừ đến bệnh viện lên tiếng. Đây là chuyện nghiêm trọng nhất xảy ra kể từ khi Lương Úy Lâm tiếp nhận tập đoàn, bọn họ đúng là đáng chết.

Bốn người có thể xưng là tinh anh trong tinh anh thế nhưng lại để em gái của ông chủ chạy đến phòng súng, sau đó dùng sức bắn vào lồng ngực của mình. Bọn họ biết tinh thần tiểu thư không tốt, đặc biệt là không muốn đàn ông đến gần, cho nên nhìn thấy cô đẩy nữ giúp việc ra cũng không đến quá gần. Nhưng, khi bọn họ ý thức được tiểu thư đi vào phòng súng của ông chủ, thì đã không kịp nữa rồi!

Nhưng ở trong thế giới của bọn họ, không có viện cớ. Mỗi ngày sống trong mưa tanh gió máu, kiếm sống trên đầu mũi dao, dù cho một chút xúi sai làm nhỏ cũng đủ dẫn đến trí mạng.

Đối với chuyện của tiểu thư, bọn họ sớm đã chuẩn bị tâm lý lấy cái chết để tạ tội, nhưng cho dù bọn họ có chết một vạn lần cũng không đủ để bù đắp lỗi lầm lớn như vậy

Khi vải trắng được kéo xuống, trên mặt Lương Úy Lâm lần đầu tiên xuất hiện vẻ cuồng loạn và vẻ mặt vặn vẹo, nhưng chỉ trong phút chốc, trong phút chốc mà thôi, anh đã khôi phục vẻ âm trầm, lạnh lẽo. Lần đầu tiên Nhưộc Tuyết cảm thấy như núi băng đang đứng trước mặt, mà núi băng này có thể tan ra bất cứ lúc nào

Tiểu Ngừ chết rồi, khiến trong lòng cô đau đớn, một sinh mệnh tuổi còn trẻ như vậy như đóa hoa đang chờ nở rộ, cuộc đời mới bước sang trang mới, không nghĩ đến chỉ vì một sai lầm nhất thời của anh trai cô, mà khiến mọi chuyện không thể nào cứu vãn được. Khiến cho cô đau lòng lại cảm thấy xấu hổ. Từng giọt lệ không tiếng động tràn khỏi khóe mắt

Khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc nằm ở trên giường nói cho cô biết, Tiểu Ngừ đã đi thật rồi. Họ không bao giờ có thể cùng nắm tay nhau đi trên đường lúc tan học, cũng không thể cùng nhau đi thư viện, ko bao giờ có thể cùng bước vào cánh cổng trường đại học để hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại mà họ từng vẽ nên, không bao giờ có thể..... Tiểu Ngừ không thể cùng cô làm bất cứ chuyện gì nữa rồi

Lòng của cô giống như bị người ta hung hăng quất một roi, thật đau, thật là đau. Đau đến mức hô hấp cũng cảm thấy nặng nề. Anh trai, chúng ta thiếu người ta một mạng người, làm sao có thể bù đắp đây!

"Trở về!"

Cuối cùng, giọng nói lạnh lùng của Lương Úy Lâm vang lên. Trong lòng tên thủ hạ biết nhanh chóng đẩy Lương Úy Ngừ xuống

“ Ông chủ...”

A Cánh đi theo bên cạnh Lương Úy Lâm lâu nhất, sau khi anh đi ra ngoài mấy bước, liếc mắt nhìn Nhưộc Tuyết vẫn cắn môi roi lệ không dám lên tiếng, bởi vì dùng sức quá độ, mà đôi môi non mềm đã nát hết một lớp da

"Mang về đại trạch."

Không có dừng bước cũng không quay đầu lại. Lương Úy Lâm bước nhanh rời đi. Em gái mà anh thương yêu nhất cứ như vậy chết trước mặt anh. Điều này làm sao anh có thể chịu nổi. Nếu như mẹ ở Thụy Sĩ biết được, hậu quả như thế nào anh không dám nghĩ đến

“ A Cánh, chuyện này trước tiên cứ giấu đi”

Trên đường xe chạy nhanh trở về đại trạch, Lương Úy Lâm này giờ vẫn không có lên tiếng, mở miệng phân phó Mà Nhưộc Tuyết vì đau lòng quá độ cộng thêm khí thế của người đàn ông bên cạnh làm cho người khác sợ hãi, khiến cho cô dần dần cảm thấy choáng váng

“ Dạ...” Không cần nhiều lời, anh đã biết ý của ông chủ

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Lần đầu tiên khó khăn

Edit: Lãng Lãng

Nếu như có thể, Nhược Tuyết hi vọng mình vĩnh viễn không cần tỉnh nữa .

Nhưng khi một chậu nước lạnh leoắt hắt lên mặt của cô, lên người cô, thì cô tỉnh lại

Tựa như một giấc mộng thật dài, thật dài, trong phút chốc, cô cảm thấy thật mờ mịt, không rõ được chính mình đang ở chỗ nào, cũng không xác định có phải chậu nước đó làm cô tỉnh lại hay ko?

Mắt chậm rãi chớp chớp, chung quanh tối đen như mực, thân thể yếu ớt, là cảm giác vô lực sau khi tỉnh lại ngoài trừ ngọn đèn chiếu sang bên ngoài, thì xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh khiến người ta kinh hồn bạt vía

Trong đêm khuya vốn nên yên tĩnh như thế, nhưng loại yên tĩnh như thế này không giống như bình thường. Giữa vạn vật đều tĩnh lặng, tựa hồ có thanh âm loáng thoáng truyền đến, mơ mơ hồ hồ giống tiếng gió truyền vào lỗ tai cô

Giữa giữa mở mắt ra, đây là căn phòng vừa lạnh lẽo vừa xa lạ, ánh đèn sang ngời như gai hoa đâm vào mắt cô, đang muốn đưa tay ngăn lại, thì một giọng nói giống như phát ra từ địa ngục đã vang lên :

“ Nếu như không muốn nhìn Lãng Nhược Phong có kết cục như người bên ngoài thì mau mở mắt ra ” Để ly rượu trong tay xuống , Lương Úy Lâm cong lên đôi môi quyến rũ

Nếu như không phải anh ta nhắc đến anh trai của cô, Nhược Tuyết thật muốn giả chết như không nghe thấy. Người đàn ông này thật đáng sợ, cô không biết mình có đủ dũng khí để đối mặt với người đàn ông này hay không?

Lần thứ hai mở mắt, cô lần nữa cảm thấy choáng váng

Cách một lớp thủy tinh trong suốt, bốn người đàn ông vẻ mặt không sợ chết đang quỳ, trên mặt mỗi người đều lạnh như băng. Bên cạnh bọn họ còn có cả một đồng người mặc đồ đen mặt không chút thay đổi. 2 bên trái phải, người giúp việc nữ toàn thân mặc đồ trắng đã sợ đến mức sắp té xỉu

“ Các người tự mình nói đi, nên xử phạt như thế nào? ”

Lương Úy Lâm lại cầm ly rượu lên, chậm rãi uống cạn, giọng nói rõ ràng rất nhẹ, rất nhẹ, nhưng người nghe lại cảm thấy như cuồng phong sắp gào thét

“ Ông chủ, thật xin lỗi ” Vừa dứt lời, một giây tiếp theo, máu tươi từ lồng ngực hần không ngừng tuôn rơi

Sắc mặt Nhược Tuyết trắng bệch như tờ giấy, tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt ga giường. Cô thật sự bị dọa sợ rồi. Suốt 18 năm qua cho đến bây giờ, lần đầu tiên cô mới cảm nhận sâu sắc, hóa ra chết là một chuyện chân thực lại tàn nhẫn đến như vậy

Cô cho là hôm nay ở bệnh viện nhìn thấy xác của Tiểu Ngừ đã là cực hạn rồi, nhưng thực tế nói cho cô biết, sự thật không phải vậy

Một giây trước, một người còn sống sờ sờ, vừa nói chuyện. Giây tiếp theo đã chết ở trước mặt cô. Chỉ là trong nháy mắt mà thôi, một sinh mệnh đã mất đi như vậy

“ Còn lại các người tự mình giải quyết đi ”

Lương Úy Lâm đưa tay cầm lấy một máy theo dõi, chỉ ấn một chút mà thôi, vốn là cửa sổ sát đất trong suốt, nay chậm rãi đã biến thành màn ảnh màu đen

“ Thế nào?. Chỉ như vậy đã đủ cô sợ rồi sao?. Biết bọn họ là ai không?. Là những người bảo vệ Tiểu Ngừ. Máy tên đàn ông to lớn như thế lại không trông nổi một cô gái. Cô nói xem, tôi nên xử phạt Lãng Nhược Phong như thế nào đây? ”

Ngồi ở mép giường, nhìn cô gái nhỏ đã bị dọa đến mức mất đi 3 hồn 7 vía

“ Sao không nói gì?. Không bằng để tôi nói cho cô biết. Giết anh ta, quá dễ dàng, một viên đạn là có thể giải quyết. Không bằng ở trước mặt cha mẹ các người chặt đứt một cánh tay của hắn. thế nào?. Hoặc là, tôi đem băng ghi hình đáng về đâm dăng lần trước cô phục vụ tôi gửi cho bọn họ xem một chút? ”

Bàn tay to hung hăng kiểm soát cầm kéo léo của cô, ép buộc cô ngẩng đầu lên nhìn anh

“ Lương tiên sinh, anh muốn tôi thế nào?. Tôi đều nghe lời anh. Anh đừng kích động cha mẹ tôi ”

Anh uy hiếp, mỗi câu mỗi chữ đều như búa nện vào tim của cô. Nếu như cô có thể làm cho anh ta cảm thấy thoải mái hơn một chút, cô cũng bằng lòng

“Ngay cả việc thỏa mãn đàn ông cô cũng không biết, cô nói xem, cô có thể làm được gì đây?”

Ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng lướt qua gò má của cô, nhưng cũng khiến lòng Nhượng Tuyết cảm thấy lạnh. Người đàn ông này thật đáng sợ

“Lương tiên sinh, tôi sẽ học, anh dạy, tôi đều học, có được không?. Tôi đồng ý”

Kích động, cùng khăn trương khiến sắc mặt tái nhợt của cô cũng khôi phục lại bình thường, cô quỳ gối lên giường ngăn đón cánh tay anh

“Học?”

Lương Úy Lâm lạnh lùng cười. Ở bên ngoài, có bao nhiêu phụ nữ xếp hàng chờ anh, nếu như không phải vì muốn hành hạ người của Lãng gia, anh cần gì phải bắt một cô gái cái gì cũng không biết, dù cô là một học sinh vô cùng tốt

“Thật là một cô gái tốt. Thật không biết cô sẽ vì người nhà của mình mà học đến mức độ nào?”

“Lương tiên sinh, chỉ cần anh nói cái gì tôi cũng đều nghe lời anh” Như vậy vẫn chưa được sao?

“Được, vậy từ nay về sau thân thể của cô là của tôi. Tôi muốn cô sống thì cô sống, tôi muốn cô chết thì cô phải chết. Hiểu không?. Trừ phi tôi đồng ý, nếu không cả đời này cô đừng mong thoát khỏi tôi. Cô làm được không?. Lãng Nhượng Tuyết, cô thật sự vĩ đại như vậy sao?”

Tuyên bố chủ quyền đối với thân thể phụ nữ là việc lần đầu tiên Lương Úy Lâm làm. Nhưng anh không ngờ, chính lời tuyên bố đó đã cột chặt anh và cô cả đời

“Được, tôi đồng ý” Chỉ cần anh ta nói được, cô tin cô nhất định cũng có thể làm được

“Khá lắm, không bằng bắt đầu từ bây giờ cô nên học hỏi làm thế nào để phục vụ đàn ông đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Lần đầu tiên khó khăn (2)

Ban đêm, gió nhẹ nhẹ lướt, ngay cả bầu không khí dường như cũng tràn ngập hơi thở động lòng người, tất cả, tất cả đều là xuân sắc. Bao gồm, vào giờ phút này, bao gồm, cả bọn họ.....

Lương Úy Lâm nhìn cô gái nhỏ quỳ trên mặt đất, đang cố gắng lấy lòng anh, khuôn mặt non mềm, đã phỉếm hồng nhàn nhạt, lòng bàn tay trắng nõn đang cầm cự thú của anh, hàng mi cong cong hơi nhú lại, rất rõ ràng trong lòng cô đang cảm thấy miễn cưỡng và khó chịu đến mức độ nào

Nhưng, điều anh muốn chính là làm cô cảm thấy khó chịu, khiến cho cả thể xác và tinh thần cô đều cảm thấy si nhục và khó chịu

Nếu như oán hận trong lòng mãnh liệt không cách nào tiêu trừ được vậy hãy để nó bộc phát đi, anh đang rất mong chờ, khi anh dạy dỗ cô sẽ trở thành một cô gái như thế nào. Lãng Nhượng Phong tôi sẽ khiến cho Lãng gia các người đời này không thể sống yên ổn.

Chợt, tay cô nhất thời không khống chế được sức lực, bàn tay đột nhiên bóp hơi mạnh, sau ót của anh dâng lên khoái cảm mãnh liệt, khiến cho anh rên thành tiếng, thiếu chút nữa đã mất khống chế

Cô gái này, nhất định là cố ý, bàn tay của anh đè sau ót của cô, áp về hướng của mình :

“Hôn nó ” (Ọe, nói thật mình rất không thích edit mấy cảnh này =.=)

Những chuyện trưa hôm nay chưa làm xong, anh nhất định sẽ bắt cô làm nốt, cô không phải muốn học sao. Vậy anh sẽ dạy cô thật tốt, dạy cô làm sao để làm người đàn ông thỏa mãn

Cô còn có lựa chọn nào khác sao?. Nước mắt không nhịn được rơi xuống, vừa đắng vừa chát, giống như tâm trạng của cô lúc này

Mang theo vài phần ngượng ngùng, mấy phần si nhục, môi của cô, hôn lên.....

“Đủ rồi...”

Mãi đến khi đôi môi nhỏ nhắn của cô hôn lên, Lương Úy Lâm cảm thấy anh muốn nổi giận. Rõ ràng muốn si nhục cô, nhưng kết quả là chính anh lại không nhịn được

Ném cô lên giường như ném búp bê rách. Nhượng Tuyết còn chưa kịp kêu lên một tiếng thì cảm giác xé rách từ hạ thân truyền tới

Trên đời này thứ đau đớn không chịu nổi nhất chính là tấm lá chắn mỏng manh đó, hoàn toàn không thể kháng cự được sự chiếm đoạt mạnh mẽ của người đàn ông này, chỉ có thể thuần phục,

Trình tiết cô bảo vệ suốt 18 năm vào lúc này đã hoàn toàn mất đi

Lương Úy Lâm không có thu hồi sức, hường thụ khoái cảm mới mẻ, chất lỏng ẩm áp dần dần trào ra, đối với đàn ông mà nói đó là sự hành hạ vô cùng sáng khoái

Cô kêu khóc, cô cầu khẩn, nhưng khi lọt vào lỗ tai anh chỉ làm cho anh thêm điên cuồng. Cô càng cầu xin tha thứ anh lại càng không muốn không chế chỉ muốn giết chết cô. Sức lực anh càng thêm mãnh liệt muốn xé nát người dưới thân, Anh sắp mất không chế rồi

“ Anh Lương, anh có thể dừng một chút được không ?”

Tiếng cầu xin tha thứ này lại làm cho động tác của anh thêm mạnh mẽ, như muốn nổi điên, thân thể nhỏ nhắn không ngừng bị chấn động lại bị anh kéo trở lại tiếp tục hành hạ

Đau, đau quá. Nhược Tuyết thà mình cứ chết đi, chứ không muốn chịu đựng đau đớn như vậy. Đau đớn như vậy đến khi nào mới kết thúc

Ngất đi, sau đó tỉnh lại, người đàn ông kia vẫn còn hung hăng ở trong cô, chiếm đoạt cô

Chiều nay, ngoại trừ đau đớn, cô không còn cảm giác gì khác

Nước mắt cứ tuôn rơi cho đến khi không chảy được nữa. Thì ra bù đắp lỗi lầm này cũng không dễ dàng như vậy

Suốt cả một đêm, một đêm đáng sợ, bây giờ, ngay cả cử động một ngón tay cô cũng không có sức lực. Người đàn ông này thật khủng khiếp, dường như anh ta muốn dồn cô vào chỗ chết, hoàn toàn mặc kệ thân thể của cô còn non nớt không có sức chịu đựng

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy rồ ràng, thân thể của cô đau đớn cực điểm, mệt mỏi chỉ muốn ngủ, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau. Nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, cứ trợn to đôi mắt đã khóc đến sưng đỏ, gò má non nớt bởi vì ma sát với ga trải giường mà đỏ hồng, trên dưới thân thể trắng nõn đều là dấu vết xanh xanh tím tím sau khi hoan ái để lại

Từ nay về sau, cô không còn là cô nữa. Lãng Nhược Tuyết, mày phải kiên cường lên. Nước mắt của cô đã khô, từ nay về sau cô sẽ không rơi lệ nữa

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Rất nhanh, người đàn ông ấy từ trong phòng tắm đi ra, những sợi tóc vẫn còn ướt nước từng giọt từng giọt từ trên cổ anh chảy xuống ....

Thế nhưng, anh ta lại không mặc quần áo, ngay cả một cái khăn tắm quấn quanh hạ thân cũng không có, toàn thân trên dưới đều là cơ bắp rắn chắc.

Rõ ràng đã dây dưa cả một đêm nhưng anh ta không hề mệt mỏi. Anh ta không phải là người mà là ma quỷ

Nhược Tuyết nhắm mắt lại, tuy nhiên ngay cả sức nhắm mắt cũng không có. Cô thề, cô không phải thật lòng muốn nhìn, nhưng sau khi nghe tiếng động, ánh mắt đột nhiên nhìn về hướng đó thôi a!

Lương Úy Lâm cũng không nhìn cô một cái, trực tiếp đi đến trước tủ quần áo, lấy ra áo sơ mi và quần gọn gang sạch sẽ, rất nhanh đã mặc xong

Vài vốc đất tiền được cất may đẹp đẽ, mặc vào người anh toát ra khí chất cao quý ưu nhã. Nếu như không phải đã trải qua một đêm đáng sợ. Nhược Tuyết cũng không tin người đàn ông trước mặt cô nửa giờ trước như dã thú ở trên người cô điên cuồng chiếm đoạt cô. Xoay người đi đến bên giường, nhìn người phụ nữ bị anh hung hăng giày vò cả đêm. Gương mặt lạnh lùng, bình tĩnh, tựa như chưa hề xảy ra chuyện gì

“ Bắt đầu từ hôm nay trở đi, cô chỉ có thể ở đây. Đừng giờ trò gì với tôi. Nếu không tôi sẽ khiến Lãng gia các người không có ngày nào được yên”

“ Anh Lương. ...” Kêu gào suốt một buổi tối, giờ giọng nói khàn khàn không giống giọng của mình nữa rồi

“ Đừng gọi tôi là anh Lương. Tôi với cô ngoại trừ quan hệ trên giường ra, không còn quan hệ gì khác. Cô chỉ là một tình nhân chuộc tội, đừng quên thân phận của mình?”

Anh cúi xuống. Đôi tay kiềm chế cảm của cô. Cô gọi anh là anh Lương, sẽ làm cô thêm tức giận, bởi vì cô gái nhỏ thường leo đèo đi phía sau anh gọi “ anh” đã không trở về nữa rồi

“Tôi muốn về nhà một chuyến được không?”

Dù cô muốn đi theo anh, nhưng cũng phải báo với cha mẹ cô một tiếng, cô không muốn làm cho họ bận tâm, cô cũng muốn biết anh trai của cô có khỏe hay không?. Nhưng, anh ta sẽ đồng ý sao?

“Tại sao tôi phải đồng ý?” Đưa tay lấy súng đeo vào bên hông, anh lạnh lùng cười

“Tôi chỉ về một lần thôi, về sau sẽ không về nữa, được không?”

Cô chỉ muốn tận mắt nhìn thấy người nhà của cô có được không?. Vậy là cô yên tâm rồi

“Chờ cô có thể đến tìm tôi rồi hãy tính” Nhìn khuôn mặt mảnh mai nhưng toát ra nét quật cường và cố chấp, Lăng Nhượng Tuyết làm cho anh nhìn thấy điểm bất đồng của anh và em gái

Sau khi bỏ lại cậu này, anh không nói gì thêm, mà xoay người đi ra ngoài

Anh ta nói như vậy, là đã đồng ý với cô sao?

Sau khi anh ta đi ra ngoài được một tiếng thì vú Lâm đến chăm sóc cô, vú Lâm là một phụ nữ trung niên chừng 50 tuổi, ngoại trừ mỗi ngày đứng giờ mang cơm đến cho cô, thì chưa bao giờ nói với cô một câu nào

Cô nằm trên giường suốt 3 ngày mới có thể đứng lên đi lại

Cô không ra khỏi cửa cũng biết, bên ngoài có người canh giữ. Mà sau buổi sáng hôm đó anh ta cũng không trở về

Lời nói ngày đó của anh ta là thật sao?. Anh nói chỉ cần cô có thể đứng dậy là có thể về nhà sao?.

Nhưng, bây giờ cô không biết anh ở đâu thì hỏi thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thế giới của anh

Nhượng Tuyết một mực chờ , nhưng Lương Úy Lâm không xuất hiện ở đại trạch

Những vệ sĩ trong đại trạch cô không nhận ra ai cả, thì ra người đàn ông tên A Cánh cũng không thấy

Cô nóng lòng nhưng không biết nên làm như thế nào. Bởi vì vú Lâm ngoại trừ chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho cô, thì không nói với cô một câu nào, những vệ sĩ kia thì khỏi phải nói. Ngày đó, cô chỉ muốn đến cuối hành lang hít thở mà thôi, rõ ràng nơi đó không có bóng người, nhưng lúc cô sắp đi đến ban công, thì một âm thanh chợt vang lên :

“Tiểu thư, đây không phải là nơi cô nên đến”

Cô bị dọa đến mấy phút sau vẫn chưa hoàn hồn

Chẳng lẽ người đàn ông mặt lạnh kia cho rằng cô muốn chạy trốn?. Cô có bản lĩnh đó sao?

Chỉ có điều, kể từ ngày hôm đó, cô cũng không dám đi lung tung nữa

Lương Úy Lâm, không phải anh đã đồng ý với tôi, chỉ cần tôi ngồi dậy được thì sẽ cho tôi về nhà rồi?. Tôi không nuốt lời, trước mặt anh sao cô dám nuốt lời

Trải qua mấy ngày, cô mới dần dần hiểu được. Lương Úy Lâm tuyệt đối không phải là một người làm ăn bình thường. Một người làm ăn bình thường sẽ không có nhiều vệ sĩ như vậy, cũng sẽ không tùy tiện giết người như vậy

Một người đàn ông đáng sợ như vậy, khiến cho cô sợ hãi Hoàn cảnh như vậy khiến cho cô gần như sụp đổ

Kể từ sau cái đêm đáng sợ kia, mỗi lần nằm mơ cô còn sợ đến mức toàn thân run rẩy, giật mình tỉnh giấc ngoại trừ ngọn đèn nhỏ đầu giường, chung quanh đều âm u, cô sợ đến cả người co lại vào trong chăn, mở to mắt đến khi trời sáng

Mỗi khi đến giờ phút cô đều có cảm giác tuyệt vọng vô cùng. Nhà cũng không về được, quá khứ cũng không trở lại được, bất lực, buông tha, mệt mỏi.

Bây giờ, ngay cả tự do cơ bản nhất cô cũng không có, hy vọng duy nhất của cô hiện giờ là có thể về nhà thăm bố mẹ mà thôi, nhưng ngay cả hy vọng cuối cùng anh ta cũng không cho cô sao?

Tập đoàn Lương thị

Trong phòng làm việc rộng rãi, cả người Lương Ủy Lâm đứng trước cửa thủy tinh sát đất sáng ngời, ánh nắng ấm áp chiếu lên người anh, lại làm cho người ta không cảm thấy nửa phần ấm áp. Trên người anh luôn toát ra hơi thở lạnh lẽo

“A Cánh còn có chuyện gì sao?” Vẫn không quay đầu lại, thanh âm lạnh lùng từ bên kia truyền đến

“Cậu chủ”

A Cánh muốn nói lại thôi. Không biết nên mở lời như thế nào

“A Cánh, cậu đi theo tôi bao nhiêu năm rồi?”

Lương Ủy Lâm vẫn không quay đầu lại, nhưng trong giọng nói đã lạnh thêm vài phần

“7 năm rồi, cậu chủ”

A Cánh biết cậu chủ tức giận, giọng điệu của anh càng bình tĩnh, chứng tỏ anh tức giận càng nhiều

“Gần đây Sneider từ Thái Lan vận chuyển rất nhiều ma túy trở về nước, tổng cộng phân làm 3 lượt, đã vận chuyển toàn bộ”

A Cánh không dám do dự, tiếp tục báo cáo lại tin tức mới vừa nhận

“Vậy sao?”

Lương Ủy Lâm rút cuộc quay người lại, trên mặt vẫn mang theo ý cười

“Nửa giờ sau, anh ta sẽ bắt đầu, tổng giá trị là 6 tỷ đô-la” Nói cách khác, trong tài khoản cá nhân của Sneider hiện tại có nhiều hơn 6 tỉ đô la. Những chuyện giao dịch ma túy, cậu chủ quản lý vô cùng nghiêm khắc, Sneider quả thật mụn gan trời mới dám ở trên địa bàn của Lương Ủy Lâm thực hiện giao dịch lớn như vậy

Lương Ủy Lâm trở lại ngồi xuống ghế dựa, không nói gì thêm, khóe miệng cong lên, ánh mắt phức tạp

A Cánh cúi đầu, không nói gì nữa. Đối với cậu chủ này, trong lòng anh vô cùng kính trọng, anh đã thề phải dùng tính mạng để bảo vệ cậu. Anh chưa từng gặp một người đàn ông nào, tuổi còn trẻ mà lòng dạ đã sâu như vậy, tính tình lại ngoan tuyệt

Lương Ủy Lâm nắm giữ tất cả giới hắc đạo ngầm của Đông Nam Á, từ lúc 20 tuổi tiếp nhận tập đoàn Lương Thị, tác phong tàn khốc, anh xử lý mọi chuyện đều gọn gang, sạch sẽ, đối với những người phản bội và những người không nghe lời đều không chút từ bi, cho nên ở ngoài luôn lưu truyền một câu nói, thà rằng chết ngay lập tức, cũng không nên đắc tội Lương Ủy Lâm

Trong truyền thuyết, anh chỉ lộ nụ cười ở trước mặt em gái anh yêu thương nhất, những người có thể nhìn thấy nụ cười của anh chắc cũng không còn có mặt trên thế gian rồi

Mấy năm gần đây, anh dần dần chuyển sự nghiệp trọng tâm dời vào trong nước, ngoại trừ những sản nghiệp hắc đạo bên ngoài, phần lớn anh dồn công sức đầu tư vào kiến trúc, công nghệ, điện tử... Chỉ cần ngành nghề nào kiếm được tiền, anh đều chen chân vào. Mục đích của anh rất rõ ràng, anh muốn dần dần tẩy sạch tập đoàn Lương thị. Những năm qua, dưới sự nỗ lực của anh, trong mắt người ngoài, Lương thị là tập đoàn kiến trúc có tài lực hùng hậu mà thôi

Có rất ít người biết sau lưng anh nắm giữ cả tập đoàn hắc đạo Đông Nam Á trong tay. Dĩ nhiên, bất cứ chuyện gì có hắc đạo làm chỗ dựa cũng sẽ thuận buồm xuôi gió. Đặc biệt là trong ngành kiến trúc, bao nhiêu đất đai cũng dễ dàng lấy được

“Bảo cho Henry, đem nội tình của Sneider ở Thái Lan báo cho hắn”

Sneider, hẳn thật sự chán sống rồi a, gần đây ở Thái Lan, việc tranh chấp địa bàn rất gay gắt, trong đó 2 thế lực mạnh nhất phải kể đến Sneider và Henry

“Vâng, tôi lập tức đi phân phó”

Sau đó, A Cánh đi ra ngoài, Sneider, may cũng đừng tránh cậu chủ của bọn tao, muốn trách chi có thể trách may không nắm bắt tình hình, lại dám giao dịch ma túy trên địa bàn của Lương Ủy Lâm

Bây giờ, thời tiết thật tốt, trời xanh mây trắng. Lương Ủy Lâm đứng bên cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài, im lặng ngắm nhìn

Ba phút sau, A Cánh lại đẩy cửa bước vào

“Cậu chủ, đã đem tin tức báo với bên Thái Lan”

Lương úy lâm không có lên tiếng, đi qua bên người A Cánh, sau đó đi ra ngoài, A Cánh cũng không hỏi, sau đó đi theo

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chờ đợi

Buổi chiều yên tĩnh, ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào bên trong phòng, đổ xuống sàn nhà bóng loáng.

Nhược Tuyết ngồi trước cửa sổ sát đất, phòng nằm ở lầu 2, tầm nhìn thật tốt, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy những ngọn núi mỹ lệ phía xa xa, rừng rậm um tùm, phong cảnh xinh đẹp dưới ánh mặt trời không quá gay gắt, nhưng cô lại không có tâm tình để thưởng thức.

Từ ngày hôm đó đến bây giờ, đã một tháng trôi qua, anh ta vẫn chưa trở lại. Mà cô cũng không biết làm thế nào để liên lạc với anh ta

Đến bây giờ cô cũng không rõ, bên trong tòa nhà lớn như thế này, suy cho cùng có bao nhiêu người, trước mắt chỉ biết dạ. Lầu 3 nhà chính là nơi ở của anh ta, bởi vì ngày đó cô thật sự cảm thấy buồn chán, nên muốn men theo cầu thang lên lầu, kết quả là mới đi được phân nửa, lại bị một người đàn ông lạnh như băng không biết từ đâu ra ngăn cô lại :

“Tiểu thư, lầu 3 là chỗ ở của cậu chủ, không được cậu chủ cho phép, thì không thể tự tiện ra vào” Mà cô ở lầu 2, lầu 1 là phòng ăn và phòng khách

Phía sau nhà chính còn có mấy phòng nhỏ, chắc là phòng của quản gia và người giúp việc, ... Nhưng người thường xuyên xuất hiện trước mặt cô là vú Lâm ít nói

Nếu bọn họ nói Lương Úy Lâm ở lầu 3, vì sao cô chưa bao giờ thấy anh ta quay lại. Vậy là anh ta cố ý tránh mặt cô?. Cô muốn tìm anh ta nói một câu cũng không được. Chẳng lẽ anh ta đã quên mất chuyện anh ta đã đồng ý với cô ngày đó?

Nếu như anh quên mất, hoặc là đã đổi ý, cô nên làm gì bây giờ?. Ngày qua ngày cứ chờ đợi như vậy, ngay cả một chút hy vọng cũng không có. Nhưng ngoại trừ chờ đợi ra chỉ có thể đợi chờ

Mặt trời càng ngả về tây, nhưng cô vẫn ngồi chỗ đó không hề nhúc nhích. Mặc cho ánh sáng chạng vạng bao phủ lên người, sau đó dần dần vụt tắt nơi chân trời, khi vú Lâm gõ cửa mang cơm đến cô cũng không nghe thấy, cuối cùng, vú Lâm sợ cô xảy ra chuyện gì, nên bảo vệ sĩ đi lên mở cửa lay cô tỉnh, cô mới biết trời đã tối nhưng không muốn ăn gì cả. Chỉ bảo vú Lâm ra ngoài trước, đợi lát nữa cô sẽ ăn

Vú Lâm đối với cô gái ngày càng trở nên gầy gò, tái nhợt cũng không nói gì thêm, dù sao làm việc ở chỗ này, nếu như nói thêm một câu cũng có thể làm mình mất mạng. Huống chi, tiểu thư là người của cậu chủ, cho nên bà cũng phải thuận theo cô rồi

Cho đến khi ánh đèn xe chói mắt bắn vào cửa sổ sát đất, Nhược Tuyết mới mơ mơ màng màng đứng lên, chân bởi vì ngồi một tư thế quá lâu mà tê dại, lảo đảo dựa vào cửa thủy tinh mới đứng vững, lúc cô ngẩng đầu lên, thấy được bóng dáng cao lớn mà quen thuộc, Lương Úy Lâm về rồi.

Thật sự là anh, phía sau anh vẫn là A Cánh

Anh rút cuộc cũng trở lại, Nhược Tuyết chẳng quan tâm bản thân mình có phần choáng váng, xoay người chạy vội ra ngoài. Cô cuối cùng cũng đợi được anh ta trở lại

“A Cánh, nếu không có chuyện gì, cậu lui xuống trước đi. Đừng quấy rầy tôi” Lương Úy Lâm đứng ở cầu thang lầu 3, nhàn nhạt mở miệng

“Vâng, cậu chủ” A Cánh xoay người xuống lầu, lại thấy một bóng dáng màu trắng vội vã chạy qua bên này

"Anh Lương. . . . . Chờ một chút."

Nhược Tuyết không ngờ bọn họ lại đi nhanh như vậy, cô mới từ trong phòng đi ra thiếu chút nữa đã không kịp gặp anh

A Cánh nhìn cô gái nhỏ bởi vì chạy nên trên khuôn mặt tái nhợt hơi ửng hồng, cô dám ngăn cậu chủ. Nhưng cậu chủ cũng không nói gì, đứng ở đó

Anh có lẽ nên đi thôi. Sau khi cùng Lương Úy Lâm trao đổi ánh mắt, thì biến mất

Lương Úy Lâm chỉ nghiêng nửa người, ánh mắt bình tĩnh nhìn khuôn mặt mong đợi của cô gái nhỏ, lần đầu tiên nghiêm túc quan sát cô

Đó là một dung mạo thanh thuần, không một chút son phấn, da thịt trắng như tuyết, môi anh đào đỏ tươi, lông mi tinh tế, phảng phất vẻ xinh đẹp không hiểu sự đợi, lại giống như thiên sứ thuần khiết hạ xuống phạm trần. Thân thể nhỏ nhắn mặc quần áo ở nhà hơi lớn nên trông có vẻ mảnh mai, lại làm cho người ta sinh ra ý nghĩ muốn thương yêu, bảo vệ

Thiên sứ sao?. Trong thế giới của anh làm sao có thiên sứ?. Lương Úy Lâm trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, cho dù đã từng có, nhưng cũng đã trở thành nỗi chua xót nhất trong lòng

Cô gái nhỏ này thật to gan lớn mật, anh nhất định phải bắt cô trả giá thật lớn, cái giá mà cô vĩnh viễn không bao giờ nghĩ ra được. Bây giờ anh rất bận, tạm thời không muốn để ý đến cô, nhưng cô lại tự dẫn xác đến

“Lần trước còn chưa đủ sao?” Thanh âm khát máu từ phía trên truyền xuống, giống như một khối băng rét lạnh nện xuống đầu

Gò má phẫn hồng của Nhược Tuyết, trong khoảnh khắc đó, liền mất sắc. Hô hấp chợt dừng lại một chút, thật khó chịu.

Không biết là khí thế của anh quá lớn hay là gan của cô quá nhỏ, mỗi lần nhìn thấy anh cô đều cảm thấy lạnh từ đầu đến chân. Hơn nữa, anh còn lẳng lặng đứng ở trên bậc thang cao hơn, yên lặng nhìn cô

“Anh về rồi. Tôi muốn cùng anh nói chuyện có được không?!” Dù bây giờ cô đã sợ đến muốn chết, nhưng vì có thể gặp mặt bố mẹ, cô vẫn run rẩy lên tiếng. Khi anh lạnh lùng nhìn cô, cô nhớ ngày đó anh ta không cho cô gọi anh ta là anh Lương, nhưng cô không dám gọi thẳng tên anh, vậy thì gọi là gì?

“Nói chuyện?. Cô muốn nói chuyện gì với tôi. Trở về chỗ của cô đi. Khi nào muốn tìm cô, tự khắc tôi sẽ đến”

Lương Úy Lâm nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của cô, khuôn mặt tươi cười quen thuộc lại xuất hiện trong đầu, cơn đau chợt xông lên đầu khiến anh khó chịu không thôi

Anh không nghĩ giữa anh và cô còn có chuyện gì để nói, vừa nhìn thấy cô chỉ làm anh càng thêm giận, chỉ muốn không từ thủ đoạn để hành hạ cô mới có thể làm vơi đi lòng thù hận trong lòng. Bảo bố anh che chở suốt 18 năm, lại cứ như vậy biến mất trước mặt anh, anh làm sao có thể không hận. Nỗi hận của anh cho dù tất cả mọi người trong Lăng gia có chôn theo cũng không thể giảm bớt nửa phần. Cho nên, anh sẽ không để bọn họ sống yên ổn

Mà cô, chính là đối tượng mà anh muốn trả thù

Vậy mà, cô lại dám nói muốn tìm anh nói chuyện. Tốt, anh sẽ để cô nói

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thoả mãn tôi, tôi đồng ý với cô

“Anh đã đồng ý với tôi, không thể nuốt lời”

Mất thấy anh sắp xoay người rời đi, Nhược Tuyết không biết lấy dũng khí từ đâu ra, chạy lên拦住 anh lại, anh là một người đàn ông phải giữ chữ tín chứ, tại sao có thể lừa gạt một cô gái như cô chứ?

"Tôi không thể nuốt lời sao?"

Cô gái nhỏ này lá gan thật sự càng ngày càng lớn. Bởi vì cô kéo vạt áo của mình nên Lương Úy Lâm quay lại nhìn bàn tay nhỏ bé bắt đầu phát run. Rõ ràng là sợ muốn chết, mà còn giả bộ dũng cảm?

“Tôi chỉ muốn trở về một lần. Một lần thôi được không?”

Nhược Tuyết thừa nhận, mình không có cảm đảm nhìn vào mắt anh để nói chuyện. Mặc dù bây giờ cúi thấp đầu như vậy, nhưng khí thế lạnh lẽo mà cường hãn kia cũng đủ để cô sợ đến tim đập mạnh. Anh ta sẽ không làm gì cô chứ?

“Cô nghĩ dung phương thức gì để mặc cả với tôi?”

Đôi môi mỏng cong lên nụ cười lạnh. 18 tuổi, thật đúng là lứa tuổi đơn thuần a! Lại dám đặt điều kiện với Lương Úy Lâm anh

A!?. Lần trước không phải anh ta nói chỉ cần cô có thể đứng dậy là anh ta đồng ý cho cô về sao anh ta lại đổi ý? Thuyết phục anh ta?. Anh ta nói muốn cô thuyết phục anh ta?

“Không hiểu?. Vậy thì trở về chỗ của cô đi, không nên tới đây làm phiền tôi”

Một tay chỉ dùng một chút sức đã đẩy cô ra, nhích chân muốn lên lầu. Hôm nay anh không rảnh để để ý đến cô, cũng không có thời gian dạy cô

“Đừng”

Nhìn anh ta muốn rời đi, Nhược Tuyết lần thứ 2 tiến lên ngăn anh lại, lần này không phải kéo vạt áo, mà ôm eo của anh, cánh tay mảnh khảnh dùng sức ôm thật chặt

Cô không thể để cho anh đi, cô nhất định phải khiến anh đồng ý với cô. Cho dù phải bỏ ra bất kì giá nào

Người con gái này, bề ngoài thì nhu nhược, yếu ớt, ai ngờ lá gan so với người khác cũng lớn hơn. Lương Úy Lâm anh sống 27 năm chưa từng gặp phải tình huống như vậy, mặc kệ là nam hay nữ đều không dám ngăn cản anh

Tốt, rất tốt, tốt vô cùng! Chỉ bằng việc này, anh muốn nhìn thử xem cô có thể làm được gì

“Trở về tắm sạch sẽ, một tiếng sau đến phòng của tôi. Nếu như cô đến chậm một giây thì kết quả cô tự hiểu”

Bàn tay thon dài dùng sức kiểm chiếc cằm khéo léo của cô, giọng điệu bá đạo không cho người ta được phép cự tuyệt. Anh còn chút chuyện chưa xử lý, chờ anh xử lý xong, ngược lại anh còn muốn cùng cô chơi một trò chơi

Sau khi lạnh lùng ra lệnh, Lương Úy Lâm không quay đầu lại mà đi về phía thư phòng trên lầu ba

Sững sờ nhìn bóng lưng của anh rời đi, một phút sau, Nhược Tuyết mới phục hồi tinh thần lại. Anh ta muốn cô đến phòng chờ anh?

Có thể sẽ xảy ra chuyện như lần trước không?. Khuôn mặt nhỏ bé trong phút chốc lúc đỏ lúc trắng. Đau đớn như vậy cô phải thừa nhận lần thứ hai sao?. Thân thể 18 tuổi, đối với tình dục có biết bao lạ lẫm, phải ép buộc bản thân đi hầu hạ người đàn ông quen việc dễ làm

Nhưng cô căn bản không có quyền nói không. Ban đầu là cô đồng ý với giao dịch không có tôn nghiêm này, cho dù cô sợ hoặc không không đồng ý cũng không có cách nào khác. Anh, tại sao anh phạm phải lỗi như vậy?

Lại không dám có nửa giây chần chờ. Nhược Tuyết lập tức trở về phòng dưới lầu hai, mở nước nóng ra. Tựa hồ sợ trễ giờ, không tới 15 phút cô đã tắm xong. Mặc áo choàng tắm để một bên, sau đó lau khô tóc, nhìn đồng hồ, cũng may vẫn còn 20 phút

Có lẽ lúc này anh ta phân phó, những hộ vệ thân cận đã âm thầm nghe bọn họ nói chuyện, cho nên lần này, Nhược Tuyết cẩn thận từng li từng tí lên lầu 3 cũng không có người ngăn cô lại

Nhưng, phòng của anh ta ở chỗ nào?. Đứng bên ngoài hành lang dài, Nhược Tuyết lập tức mất đi chủ trương. Cô không dám mở từng phòng ra xem, nhưng lại sợ trong thời gian quy định không đến phòng chờ anh, anh sẽ đổi ý

“Lâm, Sneider gần đây sẽ có khả năng trở về nước. Cậu cẩn thận một chút”

Trong thư phòng yên tĩnh, Lương Úy Lâm thoải mái ngồi ở phía sau bàn đọc sách không để ý tới người đàn ông bên kia màn hình máy tính đang cười rất lưu manh. Ánh mắt của anh rơi trên người con gái đang mặc áo ngủ màu trắng trong máy theo dõi, như thiên sứ vô tội, lúng túng đứng trên hành lang, bóng dáng quyến rũ đó

Lương Úy Lâm chưa từng đem Sneider để ở trong mắt. Cho nên dám phạm quy trên địa bàn của anh, thì phải gánh chịu hậu quả

"Lúc nào thì trở lại?" đầu kia máy vi tính đầu kia, người đàn ông lần nữa lên tiếng.

"Không biết." Liếc mắt nhìn, người con gái này, vẫn ngây ngốc đứng ở đó

“Tôi nghe nói trong nhà cậu đang nuôi một cô gái?” Người đàn ông bên kia cảm thấy ánh mắt của Lương Úy Lâm lóe lên ánh sáng gì đó

"....."

Ko phải nuôi, chỉ là công cụ để cho anh hả giận mà thôi

“Tôi còn nghe nói gần đây cậu không gần phụ nữ. Công việc quá bận rộn thì cũng nên thư giãn một chút”

“Lâm, có một số chuyện đã xảy ra, cũng không cách nào cứu vãn được” Chuyện của em gái Lương Úy Lâm, anh cũng có nghe nói. Anh cũng biết Lương Úy Lâm rất thương em gái, nhưng đắm chìm trong hận thù sẽ có kết quả sao?

Lương Úy Lâm tắt máy. Nghiêm Quân Hạo là người đàn ông nhiều chuyện

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thoả mãn tôi, tôi đồng ý với cô (2)

“Gấp như vậy sao?”

Thanh âm lạnh lẽo không mang theo bất kì tình cảm nào vang lên ở sau lưng, không cần phải nói, đã biết là ai. . Nhược Tuyết cúi đầu không dám quay đầu lại cũng không trả lời.

"Sợ? Không làm được. Không làm được thì không cần đến đây."

Đây có được xem là phép khích tướng không?. Chân thon dài bước một bước, Lương Úy Lâm đã dễ dàng lướt qua người cô, đi về phía phòng bên trái bên trong cùng. Khi anh đi xuyên qua người cô, hơi thở nam tính mãnh liệt khẽ quét qua, khiến trái tim trẻ tuổi của cô run rẩy?

Sợ anh rồi sao?. Không đuổi theo anh? Lương Úy Lâm nhẹ nhàng dùng dùng tay xoay nắm đấm cửa, không quay đầu nhìn cô một cái. Thì ra anh đánh giá cô quá cao, ngay cả lá gan cũng không có

Anh xoay mở cửa phòng ra, chân sau vẫn còn ở bên ngoài, tiếng bước chân vụn vặt mà lo lắng mau mau chạy tới, khi anh đóng cửa phòng lại, thì người đã đứng sau lưng anh. Rất tốt, tối nay có trò vui để chơi rồi!

"Đi vào."

Giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu. Nhược Tuyết thờ cũng không dám, đi theo vào trong

“Lên giường chờ tôi”

Có như vậy đã xấu hổ sao?. Cũng không dám nhìn anh. Người phụ nữ của anh sao có thể như vậy. Đợi, anh nhất định sẽ làm cho cô ngay cả chữ thẹn thùng cũng không biết viết như thế nào

Bên trong phòng, đèn ngủ mờ nhạt, Nhược Tuyết liếc mắt nhìn chiếc giường to lớn trong phòng, lập tức qua bên đó ngồi xuống

“Cởi quần áo xong, chờ tôi ra ngoài”

Cái cô gái này, đối với mệnh lệnh của anh, cô ngoan ngoãn chấp hành, thật là một cô gái ngoan hiếm thấy a! (Ngoan khi có điều kiện thôi ạ, còn sau này anh sẽ biết chị có ngoan ko =))

“A...”

Anh ta cố ý mở lớn đèn, tựa hồ muốn nhìn thấu cả nội tâm của con người, khiến Nhược Tuyết bắt đầu cảm thấy khản trương

Cô cho là anh ta sẽ không mở đèn, như vậy, mặc kệ có làm gì, ít nhất cô không cần cảm thấy khản trương và xấu hổ. Nhưng nguyện vọng này, lại bị hoàn toàn phá vỡ trong tích tắc

“Ồ trên giường của tôi, phụ nữ không cần quần áo. Đừng để cho tôi phải nhìn nó nữa”

Anh cố ý cúi thấp thân thể, ở bên tai của cô thì thầm giống như ác ma, sau đó xoay người đi về phía phòng tắm

Anh ta tạm thời rời khỏi khiến trái tim đang treo lơ lửng của Nhược Tuyết tạm thời buông lỏng, cũng lấy lại tâm tình quan sát phòng của anh

Bố cục và trang trí trong phòng, khiến cho cô cảm thấy bị áp bức, bởi vì chủ nhân của gian phòng này sử dụng màu tối làm chủ đạo, khiến cho lòng của người ta cảm thấy tối tăm theo

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, làm cho cô quên mất việc anh muốn cô làm trước khi vào. Cô cứ ngồi như vậy, ngồi ở trên giường lớn màu đen, gương mặt khản trương không biết phải làm sao

Anh nói muốn cô thỏa mãn anh?. Như thế nào mới gọi là thỏa mãn. Dùng tay như lần trước?. Hay là dùng miệng?

Vừa nghĩ tới hình ảnh đó, không cần làm, chỉ nghĩ thôi cũng khiến cô không chịu nổi, khí huyết toàn thân đều xông lên mặt khiến cho mặt cô đỏ bừng (Em cũng ghét edit cảnh đó lắm ạ. Cho nên em mới không thích edit mấy chương này :-

Bởi vì trầm tư, cho nên cô không lưu ý tiếng nước chảy trong phòng tắm đã ngưng từ lúc nào, cho đến khi tiếng mở cửa vang lên, cô mới khôi phục lại tinh thần, đôi tay gắt gao nắm chặt cổ áo. Trời ạ, anh đi ra, mà cô không có làm theo lời anh

“Hình như cô không đem lời tôi nói bỏ vào tai a!. Có phải vụ trao đổi này không cần thực hiện không?”

Lương Úy Lâm vừa lau tóc ướt, đôi mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm. Thật là một cô gái to gan, dám cãi lại mệnh lệnh của anh nhiều lần

“Tôi...”

Tại sao một câu cô cũng không nói được?. Cái loại cảm giác hít thở không thông lại áp tới

“Hoặc là cô cởi quần áo, hoặc là đừng làm phiền tôi ngủ. Trờ về phòng của cô. Cô tự chọn đi”

Ác ma thì thầm, ánh mắt của cô khô khốc nhưng lại không nặn ra một giọt lệ nào

“Tôi cho cô một phút”

Anh đối với cô thật nhân từ a, còn cho cô thời gian để cân nhắc

Trong lòng Nhược Tuyết lập tức hiểu rõ, anh ta chỉ cho cô một phút để suy nghĩ

Thật ra thì, còn gì để suy nghĩ đây?. Cô lựa chọn như thế nào, trong lòng cô đã sớm rõ ràng. ... Tay run rẩy, cứng ngắc kéo áo ngủ ra, rất nhanh, quần áo màu giống như cánh hoa nở rộ trên chiếc giường màu đen, trắng đen khác biệt, khiến người ta hoa mắt. Không cố gắng đưa tay che đậy những gì cần che, cũng không ngăn cản cái gì, dù sao ngay cả lòng tự trọng cuối cùng, cũng không còn soát lại

Đây là lần thứ hai cô phơi bày như thế trước mặt anh, nhưng cũng không vì đã có lần thứ nhất mà không cảm thấy sợ hãi, nhục nhã. Cô cố gắng không chế mình, không để mình run rẩy, nếu như không thể thay đổi vận mệnh, ít nhất cũng nên kiên cường mà đối mặt

Nhưng, không được. Dưới ánh đèn sáng sủa như vậy, cô làm không được. Thân thể non nớt của thiếu nữ giống như đóa hoa mới nở, run rẩy trong gió đầu xuân, điểm đậm đáng yêu như thế

“Lại đây”

Ném khăn lông trên tay xuống, Lương Úy Lâm dừng lại ở bên giường. Như thợ săn từ trên cao nhìn xuống con mồi của mình

Cô hít vào vài hơi, mới có thể nhắc chân lên, giống như giẫm trên đám mây mềm mại mà bước qua

Bọn họ cách nhau ngày càng gần, gần đến nỗi cảm thấy được nhiệt khí ở trên người anh tỏa ra, đột nhiên anh không hài lòng với tốc độ của cô, đưa tay kéo cô qua, để cho cả người cô ngã vào lòng ngực của anh

Ngón tay chai sần do cầm súng lâu ngày, nâng khuôn mặt mềm mại của cô lên, dùng ngón tay hằn vết chai mà vuốt ve :

“Biết phải làm như thế nào không?. Tôi đã dạy cho cô rồi”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thoả mãn tôi, tôi đồng ý với cô (3)

Biết, cô làm sao dám quên?. Nhưng, cô có thể nói yêu cầu nho nhỏ của mình không?

“Có thể tắt đèn hay không?” Âm cuối mang theo run rẩy, vang lên ở trước lòng ngực bẽn chác của anh

“Cô cảm thấy có thể không?”

Giọng nói rõ ràng rất nhẹ, nhưng lọt vào tai Nhược Tuyết lại là mệnh lệnh khiến người ta không thể cự tuyệt

Anh nâng cằm của cô lên, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt đơn thuần của cô :

“Chỉ cần có thể về nhà, không phải cô nói có thể trả bất kì giá nào sao?”

Không thể nhúc nhích, cô chỉ có thể bị động nhìn anh, cặp mắt sắc bén như chim ưng thật đáng sợ

“Đúng vậy”

"Vậy bắt đầu đi!"

Đại trạch giữa sườn núi, bóng đêm mờ lung, xuân tình dập dờn

“Ừm...” Tiếng rên rỉ nam tính, trong phòng rộng lớn, có phần tà mị, lại mê hoặc lòng người

Lòng ngực cường tráng và rắn chắc, lúc này phập phồng theo từng hô hấp lên xuống, vuron tay phủ lên cái đầu nho nhỏ, lúc này trong mắt anh, dục vọng

nồng đậm

"Ừm. . . . ."

Không được, miệng chua quá , mệt quá, hơn nữa cô sắp không thở được, đầu thật là đau, tại sao đã qua lâu như vậy, anh tại lại vẫn. . . . . Sức chịu đựng của anh ta thực đáng sợ, cô làm đến chết đi sống lại mà anh ta vẫn không chịu buông tha

"Tiếp tục. . . . ."

Thanh âm lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu, tại sao giọng nói vẫn tỉnh táo như vậy?. Còn mang theo cảnh cáo?

"Có thể nghỉ ngơi một chút không?" Người ta tranh tài đều được nghỉ ngơi giữa trận, huống chi cô đã dùng nhiều sức như vậy

“ Có thể”

Khóe miệng cong lên nụ cười mang theo mấy phần tà mị và lãnh khốc, đẩy cô nằm xuống chiếc giường êm ái :

“ Tôi cô”

"Cái gì?"

Gò má nhỏ nhắn đỏ bừng vì lúc nãy dùng sức lấy lòng anh

“ Tôi để cho cô nghỉ. Nhưng không có nghĩa là dừng lại, mà là dừng tay” Cô không hiểu sao, vậy anh sẽ dạy cho cô hiểu

Bàn tay to lớn của anh, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, dẫn dắt cô xuống một thế giới nam nữ khác

Gương mặt càng ngày càng nóng, dưới ánh đèn sáng rõ, làm như vậy trước mặt một người đàn ông, mới nghĩ thôi mà cô đã xấu hổ muốn chui xuống đất trốn, hoặc là chết ngay một giây sau đó

Tất cả của cô đều phơi bày trước mặt anh, vừa xấu hổ lại kích thích quý dị, khiến cho tim của cô không ngừng đập nhanh, hô hấp cũng trở nên nặng nề

Lương Úy Lâm nhìn cô gái nhỏ mảnh mai ở trên giường, cặp mắt trong veo như nước vừa quen thuộc khiến anh đau lòng. Chỉ có hành hạ cô như vậy, nhìn cô trầm luân trong dục vọng như vậy, tim của anh mới có thể bình tĩnh trở lại

"Đủ rồi." Cánh tay dài duỗi ra, tắt công tắc đèn ngủ ở đầu giường, trong phòng vốn đang sáng ngời nay đã tối đen như mực

Anh không muốn nhìn thấy cặp mắt trong veo đó nữa. Trò chơi tối nay chính thức kết thúc

Tất cả ngôn ngữ vào lúc này dường như trở nên dư thừa, có chăng chỉ còn lại chinh phục và chinh phục

Không có ánh đèn, không có ánh trăng, trong thế giới tối tăm, dục vọng như dòng nước xoáy, cuốn 2 con người trầm luân trong biển nước, mãi đến khi ánh mặt trời phía đông nhô lên mới dừng lại

Ánh sáng rực rỡ chiếu vào cửa sổ sát đất trong phòng, cùng với gió mát mẽ thổi qua, những chú chim sơn ca thức dậy sớm, réo rắt cất tiếng hót bên tai

“ Một tiếng sau sẽ có người đưa cô về. Đến buổi trưa phải về đây” Thanh âm của người đàn ông lại vang lên

“ Có nghe không?”

Thấy cô gái vẫn nằm lì trên giường không trả lời, Lương Úy Lâm cúi đầu kéo mái tóc cô ra thì thầm bên tai của cô

“ Được”

Thanh âm mềm mại khàn khàn, lại không che giấu được vui sướng và chờ đợi

Rốt cuộc cô có thể tạm thời thoát khỏi nhà tù này rồi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Đường về nhà khá dài

Nhược Tuyết không nghĩ tới người đàn ông này lại đích thân đưa cô về

Anh rốt cuộc muốn làm gì?. Mà người lái xe chính là A Cánh, người vẫn luôn đi theo anh

Hai người bọn họ ngồi ở ghế sau, Nhược Tuyết ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên nhìn anh cũng không có. Mặc dù 2 người bọn họ đã quan hệ thân mật, nhưng cô vẫn không dám nhìn anh, cũng không dám hỏi vì sao anh ta lại đưa cô về. Cô làm thế nào giải thích chuyện này với bố mẹ đây?. Anh của cô ở nhà sao?

Vừa nghĩ đến sẽ phải đối mặt với những vấn đề này, đầu vì thiếu ngủ mà cảm thấy đau đốn, sắc mặt tái nhợt hơn. Hồng của cô và 2 chân của cô đều đau, ngón tay lúng túng lôi kéo mép váy của mình

Lương Úy Lâm chột xoay người lại, lạnh lùng nhìn bộ dáng giống nàng dâu nhỏ chịu ủy khuất của cô. Hừ, anh vốn muốn để tài xế đưa cô về, nhưng anh nghĩ lại, nếu như anh tự mình đến thăm, không phải sẽ thú vị hơn sao?. Ngược lại anh muốn xem, tiểu bạch thỏ này sẽ giải thích với người nhà như thế nào?

Nếu như 2 vị trưởng bối nhà Lăng gia cả đời đều làm gương cho người khác, mà biết 2 đứa con của mình đã làm ra chuyện khiến cho cả người và trời đều cảm phần không biết sẽ có phản ứng như thế nào?. Con gái của mình bị người khác ép buộc mang đi, nhất định sẽ không chịu nổi!

Muốn đối phó với một Lăng gia nho nhỏ, anh có hàng ngàn biện pháp khiến cho bọn họ muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, nhưng đây là cách độc ác nhất, cũng là cách cao minh nhất. Khiến cho những người mình yêu thương chứng kiến cảnh mình bị người ta ép buộc, bị người ta giày vò, nhưng lại không biết làm như thế nào để giải cứu họ, chỉ có cảm giác bất lực, khiến cho mình cảm thấy đau đốn, cảm thấy dần vọt

Chuyện của em gái, mẹ của anh đang dưỡng bệnh ở Thụy Sĩ vẫn chưa biết. Nhưng hình như bố đã nghe được tin tức phong phanh. Em của anh là do mẹ anh liều mạng mà sinh ra, từ nhỏ đã được xem như bảo bối, thế nhưng lại không còn, làm bà có thể chịu được

Làm tổn thương đến người thân của anh, anh nhất định sẽ kéo bọn họ cùng nhau xuống địa ngục

"Lại đây ngồi." Nhìn cô càng ngày càng nhích ra ngoài, hầu như toàn thân đều dựa vào cửa xe, Lương Úy Lâm nhẹ giọng nói, sợ anh như vậy sao?.

Thân thể nhỏ nhắn nhích lại gần, còn cách anh 10cm thì dừng lại. Bọn họ đã quá gần, gần đến mức cô có thể ngửi thấy hơi thở nam tính của cô

“Tôi gần một chút” Giống như ác ma, không chịu buông tha cho cô

Thân thể nhỏ nhắn lại nhúc nhích, sau đó ngừng lại. Nhích thêm nữa sẽ ngồi lên bắp đùi của anh ta, cô làm sao dám?

"Ngồi lên."

Anh ta nói gì?. Ngồi lên. Chẳng lẽ thật là muốn cô ngồi lên bắp đùi của anh ta sao?. Anh ta làm sao có thể như vậy?. Trên xe còn có những người khác a!. Nhưng mà người đàn ông ma quỷ trước mặt này có chuyện gì anh ta không làm ra được

“Xấu hổ?. Ở trên giường của tôi phóng túng như thế, bây giờ lại xấu hổ có phải hơi trễ hay không?” Bàn tay thon dài mà lạnh lẽo dùng sức bế cô ngồi lên

"Không nên như vậy. . . . ." Nàng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, trong ánh mắt thật to tràn ngập khẩn cầu. Một tay nhỏ nhắn cầm lấy tay của anh đang muốn đưa tay kéo váy của cô ra

Trời ạ, anh thực sự muốn làm như vậy với cô trước mặt người đàn ông khác sao?. Nhưng, người lái xe phía trước dường như cũng không cảm thấy người phía sau đang làm gì, khóe mắt cũng không di chuyển một cái

Đã thành thói quen sao?

“Cô muốn chống lại tôi sao?” Mắt lạnh nhìn qua cô, làm cho cô đành phải thuận theo thu hồi tay lại

“Tôi không có. Đừng làm trên xe được không?”

Chống lại?. Cô làm sao dám?. Nhưng ở trước mặt người đàn ông khác làm những chuyện như vậy, cô không làm được, thật không làm được. Tại sao muốn ép cô như vậy?

“Ý cô là, nếu như không có ai thấy, thì có thể?”

Một tay khác đưa đến hàng ghế phía trước nhấn nút, đèn xuống, một màn thủy tinh màu đen được hạ xuống, ngăn cách hoàn toàn 2 hàng ghế trước và sau, tạo thành một không gian cách biệt

“Anh...”

Lời kinh ngạc còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, trong phút chốc quần áo của cô đã được mở ra, ánh đèn bên trong xe chiếu lên da thịt trắng mịn của cô, đồng thời cũng chiếu lên những dấu vết loang lổ trên người cô, một dấu lại một dấu rõ ràng, làm cho anh cảm thấy hài lòng

“Nếu để cho cha mẹ cô nhìn thấy trên người cô có nhiều dấu vết đàn ông để lại như thế này, không biết bọn họ sẽ cảm thấy như thế nào?”

Động tác rõ ràng rất dịu dàng nhưng lại làm cho người ta cảm thấy kinh hãi vô cùng. Nhược Tuyết không biết rốt cuộc anh ta muốn làm gì mới hài lòng đây?

Hơi thở đàn ông càng ngày càng nặng nề, động tác trên tay cũng ngày càng cuồng dã. Môi của anh bắt đầu thăm dò môi của cô, mùi hương thiếu nữ của cô vờn quanh chop mũi của anh, làm kích động lòng của anh

“Có thể dừng lại không?”

Nếu lại là một cuộc hành hạ kinh thiên động địa, cô nhất định sẽ không chịu nổi. Bây giờ cô miễn cưỡng lắm mới có thể tạm thời chống đỡ bản thân, chỉ vì có thể về nhà một chuyến

“Cô cảm thấy có thể không?”

Anh không đáp, chỉ hỏi ngược lại, đầu cũng không ngẩng lên

“Suy cho cùng, anh muốn tôi làm như thế nào?”

Dù uất ức xen lẫn sợ hãi nhưng cô vẫn phải hỏi. Cô đã đồng ý với điều kiện anh ta đưa ra. Tại sao anh ta lại luôn muốn làm khó cô như vậy. Tối hôm qua cô đã thực hiện lời hứa, yêu cầu của anh, mặc kệ cô cảm thấy sỉ nhục hay khó chịu, cũng chưa từng dừng lại không phải sao?

“Đây là một câu hỏi hay. Chờ tôi nghĩ xong sẽ nói cho cô biết. Thu hồi bộ dạng đáng thương của cô đi”

Đột nhiên dường như cảm thấy chán ghét cô, anh đẩy cô ra, mím môi không nói lời nào

Anh đang buồn bực chính mình, rõ ràng có một đồng chuyện đang chờ anh xử lý, thế nhưng anh lại ở đây đùa giỡn một cô gái nhỏ ngây thơ. Thôi được rồi, nếu như cô muốn chơi, nếu như không thắng thì không phải tác phong của anh

“A Cánh, lập tức gọi người giải Lãng Nhược Phong về Lãng gia”

Chẳng quan tâm Nhược Tuyết đã mặc quần áo chỉnh tề chưa, Lương Úy Lâm đề công tất xuống, ở trên tường kính hiện ra một màn hình vi tính, người ngồi ở phía trước nhìn thấy không sót gì

Lãng Nhược Phong đương nhiên không có ở nhà, sức chịu đựng của hắn quả nhiên rất lớn, còn có thể đi làm như bình thường, dĩ nhiên không thể xem thường uy hiếp của anh, em gái còn ở trong tay anh chưa rõ sống chết, hắn làm sao dám?

“Dạ, cậu chủ” Thanh âm gọn gàng linh hoạt.

“Anh đã làm gì anh trai của tôi?” Vội vội vàng vàng kéo váy lại, Nhược Tuyết khăn trương hỏi

“Tôi không làm gì anh ta cả. Anh ta rất tốt, mỗi ngày đều ăn được, ngủ được, đi làm rồi về nhà. Có chỗ nào không tốt?”

“Đội, anh có thể để tôi nói chuyện với cha mẹ của tôi không?”

Đầu rất đau, bất luận là lý do gì, cha mẹ đều khó có khả năng tiếp nhận. Nhưng, nếu để cho anh ta mở miệng, sự việc nhất định sẽ càng trở nên tệ hại. Tuy rằng bây giờ đã không còn đường quay đầu, nhưng ít nhất cô có thể lựa chọn một cách khiến cho bố mẹ của cô không khổ sở

Mà Lương Úy Lâm lâm chỉ lạnh lùng nhìn cô, không nói gì. Tóm lại là đồng ý hay không đồng ý?. Nhược Tuyết lại không dám hỏi, chỉ sợ nếu lỡ như chọc giận anh ta, ngay cả cơ hội trở về cũng không có

Một đường, khăn trương, căng thẳng, xe cuối cùng cũng ngừng lại dưới lầu Lãng gia

Nhìn cảnh tượng quen thuộc ở bên ngoài, thế nhưng Nhược Tuyết lại cảm thấy sợ. Trên trán trắng nõn đã toát mồ hôi lạnh. Nơi đã từng quen thuộc nhất, nhưng hôm nay lại cảm thấy sợ hãi. Hai chân của cô vô lực một chút sức lực cũng không có

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Một lần cuối

Edit: Lãng Lãng

“Cô như vậy, tôi sẽ cho là cô không muốn xuống xe”

Lương Úy Lâm đã xuống xe trước, đứng ở bên ngoài xe, tay chống trên thân xe, mặc bộ âu phục màu đen, không chỗ nào không thể hiện rõ sự xa hoa, trên mặt không biết từ lúc nào đã đeo lên chiếc kính râm màu đen, đem cặp mắt sắc bén ấy giấu vào bên trong, cũng làm cho người ta không biết lúc này anh đang nghĩ gì

“Ko phải. Tôi lập tức xuống ngay”

Mặc dù thời gian ở chung không dài, hơn nữa số lần bọn họ nói chuyện đếm trên 10 đầu ngón tay cũng không tới, nhưng cô biết, người đàn ông này không có kiên nhẫn với cô, nếu như dám để anh ta chờ đợi, anh ta nhất định sẽ bảo A Cảnh lái xe về

“A...” Một tiếng rên thật thấp vang lên. Một môi cả buổi tối, cộng thêm lúc này ở trên xe khăn trang quá độ, lúc xuống xe, hai chân Nhục Tuyết vô lực ngã trên mặt đất

"Không cần giả bộ đáng thương ở trước mặt tôi, vô dụng thôi Lăng Nhục Tuyết, tôi đếm đến ba nếu cô không đứng lên, cuộc gặp mặt hôm nay xem như hủy bỏ. Tôi không muốn phí thời gian ở chỗ này với cô”

“Đừng..... tôi lập tức...” Đau quá, dù một môi cũng phải đứng lên

"Một, hai. ...." Ác ma kia thế nhưng lại đếm thật, Lăng Nhục Tuyết, cố lên, đừng từ bỏ

"Nhục Tuyết, Nhục Tuyết. ...."

Một thanh âm kích động mà quen thuộc từ phía sau truyền đến, càng ngày càng gần

“Anh...” Lăng Nhục Phong bị 2 người đàn ông lạnh như băng áp giải trở về

“Nhục Tuyết, tại sao em có thể như vậy?” Lăng Nhục Phong bước nhanh đến gần, đau lòng đỡ em gái dậy. Mới một tháng không gặp, sao cô không thể gầy như vậy, hơn nữa sắc mặt trắng nhợt, cổ áo hơi lộ ra ra ngoài, những vết nổi bật trên da thịt trắng như tuyết đập vào mắt khiến người ta kinh ngạc

“Anh, đỡ em về” Nhục Tuyết nhìn về phía anh trai, suy yếu cười. Người anh trước mặt cô không còn là người thanh niên trẻ tuổi hăng hái mà là một người con trai chịu đủ mọi khổ sở, khuôn mặt kia đã gầy đi rất nhiều, vành mắt cũng thâm thật sâu

“Thật là anh em tình thâm a”

Lương Úy Lâm đứng ở cách đó một thước, lạnh lùng nhìn 2 anh em cừu biệt trùng phùng, trong lòng càng thêm đau lòng. Lại đau, bọn họ còn sống vẫn có thể gặp mặt. Còn anh, còn bọn anh thì sao?. Là âm dương cách biệt vĩnh viễn không thể gặp lại, đau khổ như vậy?. Ai có thể đến giải thoát cho anh?

“Lương tiên sinh...”

Bởi vì nhìn thấy em gái, toàn bộ lòng của Lăng Nhục Phong chỉ đặt trên người Nhục Tuyết, không ngờ người đàn ông khiến cho an nằm mơ cũng cảm thấy rét run cũng đến, đầu gối của anh giống như mềm nhũn

“Nếu như các người nói đủ rồi, có thể hay lên được chưa?. Lăng Nhục Tuyết, cô đã lãng phí quá nhiều thời gian của tôi” Khóe miệng chậm rãi cong lên, lạnh lùng đi về phía cô, trong ánh mắt một mảnh âm u

“Nhục Tuyết, em về rồi...”

Sắc mặt Lăng Nhục Phong càng thêm trắng bệch, làm sao bố mẹ có thể tiếp nhận sự thật này? Bọn họ phải làm như thế nào cho phải?. Vào cũng không được, không vào cũng không được. Ông trời ơi, vì sao ông lại muốn chặn đứt con đường lui của bọn con?

“Anh, em chỉ muốn gặp mặt bọn họ một lần mà thôi...” Trước mặt Lương Úy Lâm, không có người nào dám cãi lại mệnh lệnh của anh. Cho nên bọn họ đang đi từng bước đến trước thang máy

"Nhục Tuyết, không được, không được. Anh không có cách nào. ...."

Lúc sắp đến trước cửa thang máy, Lăng Nhục Phong chợt buông tay ra, xoay người lại, quỳ xuống trước mặt Lương Úy Lâm

“Lương tiên sinh, cầu xin anh đừng làm khó em gái tôi, cũng đừng kiếm chuyện với cha mẹ tôi. Anh mang tôi đi đi, muốn làm gì cũng được, tùy anh xử lý. Cầu xin anh, hãy buông tha cho Lăng gia chúng tôi. Tôi làm sai, tôi sẽ tự mình gánh chịu”

Bố mẹ lớn tuổi, em gái còn nhỏ như vậy, sao có thể để bọn họ gánh chịu hậu quả sai lầm mà anh gây ra

“Không bằng, anh đi cầu xin diêm vương gia đem em gái trả lại cho tôi?. Có thể chứ?”

Thân thể của Lương Úy Lâm vẫn đứng yên bất động. Mỗi ngày, số người quỳ ở trước mặt anh, cầu xin anh tha thứ đếm không hết, huống chi chỉ là một Lăng Nhục Phong hèn

“Anh, đừng như vậy, chúng ta về nhà trước, nhất định sẽ có biện pháp giải quyết mà, có được không?”

Rõ ràng đã nói với mình đừng rơi lệ, nhưng khi nhìn thấy anh trai như vậy, làm sao cô không cảm thấy khó chịu? Tại sao muốn bố mẹ vô tội phải chịu đựng những cảnh này, nếu như có thể, có thể đem toàn bộ trừng phạt trút lên trên người cô?

Lương tiên sinh, cầu xin anh hãy bỏ qua cho bố mẹ và em gái tôi, cầu xin anh!”

Lăng Nhượng Phong kiên quyết lôi kéo ống quần của Lương Úy Lâm. Anh chỉ có cơ hội lần này, mấy ngày qua, anh ngày ngày muốn tìm anh ta để nói chuyện, nhưng đừng nói là gặp mặt. Ngay cả chỗ ở của anh ta ở đâu anh cũng không biết. Hôm nay thật vất vả mới gặp được, nhất định phải nắm thật chặt

“Lăng Nhượng Tuyệt, cơ hội tôi đã cho cô rồi, là cô không biết quý trọng thời, A Cánh, về”

Ko tổn một chút sức lực, Lương Úy Lâm đã rút chân ra, Cả người Lăng Nhượng Phong ngã trên mặt đất. Anh không có nhiều thời gian ở chỗ này để nghe bọn họ nói nhảm

“Đừng...” Thấy Lương Úy Lâm xoay người, hai người đàn ông to lớn cũng tới lôi cô theo, Nhượng Tuyệt hét chói tai

Lúc này, cửa thang máy “đình” một tiếng mở ra. Ra ngoài là một đôi vợ chồng già gần 60 tuổi, nam tóc hơi bạc, trên mặt lộ ra vẻ nhọc nhằn, còn người thiếu phụ còn lại vẻ mặt bình tĩnh thần phần chần bước ra khỏi thang máy

“Nhượng Phong, Nhượng Tuyệt, các con làm sao vậy?”

Bọn họ như thế nào cũng không ngờ được, lúc mở cửa thang máy đã nhìn thấy một đôi nam nữ, hơn nữa còn trong tình cảnh như thế này

Con trai vẻ mặt khổ sở, tiều tụy ngã trên mặt đất, con gái bị 2 người đàn ông cao lớn lôi ra ngoài. Ai có thể nói cho bọn họ biết có chuyện gì xảy ra hay không?

“Bố, mẹ...”

Lăng Nhượng Phong nhìn thấy bố mẹ, sợ đến mức không nói nên lời. Cái gì gọi người tính không bằng trời tính. Thật ra không có gì gạt được ông trời a!

“Bố, mẹ... Lương Úy Lâm, anh đã đồng ý với tôi rồi đấy, không được nuốt lời”

Giọng nói quen thuộc này, không phải là tiếng của cha mẹ mà cô thương nhớ ngày đêm sao?. Lòng của Nhượng Tuyệt lúc này kích động chưa từng có, cuối cùng cô có thể nhìn thấy bố mẹ rồi

Người đàn ông đi ở phía trước chỉ dừng bước nhưng không quay đầu lại, tất cả thuộc hạ nhìn thấy cậu chủ của họ dừng lại, bọn họ cũng ngừng lại.

“Nhượng Phong, đã xảy ra chuyện gì?. Tại sao bọn họ lại muốn dẫn tiểu Tuyệt đi?”

Lăng mẫu ngồi chồm hồm xuống đỡ lấy con trai. Con trai không phải nói em gái nó sau khi thi tốt nghiệp xong, muốn đi du lịch với bạn học sao? . Tại sao lại bị một đám người đàn ông xa lạ mang đi ?

"Mẹ. ...."

Ai nói con trai không dễ rơi lệ?. Chỉ là chưa đau lòng đến mức đó mà thôi. Lăng Nhượng Phong hận không thể chết ngay lúc này

“Các người đang làm gì?. Mau buông con gái tôi ra”

Lăng phụ chạy đến muốn kéo con gái về. Nhưng một người đàn ông trung niên làm sao có thể làm lại bọn họ?

“Bố, mẹ...”

Giống như nhận hết đau khổ và uất ức, Lòng của Lăng Nhượng Tuyệt gần như sụp đổ. Cô không thể nào ngờ, hôm nay sẽ gặp mặt trong tình cảnh này, cái gì cô cũng chưa kịp nói

“Đừng làm khó ba tôi”

Cha bị người đàn ông đẩy thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, khiến lòng của Lăng Nhượng Tuyệt càng thêm chua xót @ Susu: Anh ngược chị nhiều, thì sau này anh sủng chị bấy nhiêu. Nói chung, mỗi người có một rút móc trong cuộc đời mình. Có thể bạn đọc truyện bạn cảm thấy tại sao LUL lại ác như vậy, nhưng LUL như thế đã là nhân từ rồi. Bởi vì thù cường bức em gái khiến em gái nghĩ quần mà chết. Nỗi đau mất đi người thân, mà là người thân mình yêu thương nhất, trong đó ngoài nỗi oán hận còn xen lẫn tự trách, có nhiều lúc, không biết nên đối mặt như thế nào để làm dịu đi sự oán hận trong lòng mình. Sống như vậy rất là khổ ^^!

“Là anh, là anh đã sai bọn họ làm như vậy có đúng không?”

Lăng phụ sau khi đứng dậy, chợt vọt tới sau lưng Lương Úy Lâm, kéo lấy bờ vai của anh. Nhất định là người đàn ông này muốn bắt con gái của bọn họ

“Buông tay”

Lương Úy Lâm từ đầu đến cuối cũng không quay đầu lại. Anh sờ đi không có đẩy ông ra, chỉ vì muốn biết ông sẽ làm gì mà thôi. Bằng không chỉ với một người đàn ông 60 tuổi làm sao có thể thân thể của anh. Nếu dễ dàng như vậy, không biết Lương Úy Lâm đã chết bao nhiêu lần rồi

“Con gái của tôi rốt cuộc đã làm gì chọc tới cậu?”

Con gái của ông xưa nay luôn luôn ngoan ngoãn, không thể chọc vào đám người này

“Vậy ông nên hỏi cô ấy xem” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không giảm nửa phần

“Bây giờ là xã hội pháp chế, các người không được phép làm càn”

“Pháp chế?”

Lương Úy Lâm cười lạnh trong lòng, thậm chí có người đứng trước mặt anh nói với anh về pháp chế. Kiên nhẫn hôm nay của anh sắp dùng hết rồi, không muốn lãng phí thời gian với bọn họ :

“A Cánh, về”

Chỉ là hơi nhích đầu vai mà thôi, đã thoát khỏi bàn tay phía trên. Lương Úy Lâm đi về phía A Cánh, sau đó mở cửa xe, ngồi vào trong

“Bố mẹ, mọi người nhất định phải bảo trọng” Bị ép buộc kéo lên xe, Nhược Tuyết chỉ kịp thời nói một câu, cái gì cũng không thể tiếp tục nói, có thể gặp mặt một lần cô đã thấy thỏa mãn rồi. Bố, mẹ, mọi người nhất định phải sống thật tốt

Nhìn Lương Úy Lâm sau khi lên xe, tất cả những người đàn ông áo đen không đến một phút đã rời khỏi

"Nhược Tuyết, Nhược Tuyết. . . . ." Lãng phụ muốn đuổi theo ra ngoài, nhưng làm sao có thể đuổi đến

"Nhược Phong, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?"

Hai người đỡ Lãng Nhược Phong đã không nói nên lời, mới vừa rồi tinh thần trên mặt còn phấn chấn, lúc này đã vô cùng sợ hãi và luống cuống. Đám người đàn ông đáng sợ kia tại sao muốn mang con gái của bọn họ đi?

“Tôi muốn báo cảnh sát. Báo cảnh sát. Dám ban ngày ban ngày cướp người?”

Tay Lãng phụ run run lấy di động ra, cũng may vừa rồi ông có nhớ biển số xe

“Bố, đừng, không thể....”

Thấy bố muốn gọi điện thoại, Lãng Nhược Phong cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, kéo tay của cha mình

“Nhược Phong, tại sao không thể báo cảnh sát?. Con biết có chuyện gì xảy ra phải không?”

"Bố, mẹ. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Là lỗi của con. . . . ." Lãng Nhược Phong quỳ xuống trước mặt bố mẹ mình

Bị ép buộc mang lên xe, Nhược Tuyết vẫn quay đầu nhìn cha mẹ và anh trai cách mình càng ngày càng xa, còn có ngôi nhà cô mãi mãi có thể sẽ không trở về được, tâm chột đau nhói, cảm thấy khó thở, mắt tối sầm lại rồi ngất đi

Nếu như cô biết, đây là lần cuối cùng cô gặp mặt bố mẹ và anh trai mình, cô tình nguyện đập đầu chết cũng không theo người đàn ông ác ma này trở về

Sớm biết rằng ngàn vàng khó mua, đời người đã qua đi, sẽ không thể quay đầu trở lại

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chủ nhân Lương gia

Chuyện ngày đó xảy ra ở cửa thang máy, đối với Lãng gia mà nói chính là sấm sét giữa trời quang

Hai trưởng bối nhà Lãng gia dường như đã già thêm 10 tuổi. Bọn họ cả đời sống đơn giản, không cách nào tiếp nhận sự thật này. Con của bọn họ luôn luôn ưu tú khiến cho người ta yên tâm, gần 40 tuổi mới có một đứa con gái thông minh, ngoan ngoãn, tại sao ông trời lại muốn giáng tai họa xuống đầu

bọn họ?

Nhưng mà cho dù không nguyện tin tưởng, chuyện đã xảy ra, sau mấy ngày bình tĩnh trở lại, bọn họ bắt đầu suy nghĩ biện pháp khắp nơi

Dạy học cho người ta cả đời, cho nên có nhiều học trò là điều không cần phải bàn

Học trò của 2 người bất kể là ở thương giới hay chính giới, đều không thiếu những người nổi bật. 2 người già chưa bao giờ cầu xin người khác, bắt đầu đến gõ cửa từng nhà để tìm, những người này ngoài miệng thì đáp ứng giúp đỡ, nhưng qua đến ngày thứ hai thì cũng báo cho bọn họ biết, chuyện này bọn họ cũng bất lực

Thế giới đơn giản nhỏ bé của bọn họ cũng sụp đổ rồi. Rốt cuộc đã chọc phải đám người nào?. Con gái của họ sẽ không có chuyện gì chứ?

Ngày đó, những người đó ép buộc dẫn con gái đi, bọn họ hoàn toàn không biết phải tìm ở đâu?. Việc duy nhất có thể làm chính là chờ đợi

Cuối cùng, nửa tháng sau, họ nhận được một chuyển phát nhanh. Bên trong là một đoạn đầu hình ngắn, về cuộc sống mỗi ngày của con gái bọn họ. Con gái bọn họ rất gầy, mỗi ngày đều sống ở trong phòng. Phía sau cuộn phim có dán một tờ giấy khiến cho bọn họ không dám đi điều tra tung tích của con gái họ nữa:

“Lăng Nhục Tuyết ở trong tay tôi sẽ không chết, nhưng nếu như trong số các người có người dám chết trước, tôi nhất định sẽ làm cho con gái các người đời này không thể nào sống yên ổn”

Sinh mệnh sao mà ngắn ngủi như thế, bọn họ có thể không quan tâm mình đã sống hơn nửa đời người, nhưng con trai và con gái bọn họ còn quá trẻ, làm sao có thể mất đi quyền lợi như vậy?

Nhưng, bọn họ có biết hay không, có đôi khi trời không tuyệt đường con người, con đường kia căn bản chỉ là con đường chết

***

Đại Trạch lưng chừng núi

Lương Ngạo chấp tay sau lưng đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc vườn hoa bên ngoài xuân ý dạt dào, trong lòng không có một chút thoải mái

Con gái bảo bối của họ sau khi tốt nghiệp trung học, vốn là phải đến Thụy Sĩ đoàn tụ với bọn họ, Nhưng Úy Lâm lại trì trệ nói bận một số việc. Cho dù thật sự có chuyện gì, con gái cũng sẽ gọi điện báo cho bọn họ một tiếng, nhưng đừng nói là điện thoại ngay cả một chút tin tức cũng không có

Sự việc không tầm thường như vậy khiến ông không khỏi hoài nghi, con trai ông nhất định có chuyện gạt ông, nhưng lại không thể cho vợ ông vừa sức khỏe không tốt lại vừa sốt ruột cho con gái biết được sự lo lắng của mình

Những năm gần đây, mặc dù ông đã đem cả tập đoàn giao cho con trai quản lý, ngoài mặt có vẻ như ông không quan tâm đến mọi chuyện. Nhưng ông cũng không phải là lão già vô dụng ở trong núi chờ người khác phụng dưỡng, ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, ông đương nhiên có tai mắt tra được chuyện của ông muốn biết

Nhưng, ông thiên tính vạn tính thế nào cũng không ngờ sự thật là tàn khốc như vậy. Con gái bảo bối của bọn họ thế nhưng đã không còn sống nữa. Đừng nói là vợ ông, ngay cả ông cũng không thể tiếp nhận sự thật này

Con gái bảo bối của họ mất rồi?. Điều này làm sao có thể?. Ở dưới mắt Lương Úy Lâm lại xảy ra chuyện như vậy, vậy nó còn ngồi ở vị trí đó làm gì. Tuy rằng con gái của họ nghĩ quân nên tìm đường tự sát, nhưng người làm anh như nó cũng nên chịu trách nhiệm. Nếu như không phải nó chăm sóc không chu đáo, thì cũng không xảy ra chuyện như vậy

Vợ của ông ở bên kia, tạm thời không thể nói, nhưng tại sao con trai lại muốn gạt ông

Cho nên, ông gạt vợ một mình trở về nước để xử lý chuyện này

Thuốc lá trên tay không biết rút bao nhiêu cây, cô gái bị con trai ông mang về vẫn chưa về sao?. Lương Ngạo Vũ mới 50 tuổi, mặc dù tóc mai 2 bên đã hơi bạc trắng, nhưng hai mắt vẫn lấp lánh có hồn, chỉ cần người đã từng gặp qua Lương Úy Lâm, nhìn một cái cũng biết bọn họ là cha con, không những vóc người giống nhau, ngay cả khí chất giống nhau cũng không cách nào che giấu được

Chẳng qua là, những năm gần đây, Lương Ngạo Vũ không trực tiếp tham gia vào công việc, về lãnh khốc trên mặt đã thu lại không ít. Trên người Lương Úy Lâm toát lên vẻ âm lãnh khiến cho người ta sợ hãi

Mỗi ngày, Nhục Tuyết hết ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, không ra khỏi cửa, cũng không nói chuyện. May mắn là mấy ngày gần đây, Lương Úy Lâm cũng không trở về, khiến cho cô nghĩ ngơi tốt một chút. Miễn là có anh ở đây, cô cả đêm đừng mong được ngủ yên, anh nhất định sẽ dùng các loại thủ đoạn để hành hạ cô, khiến cho cô chìm trong bể dục xa lạ, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong

Cô không ngờ, vú Lâm lại lên nói với cô, nói ông chủ muốn tìm cô

“Ông chủ chính là cha của cậu chủ chúng tôi, mới từ nước ngoài trở về, tiểu thư, cô nói chuyện nên cẩn thận một chút”

Trái tim đều làm bằng thịt, vú Lâm đã chăm sóc Nhựt Tuyết một khoảng thời gian, biết cô là một cô gái đáng thương, hằng ngày không bao giờ nói chuyện với cô, hôm nay cũng không nhận được lên tiếng nhắc nhở cô

“Cha của anh ta?”

Nhựt Tuyết giống như ngây dại. Đó cũng chính là cha của Tiểu Ngừ

Đó là người cha thương yêu cô ấy vô cùng trong miệng của tiểu Ngừ sao?. Tại sao ông ấy lại tìm cô?. Ông biết chuyện của tiểu Ngừ rồi sao?. Ngàn vạn vấn đề chọt lóc lên trong đầu

“Tiểu thư, đi xuống đi. Đừng nên để ông chủ chờ lâu”

Vú Lâm cẩn thận nhắc nhở. Tâm trạng của ông chủ cũng không được tốt cho lắm. Lát nữa, hy vọng tiểu thư sẽ không xảy ra chuyện gì

“Cám ơn vú, vú Lâm”

Nhựt Tuyết từ trong trầm tư phục hồi lại tinh thần, miễn cưỡng kéo lên nụ cười so với khóc còn khó coi hơn. Tiểu Ngừ, cậu từng nói muốn dẫn mình đến gặp ba mẹ của cậu, hôm nay cuối cùng mình cũng gặp được. Nhưng, không giống như ước nguyện ban đầu

Quần áo màu sắc đơn thuần, càng làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn của cô, thân thể gầy yếu,. Thực ra cô không muốn đi, bởi vì sợ. Nhưng ở chỗ này cô có thể nói không sao?. Coi như trong lòng không tình nguyện, lại sợ hãi, hay là muốn phớt lờ cho trôi

Nhựt Tuyết thay xong quần áo, dưới sự dẫn đường của vú Lâm đã đi tới lầu một. Cô cẩn thận đi, lòng bàn tay vì khăn trương đã ướt đầm rồi, bước chân càng ngày càng chậm

Phòng nghị sự lầu một, cửa lớn mở ra, Lương Ngạo Vũ vẫn giữ tư thế vừa rồi không thay đổi. Nhựt Tuyết đi đến cửa, nhìn bóng dáng cao lớn đó, vẫn không nói gì, một cỗ khí thế áp bức đã xông đến. Ông cùng với Lương Úy Lâm không hổ là cha con, ngay cả khí thế cũng giống nhau làm cho người ta tim gan run sợ

“Bác Lương”

Đứng ở cửa, Nhựt Tuyết nhỏ giọng lên tiếng. Một tiếng bác Lương, tới thật trễ a!

Giọng nói tựa hồ vừa xa lạ vừa quen thuộc truyền vào lỗ tai, khiến cả thân thể vững vàng của Lương Ngạo Vũ khẽ run, Là bảo bối Tiểu Ngừ của ông sao?. Có phải ông nằm mơ hay không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cha con

Edit: Lãng Lãng

"Tiểu thư, vào đi thôi."

Vú Lâm ở phía sau dung âm thanh chỉ có Nhựt Tuyết nghe được. Tính tình của ông chủ vô cùng không tốt, ngoại trừ khi đối diện với phu nhân mới thu liễm bớt, chưa từng có người dám trêu chọc ông. Tiểu thư còn do dự nữa sẽ chọc ông chủ nổi cáu, chỉ làm bản thân càng thêm phiền toái mà thôi

“Bác Lương, bác tìm cháu có chuyện gì không?”

Vú Lâm thấy Nhựt Tuyết đi vào nên thuận tay đóng cửa lại, tiếng khép cửa nhẹ nhàng càng làm cho lòng của Nhựt Tuyết run sợ hơn

Tại sao cô lại sợ thế này, khi đối mặt với Lương Úy Lâm cô cũng không thấy sợ như thế. Bởi vì ông là cha của Tiểu Ngừ sao?. Bởi vì Tiểu Ngừ hằng ngày đều khoe với cô, bố cô ấy luôn cưng chiều, yêu thương cô ấy ra sao ư?

Cô sợ, là bởi vì chột dạ ư?. Đúng vậy, chột dạ, đau lòng và có cả xấu hổ.....

"Tiểu Ngừ. . . . ."

Thân thể cao lớn cuối cùng cũng quay lại đối mặt với Nhựt Tuyết. Trên mặt rõ ràng không còn khí thế vương giả oai phong của kẻ đứng đầu giới hắc đạo ngày xưa, sau khi đã cởi bỏ lớp mặt nạ bên ngoài, họa chăng chỉ còn sót lại chính là vẻ mặt khổ sở của người cha khi mất đi con gái của mình

Không phải, không phải là Tiểu Ngừ của ông, không phải là bảo bối mà ông cùng với người vợ ông yêu thương nhất. Cô chỉ giống, thanh âm mềm mại,

mái tóc đen mượt, cặp mắt như nước bơi vì khăn trương mà long mi rung động liên tục. Cô chỉ là một cô gái nhỏ cực kì giống với con gái của họ mà thôi

Cô chính là người bạn tốt mà mỗi lần đến Thụy Sĩ con gái của ông đều nhắc đến sao?. Bảo bối của ông không chỉ một lần nói với bọn họ rằng cô tốt như thế nào, bọn họ còn là chị em tốt, chúng cùng nhau học tập, cùng nhau đi ăn cơm, cùng nhau ngắm hoàng hôn, rồi cùng nhau thề muốn dựa vào sự nỗ lực của mình để đỗ cùng trường đại học .... Nhiều tâm sự vụn vặt của con gái, vẫn như còn đang quanh quẩn bên tai ông. Nhưng, tất cả đã sớm không còn giống như trước nữa....

“Thật xin lỗi, bác Lương...”

Một tiếng Tiểu Ngừ kia khiến Nhượng Tuyết không thể không chế được mình nữa, 2 đầu gối quỳ xuống. Cô vốn cho là mình đã khóc đến khô lệ, không ngờ, mình vẫn có thể khóc, hơn nữa còn không dừng lại được

“Cô là Nhượng Tuyết sao?”

Dù sao Lương Ngạo Vũ cũng là một người đàn ông nhiều năm đối mặt với gió máu mưa tanh, sau khoảng mấy giây mất hồn, thì tất cả lý trí đều quay về

Đồng thời, một họng sung lạnh lạnh thẳng tắp chia vào trán của cô. Nếu như một phát nổ súng có thể đổi lại con gái bảo bối của ông thì thật tốt a!

“Bác Lương...”

Lần đầu tiên bị một thanh sung chia vào trán, chỉ cần là người bình thường cũng sẽ sợ đến 2 chân nhũn ra. Huống chi Nhượng Tuyết cũng chỉ là một cô gái mới 18 tuổi. Dù trong khoảng thời gian này, cô đã tập dần thói quen có thể mất đi tính mạng bất kì lúc nào khi ở bên cạnh Lương Úy Lâm, song tuổi vẫn còn nhỏ, vẫn còn trẻ a! Cảm giác sợ chết vẫn dâng trào lên

Nếu quả thật có thể chết như thế thì thật tốt, không cần phải trải qua mỗi ngày sống không bằng chết. Điều cô lo lắng duy nhất chính là Lương Úy Lâm sẽ không bỏ qua cho Lãng gia như vậy. Sát khí và lãnh khốc trong mắt anh nói cho cô biết, nếu như cô chết, người nhà cô sẽ không có kết cục tốt. Anh sẽ càng khiến họ sống không bằng chết

Nhưng, nếu hôm nay cái chết của cô có thể đổi lại bình an cho Lãng gia, vậy cô chết cũng xứng đáng. Bởi vì người hôm nay muốn giết cô là cha của Tiểu Ngừ, cũng là cha của Lương Úy Lâm. Chỉ cần có thể lấy được lời cam kết từ chỗ ông, Lương Úy Lâm nhất định sẽ không gây phiền phức cho Lãng gia

Nhượng Tuyết không biết rằng, chuyện Lương Úy Lâm muốn làm, không có ai có thể ngăn cản, cho dù là cha của anh cũng vậy. Anh bây giờ, chỉ cần là anh muốn, là có thể một tay che trời, vởi vì trong tay anh có kho vũ khí lớn nhất giới hắc đạo, điều đó khiến cho người ta kiêng nể anh mấy phần. Nhưng đây chỉ là một trong những vụ làm ăn của Lương thị, hằng năm chỉ riêng vụ làm ăn này thôi, cũng làm cho Lương thị kiếm được số tiền đếm không xuể

“Bác Lương, là Lãng gia chúng tôi có lỗi với tiểu Ngừ. Bác hãy giết con đi. Để con đi theo làm bạn với tiểu Ngừ, cô ấy sẽ không còn cô đơn nữa. Nhưng bác có thể đồng ý với con một điều kiện được không?”

Cô muốn đánh cược, dù chỉ có một phần vạn cơ hội cô cũng muốn thử, tuy rằng cô sợ muốn chết, nhưng, cô biết, nếu như không nói, vậy thì vĩnh viễn sẽ không có cơ hội nữa

“Nói điều kiện với tôi?. Chỉ bằng cô?. Không bằng cô nói thử xem, để tôi suy nghĩ thử xem có thể để cô chết thoải mái hơn một chút hay không?”

Thật là một cô gái dũng cảm a!, dám nói điều kiện với một người đàn ông lãnh khốc như ông. Xem ra bề ngoài mảnh mai của cô chỉ là gạt người mà thôi?

“Bỏ qua cho người nhà của tôi” Điều cô có thể nghĩ cũng chỉ có yêu cầu nhỏ này mà thôi, nhưng có thể hay không?

“Lãng Nhượng Tuyết, xem ra tôi đã xem thường cô rồi. Muốn chết?. Cô đã hỏi tôi có đồng ý hay không chưa?. Cô cho rằng cái mạng nhỏ của cô đáng giá có thể đổi lấy sự bình an cho Lãng gia nữa đời còn lại sao?”

Trả lời cô không phải là người đàn ông cầm súng chia vào đầu cô, mà là người đàn ông dùng sức mở cửa vào – Lương Úy Lâm

Tại sao anh ta lại trở về vào lúc này?. Chẳng lẽ ông trời không muốn giúp cô sao?. Thân ảnh màu đen từ trên trời giáng xuống đó khiến lòng của Nhượng Tuyết lạnh đến cực hạn, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại. Cô ngay cả chết cũng không có quyền lợi a!

“Lương Úy Lâm, con nợ ta một mạng”

Súng trên tay vẫn chia vào đầu cô gái, Lương Ngạo Vũ nhìn thấy Lương Úy Lâm xông vào cũng không cảm thấy kinh ngạc. Dù sao nơi này cũng là địa bàn của nó, nó làm sao có thể không biết?. Có lẽ khi ông vừa về nước, thì nó cũng đã biết rồi

“Mạng người con thiếu ba, con nhất định sẽ trả gấp bội cho ba. Ba, đã lâu không gặp, bản lĩnh của ba vẫn tuyệt vời như xưa”

Vẫn một thân tây trang màu đen như cũ, đem phong cách lãnh khốc của anh biểu hiện vô cùng tinh tế. Sau khi Lương Úy Lâm đi vào, sau đó cũng dùng chân đá cửa lại. Anh cứ đứng ở đó như vậy, đôi tay hài hòa bỏ trong túi, khuôn mặt bình tĩnh, nhìn cha của mình

“Lương Úy Lâm, chuyện con từng đáp ứng ba đã không làm được. Con bảo ba làm sao tin con đây?”

Nó đã từng hứa ở trước mặt bọn họ nhất định sẽ chăm sóc em gái của nó thật tốt, bây giờ đừng nói là chăm sóc, ngay cả người ông muốn gặp lần cuối

cũng không được, nó bảo ông làm sao có thể tin tưởng nó đây?

“Giết cô ấy, rất dễ dàng. Dùng đạn thì quá lãng phí, huống hồ giết người của Lãng gia cũng không thể làm cho tiểu Ngữ sống lại sao?. Không được, con sẽ không để cho người làm tổn thương người thân của con chết dễ dàng như vậy. Chuyện này, ba không cần lo. Con tự có phương pháp giải quyết”

Lương Úy Lâm kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, cời bỏ cổ nút áo, cơ ngực rắn chắc như ẩn như hiện. Anh lúc này, giống như một mãnh thú ngủ đông, cực kỳ xinh đẹp, tà mị nhưng cũng tràn ngập nguy hiểm. Trên tay anh bây giờ không biết từ lúc nào đã có thêm một cây súng lục, di chuyển trong tay của anh

“Nếu như, ba nhất định phải giết cô ấy?”

Ngón tay đã lên đạn, chỉ cần dùng sức, sẽ giải thoát cho người muốn được chết. Quỳ trên mặt đất. Nhược Tuyết nghe cuộc đối thoại của bọn họ căn bản không giống cuộc trao đổi của hai cha con, nhếch miệng lên, chết tốt hơn a!

“Cô ấy là vật sở hữu của con, chỉ có con mới có thể động vào cô ấy”

Giờ cây súng trong tay lên, nhắm vào khuôn mặt đang nhắm chặt mắt của cô. Nếu như một phát súng có thể giết chết cô, thì thật tốt biết bao a

“Lương Úy Lâm, chính con hãy tự đi giải thích với mẹ con. Nếu như bà ấy vì việc này mà xảy ra chuyện gì, thì con cứ chờ xem”

Lương Ngao Vũ không muốn nói thêm câu gì, nhanh chóng thu hồi súng trong tay, không nhìn Nhược Tuyết mà xoay người đi ra cửa

“Con biết rồi”

Khẽ nhắm hờ mắt, không biết từ lúc nào trên tay trái của anh đã cầm chiếc khăn trắng nõn sạch sẽ, lau chùi khẩu súng bảo bối của anh

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trừng phạt

Edit: Lãng Lãng

“Không nhìn ra, lá gan của cô thật là lớn”

Hình như đã qua rất lâu, giọng nói nam tính sắc như dao lại vang lên, phá vỡ không khí, phá vỡ bầu không khí yên lặng khiến người ta hít thở không thông, cũng đồng lại máu của cô

Mất lạnh nhìn cô gái nhỏ cúi đầu quỳ trên mặt đất, bề ngoài mảnh mai tựa hồ một trận gió thổi qua cũng có thể cuốn cô đi, nhưng không ngờ bên trong bề ngoài như vậy cũng ẩn chứa long giao hoạt. Xem ra, anh phải tính toán lần nữa mới được

Cô không phải quá ngây thơ đó chứ?. Vọng tưởng lợi dụng cha anh để được giải thoát?. Để món nợ này dễ dàng hóa giải như vậy sao?. Lương gia bọn họ có thể bỏ qua cho kẻ thù của mình dễ dàng như vậy sao?

"Tới đây."

Thanh âm lạnh lùng lần nữa truyền vào trong lỗ tai, Nhược Tuyết không dám do dự nửa phần. Thử nghĩ, khi một khẩu súng cứ chia vào người như vậy, ngoại trừ nghe lời ra, còn có thể làm gì?

Thì ra, cảm giác không giống nhau, mới vừa rồi Lương Ngao Vũ bắt quả chỉ cầm súng chia vào đầu cô, cô ngoại trừ sợ hãi bên ngoài ra, còn xót lại chỉ là cảm giác muốn giải thoát, so với cảm giác sợ hãi còn mãnh liệt hơn. Nhưng ở trước mặt người đàn ông này, chỉ một câu mệnh lệnh lạnh lùng cũng khiến cho cô không ngừng run rẩy, cô biết anh sẽ không bỏ qua cho cô

"Thật xin lỗi. . . . ."

Ngoại trừ nói xin lỗi ra, Nhược Tuyết không biết mình còn có thể nói gì. Nói gì cũng không có ích

“Muốn chết để giải quyết mọi chuyện”

Thu hồi súng chia vào cô, Lương Úy Lâm cũng không nhìn cô

“Tôi không dám. . . .”

Đúng rồi, không dám. Cho dù trong lòng cô có muốn chết một vạn lần cô cũng không dám nói. Cô thật là khờ a, tại sao dám ở trong địa bàn của anh mà nói như vậy?

"Không dám?"

Anh nghiêng ngẫm thì thầm : “ Thì ra là không dám”

Anh nghĩ đến vẻ mặt kiên định của cô khi nói điều kiện với cha anh, dũng cảm như thế, to gan như thế, nhưng bây giờ lại nói không dám trước mặt anh?

Anh đứng dậy từ từ đến gần cô. Bàn tay đột nhiên dùng sức kéo một cái

“ Xoạt”

Bộ quần áo trước mặt anh trong nháy mắt biến thành vải rách, thân thể thiếu nữ cân xứng lại khéo léo, dưới ánh đèn lộ ra trước mặt anh không sót gì. Da thịt trắng như tuyết, nụ hồng trong suốt

Những thương tổn anh cố ý lưu lại trên người cô đã từ từ mờ dần, xem ra gần đây anh thật sự quá bận rộn, thậm chí để cho cô nghỉ ngơi lấy sức lâu như vậy

Nhược Tuyết ngay cả kêu lên một tiếng cũng không dám, chỉ có thể cắn chặt môi, đôi môi hồng nhuận bị cô cắn thành trắng bệch, cuối cùng một chất lỏng đỏ tươi chảy ra

Thân thể nhỏ nhỏ co rúm lại , run rẩy. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chưa đóng kĩ, mà anh vẫn bình tĩnh nhìn cô không nói lời nào

Nhược Tuyết cắn môi mạnh hơn, cảm giác đau nhói ở trên miệng đâm thẳng vào tim cô, anh không có đưa tay chạm vào cô, tuy nhiên nó so với cảm giác anh đụng vào cô còn khiến cô khó chịu và luống cuống hơn

Ánh mắt của anh như dao, mỗi một phân, mỗi một chỗ ánh mắt anh lướt qua cũng làm cho da thịt cô đau. Si nhục như vậy, bắt đắ dĩ như vậy, cũng là anh tạo ra cho cô, nhưng cô không có cách nào phản kháng, không phải sao?. Đây chỉ mới là bắt đầu con đường mà cô lựa chọn thôi a!

Dường như muốn nhìn thấu cô, ánh mắt anh còn bén nhọn hơn nắng mặt trời, nâng chiếc cằm khéo léo của cô lên, môi mỏng của anh hôn lên môi của cô

Không có hôn sâu, cũng không có an ủi, chỉ nhàn nhạt lướt qua một cái, sau đó duỗi đầu lưỡi liếm sạch vết máu trên môi cô, khiến cho cô cảm thấy đau liên hồi

Máu của thiếu nữ, là tính cũng thật ngọt ngào, thật sự là phong vị khác a!. Anh buông môi cô ra, nhìn cánh môi của cô sáng bóng, sau đó cúi xuống, hung hăng khê cắn. .... Đau đến tăng lên, lan tỏa trên môi của cô, , đau, thật là đau.

Đôi môi, thật là đau, thật là đau, đau đến sắp không thở nổi. . . . . Tại sao anh có thể ác độc như vậy. Lại cắn môi của cô?

“ Đau?. Không dám kêu?”

Cho đến khi thân thể nhỏ nhỏ choáng váng muốn ngã trên sàn nhà, anh mới buông đôi môi cô ra

Anh tự tay vuốt ve gò má đầy nước mắt của cô buộc cô ngẩng đầu lên nhìn anh, Nhược Tuyết trừng lớn mắt, trong đôi mắt lạnh lẽo của anh, giờ phút này, chỉ có bóng của cô, rõ ràng. ....

Giữa bọn họ không nên như vậy.

“ Có phải đau đến mức hận muốn giết chết tôi hay không?. Cầm lấy nó....”

Giống như ma chú, ác ma nói nhỏ bên tai cô. Không biết từ lúc nào anh đã nhét khẩu súng lục nhỏ vào tay cô, cảm giác lạnh lạnh khiến cô sợ đến mức thiếu chút nữa đã vứt nó xuống mặt đất. Đó là khẩu súng thật, lần đầu tiên trong đời cô có thể sờ đến thứ khiến một giây tiếp theo có thể đoạt tính mạng con người, cô hoảng loạn. ....

Pằng một tiếng, súng lục nhỏ nhỏ vẫn rút xuống mặt đất

Cô nặng nề nhắm mắt lại, Nhược Tuyết không dám nhìn cây súng kia nữa. Giết anh rồi?. Cô không dám tưởng tượng a, nhưng anh lại đem cây súng đặt trong tay cô, có phải anh sớm biết cô ko có can đảm đó?. Hay là do anh quá kiêu ngạo?

“ Tôi đã cho cô một cơ hội, nhưng cô lại không biết quý trọng”

Bao nhiêu người muốn chia súng vào đầu anh để lấy mạng anh a, cô gái ngu xuẩn này, ngay cả khẩu súng cũng cầm không được

“ Đùng ....”

Bên trong phòng sáng ngời, anh cắn môi của cô, hôn mãnh liệt, hung mãnh đẩy hàm răng của cô ra, sau đó lưỡi nghênh ngang tiếng vào, ý thể đòi hỏi

Đây chính là nụ hôn chinh phục không có bất kì tình cảm nào. Biểu thị cho sự ngang ngược của trận mưa to gió lớn. Nhưng có thể đứng ở chỗ này hay không. Dưới ánh mặt trời, tất cả của cô đều hiện ra rõ ràng bao gồm cả thân thể không cách nào che đậy được, cũng bao gồm cả ngàn lỗ hồng vết thương trong lòng cô.....

Không trả lời cô, cũng không vì lời khẩn cầu của cô mà dừng lại. Lương Úy Lâm tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống cô, ngược lại càng thêm càn rỡ giày xéo môi lưỡi cô

"Còn dám tìm chết nữa không?"

Giống như quá khứ, không có bất kì thương tiếc nào, anh nặng nề đi vào. Mắt lạnh nhìn gương mặt tái nhợt của cô gái nhỏ phía dưới

Nhược Tuyết ngoại trừ lắc đầu, lời nào cũng không nói được. Còn muốn chết không?. Cô đang ở địa ngục rồi!

“Nói...”

Cô không nói, làm sao anh có thể bỏ qua cho cô

"Không, không....."

Thanh âm vỡ vụn ở trong phòng to lớn. Anh luôn luôn biết biết làm cách nào để chà đạp lên lòng tự trọng của cô, tay anh dày xéo trên người cô, mà cô không phải là đối thủ của anh. Đừng nói là đối thủ, cho dù ở trước mặt anh, cô một chút sức lực phản kháng cũng không có

Nhưng, bây giờ nói ra còn có ý nghĩa gì?. Nói hay không nói, không còn bất kì ý nghĩa gì cả. Anh lúc này giống như một con mãnh thú bị chọc giận, không để ý đến cảm giác của cô tiếp tục bạo ngược ở trên người cô. Thân thể mảnh khảnh, yếu ớt của cô, ko thể chịu nổi hành động thô bạo của anh, cho nên ngất xỉu, ý thức của cô lại lần nữa bay xa, khi anh lần lượt va chạm, hoàn toàn khuất phục anh.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hóng gió

Edit: Lãng Lãng

Sau giữa trưa, trong phòng súng im lặng, không gian rộng rãi mà tịch mịch, sàn nhà bằng gỗ bóng loáng, sạch sẽ, xa xa nhìn lại, ngoại trừ bia súng ở phía xa, không có thứ gì khác

Nơi này yên tĩnh, một tiếng vang nhỏ nhất cũng có thể nghe thấy

“Cậu chủ”

A Cánh bước lên phía trước mấy bước, cung kính thấp giọng gọi, sợ quấy rầy cậu chủ nhưng không thể không làm

Lương Úy Lâm không để ý đến hắn, tiếp tục động tác trong tay, đổ đạn ra, lên cò, mở bảo hiểm, động tác phức tạp được anh làm lưu loát, gọn gang:

“Pằng, pằng” vài tiếng giòn vang, tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng

A Cánh nín thở, dùng ánh mắt súng bái nhìn anh, mỗi lần nhìn thấy cậu chủ luyện súng, anh đều có một loại cảm xúc súng bái điên cuồng, mỗi một động tác đều hoàn mỹ thần kỳ. Tuy rằng tài nghệ bắn súng của anh ở trên giang hồ không tồi nhưng so với cậu chủ của anh cũng làm anh cảm thấy xấu hổ

Súng bái thì súng bái nhưng chuyện nên nói cũng nên nói, thu hồi ánh mắt sôi nổi cúi đầu :

“Sneidier thoát rồi”

Sneidier, cái tên này thật không biết sống chết, sau khi bị Henry bắt về Thái Lan, thế nhưng lại thẹn quá hóa giận muốn trốn về nước tìm Lương Úy Lâm báo thù. Một con chó chết chủ cũng muốn đổi phó với Lương Úy Lâm?

Nhưng, thế nhưng cũng rất đáng sợ, chuột bị dồn vào chân tường cũng biết quay đầu lại phản kháng, huống chi là hắn. Dù sao cũng không nên để hắn sống sót, nếu không bước đường cùng trước khi chết phản kích lại sẽ rất đáng sợ

Henry ở Thái Lan vì đáp đền Lương Úy Lâm đã thuận gió giong thuyền, vốn muốn đem Sneidier tự mình giao cho anh, kết quả lúc ở vùng biên giới, do sơ sẩy của thuộc hạ dưới quyền đã để hắn chạy thoát

Nghe tin tức như thế, Lương Úy Lâm cũng không liếc nhìn anh, anh vung văng gờ tay lên, cũng không cần ngắm trúng : “Pằng”

Mười phát súng vang lên, tiếng máy móc ở phía trước truyền đến, anh ngẩng đầu lên, là tiếng đạn chạm vào bia, các vòng tròn màu đen đều không nguyên vẹn, chỉ có vòng tròn trung tâm thủng một lỗ lớn, đại biểu 10 phát đạn đều bắn trúng cùng một chỗ, tài bắn súng như vậy thật là cao siêu

"Chỉ sợ hần lần này chạy trốn sẽ nghĩ muốn trả thù, có muốn tăng cường phương diện an toàn hay không?" Mặc dù bên người cậu chủ, ở ngoài sáng còn có hần, sau lưng còn có cận vệ canh giữ 24h. Nhưng mà nên phòng bị trước vẫn hơn

"A Cánh"

Bên cạnh, Lương Úy Lâm nhân nhặt mở miệng, xóc khăn sạch lên từ từ lau chùi thân súng

"Vâng" Giọng điệu của cậu chủ càng bình tĩnh càng khiến người ta sợ hãi

"Cậu đi bên cạnh tôi lâu như vậy, cậu cảm thấy hần sẽ có cơ hội đó sao?"

"Bẩm cậu chủ, không có"

Một Sneidier nho nhỏ, đừng bảo là đến gần cậu chủ, anh ta chỉ cần xuất hiện trong địa bàn của cậu chủ phạm vi 5 cây số, sớm đã bị anh em giải quyết rồi. Điều hần lo lắng không phải chuyện này, mà là hần sợ sau khi hần thoát khỏi sẽ có ngày phản công trở lại. Lương Úy Lâm làm việc luôn luôn gọn gàng nhanh nhẹn, cách làm duy nhất đối với kẻ địch chính là nhổ cỏ tận gốc, để cho bọn họ vĩnh viễn không thể trở mình. Nhưng hôm nay, vậy mà cậu chủ không hạ lệnh tiếp tục đuổi giết. Dù cho đối thủ có luyện thêm 100 năm nữa cũng không phải là đối thủ của cậu chủ bọn họ

"Chưa?" Khóe miệng cong lên: "Cậu cũng biết là không có, vậy sao còn hỏi?" Ném cái khăn sang một bên, thu súng lục vào bên hông, tốc độ nhanh đến mức khiến cho người ta không nhìn thấy rõ, xoay người đi về phía bên ngoài

A Cánh nhìn chiếc khăn bị vứt bỏ, chưa điều chỉnh bước chân để đuổi theo cậu chủ, khuôn mặt từ xanh đến đen, tâm trạng phức tạp. Còn có một chuyện, anh không biết nên nói với cậu chủ như thế nào

Một bên là anh kính trọng Lương Úy Lâm, một bên anh biết ơn tri ngộ của ông chủ. Hai cha con này đều là người mà anh đã thề trung thành suốt đời, anh chưa bao giờ do dự. Bởi vì đây là lần đầu tiên, mệnh lệnh của ông chủ vô cùng đáng sợ

"A Cánh"

Ở cửa phòng súng. Rốt cuộc Lương Úy Lâm cũng dừng bước. A Cánh này, bình thường là người trung thành không ăn ở 2 lòng, nhưng hôm nay hần tựa hồ có chuyện cất giấu trong lòng không dám nói, anh chỉ có thể trực tiếp mở lời

"Cậu chủ, ông chủ điện thoại gọi đến nói trong vòng 2 ngày cậu phải cho phu nhân câu trả lời thỏa đáng về chuyện của tiểu thư" Đây dĩ nhiên không phải là nguyên văn lời thoại của Lương Ngạo Vũ, A Cánh chần chờ một hồi, mới miễn cưỡng nói ra ý tứ trong lời của Lương Ngạo Vũ

Nhưng lời này lại thành công khiến cho Lương Úy Lâm chần chờ một chút, cũng chỉ là một chút mà thôi: "A Cánh, bảo cô ấy đến phòng sách gặp tôi" Sau khi nói xong câu đó, Lương Úy Lâm bước nhanh rời đi

"Vâng"

Nhược Tuyết chưa từng bao giờ nghĩ qua, cô thậm chí có cơ hội tạm thời rời khỏi nhà tù khiến cho cô hít thở không thông đó

Hôm nay, sáng sớm đi Lâm đi lên nói cho cô biết, nói cô có thể ra ngoài một chuyến, nhưng đến giữa trưa phải trở lại đại trạch

Nhược Tuyết không hỏi vì sao người đàn ông ấy lại trở nên tốt bụng để cho cô có cơ hội hít thở. Nhà, nhất định không thể về được, thật ra, thì cô cũng không có bao nhiêu mong muốn đi ra ngoài, trời đất bao la, dường như cô không có chỗ để đi, cũng không có đường để đi

Hơn nữa, còn có hai vệ sĩ đi theo bên người, cho dù cô có muốn làm gì cũng không được. Bất quá cô vẫn thay quần áo, dự định ra bên ngoài hóng mát một chút

Ngày đó, sau khi bất tỉnh ở thư phòng, cô tỉnh lại lần nữa, sắc trời cũng đã dần rồi, đi Lâm chuẩn bị bữa tối mang lên cho cô

Mà sau ngày hôm đó, người đàn ông đó thể nhưng biến mất trước mặt cô. Thật tốt, anh ta không có ở đây, hy vọng lần này anh ta ở ngoài lâu một chút. Tốt nhất vĩnh viễn đừng trở về. Cô cũng có thể cảm thấy nhẹ nhõm được một lúc. Không ở cùng Lương Úy Lâm một ngày, cô mới có thể miễn cưỡng bản thân bình tĩnh một chút

"Tôi có thể đi toilet hay không?"

Hai vệ sĩ kia lái xe đến trước cửa một siêu thị cách xa nội thành thì dừng lại, mặt không đổi sắc mời cô xuống xe, nói cô có thể ở trong đó nửa giờ, sau đó vẫn đi theo phía sau cô, không nói lời nào

Thì ra để cô ra ngoài là muốn cô tới đây mua đồ sao?. Tâm tư của anh ta tại sao lại có thể tinh tế như vậy?. Cho dù có, cũng sẽ không đối xử với nàng như thế, không phải sao?. Anh hận cô đến mức ước gì có thể xé xác cô ra

“Tiểu thư...”

Bộ dáng của vệ sĩ dường như có chút khó khăn, toilet nữ không phải chỗ bọn họ có thể tới, ngộ nhờ cô ấy xảy ra chuyện gì, bọn họ có 10 cái đầu cũng không đủ bồi thường a!. Mặc dù cậu chủ chưa bao giờ hỏi thăm đến cô ấy, nhưng dù sao cô ấy cũng là phụ nữ của cậu chủ a!

“Tôi sẽ rửa tay, sẽ không làm trễ thời gian, được không?” Nhược Tuyết không biết lấy dũng khí ở đâu lại dám nói chuyện với họ, mặc dù trên người họ có cỗ khí lạnh lẽo, nhưng nếu như so với Lương Úy Lâm, căn bản không tính là gì. Thường thấy dáng vẻ âm trầm đáng sợ của Lương Úy Lâm, hai người vệ sĩ này ôn hòa hơn nhiều

Không biết hai vị vệ sĩ kia nếu biết ở trong lòng Nhược Tuyết nghĩ bọn họ ôn hòa sẽ nghĩ sao nữa?

“Tiểu thư, mời ở trong đó 2 phút, sau đó ra ngoài” Khẩn cầu tha thiết như vậy, ánh mắt bi thương như vậy, khiến cho hai vệ sĩ rút cuộc cũng động lòng

Không phải chỉ là một cô gái nhỏ mới 10 mấy tuổi hay sao, dù thế nào cũng trốn không thoát đâu

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Một cái nhấc tay

Edit: Lãng Lãng

Trong phòng rửa tay, Nhược Tuyết cũng không quên lời dặn dò của 2 vệ sĩ, vội vàng rửa tay và chỉnh sửa lại mái tóc dài có chút rối, trong gương trong suốt, thiếu nữ 18 tuổi thanh thuần động lòng người đã không còn nữa, còn lại chỉ là sắc mặt tái nhợt, cặp mắt vô hồn, ưu sầu nhàn nhạt giữa hàng lông mày làm cách nào cũng không xóa được, điểm duy nhất bình thường chỉ có cánh môi đỏ mọng thôi

Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, giống như cô đã đi hết 1 đời, 18 năm, những thứ không nên ném, không nên ném cô đều đã trải qua, sinh ly tử biệt, im hơi lặng tiếng, nén giận, sỉ nhục khó chịu. .... Đau khổ và khó khăn nhiều như vậy, không cách nào nói hết được

Cô bây giờ, chỉ cần nhớ, chỉ cần người nhà có thể sống thật tốt, nếu như cả đời này, ông trời cho cô một cơ hội được nói, cô nhất định phải rời khỏi người đàn ông này, cách anh thật xa, hoàn toàn thoát khỏi anh. Chỉ là bây giờ không được, vậy chỉ còn cách chịu đựng dù khó khăn hơn nữa, khổ hơn nữa cũng phải nhịn

“Bùm”

một tiếng, là tiếng vật nặng rơi xuống mặt đất, ngay sau đó đứng là. ....

“Ừm...”

Tiếng rên rĩ trầm thấp từ lúc mở cửa nhà cầu truyền đến, dọa cô giật mình. Cô trừng lớn mắt, phản xạ trong gương rất rõ nét, cách dưới chân cô không đến 2m có một khẩu súng

Đó là một cây súng thật. Ở bên cạnh Lương Úy Lâm không lâu, nhưng thân ở trong hoàn cảnh như vậy, đối với súng thật súng giả, cô nhìn một chút là có thể phân biệt được. Khẩu súng trong gương, đường cong lưu loát như vậy, màu sắc đen nhánh như vậy, là súng thứ thiệt có thể đưa người vào chỗ chết

Có súng! Còn có người! Kinh ngạc quay đầu, một người đàn ông bị thương đang thở hổn hển ở cạnh cửa WC. Trời ạ, vì sao người đàn ông bị thương này lại xông vào toilet nữ?

Cả người mặc đồ đen, ánh đèn phía trên chiếu xuống, chiếu rọi bãi máu dưới thân của hắn, rất rõ ràng, hắn bị thương, là vết thương do đạn bắn, hơn nữa vết thương còn rất nghiêm trọng

Súng ông, nói như vậy, người đàn ông này có liên quan đến xã hội đen, không sai, nhìn người đàn ông này cũng không giống cảnh sát, như vậy hắn. ....

Những vệ sĩ phía ngoài chẳng lẽ không phát hiện bên trong có tiếng động lớn như vậy sao?

Bản thân cô vốn đã khó bảo toàn, mau rời khỏi chỗ này mới là hành động sáng suốt, cô vẫn nên tránh xa thì hơn

Hơn nữa thời gian của cô đã rất ít rồi, nếu như không đi ra ngoài, không chừng hai vệ sĩ kia sẽ xông vào

Nhược Tuyết tái mặt nắm chặt bọc nhỏ ở trước người, sau đó xoay người đi

Khi thân thể của cô đứng trước cửa, đột nhiên dưới bàn chân trắng nõn xuất hiện một bàn tay:

"Cứu. . . . . Khụ. . . . . Cứu. . . . ."

Sau một giây, trống ngực đập nhanh đến quỹ dị, đôi mắt đen như nước ướt át, cô xoay người nhìn về phía người đàn ông bị thương, vóc người cao lớn, khuôn mặt toàn là máu khiến cô không nhìn rõ diện mạo của hắn, nhưng nghe giọng nói chắc không quá 30 tuổi. Ý tứ của hắn đã biểu đạt rất rõ ràng, hắn muốn cô cứu hắn

Mà cô, căn bản không có biện pháp đưa tay ra giúp đỡ hắn. Chỉ là, trong lòng vẫn còn một chút lương tâm, khiến cho cô mở miệng nói :

“Thật xin lỗi, tôi không giúp được anh. Nhưng, tôi có thể giúp anh gọi xe cứu thương?”

Đây là việc duy nhất cô có thể làm. Gọi điện thoại rất nhanh. Nhưng, cô còn chưa phản ứng kịp, đang cầm chiếc điện thoại khéo léo trên tay, thì một bàn tay đang nắm chân của cô chợt tăng thêm sức

"Không, không thể. . . . ."

Thanh âm yếu ớt phun ra, nhưng ý phản đối lại rất dày đặc. Gọi xe cứu thương. Không bằng trực tiếp giết chết hắn còn tốt hơn

Bên ngoài, có biết bao nhiêu người đang muốn tìm hắn, muốn lấy mạng hắn. Tại sao người tiếp ứng hắn vẫn chưa tới?

"Thật xin lỗi, tôi chỉ có thể làm như vậy."

Nhanh chóng mở ra túi nhỏ trong tay mình, Nhược Tuyết ném xuống thuốc và một ít bông băng ngoại thương mới mua trong siêu thị, gờ chân lên dùng sức thoát khỏi bàn tay đã không còn bao nhiêu khí lực, chạy thật nhanh ra ngoài

Đây chính là một bãi nước đục, nàng cũng không muốn chìm vào. Những phiền toái xung quanh, cô đã không cách nào giải quyết được, nào dám tự chuốc thêm phiền phức cho mình

“Cô...”

Từ trong miệng của hắn phun ra một ngụm máu tươi, hắn thở gấp, càng thêm lợi hại, khiến cả người phát run

Cái cô gái này, còn có thể làm người ta tức giận hơn nữa không?. Người mù không cần nhìn cũng biết, hắn bị thương do bị đạn bắn, vết thương của hắn rất nghiêm trọng, ngực vẫn đang chảy máu, cô gái nhỏ đó không có lương tâm, thế nhưng lại ném bông băng thuốc đỏ cho hắn

Mẹ nó! Cô đây là muốn cứu hắn sao?. Làm tức chết hắn thì có!. Sau khi Nhược Tuyết chạy đi, thể lực của người đàn ông cuối cùng cũng cạn kiệt mà rơi vào hôn mê, đại khái là bị cô làm cho tức mà ngất đi. Nếu để cho hắn có cơ hội gặp lại cô gái đó, hắn nhất định hung hăng đánh cho cô một trận

"Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì?"

Nhược Tuyết sắc mặt tái nhợt chạy đến, hai chân dường như vẫn còn phát run. Dựa vào vách tường mới có thể đứng thẳng. Hai vệ sĩ đứng ở cách cô một mét hỏi

Nếu như không phải là bị bắt đắc dĩ, bọn họ sẽ không chạm vào người phụ nữ của cậu chủ, trừ phi bây giờ cô ngất đi ngã xuống mặt đất

“Không có gì, tôi chỉ hơi mệt một chút thôi” Hô hấp, lại hô hấp, ngàn vạn lần không thể để cho bọn họ phát hiện

Hai vệ sĩ thấy cô không có việc gì, lại không phục im lặng. Thôi, phải trở về thôi

Phục hồi lại tinh thần, chân nâng lên đang muốn đi, thì điện thoại trong túi chợt vang lên, dọa cô giật mình

Điện thoại di động này, lấy trong tay anh ta ngày đó, vẫn chưa từng reo, cô cũng không dám gọi. Đây là điện thoại của người đàn ông kia cho cô, không có nói dùng để làm gì, không nói cô nhất định phải mang theo bên người, nhưng cô lại không dám không mang theo, chỉ sợ vạn nhất để cho anh ta bắt được thì phiền toái, nhưng anh ta đối với cô còn cần có lý do sao?

Tay nhỏ bé lục lọi ở trong túi, tìm được chiếc điện thoại đang reo, trong thanh âm có mấy phần sợ hãi, nhẹ giọng đáp lại

“ Alo”

“Tiểu thư”

Giọng nói lạnh nhạt nhưng lại ít đi một phần âm trầm đáng sợ, là A Cánh

Thở phào nhẹ nhõm, thật may, may mắn không phải anh ta : “Có chuyện gì không?”

Nhược Tuyết nhỏ giọng dò hỏi, tại sao A Cánh lại điện thoại cho cô?. Hắn không phải luôn đi theo Lương Ủy Lâm như hình với bóng sao?. Chẳng lẽ.....

"Cậu chủ muốn cô lập tức trở về ."

Cái gì?. Lòng của cô mới vừa buông xuống lại lần nữa khó chịu. Thì ra là anh ta?. Anh ta trở về rồi sao?. Vợ và gọi cô trở về là vì chuyện gì?

“Được, tôi lập tức trở về” Cúp điện thoại, Nhược Tuyết lại không dám có nửa phần chần chừ, chỉ sợ muộn nửa giây, người đàn ông đáng sợ kia sẽ dùng biện pháp gì để đối phó với cô a!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Bạn bè?

Edit: Lãng Lãng

Hai vệ sĩ biết cậu chủ muốn cô lập tức trở về, không tới nửa giờ đường, xe đã đến đại trạch ở trên sườn núi. Tốc độ xe quá nhanh khiến sắc mặt Nhược Tuyết vốn không tốt giờ càng thêm tái nhợt

Xuyên qua bãi cỏ được cắt sửa chỉnh tề, đẹp đẽ, khoe mắt Nhược Tuyết liếc nhìn chiếc Hummer đắt tiền tùy tiện đậu ở trên thảm cỏ, chủ nhân của chiếc xe này, thật can đảm, cũng dám làm càn trên địa bàn của Lương Ủy Lâm như vậy? Quan trọng chính là khi anh ta vẫn còn ở trong nhà

Là bạn của anh ta sao?. Người đàn ông kia cũng có bạn bè sao?

“Tiểu thư, cậu chủ chờ cô đã lâu rồi” Cửa lớn mở ra, ra ngoài lại là A Cánh

Cô cúi đầu, mặc dù không đồng ý, nhưng vẫn đi vào bên trong: “Cậu chủ ở trong phòng khách”

Thấy cô muốn đi lên cầu thang, A Cánh đi ở phía sau lên tiếng nói

Phòng khách?. Nhược Tuyết cẩn thận, người đàn ông này nhất định đang có khách nên mới ở trong phòng khách?. Bình thường anh muốn tìm cô, không phải đều muốn cô đến phòng của anh sao?. Cô cho là, anh tìm cô là vì... Khuôn mặt tái nhợt, lúc nào lại trở nên đỏ ửng. Cô xem anh ta giống như ngựa đực rồi, dù sao giữa bọn họ ngoại trừ quan hệ ở trên giường, cũng không có quan hệ gì khác, không phải sao?. Vậy tại sao anh ta lại chột đến tìm cô?.

Mặc kệ nguyên nhân là gì?. Cô đều không có lựa chọn khác, chỉ có thể chậm rãi đi vào trong, ở trong phòng khách ánh đèn sáng ngời, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn thấy người đàn ông đang lẳng lặng ngồi trên ghế salon lau chùi khẩu súng bảo bối của anh ta. Người đàn ông này, mỗi lần nhìn thấy anh luôn là toàn thân mặc đồ đen, áo sơ mi do nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế mặc trên người anh luôn bộc lộ ra cảm giác vô cùng tinh tế. Thấy cô đi vào, đến mí mắt anh cũng không nâng lên

“Lâm, vị này chẳng lẽ chính là Tuyết nhi tiểu thư sao?” Giọng nói nam tính lười nhát, rất tùy ý, cắt đứt cái nhìn chăm chú của cô

Trời ạ, nghe được thanh âm của người đàn ông xa lạ, Nhược Tuyết vội vàng cúi đầu. Cô điên rồi sao?. Vậy mà nhìn thấy người đàn ông đó cũng hoảng hốt!. Cho dù... Cho dù dáng dấp của hắn khá tốt, nhưng cô cũng không thể mất mặt như vậy. Giữa bọn họ hết thấy đều bắt đầu từ tội ác!. Lãng Nhược Tuyết mày có thể có khi khải một chút được không?. Làm sao mày có thể quên anh ta là người đàn ông đáng sợ như thế nào?

“Lâm, cậu thế nhưng lại giấu một cô gái vị thành niên ở chỗ này, tôi đây cũng không thể mặc kệ a” Một âm thanh hài hước khác vang lên, Giang Hạo Nhiên từ trên xuống dưới, tỉ mỉ đánh giá cô gái nhỏ đứng yên bất động, áo khoác màu sáng, áo sơ mi nhỏ màu hồng nhạt, váy màu xanh dương đậm đến gối cùng với vớ học sinh thật dày, dưới chân là một đôi giày đế bằng, một đầu tóc thật dài được cột gọn gàng ở sau lưng. Cô gái nhỏ non nớt như vậy. Thế nào Lâm lại?

“Cô ấy vị thành niên, tự cô nói xem, cô trưởng thành chưa?” Rốt cuộc, người đàn ông vẫn luôn luôn chăm chú lau súng, mở miệng, lời nói lạnh lùng, khi nói đến chữ vị thành niên thì giọng nói trầm xuống

“Tôi...” Lòng của Nhược Tuyết lạnh từ đầu đến chân, cô sợ nhất chính là giọng điệu này của anh ta. Bây giờ anh ta hỏi như vậy là có ý gì?. 18 tuổi có thể coi là trưởng thành không?. Nhưng dưới ánh nhìn chăm chăm, lạnh liệt của anh ta, cái gì cô cũng không nói ra được

“Không phải sợ, nói cho tôi biết, có phải cậu ấy ép buộc cô hay không?. Tôi sẽ làm chủ cho cô” Một bóng dáng cao lớn đến gần, khiến Nhược Tuyết không thể không ngẩng đầu lên, đập vào mắt là vẻ mặt tươi cười

Trời ạ, người đàn ông có nụ cười rực rỡ này thật sự là bạn của anh ta sao?. Anh ta là người máu lạnh như vậy, thế nhưng lại có người bạn như thế?. Nhược Tuyết từng sờ nhìn mặt của người đàn ông đối diện

“Hi, em gái không cần phải sợ, tôi là bạn tốt của Lâm, cũng là bạn học của cậu ấy” Anh ta đưa bàn tay thon dài ra, hướng về phía cô

Cúi đầu nhìn bàn tay ấm áp và khô ráo. Nhược Tuyết do dự không biết có nên nắm hay không?. Hắn là bạn của người đàn ông kia, mà quan hệ giữa cô với anh ngay cả gặp mặt cũng không xong, dường như anh không muốn cô tiếp xúc nhiều với người đàn ông này. Nhưng, người đàn ông trước mặt

đường như không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, tay vẫn duỗi ra trước mặt cô, cô không để ý đến hắn, hình như cũng không thích hợp

“Nghiêm Quân Hạo cậu đừng trêu chọc cô ấy nữa” Cuối cùng cũng có sự giả chính nghĩa đến cứu cô, nắm chặt bàn tay đã đầy mồ hôi, Nhược Tuyết cảm kích nhìn về phía phát ra âm thanh

Đó là một người đàn ông lịch sự, tuấn lãng, không chú ý ăn mặc, chỉ áo T-shirt màu xám tro với quần Jeans được tẩy đến bạc thếp, mang theo vài phần thoải mái

“Tôi là Giang Hạo Nhiên. Cùng Lâm ừ, còn là bạn học kiêm bạn thân của hắn. Thân phận của tôi là... Cảnh sát. Nếu như cô có gì khó nói, có thể trực tiếp nói với tôi” Trên mặt Giang Hạo Nhiên vẫn duy trì nụ cười lưu manh. Bạn bè của anh ta tại sao lại có nụ cười như thế?

Cảnh sát cũng hắc đạo? Còn là đồng học cùng băng hữu? Quan hệ này có phải quá kì quái hay không?

“Thật xin lỗi, tôi có thể về phòng trước chờ anh được không?” Anh ta có bạn ở chỗ này nhất định có chuyện phải giải quyết. Cô có thể về phòng đợi anh ta không?. Không khí quái dị như vậy khiến cô không chịu nổi a!

"Ngồi xuống." Nhân nhạ ra lệnh, đông lại bước chân của cô

Chủ nhân cũng đã ra lệnh muốn cô ngồi xuống, làm sao cô dám không ngồi?. Nhược Tuyết chọn một ghế salon cách xa anh ta nhất ngồi xuống

“Em gái, tôi có thể gọi em là Tuyết nhi không?”

Nghiêm Quân Hạo còn chưa muốn buông tha trêu chọc cô gái nhỏ được Lâm nuôi ở trong nhà. Cũng không thể xem là nuôi chứ?. Dù sao quan hệ của bọn họ có chút không bình thường. Lần này, Lâm làm sao có thể xem trọng một cô gái non nớt như vậy, thậm chí cũng không thể gọi là người phụ nữ của cậu ấy. Chuộc tội?. Cậu ấy xem là vậy sao?

“Anh có thể đừng dựa sát như vậy được không?” Nhược Tuyết nhìn khuôn mặt tươi cười ngày càng đến gần, thân thể nhỏ nhỏ không ngừng lùi về phía sau. Rõ ràng nhìn hắn không giống người thích trêu chọc người khác trước chỗ đông người. Tại sao lại muốn trêu chọc cô?. Không sai, Nhược Tuyết nhìn thấy nét giễu cợt trên mặt của hắn

Lương Úy Lâm đối với cử chỉ của bạn tốt ngay cả mí mắt cũng không nâng lên, tiếp tục đùa giỡn với khẩu súng trong tay mình

“Này, cậu đừng luôn đùa giỡn với vật kia có được không?”

Giang Hạo Nhiên khó chịu như mây, từ bên hông móc ra cây súng lục, với bao súng để ở trên bàn :

“Thật không có thiên lý, súng của cậu làm người ta nhìn thấy mà khiếp vía, còn súng của tôi giống như súng đồ chơi, so với của cậu đúng là khác xa một trời, một vực”

“Cậu thích?”

“Cậu nói thử xem?”

Giang Hạo Nhiên đùa giỡn cười một tiếng:

“Có thể có được một vật gì đó trong tay cậu, cậu nói xem tôi có thích hay không?”

Mất Lương Úy Lâm cũng không chớp, trực tiếp ném súng về phía hắn, Giang Hạo Nhiên gọn gàng nhận lấy, cực phẩm chính là cực phẩm, cảm giác cầm trong tay quả nhiên không giống nhau a!

“Vậy nó là của cậu” Đối với bảo bối có giá chợ đen đến 10 vạn đô la Lương Úy Lâm tặng không hề suy nghĩ, tiền đối với anh mà nói, có thể là gì?

“Bây giờ có thể nói cho tôi biết mục đích hôm nay cậu đến đây là gì không?” Tien tay đốt nhiên một điếu thuốc, Lương Úy Lâm tựa như không có kiên nhẫn, nói

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Giác ngủ an lành

Edit: Lãng Lãng

“Người có chuyện là hắn, tôi chỉ trở về thăm bạn cũ mà thôi”

Rốt cuộc cũng ngừng trêu chọc Nhượng Tuyết. Nghiêm Quân Hạo nặng nề ngồi xuống ghế salon bên cạnh cô, sau đó giống như đang ở trong nhà của mình, duỗi 2 chân thật dài lên chiếc bàn nhỏ về mặt tự tại và tùy tính

"Sneidjer trở về nước, cậu biết chứ?"

Giang Hạo Nhiên liếc mắt nhìn Nhượng Tuyết một cái sau đó dừng một hồi mới mở miệng. Nếu Lâm đã để cô ở chỗ này, vậy anh cần gì phải tránh né chứ?

Anh hai, tôi cũng không muốn ngồi ở chỗ này. Nghe mấy người nói chuyện giống như đám rỗng rang hồ vậy. Nhượng Tuyết thấy Giang Hạo Nhiên nhìn cô một cái rồi mới mở miệng, trong lòng âm thầm kêu khổ, nhưng bạo quân ngồi một bên đó cũng không mở miệng để cho cô đi, làm sao cô dám rời đi?

“Ừ”

Lương Úy Lâm nghe thấy tên chỉ nhẹ nhàng trả lời một tiếng. lúc này mới vừa nhắc đến hắn, mà bây giờ cảnh sát cũng muốn nghe. Không nhìn ra, chỉ là một con chó mất đầu mà thôi, thậm chí có nhiều người quan tâm như vậy

“Cấp trên đã hạ lệnh, mục tiêu của chúng tôi lần này, là hắn”

"Cho nên?" Lương úy lâm nhẹ nhàng khạc ra vòng khói, không thêm đề ý nói.

"Nghe nói hắn với cậu có một chút quan hệ" Đây chính là nguyên nhân vì sao hôm nay bọn hắn tìm đến Lương Úy Lâm, có một số việc trên mặt bàn giải quyết không được, đặt dưới mặt bàn lại xử lý rất tốt.

Thế giới này cũng không chỉ có màu đen và màu trắng, còn có khu vực màu xám, có lúc cảnh sát cũng không thể kiểm soát được mọi chuyện, hắc đạo có thể giải quyết công bằng hơn nữa còn xử lý rất khéo, nhiều năm như vậy, Lương Úy Lâm tâm tình tốt sẽ giúp đỡ bọn họ không ít

"Các người muốn như thế nào?" Muốn anh ra mặt bắt hắn sao? Trò chơi này chơi không vui chút nào. Anh căn bản không muốn chơi.

"Lần trước giao dịch ma túy, cấp trên rất tức giận. Sneidier này chúng ta nhất định phải bắt. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác" Giang Hạo Nhiên nhìn Lương Úy Lâm nghiêm túc nói, thông báo tới hắn, chỉ sợ bọn họ còn dính dấp đến những thứ khác

“Chúng tôi đã cùng cảnh sát Thái Lan thương lượng xong, toàn lực truy bắt, thuộc hạ của hắn bên kia và việc buôn bán của hắn”

Tuy rằng nhìn bề ngoài, tập đoàn Lương thị không còn liên quan đến giới hắc đạo, nhưng buôn bán ở nước ngoài, bọn họ ít nhiều cũng có tham gia, mức độ sâu hay không sâu mà thôi. Nhưng mặc kệ như thế nào, bọn họ cũng sẽ ra tay

Thật ra thì những lời này, nói một chút thì cũng thôi đi. Tập đoàn Lương thị ở Thái Lan có thể lực như thế nào?. Sao bọn họ lại không biết?. Xem như đôi mắt khắp cả giới hắc đạo Đông Nam Á, cũng không ai dám tùy tiện đụng đến một ngón tay của hắn

"Xin cứ tự nhiên."

Lương úy Lâm Nhất mặt bình tĩnh, giống như "Nghe" chính là chức năng duy nhất hôm nay. Thì ra là chỉ đến thông báo với anh một tiếng mà thôi, không phải muốn anh ra tay a!. Ko nhìn ra, chức năng ngành lần này lại huy động lực lượng lớn như vậy. Ko biết có thu được hiệu quả như mong muốn hay không

“Tốt, nói xong rồi, chúng tôi đi trước đây. Cái này, cảm ơn nhiều."

Nói xong chuyện chính, Giang Hạo Nhiên khôi phục lại nét mặt nhẹ nhõm, đứng dậy, hướng Lương Úy Lâm giờ giờ cây súng trong tay

Nghiêm Quân Hạo cũng đứng dậy theo, vẫy chào với Nhượng Tuyết : “Tuyệt nhỉ, hẹn gặp lại lần sau. Có rảnh rồi em phải thường xuyên ra ngoài dạo chơi mới được, đi theo bên cạnh hắn người sẽ mọc meo mắt. Một thiếu nữ thanh xuân lại trở nên trầm lặng giống như hắn cũng không hay a. Nếu không, có thời gian đến Thái Lan, tìm anh, anh bảo đảm dẫn em. ...”

"Nghiêm tiên sinh, Giang tiên sinh đã lên xe."

A lại đi tới, cắt đứt lời mời nhiệt tình của hắn, nhắc nhở, cũng không biết tại sao cậu chủ lại có bạn nhiều lời như vậy, nghe nói bọn họ còn là bạn học. Nhưng vì sao cậu chủ có bạn học là bác sĩ?

"À? Nhanh như vậy à? Lâm, tôi đi trước. Lần sau cậu đến Thái Lan, chúng ta sẽ nói chuyện cho đã" Hạo Nhiên thiệt là, nói đi là đi, cũng không chờ anh xuống. Nếu như không phải lát nữa còn có việc phải làm, anh nhất định sẽ ở lại để trêu chọc cô gái nhỏ đáng yêu này, đáng tiếc một đóa hoa xinh đẹp như vậy lại bị tên Lương Úy Lâm ma quỷ này tàn phá

Không đến một phút, tiếng động cơ mạnh mẽ truyền đến, sau đó là âm thanh xe đi xa. Xem ra, bãi cỏ này nhất định bị giày vò đủ rồi

Nhượng Tuyết nâng mắt, chợt ý thức được mình vẫn còn ngồi trong phòng khách, vẫn ở bên cạnh anh, mang theo vài phần lo lắng nhìn người đàn ông vẫn luôn trầm mặc không nói, lại nhìn cô chăm chăm. Chồng lại cặp mắt đen nhánh kia không đến một giây cô đã sụp mặt xuống. Cô cũng không phải chán sống nên mới nhìn vào mắt của anh

Nhưng mà, vừa rồi A Cánh gọi điện thoại đến nói anh bảo cô quay về là có chuyện muốn nói với cô sao?. Tại sao sau khi 2 người đàn ông đó đi rồi, anh còn chưa lên tiếng?. Anh tìm cô có chuyện gì?. Bây giờ là ban ngày, sẽ không... Chẳng lẽ là chuyện trong nhà?

Thật đúng là non nớt?. Một chút ý nghĩ cũng giấu không được. Lương Úy Lâm để ở trên tay vịn salon, một tay chống cằm dưới, lạnh lùng quan sát cô. Nếu như anh vẫn không mở miệng nói chuyện, cô sẽ như thế nào đây?

Ở trong tầm mắt của anh, Nhược Tuyết đứng ngồi không yên : “Anh không phải là muốn tìm tôi...”

Khí thế quá mạnh mẽ, nàng nhỏ giọng hỏi, lại bị anh dùng ánh mắt nhìn chằm chằm như thế

“Chuẩn bị một chút, đi Thụy Sĩ” Không phải cha muốn anh cho mẹ một lời giải thích sao?. Có lẽ mang cô ấy đi, sẽ là một chủ ý tốt

Một hồi lâu anh không có trả lời, sau đó đứng lên, ném lại một lâu rồi đi

Cô ngạc nhiên, đi Thụy Sĩ?. Tại sao muốn đi Thụy Sĩ?. Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?. Không ai có thể nói cho cô biết, bởi vì người đàn ông đó đã đi rồi

Nhược Tuyết cảm thấy mất mát muốn chết, đây là lần đầu tiên trong đời cô ngồi máy bay, trên máy bay tư nhân xa hoa của anh, cư nhiên lại choáng váng vô cùng, lúc máy bay chưa cất cánh, cô đã choáng váng đầu, lúc máy bay rung động lần thứ nhất, thì cô nhìn không được nữa phun ra

Hơn nữa, còn nôn trên người anh, thật là, xấu hổ quá đi mất, Anh sẽ không ném cô xuống máy bay chứ. Toàn thân cô mềm nhũn không dám nhìn anh

Cô gái đáng chết này, Lương Úy Lâm tức giận đến xanh mặt. Trên áo sơ mi đen một đống bản thiêu, thật là...

“Thật xin lỗi, lần đầu tiên tôi ngồi máy bay...” Rốt cuộc thở được một hơi, Nhược Tuyết không cần nhìn cũng biết anh đang tức giận, vẫn tranh thủ thời gian nói xin lỗi đi, nhưng nói xin lỗi của cô.....

Anh tự tay, kéo tay của cô

“Tôi... Tôi sẽ giúp anh lau sạch”

Nhìn thấy anh đứng dậy, Nhược Tuyết chịu đựng toàn thân khó chịu, đứng lên, người còn chưa đứng vững đã bị anh đẩy về chỗ ngồi

“Đang hoảng một chút, đừng gây thêm phiền toái cho tôi là được rồi”

Cô gái nhỏ ngốc nghếch này, không biết đây là máy bay của anh sao?. Đương nhiên anh có thể tự tắm rửa thay quần áo rồi. Chỉ có điều, anh không muốn giải thích với cô

Khi Lương Úy Lâm thay xong quần áo trở về, thấy cô gái nhỏ ói đến khuôn mặt tái nhợt đã ngủ rồi, dường như ngủ không được an ổn, cho nên đầu nhỏ vẫn luôn chuyển động

Nhìn cô gái nhỏ bị say máy bay giầy vò đến như vậy, một cổ kích động dâng lên khiến cho hắn ngồi xuống bên cạnh cô, trực tiếp ôm cô vào lòng, để cho gương mặt nhỏ nhắn của cô vùi sâu trong lồng ngực của anh

Nhược Tuyết nửa mê, nửa tỉnh, cảm thấy mình bị kéo vào trong lồng ngực ấm áp, đã lâu lắm rồi, không có người cho cô ấm áp như vậy, nhất định là đang mơ sao?. Bằng ko, ngoại trừ ba mẹ tại sao còn có người ôm cô như vậy?

Chóp mũi hít vào, hơi thở nam tính nhẹ nhàng khoan khoái, còn có mùi kem cạo râu nhàn nhạt, làm cho lòng người ta dâng lên cảm giác ấm áp. Đúng vậy, an ổn. Nửa năm qua, lo lắng đề phòng, đêm không thể ngủ ngon, cuối cùng cũng có giây phút yên an như thế

Chỉ mong, giấc mơ không cần tỉnh lại a!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Người phụ nữ không liên quan đến năm tháng

Edit: Lãng Lãng

Zurich là thành phố lớn nhất Thụy Sĩ, liên tục nhiều năm liền được đánh giá là một trong những thành phố lý tưởng để định cư nhất thế giới. Quanh năm Zurich có khí hậu dễ chịu, vô cùng thích hợp cho người định cư để điều dưỡng thân thể

Hồ Zurich xinh đẹp, bầu trời xanh thăm chiếu xuống hồ nước màu xanh biếc, trong không khí bay tới mùi hoa tươi mới, phóng mắt nhìn tràn ngập màu

xanh lá, tất cả đều đẹp để khiến người ta muốn đắm chìm trong cảm giác mê say không tỉnh lại

Bên hồ, cây cối cao lớn lộ ra hơi thở đầu xuân, đầu cành khô héo, lục mẫm non tranh nhau nảy nở. Mùa đông giá rét qua đi, tất cả lại sắp bắt đầu rồi

Chỗ ngồi này nằm ở trong tòa biệt thự trong trấn nhỏ dưới chân núi A nhĩ bí không biết tên là nơi Lương Ngao Vũ và vợ yêu Nhan Thanh Uyển đã sống gần 30 năm

Ngồi ở trong tòa thành xinh đẹp này, Nhược Tuyết đang cảm tách trà lại trong veo do người hầu mang đến, nhìn cảnh đẹp phía xa xa, lâm vào trầm tư

Hơn 10 ngày trước, sau khi bị Lương Úy Lâm mang lên máy bay tư nhân đến nơi này, sau đó anh ta đem cô để ở trong khách sạn cũng chưa hề quay về để ý đến cô. Mà hai vệ sĩ này luôn luôn đi theo cô

Ở một đất nước xa lạ như vậy, cô hoàn toàn không thể một mình tự đi ra ngoài, cho nên mỗi ngày đều sống trong phòng của khách sạn chưa từng rời khỏi một bước. Lúc cô nghĩ có lẽ anh ta đã quên mất cô rồi, thì anh ta tới. Không nói một lời đã dẫn cô đến nơi này, sau đó sẽ biến mất trước mặt cô

Anh ta không nói muốn tới đây để làm gì, mà cô, cũng không dám hỏi

“Mẹ, tại sao mẹ lại dậy rồi?” Lương Úy Lâm đẩy cửa phòng khách ra, thấy người phụ nữ vốn đang nằm trên giường nghỉ ngơi phủ thêm áo ngồi ở trước cửa sổ sát đất

Mái tóc đen nhánh mềm mại xòa ở phía sau vai, mặt mày xinh đẹp như hào, vẻ mặt như nước, người phụ nữ đã hơn 40 tuổi, bởi vì dưỡng bệnh ở trong nhà lâu ngày nên nhìn thanh thuần giống như cô gái 20 tuổi, năm tháng dường như không để lại dấu vết trên người bà, tất cả dường như không liên quan đến bà. Tựa như một bức tranh thủy mặc yên tĩnh mà lâu đời

Gió mát rượi thổi qua làm cho người ta cảm thấy hơi lạnh

“Mẹ không thể ra gió, cẩn thận coi chừng bị cảm” Nhiệt độ của nơi này không cao, Lương Úy Lâm đi tới không có chút thương lượng, đóng cửa sổ lại

“Tại sao con giống hệt ba con thế?” Lâm chuyện gì cũng chưa bao giờ hỏi người ta có nguyện ý hay không, mặc dù điều này đều muốn tốt cho bà. Mà mấy năm nay, bà vẫn hưởng thụ sự chăm sóc chu đáo tỉ mỉ của bọn họ như vậy

“Mẹ, về giường nằm đi” Lương Úy Lâm ngồi xổm xuống đỡ bà dậy

Quả thật có chút mệt mỏi, hẳn là đã đến thời gian ngủ trưa rồi. Nhan Thanh Uyển cũng không phản đối con trai đỡ bà về giường

Cẩn thận đắp chăn cho mẹ xong, Lương Úy Lâm đang muốn ngồi dậy kéo rèm cửa sổ lại, lại bị người phụ nữ đã nhắm mắt gọi lại: “Úy Lâm, bảo Tiểu Ngừ có rảnh đến thăm mẹ một chút. Lâu rồi, mẹ chưa nhìn thấy nó”

“Mẹ, mẹ ngủ trước đi. Con sẽ dẫn em ấy đến đây” Thân thể lúc nghe tên em gái thì dừng lại một chút, nhưng chỉ một chút thôi. Anh đã khôi phục lại bình tĩnh

Sau khi kéo xong rèm cửa trở lại bên giường thì mẹ đã ngủ rồi

"Mẹ, nghỉ ngơi thật tốt đi!" Đứng ở bên giường, Lương úy Lâm yên lặng nói nhỏ .

Như vậy, đối với ai cũng đều tốt. Không có khổ sở, không có đau lòng. Như vậy thật tốt!

10 ngày trước, sau khi anh đến Thụy Sĩ, đã chân tướng sự thật nói cho mẹ biết, Lương Ngao Vũ còn không kịp ngăn cản

Thân thể Nhan Thanh Uyển vốn yếu ớt, sau khi sinh hạ anh không biết đã mời bao nhiêu bác sĩ gọi đều điều dưỡng thân thể, thật vất vả mới hồi phục được như bình thường, thể nhưng bà lại rất yêu trẻ con, không để ý đến Lương Ngao Vũ tiếp tục phản đối cố tình mang thai em gái

Sau khi sinh em gái xong, thân thể cuối cùng cũng chịu đựng không nổi, ngay cả sức khỏe để chăm sóc con của mình cũng không có. Lương Ngao Vũ lửa giận ngút trời, nhưng làm sao cũng không nhẫn tâm trách mắng bà, sau khi con gái được đầy tháng, ông đã đưa nó về nước. Cho nên nói em gái là do một tay Lương Úy Lâm nuôi lớn cũng không quá đáng, chí ít là từ một đứa trẻ sơ sinh, chậm rãi trưởng thành thành một thiếu nữ. Nhưng, ông trời thật trêu người a!

Biết được tin dữ của con gái, Nhan Thanh Uyển không chịu nổi đã kích như vậy, nên liền hôn mê bất tỉnh. Sau đó, vẫn không ngừng phát sốt, tình trạng sức khỏe khó khăn lắm mới hồi phục, giờ lại mê mang, mời bác sĩ đến xem, bác sĩ cũng bất lực nói là trong tiềm thức bệnh nhân không muốn tỉnh lại. Điều duy nhất có thể làm chính là tạm thời khống chế không để cho bệnh tình phát triển, bệnh tình muốn tốt hay không chỉ phụ thuộc vào bệnh nhân

Tình Trạng u ám như vậy kéo dài suốt 1 tuần lễ, Lương Ngao Vũ một ngày một đêm canh giữ ở bên giường của vợ mình, lo lắng nếu như mình nhắm lại sau khi tỉnh lại sẽ không nhìn thấy người phụ nữ của ông nữa

Ông gấp đến độ không có thời gian đi tính toán với con trai mình, gấp đến độ hận không thể một phát bắn chết những bác sĩ uy tín nhất trong giới y khoa mỗi ngày được mời đến, nhưng, không có cách nào, người phụ nữ ông yêu nhất còn nằm ở trên giường không ngừng lẩm bầm tên của con gái bảo bối, nhưng không muốn tỉnh lại liếc nhìn ông một cái

Giày vò như vậy rốt cuộc đến ngày thứ tám cũng kết thúc

Nhan Thanh Uyên mở mắt tỉnh lại, câu nói đầu tiên là : “Ngạo Vũ, sao anh lại ở đây?”

Đôi mắt trong trẻo mấy chục năm qua vẫn không thay đổi, đang tràn ngập khó tin nhìn ông. Sau đó, nhìn thấy con trai đứng bên cạnh, thì càng thêm nghi ngờ :

“Úy Lâm, sao con lại ở đây?. Tiểu Ngừ đâu?. Có cùng đến không?”

Bác sĩ Smith giải đáp nguyên nhân cho bọn họ, đây là chọn lựa mất trí nhớ

Một người gặp phải kích động quá mạnh, kích thích khiến người đó không cách nào tiếp nhận được, như vậy, trong tiềm thức họ sẽ lựa chọn quên đi chuyện đó, sẽ lựa chọn “mất trí nhớ”

Bất hạnh của con gái, Nhan Thanh Uyên không thể tiếp nhận sự thật này, bóng dáng đáng yêu của con gái không cách nào xua đi được, bất luận cố gắng thế nào cũng đều không quên được, mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi khắc đều lặp lại, tra tấn thần kinh yếu ớt của bà, không ngừng chạy ở bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ. Cho nên, bà luôn liên tục phát sốt, tỉnh rồi lại lâm vào hôn mê

Quên, là phương thức bảo vệ mình tốt nhất. Có lẽ, quên lãng đối với Nhan Thanh Uyên mà nói, chính là biện pháp tốt nhất

Sau khi vợ tỉnh lại, cả người ông liền suy sụp, nhưng vẫn không muốn đi bệnh viện. Ở nhà truyền nước biển suốt 3 ngày mới có thể xuống giường đi lại

Một người đàn ông cường thế như thế, cũng có lúc ngã xuống, cũng may, ông rốt cuộc cũng có thể khôi phục. Bao nhiêu năm trải qua gió tanh mưa máu, không nghĩ đến lại ngã xuống vào lúc này

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Giao phó

"Muốn dặn dò gì con sao?" Lương Úy Lâm mới vừa bước vào phòng khách, Lương Ngạo Vũ đã ngồi ở đó chờ anh.

50 tuổi, dù đã trung niên nhưng thân thể vẫn còn khỏe mạnh, cho dù có bệnh tật khó khăn nhưng Lương Ngạo Vũ vẫn nhanh chóng khỏe lại. Sắc mặt của ông đã phục hồi lại bình thường không giống như hai ngày trước còn nằm trên giường truyền nước biển. Ý chí con người có thể chiến thắng tất cả.

"Đối với mẹ mà nói đây là điều tốt nhất." Lương Úy Lâm ngồi xuống ở ghế sa lon bên cạnh, ánh mắt hướng ra cửa sổ sát đất phía bên ngoài dừng lại trên thân thể bé nhỏ đang ngồi ở trong vườn hoa.

Nếu như nhớ làm cho con người đau khổ thì quên lãng chính là thuốc giải tốt nhất.

"Tốt nhất? Ngộ nhớ ngày nào đó mẹ con nhớ lại thì sao? Lương Úy Lâm, cha đã mất đi một người con gái không thể mất đi mẹ của con, con có hiểu không?" Lương Ngạo Vũ một mực dựa cả người vào ghế sa lon.

"Chỉ cần không nói ra thì mẹ sẽ không nhớ lại, cha cũng sẽ không mất đi mẹ." Lương Úy Lâm nhìn cha của anh, sẽ không ai nghĩ đến, đường đường là một người đứng đầu trong giới xã hội đen lại có thể vì chuyện nam nữ mà suy nghĩ nhiều.

Tình yêu của Lương Ngạo Vũ đối với Nhan Thanh Uyên chính là yêu sẽ phải đoạt lấy, không quan tâm đến bất kỳ thủ đoạn. Tình yêu đó như cuồng vọng hủy diệt tất cả, nó sâu đậm như thế nào chỉ có trải qua gian khổ mới hiểu hết được.

Chỉ có người phụ nữ như Nhan Thanh Uyên vì tình yêu mà hy sinh tất cả cho nên mới có thể chiếm được tình yêu của Lương Ngạo Vũ. Thay vì nói em gái là bảo bối của ông thì người phụ nữ kia chính là sinh mạng của ông. Bởi vì diện mạo em gái giống mẹ anh như đúc, ngũ quan dịu dàng nhu tình mềm mại, chỉ trừ tính tình hơi nghịch ngợm là không giống.

Vì thế mà Lương Ngạo Vũ rất thương yêu Lương Úy Ngừ, nhưng tại sao anh cũng là con của Nhan Thanh Uyên, từ nhỏ cho đến khi lớn lên ông lại không dùng ánh mắt yêu thương như đối với em gái anh mà nhìn anh một lần?

Chỉ là anh không sao, đối với người như anh mà nói mặc kệ là tình thân hay tình yêu đều là dư thừa, phụ nữ đối với anh có hay không cũng không sao.

"Con đưa cô ta tới đây là có ý gì?" Lương Ngạo Vũ mở mắt ra, ông cũng không có để ý đến ánh mắt của Lương Úy Lâm vẫn nhìn chằm chằm vào bóng dáng nhỏ bên ngoài.

Cô ta gián tiếp hại chết Tiểu Ngừ, Lương Úy Lâm lại dám đưa cô ta đến nơi này, nó không sợ ông sẽ giết cô ấy sao? Lần trước không giết cô ta đã là may mắn cho cô ta, lần này lại tự dẫn xác đến hay sao?

"Tôi để giao phó cho cha." Đây chính là mục đích anh đưa cô tới. Anh không phải thần thông quảng đại nên không dự liệu được mẹ mình mất trí nhớ, dù là không mất trí nhớ thì anh cũng sẽ tìm nhà thôi miên đến thôi miên bà.

Lăng Nhược Tuyết và Lương Úy Ngừ là bạn học nhiều năm, diện mạo đều là những cô gái ngọt ngào có lẽ có thể khiến lòng mẹ anh một chút bớt đau khi gặp mặt cô.

"Con cho rằng như vậy có thể gạt được bà ấy?" Lương Ngạo Vũ không chấp nhận con gái bảo bối của ông là độc nhất vô nhị trên đời làm sao có thể tùy tiện để cho một cô gái khác thay thế?

"Ít nhất, tạm thời có thể làm dịu tâm tình của mẹ." Thấy cô gái nhỏ trong vườn hoa đứng lên muốn đi, mắt Lương Úy Lâm híup lại, cô muốn đi đâu?

"Ngạo Vũ, ông ở bên ngoài sao?" Ngừ được an ổn, Nhan Thanh Uyển yếu ớt tỉnh lại, hình như nghe được tiếng nói của chồng cùng với con trai mình ở bên ngoài!

"Cha chỉ sợ bà ấy sẽ kích động hơn." Nghe được tiếng của vợ, Lương Ngạo Vũ lập tức đứng lên đi vào trong phòng.

"Uyển Nhi, tôi tới đây, bà không cần phải đứng lên."

"Kích động sao? Không." Lương Úy Lâm thì thầm về phía bóng lưng của cha. Tại sao kích động? Đợi lát nữa mẹ sẽ nhìn thấy bảo bối Tiểu Ngừ của bà.

Trong tay đang cầm ly trà cũng đã lạnh, nhưng người đàn ông kia thế nào còn chưa ra? Phải đợi bao lâu đây? Cô không phải sợ chờ đợi mà chỉ sợ ngồi một chỗ ở đây làm cho cô rất lo lắng.

Cách đó không xa ở bên hồ, đầu mùa xuân nước hồ xanh giống như là một vũng bảo thạch đẹp nhất, bên ngoài thời tiết vẫn rét lạnh, mặt hồ dâng lên hơi nước mỏng lung, cảnh đẹp như vậy làm cho người ta không nhìn được muốn giữ trong tay để xem có phải thật hay không. Mà Nhược Tuyết không từ chối được hấp dẫn như vậy, cô buông ly trà mới vừa được người giúp việc đổi lại đi ra khỏi nhà kính.

Lạnh quá! Bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh trắng nõn mới vừa thò vào trong nước, lạnh lẽo thấu xương chạy đến lục phủ ngũ tạng. Nhưng mà, không cam lòng bàn tay nhỏ bé không cam lòng vẫn không có thu hồi lại, nhẹ nhàng trên mặt hồ khuấy động tới tới lui lui trên mặt hồ yên tĩnh, một ít nước trong hồ bị tay nhỏ bé của cô khuấy động, trở nên sống động hơn.

Giống như vì cô làm nổi bật cảnh đẹp này, hai con Thiên Nga trắng không biết từ nơi nào bơi vào trong hồ quần quít chơi đùa, cái cổ dài đẹp quần quýt trong nước, vừa hoạt bát vừa đáng yêu.

Mười tám tuổi thanh xuân! Thật đẹp thật ngây thơ, cũng thật vui vẻ. Sự nghịch ngợm trong lòng giống như vì cảnh đẹp trước mặt mà bộc lộ hết ra ngoài.

Tay không biết lạnh mà hất nước về phía hai con thiên nga, cùng nhau chơi đùa.

Có lẽ là do quen thuộc với việc có người thường chơi đùa nên hai con thiên nga lại xẹt qua mặt nước bơi về phía bờ. Điều này làm cho cô gái kia cười nhẹ nhàng lần đầu trong nửa năm.

"Xem ra, cô thật sự biết cách tìm niềm vui cho mình?" Lương Úy Lâm đứng cách cô hai thước ở ngoài sân cỏ.

Cô bé trước mắt, gương mặt thanh thuần mỗi đêm đều ở dưới người anh nay đã trở nên quyến rũ hơn rất nhiều so với tuổi của cô. Trừ màu sắc gương mặt tái nhợt màu sắc làm cho anh không thuận mắt thì những thứ khác đều tốt.

"Thật xin lỗi. . . ." Nụ cười trên gương mặt, nghe âm thanh của anh thì tự động tắt mất, hai cánh tay nhỏ bé bị ướt còn chưa kịp khô cứ như vậy xuôi ở bên người. Bộ dạng chột giống như một người hầu.

Đúng vậy, cô và anh, trừ những lời này, cô cũng không biết còn có gì có thể nói với nhau. Luôn luôn đều là anh nói, cô chỉ nghe lời. Cô cũng biết người đàn ông này không thể chọc mà căn bản đã là không thể chọc được rồi.

"Thái độ của cô . . . . thật là biết nghe lời đấy!" Khóe miệng dâng lên nụ cười lạnh lùng, Lương Úy Lâm quan sát cô, một hồi mới mở miệng nói.

Nhược Tuyết cảm môi, không biết nên đối diện với anh ta như thế nào. Ở trước mặt của anh, cô có thể không nhún nhường được sao? Cô dám không sao? Cô là thân phận gì? Còn anh ta là thân phận gì?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thì ra là như vậy

Editor Cát

Lương Úy Lâm đi đến trước mặt cô, đầu của cô cúi thật sự thấp rất thấp, cổ trắng nõn, mái tóc đen phía sau cổ cô làm tôn thêm vẻ trắng mịn trong suốt, không tỳ vết.

Xem ra cô gái này chỉ cần cho cô thời gian tĩnh dưỡng, cô lập tức có thể khôi phục vẻ trắng nõn không tỳ vết của mình như cũ. Mấy ngày nay anh không có chạm vào cô cho nên những vết xanh tím kia đã sớm mất đi. Chính là vì chờ đợi ngày này đến.

“Cô...” Thành linh anh tự tay nâng người cô lên, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo như nước của cô. “Có biết tại sao dẫn cô đến nơi này không?”

Không biết, cũng không dám hỏi. Thân mình không thể nhúc nhích, cô chỉ có thể bị động nhìn anh, nhìn cặp mắt đáng sợ như chim ưng kia.

Người đàn ông này chỉ dùng ánh mắt là có thể làm cho người khác lạnh ngắt, thật là đáng sợ. Cô nhắm mắt lại không dám nhìn nữa, thân thể run lẩy bẩy.

“Cô còn dám nhắm mắt thử xem!” Anh nhất định sẽ ném cô vào hồ nước lạnh lẽo.

Cô đương nhiên không dám, lông mi dài động đậy, lại mở mắt ra lần nữa.

“Cười một cái, tái nhợt như ma quỷ, xấu chết được.” Bàn tay mang theo vết chai nặng nề bóp gương mặt của cô. Cái bộ dáng như thế này thì làm sao đi gặp mẹ anh?

Nhược Tuyết mở cái miệng nhỏ, anh nói gì? Bảo cô cười, anh chưa bao giờ yêu cầu như thế nhưng hôm nay? Cười? Cô làm sao cười được? Ở trước mặt anh cô sao có tài nào mà cười được chứ?

“Không?” Chút thu đoạn kia làm sao có thể gạt người khác được. Cặp mắt sương mù uất ức kia làm cho anh không muốn liếc nhìn cô một cái, buông tay ra đi trở về.

Diễn trò? Có ý tứ gì? Nhược Tuyết còn ở tại chỗ sững sờ. Vì sao mỗi lần anh nói chuyện đều không thể nói rõ ràng một chút, luôn làm cho người khác phải suy đoán. Nhưng, cô làm sao có thể đoán được tâm tư sâu xa của anh?

“Còn không đuổi theo? Muốn tôi ẵm cô vào trong hay sao? Sắp đi đến cửa chính, Lương Úy Lâm không cần quay đầu lại cũng biết cái cô gái nhỏ kia không có theo sau anh.

Nghe được tiếng nói của ác ma truyền đến, cho dù là trong lòng không tình nguyện, chân Nhược Tuyết cũng khản trương theo qua hơn nửa giống như là sợ đi chậm mà không kịp.

“Tốt lắm”. Thở hổn hển chạy đến bên cạnh anh, gương mặt nhỏ tái nhợt rớt cục cũng có một chút đỏ ửng. Thật sự làm nô lệ làm đến nghiện, chạy đến bên cạnh anh vẫn không quên tự mình báo danh.

Lăng Nhược Tuyết, cô còn có thể có thêm chút chí khí nhưng trước mặt người đàn ông này đây, cô có thêm nhiều chí khí cũng vô dụng!

Thật sự là rất nghe lời! Cô gái nhỏ kia thấp đầu mắt không dám nhìn thẳng vào anh, Lương Úy Lâm xoay người, ở phía sau lập tức có tiếng bước chân nhỏ vụn bước theo.

Nếu lúc này anh bỗng nhiên dừng bước, anh nghĩ cô nhất định sẽ đứng vào phía sau lưng của anh. Chỉ là anh không thể làm chuyện nhảm chán như vậy. Chân bước nhanh hơn lên lâu khiến cô đi theo sau anh tựa hồ càng mệt mỏi hơn.

“Tiểu Ngừ nhanh lên một chút lại đây mẹ nhìn xem!”

Vẫn cúi đầu đi theo đằng sau Lương Úy Lâm, Nhược Tuyết cũng không có tâm tình thương thức căn phòng được trang trí ấm áp lịch sự tao nhã này, cô vẫn nghĩ tới những lời nói vừa rồi của anh.

Anh muốn dẫn cô đi gặp người nào đây? Quen biết Tiểu Ngừ nhiều năm như vậy cô biết cha mẹ của cô ấy đều ở Zurich nhưng Lương Úy Lâm làm sao có thể mang cô đến gặp cha mẹ anh? Lần trước bác Lương hận không thể giết cô làm cho cô mỗi lần nghĩ tới còn khiếp sợ không thôi. Đây chính là thể giới của bọn họ, không phải người ta chết thì chính là mình chết!

Trong lúc không chú ý, một giọng nói dịu dàng nữ tính truyền đến tai, tim Nhược Tuyết bị chấn động mạnh một chút.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt dịu dàng của người phụ nữ đang tựa nửa người vào chiếc giường, trên cái bàn tròn phía trước cái cửa sổ nhỏ, hoa hồng rực rỡ ở đầu cành mang đến cho căn phòng tràn đầy ý xuân dạt dào.

Cái gì cũng không cần nói, khuôn mặt cũng như vậy, mỉm cười quen thuộc, không phải Tiểu Ngừ vẫn khoe vẻ đẹp mỹ lệ vô song của mẹ cô ấy sao? Mẹ của anh thật trẻ, nếu như không nghe giọng nói không có người nào cho rằng bà là một người phụ nữ đã có một đứa con trai 27 tuổi.

Nhưng bà vì sao lại kêu cô là Tiểu Ngừ? Cô với Tiểu Ngừ có bộ dạng giống nhau như vậy sao? Trước kia thời điểm còn đi học, trong trường đúng là có

nhiều bạn học nói hai người các cô giống nhau như một đóa hoa chị em. Nhưng bà ấy chính xác là mẹ của Tiểu Ngữ mà, làm sao có thể nhận nhầm con gái của mình?

Nhược Tuyết bị một màn trước mắt làm sợ ngây người, nhất thời không có phản ứng gì cứ như vậy đứng ở nơi đó.

Mà Lương Ngao Vũ ngồi bên giường vẫn nắm tay vợ mình không thả, không nói gì mà chỉ dùng ánh mắt chăm chăm như muốn nhìn thấu cô.

“Tiểu Ngữ con làm sao vậy? Lâu như vậy không đến thăm mẹ chẳng lẽ đến mẹ con cũng không nhận ra hả?” Nhan Thanh Uyển dịu dàng nhàn nhạt cười một tiếng, mang theo nghi ngờ nhìn về phía chồng mình.

Trước kia khi Tiểu Ngữ đến đây sẽ vui vẻ nhào tới ôm bà nhưng hôm nay là thế nào?

“Lại đây, gọi mẹ. Gương mặt như khóc tang cho ai xem đây? Huh?” Đến khi ác ma kia cúi đầu thì thầm ở bên tai cô, Nhược Tuyết mới phát hiện thì ra, vừa rồi ở bên ngoài ý của anh là muốn cho cô diễn trò này.

Nhưng mẹ của anh làm sao lại ngộ nhận cô là Tiểu Ngữ đây?

Chân của cô không thể bước tới, biểu tình trên mặt vẫn kinh ngạc không thôi nhưng tay của người đàn ông phía sau khẽ sát hông của cô giúp cô đi về phía trước, cô chỉ có thể đi, từng bước một đi qua đó.

“Kêu ....”. Rốt cục cũng bước đến trước mặt người phụ nữ đang cười yếu ớt, bàn tay sau lưng thoáng dùng sức bấm cô một cái, đau đớn bén nhọn hướng đến trái tim, vì sao động tác của anh thật độc ác, nhưng giọng điệu lại có thể dịu dàng vô cùng?

“Mẹ...” Tiếng gọi nhỏ từ cổ họng thoát ra.

“Úy Lâm, con sao lại nhìn chăm chăm Tiểu Ngữ làm gì?” Nhan Thanh Uyển không rõ chân tướng nhìn con trai, vẻ mặt mất hứng.

“Mẹ, con đưa Tiểu Ngữ đi nghỉ ngơi trước, mấy ngày nay em ấy có chút không thoải mái, cho nên không thể ở lại cùng mẹ được lâu.” Mẹ cũng đã gặp qua, không cần thiết tiếp tục nán lại thêm nữa.

“Mẹ, con đi xuống lầu trước.” Anh không nói lời nào nữa, kéo tay của cô đi ra ngoài.

Nhược Tuyết chỉ có thể ở bên cạnh thầm nói nếu muốn diễn trò phải làm cho xong chứ!

“Tiểu Ngữ và Úy Lâm làm sao vậy?” Nhìn đôi nam nữ vội vàng biến mất ở trước mắt, Nhan Thanh Uyển chỉ có thể hỏi người đàn ông ngồi ở bên cạnh mình.

“Không có chuyện gì. Bà nằm xuống nghỉ ngơi cho thật tốt. Khó có được lúc bọn chúng ở cùng nhau hãy để cho tụi nó tự do đi!” Nhìn bọn họ đi ra ngoài, Lương Ngao Vũ ngay cả gương mặt cũng không ngẩng lên, chỉ vỗ về tay của vợ mình, vì hơi lạnh mà cau mày đỡ bà nằm xuống bỏ đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo kia vào.

Bọn chúng nên đi mới phải, đây là thế giới của hai đứa nó !

“Nhưng mà tôi lo lắng cho Tiểu Ngữ...” trong mắt Nhan Thanh Uyển có chút lo lắng.

“Không cần lo lắng nhiều như vậy, có Úy Lâm ở đây. Đừng nói nữa, tôi và bà nghỉ ngơi một lát.” Đưa ngón tay nhẹ nhàng ngăn lại cái miệng nhỏ còn muốn nói chuyện tiếp kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Phần thưởng,cho cô thế nào?

Rốt cuộc cũng có thể rời khỏi cái nơi thiếu chút làm cho người ta hít thở không thông kia, Nhược Tuyết cẩn thận theo sau anh ra khỏi tòa thành xinh đẹp.

Cuối cùng cũng có thể nhìn thấy người phụ nữ dịu dàng như nước mà Tiểu Ngữ khi còn sống thường nhắc tới, tâm trạng của cô dường như càng trầm lắng hơn . Bà giống như đã coi cô là Tiểu Ngữ rồi, chẳng lẽ do không chịu nổi cú sốc mất đi đứa con gái bé bỏng nên mới thành ra như vậy chăng?

Lòng cha mẹ quả thật rộng lớn không gì sánh bằng! Không biết trong khoảng thời gian cô rời nhà, cha mẹ cô liệu vẫn còn mạnh khỏe?

Cô biết rằng mình không thể hỏi! Nhưng trong lòng vẫn nhớ đến họ.

Bởi vì trong lòng chứa nhiều suy nghĩ, Nhược Tuyết cúi đầu đi bộ, dưới chân bước đi cũng ngày càng chậm. Đợi cô sức tĩnh nhìn về phía trước,

người đàn ông kia đã đi cách cô mười mấy thước.

Bóng dáng của anh thon dài đồ trước mặt, anh đi nhanh như vậy có phải là đang tức giận hay không? Anh đang muốn đi tới nơi nào đây? Tại sao bên cạnh anh không có một vệ sỹ? Huống hồ A Cánh lúc nào cũng theo anh như hình với bóng bây giờ cũng không thấy.

Bốn giờ là khoảng thời gian nhàn nhã nhất để uống trà chiều. Hôm nay thời tiết không thể xem là tốt bởi không thấy mặt trời lộ dạng, ở đây ngay cả người đi đường cũng khó thấy nhưng lại có thể cảm nhận rất rõ hơi thở của mùa xuân. Con gió mang theo hơi tuyết mát mẻ vờn qua mặt, vốn có thể làm lòng người thư thái, nhưng tâm trạng của Nhược Tuyết lại càng thêm khẩn trương.

Bởi người đàn ông trước mặt cô không nói một lời, cô không biết anh muốn mang cô tới đâu mà chỉ có thể đi theo bước chân của anh. Nhưng mà cũng thật vất vả quá đi ! Tên ác ma người cao chân dài như vậy sao cô có thể bì kịp? Bước 3 bước còn không bằng anh đi một bước, nhưng chẳng lẽ lại gọi anh dừng lại đợi cô? Cô không có can đảm đó.

“Không muốn biết tôi dẫn cô đi đâu ?” Hình như cũng cảm thấy người phía sau rất lúng cuống, Lương Úy Lâm chợt dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô gái nhỏ đang thở nặng nề.

“Đi đâu vậy?” Được rồi, nếu anh đã muốn cô hỏi, thì cô cũng chấp nhận hỏi một chút vậy.

“Vừa rồi biểu hiện của cô khá tốt. Có muốn được thưởng không?” Đợi cô đi tới, Lương Úy Lâm duỗi tay vén lọn tóc rơi bên má cho cô. Động tác này căn bản không thể tồn tại ở một người đàn ông như anh, thế nhưng anh lại làm vậy khiến cho cô bất ngờ mà lại càng lo lắng.

“Không. .không cần..” Trên mặt anh rõ ràng mang theo ý cười lạnh nhạt như có như không, nhưng cô vẫn thấy trong mắt anh tràn đầy lạnh lẽo. Anh lại đang có ý định gì đây?

“Nếu cô không muốn nắm lấy cơ hội này, vậy thì thôi đi” Thả lọn tóc đen mềm như tơ lụa trong tay, Lương Úy Lâm không để ý tới cô nữa, và chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, anh biến mất hút sau bóng cây cao xanh mướt.

Anh định bỏ lại cô ở nơi đất khách quê người thế này? Một đất nước xa lạ như vậy?

Nỗi sợ hãi rồi cuộc vẫn khiến cô nhắc chân đi theo anh.

“A..” thân hình mảnh khảnh vừa mới rẽ chỗ khúc quanh, cô đã đụng phải bức tường thịt, mà bức tường này lại nói với cô: “Tiểu thư xin cẩn thận”

Kính ngạc ngẩng đầu lên, thì ra là A Cánh. Hóa ra anh vẫn đứng nơi này chờ từ trước. Quả nhiên Lương Úy Lâm, người đàn ông như vậy làm sao có thể một mình ra khỏi cửa. Anh dù có muốn, những kẻ săn đuổi anh cũng sẽ không bỏ qua.

“Lên xe” Mới đứng thẳng người một lát, giọng nói lạnh lẽo từ trong xe đã truyền ra.

Thì ra cũng không phải là anh muốn bỏ cô ở lại. Sự hãi trong lòng đột nhiên được trấn tĩnh, Nhược Tuyết không dám chần chờ nửa bước, nhanh chóng chui vào trong xe, chỉ sợ không nhanh anh thật sự sẽ bỏ cô ở lại.

Cửa xe chống đạn cỡ lớn mở ra, người đàn ông lạnh lùng ngồi ở ghế sau đưa ánh mắt chăm chú nhìn laptop siêu mỏng phía trước, tài liệu dày cộp rải rách đặt trên ghế dựa. Mắt anh nhìn màn hình chăm chăm, không để ý gì tới cô.

Lúc này, một Lương Úy Lâm như mảnh hồ tạm thời lười biếng bót phóng túng, giữ một vẻ bình tĩnh lạnh nhạt.

Xe vững vàng lăn bánh, cô len lén đưa mắt quan sát người đàn ông ngồi trầm mặc, anh ta dường như hoàn toàn không chú ý đến cô. Vừa rồi anh nói muốn thưởng cho cô, không biết hiện giờ còn có hiệu lực?

Người đàn ông bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, cô không kịp thu hồi ánh mắt, vừa vặn bị bắt gặp cứng đờ người, không biết nói gì.

“Có gì cứ nói” Giọng nói của anh rất nhẹ nhưng lại khiến cô lạnh sống lưng, hèn nhát mà không dám lên tiếng.

“Bảo cô nói sao không nói?” Laptop đặt tiền lập tức đóng , tài liệu trên bàn cũng rơi vãi đầy đất. A Cánh lái xe phía trước nghe thấy mà cũng như không, ngay cả liếc mắt cũng không có.

“Tôi... Tôi chỉ là...” Rõ ràng giọng của anh nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn nữa, nhưng lại dọa cho cô sợ hồn bay phách lạc

“Tôi chỉ muốn hỏi người nhà của tôi... có phải.. vẫn khỏe mạnh hay không ?” Ai dám ở đó nhìn mà không nói lời nào ? Anh ta chỉ nói không để cho cô trở về thôi, cũng không phải là không thể thăm hỏi chứ ?

“Muốn biết sao ?”

“Phải” Anh sẽ nói ra dễ dàng vậy sao ?

“Buổi tối sẽ nói cho cô biết” Thu lại ánh mắt lạnh lùng, anh lại mở laptop lần nữa, vừa nhìn lên phía A Cánh vừa bàn chuyện công việc.

Đêm tối yên tĩnh trong lành, ánh trăng lung linh cùng muôn ánh sao lấp lánh

Trong phòng tắm ngập tràn hơi thở hoan ái, ánh đèn nhu hòa, hơi nước mờ mờ.

Người đàn ông thấp giọng thở gấp và cô gái khẽ rên rỉ, môi lưỡi tiếp xúc tạo nên âm thanh chỉ cần nghe đã thấy rung động.

Nhược Tuyết quỳ gối trên nền đất lạnh lẽo, cố gắng làm hài lòng người đàn ông phía trên, hi vọng việc lúc chiều anh không đồng ý với cô, tối sẽ nói cho cô biết. Anh sẽ không nuốt lời chứ ?

Cô gái chết tiệt này ! Sau một hồi thở gấp gấp, yết hầu lên xuống liên tục, hơi thở nặng nề của người đàn ông cũng càng ngày càng gấp rút.

Cô gái này quả đã được anh dạy dỗ rất tốt, dù cho anh nghĩ ra bao nhiêu phương thức bắt cô thỏa mãn mình, cô đều đồng ý tiếp nhận, dù chỉ là hôn, cũng có thể làm anh mất năng lực không chế !

Mất kiểm soát như vậy 27 năm qua anh chưa bao giờ trải qua, hơn nữa còn là với một nữ sinh mới 18 tuổi. Nhận thức như vậy khiến cho khắp người anh thêm bùng phát lửa dục, lại càng hành hạ cô dữ dội. Giống như muốn phát tiết hết bất mãn và tức giận, anh hung hăng đâm mạnh vào cô.

“Anh đã hứa là buổi tối sẽ nói cho tôi biết !” Dù bị dày vò chỉ còn hơi thở thoi thóp, trong tiềm thức Nhược Tuyết vẫn ghi nhớ chuyện anh đã đồng ý với cô.

“Chờ làm xong cô còn hơi sức nghe, tôi sẽ nói”

Anh tin rằng anh nhất định phải làm cho cô cả hơi sức nghe cũng không có. Anh là Lương Úy Lâm, chẳng có gì không làm được, lại càng không thể vì một cô gái anh căm hận mà mất không chế. Cuộc đời anh sẽ không có lúc nào mất không chế cả.

Quả nhiên cô không còn hơi sức để hỏi, bởi vì cả đêm không ngủ bị anh giày vò, cô ngoại trừ thở chẳng thể làm gì khác. Rơi xuống một cái hang sâu không đáy cũng không thể quay về, cô không biết mình còn có thể thoát khỏi cơn ác mộng này nữa hay không ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Năm tháng đi qua, cảnh người còn mất

Editor Cát

“Tiểu thư, tiểu thư. . . . .”

Buổi sáng 10 giờ, trong phòng ngủ rộng lớn vẫn còn tràn ngập hơi thở sau cuộc hoan ái nhiệt tình hôm qua. Vũ Lâm đi vào gọi Nhược Tuyết rời giường nhưng không ngờ cô vẫn duy trì tư thế nằm sấp ở trên giường, mái tóc đen nhánh giống như tơ lụa thượng hạng xõa ở phía sau, chắn mông ở trên người bởi vì thân thể cử động mà tụt xuống, lộ ra những vết hoan ái trên lưng trắng mịn khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

“Vũ Lâm, đỡ con vào phòng tắm”

Toàn thân đau quá, Nhược Tuyết đau đến nỗi không muốn mở mắt ra. Nhưng khắp người bị dính dính khiến cô không tắm thì không thể nào ngủ thoải mái được.

Sáu năm rồi, sáu năm đằng đẵng. Vậy là cô đã ở bên cạnh anh suốt sáu năm rồi. 2000 ngày đêm, cô ở trong lồng giam xinh đẹp này đã lâu như vậy.

Thời gian trôi qua nhanh như nước, như cát lọt kẽ tay. Cô đã không còn là cô gái thanh xuân non nớt. Trải qua nhiều chuyện, đã sớm bị thời gian bào mòn, có cái gì đó lặng lẽ nảy sinh, cũng có cái gì đó từ nội tâm lạnh, trở nên lạnh lẽo đến tận xương cốt.

Tối hôm qua, cô nói cô muốn rời khỏi anh, người đàn ông luôn cường thế bá đạo, đương nhiên sẽ không buông tha cho cô dễ dàng như vậy, mà thủ đoạn của anh chính là muốn ở trên giường, giống như mấy năm qua khiến cô khổ không thể tả. Chỉ có đau khổ thôi sao? 6 năm tuổi trẻ, lòng của cô đã không còn nữa, thân thể cũng dần dần quen với động tác thô bạo của anh.

Khi anh chiếm giữ cô, thì luôn như sóng to gió lớn, như mưa bão, một người đàn ông bình thường luôn bình tĩnh kiềm chế không ngờ khi lên giường dục vọng lại mãnh liệt như vậy.

Mỗi một lần đều cuồng dã muốn cô, mỗi một lần đều ép cô mất không chế mới vừa lòng. Người đàn ông ham muốn nhiều như vậy, anh ta sẽ có rất nhiều phụ nữ bên ngoài.

Với thân phận địa vị của anh, làm sao có thể không có? Nhưng vì sao anh ta vẫn không chịu buông tha cho cô? Anh ta muốn cô đương nhiên là vì trả thù

nhà họ Lăng, chỉ muốn si nhục cô mà thôi, chẳng lẽ bởi vì anh ta yêu cô? Lăng Nhượng Tuyết, lẽ nào cô bị gãy vò còn chưa đủ sao? Thế nhưng trong đầu lại nghĩ anh ta thích cô?

Nhượng Tuyết thấy mình thật ngốc nghếch, nhận thức điều đó khiến cô cảm thấy thật đáng buồn cho bản thân mình!

Cha mẹ cô đã không còn, anh trai cũng không, không có gia đình, cô sống trên cõi đời này còn ý nghĩa gì nữa? Trong tay anh, còn có gì có thể ỷ hiếp cô sao? Không, không, cô không thể gặp cha mẹ lần cuối trước khi họ chết, cô tuyệt vọng, đời người u ám như thế, chính mình đã không còn bao nhiêu sức để tìm kiếm lý do để sống nữa rồi.

Trong phòng tắm, tiếng nước vang lên ào ào. Ánh sáng trải khắp phòng, bên cạnh chậu rửa mặt bằng sứ trắng tinh khiết, là một bồn hoa xanh biếc vô cùng tươi tốt, Nhượng Tuyết ngâm mình ở trong bồn tắm, chăm chú nhìn nó thật lâu, cô thật hâm mộ cảnh lá rậm rạp của nó, tràn đầy sức sống, sống được như vậy thật tốt, sức sống tràn trề như vậy, thật sự là một tấm gương tốt.

Ánh mắt như nước dần dần trở nên mơ hồ, dường như Nhượng Tuyết không còn cảm thấy đau nữa, buông lỏng tay phải, cô nhìn về phía dao cạo râu của anh rớt ở trên mặt đất, cô cúi đầu, nhìn nước trong bồn, nước màu đỏ nhạt, càng lúc càng nhiều thêm màu đỏ kiêu diễm, từ cổ tay trái cô chảy ra, sau đó cô suy yếu ngã về phía sau. ....

Tất cả đều dừng lại, mọi thứ đều trở nên yên lặng. Ai bảo anh gọi cô tới phòng của anh. Ai bảo anh kiêu ngạo, còn cô ở trước mặt anh chuyện gì cũng không dám làm? Chỉ có thể nhẫn nhục ở trước mặt anh, sống cho qua ngày tháng? Cô đã không còn mục tiêu sống, tại sao cô lại không dám làm chứ?

Lương Úy Lâm, hãy để cho tất cả mọi thứ đều kết thúc đi, không có yêu, cũng không có hận. Mọi thứ đều trở về điểm xuất phát của nó.

Dường như nước vẫn ào ào không ngừng chảy, hình như có người phá cánh cửa bị cô khóa trái, xông vào ôm lấy cô từ trong nước ra ngoài, lấy khăn lông dùng sức để xuống vết thương trên cổ tay cô.

Người kia tựa hồ rất tức giận, nhưng vẫn không nói gì, toàn thân toát ra khí lạnh đủ làm cho cô sợ hãi. Là người đàn ông kia sao? Anh làm sao có thể quan tâm đến sự sống chết của cô?

Nhượng Tuyết không khỏi tuyệt vọng nhớ lại, vì sao không để cho cô chết đi? Cô mệt mỏi quá. ... Cô đã thấy bố mẹ còn có anh trai đang vẫy tay với cô. Tại sao không để cho cô chết?

Dường như có thêm người nào khác lại tới nhẹ nhàng đi lại ở trong phòng, mũi người được mùi thuốc sát trùng, kim tiêm sắc bén lạnh như băng đâm vào mạch tay của cô, còn có tiếng người nói chuyện, làm cho cô ngủ không được.

“Như thế nào?”

Về mặt Lương Úy Lâm xanh mét đứng ở bên giường, người phụ nữ đáng chết thật đúng là to gan! Tối hôm qua còn dám đòi rời khỏi anh? Bây giờ thì hay rồi, dám tự sát ở trên địa bàn của anh. Nếu như không phải vì Lâm nói với vệ sĩ ở phía ngoài là cô vào đã lâu còn chưa ra, cửa cũng đã khóa, vừa đúng lúc để cho anh nghe được, nếu không, có lẽ bây giờ ở trước mặt anh đã là một thi thể lạnh lẽo rồi?

Trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt giống với vẻ mặt của em gái anh năm đó ở bệnh viện, chồng chéo lên nhau, điều này làm cho trái tim luôn luôn nguội lạnh của anh cũng dâng lên một nỗi sợ hãi.

“Không sao, may mắn là phát hiện kịp thời, miệng vết thương cũng được băng bó rồi, chỉ có điều có lẽ buổi tối sẽ phát sốt, phải chú ý quan sát”

Bị khẩn gấp gọi tới, vẻ mặt của Nghiêm Quân Hạo trở nên bất đắc dĩ, anh thật là xui xẻo, mỗi lần trở về nước, lúc nào cũng bị Lương Úy Lâm kêu tới làm việc, hơn nữa lại là chuyện nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, thật sự là làm nhục y thuật của anh.

“Cần đưa đến bệnh viện không?”

“Trước mắt vẫn không cần, để cho cô ấy nghỉ ngơi nhiều, ... cậu có vẻ cực kì quan tâm đến cô ấy?”

Nghiêm Quân Hạo cất kỹ hòm thuốc y tế của mình, không có ý tốt nhìn về phía người đàn ông không có biểu tình gì trên mặt, nếu như chỉ là nợ nần bình thường, thì món nợ kia, cũng sớm trả hết rồi chứ?

“Tôi đếm đến ba, cậu cút ra ngoài cho tôi”

Người đàn ông lạnh nhạt mở miệng, trên tay không biết khi nào đã có thêm khẩu súng lục chìa về phía Nghiêm Quân Hạo.

Quan tâm? Nhất định là cô nghe lầm, tại sao có thể có người quan tâm đến cô? Ý thức của Nhượng Tuyết dần dần trở nên mơ hồ, cô không muốn nghe nữa, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, cuối cùng không cần tỉnh lại, cũng không cần đối diện với cuộc sống như thế, vì vậy, cô để mặc cho chính mình chìm vào trong bóng tối dài đằng đẵng kia. ....

Cô ngủ mê man, cô nằm mơ thấy bố mẹ và anh trai đã mất, còn có nụ cười ngọt ngào của Tiểu Ngừ, nhưng bọn họ đều không cần cô, mặc kệ cô gọi như thế nào, kêu như thế nào, bọn họ cũng quay đầu lại. Bọn họ càng chạy thì bóng lưng càng xa, khiến Nhượng Tuyết không có cách nào đuổi kịp, chỉ có thể đứng đó đơn tại chỗ, nước mắt khóc.

Lúc này, bên cạnh có bàn tay vỗ về gò má mềm mại của cô, tỉ mỉ giúp cô lau nước mắt, cũng vỗ nhẹ vai và lưng cô, nói nhỏ dỗ dành cô, dụ dỗ cô an ổn

lại.

Trong lúc hoảng hốt, dường như Nhược Tuyết chỉ cảm thấy mình đã nghe thấy giọng nói này ở đâu rồi, nhưng đến tận cùng lại không nhớ là của người nào, thân thể mềm nhũn không còn chút sức lực, ngay cả mở mắt cũng không nổi nữa.

Nhưng cô biết, bàn tay dịu dàng kia bòn cô ăn, bòn cô uống thuốc, uống nước, giúp cô thay đổi quần áo ướt đầm do phát sốt, sau đó vẫn nắm lấy tay cô.

Trên đời này, còn có ai có thể mang đến ấm áp cho cô như vậy? Thật ấm áp, cho dù là nằm mơ cô cũng thỏa mãn. Cô tham luyến thờ ra tiếng, lại mơ hồ tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sống khó khăn, chết cũng khó khăn

Tỉnh lại một lần nữa, vẫn là gian phòng quen thuộc, chiếc giường quen thuộc, trước mặt là cửa sổ to đến sát sàn đóng kín đến mức gió thổi không lọt. Rèm cửa tím đậm trầm mặc rủ xuống mặt đất, cùng với chiếc ghế lông vũ đặt bên cửa sổ tạo nên một vẻ an tĩnh.

Mãi mới có thể mở được đôi mắt nặng trĩu, lại bắt gặp ngay người đàn ông đang ngồi bên mép giường, Nhược Tuyết đột nhiên nhớ lại hết chuyện xảy ra đêm trước, ánh mắt chất chứa đầy uất hận. Cô thà tiếp tục đắm chìm trong mộng mị chứ không muốn tỉnh lại đối mặt với người đàn ông tựa ác ma này.

Tại sao cô còn có thể tỉnh lại?

Lương Úy Lâm vẫn im lặng ngồi trên ghế dựa bên giường, thấy cô tỉnh dậy, lập tức cúi người đến gần lên tiếng: “Đã tỉnh rồi?”, giọng điệu lạnh lùng không rõ buồn vui.

Nhược Tuyết thấy anh đi tới, hai tay liền lập tức quàng chặt chắn, giống như chuột nhìn thấy mèo, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi quen thuộc. Vốn đã đến chỗ Diêm Vương đi dạo một vòng, vậy mà không tránh khỏi số phận sắp đặt, cô vẫn phải quay về bên anh.

“Ừ, xem ra tinh thần cũng không tồi” Anh ta nở nụ cười giễu cợt “Nếu như đã có tinh thần như vậy, còn cần gì phải tìm đến cái chết?”

“Anh...” Con người này không chỉ lòng dạ mà lời nói cũng rất ác độc! Chỉ là bọn họ bình thường ở chung, ngoại trừ vận động, thì không có cơ hội trao đổi mà thôi. Trong lòng uất ức đang muốn phản bác, nhưng không ngờ được vừa há miệng đã phát hiện cổ họng khô rát đau đớn, muốn nói mà không nói được. “Cô nên nghe lời một chút, như vậy chúng ta ai cũng có lợi”. Anh ta tốt bụng một cách hiếm có đưa cốc nước trên bàn cho cô “Muốn uống phải không?”

Cô cắn chặt môi ngồi dậy, đôi mắt to mở lớn, không dám nhận cốc nước anh ta đưa tới. Chỉ sợ vẻ dịu dàng này của anh ta đang che giấu âm mưu nào đó, anh ta vốn không thể tốt với cô như vậy, cô đã quá hiểu con người anh ta rồi.

Cô đã tìm đến cái chết, anh ta chẳng lẽ không nổi giận sao? Đó căn bản không phải tác phong của anh ta.

“Uống... uống!” chỉ cần một lời của anh ta, Nhược Tuyết vốn muốn từ chối cũng phải nhận lấy cái ly, chậm chậm uống từng ngụm. Người đàn ông này thật đáng sợ, dù bản thân cô đã từ chối chết trở về nhưng cũng không dám cãi lời. Anh vẫn chăm chú quan sát cô, mặt cô vốn không lớn, là trái xoan vừa vặn tiêu chuẩn, bởi vì lần tự sát hụt này mà càng trở nên tiêu tụy, mái tóc dài đen mượt lại càng tôn thêm nét gầy yếu, đôi mắt cũng to hơn nhưng lại không có được nửa phần thần thái trước kia, cả người mảnh mai như có thể gãy xiêu bất cứ lúc nào.

Thân thể mảnh mai như vậy mà lại khiến anh ham muốn sáu năm không nguôi. Đêm hôm qua khi nghe cô nói muốn rời đi, trong lòng anh không khỏi bùng lên một ngọn lửa vô danh, chỉ có thể nhờ chiếm đoạt cô hết lần này đến lần khác mà nguôi bớt.

Nếu như cô không phải là em gái của tên đàn ông kia, nếu như bọn họ có thể gặp gỡ nhau bình thường một chút, có lẽ bọn họ sẽ không có kết cục như ngày hôm nay? Cô nhất định sẽ được anh yêu thương...

Yêu thương? Từ này vừa hiện ra trong đầu, lòng Lương Úy Lâm bỗng cười chua xót. Phụ nữ, đối với anh mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, anh sẽ không như cha anh cả đời thua dưới tay một người phụ nữ, để lộ

nhược điểm rõ ràng như vậy trước mặt kẻ thù. Mặc dù với năng lực của anh, căn bản không có ai có thể động được vào một sợi lông trên người người phụ nữ đó, nhưng tại sao lại phải tự rước chướng ngại cho mình như vậy?

Về phần tại sao anh lại giữ người phụ nữ này bên cạnh nhiều năm như vậy, anh cho rằng đáp án dĩ nhiên chỉ vì trả thù mà thôi.

“Tại sao?” Cô họng đã có nước làm dịu mát, cô nói chuyện cũng thuận lợi hơn nhiều. Tại sao lại không để cô đi? Cô ở trên đời này đã không còn gì nữa rồi, giam cầm cô còn có ý nghĩa gì nữa?

Sau khi tỉnh lại, cô đã không còn sợ hãi cái chết nữa. Nhưng cô lại vẫn còn sống, thật là khó chịu, ngay đến cả người nhà, cô cũng không biết họ được chôn cất ở đâu? Tại sao lại muốn cô sống khổ cực như vậy? Ông trời tại sao không đưa cô đi luôn đi?

“Bởi vì cô là một đứa con hiếu thảo” Lương Úy Lâm vừa nói vừa cười, dù là cười gượng cũng khiến anh ta có vẻ anh tuấn mị hoặc, “Cho dù cô có phải sống khổ sở khổ khăn hơn nữa cũng không cam tâm nhìn cha mẹ mình chết đi thành ma không có chốn dung thân”.

“Lời này của anh là có ý gì?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Ý của tôi là, tôi với cô sẽ không vì cả nhà họ Lăng đã chết mà kết thúc.” Anh ta vững vàng đứng lên, chăm chú nhìn vào cô, “Cô phải phục vụ trên giường của tôi, cho đến lúc tôi chán mới thôi”.

Nhược Tuyết không thể nói được gì, ngớ ngàng ngước lên nhìn hắn.

“Tôi mang thù tương đối lâu. Ai làm cho người của tôi chịu khổ sở, tôi làm sao có thể để hắn sống tốt trên đời này. Đã hiểu chưa?” Thật là một người đàn ông tàn nhẫn.

Mở to đôi mắt vô hồn, Nhược Tuyết bật cười, cười đến chua xót đau đớn. Cô làm sao lại không hiểu? Chẳng có người nào hiểu điều này hơn cô.

“Cô tốt nhất nên nhớ kỹ” Lời còn chưa dứt, người đàn ông trước mặt đột nhiên tiến tới gần, cô không kịp trốn đã bị anh ta giữ chặt lấy cổ.

“Ừm. ....” Nhược Tuyết đau đến nhăn mặt.

“Từ giờ trở đi cô phải nhớ kỹ!” Anh ta nắm lấy cổ tay của cô, lời nói lạnh lẽo uy hiếp phả bên tai, “Lăng Nhược Tuyết, nếu như cô còn dám tìm tới cái chết, tôi sẽ đào hết tro cốt nhà họ Lăng lên, khiến cho bọn họ hết đời hết kiếp không thể nào yên ổn. Tôi cũng sẽ chôn hết tất cả những người có quan hệ với cô!”

“Cô đã nghe rõ hết rồi chứ?” Thanh âm của anh ta lạnh băng khiến người khác nổi da gà.

Nhược Tuyết nghe rất rõ, anh ta đã chặn hết đường lùi của cô, cô sao còn dám nữa? Nhất định không dám nữa.

Bóng dáng cao lớn của anh ta biến mất sau cánh cửa, xa xa còn nghe thấy tiếng anh ta ra lệnh: “Không muốn ăn cũng phải bắt ăn hết.”

Là nói cô sao? Anh ta sợ cô tuyệt thực? Đã cố gắng tìm đến cái chết nhiều năm như vậy, trò tuyệt thực chẳng khác gì diễn xiếc cho người ta xem. Cái chết đối với cô đã trở thành một thứ xa xỉ, hơn nữa cô cũng không có cơ hội để chết.

Anh ta làm sao có thể để cô chết? Anh ta còn chưa chơi đủ!

Cô, Lăng Nhược Tuyết như con chuột nhỏ ở trong tay Lương Úy Lâm hắn, anh ta muốn cô sống thì cô phải sống tốt; nếu như anh ta đã chán ghét, sẽ không nề tình mà bóp chết cô.

Đúng vậy, anh ta sẽ bóp chết cô, chứ không phải là thả tự do cho cô.

Mặc dù không muốn khóc nhưng cảm giác chua xót vẫn dâng lên trong lòng. Nhược Tuyết miên man nghĩ sao con người sống lại có thể một mối đến vậy....

Hay là, chỉ có cô mới phải một mối như vậy, khổ sở như vậy

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tự do ở nơi nào?

Editor Cát

Sau ngày hôm đó, người đàn ông kia cứ thế biến mất suốt hai tháng không có quay về nhà. Mà lúc trước anh giam cầm cô nhưng giờ cũng đã buông lỏng hơn rất nhiều, cô cũng không có sống như một cái bóng nữa, chỉ thỉnh thoảng những hộ vệ ở đây nhắc nhở cô nói nào không thể đi.

Vũ Lâm cũng bắt đầu nói chuyện nhiều hơn trước kia rồi, thường sau khi xong việc hay cùng cô tán gẫu một lát, cho dù là những chuyện vụn vặt cũng làm cho Nhược Tuyết cảm thấy thoải mái. Ít nhất cũng còn có người nguyện ý trò chuyện với cô để cho cô không cảm thấy mình như là một pho tượng.

Đối với việc anh không có quần cô như một phạm nhân, cô còn có chút cảm kích, chỉ cần người đàn ông Lương Úy Lâm này không để ý tới cô, với cô mà nói đã là trời ban ơn rồi.

Cô cứ hi vọng có thể cứ như vậy mà trôi qua, khiến cho cô bình tĩnh đối mặt với cuộc sống này thật là tốt! Cô chỉ hy vọng cuộc sống của mình được tốt hơn dù cho hiện giờ cha mẹ và anh của cô không ở bên cô, nguyện vọng như vậy có tính là lớn hay không? Ông trời sẽ cho cô một cơ hội sao? Người đàn ông kia sẽ cho cô sao?

Có phải cô chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, thì tất cả mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng hơn hay không?

Lương Úy Lâm, tôi có phải chỉ cần nghe lời anh nói là được rồi?

Tháng mười, tháng mười một rồi đến tháng mười hai, không khí ở đây đều yên tĩnh, từ từ trôi qua từng ngày, sau lễ Noel bận rộn không còn bao nhiêu ngày nữa là đến năm mới.

Năm mới, đối với cô mà nói, không còn có bất kỳ ý nghĩa gì rồi. Chỉ là lại thêm một tuổi thôi.

23 tuổi, là tuổi rục rờ nhưng chính mình lại bị cách ly với xã hội ngoài kia, cô phải làm sao đây? Ai có thể cứu cô? Ngoại trừ chính mình thì không ai có thể cứu được cô?

Cho nên, Nhượng Tuyết sau nhiều năm bị giam cầm, cô bắt đầu từ từ để cho mình bước ra thế giới bên ngoài.

Cũng thật may là, bây giờ internet phát triển, không bước chân ra khỏi nhà mà vẫn có thể biết được những điều mà mình muốn biết.

Nghỉ ngơi sau bữa trưa, Nhượng Tuyết ngồi ở trong phòng khách lẳng lặng nhìn chăm chú vào chiếc máy laptop, tháng trước cô đã tham gia khóa học giáo dục từ xa.

Cô không muốn làm cho cuộc sống của mình một chút hy vọng cũng không có. Ngày đó, anh ta đã từng nói, muốn rời khỏi anh ta trừ khi chính anh chán cô. Đúng vậy, là anh nói chán nản.

Nếu vậy nhất định sẽ có ngày này phải không?

Một người đàn ông, đối với một người phụ nữ mình không có tình cảm, chỉ có phát tiết trên thân thể, nhất định sẽ có một ngày cảm thấy chán nản. Nhượng Tuyết đang chờ đợi ngày đó đến.

Lui một vạn bước nghĩ, đến một lúc nào đó anh sẽ phải kết hôn? Kết hôn cũng sẽ không trở lại tìm cô? Rất khó suy nghĩ người đàn ông này cũng sẽ làm như những chuyện kết hôn sinh con như những người khác.

Cô không phải nhầm chán quá rồi chứ? Cho nên mới nghĩ tới chuyện này, vẫn nên chú tâm vào chuyện học đi! Tương lai của anh ta như thế nào cô không quan tâm, cô chỉ muốn chuẩn bị cho cuộc sống tự do sau này của mình.

Nếu như có một ngày cô có thể rời khỏi nơi này, cô cũng có cuộc sống, có công việc làm chứ? Sau khi tốt nghiệp trung học, cô lại sống tách biệt với bên ngoài nhiều năm như vậy, liệu bên ngoài có phải rất khó để tìm được một công việc không?

Mặc kệ như thế nào, cô cũng phải tìm được một mục tiêu để cho mình tiếp tục sống.

Tình thần vừa tập trung lại thì Vũ Lâm bước vào, vẻ mặt thương yêu. Dù không có tình cảm thì con người sống chung lâu ngày cũng nảy sinh tình cảm, Nhượng Tuyết và Lâm mục chính là như vậy. Mấy ngày nay Lương úy lâm không quản cô nữa nên giữa hai người tình cảm mỗi ngày một tốt.

"Tiểu thư Nhượng Tuyết, thiếu gia có chuyện tìm cô." Sống cùng Nhượng Tuyết lâu như vậy Vũ Lâm đã đổi cách gọi tên của cô, nhưng phía sau vẫn thêm tiểu thư, nói thế nào đi nữa cô cũng là người phụ nữ của thiếu gia nên muốn hay không cũng cần có phép tắc.

"A Cánh?" Nhượng Tuyết sững sờ, A Cánh không phải là người bên cạnh anh ta sao? Sao anh ta lại tìm đến cô? Vậy anh ta có phải đã trở về hay không?

Thì ra sau ba tháng rồi đi anh lại trở về rồi! Trước mắt cô mù mịt, rõ ràng trong phòng có hơi ấm của lò sưởi nhưng tại sao cô lại có cảm giác vô cùng lạnh lẽo?

Có phải cuộc sống yên tĩnh sắp kết thúc?

"Nhượng Tuyết tiểu thư, không có chuyện gì, chủ tử chưa có trở về." Nhìn ra được tâm tình của cô sau khi nghe A Cánh, Vũ Lâm lên tiếng an ủi.

Đã nhiều năm như vậy, thái độ của thiếu gia đối với Nhượng Tuyết thái độ vẫn là hận cô vô cùng, nhưng theo kinh nghiệm nhiều năm làm việc của bà ở nhà họ Lương, nếu như thiếu gia thật chỉ có hận cô thì người đã không giữ cô ở bên cạnh nhiều năm như vậy.

Về phần vị thiếu gia trẻ tuổi của nhà họ Lương có cảm giác gì với cô thì bà cũng không biết rõ!

Giữa yêu và hận luôn cách nhau một con đường. Ai có thể nói rõ ràng đây?

Nghe được vú Lâm nói anh ta không có trở về, trái tim thấp thỏm của Nhực Tuyết rớt cuộc cũng nhẹ nhõm. Cũng may không phải anh về.

Tùy ý mặc áo khoác vào, Nhực Tuyết xuống lầu. A Cánh đã ở dưới lầu đợi cô.

"Tiểu thư. . . ." A Cánh thấy Nhực Tuyết, cung kính đứng lên nói. Mặc dù chủ nhân chưa từng nói rõ tiểu thư là thân phận gì, nhưng nhiều năm như vậy nếu như hắn còn không nhìn ra được vị trí đặc biệt của tiểu thư ở trong lòng chủ tử thì hắn không phải là người đã đi theo chủ tử được chục năm rồi. Chỉ là, trong lòng chủ tử có tính toán gì hắn không nhìn ra được, nếu như chuyện gì đều có thể nhìn ra được thì Lương úy lâm cũng không thể ở trên giang hồ lẫn lộn nhiều năm như vậy.

"A Cánh, có chuyện gì không?" Nhực Tuyết ngồi xuống.

"Tiểu thư, chủ tử kêu tôi giao cái này cho cô." A Cánh đưa cho cô một túi tài liệu.

"Đây là cái gì?" Nhực Tuyết nghi ngờ nhìn hắn, không dám nhận. Anh ta đưa đồ gì cho cô đây?

"Tiểu thư, cô tự mình xem đi! Chủ tử còn giao phó, bắt đầu từ hôm nay, cô có thể tùy ý làm điều mình muốn nhưng buổi tối phải trở về." đồ chủ nhân giao cho tiểu thư, đương nhiên hắn sẽ không tùy tiện xem.

"Nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước." Nhực Tuyết còn chưa phản ứng kịp với lời nói của A Cánh thì hắn đã lặng lẽ thẳng bước đi ra ngoài.

Anh ta nói gì? Anh ta có thể làm chuyện này sao? Không phải là mơ chứ? Không thể nào? Người đàn ông kia sẽ tốt bụng tha cho cô sao? Cô không tin, cô nhất định là nghe lầm! Nhưng túi tài liệu trên tay nhắc nhở cô, mới vừa rồi A Cánh thật sự trở lại, anh ta có nói với cô, cô có thể tự làm những việc mình muốn.

Cô có chuyện muốn làm sao? Thề xác và tinh thần bị giày vò sau nhiều năm như vậy? Khát vọng tự do thật ngay trước mắt sao? Không, không phải vậy, dù cô có đi đâu chăng nữa cô vẫn phải là trở lại cái nhà tù này, cô nhất định không thể thoát khỏi bàn tay của anh ta!

Đây có thể nào là một cách giam cầm khác không? Ngoài mặt thì nói để cho cô tự do thật ra thì cô vẫn nằm trong sự giam giữ của anh ta!

Tay run mở tập tài liệu ra. . .

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Nhà (1)

Editor Cát

Sau nhiều năm quay trở lại ngôi nhà nơi cô sống trước kia. Nhực Tuyết cảm thấy sợ hãi! Đứng lặng yên tại nơi đó cô không biết mình nên đi hay là tiếp tục vào trong, bởi vì chân của cô không cách nào bước tới được.

Cảnh vật ở bên ngoài không hề thay đổi, hàng cây sồi xanh cứng cỏi, bãi cỏ xanh mướt còn có cả đài phun nước nhỏ và gốc cây lớn bên cạnh bờ ao.

Mọi thứ nơi này đều lưu lại dấu vết của hai anh em bọn họ, cùng lớn lên cùng tan trường, tàn bộ, chơi bóng và là nơi họ sinh ly tử biệt.

"Nhực Tuyết, không cho phép em đi trước, chờ anh. . . Giọng nói nơi xa truyền đến là từ thiên đường sao? Anh trai thân yêu của cô? Anh biết cô trở về nhà?

Bước từng bước, năm đó mỗi ngày đều đi trên con đường này đi về phía cái cây lớn kia.

"Cha, mẹ, anh trai, Nhực Tuyết đã trở về! Nhưng sao con lại không thấy mọi người. . .!" Nước mắt cô cứ như vậy mà tuôn trào.

Nhực Tuyết, đừng khóc! Sẽ không có ai an ủi cô.

Ngước mắt roi, hồi tưởng lại cả nhà bọn họ cùng hạnh phúc bên nhau trong căn phòng đó. Nhưng chậu hoa ở ban công đã khô héo và lồng chim trống không treo ở trên cao kia.

Nhắm mắt lại, giống như thấy mẹ vẫn tưới hoa, cha thì trò chuyện với chú chim nhỏ, nhưng vừa mở mắt ra thì tất cả đều không còn gì nữa.

"Nhực. . . . . Nhực Tuyết! Tiếng nói vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô. Lau nước mắt quay đầu nhìn người con trai đứng cách đó không xa. Không đúng, phải nói là người đàn ông – Chung Tử Mặc.

“Anh Từ Mặc. . . .” Người con trai anh tuổi nhiều năm cô không gặp nay đã trưởng thành thành người đàn ông nhanh nhẹn.

Chung Từ Mặc lớn hơn Nhượng Tuyết một tuổi, hai người là hàng xóm của nhau, từ nhỏ cùng nhau chơi đùa cùng nhau lớn lên, đến khi lên trung học vì không học cùng trường và việc học ngày một nhiều thêm nên thời gian gặp mặt ngày một ít đi.

Nhượng Tuyết không nghĩ tới, nhiều năm sau khi trở lại, người đầu tiên nhìn thấy lại là anh ta.

"Đúng là em rồi! Chung Từ Mặc hưng phấn bước nhanh về phía Nhượng Tuyết.

"Nhượng Tuyết, anh không dám tin vào mắt mình anh lại gặp được em ở đây”

Những năm gần đây, nhà họ Lăng xảy ra quá nhiều chuyện, tất cả mọi chuyện đều làm mọi người nghi ngờ nhưng cũng không có ai hiểu rõ. Mọi người đều nói, nhiều năm trước Nhượng Tuyết bị người ta bắt cóc và bị giết chết, Nhượng Tuyết đi theo một người đàn ông vừa có tiền vừa có thể đưa cô ra nước ngoài và không trở về nữa; họ còn nói, Nhượng Tuyết bị anh trai của mình hại chết, nhưng sự việc không điều tra ra được, sau đó Lăng Nhượng Phong tự sát vì bị lương tâm cắn rứt, vợ chồng nhà họ Lăng vì quá đau lòng do không chịu được cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh mà lần lượt qua đời. Nhưng anh không tin những lời đồn đại này.

Nhượng Tuyết đáng yêu lương thiện như vậy, Nhượng Phong yêu thương em gái của mình không hết làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Anh tin rằng người nhà họ Lương nhất định có nỗi khổ tâm không thể nói ra.

Hiện tại, không phải Nhượng Tuyết đang ở trước mặt anh sao?

Nhưng gương mặt trẻ con ngây thơ trước kia đã không còn, giờ đây đứng trước mặt anh là một cô gái có đôi chân mày thanh tú mang một nỗi buồn như có điều gì khó nói. Đúng vậy, là dáng vẻ của một người phụ nữ đã trưởng thành.

Những năm qua, rốt cuộc cô sống như thế nào? Tại sao không trở về? Chung Từ Mặc có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nhưng không biết phải nói như thế nào.

Anh quan sát cô nhưng cô chỉ trầm mặc nhìn anh không nói.

"Nhượng Tuyết, sao em không nói gì?" Chung Từ Mặc dịu dàng cười nói.

"Nhiều năm không gặp em, em đã thay đổi thật nhiều."

"Anh Từ Mặc, bố mẹ anh đều khỏe chứ?" Nhượng Tuyết cười nhạt hỏi anh, tầm mắt cô nhìn về phía cái cây khô lớn ở đằng kia. Những năm này, cô đã trải qua rất nhiều chuyện giống như cả cuộc đời của một người bình thường sẽ không bao giờ gặp phải, giống như một bộ phim truyền hình dài tập, làm sao cô có thể không thay đổi?

Thật khổ thân cho cô, nỗi khổ của cô không cách nào giải bày, chỉ có thể chôn sâu vào đáy lòng, đêm đến lại không ngừng hành hạ cô.

"Đều khỏe. Nhượng Tuyết còn em thì sao?" Chỉ có thể hình dung bằng một câu nói đó là ‘thiên ngôn vạn ngữ’.

"Em. . . rất tốt." Đúng vậy, rất tốt. Ít nhất cô còn sống và có thể trở về đây.

Cô không hề nghĩ A Cánh lại đưa túi tài liệu này cho cô, trong túi có di ngôn của cha mẹ cô lúc còn sống để lại, một số tiền và có cả chìa khóa của ngôi nhà.

Di ngôn rất đơn giản, cha mẹ muốn cô sống thật tốt, không nên đau lòng, chỉ cần cô có một cuộc sống tốt.

Không oán hận, không chỉ trích trái lại là nỗi đau khi không bảo vệ được con gái của mình và đau lòng vì đứa con trai đã hành động dại dột.

Cha mẹ không biết sao? Sau khi rời khỏi cha mẹ, lòng con như sụp đổ không thể vực dậy. Những năm qua, trong lòng con vẫn nhớ mọi người, dù cuộc sống có u ám con vẫn cố chịu đựng. Nhưng không nghĩ tới một ngày cha mẹ lại bỏ con lại mà ra đi.

Xem xong di ngôn của cha mẹ, cô điên cuồng lao ra khỏi nhà, nhưng đi trên đường cô phát hiện thế giới bên ngoài không có nơi nào dành cho cô. Cô không thể một mình đi xuống núi, ở một nơi xa lạ, đường lại dài như vậy cô nên đi đâu bây giờ?

Cô nắm chặt chìa khóa trong tay, từ từ ngồi xuống, vùi mặt vào đầu gối mà khóc mặc cho những giọt nước mắt thấm ướt khuôn mặt, rơi xuống nền đất lạnh lẽo.

Nhiều năm bị giam cầm, thế giới bên ngoài làm cho cô thấy xa lạ và sợ hãi.

Một chiếc xe thể thao sang trọng từ từ dừng lại ở bên cạnh cô, thanh âm quen thuộc lại vang lên trên đỉnh đầu của cô: "Tiểu thư, sau này cô muốn ra ngoài hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ đưa cô đi. Nơi này nếu đi bộ thì không thể nào tới được thành phố."

Cặp mắt uất ức mở ra, cô nhìn thấy trên gương mặt A Cánh có chút quan tâm đến mình. Anh ta không phải là hộ vệ của Lương Úy Lâm sao? Sao anh ta có thể quan tâm tới cô?

Không phải anh ta đi theo cô là do Lương Úy Lâm sợ cô chạy trốn chứ? Nhưng cô làm sao có thể chạy trốn được đây?

"A Cánh . . . ." Tại sao vào những lúc này bất kỳ sự quan tâm của một người nào cô đều cảm thấy rất ấm áp.

"Tiểu thư, lên xe đi, muốn đến nơi nào tôi đưa cô đi." Trong nháy mắt vẻ mặt A Cánh lại trở về lạnh nhạt như cũ. Cô là người phụ nữ của chủ nhân, chủ nhân giao cho anh phải bảo vệ cô thật tốt, anh không thể nảy sinh ý nghĩ khác.

Theo lời A Cánh, cô ngồi vào chiếc xe kia.

Lúc xuống xe cô nói A Cánh đi về trước nhưng anh ta chỉ nhẹ nhàng đáp lại: "Tiểu thư, cô xong việc hãy gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ đến đón cô" Không tới hai giây sau chiếc xe đã biến mất trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nhà (2)

"Có muốn anh đi lên cùng không?" Chung Tử Mặc lặng lẽ quan sát từng biểu hiện rất nhỏ của Nhượng Tuyết. Cô có phải đang sợ hãi không? Bỏ đi nhiều năm như vậy, bây giờ sợ về nhà sao?

"Anh Tử Mặc, cảm ơn anh. Em tự lên cũng được." Cô không biết sau khi mình vào nhà sẽ phản ứng thế nào, cũng không muốn khiến Chung Tử Mặc nhìn thấy bộ dáng khó chịu của mình, cho nên đành từ chối ý tốt của hắn.

"Nhượng Tuyết, sao lại khách sáo với anh như vậy?" Ý từ chối rõ ràng trong lời nói của cô khiến hắn sừng sốt. Hai người họ trước kia không phải thế này, cho dù đã không gặp mặt nhiều năm, nhưng hắn không hi vọng họ lại xa cách như vậy.

"Em không có ý đó..." Nhượng Tuyết không biết nói sao. Cô phải từ chối như thế nào đây? Chung Tử Mặc là người tốt, cô không muốn mình liên lụy tới hắn, đây chính là nguyên nhân cơ bản nhất. Cô không thể liên lạc mặt thiết với người khác bởi cô sợ người đàn ông kia sẽ không buông tha cho bất cứ ai có liên hệ với cô. Với tính cách cứng bụng dạ mưu mô thủ đoạn đó, anh ta nhất định sẽ làm được.

Cho dù hiện tại anh ta đồng ý để cô làm điều mình muốn, tuy vậy, cô vẫn không thể mạo hiểm.

"Nếu đã không khách sáo, vậy để anh đưa em lên." Chung Tử Mặc nói dứt khoát. Người nhà họ Lăng bây giờ chỉ còn lại cô, hướng chỉ họ còn là bạn bè, nên hắn mới không yên tâm về cô.

Chỉ là bạn bè thôi sao? Chung Tử Mặc biết không phải chỉ như vậy. Cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình cảm không biết đã nảy nở từ lúc nào. Nhưng những năm đó hắn còn rất trẻ, không có đủ dung khí đối mặt với sóng gió, cho nên từ những năm trung học, bọn họ gặp nhau ít đi nhiều, hơn nữa còn không hề đồng hành, tan học, làm bài tập, cả chơi thể thao cũng không còn cùng nhau.

Mà Nhượng Tuyết vẫn không hiểu sao năm đó có một khoảng thời gian, khi anh trai lên đại học, Chung Tử Mặc lại cố ý tránh mặt cô. Nhưng cô cũng không bận tâm nhiều, có lẽ bởi bài vở bề bộn, cũng có lẽ bởi với cô đó chỉ là tình bạn thông thường.

Bây giờ, hai mươi lăm tuổi, hắn lại được gặp cô lần nữa. Tình cảm cũ trong lòng bỗng sống lại, hơn nữa hắn còn có suy nghĩ; có lẽ bây giờ thời cơ mới chín mười.

Mặc kệ cô đã trải qua chuyện tình cảm sóng gió gì, từ nay về sau hắn muốn chăm sóc cô thật tốt, không để lỡ mất cơ hội này. Cứ từ từ đã, nhỉ? Nhượng Tuyết, xin em cho anh một cơ hội này được không?

Trong đời bỏ qua cơ hội một lần là quá đủ.

"Vậy làm phiền anh, Tử Mặc." Cho dù trong lòng mâu thuẫn nhưng Nhượng Tuyết không kim được ý muốn có người ở bên cạnh cô. Có phải cô quá ích kỷ không? Như vậy có làm hại đến Chung Tử Mặc hay không?

"Sao lại phiền chứ? Em không phải muốn quay về sao?" Sau khi bước vào thang máy, Chung Tử Mặc mới chú ý rằng cô chỉ cầm theo một túi xách nhỏ, không mang gì thêm.

"Em chỉ muốn về xem một chút thôi." Cho dù cúi đầu, ánh đèn sáng ngời trong thang máy vẫn soi chiếu ánh mắt quan tâm của hắn, khiến Nhượng Tuyết có chút bất an lo lắng. Sao anh ta lại nhìn cô với ánh mắt như vậy?

"Nhượng Tuyết, vậy giờ em ở đâu?" Thu lại ánh mắt hơi quá mức thân thiết, Chung Tử Mặc buông giọng hỏi. Bọn họ đã lâu không gặp nhau, trong sáu

năm, cho dù hai người đã trải qua những chuyện gì, hấn vẫn mong họ có thể bắt đầu lại từ đầu.

“Em...” Hạ Tuyết ngập ngừng, không biết nói với hấn như thế nào. Tình huống của cô bây giờ gọi là gì? Ở tại một căn biệt thự xa hoa, so với cuộc sống của một thiếu phụ nhân còn thoải mái hơn nhiều, chỉ trừ việc cô đã chết tâm rồi, không còn hi vọng gì vào tương lai.

Cô cùng lắm chỉ làm công cụ để Lương Úy Lâm phát tiết mà thôi, đó hấn không phải mong muốn của cô. Nàng chỉ là vật sở hữu của anh ta, sống dưới sự cai quản của anh ta, không có công việc tử tế, cũng không có tư tưởng.

“Nếu như không muốn nói thì đừng nói. Không sao, anh chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi” Miệng cười nhưng trên mặt vẫn thoáng vẻ dịu dàng, hấn biết mình không nên ép cô.

“Cám ơn anh, Chung Tử Mặc.” Cô ngoài một câu cảm ơn ra không biết nói thêm gì nữa.

Khi vặn chìa khóa tiến vào căn phòng nhiều năm chưa có ai lui tới, Nhược Tuyết cảm thấy trong lòng hụt hẫng, những đồ vật quen thuộc nay đã bị phủ lên bởi những tấm vải trắng chống bụi, trong một chốc, nước mắt lặng lẽ rơi.

Đây là nơi cô đã sống 18 năm, nay cảnh còn người mất, căn nhà ẩm cúng giờ đã không còn tồn tại nữa.

Cuối cùng đã trở về rồi! Cô không đủ dung cảm kéo những tấm vải kia lên, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế dựa mà hồi còn sống cha thích ngồi nhất, mặc cho nước mắt chảy ràn rụa cũng không gạt đi. Cô nhắm mắt lại suy nghĩ miên man, rồi cứ như vậy mà ngủ mất, thề ước mình không bao giờ tỉnh lại nữa.

Lúc này mọi lời an ủi đều là dư thừa.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Chung Tử Mặc ở bên cạnh nhẹ nhàng kéo tay cô: “Nhược Tuyết, đừng đau buồn nữa!”

“Anh Tử Mặc...Sao anh còn chưa về?” Mờ đôi mắt đã khóc sưng híp, Nhược Tuyết nhìn người đàn ông dịu dàng như nước đứng bên. Hấn vẫn ở đây với cô sao?

Hóa ra vẫn còn có người quan tâm tới cô, Nhược Tuyết bỗng dưng cảm động.

“Anh chỉ lo cho em thôi. KHuya lắm rồi, chúng mình đi ăn gì đó đi?”

“Không cần đâu, anh TỬ Mặc. Em nghĩ chúng ta nên về đi thôi.” Nhược TUYẾT nhìn sắc trời dần tối, đã chiều muộn rồi, cô nghĩ cô cũng nên về chỗ của mình thôi.

Có phải do anh ta đã nói cô có thể làm bất cứ việc gì cô muốn nên dù cả buổi chiều cô không về nhà cũng không có vệ sĩ đến tìm cô hay sao?

Cái nhà này, không phải là chỗ cô có thể ở lại lâu dài. Nhược Tuyết mở cửa phòng mình, cảnh vật vẫn còn quen thuộc. Điều đó khiến lòng cô đau đớn không dùng. Sau khi rửa mặt qua loa, cô ra ngoài khóa cửa lại.

Ban đêm gió khá lớn, trời cũng bắt đầu lạnh dần. NHược TUYẾT ra khỏi thang máy, kéo chặt thêm áo khoác. Gió lùa qua mái tóc cô, khiến dáng hình cô lại càng thêm mảnh mai động lòng người.

“Nhược Tuyết, để anh đưa em về được không?” Hai người đang yên lặng đi đến cửa chung cư bỗng nhiên Chung Tử Mặc mở lời. Hấn chợt đưa lời đề nghị bởi hấn cảm giác rằng, cô lần này ra đi cũng sẽ giống trước đây, một đi không trở lại. Điều này khiến hấn cảm thấy sợ hãi, vậy nên hấn quyết nắm chắc cơ hội cuối cùng này.

“Chung Tử Mặc, cảm ơn anh. Nhưng không cần đâu, chút nữa sẽ có người tới đón em.” Trong cơn gió lạnh thấu xương, Nhược Tuyết mỉm cười. Cô làm sao dám để hấn đưa về. Như vậy sẽ liên lụy đến hấn, chỉ sợ hôm nay hấn đi với cô cũng đã là nguy hiểm rồi. Là tại cô không tốt, biết rõ không nên kéo hấn theo, vậy mà...Cũng tại cô áy náy rằng bọn họ đã lâu không gặp mặt.

Không biết cô nói như vậy, hấn có hiểu hay không?

“Nhược Tuyết, em không phải đã kết hôn rồi đấy chứ?” Một cảm giác đau đớn xông thẳng lên não, hấn không phải không từng nghĩ rằng cô đã là phụ nữ có chồng. Nhưng nếu cô chưa cho hấn câu trả lời rõ ràng, hấn cũng không muốn từ bỏ, cứ vờ như cô còn độc thân. Nhưng, cô cuối cùng cũng muốn đánh tan ảo tưởng của hấn rồi.

“Anh Tử Mặc, anh nói đúng rồi” Nhược TUYẾT cố gắng kìm nén bi thương trên khuôn mặt. Đúng vậy, đúng là cô còn chưa kết hôn, nhưng chuyện kết hôn có lẽ cả đời này cô cũng không thể mơ tới.

Nói như vậy, Chung Tử Mặc liệu có hiểu không?

“Nhược Tuyết, khi nào rảnh rồi thì trở về nơi này nhé. Nơi này là nhà của cha mẹ em, lúc nào buồn đau em cũng đều có thể trở về.” Hấn vươn tay muốn đỡ lấy bờ vai gầy yếu của cô, nhưng đến giữa chừng đành rút tay lại. Hành động này đã không còn thích hợp nữa rồi.

“Anh Tử Mặc, hẹn gặp lại” Xem ra quả nhiên là hấn ta không hiểu. Có thể trở về nơi này đã khiến cô mất nguyên, nguyên vọng của cô quả thật rất nhỏ bé!

Không chút do dự, Nhược Tuyết không quay đầu lại mà bước thẳng ra ngoài.

Cô không biết, sau lưng cô, đôi mắt dịu dàng như nước vẫn đau đáu nhìn theo. Bóng hấn bất động đổ dài trên mặt đất. Gió thổi qua tóc hấn, dưới ánh đèn đường, ánh mắt hấn không giấu nổi vẻ đau thương.

Thì ra hấn đã đến quá muộn, đã không kịp nữa rồi. Trong cuộc sống có nhiều thứ, đã bỏ lỡ thì không thể tìm lại được nữa, ví dụ như tình yêu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tâm tư của A Cánh

Sau khi Nhược Tuyết rời khỏi chung cư, cũng không gọi điện lại cho anh nữa.

Cô đi bộ dọc theo những con đường quen thuộc, ánh đèn đường rực rỡ chiếu lên dòng người đi đường vội vã, hấn là họ đều đang trở về nhà? Chỉ có một mình cô là chẳng có nơi nào để đi.

Trời lạnh như vậy, có lẽ chỉ có cô là chẳng có người thân bạn bè an ủi, cô độc đi trong gió rét.

Nhược Tuyết vẫn cúi đầu đi bộ, không để ý đến chiếc xe phía sau không gần không xa cứ đi theo cô, có lẽ cô cũng không có khả năng phát hiện ra nó.

Nếu như có thể đi luôn thì thật tốt biết bao! Giá như cô không phải quay trở lại chốn ấy! Nhưng chân của cô đã mỏi lắm rồi. Quanh năm bị nhốt trong phòng, thể chất đã kém đi không ít, nếu còn đi tiếp, e rằng cô sắp không chịu được nữa rồi.

Nhược Tuyết cuối cùng cũng dừng lại, dựa vào một cột đèn đường nghỉ ngơi, lấy điện thoại di động gọi một cuộc.

Cô cho là còn phải đợi ít nhất nửa tiếng nữa anh mới tới, ai ngờ, không tới một phút, chiếc xe quen thuộc kia đã xuất hiện trước mặt cô.

Chẳng lẽ anh ta vẫn ở xung quanh đây sao? KHông thể nào! Lương Úy Lâm căn bản không phải loại người để cho cô đi dễ dàng như vậy. Hấn là anh ta vẫn phải người theo dõi cô.

“Tiểu thư xin mời lên xe. Đã khuya rồi, bên ngoài rất lạnh? Anh Cánh xuống xe, vẫn duy trì giọng điệu không nóng không lạnh.

“Lại làm phiền anh rồi, A Cánh.” Nhược Tuyết ngẩng mặt lên, cảm kích nói. Có lẽ anh ta đi theo cô cũng chỉ là bắt đắ dĩ mà thôi, vậy nên anh ta không tỏ thái độ lạnh nhạt với cô, dù anh ta đã vất vả đợi cô cả một buổi chiều.

Chỉ một nụ cười rất nhẹ thoáng qua nhưng lại khiến A Cánh như bị đánh bất ngờ, sững sờ mất một lúc. Thì ra cô gái này cũng biết cười với người khác.

Có lẽ hấn mãi không quên ngày hôm đó, cô gái thanh thuần đuổi theo hấn trên hành lang hỏi vị trí của ông chủ với đôi mắt van nài cùng bất lực.

Nhiều năm nay cô ở bên ông chủ, hấn hầu như chưa bao giờ thấy cô cười, nhưng trong một đêm rét lạnh như hôm nay, cô lại nở nụ cười với hấn. Cô có thể vui vẻ dù chỉ một chút thì cũng đủ rồi.

Hấn mở cửa xe, lẳng lặng chờ cô lên xe.

Từ xa nhìn lại, hai người trông giống như một đôi tình nhân trẻ đang đứng nhìn nhau triu mến.

“Lâm, người đàn ông kia chẳng phải A Cánh hay sao? Người còn lại hình như là người phụ nữ của cậu thì phải?” Nghiêm Quân Hạo đang lái xe, bởi vì đèn đỏ mà phải dừng lại, mắt vẫn chăm chăm chiếu ra ngoài. Người đàn ông ngồi đằng sau chỉ nhìn lướt qua, nhưng sau đó sắc mặt tối hấn đi khiến Quân Hạo lạnh sợ đến chảy mồ hôi lạnh, cô gái nhỏ kia làm sao lại cùng A Cánh ra ngoài vậy?

Lương Úy Lâm chẳng phải không cho cô ra khỏi cửa sao? Dù ra đi xa hơi nữa, Nghiêm Quân Hạo cũng nhận thấy cô gái 18 tuổi năm nào đã trở thành một người phụ nữ quyền rũ. Chẳng trách tên này ăn người ta ngay từ đầu lại cứ ngậm chặt trong miệng, nhất định không nhả ra. Hóa ra là đã ăn đến nghiện rồi.

“Sao, có vấn đề gì à?” Anh thu lại ánh mắt khác thường. Vốn dĩ cô có thể ra khỏi nhà là do anh cho phép, mà A Cánh dĩ nhiên cũng là do anh sắp đặt ở bên cạnh cô. Anh chỉ có chút ngạc nhiên, anh cho phép cô đi ra ngoài, vậy mà cô cứ lang thang như vậy ở ngoài khá lâu không thấy về.

« Có muốn qua chào hỏi một chút không? » Muốn gây sự chú ý sao? hay chỉ là để xem trò vui?

« Đi thôi » Anh lạnh nhạt ngược mắt nhìn đèn đỏ đã chuyển xanh.

Chiếc xe với những đường cong đẹp đẽ vút lướt qua, vốn chỉ là chuyện gặp gỡ ngẫu nhiên thôi, cũng không cần cố ý dừng lại.

Chỉ có thể nói rằng, Tuyết Nhi cô nương à, cô thật quá không may rồi, lại để cho tên ác ma này bắt gặp một cảnh như vậy

Buổi đêm yên tĩnh, thư phòng trầm mặc chỉ nghe thấy một giọng nam trầm trầm. Không gian rất nhanh lại trở về im lặng.

Lương Úy Lâm mặc áo ngủ màu đen, ngồi sau bàn đọc sách to lớn, cả người thoải mái ngã về phía sau.

A Cánh đứng là rất tận tâm, hẳn xử lý mọi chuyện chưa bao giờ để phạm sai lầm. Hắn đem chi tiết lịch trình cả ngày hôm nay báo cáo cho Lương úy Lâm.

Nhẹ nhàng thả từng vòng khói thuốc, Lương úy Lâm nhắm hờ mắt nghe, nhìn qua không thể biết anh đang vui hay đang bực bội. Cho đến khi âm thanh trong phòng dừng lại, anh trầm ngâm một lúc rồi mới hỏi : « Người đàn ông kia.. ??? »

« Hắn tên Chung Tử Mặc, trước cùng ở một khu với nhà họ Lăng, bây giờ đang làm việc tại công ti xây dựng thuộc Lương thị. Anh ta cùng tiểu thư đã cùng nhau lớn lên, tình cảm khi còn bé xem ra cũng không tồi... » Khi Lương Úy Lâm hỏi đến người đàn ông này, A Cánh đem thông tin đã điều tra được buổi chiều báo cáo hết.

Hắn làm việc luôn cẩn thận. Ở Lương thị, mạng lưới thông tin luôn hoạt động rất hiệu quả, chỉ trong vòng hai giờ, tất cả tài liệu liên quan đến người đàn ông kia đã ở trong tay hắn. Chỉ cần Lương Úy Lâm muốn, không có chuyện gì có thể qua mắt hắn.

« Tốt lắm »

Tốt lắm sao ? A Cánh mà không thấy được ông chủ đang rất hài lòng thì quả là mù mắt rồi. Nhưng hắn không dám lên tiếng hỏi thăm ý của ông chủ. Ông chủ rõ ràng đã bảo hắn mấy ngày nay không cần về nơi này, nhưng tối nay hắn vừa đưa cô gái này về thì chỉ nửa tiếng sau đã thấy ông chủ có mặt.

“Cậu cứ đi nghỉ đi. Sau này, sự an toàn của cô ấy giao cho cậu” Lương Úy Lâm dụi điều thuốc, nói một cách lạnh nhạt.

“Vâng” A Cánh từ trước đến nay luôn theo sát Lương Úy Lâm, bây giờ lại đột nhiên điều hắn đi bảo vệ cô gái đó, hắn không biết có phải là hắn đã phạm phải lỗi lầm gì không mà khiến ông chủ quyết định như vậy. Nhưng, lệnh của ông chủ đã phát ra, bọn họ chỉ có thể phục tùng. Nếu ông chủ không nói rõ, bọn họ cũng không thể hỏi lý do.

Trong phòng lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu. Anh ngồi đó, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ. Nét mặt dịu lại.

Sau một hồi lâu, mới có một giọng nói khác cất lên phá vỡ bầu không khí: “Ông chủ, A Cánh cũng không làm gì sai trái.”

Một bóng hình hiện lên từ trong bóng tối, chiều cao so với A Cánh cũng không khác biệt cho lắm, nhưng thần thái lạnh lùng hơn nhiều.

“Tôi có nói rằng hắn ta làm sai à?” Lương Úy Lâm khẽ nhếch miệng.

“Nhưng ông chủ phái hắn ta đi bảo vệ an toàn cho tiểu thư...”

“Chuyện đơn giản như vậy, hắn ta nhất định sẽ hoàn thành tốt. Nhưng hắn ta cũng phải trả giá cho hành động của mình”

Thì ra ông chủ cũng đã biết hết, sớm nhận ra A Cánh đối với cô gái nhỏ kia cũng có cảm xúc không bình thường. Suy đi tính lại, làm sao ông chủ lại không biết cơ chứ? A Cánh đi theo ông chủ đã nhiều năm như vậy dù không có thái độ đề phòng, nhưng cũng không nên có tình cảm với người phụ nữ của ông chủ ....

Trước kia ông chủ không thêm để ý, nhưng qua sự việc tối nay nhìn thấy trên đường, ông chủ phải chăng đã muốn trừng phạt hắn ta? Mà biện pháp trừng phạt đau khổ nhất, chẳng phải là để hắn ta ngày ngày chăm sóc trông nom cô, dù yêu nhưng lại không thể chiếm hữu hay sao?

Hắn nên cảm thấy áy náy cho A Cánh, nhưng hắn biết hôm nay ông chủ ra quyết định như vậy đã là nể tình. Người của ông chủ cho đến nay vốn chưa có ai dám dòm ngó đến, bất kể ông chủ có quan tâm tới người đó hay không.

“Cậu cũng nghỉ đi được rồi” Lương Úy Lâm đứng dậy đi ra ngoài cửa. Nơi này là chốn an toàn nhất, chẳng ai có thể động tới một cọng lông của hắn.

Chính vì vậy mà bọn họ cũng không cần quá cẩn trọng, canh gác 24/24h. Mà ông chủ đem cô gái kia đến nơi này, ý tứ chẳng phải đã quá rõ ràng rồi hay sao.

Hắn là ai chứ? Hắn là người đã cùng ông chủ cùng nhau lớn lên, cùng nhau đi học, cùng vào sinh ra tử sát cánh không rời. Tâm tư tính cách của ông chủ hắn hiểu rõ như lòng bàn tay. Ngay cả phản ứng của ông chủ tối nay lúc nhìn thấy một nam một nữ ở phía xa cũng không lọt khỏi tầm mắt của hắn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Một loại trừng phạt khác sao?

Nhược Tuyết trở lại căn phòng quen thuộc, tắm rửa bằng nước nóng sau đó chui vào trong chăn, đến cả tóc cũng không có sấy khô, hôm nay cô rất mệt mỏi, thật sự mệt mỏi, nếu không cô cũng không thể đi ngủ sớm vậy, chìm nhanh vào giấc ngủ nhanh như thế. Ngay cả Lương Úy Lâm vào phòng lúc nào cô cũng không hề hay biết.

Ngủ thật ngon! Mấy tháng không gặp giống như đã trưởng thành hơn một chút! Sau lần cô tự sát không thành, anh ra nước ngoài, bởi vì câu nói của Quân Hạo: “Cậu giống như rất quan tâm đến cô ấy.” Anh mau chóng rời đi giống như là đang trốn tránh chính mình.

Quan tâm? Anh sao có thể quan tâm cô? Dù thật sự là để ý thì cũng chỉ vì anh muốn báo thù mà cô đương nhiên phải sống thật tốt trên thế giới này để cho anh hành hạ đến khi vừa lòng mới thôi. Không có sự đồng ý của anh, Diêm Vương cũng không dám thu nhận cô.

Sự thật chứng minh, anh thật sự cũng không có quan tâm đến cô nhiều. Mấy tháng nay anh bận đến tối mắt tối mũi, một tay xử lý nhiều giao dịch kếch xù ở ngoài căn bản không có thời gian để ý đến cô.

Cho nên để cô tự do như thế này anh đương nhiên có tính toán hết thảy. Dễ dàng bỏ qua cho người làm cho anh đau thì anh không phải là Lương Úy Lâm. Cô gái nhỏ có phải em không chuẩn bị tốt?

Nhược Tuyết đang ngủ say, nhưng trong giấc mộng giống như có người cời áo ngủ của cô ra, cái miệng nhỏ của cô giống như bị thứ gì đó dùng sức mút một cái, cô đau quá, đau đến không thở được, cô càng cố gắng né tránh thì cái miệng nhỏ nhắn không ngừng bị cắn mút. Ánh mắt buồn ngủ mông lung mờ ra.

“Anh?” Anh đã trở về. Hơi thở quen thuộc của người đàn ông, dù sao cũng cùng giường mấy năm rồi nhưng tối hôm nay cô nghĩ rằng đó chỉ là ảo giác của mình. A Cánh không phải nói anh không có trở lại sao? Tại sao khuya như vậy anh lại ở trước mặt cô? Có lẽ nói đúng hơn là đang đè lên người của cô.

“Ngoại trừ tôi ra còn có thể là ai?” Lương Úy Lâm nửa đứng dậy, chăm chú nhìn cái miệng bị anh hôn đến sưng đỏ. Thật là ăn hoài không thấy chán!

Nghe được tiếng nói của anh, những suy nghĩ trong đầu Nhược Tuyết liền biến mất.

“Anh . . . . đã trở về. . . .” Về mặt không lộ ra điều gì của anh, ánh mắt lạnh lẽo kia rất dọa người. Cô không có làm chuyện gì chọc giận anh chứ?

Cô không hiểu tại sao bọn họ trên giường triển miên rất kịch liệt nóng bỏng nhưng ánh mắt của anh vẫn luôn lạnh lẽo như vậy. Người đàn ông này làm sao có thể làm như vậy? Thân thể rất nóng nhưng tâm lại lạnh!

“Tôi không thể trở về sao?” Miệng nói chuyện nhưng động tác của anh cũng không có dừng lại. Bởi vì anh phát hiện anh thật sự nhớ cái thân thể nhỏ bé xinh đẹp này.

“Không phải. . . .” Khi bọn họ ở trên giường chưa từng nói chuyện với nhau câu nào, nhưng hôm nay anh sao lại nói chuyện với cô? Nhược Tuyết bối rối không biết làm sao, một tảng mồ hôi mỏng nổi trên khuôn mặt nhỏ trắng nõn.

Anh đang làm cái gì đây? Trước kia tại sao không có đối với cô như vậy? Anh không phải lúc nào cũng muốn cô lấy lòng anh sao?

“Anh. . . . Đừng như vậy.” Thở hổn hển, Nhược Tuyết đối với cảm giác xa lạ này mà thấy sợ hãi nhưng anh không nói gì nữa cũng không ngừng lại.

Trong phòng, ánh đèn mờ chiếu lên trên hai thân thể đang quấn quýt.

Lương Úy Lâm biết mình đã không chịu đựng được nữa, vậy mà anh vẫn không ngừng trêu đùa trên thân thể cô, kích động dục vọng của cô, anh muốn dùng biện pháp khác làm cho cô không tự ái mà chấp thuận.

Nhược Tuyết che miệng không dám phát ra âm thanh. Anh dùng phương thức như vậy thật là... Anh sao có thể đối xử với cô như vậy? Nhưng ngoại trừ anh ra thì còn ai nữa? Anh dùng môi của anh lưu lại dấu vết khắp thân thể cô, tay của anh linh hoạt làm cho cô khóc sục sùi, dục vọng không có cách nào thỏa mãn, cả người cô như có hàng ngàn ngọn lửa đốt, nóng rang khó chịu, làm cô vài lần muốn mở miệng cầu xin anh.

Khi môi anh di chuyển một đường xuống dưới thì cô hiểu anh muốn làm cái gì. Cô kinh sợ muốn chạy trốn, thân thể liều mạng giãy giụa phản kháng.

Nhưng chỉ vô ích thôi, đôi lại anh càng chiếm đoạt cô mạnh mẽ hơn.

“Cầu xin anh. . . . không nên như vậy.” Cô tình nguyện để anh trực tiếp chiếm đoạt cô cũng không muốn anh khi dễ cô như vậy, muốn cô run rẩy giống như ngọn đèn lay lắt trong gió.

Đối với chuyện nam nữ, kỹ thuật của anh tuyệt đối cao hơn cô ngàn vạn lần, anh biết làm cách nào để cho người khác khổ sở hay sung sướng, cũng biết cách lợi dụng nó làm cho người ta mất đi tôn nghiêm.

Nhược Tuyệt bất chấp lớn tiếng thờ hờn hờn, cho đến giờ cô nghĩ hành hạ lớn nhất anh đối với cô là chuyện đoạt lấy thân thể cô nhưng giờ mới hiểu được anh cố tình đùa bỡn cô mới là chuyện khó chịu, đau khổ nhất.

Lúc hai người giằng co thì cô không bao giờ là người thắng cuộc, Lương Úy Lâm thật sự là người chiến thắng, anh không chút lưu tình đã kích tự ái của cô để thỏa mãn dục vọng của mình. Môi của anh hôn lên tai cô, động tác tay như muốn móc tận linh hồn của cô, cho đến lúc khuôn mặt hai người nhìn thẳng vào nhau thì cô mới thấy sự mãnh liệt trong đôi mắt của anh.

“Nói cho tôi biết, em hôm nay đã đi đâu?” Âm thanh nồng nặc hơi thở tình dục.

“Trở về . . . . . nhà.” Không phải anh đồng ý để cô ra ngoài sao? Không lẽ hiện tại anh muốn truy cứu trách nhiệm sao?

“Đã gặp những ai?” Cô có dám nói cho anh biết không? Người đàn ông kia là thế nào, cô hôm nay có chịu nói thật hết với anh không?

“Anh Từ Mặc. . . . .” Không dám có nửa điểm do dự, ở trước mặt của anh, Nhược Tuyệt không dám che giấu điều gì. Chỉ sợ giấu giếm sự thật sau đó hậu quả cô không thể gánh vác được.

“Anh Từ Mặc? Gọi tên thật thân thiết!”

“Chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau ở dưới nhà mà thôi, giữa chúng tôi không có gì hết, cầu xin anh đừng hại anh ấy, anh muốn làm gì tôi cũng được. . . . .” Dục vọng bị anh trêu chọc dâng lên như thủy triều nhưng lúc nghe được lời nói lạnh lẽo của anh, trời ạ nếu ai ở cùng cô cũng không thể may mắn thoát khỏi sao? Anh không cần nhấn tâm như vậy? Anh Từ Mặc, thật xin lỗi anh.

“Cầu xin tôi? Sợ rằng tôi sẽ không buông tha cho anh ta? Vậy sau này có còn dám gặp mặt anh ta nữa hay không?” Anh cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi, cô sao có thể kích động như vậy? Có phải là quan tâm đến người đàn ông kia?

Anh nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ về sau chỉ cần cô không gặp anh Từ Mặc, anh sẽ bỏ qua cho anh ấy? Anh thật sự sẽ làm thế sao?

“Trả lời tôi!” Không nghe được lời cô đáp lại, anh hung hăng bóp chặt cằm của cô.

“Không gặp . . . . . Về sau cũng không gặp nữa.” Thật như vậy, bị một lần tra tấn đối với cô đã là quá đủ, cô không muốn có lần nữa. Vốn dĩ gặp anh Từ Mặc chỉ là tình cờ mà thôi, bọn họ không cần gặp lại nữa.

“Không phải em vừa nói em có thể làm bất cứ điều gì sao? Bây giờ bắt đầu thực hiện lời hứa của em đi!”

Cô biết đêm nay mình sẽ không thể ngủ được, người đàn ông này vĩnh viễn sẽ không để cho cô sống thoải mái, cô biết điều đó.

Có lẽ chinh phục được không hẳn là thắng lợi, đau và không đau, yêu và hận cũng không ai có thể phân biệt rõ. Hiện tại vào giờ phút này, cuộc hoan ái này là tận cùng của hận rồi hay là một cái gì đó khác.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Thay đổi

Hậu quả của việc cả đêm triền miên là như thế nào? Chắc chắn là sẽ đau lưng. Dù cô đã trải qua sáu năm, thân thể bị đòi hỏi không ngừng như thế nhưng cô không thể quen với việc này được, huống chi đã lâu như vậy anh không động vào cô, anh đương nhiên sẽ không bỏ qua cho cô dễ dàng.

Nhưng tối hôm qua giống như có một số chuyện đang từ từ thay đổi. Anh vẫn đòi hỏi mãnh liệt như trước đây nhưng khi cô kêu đau thì anh lại nhẹ nhàng kiềm chế lại, kết quả là cô bị trêu đùa cho đến phải cầu xin anh, điều này làm cho cô cảm thấy rất khó chịu!

Tại sao đột nhiên anh lại trở nên như vậy?

Những cử động kia làm người ta lầm tưởng là thương tiếc. Nhưng điều này sao có thể xuất hiện trên người đàn ông kia đây?

Anh là một người đàn ông ác ma.

Nhược Tuyệt quán chén sau đó ngồi dậy, hơn nửa năm trước người thân của cô rời bỏ cô, khi đó cô không chịu đựng được, mỗi đêm cô đều khóc thút thít, cứ như thế suốt một tuần lễ, cái gì cũng không nuốt trôi, cuối cùng sức khỏe cũng giảm sút sau đó phát sốt kéo dài. Cho đến nửa tháng sau bệnh cũng thuyên giảm, cô mơ hồ nghe được tiếng nói nhỏ trầm ấm bên tai mình: “Còn có anh, còn có anh.”

Sau khi mở mắt ra, cô thấy khuôn mặt hiền hậu của vú Lâm. Thì ra trên đời này còn có người quan tâm cô dù không phải quan hệ máu mủ gì.

“Tiểu thư, nếu như cô muốn người thân của cô an lòng bên kia thế giới thì cô phải sống thật tốt thì mới không làm họ đau lòng.” Vú Lâm vừa dứt cho cô

ăn vừa nói.

“Là anh ấy muốn bà nói cho tôi biết phải không?” Thật ra không cần hỏi cũng biết, vì Lâm dám nói những lời đó một nửa là vì bà quan tâm cô, một nửa là người đàn ông kia giao phó cho bà. Nếu không, những lời nói nhạy cảm như vậy không có người nào dám nhắc tới nửa câu ở trước mặt cô.

“Tiểu thư, nghỉ ngơi cho thật tốt đi.” Vũ Lâm không có trả lời cô, chỉ ngồi cạnh cô, đút cho cô ăn xong chén cháo nhỏ.

Cô đương nhiên phải sống thật tốt! Cô cũng chỉ có thể sống thật tốt.

Sau khi từ bệnh viện trở về, cô chuyển đến phòng ngủ của anh ở lầu ba. Ban ngày không thấy bóng dáng của anh nhưng buổi tối nhất định anh sẽ về ngủ cùng cô, có lúc không làm gì chỉ nhẹ nhàng ôm cô ngủ.

Anh rốt cuộc muốn như thế nào? Cô cũng không dám hỏi.

“Tiểu thư Nhượng Tuyết, cô đã tỉnh rồi?” Giọng nói quen thuộc kéo những suy nghĩ xa xôi của Nhượng Tuyết trở về, Vũ Lâm bước vào.

“Vũ Lâm, chào buổi sáng.” Nhân nhật cười, Nhượng Tuyết kéo chăn ra, bước vào phòng tắm tắm rửa, khi đi tới phòng tắm thì nghe Vũ Lâm nói với cô một câu: “Cậu chủ ở phòng ăn lâu một chờ cô.”

“Chờ tôi?” Nhượng Tuyết ngẩn cả người. Anh sẽ không cùng cô ăn sáng, Vũ Lâm nói anh đang ở phòng ăn đợi cô, phải chăng...

“Tiểu thư, không cần lo lắng quá nhiều, tôi nghĩ cậu chủ không làm khó cô, tính tình của cậu ấy không phải là xấu, cô tắm rửa nhanh một chút để tránh cậu ấy chờ lâu.” Nếu tâm tình của Lương Ủy Lâm tốt thì người thường cũng không biết rõ, chỉ là sự lạnh lẽo trên người giảm đi nhưng điều này chỉ có những người đi theo bên cạnh anh lâu, mới biết rõ.

Phòng ăn khá cơi mở nên Nhượng Tuyết còn chưa đi đến lầu một đã thấy anh. Bàn ăn màu trắng trước mặt anh, trên đó đã bày ra món ốp la rán được nấu chín khoảng bảy phần, thêm mấy lát bánh mì nướng còn có thêm một ly sữa bò đặt bên cạnh.

Mà anh mặc quần áo chỉnh tề ngồi trên ghế, vừa đọc báo vừa uống cà phê, cử chỉ rất nho nhã; lần đầu tiên thấy anh như vậy, nếu như không phải anh là một đại ca xã hội đen tay dính đầy máu tươi, Nhượng Tuyết thật sự cho rằng anh chỉ là một người làm ăn đơn giản mà thôi.

Con người luôn không thể nhìn từ bên ngoài, bằng không chết lúc nào cũng không biết.

Yên tĩnh và bình thản như thế Nhượng Tuyết cảm thấy sợ. Cô do dự không biết có nên đi xuống tiếp hay đi về phòng, anh dường như cảm thấy cô, đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt cô và anh giống như quán lấy nhau.

Một khắc nhịp tim trở nên không bình thường, bàn tay vịn trên lang can của cầu thang nắm chặt lại, không biết lúc nào toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

“Còn không mau xuống.” Âm thanh lạnh lùng từ phía dưới truyền đến, Nhượng Tuyết không dám chần chừ thêm nữa.

Chạy vội đến trước bàn ăn, tự động kéo ghế ngồi xuống, trong biệt thự này chỉ có mỗi một mình Vũ Lâm phụ trách việc ăn uống hàng ngày mà bà ấy hiện giờ đang dọn dẹp phòng của anh, cô dĩ nhiên phải tự mình làm lấy chẳng lẽ đợi người đàn ông ngồi đối diện kia làm giúp cô sao?

Cho cô một vụn lá gan cô cũng không dám, chỉ cần anh không trêu chọc cô, cô đã vô cùng cảm kích rồi.

“Ăn đi!” Trên tay Lương Ủy Lâm vẫn còn đảo tờ báo, không cần dùng ánh mắt cũng biết cô như một cô vợ nhỏ chỉ mãi miết cúi đầu ăn, cái gì cũng không dám lên tiếng.

“Ừm.” Cô chỉ đáp một tiếng đơn giản, cầm ly sữa tươi uống một chút rồi vội đầu vào ăn trứng chiên, không dám nhiều lời. Thức ăn nhai đi nhai lại trong miệng như nhai sáp, ở trước mặt anh dù thức ăn có ngon đi nữa cũng không có mùi vị gì?

Anh nghe cô đáp lời, tầm mắt từ trên tờ báo dời đến cô, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút phấn son, một lát sau đó lại quay lại đọc tin tức trên tờ báo.

Làm sao hôm nay anh lại rảnh rỗi như vậy? Lại xem báo ở trong phòng ăn? Cô đã ăn xong bữa sáng rồi nhưng trước mặt anh lại không có động tĩnh gì. Cô không biết có nên đứng lên trở về phòng hay không? Nhưng chủ nhân không có mở miệng cô nào dám tự mình đi trước. Gọi anh sao? Làm sao để gọi anh?

Ở chung một chỗ đã sáu năm rồi, cô chưa từng gọi tên anh lần nào, mà anh trừ lúc tức giận sẽ gọi cả họ tên của cô, thời gian khác thì không có bất kỳ trao đổi nào với cô. Bọn họ chung đụng trên giường là nhiều nhất, chuyện đó như một loại cực khổ nhưng cũng cực lạc, hô hấp đều khăn trương thì hơi sức đâu ra mà nói chuyện?

Ngồi lại hay trở lên phòng đây?

“Em có muốn tiếp tục đi học không?” Người đàn ông đối diện cuối cùng cũng thả tờ báo trong tay ra, ngược mắt nhìn người phụ nữ luống cuống kia. Trên đời này trừ việc Lương Ủy Lâm không muốn biết thì tất cả mọi chuyện anh đều biết rõ, hơn nữa nhất cử nhất động của cô chưa bao giờ rời khỏi tầm mắt của anh.

“Em...” Vấn đề này làm cho Nhượng Tuyết nghẹn lời không biết nói thế nào. Cô có thể không? Anh sẽ đồng ý chứ? Anh không phải nói cô có thể tự

làm điều mình muốn sao? Nếu như vậy tại sao anh còn hỏi?

“Muốn làm gì, chỉ cần nói với tôi một tiếng là được rồi.” Cô sững sờ, anh đứng lên đi tới bên cạnh cô, cúi người xuống: “Không bằng, tôi đưa em đi ra nước ngoài học?”

“Nước ngoài?” Khi nghe đến đây, Nhược Tuyết không tin được mà ngây dại cả người. Anh nói gì? Để cho cô ra nước ngoài học sao? Để cho cô đến một nơi xa lạ để học? Như thế không phải việc trở về nước sẽ ít xảy ra sao? Làm sao cô có thể ở gần cha mẹ và anh trai của mình? Anh muốn chặn tất cả đường lui của cô sao? Không, tuyệt đối không! Muốn học thì ở nơi nào cũng được ngoại trừ việc ra nước ngoài.

“Em không muốn đi. Không cần!” Không biết đứng khí từ đâu ra, Nhược Tuyết dám đứng lên hai tay nhỏ bé nắm chặt cánh tay anh, mở to mắt kiên quyết nói.

“Vậy em muốn học ở đâu?” Anh không có tức giận? Còn dùng giọng nói ôn hòa nói với cô, đến cùng là có chuyện gì xảy ra đây?

“Học ở trong nước . . . .” Nhược Tuyết thấp thòm, cẩn thận nói ra. Không thể không nắm lấy cơ hội này?

“Được.” Anh nhẹ nhàng kéo tay cô ra, chỉ nói ra lời này liền không nhìn cô một cái quay đầu đi lên lầu.

Anh đồng ý? Anh nói cô có thể? Nhược Tuyết giống như không tin được, dùng sức véo má của mình thật đau. Đau quá, chuyện này là thật ư?

Vậy là cô có thể đến trường, sau nhiều năm như thế, cô được trở lại đi học sao?

“Tiểu thư Nhược Tuyết, cô làm sao vậy?” Vũ Lâm từ trên lầu đi xuống, thấy bộ dạng Nhược Tuyết giống như bất động mà ngây ngô. Cậu chủ không thể nào lại trách móc tiểu thư Nhược Tuyết chứ?

“Vũ Lâm, tôi không sao, tôi đi lên trước.” Rốt cuộc lấy lại tinh thần, Nhược Tuyết hưng phấn chạy nhanh lên lầu. Cô phải đi học thật tốt, lần nữa xác định lại chuyện vừa rồi.

Mà Lương Úy Lâm ở trong thư phòng nhìn qua máy theo dõi, nhìn thấy một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn, thái độ anh cũng không có thay đổi, nhìn cô cười, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn, chứng kiến bóng dáng hướng lên lầu như một con Hồ Điệp bay lượn. Tự tay nhấn nút tắt, màn hình trong nháy mắt biến thành một mảng đen.

Một chuyện nhỏ nhặt không thể nhỏ hơn như vậy cũng làm cho cô gái nhỏ kia vui vẻ như vậy, dễ dàng thỏa mãn như vậy sao? Không sao, cứ để cho cô vui mừng trước đi.

“Đi thôi.” Lương Úy Lâm hô một tiếng với không gian phía sau mình, sau đó đi thẳng ra ngoài. Trong bóng tối kia, một bóng dáng im lặng đi theo sau bước ra.

Chủ nhân lần này thật không bình thường. Người để cho tiểu thư tự do, rốt cuộc là có ý tứ gì? Chỉ có mình Lương Úy Lâm biết ngay cả anh cũng không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thế đặc quyền như thế này sao?

Editor Cát

Chỉ là muốn đi học thôi sao, đối với Lương Úy Lâm mà nói đó là một việc nhỏ không đáng để nhắc tới. Chỉ cần anh mở miệng, đại học nào không dám nhận đây?

Nổi danh nhất là trường đại học C, những trường học ở đây hơn nửa là của Lương thị xây dựng, làm thủ tục nhập học thì không có gì khó khăn? Căn bản không cần đến tổng giám đốc Lương thị ra tay, nhưng nếu đích thân tổng giám đốc nhắc đến vậy thì chứng minh chuyện này rất quan trọng, không ai dám chậm trễ?

Ngày Nhược Tuyết đến đại học C làm thủ tục mặc dù đã nghỉ đông nhưng những người lãnh đạo cùng hiệu trưởng của trường học tất cả đều tới. Thấy Lương Úy Lâm đích thân đến, một đám người bình thường luôn oai phong, trước mặt anh đều thu lại tính khí trở nên rất nhún nhường. Có ai dám trước mặt Lương Úy Lâm mà phách lối đây?

Ngoại trừ đưa cô vào danh sách học sinh đặc biệt, các vị lãnh đạo còn sợ Nhược Tuyết không theo kịp giáo trình, sau một vòng dò xét ở sân trường còn an bài mấy người giáo sư ở trong trường giảng bài thêm cho cô vào những ngày nghỉ.

"Có thể để cho em tự mình đi đến trường học?" Dọc đường đi theo bên cạnh Lương Úy Lâm mặc dù cô không có nói lời nào nhưng khi nghe được hiệu

trường nói mỗi ngày sẽ có một giáo sư dạy bổ túc cho cô thì cô cảm thấy cái đó thật chói mắt, cô nhẹ nhàng hỏi ý kiến của anh.

Cô không muốn mình được nhiều đặc quyền như thế, cô nghĩ đi học là vì cô muốn học được một số ít điều này điều nọ mà thôi. Hơn nữa tại sao lại để cho những giáo sư đức cao vọng trọng kia tới nhà giảng bài cho cô được? Người ta tình nguyện dùng thời gian nghỉ để bổ túc cho cô, cô đã cảm động đến không biết phải làm sao rồi, điều kiện tốt hơn như thế quả thật cô không dám nhận.

Nhưng anh sẽ đồng ý sao?

"Lăng tiểu. . . . . bạn học Lăng, không có vấn đề gì đâu. Rất dễ dàng." Ông hiệu trưởng đầu tóc vốn muốn gọi một tiếng "Lăng tiểu thư" nhưng suy nghĩ có một chút không ổn lập tức đổi giọng thành "bạn học Lăng". Người sáng suốt có thể nhìn một cái là biết vị Lăng tiểu thư này và Lương tổng giám đốc có quan hệ thế nào rồi, nhưng bọn họ có thể tùy tiện nói sao?

"Đúng vậy, chỉ cần bạn học Lăng cảm thấy thuận tiện là tốt rồi." Một vị lãnh đạo khác của trường học lau mồ hôi, nhỏ giọng nói.

Lương Úy Lâm chỉ gất gao khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không nói gì, đôi mắt lạnh lẽo kia làm người ta không nhìn thấu được anh đang nghĩ gì trong lúc này.

"Em muốn tự mình đi." Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định. Bàn tay cứng rắn không báo trước hướng đến gần xoa xoa gò má lạnh lẽo của cô, nhẹ nhàng qua lại trên đầu. Hành động thân thiết như thế làm cho đầu Nhược Tuyết vang lên một sự chấn động, anh sao có thể hành động như vậy? Hơn nữa là còn trước mặt nhiều người như vậy? Lúc này anh coi những người trước mắt là mù hết sao? Căn bản không nghĩ Lương Úy Lâm sẽ làm vậy, nhưng ông trời ơi anh ta lại làm ra. Anh ta thật kiêu ngạo, không có giới hạn?

"Có thể không?" Nhược Tuyết nhẹ nhàng nhắm mắt lại không dám nhìn ánh mắt của người khác. Anh chưa bao giờ thỏa hiệp với người nào khác, Nhược Tuyết cảm thấy mình thật ngốc lại có thể đi hỏi một vấn đề như thế.

"Không thích đặc quyền như vậy sao?" Nhìn cặp mắt nhắm chặt kia, lông mi dài rung động. Còn sợ anh sao? Cô không sợ anh mới là không bình thường?

"Em muốn tự mình đến trường." Mặc dù không hiểu rõ anh thay đổi là vì cái gì nhưng Nhược Tuyết vẫn tôn trọng suy nghĩ trong lòng mình nên đem chuyện nói ra.

"Vây. . . . . thì tự đi!" Giống như trầm tư hồi lâu, Lương Úy Lâm nói ở bên tai của cô.

"Anh không cần đứng gần như vậy có được không?" Dù đang nhắm mắt nhưng Nhược Tuyết cảm thấy anh đang ở rất gần cô, gần đến mức cô có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của anh không ngừng phun lên gương mặt cô, cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Ở trước mặt nhiều người như vậy, không phải là muốn tuyên bố anh cùng cô có quan hệ đó sao? Cô biết cô không có quyền cự tuyệt nhưng có thể không để cho cô khó xử trước mặt nhiều người như thế?

"Sợ cái gì? Ở trên giường chúng ta đâu chỉ gần như vậy thôi?" Lương Úy Lâm ôm hông của cô, để cho cô cùng anh kề nhau thật chặt.

"Anh. . . ." Nhược Tuyết nhìn chăm chăm vào đôi mắt to, thần trí cô không có khôi phục, thế nhưng anh lại hướng xuống cô, lấy tốc độ sét đánh mà đè lên đôi môi mỏng của cô.

Lửa nóng mút lấy đôi môi mềm mại của cô, cánh môi mạnh mẽ cạy hàm răng cô ra, đầu lưỡi tiến quân thần tốc vào trong miệng, linh hoạt khuấy động thăm dò không chút kiêng kỵ chiếm đoạt mật ngọt trong miệng cô, cạy mạnh cuốn lấy cái lưỡi của cô, cường thế bức hiếp cô khản trương hốt hoảng, lưỡi của cô cùng anh dây dưa hưởng thụ niềm vui thú vị.

Không chút cố kỵ nào anh trực tiếp tấn công, cường thế yêu cầu cô phối hợp đáp lại, như thể muốn nói chỉ cần anh muốn thì anh sẽ không ép bản thân mình.

"Ừm ừm. . . . ." Hoàn toàn bị hơi nóng của anh làm cho rung động, đầu của cô không biết làm sao, bàn tay nhỏ bé đẩy trên ngực anh, lại hoảng hốt phát hiện một chút sức lực của cô không thể nào làm lay chuyển sức mạnh to lớn của anh.

Tại sao? Tại sao phải đối xử với cô như vậy ở trước mặt rất nhiều người mới được? Đây là mục đích cuối cùng của anh sao? Đem cô từ trong bóng tối mạnh mẽ ra ngoài ánh sáng nhưng lại để cho cô khó xử trước mặt nhiều người sao? Lương Úy Lâm, anh nhất định phải chứng minh anh là một tình nhân tốt sao? Lăng Nhược Tuyết làm sao cô có thể ngu ngốc như vậy? Cho là anh ta đã thay đổi tâm tình, trở nên đối xử tốt với cô sao?

Kháng cự của cô đối với Lương Úy Lâm căn bản là như muối bỏ bể, nhưng cô càng cố gắng chống cự anh thì lại càng kích thích bản năng của người đàn ông, làm cho anh càng cường thế chiếm đoạt hơn.

Chiếm đoạt như vậy, không phải là chuyện thường ngày hay sao, giống như muốn đem cô cắn nát, cô hiểu điều đó. Nhưng lòng cô rất khổ sở, tại sao lại hôn cô trước mặt nhiều người như vậy cô còn mặt mũi nào mà đến trường học? Nhưng cô có thể không tới sao?

Nước mắt trong suốt nhịn không được nữa chảy ra. Rất chua xót.

"Khóc cái gì? Tôi chỉ muốn cho em biết, chúng ta còn có thể gần hơn như thế nữa. Đi thôi!" Thấy cô khóc nội tâm của anh phiền, nhắm mắt làm ngơ. Sau đó buông cô ra, Lương Úy Lâm xoay người rời đi.

Gần như là đến một thế kỷ sau, Nhược Tuyết vẫn còn nhắm hai mắt không dám mở ra. Cô sợ nhìn vào mắt người khác nhưng tại sao vẫn không nghe tiếng bước chân người rời đi? Bọn họ còn phải xem bao lâu nữa đây?

"Tiểu thư, có thể rời đi được chưa? Chủ nhân đang trong xe chờ cô rồi." A Cánh vẫn một mực ở bên chờ cô. Cô mới vừa rời bị hành động của chủ nhân dọa sợ sao? Đừng bảo là cô ấy, ngay cả anh một chút cũng không thể tin được vào mắt mình, chủ nhân của anh chưa bao giờ cùng nữ nhân làm chuyện như thế, ôm hôn một người phụ nữ nhiệt tình như vậy ở bên ngoài? Hơn nữa người con gái này là người mà ban đầu chủ nhân hận không thể ngay lập tức giết cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Có thể không đi sao?

Editor Cát

Người nào? Sau khi nghe âm thanh của A Cánh Nhược Tuyết tỉnh táo lại mở mắt ra, những người lãnh đạo của trường học lúc này đứng ở đây đều không còn một ai, họ đã đi hết rồi?

Suy nghĩ lại một tí thì vừa rồi lúc bọn họ thân thiết không có bị người khác nhìn thấy? Thì ra là anh không để cho người khác thấy, không để cho cô xấu hổ, Nhược Tuyết nghĩ đến đây thì cảm thấy an lòng một chút.

"Anh ta đâu rồi?" Nhược Tuyết ngượng ngùng nhìn xung quanh, cũng không thấy những người khác, một màn vừa rồi A Cánh nhất định là đã nhìn thấy? Cô không biết vì sao Lương Úy Lâm phái những người bên cạnh anh đi theo cô, cô không dám hỏi. Cô là một cô gái có da mặt mỏng cho dù đã theo Lương Úy Lâm sáu năm, chuyện nên làm thì cũng đã làm nhưng mà ở bên ngoài thân thiết nhất là còn ở trước mặt người đàn ông khác, cô thấy xấu hổ.

Sân trường vắng vẻ gió lạnh thổi làm lá rụng đầy, cảnh càng thêm vắng không giống vừa rồi náo nhiệt như vậy, giống như một giấc mộng.

"Chủ nhân ở trên xe chờ tiểu thư." A Cánh vẫn dùng giọng điệu tỉnh táo đứng cách Nhược Tuyết khoảng một mét không hề bước đến thêm nửa bước nữa.

Hôm nay Nhược Tuyết mặc một bộ quần áo màu trắng, áo lông cừu, suối tóc dài gần đến bắp đùi, giống như không chịu nổi trời trời rét, một bóng dáng tinh tế xinh đẹp, như hoa sen mới nở dung nhan thanh lệ thoát tục, đôi môi có chút sưng đỏ, mỹ lệ rung động lòng người.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, là người của chủ nhân của anh. A Cánh đã sớm hiểu điều này, tư lòng của anh sớm bị chủ nhân nhìn ra nhưng anh ngược lại không nói ra mà để cho anh theo bên cô, anh biết rõ chủ nhân lần này đối với anh là xuống tay lưu tình nếu không anh sẽ không còn xuất hiện ở trước mặt của chủ nhân. A Cánh hiểu may mắn của mình, điều duy nhất anh có thể làm là bảo vệ tốt người con gái này.

Nếu như năm đó tiểu thư không có gặp chuyện không may, cũng cùng tuổi với cô ấy? Chủ nhân đối với Nhược Tuyết tiểu thư có thể yêu mến lâu như vậy sao? Nếu như có thể, với anh không phải là chuyện không tốt, nếu không thể thì hành động của chủ nhân bây giờ quá không bình thường. A Cánh nhìn bóng lưng yếu ớt, lòng anh trĩu nặng như có cái gì đó khóa lại.

Nhược Tuyết đi đến bên cạnh xe, thấy Lương Úy Lâm đã ngồi bên trong rồi, A Cánh mở cửa chiếc xe phía sau, cô tự mình ngồi vào chiếc xe ở phía trước.

Thấy cô đã quay trở lại xe, Lương Úy Lâm không có nhìn cô một cái không nói không rằng chỉ lẳng lặng theo dõi vào màn hình chiếc laptop. Thấy anh như vậy Nhược Tuyết biết anh đang xử lý công việc mà công việc của anh cô nghe cũng không hiểu chỉ có ngồi yên lặng bên cạnh không hề lên tiếng.

"Thị trường chứng khoán Tokyo gần đây có chút biến động." Vẫn nhìn chăm chăm vào laptop trước mặt Lương Úy Lâm mở miệng nói.

"Chủ nhân, Snejder đã chạy trốn tới Tokyo." Hàng ghế phía trước truyền tới một giọng nam xa lạ, Nhược Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu phát hiện cô chưa từng gặp qua người đàn ông này, cô để ý thấy đầu nhẹ nhàng cúi, giọng nói linh hoạt, ngũ quan thật sau giống như được điêu khắc, chỉ là trên mặt đầy khi lạnh lẽo cũng giống như Lương Úy Lâm không hơn không kém chút nào.

"Bản lĩnh của hắn không có cao như vậy." Lương Úy Lâm nhàn nhạt nói ra.

"Gần đây, Nghiêm Tam Thiếu vẫn sống ở trong nước." Người đàn ông kia dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Chỉ là trong thời gian ngắn vẫn nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta"

"Giám sát kỹ một chút không để cho Snejder có cơ hội trốn thoát."

"Vâng"

Ngoài khu vực Đông Nam Á rộng lớn, Tony đối với Tokyo vẫn thêm muốn chỉ là có Nghiêm gia ở đó, một chút hấn cũng không có cơ hội. Hiện tại thừa dịp Nghiêm Tam Thiếu trở về nước, hấn liền thừa cơ hành động. Nhưng hấn lại không dám lộ liễu đắc tội với Nghiêm gia, cho nên mượn tay Sneidjer muốn chia một chén canh. Nhưng làm sao có thể để cho hấn làm loạn được? Trước tiên không nói đến Nghiêm Tam Thiếu có phải là một đối thủ lớn hay không, là bạn tốt của Nghiêm Quân Hạo, anh cũng sẽ không ngồi im nhìn Sneidjer làm loạn.

Xem ra lần trước bên cạnh sát không có làm được gì Sneidjer! Không phải Giang Hạo Nhiên nói tình thế bắt buộc sao? Xem ra vận số của hấn khá tốt! Lại để cho hấn chạy đến Nhật Bản.

"Muốn ăn ở đâu?" Lương Úy Lâm sau khi giao phó xong, đóng chiếc laptop kia lại.

Anh đang hỏi cô sao? Nhược Tuyết giương mắt, có chút không thể tin được anh lại nói ra những lời như vậy. Khóe mắt nhìn ra bên ngoài, giống như không phải đường về nhà. Vậy anh muốn đưa cô đi đâu?

"Bữa trưa muốn ăn ở đâu?" Lời của anh khó hiểu vậy sao? Là do anh biểu đạt không rõ?

"Không cần, trở về nhà ăn là được rồi." Ý này là muốn nói cùng cô ra ngoài ăn trưa sao? Bọn họ không có trở về nhà? Khiếp sợ không nhỏ, Nhược Tuyết cảm thấy chính mình có chút không chịu nổi. Cho tới bây giờ không hề nghĩ đến, muốn cùng người đàn ông này xuất hiện trước mặt mọi người, hôm nay đến trường đã là một ngoại lệ?

Huống chi, hai người bọn họ đi ăn cơm cùng nhau như thế có phải rất kỳ lạ không? Lạ nhất là Lương Úy Lâm không giống loại đàn ông có thể bồi nữ nhân dùng cơm.

"Đi ăn ở nơi nào?" Anh lần nữa hỏi

"Không muốn đi, vậy thì. . . . . về nhà." Thanh âm bỗng chốc giảm xuống mấy phần.

Anh dùng ánh mắt nói cho cô biết, về nhà sẽ không phải ăn cơm đơn giản như vậy, cô đã biết tình hình, cảm giác gương mặt của mình như muốn đốt cháy, không dám nhìn anh, không thể làm gì khác hơn là cuối đầu tuy nhiên cũng không biết vì sao lần đầu tiên trong đời ở trước mặt anh cô cảm thấy mình có chút dũng khí.

Có lẽ, thái độ hôm nay của anh quá tốt, có lẽ cô đã yên lặng quá lâu, thế nhưng đối với lý do là người đàn ông chiếm thân thể cô thì cũng không lý giải được.

là hấn hôm nay thái độ quá tốt, có lẽ, là năng tích mịch quá lâu, thế nhưng đối với xâm chiếm thân thể mình nam nhân sinh ra cái loại đó không thể lý giải lệ thuộc vào.

"Tôi không biết. Cũng có thể." Nhược Tuyết đỏ mặt ngẩng đầu lên, lần đầu tiên dám cùng anh đối diện nhìn thẳng vào mắt nhau. Nhưng lập tức cô lại cúi đầu.

Kết quả, anh không những đưa cô đi ăn bữa trưa, mà còn đưa đến nơi cửa hàng, khu vực phồn hoa nhộn nhịp nhất.

"Tôi không muốn đi lên." Lưu tuyến nhìn cảnh đẹp bên đường, bên ngoài người đi thật náo nhiệt, luôn luôn ở trước mặt Lương Úy Lâm không dám nói nửa câu nhưng không biết giờ phút này cô lại lấy đầu ra can đảm để cự tuyệt anh.

"Không lên?" Lương Úy Lâm giống như không dám tin vào lời cô đang nói? Không muốn lên? Cho phép cô nói không sao? Anh đem cô đến đây là có mục đích.

"Tôi không muốn đi lên, được hay không?" Hình như ý thức được giọng nói của mình có chút lớn, tại thời điểm câu nói vừa rồi Nhược Tuyết lập tức hạ giọng xuống, trở về một cô vợ nhỏ có muôn vàn uất ức. Tại sao cô lại quên mất anh ta là ai chứ? Anh ta chỉ cần cho cô ba phần màu sắc là cô có thể mở được xưởng nhuộm.

Nhưng là, nhiều năm trôi qua cô chưa bao giờ ra khỏi cửa, thấy nhiều người ở trước công ty bách hóa, cô có chút lo sợ.

"Cứ nói đi?" Không để ý tới cô nữa, thủ hạ của anh đã mở cửa xe, không biết từ lúc nào vốn là công ty bách hóa náo nhiệt như thế giờ lại vắng vẻ đến nỗi có thể giăng lưới bắt chim.

"Còn không mau ra?" Lương Úy Lâm xuống xe thấy Nhược Tuyết còn đang ngần ngừ, ném một câu sau đó liền đi thẳng vào.

"Tiểu thư, xuống xe thôi. Chủ nhân đã vào." Từ một chiếc xe khác, A Cánh bước xuống thúc giục Nhược Tuyết. Mặc dù tâm tình chủ nhân hôm nay không tệ nhưng vẫn không nên chọc giận đến giới hạn của người, bởi vì không ai biết giới hạn thấp nhất của anh ở nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đi dạo công ty bách hoá

Nhưng, người xung quanh đi đâu rồi?

Nhược Tuyết xuống xe mới phát hiện thì ra những người đến khu mua sắm này, ngoại trừ hai bảo vệ gác cổng, ai cũng không được qua. Trong một thời gian ngắn như vậy, anh ta làm sao mà làm được vậy? Thế này có phải là hơi quá rồi không?

Điều làm cho cô càng ngạc nhiên hơn đó chính là nhân viên công ty bách hóa cũng không biết đã đi đâu hết. Có cần phải dọn sạch sẽ đến mức này không? Thế này thì còn gọi gì là mua sắm nữa chứ?

“Tiểu thư, xin hãy đi theo chúng tôi.” Nhược Tuyết đang kinh ngạc đến ngây ngời, hai giọng nữ vang lên từ đằng sau mới khiến cô định thần.

Xuất hiện trước mặt cô là hai cô gái mặc đồ công sở đen, tuổi chừng 25, 26, có lẽ là nhân viên nơi này. Dù hai cô gái này có mang thẻ công tác trước ngực, nhưng Nhược Tuyết cũng không dám hỏi xem.

“Có chuyện gì sao?” Đôi mắt tròn đen lướt quanh một vòng, cô thắc mắc không biết Lương Úy Lâm đã đi đâu? Không thấy được bóng dáng anh ta, Nhược Tuyết bỗng cảm thấy lo lắng.

“Tổng giám đốc muốn chúng tôi đưa tiểu thư đi dạo một vòng, tiểu thư thích gì thì lấy luôn cho tiểu thư.” Cô gái trông điềm tĩnh hơn trong 2 cô gái lên tiếng. Từ mười phút trước nhận được thông báo ông chủ lớn của họ muốn tới đây mua sắm, yêu cầu tất cả khách hàng cùng nhân viên tránh mặt, bọn họ cũng bắt đầu thấy lo lắng.

Ông chủ chưa từng ghé qua kiểm tra trung tâm mua sắm bé nhỏ này của họ một lần, cho nên ngoại trừ nhân viên vận chuyển, có lẽ chẳng có ai biết được mặt thật của ông chủ.

Lần này cuối cùng cũng được thỏa mãn trí tò mò, nhưng hóa ra ông chủ lại làm như thế này. Đã không trực tiếp tới giám sát mà lại còn phải đồng thời dẹp hết nhân viên cùng khách hàng. Mà lí do dẹp người, chỉ là vì cô gái mảnh khảnh mềm mại này.

“Tôi không muốn mua gì cả” Người cũng đã đuổi đi hết, còn đi dạo cái gì nữa cơ chứ. Nhưng đúng là cô không cần mua thứ gì thật. Y phục khi cần sẽ có người mang đến tận biệt thự cho cô, quần áo năm này qua năm khác lấp đầy mấy tủ quần áo lớn, thậm chí vẫn còn thiếu chỗ treo, mà phần lớn chúng là y phục chưa mặc qua. Nói chung anh hôm nay thật không cần tốn công như thế này.

“Tiểu thư, việc này...” Hai nhân viên cảm thấy khó xử. Cấp trên đã giao phó cho hai cô phải chiều đại tiểu thư này thật tốt, thế mà giờ cô ấy lại nói không muốn mua cái gì cả, vậy thì bảo hai cô phải làm sao đây? Chẳng lẽ là lui đi? Tiến thoái lưỡng nan, xem ra sau này các cô không được sống dễ dàng rồi.

“Anh ấy đâu rồi?” Nhược Tuyết căn bản không muốn mua đồ, cô chỉ muốn về nhà nhanh một chút. Tại sao anh lại bỏ mặc cô ở chỗ này cơ chứ?

“Tiểu thư, cô cứ xem qua một vòng xem sao? Chủ nhân có việc lên lầu chút rồi, khoảng tầm hai giờ nữa mới có thể xuống” A Cánh đứng cách đó không xa, thấy Nhược Tuyết không có ý muốn mua đồ thì lên tiếng. Huống chi cô khó có cơ hội ra khỏi nhà, đi dạo nhiều một chút cũng tốt.

“A Cánh...” Nghe A Cánh nói như vậy, rõ ràng là cô không có quyền lựa chọn rồi, chỉ có thể thuận mà theo họ thôi.

Quả nhiên đúng như họ nói, họ dẫn cô đi một vòng từ quầy giày dép đến quầy trang sức, một quầy cũng không bỏ sót. Đến quầy nào, họ cũng sẽ đem tên những nhãn hiệu nổi tiếng xa xỉ giới thiệu một cách tỉ mỉ, sau đó giới thiệu cho cô thử, Nhược Tuyết đối với vật chất trước nay nhu cầu đều không cao, cho nên đối với sự chuyên nghiệp của họ, cô chỉ biết nghe mà thôi.

Chọn đồ đối với cô chẳng phải là công việc thích thú gì. Những thứ đồ sang quý kia mặc lên người còn không bằng giày cói áo rách mà được thoải mái vui vẻ. Nhưng không còn cách nào khác, đối với sự chuyên nghiệp nhiệt tình của họ, cô chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Mà vừa thấy cô hài lòng thì hai nhân viên đó sẽ lập tức đóng gói đưa cho vệ sĩ phía sau khiến cô không kịp trở tay.

Thoáng chốc trên tay hai vệ sĩ đã là đồng đồ lớn, mà lúc này các cô còn chưa đi tới gian y phục. Trời ơi họ còn muốn đi dạo tới lúc nào nữa. Cũng là bởi lâu không ra khỏi cửa, cô cảm thấy chân rất nhanh mỏi. Cuối cùng thì họ cũng đi tới quầy nữ trang. Những thứ phục sức lấp lánh chỉ khiến cô cảm thấy choáng váng, vốn không có chút hứng thú nào. Cô trực tiếp xoay lại đối mặt với A Cánh: “A cánh, tôi rất mệt, tôi muốn nghỉ một chút” Đành phải nói với hân vậy, nói với người khác chỉ vô ích mà thôi.

“Tiểu thư, vậy nghỉ một chút”

Lúc bọn họ đang tiến về phía phòng nghỉ thì phía sau cô truyền tới một loạt tiếng bước chân.

“Tiểu thư, mời theo chúng tôi lên lầu 18, chúng ta phải thay y phục rồi”

Nhược Tuyết quay đầu lại, thấy người vừa nói là một nhân viên mặc đồng phục nữ, ánh mắt điềm tĩnh sâu xa, là kiểu mẫu nhân viên công sở điển hình, quần áo tuy đơn giản, trang điểm cũng nhạt vậy mà vẫn toát lên vẻ đẹp kiêu diễm lay động lòng người.

Mà phía sau cô ấy còn một đoàn nữ nhân viên nữa...Chuyện gì thế này?...

“Thay y phục à? .....” Nhược Tuyết không hiểu. Trước khi tới đây, Lương Úy Lâm chẳng nói gì với cô về việc này cả. Chẳng lẽ lại muốn đi tới nơi nào sao? Quần áo trên người cô mặc không phù hợp thế cơ à?

“Xin giới thiệu tôi là Trần Đình. Bây giờ tới nay Lương Thị có tổ chức tiệc rượu mừng năm mới, tiểu thư sẽ tham dự trong vai trò là bạn gái của chủ nhân.”

“Cái gì?” Bị hù dọa đến sợ hãi, Nhược Tuyết bỗng chốc toàn thân rét run. Bạn gái của anh ta? Anh ta có ý gì vậy? Cô là một kiểu người tình? Hay là nô lệ cho anh ta?

Đối với tâm tư Lương Úy Lâm, trước kia cô không hiểu rõ, cũng không muốn tìm hiểu, nhưng ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, cô biết anh ta không chỉ đơn thuần hoạt động trong giới xã hội đen mà còn thao túng cả giới kiến trúc cùng địa ốc. Cái tên Lương thị, chỉ trong vòng nửa năm nay cô mới biết đến qua internet.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, hướng về phía cô gái kia lạnh lùng nói:” Tôi có thể không đi không? Cô chưa từng xuất hiện trong tình huống như vậy, Lương Úy Lâm rốt cuộc muốn cô làm cái gì thế?

“Thật xin lỗi tiểu thư. Vấn đề này chúng tôi không thể trả lời cô được. Xin cô đừng làm khó công việc của chúng tôi.” Trần Đình vẫn duy trì giọng điệu lạnh lùng. Đối với cô gái không có chút nào hấp dẫn trước mắt, cô thật không hiểu vị chủ tử thần thánh kia của Lương thị sao lại coi trọng cô ta như vậy.

Đúng vậy, sao cô có thể không đi được cơ chứ? Chuyện Lương Úy Lâm đã quyết định, làm sao có ai có thể thay đổi? Chỉ là, anh ta từ trước tới nay chán ghét cô như vậy, chỉ coi cô như công cụ phát tiết tình dục, vậy mà hôm nay lại giới thiệu cô với mọi người, mà lại ở tiệc rượu của toàn Lương thị.

Nhược Tuyết quay đầu liếc mắt nhìn A Cánh, nhưng A Cánh trông còn hoang mang hơn cô. Đúng , A Cánh vẫn đi theo cô, làm sao có thể biết Lương Úy Lâm đang làm cái gì chứ.

Đã hỏi không ra thì không thể không đi rồi.

“Tiểu thư, chúng tôi hi vọng cô có thể phối hợp với chúng tôi, tiệc bắt đầu lúc 7h, mà giờ đã là 3h rồi, hơn nữa lại còn phải trang điểm nữa.” Ý tứ rõ ràng là nhắc cô đã không còn nhiều thời gian nữa rồi, tốt nhất nên thức thời, đừng kì kèo mè nheo thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Công chúa trong mộng

Tốt rồi, cô hiểu rồi. Nhược Tuyết đi theo bọn họ, không nói thêm gì nữa.

Cái cách Trần Đình nói chuyện khiến cô hiểu cô ta căn bản xem thường cô, ý tứ đó còn hiện lên trong ánh mắt. Nhưng họ cũng mới gặp nhau thôi mà phải không? Nhưng cô đối với chính bản thân mình cũng còn khinh thường nữa. Cô ta có lẽ đại khái cũng đoán được thân phận của cô, vì thế mới có ý khinh thường cô như vậy.

Cô thân phận như thế nào mà xứng đáng sánh vai với tổng giám đốc Lương thị cơ chứ?

Bị cô gái tên Trần Đình đưa tới câu lạc bộ tư nhân xa hoa tầng 18, Nhược Tuyết như con búp bê bị đám nữ nhân mặt lạnh không nói không cười làm tới làm lui, gội đầu chăm sóc da, tu sửa nhan sắc. Cô mệt sắp ngất, trời ơi sao không ai cho cô nghỉ chút nào vậy?Hiện tại cô chỉ muốn về nhà nằm úp xuống giường mà ngủ, nhưng cô không thể làm vậy, có lẽ đây cũng là một thủ đoạn mà Lương Úy Lâm dành cho cô?

Rốt cuộc, khi cô mệt mỏi sắp thở không nổi thì những người đó rốt cuộc ngừng lại, từ từ kéo ra vài mảnh, khiến cô chỉ có thể giật mình tròn to cặp mắt, nhìn trong tấm gương lớn xuất hiện một cô gái vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Cô gái tron gương thật là cô sao? Những lọn tóc được uốn xoắn ưu nhã để lộ ra vàng trán sáng sủa đầy đặn; lông mày được kẻ vẽ tỉ mỉ , chỉ cần một cái liếc mắt cũng khiến người khác rung động. Cái mũi nhỏ cùng đôi môi đầy đặn tron bóng ; cô gái trong gương dù chỉ được trang điểm nhẹ nhàng nhưng cũng đã đủ hấp dẫn bất cứ ai.

Bộ váy dạ hội đen nhánh càng làm tôn lên làn da trắng như tuyết cùng vóc dáng hấp dẫn, váy đuôi cá lại càng làm cho cô thêm uyển chuyển mềm mại.

Cô lúc này, trông giống như một công chúa từ bé đã được bảo bọc nuông chiều chôn khuê phòng, ưu nhã xinh đẹp động lòng người.

Lúng túng bất ngờ, cô còn đưa tay kéo kéo lại váy, muốn che bớt chút ngực bị phơi bày, cả người trở nên mất tự nhiên.

Cô gái trong gương thật xa lạ, nhưng cũng thật giống như trong giấc mơ hồi bé của cô, có một ngày cô có thể mặc những bộ quần áo thật đẹp, lồng lộng giống công chúa.

Nhưng đáng tiếc cô vốn chẳng phải công chúa gì cả. Cô chỉ là tình nhân của anh ta thôi. Tình nhân có lẽ vẫn còn là quá. Là tội nhân, là đang chuộc tội trên giường của anh ta. Cô nào có điểm phúc, có công lao gì mà được xuất hiện, được thừa nhận trước công chúng chứ.

Đôi mắt sáng ngời trong nháy mắt âm thầm đi mấy phần.

“Tiểu thư, cô thật đẹp” Trần Đình nhìn cô gái trong gương như không tin nổi vào mắt mình, trong lòng thâm cảm thán, thì ra chỉ cần thay đổi cách ăn mặc mà đã đẹp đến như vậy rồi, khó trách được tới nay lại có thể mang danh hiệu bạn gái Lương Úy Lâm.

“Cảm ơn cô, nhưng mặc như vậy ra ngoài tôi thấy kỳ lạ quá!” Đôi giày cao gót 5 phân lại càng khiến cô mất tự nhiên, đi một bước mà cảm thấy như sắp ngã.

“Không đâu, đẹp lắm” Một giọng nam trầm thấp vang lên từ phía sau, không quay lại cũng có thể biết là ai. Còn ai dám đi vào đây lúc này chứ?

“Lương tiên sinh” Đám nữ nhân viên hiểu chuyện, chào xong liền đi ngay ra ngoài.

Mặt cô bỗng chốc đỏ bừng, anh ta khen cô rất đẹp... Cô quả thật không thể tin được vào tai mình nữa, sao anh ta có thể nói như vậy với cô, hay là cô đã nghe nhầm mất rồi. Dù không muốn thừa nhận, nhưng lời nói của anh ta khiến tim cô đập nhanh như muốn nhảy vọt ra khỏi miệng.

“Mặc bộ này đẹp lắm” Giọng nói lại một lần nữa phá tan sự yên lặng trong căn phòng, anh ta khéo léo nâng cằm cô lên, nhìn vào cặp mắt trong suốt.

Chân của cô tựa hồ run rẩy, yếu mềm. Hôm nay Lương Úy Lâm không giống anh ta thường ngày chút nào. Anh ta rất đẹp trai, tuấn tú đến mức cô không biết dùng từ gì để miêu tả. Vóc dáng tuyệt vời của anh ta làm cho bộ âu phục mặc lên đẹp mắt thêm mấy phần.

Lương Úy Lâm không nói gì, đôi mắt đen nhìn cô chăm chăm. Anh không ngờ chỉ cần cô chỉnh trang lại một chút mà đã có thể thay đổi tới như vậy.

Những người phụ nữ đẹp hơn cô anh đã thấy nhiều, nhưng đều không lọt vào mắt xanh của anh. Nhưng đứng trước cô thì... Anh không biết phải đối với cô như thế nào nữa.

Anh ta đang nhìn gì vậy? Sao lại im lặng không nói câu nào? Có phải thấy bộ dạng này của cô rất lạ lắm không? Bình thường cô như vậy, bây giờ mặc lễ phục chắc có phần không thích hợp.

Cô cúi đầu không dám nhìn thẳng vào anh, xấu hổ chỉ muốn chạy khỏi nơi này. Nhưng tay của anh ta giữ cô quá chặt, khiến cô không thể động đậy được tí nào.

“Chỗ này hình như lộ ra hơi nhiều thì phải” Nhục Tuyết còn đang bị ép trong không khí tĩnh lặng đáng sợ thì bỗng anh ta lên tiếng, đầu hơi cúi xuống đem theo hơi thở nóng rực phả lên cổ trần của cô, bàn tay hơi chai sạn phủ lên vùng ngực trắng tuyết.

“A, đừng làm thế” Cô biết được ý đồ của anh ta, vội vã chặn bàn tay vô phép tắc lại. “Chỗ này không được, còn có người bên ngoài. Hơn nữa, tóc cũng hổng mất”. Nơi này lộ liễu như vậy nếu như bị nhìn thấy chắc cô cũng không muốn sống nữa. Anh ta đừng làm vậy có được không?

“Mọi người đi hết rồi, tôi sẽ cẩn thận” Anh ta nói, giọng quyết không để cho cô từ chối.

“Đừng, đừng làm vậy ở chỗ này” giọng Nhục Tuyết ngày càng nhỏ, trong gương, hình ảnh quán quýt của hai người khiến cô xấu hổ không dám nhìn. Cô không thể tin được, đang ở bên ngoài mà Lương Úy Lâm lại muốn cô. Trên đời này quả nhiên không có gì anh ta không dám làm.

Giữa giữa vô lực, cự tuyệt vô năng.

Lương Úy Lâm kích động ôm chặt lấy cô. Cô dần thả lỏng, không cự tuyệt nữa mà để mặc anh ta chiếm giữ. Điều này khơi dậy khát khao chinh phục trong anh, so với những lần trước còn hăng hái đánh chiếm hơn.

“A...” Nhục Tuyết toàn thân đổ mồ hôi, móng tay bầu chặt vào anh, chân mày không khỏi chau lại, không chịu nổi kích thích mà run rẩy. Anh động thân kịch liệt, nhưng lại không hề làm đau cô, không những vậy, làm còn làm cô cảm thấy thoải mái một cách đáng xấu hổ.

“Để chịu không? Kêu lên đi” Giọng anh khàn khàn khiêu khích cô.

Cô làm sao có thể là đối thủ của anh? Không kìm được nữa, cô lập tức hét lên.

“Có thể đi được chưa?” Đợi hơi thở của cô bình ổn lại, anh kéo cô đứng lên, giúp cô chỉnh lại y phục.

“Tôi không muốn đi” Nhục Tuyết không dám nhìn bộ dạng bây giờ của mình nữa, quần áo của bọn họ tuy đã chỉnh tề, nhưng chỉ mới vài phút trước, bọn họ đã cùng nhau trải qua kích tình kịch liệt.

Cô làm sao còn mặt mũi ra ngoài gặp nhiều người như vậy? Dù trước ở trong phòng cô mặc anh muốn làm gì thì làm nhưng không có nghĩa là cô đủ can đảm đi gặp nhiều người như vậy.

“Không được” Giọng điệu từ chối của anh thật bá đạo

Mệnh lệnh của anh cô nào dám không nghe theo, vì vậy, cố chịu con đau nhức giữa hai chân, cô cùng anh bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Em gái

Bữa tiệc của nhà đại gia có phải chính là đây không?

Từ quán bar cao nhất của Lương Thị nhìn xuống, từng loạt xe hơi sang trọng đỗ ở ven đường. Dù chưa đi vào đại sảnh nhưng nhìn vào những cửa sổ to kéo gần sát đất vào có thể thấy gian đại sảnh rực rỡ trang hoàng. Ánh đèn lấp lánh trên trần nhà khẳng định thêm phần xa hoa cho bữa tiệc đêm nay.

Nhược Tuyết theo sau Lương Úy Lâm, từ lúc xuống xe cứ lúng túng kéo vạt váy, không đi nửa bước. Nhìn người đàn ông đã đi cách mình mấy mét, cô muốn nhưng lại không thể gọi anh.

“Sợ à?” Lương Úy Lâm biết thừa cô gái không đi theo anh, anh lại cố ý đi nhanh hơn, vào đến đại sảnh rồi mới phát giác cô gái kia là không theo kịp.

Lửa giận bùng bùng trong lòng chợt dịu đi khi anh quay lại nhìn thấy gương mặt hoảng sợ nhưng cũng vô tội như một chú thỏ con của cô. Đôi mắt đỏ hồng của cô khiến giọng anh không khỏi hạ đi mấy phần.

Hơi thở đàn ông quen thuộc vẫn vút xung quanh làm Nhược Tuyết cảm thấy an lòng đi nhiều. Giọng nói bỗng nghẹn lại, cô chỉ có thể không ngừng gạt đầu.

Còn anh thì yên lặng nhìn cô ánh mắt thâm trầm lóe lên tia phức tạp, một lúc sai, khôi phục lại vẻ mặt nghiêm nghị như đã quyết định một điều gì rất quan trọng, anh đưa tay cho cô: “Đi theo anh”.

Bàn tay với những ngón tay thon dài trước mặt này có thể là thật không? Nhược tuyết không thể tin được người đàn ông luôn lạnh bạc như anh lại có ngày đưa tay cho cô như vậy.

Khi hơi ấm của người đàn ông bao quanh tay cô, trong lòng Nhược Tuyết như có gì đó sụp đổ, chỉ có thể để mặc anh tùy ý dắt đi vào đại sảnh náo nhiệt. Dù lúc này anh có dẫn cô tới Địa ngục cô cũng không thể cự tuyệt.

Hai người vừa tiến vào đại sảnh đã nghe thấy mọi người xung quanh xì xào nói chuyện. kia chẳng phải tổng giám đốc Lương và bạn gái sao? Lương tổng bình thường rất ít khi đến loại tiệc rượu này, chứ đừng nói là đem theo người con gái nào cùng đến. Tình huống hôm nay phải nói là trăm năm có một. Bọn họ chỉ hận không cùng mang bạn đồng hành đi để sánh cùng. Nhưng mà dù có mang theo bạn đồng hành cũng làm sao đẹp được như đôi này cơ chứ.

Hai người đều mặc lễ phục đen, nam anh tuấn khí phách, nữ dịu dàng mỹ lệ, đứng đó quả thật làm đẹp phong cảnh thêm mấy phần.

“Lương tổng, chủ nhân buổi tiệc rốt cục đã tới rồi” Một ông lão ước chừng 60 tuổi đi tới, cảm ly rượu chào hỏi họ. Phía sau ông ta còn một người đàn ông khoảng tầm 30 tuổi, dù khuôn mặt vẫn cười, nhưng nụ cười lại làm cho người ta thấy lạnh sống lưng. Không giống như Lương Úy Lâm làm người khác cảm thấy lạnh lùng vô tình, khí chất lạnh lẽo của người đàn ông này khiến người khác cảm thấy ghê sợ. Hắn ta dùng ánh mắt nóng bỏng quét qua cô, khiến cô lại càng không thoải mái.

Ông lão này hình như cô đã từng nhìn thấy trên truyền hình, Nhược Tuyết hướng mắt quan sát ông ta, nhưng ông ta không nói câu nào với cô.

“Ông Trần có thể tới đây tham gia tiệc rượu của tôi, quả thật tôi vô cùng cảm kích. Tiếp đón không được chu đáo, mong ông Trần thông cảm cho” Lương Úy Lâm nói những câu xã giao nhưng trong giọng nói một chút khách khí cũng không có.

“Đâu có đâu có, Lương Tổng quá đề cao lão già này rồi. Đây là con tôi tên Chi Trình. Mong Lương tổng sau này chỉ dạy nhiều hơn.”

Dù Tần Tín nhiệt tình giới thiệu nhưng Lương Úy Lâm không thèm nhìn Trần Chi Trình.

Tên Chi Trình này, luôn dựa vào quyền lực của cha làm xằng làm bậy, chỉ cần hắn không đụng đến quyền lợi của Lương thị, chưa bao giờ Lương Úy Lâm có ý định để ý đến hắn. Nhưng, dù con có đại, người làm cha có thể để mặc không quan tâm hay sao?

Tháng trước trong một vụ tranh chấp đất đai, Lương thị đã nằng tay trên được mảnh đất kia, nhưng lại chọc phải ông già này. Lương thị làm vậy chẳng phải không nể mặt mũi ông sao? Cho nên dù không muốn có bất cứ giao tình nào với Lương thị, nhưng khi nhận được giấy mời, ông ta vẫn muốn tới xem Lương Úy Lâm này có bản lĩnh gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ai tới cứu cô?

Editor Cát

"Tại sao?" Những người vây quanh bên cạnh hai người rớt cuộc cũng tản đi, Nhược Tuyết ngược khuôn mặt tái nhợt lên biết rõ là không nên hỏi nhưng cô vẫn hỏi.

"Bởi vì nỗi đau của tôi, tôi sẽ trả lại cho em gấp trăm nghìn lần". Biết rõ sẽ không chịu nổi khi nghe được đáp án nhưng tại sao vẫn muốn tự rước lấy nhục?

Ở một bữa tiệc đêm náo nhiệt như vậy Nhược Tuyết lại lần nữa thấu hiểu được lòng của mình. Bởi vì nghe được lời nói kia mà toàn thân của cô nhũn ra, giống như muốn quy xuống, một đôi bàn tay nhanh chóng ôm lấy cô.

"A Cánh đưa cô ấy đi nghỉ ngơi. Lương Úy Lâm nhẹ nhàng nói một câu, cả buổi tối cũng không có nhìn thấy anh ta đâu thế nhưng lại xuất hiện ngay phía sau: "Tiểu thư, đi theo tôi."

Sắc mặt Nhược Tuyết tái nhợt, vừa nãy nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt muốn ngã xuống của cô nhưng nghĩ đến cô là người phụ nữ của chủ nhân, không có chủ nhân cho phép không ai dám đỡ cô huống chi chủ nhân đang đứng ở trước mặt.

Nhược Tuyết đã chịu đựng nỗi đau được nhiều năm như vậy rồi, cần gì quan tâm đến lời nói vừa rồi của anh ta chứ! Dù sao trốn cũng trốn không thoát, không bằng đi nghỉ ngơi một lát, chân của cô đứng lâu cũng đau đến không chịu đựng được nữa rồi.

Vất vả chống đỡ thân thể co quắp đứng lên, Nhược Tuyết rớt cuộc đã đi đến phòng nghỉ ngơi. Cho đến khi ngồi lên cái ghế sa lon mềm mại cô mới cảm giác là mình còn sống.

Phòng nghỉ ngơi không giống như bên ngoài xa hoa rực rỡ, chỉ một cánh cửa thôi nhưng lại biến thành một thế giới yên tĩnh không chút ồn ào. Sau khi đưa cô đi vào A Cánh lại không biết đã đi nơi nào.

Nhược Tuyết cởi giày cao gót ra, cuộn cả người lại nằm trên ghế sa lon. Hệ thống sưởi thổi khí ấm áp tới bên người, cô mệt mỏi nên mơ hồ chìm vào giấc ngủ.

Nhưng có người lại không muốn cho cô nghỉ ngơi!

"Dáng vẻ không tệ nhưng vóc người này làm sao Lương tổng của chúng ta chơi hoài không chán đây?" Đôi tay trước mặt xoa xoa gương mặt của cô, Nhược Tuyết chợt giật mình tỉnh lại, tròn to mắt nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông, người lúc cô vừa vào hội trường, ánh mắt như muốn lột quần áo của cô. Lúc này hắn nhìn thẳng cô dường như muốn đem cô nuốt vào trong. Ánh mắt quý quýet khiến lòng cô sợ hãi run rẩy, sống lưng lạnh lẽo, chỉ muốn sau này không bao giờ phải nhìn thấy ánh mắt đó lần nữa.

Người đàn ông này sao có thể vào trong này? A Cánh không phải ở bên ngoài sao? Nhược Tuyết tự nói với chính mình phải tỉnh táo đừng hoảng sợ nhưng tâm cô run sợ dữ dội.

"Người là ai, tránh ra. Không nên tới gần tôi."

"Sau này tôi sẽ cho cô biết tôi là ai". Người đàn ông chợt đứng lên.

"Tôi là..... em gái của Lương Úy Lâm". Không biết thân phận này có hù dọa được hắn không? Người đàn ông kia không phải lúc này đã ở trước mặt mọi người nói như thế sao? Chẳng lẽ hắn không biết?

"Nếu như cô thật sự là em gái của Lương Úy Lâm thật sự tôi không dám động đến cô". Rất nhanh cởi áo khoác của cô xuống, từng bước tiến gần đến cô, thật là một tiểu mỹ nhân! Xem ra là một người rất hồn nhiên và khéo léo, không trách có thể ở bên cạnh Lương Úy Lâm.

Hắn thích nhất loại phụ nữ này, có chút yếu đuối xinh đẹp nhỏ nhắn. Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, hắn cảm thấy rất khó chịu đau đớn khó nhìn nhưng e ngại vì cô vẫn sống ở bên cạnh Lương Úy Lâm cũng một phần bởi vì cha hắn khuyên hắn không nên động đến cô. Hiện tại lại là cơ hội tốt hắn không thể điều khiển được, tất cả dòng máu trong người như muốn sôi trào lên.

"Chỉ là, tôi và cô đều biết cô chẳng qua chỉ là tình nhân của anh ta mà thôi. Hơn nữa cũng không có được coi trọng gì..." Nếu như Lương Úy Lâm có chút quan tâm cô cũng không giới thiệu cô là em gái của anh. Em gái? Bớt nói nhảm đi! Thật sự là em gái thì tại sao hắn ta sao lại nhìn cô với ánh mắt đầy

dục vọng như thế?

Ở trong ngành này Lương Úy Lâm là người máu lạnh vô tình, ai ở đây đều không biết chứ? Đặc biệt đối với phụ nữ anh ta căn bản không có tình cảm gì. Cho nên hẳn mới dám ra tay với người phụ nữ này. Hẳn tin rằng Lương Úy Lâm sẽ không vì người phụ nữ này, làm khó hẳn dù sao cha của hẳn cũng là Trần Tín!

Trần Tín là ai? Chính là lão già vừa rồi mới chào hỏi Lương Úy Lâm lúc vào cửa. Từng là người đàn ông hô phong hoán vũ trong giới tài chính, con ông ta làm sao đến nỗi kém cỏi? Muốn có người phụ nữ sẽ không dễ dàng lắm sao?

"Cút ngay, tên đàn ông ghê tởm này." Sắc mặt trắng bệch của Nhục Tuyết sợ hãi co rút thân thể. Cô làm sao có thể chạy thoát đây? Lương Úy Lâm tại sao lại đẩy cô vào tình cảnh như thế này? Anh ta cố ý muốn bỏ cô lại?

Đúng vậy, cô sao có thể quên anh ta đã nói muốn làm cho cô đau khổ gấp nghìn lần chứ! Vậy bây giờ có phải anh ta muốn cô có kết quả như thế này?

Cô cho rằng ở trước mặt mọi người anh công bố cô là em gái của anh đã là vũ nhục lớn nhất rồi xem ra cô đã làm rồi, thủ đoạn của anh ta sao chỉ có thể là vậy?

"Cút sao? Sau đó tôi sẽ làm cho cô phải cầu xin cô không để cho tôi đi." Dục vọng như sói đói nhào tới của người đàn ông. Xem ra hẳn rất biết cách đối phó với phụ nữ, không có trực tiếp hôn lên Nhục Tuyết, sợ cô dùng răng làm hẳn bị thương. Hẳn bắt lấy tay của cô dùng sức bắt chéo hai tay ở sau lưng bắt đầu xé quần áo trên người cô.

Âm thanh vải cao cấp bị xé rách lọt vào trong tai cô vừa châm chọc vừa kinh sợ, cô hô to nhưng người đàn ông kia cầm lấy tay cô che miệng cô lại để cho cô không thể kêu lên được.

Dùng hết sức của cơ thể Nhục Tuyết đưa chân không có bị khống chế lên hung hăng đá tới nơi hiểm yếu của người đàn ông kia.

Người đàn ông bị trúng hình như cũng không phải nhẹ nhưng hơi sức của Nhục Tuyết cũng không đủ để làm cho hẳn buông cô ra, hẳn vô cùng tức giận, động tác thô lỗ đẩy cô té lên ghế sa lon, hung dữ tát trên mặt cô một cái: "Tiện nhân xem ra sức lực của Lương Úy Lâm không đủ để thuần phục cô. Hôm nay ta sẽ giúp anh ta dạy dỗ cô một chút để cho cô biết ở trên giường đàn ông nên làm như thế nào."

Làm sao người biết anh không đủ sức lực? Người không có cùng anh ta lên giường. Những lời này Nhục Tuyết không có nói ra, bởi vì toàn thân cô đều đang rất đau.

Cô không nghĩ đến hẳn sẽ đánh cô, không chút thương hoa tiếc ngọc, dùng sức rất mạnh làm cho cô đau đến chóng mặt, trên mặt xuất hiện vết đỏ liên đã sưng đỏ lên.

"Cứu. . . . ." Cả thân thể bị người ta khống chế không thể nhúc nhích, Nhục Tuyết mở to miệng hô cứu mạng, nhưng sau một giây, miệng của cô lại bị hẳn che lại.

Đôi môi nóng hừng hực của người đàn ông hôn lên bả vai cô, tham lam mút trên da bóng loáng của cô, da trắng như tuyết giống như một loại sữa vừa thơm vừa trơn kích thích người đàn ông càng nổi điên hơn dùng tay kéo cô rất nhanh lễ phục trên người Nhục Tuyết bị tụt ra, chỉ còn lại quần áo lót.

Bị hẳn hôn trên cổ trắng nõn, cô liều mạng tránh né không ngừng lắc đầu, nhưng không tránh được cánh bú liếm, nước miếng ẩm ướt dính trên da cô, khiến cho cô cảm thấy rất buồn nôn, chỉ muốn ói, trong dạ dày từng đợt sôi trào.

Hoảng sợ còn có nhục nhã, hai mắt của cô trừng lớn thay vì để cho hẳn làm nhục không bằng cô đập đầu chết đi. Hẳn thật độc ác. Mất thấy cái tay ghê tởm kia chuẩn bị cởi quần lót của cô. . .

Ai đó tới cứu cô?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Editor Cát

Đột nhiên, thân thể của người đàn ông đã thú kia dừng lại sau đó từ từ té trên người cô. Cô hoảng sợ ngược mắt, nhìn thấy hẳn vịn vào mặt mũi, sau đó máu đỏ tươi chảy xuống, thấm ướt y phục của cô.

Cô muốn đẩy hẳn ra nhưng trên người hơi sức cũng không còn nữa.

Một người đàn ông đang ham muốn cô mạnh mẽ dữ dội, nhưng chưa đầy một giây đã chết trước mặt cô, chỉ một phát đạn liền chết ngay cả một tiếng cũng không nói được.

"Sợ sao?" Nghe được âm thanh quen thuộc, Nhược Tuyết sững sờ ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông đang cầm khẩu súng lục, giống như tử thần đang đứng ở cửa gương mặt bình tĩnh, tựa như giết người đối với anh ta đơn giản như bóp chết một con kiến.

Bộ dạng Nhược Tuyết như búp bê không thể phản ứng cũng không cách nào phản ứng, chỉ trừ hô hấp bên ngoài chứng minh cô còn sống, lúc này cô cũng không làm gì chỉ sững sờ nhìn anh.

Cho tới nay, cô đều biết rõ Lương Úy Lâm là đại ca hắc đạo, anh sẽ giết người, chỉ cần một phát đạn có thể lấy mạng người khác. Mà người đàn ông kia không phải là người đầu tiên bị giết đương nhiên cũng không là người cuối cùng. Nhưng tại sao anh muốn giết hẳn trước mặt cô, những thứ ghê tởm như máu người là một loại độc dược không ngừng tràn ra trên người cô...

"Bùm" một tiếng, Nhược Tuyết chỉ cảm thấy sức nặng đè trên người mình biến mất, hơn thở quen thuộc của người đàn ông bao phủ trên đầu cô, sau đó có một đôi bàn tay bao bọc đỡ lấy cô.

Quần áo trên người bị xé rách không thể giấu được thân thể mềm mại trắng như tuyết, mái tóc bị xóc xếch rối lên, cô như tượng gỗ con nít, cứng ngắc người mặc cho người đàn ông kia ôm, môi cô run lên không nói ra được nửa lời. "Có phải rất hận anh không, hận không thể cắt từng mảnh thịt trên người anh? Có muốn giải trừ hận ý trong lòng? Anh cường ngạnh nâng cằm của cô lên ép cô đối mặt với anh.

Sau đó, ở trong đôi mắt còn chưa hoàn hồn tỉnh táo kia, Lương Úy Lâm thấy được ánh mắt quen thuộc từng rất yếu ớt khổ sở... Làm cho tâm tình của anh lại lần nữa mất khống chế.

"Cầm chắc. Để cho chính mình bị đau như thế thì đến báo thù. . . . ." Không biết lúc nào cây súng trên tay anh bị nhét vào trong tay cô.

Tôi không muốn! Tôi không muốn! Nhược Tuyết muốn mở miệng, gãi gãi nhưng không có cách nào, sức của người đàn ông phía sau rất lớn, cô không làm được cái gì, ý thức cuối cùng chỉ biết lần đầu tiên trong đời cô cầm một khẩu súng thật, đạn đã lên sẵn để chuẩn bị bắn vào người đàn ông nằm dưới sàn kia.

Thi thể nằm trên mặt đất vốn có nhiều lỗ máu tươi tuôn ra giống như vòi nước đang mở không dừng lại được.

Trong giây phút cuối cùng, toàn thân Nhược Tuyết lạnh lẽo giống như thân thể lần nữa ở trong sông băng.

Một luồng khí lạnh vẫn kéo dài cho đến giờ, nếu như cô có ngồi trong bồn tắm nước nóng ấm áp thế nào cũng không đứng lên được.

Nửa giờ sau, đạn trong khẩu súng bắn ra cô liền hôn mê bất tỉnh. Trong ý thức mơ hồ chỉ biết người đàn ông kia dùng quần áo của mình quấn cô lại rồi nói một tiếng: "Xử lý hẳn." Sau đó, cái gì cô cũng không biết.

Tỉnh lại, cô đã ở trong bồn tắm, toàn thân vô lực mềm nhũn, cô rửa nhưng vết bẩn do tên đàn ông kia lưu lại trên người, cô có rửa thế nào cũng không quên được mùi máu tươi... Nhưng cô cảm thấy khắp người mình bẩn thỉu đến mức có rửa nhiều lần cũng không sạch được.

Cô không phải là đã giết người? Không, không phải vậy. Cô không có giết người, lúc cô cầm súng thì hắn ta đã chết. Nhược Tuyết cô không cần phải tự trách cô không có giết người. Hơn nữa là hắn ta cường bạo cô!

Không thể còn muốn nữa rồi, không thể! Nhược Tuyết lấy tay ôm đầu của mình, đầu cô rất đau, giống như là muốn nổ tung.

"Tắm xong rồi thì đi ra cho tôi." Đến khi âm thanh hết ác ma kia vang lên cô mới không chế được cảm xúc.

Mặc áo choàng tắm thật dày, Nhược Tuyết run rẩy bước ra ngoài, đứng ở trước mặt của anh, cô cố gắng che giấu sự sợ hãi của mình, nhưng không có chút hữu dụng nào, tất cả các tế bào ở toàn thân cô đều run sợ, cô muốn núp trong một lồng ngực ấm áp nhưng người đàn ông trước mặt lại dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, tất cả như muốn nói cho cô biết sẽ không có ai an ủi cô.

Trong căn phòng hào hoa, chỉ có hai người bọn họ, hơi ẩm rõ ràng được mở rất đủ, nhưng cô một chút ấm áp cũng không cảm thấy.

"Có phải còn sợ hay không? Còn muốn chơi trò chơi sao?" Ngón tay tùy ý luồn vào mái tóc chưa khô của cô, hương tóc nhàn nhạt thấm vào từng khúc ruột, công thêm mùi hương của cơ thể phụ nữ khi tắm xong khơi lên dụ hoặc lấy lòng đàn ông. Chi tiếc gương mặt mịn màng lúc này bị súng đỏ, tên đàn ông chết tiệt kia lại dám đánh người phụ nữ của anh! Nhìn mặt cô bị súng lên anh đột nhiên cảm thấy bức mình khó chịu, chỉ hận không nên để cho hắn chết nhanh như vậy. Cái chết của hắn chắc Trần Tín sẽ không bỏ qua cho anh.

Nhưng anh cũng hận bản thân mình nhìn gương mặt vô hồn tái nhợt của cô, lòng anh có chút đau xót, chỉ có nhìn cô khổ sở tìm anh mới bình thường một chút.

"Em có nghĩ qua chưa? Tại sao người đàn ông kia có thể đi vào phòng nghỉ?" Kéo thân thể của cô ngồi xuống đồng thời âm thanh tràn đầy ác ý vang lên bên tai cô: "Tôi muốn để cho em nếm thử cảm giác bị đàn ông cường bạo là cái như thế nào. Tôi muốn để cho em biết Tiểu Ngừ đã từng phải chịu loại khổ sở nào!"

Đáng tiếc! Anh an bài tất cả nhưng chính anh lại phá hỏng tất cả!

Nhược Tuyết ngu ngốc, lần đầu tiên cảm thấy giống như một tảng băng lạnh dội đến đáy lòng của cô, trái tim như bị nghẹt thở không có cách nào mở miệng, thì ra tất cả là do anh ta an bài, anh nhất định là cố ý, làm cho cô cả đời không thể quên được thân phận của cô là gì.

Làm sao cô có thể ngu như vậy, nghĩ đây là một việc ngoài ý muốn kia chứ? Lương Úy Lâm là ai à? Ai dám động đến vật sở hữu của anh ta? Còn có chuyện gì có thể giấu giếm được anh ta? Mà A Cánh không phải vẫn luôn ở bên cạnh cô sao? Tại sao xảy ra chuyện lớn như thế nhưng cả bóng dáng của anh ta đều không thấy? Điều căn bản là Lương Úy Lâm ngầm cho phép bọn họ, mục đích đúng là muốn cho cô khó chịu, để cho cô chịu sỉ nhục!

Lương Úy Lâm, tại sao lòng của anh có thể hung ác đến như vậy? Tại sao có thể?

Tiểu Ngử chết là lỗi của anh trai của cô, nhưng cũng vì điều này mà người nhà họ Lăng trả giá rồi, còn chưa đủ nhiều sao? Những năm này, khi cô ở bên cạnh anh, mặc cho anh dùng mọi cách lăng nhục cô, nhưng cừu hận của anh lại không thể hóa giải đi chút nào sao?

Khổ sở của cô, uất ức của cô, sự tuyệt vọng của cô nên tìm ai chịu trách nhiệm? Đối với cô cũng có hận? Anh ta thật vô tình, chỉ vì em gái chết sẽ phải làm cho cô dùng cả đời mình hoàn trả lại?

Anh trai cô đã trả giá thật lớn, nhà họ Lăng tan cửa nát nhà, anh ta còn muốn thế nào nữa?

"Giết hẳn ta thật làm dơ súng của tôi" Từng câu từng chữ không nói hết lời, đẩy thân thể nhỏ bé ngã trên giường, Lương Úy Lâm đứng lên, lau khẩu súng bảo bối của mình.

Anh nên hưởng thụ cảm giác cô bị lăng nhục nhưng khi thấy tên đàn ông kia xé rách quần áo của cô, thấy khuôn mặt khổ sở của cô, anh lại mềm lòng, tâm đau đớn nên đã nổ súng.

Sống trên đời ba mươi năm, anh chưa bao giờ có cảm giác này, anh muốn cự tuyệt tâm tình này, đây đối với loại người này anh không nên có cảm giác này mới phải.

"Lương Úy Lâm, anh không phải là người. Ma quỷ, các người đều là ma quỷ! Tôi muốn rời đi. . . ." Giống như nỗi điên thét lên, thân mình nhỏ nhắn từ trên giường bước xuống, hướng cánh cửa chạy như bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Trái tim đau xót

Editor Cát

Cô không chịu nổi thật sự không chịu nổi nữa rồi! Cô liều mạng lắc lắc khóa cửa nhưng cửa không mở ra, cách nào cũng không mở ra!

Từ trước đến giờ cô luôn cố gắng điều khiển cảm xúc của mình để không mất đi không chế, đè nén rất nhiều, nhẫn nại rất nhiều nhưng cho đến hôm nay và đến lúc này tất cả đều sụp đổ trước mặt anh.

Lương Úy Lâm thật không phải là người! Anh ta là ma quỷ từ địa ngục tới.

"Muốn đi sao? Muốn rời khỏi ác ma như tôi sao?" Mặt Lương Úy Lâm cười lạnh ném khẩu súng xuống, tức giận nhìn thẳng vào đôi mắt cô : "Em lặp lại lần nữa!"

"Tôi không muốn gặp lại anh, không muốn . . . . tại sao Tiểu Ngử có thể có người anh trai như anh. . ." Mắt cô thấy anh đang đi đến gần mình, nhưng cô không có chỗ nào có thể trốn. Cửa không mở ra còn cửa sổ thì sao? Đứng rồi cửa sổ, cô thà nhảy xuống bị tan xương nát thịt cũng không muốn sống cùng với anh ta trong căn phòng này, không muốn.

"Em nói cái gì?" Lúc thân thể của cô thoáng qua trước mắt anh thì anh nhanh chóng kéo mái tóc dài của cô lại, lôi cô vào trong lòng mình.

"Xem ra trừng phạt tối nay còn chưa đủ, nên không quên được cái miệng nhỏ nhắn này!" Cô động đến vết thương sâu nhất trong lòng anh. Tiểu Ngử chết đi khiến anh không có cách nào hết đau thương, cô lại dám ở trước mặt anh nhắc tới tên của em gái mình?

"Anh. . . ." Bộ dáng của anh thật đáng sợ, bị buộc ngừng đầu lên nhìn ánh mắt đầy sát khí của anh lòng cô chìm đến đáy cốc. Cô đã không lựa lời mà nói rồi lại phạm vào điều cấm kỵ của anh ta.

"Bỏ qua cho tôi, cầu xin anh bỏ qua cho tôi. . . ." Trước giờ cô không sợ không né tránh cánh tay của anh nhưng lúc này bị anh nắm chặt hơn.

"Rất tốt. Bắt đầu có can đảm để phản kháng lại tôi." Một cánh tay hơi dùng sức một chút, cái áo choàng tắm rộng thùng thình bị kéo ra, thân thể mềm mại tuyết trắng trong suốt cứ như vậy hiện ra ở trước mặt của anh, nhưng ở phía dưới cổ có mấy vết đỏ chọc giận mắt của anh.

Lăng Nhược Tuyết ơi Lăng Nhược Tuyết, vốn định bỏ qua cho cô nhưng kết quả là cô tự muốn tìm đường chết.

"Tôi không muốn! Anh thả tôi. . . . ." Nhược Tuyết liều mạng giãy giụa, người đàn ông này hai tay của tràn đầy máu tươi, tới hôm nay cố ý đem cô đẩy tới địa ngục, để cho cô chút nữa bị người đàn ông khác cưỡng bạo, mà mục đích của anh ta làm vậy chỉ để cho cô đau khổ, lạnh lùng nhìn cô giãy giụa khổ sở và tuyệt vọng .... Nghĩ đến đây cô không có cách nào nhịn được anh đụng cô. Sĩ nhục nhiều như vậy nhịn cũng đã đủ rồi, nhưng giờ phút này cô nhịn không nổi nữa.

Nhưng một người phụ nữ yếu đuối như cô, với chút sức lực như thế này làm sao chống lại một người đàn ông khỏe mạnh? Người đàn ông không nói gì liền kéo thân thể cô sai bước đến bên vách tường, đè cô ở trên tường, bàn tay cứng cáp tiến vào. "Xoạt" một tiếng, áo lót nhỏ nhỏ đã bị xé rách, cũng bị kéo xuống đất. . . . .

"Còn muốn chạy đi đâu?"

Dán chặt sau lưng chính là thân thể cường tráng, phần dưới quen thuộc của anh lấp đầy trong cô, không có một tí khe hở nào. Cô không còn chỗ nào để trốn.

Đưa tay vòng qua mặt của cô, đôi môi mỏng hung hăng cắn lên, là cắn chứ không phải hôn.

Nhược Tuyết bị đau liền há miệng, đầu lưỡi của anh cường hãn tiến vào, đôi môi bị cắn nát đang chảy máu, hai người điên cuồng quấn quýt nhau, mùi máu tươi hòa với nước miếng tràn ra.

Thật điên cuồng, hôn thật đáng sợ! Nhược Tuyết càng không ngừng lắc đầu muốn tránh ra, thế nhưng anh không thả cô ra càng ghì chặt hơn. Cuộc sống như vậy có phải là không có kết thúc? Không nói rõ được trong lòng dâng lên một nỗi uất ức.

Một cổ chốt tới uất ức này, khiến cho người nhát gan như Nhược Tuyết lại cắn anh, đầu lưỡi trong miệng của cô gây sóng gió, miệng của cô bị anh bao phủ thật là đau, mà cô không muốn anh cứ như vậy khi dễ cô.

Cô không hề cử động cho đến khi anh buông cô ra, dùng ngón tay lau chùi khóe miệng có máu trào ra, nhìn ngón tay bị máu dính đỏ, cười lạnh nói: "Thật là can đảm! Em là người phụ nữ đầu tiên làm cho tôi bị thương như thế này."

Thân thể cường tráng ác ý dùng thêm sức đè chặt cô: "Không bằng, để cho tôi dạy dỗ em, tôi bình thường sẽ đối phó như thế nào với người làm tôi chảy máu?"

Trong đôi mắt đen nhánh của cô, thất kinh hoảng sợ, thủ đoạn của anh ta những năm qua cô đều quen thuộc, một khi anh ta dùng ánh mắt này nhìn cô thì kết quả nhất định sẽ rất thảm thiết.

Trước kia, anh muốn cô cầu xin lấy lòng anh, dù trong lòng không tình nguyện, nhưng phản ứng thân thể khiến cô không có cách nào không chế. Dù là thân hình hai người có chênh lệch, cô vẫn có thể tiếp nhận được anh.

Nhưng hiện tại. . . . . tay của anh ta cứ động như vậy, không có một tia động tĩnh nào, làm cho cô đau đến nước mắt chảy ròng.

"Không nên như vậy, van cầu anh. . . . ." Đối với thể lực cường tráng của anh, còn có ai so với cô hiểu hơn? Nếu như anh ta đã nói tiến vào, cô nhất định sẽ bị xé nát, nhất định sẽ như vậy. Cô thật sai lầm rồi, không nên không biết tự lượng sức mình, đi khiêu khích lương tâm của một tên ác ma.

"Hiện tại đã hiểu rõ mình sai rồi? Biết cầu xin rồi hả ? Đã muộn." Không cho cô thêm cơ hội nói chuyện, anh trực tiếp công thành đoạt đất. Cô là người của anh, tới bên anh để trả nợ, lại dám nói rồi đi? Anh sẽ cho cô biết trả nợ là như thế nào!

Dáng vẻ tê liệt giống như bị người ta dùng đao đâm, hung hăng tách chân cô ra, cô cho rằng qua lần đầu tiên sẽ không đau nữa nhưng không phải vậy, cô trải qua những lần này còn đau đớn hơn.

Cô thật sự rất đau! Đau triệt nội tâm, đau đến toàn thân run rẩy, hai chân cũng không nhịn được sức nặng của thân thể, trượt dọc theo vách tường từ từ ngã quỵ xuống, cánh tay rắn chắc của người đàn ông nâng cô lên, tiếp tục điên cuồng chiếm đoạt tại nơi đó.

Đau đớn như vậy cô không cần phải chịu nữa rồi, không ngừng nghỉ ở bên trong, trước mắt Nhược Tuyết là một mảnh hắc ám, sau đó liền rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Ngất đi thật tốt! Tốt nhất là không cần tỉnh lại nữa! Anh cứ như vậy mà giết chết cô đi, cô có thể đi gặp gia đình cô! Như vậy thật tốt! Lương Úy Lâm anh không cần dừng lại, để cho tôi tiếp tục không tỉnh lại nữa.

Thật ra thì nguyện vọng không phải lúc nào cũng như ý muốn!

Nhược Tuyết vẫn tỉnh lại, chỉ là mở mắt đã thấy nhà tù quen thuộc, đúng là vẫn còn lại trở về nơi này.

"Tiểu thư Nhược Tuyết cô cuối cùng cũng đã tỉnh lại!" Một giọng nói vẫn trông chừng bên giường vú Lâm thấy Nhược Tuyết đã mở mắt, vui mừng lập tức nhảy lên, trên khuôn mặt thể hiện rõ sự vui sướng.

Tưởng như đã chết mà lại tỉnh lại? Vì bản thân Nhược Tuyết dùng cái từ này mà có chút sùng sốt cô không phải trải qua một kiếp nạn?

"Vũ Lâm . . . ." Nhược Tuyết mở miệng, lại phát hiện âm thanh của mình rất nhẹ nhàng, cô đưa tay lại thấy toàn thân mình mềm nhũn không giờ lên được. Cô bị sao thế này?

"Tĩnh là tốt rồi, tĩnh là tốt rồi! Có muốn ăn cái gì không? Tôi đi lấy cháo cô thích nhất. Bác sỹ thật tốt, nói chính xác thời điểm cô tỉnh lại. Tiểu thư cô nằm yên không nên cử động, tôi đi một chút sẽ quay lại!" Vũ Lâm vừa đi vừa thao thao bất tuyệt.

Tiểu thư nhà bọn họ thật là đáng thương, rốt cuộc là đã làm ra chuyện gì khiến cho thiếu gia đối xử như vậy với cô? Mấy ngày trước đang nửa đêm, sau khi thiếu gia đem cô đang hôn mê bất tỉnh về nhà liền lập tức gọi cho bác sỹ.

Kết quả bác sỹ lắc đầu cho đến khi thiếu gia cầm súng để trên đầu Nghiêm Quân Hạo, cậu ta mới chịu nói: "Tôi nói, Lâm, cậu thật là đồ cảm thú còn hơn cả súc sinh!"

"Nghiêm Quân Hạo, tôi không rảnh để đánh nhau với cậu!" Cho dù là bạn tốt của mình, trên mặt Lương Úy Lâm vẫn lạnh lùng như cũ

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Không thể làm được

Editor Cát

"Lâm, không nên như vậy. Chĩa súng vào đầu của tôi thì cô ấy có thể tỉnh lại sao? Để tôi xem cô ấy thử." Nghiêm Quân Hạo không thể bị súng của cậu ta hù dọa đến sợ được.

Kéo chân móng đắp trên người của Nhược Tuyết ra, nhìn những vết xanh tím trên người cô, anh thân là bác sỹ cũng cảm thấy đáng sợ. Người ta chỉ là một cô gái yếu đuối lại bị tên ác ma không có nhân tính kia tàn phá. Anh thật sự không đành lòng, cô ấy đã đi theo bên cạnh cậu ta nhiều năm như vậy mà cậu ta ác tâm đối xử với cô như vậy.

Nếu đã hận như vậy không bằng cho người ta thoải mái chút đi, cũng không cần hành hạ người ta đến sống dở chết dở như vậy chứ! Người đàn ông này là cái gì chứ! Dĩ nhiên, anh không đem những lời này nói ra, anh đâu phải không cần cái mạng nhỏ này. Huống chi người đàn ông đàn cảm súng kia không có mở to mắt.

Được rồi, chỉ là bị thương ở bên ngoài thôi, cộng thêm thể lực cạn kiệt.

Nhưng ngoại thương kiểu này có nhiều chỗ anh không thể nào bôi thuốc, vậy...

"Lâm, việc bôi thuốc, muốn tôi làm thay sao?" Tay lấy hộp thuốc bôi từ trong hòm thuốc ra, Nghiêm Quân Hạo đem gương ở trước mặt Lương Úy Lâm, anh cũng bội phục dũng khí của mình, ánh mắt lạnh lẽo của cậu ta thể nhưng hai chân của anh không hề thấy run.

"Nghiêm Quân hạo, cậu rút cho tôi." Đoạt lấy thuốc trong tay cậu ta, Lương Úy Lâm cúi đầu rống lên.

Một tiếng "cút" này khiến bác sỹ Nghiêm, vũ Lâm và tất cả hộ vệ xung quanh đều không dám tới quá rầy rỗi.

Người phụ nữ này cứ như vậy mà bị thương sao? Ở cùng anh nhiều năm rồi, anh chỉ có dùng sức một chút cô lại dám hôn mê không tỉnh lại?

Trong lòng rõ ràng không tình nguyện, cảm thấy không tự nhiên, hận cô, hận không rút hết da của cô nhưng anh lại hạ mình giúp cô bôi thuốc, bởi vì có quá nhiều chỗ tư mật không thể để cho người khác làm thay, cho dù là phụ nữ đi nữa, cô là đồ của anh sao có thể để cho người khác nhìn được?

Người phụ nữ này, rõ ràng chính là muốn để cho cô khó chịu, kết quả sao đây? Khó chịu có một chút, kinh sợ cũng có, chỉ là, người kinh sợ không chỉ có mình cô, anh cũng bị hù sợ, vì sự lớn mật của cô mà anh sợ.

Cô lại dám ở trước mặt anh nhắc tới tên đó, cô dám đòi rời khỏi anh. Xem ra tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn trước kia nay không còn nữa rồi!

"Lăng Nhược Tuyết, ở trước mặt của anh, em chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời của anh bằng không anh sẽ khiến cho em khó sống hơn có nghe hay không?" Vừa giúp cô bôi thuốc, giọng điệu của anh tuy hung ác nhưng lại êm ái, cũng không quản người đang ngủ mê man có nghe thấy hay không, dù thế nào anh cũng đã ra lệnh rồi.

Mùa đông ban đêm, rất lạnh, ánh sao cũng không có. Phòng ngủ ảm áp, trong phòng chỉ có ngọn đèn mờ ảo, một người đàn ông lẳng lặng đứng ở bên giường nhìn người phụ nữ đang ngủ say trên giường, ánh mắt nhìn thật sâu.

Không có ai biết anh đang nghĩ cái gì, có lẽ chính anh cũng không biết anh đang nghĩ cái gì.

Nhược Tuyết kéo chăn ra, muốn xuống giường nhưng cả người vô lực, chỉ có thể dựa vào trên đầu giường.

Đêm đó Lương Úy Lâm thật sự rất đáng sợ, nhắm mắt lại thì khuôn mặt cuồng nộ lại hiện ra, cô lại không dám nhớ đến nữa, cái đáng về những năm gần đây lúc nào cũng đáng sợ. Sức lực không tiết chế làm cho cô ngay cả trong mộng cũng run rẩy, giống như là muốn giết chết cô, đời này cô không muốn hồi tưởng lại nó nữa.

Nơi đó của cô có phải bị anh ta làm cho đến hư rồi không? Vừa nghĩ đến khả năng này, Nhược Tuyết kéo áo ngủ của mình ra, nhấc chân, ah? Thế nhưng cô thấy không đau? Chỉ là còn có chút bần rùn mà thôi.

Hình như còn có mùi thuốc nhàn nhạt bay vào mũi, ai giúp cô bôi thuốc đây? Vừa nghĩ đến có người động vào chỗ tư mật, gương mặt tái nhợt của Nhược Tuyết lại nóng lên, trong nhà này duy nhất có một người có thể bôi thuốc cho cô là vú Lâm mà thôi. Vú Lâm là phụ nữ hơn nửa tuổi cũng có thể làm mẹ của cô rồi nhưng cô vẫn cảm thấy thẹn thùng.

Bộ dạng chật vật khó khăn bị lộ ra ở trước mặt người khác, cảm thấy rất khó chịu. Hướng chi thân phận của cô lại như vậy, cô chỉ là một người phụ nữ ở bên cạnh chỉ để cho anh ta phát tiết thôi.

Mặc dù ở trước mặt cô không có ai dám nói điều gì nhưng trong khoảng thời gian này mối quan hệ giữa cô và vú Lâm rất tốt. Nhưng... gặp phải chuyện như thế cô cảm thấy rất khổ sở.

"Nhược Tuyết, tiểu thư đã tỉnh lại rồi sao?" Vú Lâm bưng bát cháo thơm nức đi vào, thấy Nhược Tuyết đã ngồi dậy, trực tiếp đem cháo bưng lên trước giường.

"Vú Lâm . . . ." Nhược Tuyết cười một tiếng yếu ớt, nghe thấy được thơm như vậy đột nhiên cô cảm thấy thật đói bụng.

"Ngồi được là tốt rồi, bác sĩ có giao phó, sau khi tỉnh lại cho cô ăn gì đó để tiêu hóa một chút. Cho nên bát cháo này là tôi đặc biệt tốn hơn một giờ để nấu, có thêm táo đỏ, đẳng sâm . . . . ., ăn một miếng thử xem." Vú Lâm cười, múc một muỗng cháo đưa đến trước miệng cô.

"Vú Lâm, cảm ơn bà." Một chén nhỏ cháo mà thôi, Nhược Tuyết lại tốn 20 phút mới ăn xong. Nhìn vú Lâm chăm sóc cô, cô cảm động, ánh mắt ề ảm khó chịu. Một người không có quan hệ gì với cô cũng có thể đối tốt với cô như vậy sao, nhưng tại sao Lương Úy Lâm có thể đối với cô lại hung ác?

Nhược Tuyết, cô thật ngu! Anh ta đối với cô hung ác là chuyện bình thường!

"Cảm ơn cái gì a! Cô có thể tốt, có thể khỏe lại là vui rồi!" Vú Lâm buông bát cháo xuống. "Tiểu thư, bác sĩ bảo cô khi tỉnh lại phải cố nghỉ ngơi cho thật tốt mới được, nếu mệt mỏi thì hãy nằm xuống."

"Vú Lâm, tôi ngủ bao nhiêu ngày rồi?" Nhược Tuyết được bà đỡ nằm xuống. Những ngày này, chăm sóc cô bị mê man như thế chắc là sẽ rất mệt? Ngoài dọn dẹp phòng còn giúp cô lau người và bôi thuốc.

Nếu như không phải mỗi ngày đều giúp cô rửa sạch thân thể, làm sao cô có thể nằm nhiều ngày như vậy mà khi tỉnh lại có chút sáng khoái?

"Tôi xem thử, đây là ngày thứ tư rồi." Vú Lâm suy nghĩ một chút mới trả lời. Lần này tiểu thư ngủ thật lâu!

"Mấy ngày nay vất vả cho bà rồi, vú Lâm." Nhược Tuyết thật lòng cảm tạ.

"Không có, mấy ngày nay đều là thiếu gia tự mình bôi thuốc giúp cô, mỗi ngày đều ôm cô đi tắm rửa!" Nói tới chỗ này, vú Lâm có chút hơi cảm động rồi, mặc dù bà biết vết thương trên người tiểu thư nhất định có liên quan tới thiếu gia, nhưng bà giúp việc ở nhà họ Lương mấy chục năm chưa từng thấy thiếu gia chăm sóc ai bao giờ hơn nữa lại còn là một cô gái!

Ngay cả năm đó khi Lương gia đại tiểu thư còn sống, người thương tiểu thư, cưng chiều cô, nhưng không thân thiết như vậy.

"Bà nói anh ta. . . . ." Đang nhắm mắt nghỉ ngơi nhưng khi Nhược Tuyết nghe được lời của vú Lâm, cô mở mắt thật to, cái miệng nho nhỏ cũng kinh ngạc đến không khép được?

Làm sao có thể? Lương Úy Lâm làm sao có thể bôi thuốc cho cô, còn chăm sóc cô nữa? Người mà vú Lâm nói căn bản không phải anh ta, có lẽ là do cô ngủ quá lâu nên mới vừa rồi lảng tai nghe nhầm không?

Anh ta hận cô như vậy sao có thể làm ra chuyện như thế? Hơn nữa cô bị như vậy không phải do anh ta đem đến sao? Căn bản cô không nghĩ đến anh ta lại như vậy.

"Tiểu thư, không cần suy nghĩ quá nhiều. Có lẽ đôi khi thiếu gia có hung ác một chút nhưng cũng là do hoàn cảnh ép buộc mà thôi, cô đừng trách người. Thiếu gia đối với cô không giống là ác độc, nghi ngại thật tốt, tôi đi xuống trước." Vú Lâm đứng là vẫn còn nghiêng về thiếu gia nhà mình một chút, bà xem Nhược Tuyết giống con gái ruột của mình, nhưng mà đối với vú Lương Úy Lâm, trừ việc là chủ nhân của mình, còn là ân nhân cứu mạng nữa!

Chương 45: Mục tiêu

Editor Cát

“Vú Lâm tôi muốn tiếp tục ngủ” Nhược Tuyết nhắm hai mắt lại. Trách anh ta? Cô có quyền và tư cách đó sao? Anh ta là Lương Úy Lâm, làm chuyện gì dù đúng hay sai có ai dám trách mắng anh ta sao?

“Tiểu thư, cô nghỉ ngơi thật tốt đi. Tôi đi xuống trước có chuyện gì gọi tôi.” Vú Lâm bung chén ra ngoài, kéo cánh cửa đóng lại.

“Thiếu gia, phải ra ngoài sao?” Chỗ khúc quanh ở cầu thang, vú Lâm đang đi xuống lầu dưới thì gặp Lương Úy Lâm còn có Nghiêm Quân Hạo.

"Ừ!" Lương Úy Lâm luôn luôn không nói nhiều lời, chỉ là nhẹ nhàng đáp một tiếng. Nếu như Vú Lâm không phải ở Lương gia ngay người mấy thập niên, cũng không có lá gan cùng anh nói chuyện như vậy.

Ngược lại Nghiêm Quân hạo nhìn vú Lâm bung chén hỏi: "tình thần của em gái Tuyết Nhi tốt chứ?" Tất nhiên người ta cũng không keo đến nỗi không mở miệng hỏi một câu, vậy thì để anh hỏi đi dù sao anh cũng là bác sĩ tư nhân của nhà này, quan tâm một chút là chuyện bình thường.

"Tiểu thư ăn xong cháo, giờ đã nghỉ ngơi."

Lương Úy Lâm chỉ hung hăng trừng mắt liếc Nghiêm Quân hạo sau đó một câu cũng không nói đã đi xuống lầu rồi. Em gái? Cô gái kia lúc nào thì đã trở thành em gái của cậu ta rồi chứ?

"Vú Lâm, phần Tuyết Nhi làm phiền bà chăm sóc. Trong khoảng thời gian này có lẽ chúng tôi không có trở lại." Chặc chặc, rõ ràng chính là quan tâm người ta, cố tình bày ra bộ mặt kia cho ai nhìn đây?

Đội lát nữa bọn họ bay thẳng đến Nhật Bản, không nghĩ tới Sneidjer có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, làm cho Nghiêm gia gặp chuyện. Anh là người nhà họ Nghiêm, mặc dù việc chính đáng ở bên ngoài làm bác sĩ, nhưng khi trong nhà đã xảy ra chuyện cũng không thể không trở về xem sao. Muốn trách thì trách tam thiếu nhà họ Nghiêm, cậu ta là em trai thế nhưng lại để mặc chuyện trong nhà, chân trời góc bể đi theo đuổi một cô gái.

Mẹ kiếp, phụ nữ khắp thiên hạ này đều là phiền toái, tại sao không thể giống như nhà Lâm là một người ngoan ngoãn như vậy đây? Nếu như ngày nào đó anh cũng gặp chuyện như vậy, có người cũng đỡ buồn.

Mà mục đích của Lương Úy Lâm chính là muốn cùng Tony gặp mặt nói chuyện. Hoặc là rạch mặt hấn hoặc là đem Sneidjer giao ra đây.

Hắc đạo phân tranh không bao giờ ngừng nghỉ, nhưng dám cùng Lương Úy Lâm chỉ có thể xưng là Âm Dạ chi thần, người đỡ đầu Chính Diện Giao Phong, chỉ có Tony.

Vài ngày sau Nhược Tuyết có thể xuống giường đi bộ bình thường.

Buổi sáng sớm nay, Nhược Tuyết xuống dưới lầu ăn xong bữa ăn sáng mới phát hiện, trong nhà rất an tĩnh. Kể từ sau khi cô tỉnh lại, không có gặp mặt Lương Úy Lâm, buổi tối anh ta cũng không có trở về phòng.

Cô không có chủ động hỏi, Vú Lâm cũng không nói. Anh ta không có ở đây, không phải cô sẽ tốt hơn sao? Huống chi, sau khi anh ta đối với cô như vậy, cô không dám khẳng định là mình có nghe lời như trước đây nữa không? Đúng vậy, nghe lời.

Nhưng trừ nghe lời, cô còn có lựa chọn khác sao? Đột nhiên cô cảm thấy mình thật đáng buồn, năm cô 18 tuổi, cuộc sống không buồn không lo, trừ đi học cái gì cũng đều không cần suy nghĩ.

Sau khi ở cùng anh ta, Lăng Nhược Tuyết cũng đã không còn là Lăng Nhược Tuyết nữa rồi, cô là đầy tớ của anh ta, là công cụ để phát dục. Hiện tại bề ngoài thì anh ta để cô tự do làm điều mình muốn, khôi phục tự do đi lại nhưng thật ra anh ta tạo ra một nhà tù vô hình để cô vào trong đó, giống như lồng giam Hồng Yến, không cách nào thoát ra.

Trời đất bao la, nơi nào dành cho cô?

Nhìn những thứ trên bàn ăn, bình thường sẽ không có người xem báo nhưng hôm nay lại hiện lên mấy con số khiến Nhược Tuyết đột nhiên nhớ lại cô phải tới trường học học bổ túc.

Những ngày qua cô chôn nỗi buồn của mình vào trong lòng, căn bản là quên mất chuyện này. Giáo sư ở trường sẽ không trách cô thất hứa chứ?

Vừa nghĩ tới có mục tiêu phấn đấu, tinh thần của Nhược Tuyết phấn chấn lên. Vì tương lai, cô nhất định phải thật cố gắng, cô tin tưởng một ngày nào đó có thể rời khỏi cái nhà tù này, rời khỏi ác ma kia.

Nhược Tuyết, cố gắng lên!

"Vũ Lâm . . . . . Vũ Lâm . . . . ." Nhược Tuyết lần đầu tiên ở phòng khách rộng lớn lớn tiếng kêu người. Nhưng không có ai đáp lại.

Vũ Lâm không có ở đây sao? Sớm như vậy đi nơi nào?

Nhược Tuyết đang muốn đi ra phía ngoài vườn hoa xem một chút thì A Cánh gọi cô: "Tiểu thư, Vũ Lâm đi chuẩn bị cơm trưa. Cô có chuyện gì không?"

"A Cánh anh ở nhà à?" Rốt cuộc có người đáp lại cô, tâm tình buồn bực của Nhược Tuyết hình như đã khá nhiều. Kỳ quái, mấy ngày nay A Cánh ở trong nhà sao? Tại sao cô không thấy anh ta?

"Tiểu thư, tôi mỗi ngày đều ở đây. Cô có chuyện gì cứ nói một tiếng." Anh được chủ nhân giao phó bảo vệ an toàn cho cô làm sao lại không ở đây? Hơn nữa anh vẫn luôn bảo vệ ở đây. Chỉ là, tiểu thư căn bản không thấy mà thôi.

"A Cánh, chính là chuyện lần trước, tôi muốn đi học bổ túc, trường học có gọi điện thoại tới không? Nhược Tuyết có chút chột dạ, bởi vì đây chính là chuyện của cô, nhưng cô lại không biết gì cả, cũng chỉ có thể hỏi A Cánh mà thôi.

"Tiểu thư, cô muốn đi học, tôi đã liên lạc với trường học rồi." Chủ nhân đã giao phó xuống, chuyện riêng của tiểu thư do anh toàn quyền xử lý, dĩ nhiên cũng bao gồm chuyện đi học bổ túc này.

"Vậy tôi muốn từ hôm nay bắt đầu đi học, có thể không?" Bây giờ cách năm mới âm lịch đã không xa, qua mùa xuân sẽ phải tựu trường, nếu như cô muốn theo kịp được với tiến độ, vậy thì phải cố gắng học bổ túc. Không biết ở không nhiều năm rồi, đầu óc của mình còn hữu dụng không đây?

Mặc kệ có hay không, chủ yếu nhất là phải thật cố gắng!

"Tiểu thư, tôi sẽ đi liên hệ. Nếu không có vấn đề gì, chúng ta mười phút sau mà có thể lên đường." A Cánh gật đầu một cái sau đó lui xuống. Dĩ nhiên sẽ không có vấn đề, nói như vậy cũng chỉ là để tiểu thư có thời gian chuẩn bị mà thôi.

Nhược Tuyết chạy về phòng, hưng phấn sửa sang lại sách vở và bút, thay quần áo đơn giản, A Cánh đang đợi cô ở phòng khách.

"A Cánh, có thể không? Giáo sư hôm nay có rảnh không?" Ánh mắt của cô tràn đầy mong đợi cùng khát vọng, A Cánh chưa từng gặp qua, có lẽ chủ nhân để mặc cho tiểu thư như thế mà nói sẽ là một khởi đầu hoàn toàn mới. Mà anh hi vọng cô vui vẻ là được rồi, cũng chỉ có thể như vậy.

"Chúng ta bây giờ có thể lên đường." Không để ý cô bởi vì vui vẻ mà mặt đỏ thắm, A Cánh đi ra ngoài.

Mặc dù nhiều năm không có động đến việc học, nhưng có giáo sư tinh thông chỉ điểm Nhược Tuyết học cũng dễ dàng hơn nhiều, rót vào một sức sống mới cho những ngày khô héo vừa rồi của cô.

Cô không thể cả ngày chỉ ở trong phòng buồn bã, không nên nghĩ đến những chuyện khổ sở uất ức kia nữa để cho tâm tình tốt lên, như thế đối với cô tốt hơn rất nhiều.

Gương mặt tái nhợt của cô dần hồng hào, trong mắt trong trẻo cả người tỏa sáng đầy sức sống của tuổi thanh xuân.

Nụ cười bị đè nén nhiều năm thế nhưng giờ lại xuất hiện ngày càng nhiều trên mặt của cô, lúc này, tạm biệt giáo sư nghiên cứu cô bước ra ngoài, bước chân của cô nhẹ nhàng, tâm tình vui vẻ, bởi vì hôm nay cô rốt cuộc tạm thời hoàn thành một giai đoạn học bổ túc, giáo sư nói năng lực tiếp nhận của cô không tệ, học kỳ tới cô có thể sẽ học bổ túc một thời gian nữa, cô làm sao có thể mất hứng đây?

Cho nên, hôm nay sau khi học bổ túc trễ hơn một giờ, sắc trời đã tối xuống.

Ah? Nhược Tuyết ôm thật nhiều bài thi, bình thường ở dưới cây đại thụ kia, thế nhưng hôm nay xe lại không có ở đây? Cô đã nói với A Cánh rằng mình sẽ trở về trễ tí chẳng lẽ anh ta có chuyện đi trước sao? Không thể nào.

"Tìm cái gì?" Âm thanh giống như là của ác ma từ trong bóng tối truyền tới, hô hấp của Nhược Tuyết như nghẹn lại, bài thi trên tay cũng theo đó mà rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Editor Cát

"Thế nào? Không biết tôi?" Thân thể cao lớn từ trong bóng tối đi ra, đứng ở trước mặt cô. Một cái tay nâng cằm của cô lên.

Đèn đường mờ vàng, Nhược Tuyết chỉ có thể sờ nhìn hình dáng của người đàn ông đã lâu không gặp. Anh ta làm sao đã trở lại? Hơn nữa còn là ở chỗ này?

Cô gái này thật biến hóa! Thật là làm cho người ta giật mình! Mặc dù A Cánh mỗi ngày đều báo cáo cho anh tất cả về cô nhưng khi tận mắt thấy cô, thì lại thấy không giống. Gương mặt thâm trầm cùng với ánh mắt khóa chặt gương mặt, đã không còn gương mặt trắng bệch như tờ giấy trước lúc buổi sáng ngày anh đi đó nữa.

Có phải chỉ cần anh không ở bên cạnh cô thì cô sẽ sống tốt không? Cô tốt vậy thì còn anh thì sao đây? Đây là hành động gì? Sau khi ở Nhật Bản xử lý xong chuyện của Tony, anh lại lập tức trở về nước, máy bay hạ cánh liền trực tiếp tới chỗ này chờ cô một canh giờ, mà cô thấy anh lại giống như thấy quý.

Ở trong cảm nhận của cô, anh chính là ma quỷ!

Lương Úy Lâm khi dễ hành vi của mình, vì loại cảm xúc không rõ ràng này mà tức giận. Một người đã gặp nhiều phụ nữ như anh sao để cô có thể ảnh hưởng đến tâm tình của mình?

Không nên! Ngần lần không nên, vạn lần không nên.

"Làm sao anh lại đến đây?" Đôi mắt trong suốt như nước cũng nhìn thẳng đến anh. Gương mặt kinh khủng ở đêm đó không còn nữa nhưng vẻ mặt vẫn lạnh băng như cũ. Rõ ràng đứng thấp hơn cô một bậc thang nhưng Nhược Tuyết vẫn cảm thấy cảm giác áp bức mãnh liệt từ trên người anh ta, bởi vì đỉnh đầu của cô cũng chỉ tới phía dưới lỗ tai của anh mà thôi. Người đàn ông sao lại cao như vậy?

"Anh không thể tới sao?" Trong mắt của anh, thoáng qua một tia làm cô không hiểu thần sắc, sau đó, anh lại cúi đầu, giống như trút giận, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô, dùng lực tay gắt gao ôm cô để cho cô không cách nào nhúc nhích nửa phần.

"Ừm. . . ." Nàng chỉ có thể phát ra âm thanh đơn điệu này thôi, bởi vì môi cô bị anh hôn thật chặt. Đầu lưỡi nóng bỏng ở trong miệng cô như cuồng phong sóng lớn, trong miệng và trong lỗ mũi hút đầy đều hơi thở mãnh liệt phái nam của anh.

Cô sắp không thở được. "Không nên như vậy. . .buông em ra" Khi miệng anh buông lỏng sức lực, cô xoay gò má đi ra sức né tránh đôi môi của anh.

Nơi này là trường học! Hơn nữa còn đang ở dưới mái lâu nhưng trong trường học vẫn còn tất nhiều giáo sư chưa có trở về, mặc dù đã nghỉ, nhưng là, trong trường học vẫn có rất nhiều giáo sư và học sinh chưa trở về nhà nếu để bọn họ thấy cảnh này, không muốn làm người sao?

Nhưng người đàn ông này rõ ràng bỏ ngoài tai lời nói của cô, sau khi rời khỏi môi cô, anh đem khăn quàng cổ của cô kéo ra, cúi đầu gặm cổ mịn màng của cô. Ngửi được mùi vị ngọt ngào quen thuộc của cô, kích thích anh nổi điên dùng sức cắn một cái ở phía trên, cắn từng cái làm ấn ký cho đến khi cô hô đau.

Mà tay kia của anh lại cởi áo khoát ngoài của cô, bên trong gây sóng gió.

"Lương Úy Lâm, anh không phải muốn quá phận chứ, không nên ở chỗ này. . .có người. . ." Cô khóc khẽ ra tiếng, không dám quát cường, cũng không dám uốn éo người nữa sợ anh lại càng quá phận làm ra chuyện đó ở đây. Cô rất sợ, nơi này không phải là nhà không thể để mặc anh ta làm bậy.

"Trừ phi em muốn người khác nhìn thấy miễn phí, bằng không không cần lên tiếng nữa. Chúng ta chơi đùa không giống nhau." Động tác nhanh chóng, người đàn ông ôm lấy cô, trong mấy giây ngắn ngủi đem cô vào lầu bên cạnh nơi ánh đèn không tới được.

Đêm tối rét lạnh, bên tai chỉ có thanh âm của gió trời qua.

Thân thể bị vịn chặt, đôi môi bị lấp kín, cô giãy dụa không thoát, cảm thấy tay của anh kéo quần lót của cô xuống. . .Nước mắt cũng không thể không nổi nữa chảy xuống.

Anh ta sao lại phát tiết ở chỗ này, nơi người ta dạy học lại làm chuyện bẩn thỉu này, như vậy làm cho người ta khó chịu sao?

Nhưng cô chỉ có thể mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

"Khóc cái gì? Không có người nhìn thấy em khóc cái gì?" Giọt nước mắt nóng dính trên khuôn mặt anh, rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu lên nói nhỏ bên tai cô, sau đó dùng miệng ngăn cô lại.

Sự tình Lương Úy Lâm muốn làm, làm sao có thể để người khác thấy đây?

Không tình nguyện, thân thể bị khuất phục. Lại một lần bị anh ép buộc, cô muốn hận anh. Lệ không ngừng theo khóe mắt chảy xuống. Lý trí nói cho cô biết cô hận không thể ngăn nổi anh.

Bởi vì, sự thành thạo của anh lại khiến cô bị chiếm giữ.

Điên rồi, tất cả đều điên rồi, hận hay không hận cô cũng không thể làm được gì rồi. Chỉ hy vọng anh ta nhanh lên một chút ra ngoài, đừng nữa tra tấn cô như vậy nữa.

Hận anh ta có ích không? Anh ta căn bản không có quan tâm cảm nhận của cô. Cũng chỉ có thể hận mình vô dụng, hận mình hạ tiện. Bị một người đàn ông vũ nhục như thế cô còn hơi sức đâu hận nữa, phản ứng thân thể không thể khống chế làm sao hận đây?

Đưa lưng về phía anh ta, lẳng lặng nằm ở trong xe, Nhược Tuyết nuốt nước nở nghẹn ngào một tiếng của mình vào, lệ rơi đầy mặt. Xe của anh ta rõ ràng đang ở bên cạnh, thế nhưng anh ta lại muốn như vậy đối với cô . . . . .

"Lăng Nhược Tuyết, em khóc đủ chưa?" Lương Ủy Lâm tức giận đến xanh mặt. Sau nửa giờ, anh ôm cô trở lại xe, cô vẫn khóc không ngừng. Có cái gì để khóc? Chuyện như vậy bọn họ cũng làm vô số lần, hiện tại khóc để làm gì? Chỉ là lần thứ nhất ở bên ngoài muốn cô thứ mà thôi, hơn nữa đã sớm tan trường rồi, ai biết bọn họ mới vừa rồi đã trải qua một cuộc hoan ái rung động lòng người?

Không có gì cô lại khóc, đây rốt cuộc là cái gì? Không người nào dám dùng giọng điệu lạnh nhạt lúc nói chuyện với anh, còn không thể nhúc nhích cô lại dám khóc?

"Em còn khóc, anh liền trước mặt bọn họ muốn em." Đưa tay về phía trước nhấn một cái vốn là tấm kính ngăn cách chỗ ngồi phía trước và phía sau xe, lại biến thành trong suốt, tài xế ở phía trước là người đàn ông mặc áo khoác ngoài màu đen.

"Anh. . . . ." Anh ta là hạng người gì cô còn không rõ ràng sao? Nhược Tuyết không hiểu mình hôm nay tại sao có lá gan này đi cãi lời của anh ta.

Nhưng cô cảm thấy rất uất ức, uất ức cùng khổ sở.

Anh ta đối với cô là như vậy, tùy lúc gặp ở chỗ nào cũng có thể động dục nhưng cô không thể cự tuyệt.

Sau khi bị ác ma uy hiếp trong xe chốc lát an tĩnh trở lại, mãi cho đến khi trở về lưng chừng núi gần nhà bọn họ không nói câu gì Nhược Tuyết mệt mỏi cứ như thế mà ngủ ở trên xe.

Trong một đêm rét lạnh như vậy hình như có thứ gì đó không giống nhau nữa!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đưa cô ta đến đây

Editor Cát

"Lăng Nhược Tuyết, đứng lên." Chiếc xe dừng lại vững vàng ở cửa chính trước sân cỏ. Lương Ủy Lâm liếc mắt nhìn người phụ nữ không có cảm giác kia. Ở trước mặt anh lại có thể ngủ ngon như vậy, cô là người đầu tiên! Dĩ nhiên không có tính đến những lúc cô ngủ, sau khi cùng nhau hoan ái xong.

Âm thanh lạnh lung càng rõ ràng trong bóng tối nhưng cô vẫn không nhúc nhích, ở phía dưới đèn xe chiếu nhàn nhạt, khuôn mặt ngủ say có chút đỏ ửng, cái miệng nhỏ vừa bị anh hôn trong lúc kích tình đến sung đỏ. . . . Làm cho anh không giải thích được tâm tình của mình mà loại tâm tư này anh không hề thích.

"Đứng lên." Anh vươn tay, dùng sức nắm được mặt của cô, quấy rầy giấc ngủ đang yên ổn kia. Hừ, muốn ngủ ngon như vậy phải xem anh có nguyện ý hay không.

Nhược Tuyết đang ngủ rất sâu, cảm thấy mặt của mình bị nắm thật đau, đau đến không thể không mở mắt ra. Gương mặt lạnh lùng quen thuộc đang phóng đại trước mặt cô, là anh.

"Làm phiền anh đừng như thế được không? Tôi tự dậy." Cô thật là đáng trách, ngủ say như vậy về tới đây cũng không hay biết. Nhưng thân thể của anh đè trên người cô thì cô làm sao đứng lên?

"Vừa rồi là em đang nhớ tới, em muốn anh tiếp tục lần nữa?" Khi cô ở phía dưới người anh nhích tới nhích lui xác định là đang nhớ lại?

"Em. . . . ." Không có ai vô sỉ như anh ta, những lời này cô cứng rắn nuốt xuống, cô nào dám nói ra!

"Không phải như vậy thì xuống xe nhanh." Cặp con ngươi vừa đen vừa sáng kia, mang theo uy khuất có phần đáng thương và có phần đơn thuần, cứ như thể nhìn anh làm cho anh tức giận.

Sau khi anh xuống xe, Nhược Tuyết không dám trì hoãn nửa giây, đi theo anh xuống xe. Nhìn cái bóng dáng thon dài không có chút lưu luyến đi vào đại

sánh, lòng của cô không khỏi có chút mất mát.

Nhưng cô không muốn mình suy nghĩ quá nhiều, phía sau A Cánh đã đi theo tới, cô chỉ có thể trở lại chỗ đó, bởi vì cô bây giờ không có nơi nào có thể đi, chỉ có thể ngoan ngoãn bị giam cầm, đợi đến khi anh nguyện ý buông tay thả cô.

"Chủ nhân, lão gia muốn tìm người, đã đợi người được một giờ." Lương Úy Lâm vừa đi vào đại sảnh, một người đàn ông áo đen lập tức ra ngoài báo cáo.

Kể từ sau khi chủ nhân lên thuyền cơ đi Nhật Bản, bọn họ vẫn không cách nào liên lạc được với anh, mà chủ nhân ở bên cạnh hẳn chỉ nhàn nhạt trả lời một câu: "Chủ nhân giao phó, người không muốn bị bất cứ chuyện gì quấy rầy"

Cho nên, Lương lão gia muốn thấy con trai chỉ còn cách chờ anh trở về nước.

"Biết rồi." Lương Úy Lâm cởi áo khoác ngoài ra đưa cho người phía sau, đi thẳng lên lầu. Lương Ngao Vũ tìm anh gấp như vậy nhất định là có liên quan đến mẹ? Trên đời này ngoài Nhan Thanh Uyển còn có chuyện gì có thể làm cho cha anh vội như vậy?

Bên trong thư phòng yên tĩnh, Lương Úy Lâm ngồi ở trước bàn, ngón tay thon dài từ từ vuốt ve ly cà phê còn ấm, đường nét ngũ quan rõ ràng ẩn trong vẻ mặt khó dò.

Cho đến khi ly cà phê kia lạnh dần, anh một hớp cũng không có uống. Thật ra đối với những thứ khiến con người nghiện, anh sẽ không chế mình không nếm quá nhiều bao gồm thuốc lá, rượu thậm chí cả phụ nữ. Trên đời này, thứ có thể làm cho anh nghiện chỉ có: súng.

Tín hiệu máy truyền tin trên bàn lại sáng lên, rút cuộc Lương Úy Lâm hạ thấp cơ thể xuống. Ở chỗ vách tường bên ngoài năm thước, một mảng bóng loáng nhanh chóng khởi động.

Sau đó trên màn hình xuất hiện một người mà mấy năm qua anh không có thấy, là cha của anh. Phía sau ông, là một cảnh tượng thật tốt, một người phụ nữ ưu nhã ngồi trong phòng đang cắm hoa, cắt những cành hoa hồng đầy gai cắm vào chiếc bình trước mặt.

Zurich vào đúng bốn giờ chiều.

"Cha, đã lâu không gặp. Mẹ có khỏe không?" Có Lương Ngao Vũ ở bên cạnh bà ai dám không đối tốt với bà ấy đây?

"Con cũng biết là đã lâu không gặp sao? Cha cho rằng con đã quên mất là mình còn có cha mẹ!" Ánh mắt Lương Ngao Vũ chuyển từ chỗ người phụ nữ đang cắm hoa đến nhìn thẳng vào con trai mình.

Lương Ngao Vũ cảm giác lúc này mình là một người cha thất bại, muốn cùng đứa con của mình gặp mặt còn phải đợi. Nếu như không phải người phụ nữ của ông thúc giục ông thì ông cũng không muốn tìm nó.

"Tìm con, cha không phải chỉ vì nói điều này chứ?" Lương Úy Lâm cười khẽ, đối với cha cả mình anh đã quá rõ ràng rồi.

"Thanh Uyển muốn gặp cô ta. Năm mới âm lịch con mang cô ta đến đây một chuyến." Lương Ngao Vũ trực tiếp mở miệng. Những năm gần đây, Lương Úy Lâm chưa từng để cho Nhược Tuyết đi gặp Nhan Thanh Uyển, thứ nhất anh không có thời gian, thứ hai, anh không muốn. Đúng vậy, anh không muốn.

Cho nên, chỉ có thể lấy lý do nói cô bận việc học tập, hết bận học tập lại nói cô đến công ty thực tập đi, dù sao chỉ cần Lương Úy Lâm muốn, sẽ có hơn một trăm lý do có thể thuyết phục bà.

"Bác sĩ Smith đâu rồi?" Ánh mắt Lương Úy Lâm chuyển từ trên người Lương Ngao Vũ dời đến nơi có người phụ nữ đã cắt được một bình hoa, trên gương mặt bà trước sau chỉ nhàn nhạt cười, chỉ là ánh mắt kia có nỗi buồn không gì xóa được.

"Lương Úy Lâm, con cảm thấy có thể lừa gạt cả đời sao?" Ông từng là người đứng đầu hắc đạo, hô phong hoán vũ, đối mặt với người phụ nữ mình yêu thương thì lại buông xuôi tất cả, nhu tình bất đắc dĩ, ông chỉ nguyện bà có thể vui vẻ bên cạnh mình là được những thứ khác đều không quan trọng. Cho dù là người đã từng quên đi một chuyện rất quan trọng.

"Chỉ cần cha nghĩ được thì đều có thể."

"Bất luận như thế nào, mang cô ta tới đây một chuyến. Ta đi đây." Lương Ngao Vũ thấy vợ mình đã vào, ông muốn đi nói cho bà biết tin tức này nhất định sẽ làm cho bà ấy vui vẻ rất nhiều.

Đi một chuyến mà thôi, có gì khó khăn? Lương Ngao Vũ không trả lời thẳng, bởi vì ông đã tắt máy truyền tin, nhanh chóng đi báo cho người phụ nữ của mình tin vui này.

"Uyển Nhi. . . . ." Đứng ở trên bậc thang lầu hai, Lương Ngao Vũ thấy Nhan Thanh Uyển đã đi vào đến đại sảnh, đang giao phó người giúp việc đem hoa đi dọn.

"Ngao Vũ, Úy Lâm nói thế nào?" Nhìn thấy bóng dáng cao lớn thành thực Nhan Thanh Uyển trên mặt đỏ ửng mang theo nhu tình cùng ngọt ngào đi về

phía chồng mình.

"Yên tâm, lần này bọn nó nhất định sẽ tới đây thăm em. Một không? Có muốn đi lâu nghỉ ngơi một lát." Bước xuống nắm lấy đôi tay lạnh của vợ, Lương Ngao Vũ cau mày.

"Ngao Vũ, em không mệt. Em vừa nghĩ tới có thể nhìn thấy hai đứa con thì rất vui vẻ, lâu như vậy không thấy, không biết đã trưởng thành như thế nào?" Những năm này, Ủy Lâm luôn nói Tiểu Ngừ rất bận cho nên không đến được, nhưng đã lâu như vậy, bà thật nhớ chúng nó, cho nên bất kể cách gì, bà thuyết phục Lương Ngao Vũ gọi cho bọn họ đến Zurich thăm bà vào dịp tết âm lịch của Trung Quốc.

"Ồ cùng anh em thấy không vui sao?" Lương Ngao Vũ ở trong lòng nặng nề thở dài. Nhưng ông cũng chỉ có thể làm như vậy.

"Ngao Vũ, chuyện này không giống như nhau!" Nhan Thanh Uyển cúi đầu cười nhẹ, nụ cười này hình như làm cho người ta không hiểu lắm. Nhưng Lương Ngao Vũ không có phát hiện, bởi vì ông ta đang chôn nỗi đau của mình thật sâu ở trong lòng.

"Tốt lắm, tốt lắm, hai ngày nữa mà có thể nhìn thấy bọn nó rồi. Chúng ta lên trên lầu nghỉ ngơi một lát, được không?"

"Tốt!" Ở trước mặt người đàn ông này, bà vĩnh viễn đều sẽ ôn nhu dịu dàng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Đêm mê loạn

Editor Cát

Đêm buồn xuống, luôn luôn là dây dưa không nghỉ, ướt át mê người, thật khó từ bỏ.

Làm người ta mặt đỏ ửng, tim đập nhanh cùng thờ dốc với tiếng rên yêu kiều, phía bên ngoài yên tĩnh, trong phòng ánh đèn mờ mờ chiếu trở lại hai thân thể trần trụi đang gắt gao quấn quít lấy nhau cùng chung một chỗ.

Thế lực của người đàn ông nói cho thân thể bên dưới thân, mình có bao nhiêu ham muốn!

"Ừ. . . . ." Nhược Tuyết nhắm chặt hai mắt, lông mi thật dài rung động như cánh bướm, tiếng rên nhỏ yêu kiều rải rác, cắn chặt môi không cho tràn ra, truyền đến tai người đàn ông giống như một giai điệu rung động nhất trên đời, vô cùng mê người.

"Ai cho em cắn môi hả ? Hà?" Âm thanh có mùi phần uy hiếp mùi phần vang lên, người phụ nữ luôn luôn nghe lời lập tức không tự chủ được buông ra.

"Muốn cắn cũng chỉ cho anh cắn. Nhìn anh. . ." Anh đưa tay lau đôi môi sưng đỏ, đôi mắt ngấn nước nhìn thẳng anh, giống như sau một giây có thể tuôn trào.

Luôn là một bộ dạng nhỏ bé đáng thương đầy uất ức, chỉ biết kích thích thú tính bên trong cơ thể anh, làm cho anh chỉ muốn khi dễ cô.

"Con đưa cô ta tới đây một chuyến. . . ." Lời nói của Lương Ngao Vũ vang lên trong đầu anh, nỗi đau quen thuộc này lại xông lên trong đầu, để cho tâm tình của anh lại bắt đầu nôn nóng.

Cúi đầu, không hề thương tiếc bắt lấy cái miệng nhỏ nhắn của cô, giống như người ở trong sa mạc đói khát đã lâu vất vả mới tìm được nước, bất chấp tất cả liều mạng chiếm lấy mỗi một tấc trong miệng cô.

Thân thể nhỏ nhắn bị vây giữa lồng ngực nóng rực của anh và cái giường lớn, Nhược Tuyết hé mở cánh môi đỏ mọng, toàn thân đều run rẩy, cô bị anh trêu chọc sắp mất khống chế, cự thủ cuồng mãnh ở trong cơ thể cô gây sóng gió, giống như không có điểm kết thúc, chiếm đoạt để cho cô rốt cuộc phải khóc thút thít thành tiếng.

"Khóc cái gì, không đủ thoải mái sao?" Anh tận tình phóng túng, chính là muốn ép cô mất khống chế! Cô không nói cái gì, khóc đến không thể kiềm chế, toàn thân đều run rẩy, chịu đựng sức nặng thân thể của anh, mặc cho anh đang ra sức hôn ở cổ của cô. Nhìn trên khuôn mặt nhỏ của cô, mồ hôi và nước mắt đã sớm không phân rõ, trong lòng anh khẽ động, ôm cô vào lòng, hận không thể trảm thân thể của cô vào trong thân thể của mình, mãi mãi không rời ra ngoài.

Đêm đã rất sâu, nhưng anh lại không muốn bỏ qua cô, người phụ nữ này tại sao càng ngày càng làm cho anh mất đi khống chế? Muốn thế nào cũng không thấy đủ, như thế nào cũng cảm thấy ít, anh cố gắng kháng cự cảm giác này lại phát hiện năng lực kháng cự của mình ngày càng thấp.

Trong sinh mệnh của anh chưa bao giờ xuất hiện mất không chế, trước kia không có, tương lai cũng sẽ không để cho nó xảy ra. Tuyệt đối không!

Nhưng đối với sự yêu hận đầy rối rắm này, trong lòng anh ân oán đã sớm có thể vạch rõ, liều chết triển miên như là cuối cùng, không thể nào dứt ra được!

**

Khó có được thời tiết hôm nay lại tốt, mặc dù là mùa đông, nhưng mặt trời đã mọc, chiếu những tia ấm áp xuống vườn hoa, làm cho thâm cô sang lên khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái.

Sắp bước sang năm mới, hai ngày trước việc học của cô đã được nghỉ. Nhược Tuyết nhìn phía ngoài nơi có ánh mặt trời, chợt muốn đi ra ngoài dạo một chút. Nhưng người đàn ông kia hình như đang ở nhà có nên báo cho anh ta một tiếng không đây?

Để quyển sách trên tay xuống bàn, cô bước ra khỏi phòng.

Thư phòng và phòng ngủ của anh đều ở lầu ba, mà cô đi xuống lầu nhất định phải đi ngang qua thư phòng của anh. Mặc dù ở cùng nhau lâu như vậy nhưng cô chưa từng bước vào thư phòng của anh.

Có nên đi vào hay không? Nhược Tuyết đứng ở cửa chờ thật lâu, giơ tay lên rồi lại để xuống, vẫn không có dũng khí gõ cửa. Bởi vì bọn họ thật sự là rất ít nói chuyện với nhau, ít đến nỗi làm cho cô không biết phải nói làm sao với anh một chuyện nhỏ như vậy.

"Chủ nhân, tiểu thư đang ở trước cửa thư phòng." Lương Úy Lâm đang gọi điện thoại cho tiền sinh Darcy ở nước Pháp, Bill đứng ra lên tiếng nói. A Cánh không có ở bên cạnh Lương Úy Lâm, Bill là hộ vệ bên cạnh của anh, mà chỉ thấy bóng của hắn thôi.

"Để cho cô ấy vào đi" Lòng Lương Úy Lâm cảm thấy có chút không tệ, bởi vì mới vừa đạt được một khoản giao dịch vũ khí kékéchù, dĩ nhiên nên vui mừng. Chủ yếu là vì Dar-cy không hợp tác với Tony, tất cả giao dịch thay đổi chuyển qua cùng anh, tại sao có thể mất hứng?

Không rõ Tony chết hay còn sống, ở Nhật Bản hắn dám đối đầu với Lương Úy Lâm làm cho Snejder lần nữa trốn thoát. Hắn làm ra chuyện này nên nhất định phải trả giá. Lương Úy Lâm, anh chưa bao giờ sợ người khác tới trả thù, chỉ sợ không ai dám tới.

Cô thế nào lại chủ động tìm anh? Thật sự mọi thứ đều thuận lợi! Không thể phủ nhận, cô gái nhỏ này đã từ từ học được cách phản kháng anh, trò chơi càng ngày càng thú vị, có phải nên đổi sách lược?

"Tiểu thư, chủ nhân cho cô đi vào."

"A!" Cửa đột nhiên được mở ra khiến Nhược Tuyết sợ hết hồn, người bên cạnh Lương Úy Lâm đi đường nào vào, cũng không có thanh âm sao? Hơn nữa khuôn mặt lãnh khốc của người đàn ông này cô chưa từng có gặp qua, hắn là vừa cùng anh ta trở về nước sao?

"Tiểu thư, chủ nhân kêu cô vào đi." Bill lặp lại lời nói vừa rồi. Cái cô gái nhỏ này còn trẻ như vậy chẳng lẽ tai có vấn đề, không nghe được hắn nói gì sao?

"Tôi . . . . . Tôi không vào cũng được. Tôi chỉ . . . ." Khóe mắt nhìn cánh cửa được làm bằng gỗ phiến đen như mực, giống như bên trong có cái gì như cự thú cuồng mãnh, làm cho cô nhìn một cái cũng thấy sợ. Thư phòng của anh như cấm địa không có sự đồng ý của anh đến cả vú Lâm muốn quét dọn cũng không được phép. Nhưng anh lại cho cô đi vào?

"Kêu em vào thì vào đi, nói linh tinh gì thế." Lương Úy Lâm không nhịn được mở miệng, đứng ở bên ngoài lâu như vậy không phải là có chuyện muốn tìm anh sao? Nơi này cũng không phải là Long Đàm Hồ Huyết, cô lại sợ không dám đi vào?

Nghe được âm thanh của ác ma, cô đâu dám chần chờ! Hô hấp đầy lo sợ mà đi đến trước mặt của anh. Thư phòng của anh ta thật to, phong thái hơn nữa lấy ánh sang rất tốt, nhưng Nhược Tuyết chỉ dám nhìn một tắc vuông đất dưới chân mình, ánh mắt không dám nhìn loạn chỉ sợ nhìn thấy cái không nên nhìn. Mà Bill nhìn thấy ánh mắt của Lương Úy Lâm, đã đi ra ngoài và khóa cửa lại, âm thanh khóa cửa rất nhẹ nhưng trong lòng Nhược Tuyết lại run lên.

Tối hôm trước, sự điên cuồng đòi hỏi của anh làm cho cô phải nằm trên giường cả ngày hôm qua cho tới bây giờ eo vẫn còn có chút đau. Nhưng thời tiết tốt hôm nay rất đẹp, làm cho cô không muốn ở trong phòng.

Lương Úy Lâm dựa lưng trên ghế, lông mày khẽ động nhìn về phía cô.

Người phụ nữ này, vẫn luôn có được nhận thức đầy an tĩnh, chưa bao giờ đến quấy rầy anh. Hôm nay là lần đầu tiên cô đi đến thư phòng tìm anh.

Quan sát ánh mắt màu nâu nhạt của cô sau đó nhìn thấy đôi giày da dê dưới chân hướng lên là chiếc áo khoác lông rẻ tiền còn khoa trương quần thêm chiếc khăn quàng cổ.

Người phụ nữ này đã hai mươi bốn tuổi lại như cô gái mười bảy mười tám tuổi, da thịt trơn bóng trắng nõn, nhưng khuôn mặt phong tình như một người phụ nữ đầy quyền rũ, mặc dù mặc áo khoác ngoài thật dày nhưng không che giấu được đường cong thân thể là lướt của cô.

Cô ăn mặc như thế này là muốn đi ra ngoài sao? Cho nên mới đến tìm anh hỏi ý kiến của anh?

"Em . . . . Em muốn đi ra ngoài một lát."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Cùng đi ra ngoài

Editor Cát

Cô cũng thật can đảm, hai người ở bên trong phòng nhưng cô lại dám mở miệng nói trước. Bởi vì anh không nói lời nào mà chỉ nhìn chăm chăm, ánh mắt canh chừng rất đáng sợ nhìn cô, nên cô chỉ muốn nhanh hơn để rời đi nơi làm cho người ta hít thở không thông này.

"Vậy thì đi ra ngoài."

". . . . . À?!" Anh dễ dàng nói chuyện thế này làm cho cô có chút không quen. Không phải tốt bình thường, mà là quá tốt, tốt đến nỗi khiến cho Nhược Tuyết không thể tin được câu nói vừa rồi là của Lương Ủy Lâm.

"Vậy em . . . . đi ra ngoài trước, trước lúc cơm tối sẽ trở về." Vẫn không có dừng khí gương mặt nhìn thẳng anh, nếu chủ nhân của bọn họ đã mở miệng đồng ý để cho cô đi rồi, cô không phải là nên đi nhanh một chút sao để không lỡ vận tốt của mình?

"Anh có nói để cho em đi trước sao?" Giọng nói của đàn ông truyền tới, cô dừng bước lại. Anh ta có ý gì đây? Không phải vừa rồi đã nói là cho cô đi hay sao?

"Vậy. . . . . mới vừa rồi. . . . ." Áp a áp ứng nói không ra lời, người này nói chuyện tại sao có thể nuốt lời nhanh như vậy? Uống cho anh là một đại ca xã hội đen có lời hứa đáng giá nghìn vàng? Nhưng hình như anh ta cũng không có nói anh sẽ đối với cô là nhất định phải thực hiện?

"Nếu như tiếp tục ngăn người, vậy hôm nay cùng anh ở trên giường một ngày." Lười khi phải cùng cô nói nhảm, anh đi qua bên cạnh cô cùng lúc ném một câu nói sau đó liền đi ra ngoài.

"Không cần! Em nói em sẽ tự đi ra ngoài dạo là tốt rồi." Rốt cuộc cũng hiểu được ý tứ của anh nói muốn với cô cùng đi ra ngoài thì anh đã đi xuống cầu thang rồi, người này tại sao đi bộ lại có thể đi nhanh như vậy? Nhược Tuyết chạy chậm theo sau rốt cuộc cũng đuổi theo được khi anh xuống tới lầu một.

Anh ta uống lộn thuốc sao? Tại sao gần đây hành động lại không bình thường? Hôm nay lại muốn cùng cô đi ra ngoài? Đây là sao?

Nhược Tuyết cũng không hề nhận ra đó là một điềm tốt đang đợi cô! Huống chi cô cũng không biết mình muốn đi đâu, chỉ đơn thuần là muốn đi ra ngoài một lát thôi.

"Nói như vậy là em muốn ở cùng anh trên giường một ngày? Tốt lắm, vậy thì trở về." Lương Ủy Lâm đột nhiên dừng bước làm cho người đi phía sau không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, bị đụng vào.

"Không phải vậy, không phải. . . . ." Người chỉ biết nói sao làm vậy lúc này rất sợ hãi, Nhược Tuyết không còn kịp nữa đi trấn an mình, cái trán bị đụng đau, vội lên tiếng nói.

"Không phải thì liền đi." Lời của anh thật sự có thể hiểu như vậy sao?

Có lẽ ngay cả chính anh cũng không hiểu hành vi của mình.

Nếu như lời nói muốn cùng cô đi ra ngoài đã là rất lạ, hù dọa được Nhược Tuyết, vậy bây giờ đứng ở bên cạnh xe, chuẩn bị lên xe Nhược Tuyết càng bị dọa hơn nữa.

Bởi vì từ trước tới giờ, người đàn ông này không bao giờ tự lái xe ra ngoài, nhưng lúc này ở phía buồng lái, khuôn mặt nhìn chăm chăm cô giống như nếu cô còn chân chừ thì sẽ ném cô ở nhà.

Đây là tình huống gì đây? Sợ hãi không chỉ mình Nhược Tuyết mà hộ vệ Bill của Lương Ủy Lâm cũng sắc mặt trắng bệch, rốt cuộc chủ nhân đang suy nghĩ gì? Lại không có cho hắn cùng đi ra ngoài, chẳng lẽ bị người phụ nữ này mê hoặc?

"Rốt cuộc là em muốn như thế nào đây?" Lương Ủy Lâm lớn tiếng hét lên. Thần kinh của người phụ nữ này có vấn đề sao? Không phải cô nói muốn đi ra ngoài sao? Tại sao lại đứng ngây ngốc ở bên cạnh xe mà không lên xe? Chẳng lẽ tự anh lái xe làm cho người ta không tin được?

Cho dù chính anh lái xe đi ra ngoài, với bản lĩnh của anh thì căn bản không có khả năng có ai thương tổn đến.

Cô không dám đi sao? Dù thật sự là muốn đi ra ngoài, nhưng nhìn gương mặt lạnh của anh cô cũng không dám nói nửa chữ. Thu hồi thái độ kinh ngạc của mình, Nhược Tuyết cẩn thận từng li từng tí ngồi vào hàng ghế trước buông lái. Mặc dù trước kia cô vẫn hay ngồi ở hàng sau, nhưng hôm nay Lương Úy Lâm tự mình lái xe nên cô không dám coi anh là tài xế của cô?

"Cài dây an toàn lại." Thanh âm lạnh lùng nhắc nhở lần nữa. Khi anh ở bên có cần thiết phải khẩn trương đến như thế sao? Lương Úy Lâm đưa mắt nhìn Nhược Tuyết một cái, sau khi lên xe liền đem hai tay để ở trên đầu gối, cúi đầu ngồi, chẳng lẽ cô không biết khi ngồi ở hàng trước phải cài dây an toàn sao? Không phải anh tin kỹ thuật lái xe của mình, mà anh sợ cô ngồi không vững mà bay ra ngoài.

"Ah." Giống như là bị giật mình, cô gái nhỏ vội vàng ngồi thẳng người, đem dây an toàn cài trên người mình.

Không nói gì thêm, xe thể thao tính năng thật tốt, xuất phát sau một giây đã chạy như bay.

Đến lúc này Nhược Tuyết mới hiểu được, anh kêu cô cài dây an toàn là có ý này. Một đường phóng nhanh như điện chớp, anh coi đường đi cũng giống như ở nhà, đạp ga tận cùng. Chưa tính ở vùng ngoại ô, bọn họ lúc này lại đi hướng đến thành phố sao? Dù dạ dày có rút nhưng cũng nhìn ra được đây là hướng đi vào thành phố, bởi vì bên ngoài có rất nhiều xe cộ qua lại.

Sắp đến năm mới, không khí bên ngoài ngày càng đậm. Rất nhiều nhà ra ngoài mua sắm, đường xá trở nên đông đúc nhưng anh ta lại có bản lĩnh lái xe thật nhanh, hết trái đèn phải, rất nhanh chóng làm sắc mặt của cô càng thêm trở nên tái nhợt. Người như thế này nên lái máy bay, lái xe thật lãng phí.

Anh như vậy không phải rất sợ đến những nơi đông người sao? Kẻ thù quá nhiều, ở nơi đông người sẽ không an toàn!

"Có thể xuống xe được rồi?" Xe rốt cuộc cũng dừng ở trước một biệt thự tư nhân rộng lớn, Lương Úy Lâm dừng xe sau đó quay đầu liếc mắt nhìn bộ dạng đáng thương của cô. Cô là người đầu tiên có may mắn ngồi xe này thế nhưng lại ngồi bất động ở đó thờ nặng nề.

"Chờ em một chút." Tay nhỏ bé của Nhược Tuyết còn lôi kéo dây an toàn ở trước người, nếu như không có dây này chắc cô cũng không biết mình đi tới hành tinh nào rồi. Trời ạ, Lương Úy Lâm thật sự là quá điên cuồng.

Lương Úy Lâm tựa vào bên cạnh xe, nhìn cửa xe chậm chạp lên cao, sau đó cô đưa tay lục lọi, mở cửa xe bước ra. Thật là vô dụng, ngồi xe thôi cũng ngất đến như vậy.

Rốt cuộc đi ra rồi, Nhược Tuyết dùng tay vịn bên cửa xe, cố gắng không để cho chân mình nhũn ra. Lần sau, mà không, tuyệt đối không có lần sau, cô cũng không ngồi xe của anh ta nữa! Người đàn ông này khi lái xe, giống như nổi điên.

"Cũng may, không có ối. Bằng không, tối nay trở về em phải đem xe rửa sạch sẽ." Lương Úy Lâm nghĩ đưa tay đỡ nàng, bàn tay đến một nửa lại thu hồi lại, anh thích nhất trừ súng, sau đó là xe. Nếu như người phụ nữ này dám ở trên xe anh ối, anh nhất định phạt cô.

Người đàn ông này, không chỉ lòng dạ ác độc, miệng cũng rất ác độc!

"Lâm, thật không nghĩ tới, cậu sẽ đến chỗ của tôi." Một giọng nói sáng khoái của phái nam vang lên ở phía sau lưng của bọn họ, Nhược Tuyết quay đầu lại. Là anh ta!

Lần trước có ghé đến nhà, người đàn ông này hình như là cảnh sát. Đúng là cảnh sát! Tại sao Lương Úy Lâm lại đưa cô tới nơi này?

"Tôi tới, báo tin tình báo cho cậu. Không biết cậu có hứng thú không?"

"Tình báo của cậu, tôi cầu còn không được. Chỉ là cậu đã đến tận cửa rồi, tôi thế nào cũng phải long trọng tiếp đãi một chút chứ? Hi, cô gái nhỏ, làm sao cô còn đi theo bên cạnh cậu ta? Có phải cậu ta uy hiếp cô không?" Giang Hạo Nhiên đẩy cửa gỗ ra nói.

Mới vừa rồi ở trong phòng nghe đến có tiếng xe dừng ở cửa ra vào, anh nhìn trên máy theo dõi thấy Lương Úy Lâm cho nên lập tức ra ngoài. Không nghĩ ra tới bên ngoài còn có vui mừng lớn hơn, cậu ta thế nào lại mang theo một cô gái đến cùng, hơn nữa cô gái này chính là người mà mấy năm trước bọn họ khi ở nhà cậu ta gặp được.

Ha ha, thật là nhìn không ra, bình thường không có bao nhiêu hứng thú đối với phụ nữ, Lương Úy Lâm, bên cạnh lại nuôi một người phụ nữ mấy năm đều không đổi, điểm này thật sự khiến cho anh rất tò mò! Hơn nữa là nuôi từ nhỏ đến lớn a.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

"Xin chào, cảnh sát Giang." Ngược mắt nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như trước, giống như mặt trời mùa đông, chiếu rọi lòng người ấm áp.

"A, tha cho tôi đi, gọi tôi Hạo Nhiên là được rồi. Nói cho tôi biết, Lương Úy Lâm có khi dễ em không? Yên tâm đi đây là địa bàn của tôi, nhất định tôi sẽ vì em mà làm chủ." Giang Hạo Nhiên vỗ ngực một cái, đầy nghĩa khí.

"Giang Hạo Nhiên, tôi không phải tới để nghe cậu nói nhảm." Lương Úy Lâm đứng ở một bên lạnh nhạt nói.

"A, thì ra là tôi đã chậm trễ Lương tổng rồi, vậy thì . . . ." Hai chữ 'mời vào' còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, một tiếng thét chói tai đầy kinh ngạc đã cắt đứt lời mời của cảnh sát Giang.

"Lương Úy Lâm, thật sự là anh. Quả nhiên thực là anh rồi! Làm sao anh lại đến nhà chúng tôi?" Ông Điem Điem quan sát từ máy theo dõi ở trên lầu thấy là Lương Úy Lâm, trên người còn đang mặc tạp dề không có còi xuồng liền chạy như bay ra ngoài.

Giang Hạo Nhiên thật đáng ghét, không nói cho cô biết Lương Úy Lâm sẽ đến nhà bọn họ! Thật là quá đáng!

"Lương Úy Lâm, làm sao anh lại rảnh rỗi mà tới đây?" Bởi vì nhìn thấy thần tượng mà khiến Ông Điem Điem không để ý anh tới còn dẫn theo một cô gái. Ông Điem Điem mất tởm, dùng ánh mắt than thở quan sát từ trên xuống dưới người đàn ông cả người tản ra hơi thở hắc ám, trong mắt, trong lòng của anh ta đều là khí chất lạnh lẽo, nhất cử nhất động của anh ta so với lão đại trong phim xã hội đen còn làm cho người ta mê muội hơn.

Nhưng anh ta là người mà cô ái mộ lâu rồi, từ lần trước khi gặp mặt nhau trong hôn lễ của cô và Hạo Nhiên, cô đối với anh là nhớ mãi không quên. Nhưng Hạo Nhiên nói anh rất bận không phải muốn gặp là gặp. Cuối cùng còn bày ra lý do càng kỳ quái hơn, anh ta là hắc đạo, Hạo Nhiên là cảnh sát, bọn họ không thể tới lui thân mật được.

Được rồi được rồi, coi là anh nói đúng, nhưng bọn họ không phải là bạn học thì cũng là bạn bè sao? Hơn nữa chính anh đã từng cùng một người, nhiều lần đã đi tìm anh ta, đừng tưởng rằng cô không biết, cho nên anh lấy lý do này để gượng ép! Nhưng Giang Hạo Nhiên không mang cô cùng đi, cô căn bản không biết anh ta ở nơi nào? Làm sao tìm được?

Cho nên, hôm nay lần nữa gặp được anh ta, cô thật sự rất vui!

"Giang Hạo Nhiên, quản vợ của cậu cho tốt vào." Lương Úy Lâm kéo cánh tay của Ông xuống. Anh thật sự chịu đủ rồi, tại sao Hạo Nhiên lại có người vợ như thế? Đáng dáp Quân hạo cũng không tệ là nhân tài tại sao không thấy cô ta mê muội?

"Điem Điem, buông tay." Giang Hạo Nhiên vô cùng nhúc nhủ, chỉ chỉ Nhược Tuyết đang lúng túng đứng ở bên cạnh xe. Vợ anh cái gì cũng tốt, nhưng khi vừa nhìn thấy Lương Úy Lâm thì không thể không chế tâm tình của mình. Xem Young and Dangerous đến tẩu hỏa nhập ma, cuộc sống của Lương Úy Lâm so với trên điện ảnh thì những thứ muốn biết kia có đầy máu tanh gấp bao nhiêu lần, chỉ có những người đơn thuần mới đi sùng bái người của hắc đạo. Không từ mà biết, nhìn thì cũng biết người con gái bên cạnh anh ta bị áp bức như thế nào rồi.

"Ah? Cô là. . . ." Cuối cùng Ông Điem Điem cũng phục hồi tinh thần rung động quá mức khi thấy thần tượng. Cô gái này so với mình cũng không khác biệt tuổi cho lắm, bộ dạng nhu nhược kia không phải là người phụ nữ của Lương Úy Lâm chứ?

Nhưng trong phim Xã Hội Đen, người phụ nữ của lão đại không phải là mỹ nữ ba vòng hấp dẫn sao? Mỹ nhân cổ điển trước mắt thấy thế nào cũng không giống! Có người phụ nữ nào của lão đại lại giống như vậy? Làm sao có thể?

"Tôi là. . . . . Chúng tôi. . . . ." Nhược Tuyết không biết trả lời làm sao, thoát nhìn là vấn đề đơn giản là người phụ nữ của anh ta, nhưng nói như thế nào đây? Tình nhân cũng là người phụ nữ của anh?

"Quản tốt cái miệng vợ của cậu lại. Không nên hỏi, không nên nói lung tung!" Mặt Lương Úy Lâm lạnh như băng đi vào cửa, giống như trở về nhà mình, rất tự tại.

"Người phụ nữ của cậu ta. Chiều cô cô ấy một chút" Giang Hạo Nhiên nói nhỏ ở bên tai Ông Điem Điem sau đó đi vào, Lương lão đại mà tức giận thì thật không hay. Anh còn muốn lấy được nhiều tin tình báo từ cậu ta. Mặc kệ nguyên nhân cậu ta đưa người phụ nữ của mình tới nhà anh, dù thế nào đi nữa anh nhất định phải đào được tin tức từ chỗ của cậu ta.

"Không cần khẩn trương, tôi là Điem Điem, là vợ của Giang Hạo Nhiên. Chúng ta đi vào thôi." Ông Điem Điem luôn háo khách, nghe chồng mình nói là người phụ nữ của Lương Úy Lâm thì càng thêm vui vẻ, có lẽ cô có thể biết được nhiều tin tức quý giá của thần tượng từ cô ấy. Người phụ nữ của anh chắc cũng là một người lợi hại chứ? Nếu không sao có thể ở bên cạnh anh ta? Nhưng trước mắt lại không giống một người phụ nữ lợi hại! Nghi vấn rất nhiều trong đầu của Ông Điem Điem cần giải đáp.

"Tôi là Nhược Tuyết." Đã nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có một người đồng lứa thân mật với mình như vậy, Nhược Tuyết cảm thấy vui vẻ, nhưng sau nhiều năm sống như vậy cô cũng không biết làm sao đáp lại sự nhiệt tình của cô ấy, chỉ có thể cô ấy hỏi một câu cô trả lời một câu. Hơn nữa thân phận đặc biệt của cô làm cho lòng cô cảm thấy tự ti.

"Nhược Tuyết, Nhược Tuyết. . . . . Tôi có thể cứ gọi cô như vậy sao?" Kéo cánh tay của Nhược Tuyết, Ông Điem Điem cảm thấy cô thật khản trương.

"Ừm".

"Nhược Tuyết, cô không cần khăn trương! Cô xem, bên kia là rau do tôi trồng, cô đến đây xem đi" Vì không muốn để cho cô khăn trương, sau khi vào nhà Ông Điem Điem đưa cô tới vườn hoa bên cạnh có miếng đất nhỏ trồng đủ các loại trái cây và dưa, vui vẻ nói.

"Trồng rau?" Nhược Tuyết lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy một biệt thự kiểu Nhật được thiết kế tinh xảo, có ba tầng lầu, tường ngoài trang trí thật thoải mái và ấm áp, gió diên viên thích hợp cho một gia đình nhỏ ở.

Trước cửa có một vườn hoa, không trách được Ông Điem Điem có thể nhanh trí nghĩ đến trồng rau ở trong vườn hoa này.

"Đúng vậy, những thứ kia đều là do tự tay tôi trồng! Chúng phát triển không cao lắm, Hạo Nhiên nói với tôi bởi vì tôi chỉ dùng chất dinh dưỡng từ thiên nhiên..." Vừa nói đến những thứ này Ông Điem Điem thao thao bất tuyệt, khó có được cùng người khác tán gẫu nên cô chỉ muốn giới thiệu một chút.

Nhược Tuyết nghiêm túc nghe Ông Điem nói xong, sinh lòng hâm mộ. Có cuộc sống như vậy, rất đơn giản và vui vẻ! Nhưng cuộc sống đó đối với cô thật xa xôi!

Nhìn chung quanh một chút, phong cách phòng ốc đều không sai biệt lắm, chỉ khoảng cách giữa các phòng rất xa. Nội thất bên trong sang trọng, giá tiền nhất định không rẻ?

"Nhược Tuyết, cô thích vườn hoa của chúng tôi sao?" Ông Điem Điem nói được là làm được, sau đó ngắm nhìn Nhược Tuyết, hỏi.

"Thích." Rất ấm áp rất ngọt ngào.

"Bọn họ đều nói quá nhỏ, nhưng tôi thấy Hạo Nhiên cũng thích ở nơi này." Ở nơi này nhà họ Ông cũng được coi là danh môn vọng tộc, đối với chuyện của con gái sẽ không mơ hồ, nhưng con gái cùng con rể thích ở biệt thự này nên Ông đại lão gia cũng không có biện pháp.

Nghe cô ấy nói giống hệt cô con gái nhỏ đang oán trách, Nhược Tuyết chỉ là cười nhạt. Điem Điem nhất định rất hạnh phúc, bởi vì cô ấy có ba mẹ còn có người chồng yêu thương, còn cô chỉ là một người. . . . .

"Nhược Tuyết, cô có chuyện gì không vui sao?" Vào đại sảnh, ông Điem Điem mới phát hiện Nhược Tuyết giống như đang có tâm sự.

"Không có." Nhược Tuyết cười khổ, biểu hiện của cô rõ ràng vậy sao?

"Nếu không, chúng ta cùng nhau làm bánh ngọt có được hay không?" Mới vừa rồi cô vội vàng đi vào bếp, thấy chồng mình đi ra ngoài, cô nhìn thấy Lương Úy Lâm nên mới chạy theo, một nửa bánh ngọt đã được làm đặt ở nơi nào?

"Tôi không biết làm! Cô dạy cho tôi được không?" Có chuyện để làm có lẽ sẽ không nhàm chán nữa, cô cũng sẽ không muốn quá nhiều thứ không nên muốn.

"Được." Kéo tay Nhược Tuyết, hữu tình kỳ diệu của hai cô gái bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bữa tiệc

Editor Cát

Trong thư phòng sáng ngời, Lương Úy Lâm nhìn vào tư liệu đang truyền từ trong máy fax, không nói lời nào.

"Lâm, đây là. . . ." Có thể làm cho Giang Hạo Nhiên kinh ngạc như thế, chứng minh chuyện lớn rồi.

"Tuyệt đối có thể giúp cho cậu thăng lên mấy cấp" Lương Úy Lâm không nhúc nhích tay kéo những tư liệu kia, anh thoải mái ngồi ghế sa lon.

"Lâm, cậu không thể vô duyên vô cớ cho tôi ân tình lớn như vậy chứ chứ?" Giang Hạo Nhiên đem tư liệu từ máy fax lại, kích động trôi qua, anh bắt đầu tỉnh lại, mục đích Lương Úy Lâm lại làm như vậy.

Bằng chứng Trần Tín cấu kết với hắc đạo để rửa tiền, đây là loại bằng chứng mà trong ngành ai cũng muốn có được, giờ lại xuất hiện trước mặt anh, anh làm sao có thể bình tĩnh?

Thời gian trước xác của Trần Tín và con trai hắn, Trần Chi Trình bị người ta vứt ở ngoài ngoại ô, tổ Trọng Ân đã tham gia điều tra nhưng tiến triển vẫn chậm chạp chỉ có phán đoán bước đầu là do việc rửa tiền chia không đều nên tổ chức kia đã giết.

Nhưng tư liệu trong tay bọn họ rất ít, cấp trên giao xuống lệnh từ trong vòng ba tháng phải phá được án, anh đang nhúc nhét đầu óc, tính toán không được định đi tìm Lương Úy Lâm. Kết quả anh không đi tìm thì cậu ta lại chủ động đến đưa chứng cứ tận cửa cho anh.

Đây quả thật là một phần quà lớn!

Chỉ là giao tình của anh và Lương Úy Lâm, biết được cậu ta không nhiều chuyện như vậy, hơn nữa chưa bao giờ làm chuyện không có lợi với mình. Ngày Lâm lần này mục đích là cái gì? Giang Hạo Nhiên anh có thể giúp được cậu ta chuyện gì chứ?

"Vậy cậu cảm thấy tôi có mục đích gì?" Lương Úy Lâm không đáp mà hỏi ngược lại. Dám động đến người của Lương Úy Lâm, cho tới bây giờ chưa có ai sẽ có kết quả tốt, Trần Tín cùng là tự chuốt họa mà thôi. Dĩ nhiên, ở trước mặt của Hạo Nhiên, anh vĩnh viễn sẽ không nói ra.

"Cái này, tôi đoán không ra rồi. Không bằng, cậu cứ gọn gàng dứt khoát một chút đi?" Giang Hạo Nhiên đứng lên đem tài liệu cất trong tủ bảo hiểm dưới bàn sách trước mặt, nhìn mặt của Lương Úy Lâm không có thay đổi gì. Tư lòng của Lương tổng ai có thể đoán được? Những tên tội phạm gian trá xảo quyệt kia anh đều có thể nhìn ra đầu mối nhưng với Lương Úy Lâm, anh không dám tùy tiện suy đoán.

Nếu như là Quân Hạo, có thể sẽ đoán được một chút, nhưng anh thì không cần.

"Không có." Lương Úy Lâm đi tới phía trước cửa sổ, nhìn ánh nắng tươi sáng phía ngoài. Thời tiết thật tốt!

"Vậy hôm nay cậu đưa cô ấy tới làm gì?" Việc công quá nặng, buồn bực không bằng hàn huyên chút chuyện riêng tư.

"Hạo Nhiên, tôi phát hiện cậu rất giống Quân Hạo, càng ngày càng nhiều chuyện." Lương Úy Lâm cũng không tính trả lời vấn đề này cho cậu ta. Bởi vì, anh cũng không có đáp án. Chỉ là nghe cô nói muốn ra ngoài, một chút kích động đưa cô tới đây.

"Tôi chỉ là quan tâm cậu thôi. Đối với cô ấy, cậu vẫn tiếp tục như thế sao?" Giang Hạo Nhiên đi tới sánh vai cùng anh. Sáu năm trước, việc ngoài ý muốn kia anh cũng có biết đến, nhưng những năm gần đây người nhà Lăng gia cũng đã trả giá thật lớn. Thân là nhân viên cảnh vụ, đứng ở góc độ Lăng gia, ân oán giữa bọn họ nên chấm dứt rồi, Nhược Tuyết còn trẻ, phải có cuộc sống riêng của cô. Nhưng anh lại là bạn tốt của người ta, anh lại không có cách nào nói ra lý do tốt hơn. Bởi vì anh không biết thật sự Úy Lâm đang nghĩ gì.

"Hạo Nhiên, có rảnh thì quan tâm nhiều tới vợ cậu một chút." Lời nói của Giang Hạo Nhiên vạch trần suy nghĩ trong lòng của anh, anh muốn làm gì ư? Anh cũng không biết rõ, anh chỉ biết anh vẫn chưa chơi đủ cô, làm sao để cô đi nhanh như vậy? Ít nhất bây giờ anh vẫn muốn ở chung một chỗ với cô.

Dù sao chỉ cần anh không buông tay, cô vĩnh viễn không bay ra khỏi lòng bàn tay của anh.

Lúc nào sẽ để cho cô đi? Sẽ có ngày đó chứ? Rồi anh cũng sẽ chán nản, đối với phụ nữ, anh từ trước đến giờ không tham lam. Cô là người đầu tiên có thể làm cho anh cảm giác thế nào cũng không đủ, có chút mất không chế.

Nhưng để cô rời đi? Không dễ dàng như vậy!

"Điềm Điềm rất tốt, không cần tôi đặc biệt chăm sóc." Đối với người vợ thiên kim tiểu thư của mình, Giang Hạo Nhiên rất yên tâm. Bởi vì cô luôn luôn chỉ thích ở trong nhà đọc sách, làm chuyện nhà, cuộc sống vô cùng đơn giản. Chuyện mất khống chế duy nhất là vô cùng mê muội mất với Lương Úy Lâm, coi cậu ta như thần tượng, rất sùng bái. Điềm này cũng là bất đắc dĩ.

Trông mặt Lương Úy Lâm thấp xuống không nói thêm gì nữa.

"Sẽ đón năm mới ở trong nước sao?" Lương Úy Lâm luôn luôn ít nói, Giang Hạo Nhiên chủ động hỏi.

"Không biết." Ngày mai bọn họ sẽ phải lên đường đến Zurich rồi. Nhiều năm như vậy không có thăm mẹ, lần này thế nào cũng không từ chối được nữa rồi.

"Ừ, có kế hoạch gì sao?" Giang Hạo Nhiên đưa qua một điều thuốc.

"Zurich." Người có kế hoạch là anh chứ? Lương Úy Lâm nhận lấy điều thuốc Hạo Nhiên đốt.

"Lương lão đại, vẫn tốt chứ?" Giang Hạo Nhiên hỏi, có chút không tự tại.

"Tôi thấy cậu muốn hỏi Nhan Thanh Uyển có tốt không chứ?" Lương Úy Lâm nói thẳng tên của mẹ mình. Nhiều năm qua, Nhan gia vẫn có hỏi thăm vị trí của mẹ anh chỉ là anh không để ý tới mà thôi. Không nghĩ tới hôm nay Hạo Nhiên lại hỏi.

Nhà họ Nhan cùng Giang gia đều là thư hương môn đệ, hơn ba mươi năm trước, mới 16 tuổi Nhan Thanh Uyển vô tình cứu Lương Ngạo Vũ đang bị thương, từ đó hai người bắt đầu đoạn khổ duyên này.

Nhưng Nhan gia làm sao có thể để con gái yêu của họ ở bên ngoài cùng với một tên côn đồ các kẻ biết đánh nhau đây? Với lại tuổi còn nhỏ sợ lúc đó bà bị ngộ nhận nên đã nhốt bà lại, đoạn tuyệt liên lạc với bên ngoài.

Suốt cả một năm, Nhan Thanh Uyển bị cha mẹ nhốt trong nhà, cầu xin thế nào cũng vô ích. Bà không dám tự sát cũng không dám tuyệt thực bởi vì muốn sống để gặp lại mặt Lương Ngạo Vũ.

Sau khi trở lại Thái Lan thương thế của Lương Ngao Vũ tốt lên, làm chủ gia tộc nhà họ Lương, chú của Lương Ngao Vũ không may mất đi khiến cho hắc đạo Quần Long Vô Thủ ở Đông Nam Á một mảnh hỗn loạn. Trải qua suốt cả một năm gia tộc đấu tranh, thiếu niên hai mươi đã giải quyết tất cả vấn đề, quyền lực lớn nhất ở Lương thị nằm trong tay đường huynh, nhưng bị Lương Ngao Vũ bắn một phát chết ngay ở trước mặt của mọi người.

Lương Ngao Vũ dùng vũ khí cộng với thủ đoạn ôn hòa, nhanh chóng bình định những kẻ đối đầu trong gia tộc nhưng lại vô cùng hữu hiệu. Từ đó ông ta mở ra một bầu trời dùng quyền lực và tiền bạc từ từ xây dựng địa bàn của mình.

Từ trong địa ngục bò ra ngoài, ông ta rốt cuộc có thể đem người phụ nữ mình yêu thích đi cùng.

Nhưng dù cho ông ta có quyền lực như thế nào? Cha mẹ của Nhan Thanh Uyển vẫn không tán thành bọn họ, vì ông ta là người của hắc đạo tay dính đầy máu tanh.

Trên đời này không có gì có thể cản Lương Ngao Vũ! Ông ta đưa một đám thủ hạ cầm trong tay những vũ khí tân tiến nhất xông vào nhà họ Nhan ngay trước mặt mọi người ở Nhan gia đem Nhan Thanh Uyển đi.

Trên đời này, cũng chỉ có Nhan Thanh Uyển là cô gái có thể vì tình yêu hy sinh tất cả, cho lên mới có được tình yêu của Lương Ngao Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

editor Cát

"Úy Lâm, vợ chồng Nhan lão gia tử, hai người đã tám mươi tuổi rồi, tuổi càng lớn càng nhớ nhưng thời trẻ con gái mình bị mang đi. Bọn họ không chỉ một lần tới nhờ tôi giúp họ." Giang gia cùng Nhan gia lui tới tương đối mật thiết, biết anh làm việc ở cục cảnh sát, hai người bọn họ thường tới hỏi anh. Anh muốn từ chối nhưng không được.

"Đó không phải là vấn đề tôi có thể giải quyết" Lương Úy Lâm khạc ra vòng khói, hồi lâu mới trả lời. Ân oán của đời trước, anh không có biện pháp nào để can thiệp, huống chi hai người kia là cha mẹ của anh.

"Úy Lâm, ít nhất bọn họ là cha mẹ của cậu. Chỉ cần cậu muốn, nhất định có thể nói mà đúng không? Hai người đã hỏi hận chuyện đã làm năm đó rồi. Bọn họ không mong gì khác chỉ mong lúc còn sống có thể gặp con gái mình một lần, như vậy họ có lỗi gì? Huống chi hai người đó cũng là người thân của cậu, cậu có thể giúp một chút được không?" Giang Hạo Nhiên dè dặt thuốc xuống, đôi tay đặt trên vai của Lương Úy Lâm, trong giọng điệu rõ ràng có kích động.

Làm sao anh có thể không kích động? Trái tim đều làm bằng thịt đó, hai lão nhân gia tóc đã hoa râm, luôn vì chuyện của con gái mà không yên, anh làm sao có thể làm ngơ?

"Hạo Nhiên. . . ." Về mặt Lương Úy Lâm lạnh lạnh. Mẹ của anh bên kia còn có chuyện không thể giải quyết, Hạo Nhiên lại muốn anh đi đối với bọn họ về chuyện lá rụng về cội. Nói thế nào? Có lẽ mẹ anh đã đem chuyện cũ này chôn giấu trong ký ức rồi, quên đi có gì không tốt đây?

"Úy Lâm, cậu biết. Tôi chưa bao giờ ăn nói khép nép cầu người, nhưng lần này, cậu giúp tôi một lần được không?" Giang Hạo Nhiên trong giọng điệu có kiên định cùng cố chấp.

"Tôi không dám bảo đảm bà ấy sẽ trở về." Có lẽ là trong mắt người đời, Lương Ngao Vũ cùng Nhan Thanh Uyển đều là ích kỷ, vì tình cảm mà bọn họ từ bỏ người thân bạn bè, chỉ vì trong mắt bọn họ ngoài trừ cùng nhau cũng không có chuyện gì khác nữa. Nhưng giờ phút này, Lương Úy Lâm chợt vì chuyện của cha mẹ mình mà cảm thán. Cuộc sống này có thể làm được chuyện như vậy, sẽ không hối tiếc?

Lần đầu tiên, chưa bao giờ vì bất cứ chuyện tình cảm nào mà phiền não, Lương Úy Lâm lại lộ vẻ xúc động. Nhưng người như anh cả đời này không có cách nào hiểu cảm giác này.

Anh không có tâm, không có tình.

"Úy Lâm, mặc kệ như thế nào, cảm ơn cậu trước." quả đấm nặng nề mới vừa giơ lên, nghĩ đấm lên người bạn tốt nhưng anh lại nhanh chóng tránh được.

"Giang Hạo Nhiên, cậu không phải muốn lấy ân báo oán chứ?." Lương Úy Lâm không nói gì thêm đi ra thư phòng, bọn họ trò chuyện giống như hơi lâu rồi, nên phải về.

"Úy Lâm, không bằng ở lại nơi này ăn xong cơm tối rồi trở về?" Giang Hạo Nhiên đi theo ra ngoài.

**

"Nhược Tuyết, cái này trứng phải khuấy như vậy thì bột mì mới có thể trộn lẫn tốt được..." Phòng bếp rộng rãi sáng ngời, Ưông Diễm Diễm mặc tạp dề màu hồng thuận tay chỉ dạy Nhược Tuyết vụng về.

"Thật xin lỗi, Diễm Diễm." Nhược Tuyết đỏ mặt, những năm gần đây cô chưa bao giờ xuống bếp, khuấy trứng gà cũng không khuấy tốt, thật mất mặt quá.

"Đừng nói xin lỗi. Vừa mới bắt đầu học ai cũng như vậy thôi." Ưông Diễm Diễm không thèm để ý thêm một muỗng đường vào lòng trắng trứng, cô nói.

Mẹ của cô và các chị cô không có ai biết nấu ăn, nhưng cô biết bởi vì cô thích làm chuyện nhà!

"Nhược Tuyết, lúc ở nhà có phải Lương Úy Lâm cũng khô khốc không thèm nói lời nào không?" Ưông Diễm Diễm nghiêm túc nhìn Nhược Tuyết học khuấy trứng. Bình thường ở bên ngoài luôn lãnh khốc khi ở nhà một mình có phải cũng giống như vậy? Nhược Tuyết làm sao chịu được?

"Anh ấy. . . . . Tương đối ít nói chuyện." Không dám đối mặt với đôi mắt to đang tò mò của Ưông Diễm Diễm. Bọn họ ở nhà bình thường đều làm sao có thể nói nhiều. Hơn nữa quan hệ giữa bọn họ không phải như Diễm Diễm nghĩ, giữa bọn họ thật sự không có chuyện gì để nói.

"Vậy làm sao hai người quen nhau?" Một người đàn ông luôn ít nói như vậy làm sao theo đuổi một cô gái đây? Nhược Tuyết xem ra cũng là người ít nói, vậy bọn họ ở chung một chỗ không phải rất buồn tẻ sao?

"Chúng tôi. . . . ." Động tác trên tay ngừng lại, Nhược Tuyết không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

"Nhất định là anh hùng cứu mỹ nhân phải hay không? Vào một đêm tối, cô bị một đám đàn ông điên cuồng vây trong bóng tối ở hẻm nhỏ, mắt thấy sắp bị lãng nhục sau đó Lương Úy Lâm xuất hiện như một vị anh hùng, anh ta chỉ dùng vài ba chiêu liền có thể đánh cho đám người kia toi bời, rồi cứu cô, cô sau đó ái mộ anh ấy nên lấy thân báo đáp có đúng hay không?"

Người đơn thuần quả nhiên sống rất vui vẻ. Đối với do dự của Nhược Tuyết, Ưông Diễm Diễm cho là cô đang ngượng ngùng, cô xem phim Hồng Kông thấy phần lớn các thiếu nữ thanh thuần cứ như vậy mà bị các anh hùng trộm mất trái tim, chắc giữa Nhược Tuyết cùng Lương Úy Lâm là như vậy.

"Diễm Diễm. . . . ." Khóe miệng Nhược Tuyết nhẹ nhàng cười một tiếng, sức tưởng tượng của cô ấy quá phong phú? Giữa bọn họ mà đơn thuần như vậy thật tốt biết bao! Nhưng cho dù là bọn họ gặp nhau ở tình huống như vậy thì Lương Úy Lâm cũng không phải là loại sẽ động thủ đi đánh người mà anh ta chỉ cần dùng súng, bằng tốc độ nhanh nhất để giải quyết vấn đề. Táy máy chân tay chuyện của người khác thật không tốt lắm.

"Tôi biết ngay mà, tôi nhất định có thể đoán ra được." Thấy Nhược Tuyết cười, Diễm Diễm nghĩ suy đoán của mình càng thêm chắc chắn rồi, cô không đi làm biên kịch thật sự là đáng tiếc.

"Diễm Diễm, cô xem được chưa?" Nhược Tuyết chỉ cười không nói, về người đàn ông kia, cô thật không muốn nói nhiều lời, cũng không biết phải nói gì cho được. Làm sao Diễm Diễm đối với anh ta cảm thấy hứng thú như vậy? Nếu để cho cô ấy biết mặt khác trong con người kia thì cô ấy sẽ sợ đến không dám hỏi ấy chứ?

"Được rồi, không có sai biệt lắm." Diễm Diễm lại gần nhìn một chút, đem bánh ngọt Nhược Tuyết khuấy tốt bỏ vào giấy đặt trong vòng đĩa nướng bánh ngọt, thuận tay làm cho bằng lại sau đó bỏ vào lò nướng, động tác nhanh chóng và lưu loát.

"Diễm Diễm, cô thật lợi hại." Động tác Diễm Diễm lưu loát khiến Nhược Tuyết nhìn ngây người.

"Nhược Tuyết, chỉ cần cô đem suy nghĩ của mình để xuống chỉ suy nghĩ là mình muốn nấu cho người mình thương yêu nhất ăn, cô có dụng tâm học thì sau đó sẽ nấu rất ngon." Ưông Diễm Diễm vô tâm nói xong, nhưng Nhược Tuyết lại cảm thấy khổ sở.

Cô không có người yêu, ngay cả người nhà cũng không có, cô làm cho ai ăn đây? Thật là chuyện nực cười.

"Nhược Tuyết, thế nào? Có phải hay không nghĩ tới Lương Úy Lâm rồi hả?" trong thời gian họ đang đợi bánh ngọt ra lò, hai người nói chuyện phiếm, nhưng làm sao Nhược Tuyết lại cúi đầu xuống đây?

"Không phải, tôi. . . . ." Diễm Diễm cũng thật biết tìm lý do cho cô! Nhớ anh ta? Ha ha làm sao có thể? Quan hệ giữa bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới chữ này. Nhưng tại sao nghe lời ngọt ngào này mặt cô có chút nóng lên đây?

"Vậy là cái gì? Cô xem, mặt đỏ rần!" Diễm Diễm cười nói.

"Nào có?" Nhược Tuyết không được tự nhiên, đưa tay phủ lên gương mặt đang nóng lên của mình nhưng mới vừa rồi lúc khuấy bột trên tay còn dính bột mì chưa rửa, cứ như vậy dính trên mặt cô.

"Ha ha. . . . ." Nhìn bộ dạng đang luống cuống của Nhược Tuyết, mặt mũi dính bột Diễm Diễm không tìm không phải nỡ nụ cười. Nhược Tuyết sao lại thế?

"Diễm Diễm, cô xấu lắm!" tâm tính của trẻ tuổi bị kích phát ra ngoài, Nhược Tuyết lấy tay dính vào bột mì ở trên mặt bàn dùng còn dư hường tới quẹt trên mặt Diễm Diễm.

Nhưng Ưông Diễm Diễm nhanh chân chạy trốn.

"Nhược Tuyết, cô mới hư." Vừa cười to vừa chạy, hai cô gái không lớn không nhỏ cứ như vậy ở trong phòng khách náo loạn lên.

"A. . . . ." Mắt thấy sẽ phải đuổi theo Diễm Diễm, Nhược Tuyết lại đụng vào bức tường cứng rắn bằng thịt, sức lực không nhỏ khiến cô bị bắn ngược lại, tiếp sau đó cô có thể đã hôn sàn nhà nhưng có một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy hông cô.

“Cẩn thận.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Ice Cream

Editor Cát

Không đợi Nhược Tuyết lấy lại tinh thần, hơi thở phải nam quen thuộc đã bao phủ toàn thân cô, làm cho cả cơ thể cô nóng lên mà không biết phải làm sao. Anh sao lại đi ra đây? Cô làm sao lại chặt vật mà đụng phải anh như vậy? Vừa nghĩ đến trên mặt mình còn dính bột mì, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhược Tuyết lập tức đỏ lên.

.

"Thật xin lỗi." Ở trước mặt của anh, nhiều nhất cô cũng chỉ nói có một câu, lúc này cũng không phải ngoại lệ. Mặc kệ là đúng hay sai cô vẫn luôn mở miệng nói xin lỗi trước.

"Em làm gì khiến mặt mình lại thành ra như thế này?" Khuôn mặt nhỏ bé ở trong lòng anh, ngửa lên bởi vì vừa rồi cô đuổi theo Diễm Diễm khuôn mặt có chút xấu hổ nhìn rất đáng yêu. Đáng yêu đến khiến anh không tự chủ được, nắm tay đường cong dịu dàng ở cằm của cô, bàn tay tí mỉ dịu dàng lau những vết bột mì dính trên khuôn mặt.

"Em theo Diễm Diễm . . . . học làm bánh ngọt. . . . ." Anh ở đây đang làm cái gì đấy? Tại sao có thể có những cử chỉ thân mật như vậy? Ngượng ngừng đi qua, Nhược Tuyết lại cảm giác được mình đang sợ, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

"Làm bánh ngọt?" Lòng mày xinh đẹp của Lương Úy Lâm nhíu lại, loại chuyện như vậy chỉ có vợ của Hạo Nhiên mới có thể làm chứ? Lại dám dụ dỗ người phụ nữ của anh?

Lương Úy Lâm không ý thức được mình còn ôm hông của cô gái nhỏ mà không thả ra, bọn họ hôn nhau làm cho vợ chồng nhà họ Giang đứng một bên che miệng cười trộm.

Trời ạ, thần tượng của cô, Lương Úy Lâm cũng có những lúc như tình như thế này sao? Nước miếng của Ưông Diễm Diễm như miếng muốn chảy ra. Thần tượng chính là thần tượng, những động tác đơn giản như vậy cũng làm cho người ta cảm thấy ưu nhã vô cùng! Hai con mắt của cô sắp biến thành hình trái tim rồi.

"Ông xã, anh ta rất đẹp trai đó nha! Lương Úy Lâm tại sao có thể đẹp trai như vậy?" Ưông Diễm Diễm rớt cuộc không nhịn được lên tiếng thờ dài nói.

"Ưông Diễm Diễm, ý của em là chồng em kém Lương Úy Lâm một sợi lông hả?" Giang Hạo Nhiên cũng không chịu được nữa, vợ của anh tại sao có thể ở trước mặt người ta làm cho anh mất mặt như vậy?

"À? Ông xã, thật xin lỗi. Không phải, không phải! Không nên tức giận nha! Anh hãy nghe em nói. . . . ." Giang Hạo Nhiên đẩy Ưông Diễm Diễm ra. Dọa cô sợ đến mức đang thưởng thức cảnh anh hùng cứu mỹ nhân cũng phải lập tức khôi phục thần trí đuổi theo.

Ừm. . . . .

Đều là Lương Úy Lâm không tốt, tại sao muốn ở trước mặt cô làm cho người ta cảm thấy không thoải, anh hùng cứu mỹ nhân? Chồng cô tức giận, lần này phiền toái rồi! Cô nhất định sẽ bị chinh đến rất thâm.

Bị vợ chồng nhỏ kia quấy nhiễu, thần trí của hai người kia cuối cùng cũng quay trở lại.

"Không có việc gì thì đi mặt rửa sạch sẽ, chúng ta phải về." Lương Úy Lâm buông cô ra, đơn giản giao phó, sau đó một mình đi ra ngoài trước.

Nhược Tuyết cắn môi, không dám nói gì lập tức đi rửa tay.

Lương Úy Lâm rời đi làm cho vợ chồng nhỏ đang ồn ào kia liền dừng lại, Giang Hạo Nhiên đi đến cửa trước nói: "Úy Lâm, không phải nói sẽ ở lại nơi này ăn cơm tối sao?"

Không dễ dàng gì Lương tổng lại tới thăm một chuyến, hơn nữa chuyến này vì anh phải giải quyết hai việc quan trọng, tại sao có thể để cho cậu ta đi nhanh như vậy? Không nói đến công việc, dù là bạn bè đi, tụ họp lại là việc nên làm. Nhưng anh không chắc chắn ta mình sẽ giữ được Lương Úy Lâm ở lại.

"Không cần." Thu hồi những tâm tình dư thừa vừa rồi của mình lại, trước mắt Lương Úy Lâm lại là bản mặt lãnh khốc vô tình của đại ca xã hội đen.

"Được rồi! Vậy thì để lần sau." Giang Hạo Nhiên biết nếu Lương Úy Lâm đã quyết định thì không ai có thể thay đổi điều đó.

Ở phòng bếp phía bên kia Uông Diễm Diễm thấy Nhược Tuyết đã rửa mặt xong liền đi, lôi kéo thế nào cô ấy cũng không để cho cô được toại ý.

"Diễm Diễm, tôi đi về trước đây, lần sau chúng ta rảnh rồi sẽ gặp nhau?" Người đàn ông kia đã đi ra ngoài trước, nhưng Diễm Diễm lại lôi kéo cô không để cho cô đi. Cô cũng muốn nán lại nhưng như thế anh ta sẽ tức giận. Anh không thích điều này.

"Nhược Tuyết, không phải sợ! Lương Úy Lâm đi rồi, cùng lắm sau đó gọi Giang Hạo Nhiên đưa cô trở về. Chúng ta tự mình làm bánh ngọt sắp xong rồi! Không cần đi có được hay không?"

"Diễm Diễm, chúng tôi còn có việc, cho nên. . . ." không có quen nói dối nên Nhược Tuyết thật sự tìm không ra có. Diễm Diễm, cô không làm khó tôi có được hay không? Sau đó anh ta tức giận thì làm thế nào? Cô không chịu nổi cơn giận của anh ta. Mặc dù hôm nay tâm tình của anh không tệ lắm nhưng tâm tình của anh ta thì ai dám tùy ý suy đoán, một giây trước có thể cái gì cũng không có, một giây kế tiếp có thể làm cho người ta cảm giác như địa ngục.

"Nhược Tuyết, sao cô lại sợ Lương Úy Lâm như vậy? Tôi rất luyến tiếc cô!" Diễm Diễm vẫn phải không đành lòng làm khó Nhược Tuyết.

Cô dám không sợ anh ta sao? Nhược Tuyết không cách nào trả lời cái vấn đề này.

"Diễm Diễm, để Nhược Tuyết đi đi, sự tử muốn nổi giận ở bên kia rồi." Giang Hạo Nhiên đi tới kéo tay vợ ra.

"Diễm Diễm, tôi đi về trước đây. Hẹn gặp lại!" Hường Giang Hạo Nhiên gật đầu một cái, Nhược Tuyết bước nhanh đi ra ngoài cửa, anh ta đã ở bên ngoài xe rồi, chỉ sợ trễ một chút thì cô sẽ bị bỏ lại một mình mất.

"Ông xã, Lương Úy Lâm thật quá đáng!" Nhìn bóng lưng Nhược Tuyết vội vàng rời đi, lần đầu tiên Uông Diễm Diễm cảm giác mình sùng bái thần tượng tại sao sẽ như vậy chứ?

"Hiện tại biết rõ chồng em tốt chưa?" Giang Hạo Nhiên siết chặt khuôn mặt tròn trịa, than thở!

"Ah, ông xã, em quên mất! Ngày hôm qua em có làm kem, muốn cho Nhược Tuyết nếm thử một chút." Người phụ nữ nhanh chóng đi làm, cô vội vội vàng vàng mở tủ lạnh ôm lấy cả một hộp kem lớn chạy ra ngoài cửa. Bánh ngọt chưa ăn được, vậy thì ăn kem đi! Vào mùa đông ăn kem sẽ có một cảm thú vị!

"Nhược Tuyết, Nhược Tuyết, chờ một chút. . . ." Lúc Nhược Tuyết ra đến cửa của biệt thự thì Uông Diễm Diễm đuổi theo ở phía sau lớn tiếng gọi.

"Diễm Diễm. . . ." Nhược Tuyết xoay người lại, về mặt nghi hoặc.

Cũng là lúc đang trên đường trở về, Lương Úy Lâm không giống như lúc tới, không có lái xe nhanh như vậy. Ngồi trong xe ấm áp, Nhược Tuyết cảm trong tay hộp kem mà Diễm Diễm đưa cho cô, gương mặt có chút lúng túng.

Sự nhiệt tình như vậy cô không có cách nào cự tuyệt, nhưng ở trước mặt người đàn ông này ăn kem thì thật không có ý tứ. Nhưng trong xe rất ấm nên kem bị hòa tan một ít, làm thế nào bây giờ? Vứt đi sao? Vậy thì phụ ý tốt của người ta mất! Thôi thì ăn một miếng đi!

Vừa liếm một miếng kem, Nhược Tuyết vừa liếc mắt lên lên nhìn khuôn mặt nghiêm túc đang lái xe. Anh sẽ không để ý cô đang ăn cái gì chứ? Cô đã cố gắng không phát ra bất kỳ thanh âm nào rồi.

Người phụ nữ này ăn đồ ăn thô mà, có cần thiết phải trông gà hóa cuốc như vậy không? Xe đang chạy, lúc đến chỗ ngoặt, Lương Úy Lâm chợt dừng xe lại ở ven đường, quay đầu lại, không có sự chuẩn bị làm cho Nhược Tuyết đang cắn kem ở miệng bỗng sững sờ ngồi bất động, anh muốn làm gì?

Ép miếng kem đang ở trong miệng mình nuốt xuống, anh nhìn cô chằm chằm không nháy mắt.

"Anh. . . . có muốn ăn kem không?" Anh ta nhìn cô như vậy có phải là muốn ăn Ice Cream? Sau khi hỏi câu này xong, gương mặt Nhược Tuyết ửng hồng. Trời ạ, cô vừa rồi nói gì? Tại sao cô có thể mời anh ăn kem cô đã cắn qua chứ?

Ánh mắt tối ám, anh giờ ngón tay thon dài mơn trớn môi sưng đỏ của cô, ánh mắt của anh có chút mỉa mai, cúi đầu trả lời: "Em ăn đi. . ."

Nhược Tuyết nhìn anh càng ngày càng tiến lại gần mặt mình, nhịp tim càng ngày càng đập nhanh, anh đang nghĩ gì đây?

"Chỉ là, nếu em còn cứ liếm như vậy, anh sẽ không chịu nổi..." Ngón tay của anh đặt ở cánh môi lạnh buốt của cô, vuốt ve, tham tiến vào quầng rừ đầu lưỡi của cô, một lần lại một lần nữa ấn xuống. . . .

Động tác kèm âm hiệu như vậy khiến kem trên tay Nhược Tuyết rơi xuống trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Gió mưa tanh máu (1)

Editor Cát

"Không cần. . . . . Ice Cream chảy hết. . . . ." Nhược Tuyết mồm miệng không rõ , bởi vì anh hôn đúng vào giữa đôi môi của cô, tí mĩ liếm láp, tư vị đôi môi cô có chút chua chua, ngọt ngọt.

Vừa nóng vừa lạnh! Anh đem cả thân thể kéo tới gần cô sau đó đưa tay ôm lấy cả người cô. Đầu lưỡi của anh duỗi đi vào, bọn họ hôn sâu hơn, càng nồng đậm, hương kem quần quít ở đầu lưỡi, giống như không thể nào nếm đủ! Chờ đến lúc anh buông cô ra thì môi cô như được bôi thêm một lớp son môi, hơi thở rối loạn, gương mặt đỏ bừng.

"Có muốn ăn hay không?" Anh cúi thấp ở bên tai của cô nói nhỏ , một bàn tay to trượt thẳng xuống phía sau lưng cô.

"Không cần, ăn xong rồi. . . . ." Cô không dám ở trước mặt anh ăn Ice Cream lần nữa. Có lẽ cả đời này cô sẽ không ăn Ice Cream. Một ngày bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng!

"Không phải ăn rất ngon sao? Em xác định là không cần?" Giọng nam khàn đục quanh quẩn ở bên tai cô, kinh nghiệm làm cho cô biết được rằng nghe giống như vừa trải qua vận động gì kịch liệt.

"Về nhà có thể ăn hay không?" Thanh âm mềm mại đáng thương, bởi vì anh lôi kéo tay nhỏ bé của cô đụng phải cái đó. Cho dù cách một lớp quần áo nhưng cái quen thuộc đó không nhỏ, cứng như vậy nên làm cho cô cảm thấy sợ. Cô sợ anh sẽ làm những chuyện kia ở bên ngoài, sắc trời vẫn còn sáng, cô không dám thật không dám! Cho nên cô chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

"Vậy thì. . . . . về nhà lại muốn. Không cần cúi đầu. ." Cặp mắt vốn đầy tình dục nhưng sau một giây lại đổi thành sát khí, anh nhanh chóng quay người, đồng thời tay kéo dây an toàn nịt lên động tác làm rất nhanh không hề có nửa điểm dài dòng. Nhanh đến mức khiến Nhược Tuyết không kịp phản ứng, xe đã vọt vàng lái đi, sau đó cô nghe được tiếng súng.

"Rầm- rầm- rầm" Đạn bắn ra như chớp, thoát cái bắn đến sát sườn xe.

Gương mặt ửng hồng phút chốc chuyển qua tái nhợt, trời ạ, chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ có người đuổi giết anh hay sao?

"Lương Úy Lâm, dừng xe! Không cần!" Tốc độ của xe quá nhanh, cổ vô cùng hoảng sợ, Nhược Tuyết thét lên. Trời ạ, đây là cô lần đầu tiên trong đời cô gặp phải chuyện này. Anh ta một tay vững vàng lái xe, một cái tay cầm súng, ánh mắt chỉ nhìn qua kính chiếu hậu, sau đó liền nhắm ngay, một viên đạn chuẩn xác bắn trúng người lái xe phía sau, hơn nữa ngay giữa mi tâm.

Phản ứng không kịp nữa, chiếc xe trực tiếp đụng phải vật cản trên núi, "phanh" một tiếng, nhất thời ánh lửa văng khắp nơi. Chiếc xe của Lương Úy Lâm rớt cuộc ngừng lại!

"Sợ sao?" Thay đổi tay cầm súng, lau gương mặt tái nhợt của cô. Chỉ là thời điểm kích thích mà thôi, cô có thể sợ đến như vậy? Còn không có để cho cô thấy máu chảy thành sông?

"Tại sao? Tại sao?" Cô chưa tỉnh hồn. Nếu như mới vừa rồi anh ta không có bắn trúng người kia, vậy thì người chế là anh ta chứ? Cuộc chiến đấu đáng sợ, tính mạng treo lơ lửng, thật sự là đáng sợ. Đáng sợ đến cô không cách nào tưởng tượng nổi.

"Bởi vì đây chính mà thế giới máu tanh." Mà em lại là người phụ nữ trên giường của tôi, em làm sao có thể không hiểu điều này?" Anh nói rất nhẹ, nhưng Nhược Tuyết nghe được thì bên trong lòng cô nặng tựa ngàn cân, sắp thở không nổi.

Người phụ nữ của anh ta? Lần đầu tiên từ đó được nói ra từ trong miệng của anh làm lòng cô chưa xót tột cùng. Đúng vậy, cô là người phụ nữ chỉ để làm âm giường, ở trong mắt anh vĩnh viễn không thoát được cô là vì chuộc tội mà ở bên cạnh anh mà thôi.

Người đàn ông này, luôn muốn để cô nhận được ánh mặt trời nhưng sau lại tàn nhẫn cho cô một cuộc sống vĩnh viễn đau khổ, để cho trước mặt anh cô luôn nhếch nhác đến nỗi ngay cả tự ái đều mất đi.

Xung quanh chợt im lặng đến đáng sợ. Một màn rượt đuổi sinh tử vừa rồi giống như đang đóng phim. Có phải tất cả đều được nắm ở trong lòng bàn tay của anh ta? Mà anh lại đơn thuần như vậy chơi thật tốt, vẫn là muốn để cho cô sợ?

Đôi môi Nhược Tuyết phát run, trên khuôn mặt chỉ có thể gương đôi mắt to chưa tỉnh táo bình tĩnh nhìn anh.

Ở nơi xa truyền ra âm thanh xe võ, anh buông cô ra thu súng lại. Nhược Tuyết rung rẩy ngồi dậy, ngược mắt nhìn qua kính chiếu hậu, một đám đàn ông dưới sự hướng dẫn của Bill nhanh chóng đi đến bên cạnh bọn họ.

"Chủ nhân, thật xin lỗi. Chúng tôi đã đến chậm." Bill đứng trước một đám người hướng về phía Lương Úy Lâm cúi đầu xin tội. Là hắn biết, chủ nhân không có mang người bên mình, nhất định sẽ bị kẻ thù phục kích. Cũng may lần này sát thủ Tony phả tới không có tình anh nhất bằng không chủ nhân sẽ không để cho bọn họ tìm được tung tích, vẫn là chủ nhân tốt, biết cách âm thầm bảo vệ bằng không bọn họ cũng không đuổi đến nhanh như vậy.

Nếu chủ tử vì chuyện này mà bị thương bọn họ chết vạn lần cũng không thoát trách nhiệm.

"Mọi chuyện đã xử lý tốt?" Trong lời nói của Lương Úy Lâm không có ý trách cứ. Nếu như không phải là anh cố ý để cho bọn họ đuổi theo, ai có thể ở trên địa bàn của anh mà tìm được anh? Nếu như không phải anh phóng túng, hai sát thủ ngay từ lúc ý đồ đến gần anh thì đã bị giải quyết hết. Anh chỉ là lâu không có vui đùa một chút, cho nên ngứa tay mà thôi.

"Một chết một bị thương, người bị thương đã mang về." Bill trả lời.

"Không được để cho hắn chết." Lương Úy Lâm chỉ dặn dò một tiếng, sau đó khởi động xe mà lái đi.

Nhược Tuyết cho là hôm nay trở về nhà sẽ kết thúc. Nhưng cô sai lầm rồi! Cô đánh giá cao thủ đoạn của Lương Úy Lâm rồi.

"Em muốn trở về phòng." Ở trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đối với Lương Úy Lâm là chuyện bình thường như cơm bữa, nhưng Nhược Tuyết lại bị hù dọa, sợ hãi vô cùng. Sau khi xe về đến nhà, cô trực tiếp liền muốn trở về phòng ngâm nước nóng mới có thể rửa đi khủng hoảng trong lòng mình.

Nhưng Lương Úy Lâm không nguyên tha cô, anh ta không nói một lời, kéo cô đi tới lâu nhò phía sau nhà nơi cô chưa bao giờ đi đến.

"Chủ nhân, bác sĩ Nghiêm đã ở bên trong." Bọn họ mới vừa đi đến gần cánh cổng, một người đàn ông áo đen đã đến báo.

Lương Úy Lâm chỉ là gật đầu một cái, sau đó trực tiếp đi vào.

Nhược Tuyết không nghĩ tới bên trong phòng còn có khoảng trống sáng đèn, dù bước chân của bọn họ rất nhẹ nhưng lại nghe được tiếng vang. Anh ta rốt cuộc mang cô tới nơi này làm gì? Bàn tay của cô đỏ mồ hôi, nhưng cô lại không cách nào hỏi ra lời.

Cho đến khi bọn họ đi tới bức tường thủy tinh bóng loáng trước mặt, anh ấn nhẹ tay lên vách tường, bức tường to lớn mở ra, hiện ra một số dụng cụ hiện đại ở trong phòng.

Một người đàn ông đang hôn mê nằm trên giường bệnh ngay giữa gian phòng, mặc dù được bọc một lớp băng gạc, nhưng đang bị thương nên máu thấm vào băng gạc, vết thương của hắn vô cùng nghiêm trọng, giống như sắp chết, trừ những đường cong trên máy theo dõi vẫn đang hoạt cho biết tim hắn vẫn còn đập.

Hắn ta là ai? Nhược Tuyết không dám nhìn tiếp, tay run rẩy không tự chủ nắm chặt cánh tay của Lương Úy Lâm.

Lương Úy Lâm lạnh lùng nhìn chăm chú người đàn ông kia "Nghiêm Quân Hạo, hắn lúc nào thì có thể mở miệng nói chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Gió mưa tanh máu (2)

editor cát

"Lâm, hắn có thể tỉnh táo lại, nhưng hắn bị nội thương quá nặng, nếu như bất chấp để cho hắn tỉnh lại, tôi không dám bảo đảm có thể để cho hắn sống nữa." Nghiêm Quân Hạo nhún vai một cái. Người đàn ông này bị thương nặng như vậy, xương sườn trên người đứt đoạn, hai chân đứt, hai cánh tay bị gãy xương, bị thương vô cùng. . . . .

Nhưng trước khi Lương Úy Lâm trở lại, anh ta không dám đường đột giải phẫu, bởi vì cậu ta ở trong điện thoại không có giao phó phải cứu sống hắn, cho nên, anh chỉ là tạm thời không để cho hắn chết đi.

"Tôi không muốn hắn sống." Ý tứ đã rõ ràng là anh chỉ muốn hỏi mấy câu sau đó anh an tâm rời đi.

Nghiêm Quân Hạo đã hiểu, lập tức tiêm vào người của người đàn ông trên giường, sau đó dụng cụ được bày ra đặt ở bên giường.

"Sợ cái gì, nếu như không phải là hắn ta chết, thì vừa rồi người chết là tôi. Mở mắt ra nhìn! Xem người muốn lấy mạng của tôi là như thế nào? Có muốn

báo thù không? Có muốn để cho hắn chết một cách thoải mái không?"

Cảm giác được người phụ nữ bên cạnh, toàn thân run rẩy, Lương Úy Lâm cố ý kéo cô đến trước giường, ép cô mở mắt.

"Tôi không muốn nhìn, không muốn. . . . ." Nhược Tuyết giùng giàng, đem mặt chôn ở trước ngực của anh, thế nhưng anh lại cường ngạnh không cho cô quay đầu lại.

"Muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi!" Nghiêm Quân Hạo xoa xoa mồ hôi trên trán đi tới, thấy vẻ mặt hoảng sợ của Nhược Tuyết, lòng mảy may xinh đẹp, Lâm lại muốn bức cô gái bé nhỏ này làm cái gì đấy? Không thấy người ta đã sợ đến gần chết sao?

Người đàn ông trên giường từ từ mở mí mắt, nhìn bốn phía xa lạ. Toàn thân hắn đều đang đau đớn, hắn không phải đã chết sao? Thực thi nhiệm vụ dù sao cũng chỉ có thể chết, chỉ là hắn không nghĩ tới thời điểm không có ai bên cạnh Lương Úy Lâm nhưng lại không giết được anh ta mà lại lái xe vào chỗ chết.

Mà hắn bây giờ là đang ở đâu, mặc dù không nhúc nhích được, nhưng trên đau đớn trên người nói cho hắn biết, ít nhất hắn vẫn còn sống. Là ai cứu đây?

Trong không khí một cổ dòng nước lạnh chảy qua làm cho trông mắt hắn ta suy yếu chuyển động là anh ta, Lương Úy Lâm. Thì ra là, cuối cùng vẫn còn tránh không khỏi!

"Người. . . ." Nhiệm vụ của bọn họ chính là giết Lương Úy Lâm, nhưng cuối cùng lại bị đưa tới đây. Giờ khắc này, anh ta mất đi tất cả niềm tưởng sống tiếp.

Lòng dạ của Lương Úy Lâm ở trong gian hồ độc ác ai mà không biết? Mà thôi năng lực của anh ta muốn biết là ai phải hắn đến, không phải rất đơn giản sao? Cứu hắn sống để làm gì kia chứ?

"TONY đâu?" Âm thanh lạnh đến không thể lạnh hơn, như từ địa ngục truyền đến khiến cho lòng người muốn chết, máu trong người tựa như bị đông lại.

"Tôi. . . . . Không. . . . . Biết. . . . ." Người nằm trên giường lắc đầu một cái, anh ta làm sao biết người cầm đầu của bọn họ đang ở đâu? Khi anh ta phái người ra ngoài giết Lương Úy Lâm, đoán chừng chính nơi bọn họ đang ở cũng đã chuyển đi? Những năm này, Lương Úy Lâm thả mặc cho anh ta đoạt mỗi làm ăn, chỉ là lười phải đi để ý mà thôi?

"Vẫn có thể tự biết rõ, Snejder đâu?" Đây mới là điều Lương Úy Lâm thật sự muốn biết. Lần trước để anh ta chạy thoát ở Tokyo, thủ hạ của anh vẫn không tìm được tin tức, điều này làm anh rất tức giận.

Thì ra là, đây mới là Lương Úy Lâm muốn biết. Người đàn ông nằm ở trên giường chợt nhắm mắt lại, khỏe miệng hướng lên giật giật. Đầu của hắn ta thật sự là rất lợi hại, biết cách tóm lấy Snejder làm điểm để cứu mình. Một ngày Lương Úy Lâm không bắt được Snejder, anh cũng sẽ không giết hắn. Thật sự là cao tay! Nhưng Lương Úy Lâm có thể bỏ qua cho anh ta như vậy sao?

"Trò chơi nếu chơi quá lâu sẽ rất chán. Hiện tại, tôi đối với người mất đi tính nhân nại rồi. Nói cho tôi biết, người nghĩ chết như thế nào, hả?" Trên tay không biết lúc nào đã có nhiều hơn một khẩu súng lục tinh xảo, Lương Úy Lâm không chút để ý hỏi.

Thật là có chí khí, chết đến nơi mà còn muốn đỡ cho chủ của mình. Chỉ là trung thành như thế đối với Tony thật không đáng. Muốn bắt được Snejder, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

"Tùy ý." Một câu nói nhẹ đến không thể nhẹ hơn từ trên giường truyền đến. Những người như bọn họ sớm muộn cũng sẽ chết, có thể chết trong tay Lương Úy Lâm cũng coi như đáng giá.

"Muốn chết rất dễ dàng, nhưng tôi bỗng nhiên không muốn làm cho người chết! Cái cảm giác muốn chết nhưng không chết được, có phải rất khó chịu không?" Đôi môi Lương Úy Lâm gọi lên nụ cười nhạt thật lạnh.

"Lâm, cậu. . . ." Nghiêm Quân Hạo đứng ở một bên, vì Lương Úy Lâm chợt thay đổi tâm ý mà nhúc nhích, cậu ta cũng thật biết tìm phiền toái cho anh!

"Lăng Nhược Tuyết, cho em cơ hội báo thù." Lương Úy Lâm kéo bóng dáng run rẩy vẫn đang núp ở sau lưng, cầm trên tay khẩu súng mạnh mẽ thả vào trong tay cô, một tay giữ chắc cô, một tay chỉ đạo cô cầm súng không để cho cô buông tay.

"Lương Úy Lâm, tôi không muốn, tôi không muốn, van cầu anh, để cho tôi đi, để cho tôi đi. . . ." Lòng Nhược Tuyết cuồng loạn. Anh ta đang ép cô giết người! Đây chính là một người còn sống sờ sờ! Cô xuống tay không được, cô không có cách nào. Dù là người này là muốn đuổi giết anh ta tận cửa, muốn đẩy cô vào chỗ chết, cô cũng không dám.

"Tại sao lại không cần? Tôi để cho em thử nhìn một chút, hướng một người đang sống mà bắn bắn là chuyện sung sướng cỡ nào." Ánh mắt của anh thay đổi, anh buộc cô cầm khẩu súng đối diện người nằm trên giường.

Anh không nhớ gương mặt trước khi chết của em gái mình, gương mặt quen thuộc của Nhược Tuyết như đang chứng kiến ác mộng như thế khiến anh như muốn sôi trào.

Nước mắt của cô làm cho anh phiền lòng, cô cười lại làm cho lòng anh đau. Anh ghét cực kỳ loại cảm giác không thể khống chế này.

Cho nên, anh muốn dùng hết tất cả thủ đoạn làm cho cô nổi điên, anh nhất định sẽ đem giới hạn thấp nhất của ra, anh nghĩ xem một người phụ nữ già bộ

ngoan hiền trước mặt anh khi phát điên sẽ như thế nào.

Đúng vậy, cô vẫn luôn giả bộ ngoan ngoãn ở trước mặt anh. Hôm nay, ở trong nhà Hạo Nhiên, anh nhìn thấy một mặt khác cô, đơn thuần như vậy có thể vui mừng.

Nhanh như vậy vui mừng, đơn thuần như vậy, vốn Tiểu Ngữ của anh cũng có thể như vậy.

Một tiếng súng vang lên ở trong căn phòng tĩnh lặng, máu tươi bắn tung toé ra ngoài, dội đến sàn nhà, nhìn thấy mà ghê.

Tay Nhục Tuyệt bị trào chặt, hai mắt cô trừng lớn, trong ý thức chỉ có một phiến máu đỏ. Cô thật đã giết người! Mặc dù bắn vào đùi nhưng toát ra một lỗ thủng đầy máu tươi . . . . . máu tươi nhanh chóng trào ra, giống như nước nhanh chóng nhuộm đỏ tươi giường bệnh.

"A. . . . ." Sau khi thét lên một tiếng, cô rút cuộc hôn mê bất tỉnh.

"Nghiêm Quân hạo, cứu sống hắn. Tôi muốn để cho hắn ta đời này muốn chết cũng không được!" Khom người ôm lấy thân thể nhỏ bé không có sức nặng, Lương Úy Lâm đi ngang qua người Nghiêm Quân Hạo nhẹ giọng nói ra.

"Lương Úy Lâm, cậu điên rồi! Như vậy tôi sao cứu được? Tôi đâu phải là thần tiên! Đứng lại, cậu đứng lại đó cho tôi. . . . ." Nghiêm Quân Hạo tức giận hai tay phát run.

"Lương Úy Lâm, đứng lại, cậu không được đi. Cậu thật là quá đáng, thật sự là rất quá đáng!" Anh vội vàng xông ra, nhưng Lương Úy Lâm căn bản cũng không để ý tới anh.

Tốt, không để cho hắn ta chết đúng không? Được! Vậy hãy để cho anh cả đời sống đời sống thực vật đi! Dù sao Lương Úy Lâm bỏ ra tiền chữa bệnh cao như vậy.

Anh như vậy thật đáng thương? Ai bảo em trai của anh thiếu nợ ân tình của Lương Úy Lâm? Hiện tại ân tình này để cho anh trai là anh đến trả rồi. Ừm. . . . . Thật là bi kịch.

Lương Úy Lâm, cậu thật là quá đáng! Đồ biến thái nhà cậu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Ác mộng?

editor Cát

Một ngày trôi qua thật sự rất dài, dài đằng đẵng, chỉ ngắn ngủn 24h nhưng tại sao cô lại cảm giác như là một đời đây?

Lương Úy Lâm là ác ma, anh là ác ma, điên cuồng đến mức tận cùng! Cô muốn thoát khỏi anh, nhưng không có cách nào, một chút biện pháp cũng không có.

Cô muốn đi, anh giam cô thật chặt không thả, để cho cô không thể nhúc nhích muốn lái mất thế nhưng mí mắt như nặng ngàn cân không mở ra được.

"Không cần, tôi không muốn. . . . ."

Trong giấc mơ mặt cô đầy máu, máu tươi văng tung toé, máu chảy đầm đìa toàn bộ vẩy lên trên người cô. Trên da cũng cảm thấy có cảm giác nóng kinh hãi, cô giật mình tỉnh lại từ trong mộng, toàn thân đều là mồ hôi, mái tóc đen bóng như là mới dính nước, ga giường cũng bị ướt đầm, cô thờ hồn hên trong đôi mắt toàn là nước.

"Gặp ác mộng sao?" Âm thanh quen thuộc giống như trong giấc mộng vừa rồi! Tại sao anh không thả cô đi? Không dám quay đầu nhìn mặt anh: "Anh tránh ra, tránh ra. . ."

"Tại sao phải đi? Lăng Nhục Tuyệt, mở mắt ra nhìn anh." Vẫn ngồi lẳng lặng ở bên giường nhìn cô đang ngủ, cô khóc thút thít, giãy giụa nhưng anh vẫn cứ ngồi ở chỗ đó không an ủi cô cũng không nói lời nào.

Bức cô đến cực hạn? Chỉ như vậy thôi lại có thể khiến cô thành ra thế này, nhớ tới thời điểm kích thích kia không biết cô sẽ ra sao?

Nhưng hiện tại không thích hợp để ép cô nữa!

"Không ngủ được? Vậy thì làm chuyện khác ." Muốn tránh anh sao? Cô không phải là đối thủ? Chỉ hai ba lần cô bị anh kéo đi ra, ép cô nhìn thẳng anh.

Ánh đèn nhàn nhạt , mắt của anh thật sâu nhìn cô, giống như muốn nhìn thấu cô.

"Anh là ác ma. . . . . Anh tránh ra. . . . . Cầu xin anh để cho tôi đi." Cô luống cuống, sợ, nước mắt trào ra, đôi mắt đầm lệ sợ hãi chống lại trông mắt thâm thúy của người đàn ông, không biết bộ dạng của mình, ngược lại làm cho người đàn ông càng thêm tức giận.

"Để cho em đi? Chuyện xé chiều hôm nay còn chưa làm xong, em nghĩ đi tới nơi nào?" Người đàn ông giống như không có bởi vì lời của cô mà nổi giận. Nhưng anh càng bình tĩnh, chứng minh rằng trong tim của anh ta đang nổi sóng to gió lớn.

Để cho cô đi? Cô tới địa ngục chờ đợi đi!

Không để ý cô kịch liệt giãy giụa cùng phản kháng, cô bị anh lôi tới hung hăng đè ở phía dưới.

"Lương Úy Lâm, anh buông tôi ra, buông tôi ra. . . . . Tôi không muốn. . . . ." Cô ở phí dưới thân anh dốc hết toàn lực giãy giụa, vung tay đập vào anh, hai chân mảnh khảnh không ngừng đá rồi đạp, nói rõ ý muốn kháng cự lại. Cô không có biện pháp nào, anh ta thật là đáng sợ!

Người phụ nữ này thật sự là ngày càng có khả năng! Lại dám ở trên giường phản kháng anh. Thì ra anh cuối cùng cũng bức cô thành như thế này rồi. Lăng Nhược Tuyết, em thật giỏi! Thì ra em cũng có mặt này, ngoan ngoãn kia chỉ là giả vờ?

Tốt, rất tốt! Anh ngược lại muốn mở mang kiến thức về cô.

Mặt anh xanh mét buồn cô ra, đứng dậy đi thẳng đến tủ quần áo. Nhược Tuyết cho là anh đã buông tha cô lao đảo bò xuống giường xông về phía cánh cửa đang đóng chặt kia, vội vã nắm tay nắm cửa.

“Đã trễ vậy còn muốn đi đâu?”

Nhưng có người động tác còn nhanh hơn cô, từ sau lưng giữ chặt cô lại, khom lưng ôm lấy ngang người cô sai bước hướng về phía giường, sau đó hất tay ném cô xuống cái giường mềm mại.

Nhược Tuyết sợ đến hồn bay phách lạc, không đợi anh đến gần cô liền ngồi dậy bò tới phía cuối giường, trời ạ, Lương Úy Lâm thật đáng sợ, cô không cần phải chịu đau đớn như vậy, không cần nữa.

Nhưng anh cúi người, cánh tay dài duỗi ra cầm nắm cá chân của cô, dùng sức kéo cô lại “A...” cô sợ hãi kêu ra tiếng, vừa nhếch nhác vừa đáng thương, lần nữa nằm xuống giường.

"Lăng Nhược Tuyết, quả thật em ngày càng lớn mật rồi. Xem ra không dạy dỗ em một chút thì không được." Cô thật đã chọc cho anh giận. Một tay giữ cô một tay kia đem cả vật mới lấy từ trong tủ ra, trói hai tay cô lại, cột vào đầu giường.

"Buông tôi ra! Cứu mạng. . . . . Ô. . . . . Cứu mạng. . . . ." Nhược Tuyết hoàn toàn bị dọa cho sợ, vừa khóc vừa la, trong mắt của người đàn ông kia đều là dục vọng, mãnh liệt lại tàn ác, tràn đầy ham muốn giữ lấy, làm sao cô lại không sợ chứ? Cô sợ những đêm đáng sợ kia, cô càng sợ anh không muốn sống muốn một lần dùng sức thật mạnh để hành hạ cô.

"Cứu mạng? Em thật khiến người ta giật mình! Chỉ sợ, em sẽ phải là người cầu xin anh" Bàn tay vững vàng bắt được hai chân không ngừng đá động của cô, cường ngạnh kéo ra.

"Không cần. . . . . Lương Úy Lâm, tôi không muốn như vậy!" Đầu óc cô một hồi hôn mê, khóc đến khàn cả giọng, lại không ngăn cản được ngón tay của anh đang xâm nhập.

"Không cần? Chặt đến như vậy còn nói không cần? Xem ra thân thể em thành thật hơn cái miệng nhỏ của em rồi" Tại sao anh ta lại nói những lời hạ lưu như vậy?

"Ô. . . . ." Thân thể quen với việc này nên dễ làm đáp lại anh xấu hổ cực hạn cô khóc lên. Anh ta muốn cô sống không bằng chết! Anh ta trêu chọc cô như vậy so với việc mãnh mẽ muốn cô còn đau khổ hơn gấp nhiều lần?

"Khóc cái gì? Cầu xin anh, anh sẽ cho em, hả? Ngoan nào cô gái, nói ra. . . . ." Anh ta nhất định là ác ma tái thể mới có thể đáng hận như vậy. Rõ ràng cô muốn cự tuyệt anh, nhưng cuối cùng, người mất thể diện là cô.

Đúng vậy, cô vô sỉ, cô hạ tiện.

"Cầu xin anh, van cầu anh . . . ." Nếu quả thật anh muốn như vậy, vậy thì cứ như thế đi! Anh ta nói đúng cô rất hạ tiện lại còn giả bộ liệt nữ trinh tiết cho ai nhìn đây?

"Anh là ai?"

"Lương Úy Lâm "

"Cầu xin anh làm cái gì?" Anh ta nhất định phải ép cô như vậy sao? Nhất định phải thế sao?

"Cầu xin anh. . . . . Muốn em." Nếu như đây là điều anh muốn.

Chiều nay, giống như là muốn phát tiết cái gì, hoặc như là muốn chứng minh điều gì, anh hung hăng muốn cô, một lần lại một lần nữa kéo dài, cô không chịu nổi nữa, lại không dám đẩy anh ra, không thể làm gì khác hơn là nức nức nở nở cầu khẩn. Đáng vẻ mềm mại vô dùng thừa hoan khiến cho huyết mạch người đàn ông căng phồng động tác ngày càng phóng túng. Làm sao có thể buông cô ra?

Cả đêm tận tình phóng túng. Dù là cô ở nửa mộng, nửa tỉnh, nửa hôn mê nhưng ở bên trong anh vẫn không có rời khỏi người cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Thế thân

Editor Cát

Tỉnh lại đã là buổi chiều, hơi gió mát lướt nhẹ qua không khí trong lành từ phía ngoài cửa sổ thổi vào, mang theo hơi thở của nơi đất khách quê người cùng với hương hoa tươi thơm mát, nắng ấm chiều vào rèm cửa sổ màu tím nhạt tỏa ra màu vàng óng ánh.

Nhược Tuyết mềm nhũn nằm ở trong phòng, đôi mắt đen to chậm rãi mở ra chớp chớp nhìn rèm cửa sổ đang động, suy nghĩ mất hồn. Cô cảm giác mình đã ngủ rất lâu? Đây là đâu? Không cần đứng lên cô cũng biết lúc này ngoài cửa sổ non sông tươi đẹp để cho người ta phải nín thở, mùa đông tựa như sắp đi qua, cây lá đều xanh, cây cối um tùm, nhưng không phải là nơi biệt thự đầy máu tanh và sợ hãi kia.

Cảnh sắc đẹp như thế nhưng không che giấu được nội tâm đầy bi thương của cô, không biết là trong sách nào đã từng có câu “Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ” hoàn toàn giống với hoàn cảnh của cô bây giờ.

Cuối cùng cô cũng hiểu biết thêm về thủ đoạn của Lương Úy Lâm đối với cô rồi. Anh trước kia khi ở trên giường sẽ không nói với cô câu nào chỉ cần cô phục vụ cho anh thỏa mãn, anh sẽ không để cô đối mặt với ham muốn tình dục nam nữ mà phải khổ.

Nhưng bây giờ thì thế nào, anh lại dùng phương thức để ép cô, ép cô rơi lệ đầy mặt không hề biết tự ái mà cầu xin anh.

Cô lẳng lặng nằm ở nơi đó không thể động cũng không muốn động.

Có lẽ nơi này là nơi nào cũng không có gì quan trọng, mặc kệ là ở nơi nào cũng chỉ là nơi để giam cầm cô thôi. Dù có khá hơn thì đã thế nào?

"Tiểu Ngữ, con đã tỉnh chưa?"

Cánh cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, người còn chưa tới, thanh âm dịu dàng đã vang lên ở bên ngoài.

Đã nhắm mắt lại không muốn nhúc nhích nửa phần, Nhược Tuyết nghe âm thanh đó giống như đã từng quen biết, cả người mềm nhũn giống như là được rót vào thuốc kích thích lập tức ngồi dậy.

Người gọi cô là "Tiểu Ngữ", đó là mẹ của Lương Úy Lâm sao? Khó trách cảnh sắc ngoài cửa sổ lại quen thuộc, thì ra là cô đã tới Zurich.

Đây là năm mơ sao? Tại sao tỉnh lại thì cô đã ở nơi này? Tại sao bà ấy gọi cô là Tiểu Ngữ? Năm đó, cô không phải là không có nghi vấn, nhưng cô không dám hỏi. Nhưng bây giờ, qua sáu năm sau, âm thanh dịu dàng thân thiết đó vẫn gọi cô là Tiểu Ngữ.

Trước đây, Lương Úy Lâm nửa câu cũng không nói liền dẫn cô tới đây, chuyện quá đột ngột. Chợt cô lo sợ không yên, nhìn người phụ nữ mặc áo khoác to lớn trên mặt vui vẻ nhẹ nhàng đi tới đến cô chỉ có thể mặt lo sợ không yên nhìn cái đó mặc to lớn áo khoác, gương mặt vui vẻ không bị thời gian ảnh hưởng đầy khí chất, nhẹ nhàng đi tới cạnh cô.

Con gái bà vẫn như sáu năm trước, tuổi trẻ xinh đẹp. Năm tháng quá ưu ái đối với cô, chỉ trừ về thành thực ra không tìm được trên người con gái bà một tia dấu vết nào của thời gian lưu lại.

"Tiểu Ngữ, thế nào? Có phải hay không còn mệt? nếu mệt thì không cần ngồi dậy, ngủ thêm một lát nữa đi?" Nhan Thanh Uyển đến gần bên giường ngồi xuống.

Tối ngày hôm qua, Úy Lâm dẫn con bé qua, lúc hai người từ cửa tiến vào thì con bé đang trong trạng thái ngủ say rồi. Úy Lâm nói con bé đến công ty thực tập nên rất mệt, bộn bề nhiều việc cho nên vừa lên máy bay đã ngủ rồi. Ai biết nó lại ngủ lâu như vậy vẫn chưa tỉnh lại thật để cho bà lo lắng không ít.

Bà rất đau lòng bởi vì sức khỏe của mình không tốt, không thể tự mình chăm sóc cho hai đứa con, để cho hai đứa sống bên ngoài không ở cạnh, nguyện vọng cũng không thực hiện được bởi vì Ngạo Vũ nói như vậy sẽ làm bà vất vả và không tốt cho sức khỏe.

Lương Ngạo Vũ bá đạo cùng cường thế, bà luôn luôn là không có cách nào kháng cự, tất cả mọi chuyện chỉ có thể do ông ta làm chủ, bởi vì mặc kệ từ phương diện nào mà nói, ông ấy vĩnh viễn chỉ có một câu: "Tôi chỉ là vì tốt cho em." Lương Ngạo Vũ nói như vậy, không bằng chính ông ta muốn nói bởi vì bà chăm sóc con mà bỏ quên ông.

Bà không phải là một người mẹ tốt, giữa chồng và con cái bà chỉ có thể lựa chọn chồng. Thật ra bà rất yêu thương hai đứa con nhưng không có cách nào làm một người mẹ tốt. Cho nên trong lòng luôn tự trách.

Nhược Tuyết nhìn người phụ nữ ngồi ở bên giường đang cười, nếu như đây thật sự là mẹ cô thì tốt biết bao! Cô muốn gọi một tiếng “Mẹ” nhưng lại bị nghẹn lại trong cổ họng không nói ra được.

Lương Úy Lâm tại sao lại muốn cô đối mặt với bà ấy đây? Cô không phải là tiểu Ngừ nhưng lại muốn cô trở thành con gái bảo bối của bà. Cô nên làm gì đây?

"Tiểu Ngừ, nằm xuống nghỉ ngơi đi! Mẹ không có trách con đâu. Chỉ là lâu như vậy không thấy con, mẹ rất nhớ con. Con gái yêu của mẹ lớn lên đã thành một mỹ nhân xinh đẹp động lòng người rồi. Càng lớn càng xinh đẹp." Đưa tay vuốt mái tóc đen nhánh của Nhược Tuyết giọng của Nhan Thanh Uyển đầy cảm thán.

Ánh mắt cô cay rất khó chịu, Nhược Tuyết giấu nước mắt của mình ở bên trong, nhưng cô không làm được, nó giống như một thứ gì đó không kiềm chế được không cách nào, chảy đầy mắt.

"Tiểu Ngừ, con đừng khóc! Thế nào, có phải mẹ làm cho con buồn không? Hay là thân thể không thoải mái? Mẹ đi gọi Úy Lâm" Thấy con gái mình không có nói gì sau đó lặng lẽ rơi lệ giống như có nhiều uất ức, bà rất nóng lòng. Những năm này bà đều không có ở bên cạnh nó, cho nên chỉ có thể gọi Úy Lâm tới đây.

"Không phải, không phải vậy. . . . ." Tâm tình Nhược Tuyết mất khống chế, thấy Nhan Thanh Uyển lo lắng cô rốt cuộc không nhịn được bỏ nhào vào trong ngực bà, giống như khi còn bé. Ấm áp mềm mại chỉ có nhu tình của mẹ mà thôi. Cô thật khổ sở, cô rất muốn gọi bà một tiếng “mẹ” nhưng. . .

"Ngoan, đừng khóc, đừng khóc. . . . . Mẹ ở chỗ này!" Vô nhè nhẹ người đang ở trong lòng bà khóc đến toàn thân run rẩy, trong mắt Nhan Thanh Uyển cũng mờ lung những giọt nước mắt.

Thanh âm của bà ấy tại sao lại dịu dàng như vậy làm cho Nhược Tuyết khóc to hơn, bản thân càng thêm bất lực. Đã lâu rồi không có ai đơn thuần ôm cô an ủi cô đừng khóc.

Nếu như đây là mộng, cô thà ở trong giấc mộng này vĩnh viễn không tỉnh lại. . . . Cô thật sự cô đơn. . .

Nhưng giấc mộng nào cũng phải tỉnh lại! Hơn nữa lại nhanh như vậy, không kịp cho cô cảm thụ một chút hơi ấm đã lâu không được này.

"Thanh Uyển, thế nào?" Hai cha con đang nói chuyện công việc trong phòng, ra ngoài người giúp việc đã nói bà đi đến phòng của con gái rồi.

Bọn họ vội vội vàng vàng tới đây, thấy hai người phụ nữ đang ôm nhau, một người khóc đến không nói gì, một người hốc mắt đỏ bừng nhưng vẫn nhẹ nhàng an ủi cô gái trong ngực.

"Thật xin lỗi. Con. . . . ." Thấy hai người đàn ông này đồng thời đi vào, Nhược Tuyết rốt cuộc dừng lại nức nở. Cắn miệng, không dám nhìn sắc mặt của bọn họ.

"Đưa nhỏ ngốc, không cần nói xin lỗi với mẹ." Nhan Thanh Uyển nhìn mặt cô dịu dàng đưa tay lau đi nước mắt trên mặt cô.

Lúc nào thì quan hệ mẹ con lại trở nên lạnh nhạt như vậy? Tiểu Ngừ không phải rất hoạt bát mà hay nũng nịu sao? Chẳng lẽ khi trưởng thành lại thành một người khác rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Em có thể khóc ở trong lòng tôi

Editor Cát

"Thanh Uyển đã xảy ra chuyện gì?" Trong mắt Lương Ngạo Vũ chỉ có gương mặt buồn bã của người phụ nữ kia, bà ấy không vui. Vì một người không liên quan mà không vui nhưng ông không có biện pháp, ông ta không thể nói ra sự thật kia bởi vì như thế tinh thần của bà sẽ suy sụp mất mà ông ta tuyệt đối không cho phép việc này xảy ra.

"Cha, trước tiên đỡ mẹ về nghỉ ngơi thôi. Tiểu Ngữ có thể gần đây áp lực quá lớn. Con sẽ chăm sóc em ấy" Lương Úy Lâm đi tới phía cửa sổ đóng nó lại, quay lại nhìn về phía người con gái đang ngồi trên giường đang khóc mà không dám ngẩng đầu lên.

"Úy Lâm, Ngao Vũ, hai người không cần trách Tiểu Ngữ được không? Tôi không sao, không có việc gì" Lương Ngao Vũ khom xuống đỡ hai vai của bà, bà không thể đứng lên cũng không yên tâm về con gái đang ngồi khóc ở giường.

Hai cha con bọn họ hợp thành một cường thế, cho tới bây giờ không bao giờ nghe ý kiến của người khác. Mặc kệ Tiểu Ngữ có phải bên cạnh họ một đời hay không.

"Mẹ, sẽ không. Con sẽ nói chuyện với Tiểu Ngữ. Yên tâm đi!" Hiếm thấy Lương Úy Lâm ở trước mặt Nhan Thanh Uyển cười một tiếng.

"Bà tin Úy Lâm đi, nó nhất định sẽ đối tốt với con bé. Chúng ta ra ngoài trước, được không?" Chỉ khi đối mặt với Nhan Thanh Uyển thì Lương Ngao Vũ mới có kiên nhẫn như thế.

"Ngao Vũ, em chỉ muốn hai đứa nó vui vẻ, có được hay không?" Dù là con trai hay chồng đều đảm bảo với bà rằng không có việc gì nhưng trong lòng bà vẫn có lo lắng mơ hồ.

"Được." Nhan Thanh Uyển đối với Lương Ngao Vũ, không có gì là không được.

Sau khi vợ chồng Lương Ngao Vũ đi ra ngoài, bên trong phòng trừ Nhược Tuyết thỉnh thoảng một tiếng không chế không được vẫn nức nở, còn lại là một mảng yên tĩnh. Cô cố gắng hết sức cản môi không cho âm thanh phát ra nhưng tiếng nức nở vẫn cứ trào ra.

Anh ta cái gì cũng không nói, chỉ ngồi ở phía bên giường yên lặng nhìn cô, nhìn cô rơi lệ, nhìn cô nức nở, nhìn cô vô dụng...

"Lương Úy Lâm. . . . ." Cuối cùng cô ngồi xổm dậy nhìn vào đôi mắt thật sâu của anh, tiếng nói uấtất bất đắc dĩ mang theo chút đau lòng.

Gương mặt thế này! Lương Úy Lâm nhắm mắt lại, đưa tay từ từ lau tóc của cô, giống như là trấn an cô, dịu dàng như vậy khiến cho cô không tin được người trước mặt mình đôi tay mỗi ngày đều dính đầy máu. Tại sao anh ta có thể làm được vậy? Rõ ràng là hận cô rồi lại trong lúc lơ đãng toát ra dịu dàng không nên có để cho cô cảm giác mình có người thương yêu. Nhưng sau đó lại dùng tất cả các thủ đoạn để hành người cô để cho cô sống trong nước sôi lửa bỏng.

Tại sao có người có thể đạt được trình độ như vậy? Cô đưa tay ôm eo của anh, đem mặt mình vùi sâu vào trong ngực anh không nói một lời. Đã lâu như vậy, cô lần đầu tiên chủ động đến gần anh, nhiệt độ của người anh, hô hấp của anh, tất cả đều quen thuộc đến khiến cô đau lòng mà không cách nào xử lý được. Anh không nói gì chỉ vuốt tóc cô, hơi thở nóng quanh quẩn đỉnh đầu cô.

"Lương Úy Lâm. . . . ." Van cầu anh, bỏ qua cho em có được hay không? Có được hay không? Lệ của cô không chịu nổi. Cô không biết làm sao để đối mặt với Nhan Thanh Uyển, không biết những ngày tiếp sau ở đây, anh ta còn buộc cô đối mặt với chuyện gì. Lần đầu tiên trong cô cảm nhận sợ hãi, loại sợ hãi còn hơn cả lúc cô lấy thân thể ngây ngô của mình để làm cho anh vui vẻ sáu năm trước.

"Nếu như, cảm thấy khổ sở, vậy thì khóc ra đi!" Nếu như tất cả đều đã mất không chế, vậy thì mất không chế đi! Cuộc đời của anh đúng là có lúc đã mất không chế. Qua thời gian này anh nhất định sẽ khá hơn.

Mặt của cô càng chon sâu trong ngực của anh hơn, nước mắt ở trong hốc mắt không ngừng trào ra, khóc đến nước mắt lưng tròng, không thở nổi.

Anh ngồi xuống, ôm lấy cô. Lần đầu tiên không mang theo bất kỳ dục vọng nào chỉ đơn thuần ôm cô. Nếu như, đây là mộng, thì tốt bao nhiêu! Cái ôm ấm áp trong ngực vĩnh viễn thuộc về cô, rốt cuộc không cần lo lắng cho một người ban đêm bất chợt tỉnh lại sợ đến ngủ không được.

"Lương Úy Lâm. . . . ." Cho dù đã ngừng rơi lệ nhưng âm thanh vẫn còn khàn khàn.

"Ừ." Lần đầu tiên, anh dùng ngữ điệu nhẹ giọng đáp lời cô. Anh rút cuộc mở mắt, nhìn ngoài cửa sổ, nơi xa đỉnh núi trắng xóa bông tuyết, qua năm mới âm lịch của Trung Quốc, Zurich mùa xuân lại tới. Có lẽ là non sông Zurich tươi đẹp mê loạn, luôn tinh tảo như anh hôm nay lại có hành động nhằm chán như vậy mới có thể chịu khó ôm cô, còn an ủi cô.

"Cầu xin anh, không để cho em đối mặt với chuyện này nữa có được không?" Thái độ của anh làm cho cô đang ôm chặt anh, nói lỏng cánh tay dời đi lên ôm anh càng chặt hơn, lệ trên mặt không ngừng chảy trên cổ anh "Không cần đối xử với tôi như vậy nữa, có được hay không?"

"Được." Lần đầu tiên trong đời Lương Úy Lâm nói từ này cho người phụ nữ đang trong ngực của anh, người phụ nữ mà anh hận vô cùng.

"Vậy tại sao, lại dẫn em đến đây?" Cô phải làm sao đây? Đối mặt với Nhan Thanh Uyển như thế nào?

"Em cứ nói đi!" Đem mặt cô từ trong lồng ngực kéo ra, đối mặt cùng anh.

"Em không biết." Cô nhắm mắt lại, không dám nhìn thẳng sắc mặt bắt đầu có chút thay đổi của anh,

"Em biết. Em chỉ cần diễn tốt vai trò của em là được. Những thứ khác không cần nghĩ nhiều như vậy." Vừa nhắc tới em gái đã mất nhiều năm trong lòng anh lại dâng lên cổ nặng nề. Anh làm sao mới có thể phui sạch cây gai trong lòng đây?

"Lương Úy Lâm, chẳng lẽ anh định lừa gạt cả đời sao? Không có ích lợi gì, Tiểu Ngừ đã không có ở đây, không còn nữa. . . . ." Nhược Tuyết lẩm bẩm nói nhỏ. Một cô gái thiện lương cô không đành lòng lừa gạt bà ấy, mặc dù cô không biết Lương Úy Lâm, bọn họ dùng biện pháp gì khiến cho Nhan Thanh Uyển nghĩ cô là Tiểu Ngừ, lòng cô càng ngày càng lo lắng.

Lừa gạt, thật có thể lừa gạt cả đời sao? Một ngày nào đó, cô cũng sẽ rời khỏi anh! Đến lúc đó lấy gì để tiếp tục lừa gạt?

"Câm mồm, em chỉ cần làm xong chuyện em nên làm là được. Những thứ khác không cần em quan tâm! Có nghe hay không?" Lời của cô làm cho anh khôi phục lại là Lương Úy Lâm.

"Em biết rồi." Nhược Tuyết cúi đầu. Cô quá biết, thì ra vẫn chỉ là giấc mơ, chắc chắn sẽ có lúc phải tỉnh lại. Tại sao không thể để cô đắm chìm lâu hơn cô muốn biết bao, một chút thôi cũng được rồi!

Cô không có ác độc, không có hư, không có máu lạnh vô tình càng không có vô sỉ hạ lưu như anh ta cho nên cô vĩnh viễn không đấu lại anh ta chỉ có thể ở dưới thân anh ta thờ dốc. Anh ta muốn làm gì căn bản không có gì có thể cản.

"Đi sửa sang một chút, xuống lầu dùng cơm. Nhớ phải gọi. . . anh trai!" Anh buông cô ra đứng lên, đôi tay đỡ vai cô nói đến lời cuối cùng "Anh trai" hai chữ ấy chậm chạp làm sao! Vẫn là anh thích chơi trò cầm kỳ?

"Nhất định như vậy phải không?" Cô rung rung lẳng lẳng nhìn anh.

Lương Úy Lâm đưa tay nắm được cằm của cô, ngón tay cái vân vê trên khuôn mặt mềm mại và đôi môi đỏ thắm của cô, sắc bén nhìn chằm chằm cô: "Là như vậy, em không có lựa chọn"

Đúng vậy, không có lựa chọn nào khác! Cô nhìn bóng dáng cao lớn biến mất bên cạnh cửa.

Cô còn có lựa chọn sao? Anh vốn là một người vô tình! Tại sao cô có thể hy vọng xa vời như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Không phải anh trai

Editor Cát

Đã lâu lắm rồi trong mấy năm qua lần đầu tiên có người cùng Nhược Tuyết đón năm mới âm lịch hơn nữa không chỉ một người mà giống như một gia đình vui vẻ hòa thuận, cùng nhau nghênh đón năm mới.

Nhan Thanh Uyển và Lương Ngao Vũ sống nhiều năm ở Zurich nhưng bọn họ vẫn còn thói quen duy trì ngày lễ truyền thống. Bữa ăn tối phong phú, người giúp việc mang thức ăn lên sau đó đều lui xuống, phòng ăn to như vậy chỉ có ánh đèn rất ấm, trên bàn ăn bày đầy thức ăn ngon hương vị câu toàn kiểu Trung Quốc, đa số đều là những món ăn cô thích, sao bọn họ lại hiểu rõ khẩu vị của cô như vậy?

"Tiểu Ngừ, đây là món tôm trắng nướng mà con thích nhất." Trên bàn hai người đàn ông, Lương Ngao Vũ chỉ chú ý Nhan Thanh Uyển còn Lương Úy Lâm thì nhìn chăm chú cô.

"Mẹ, tự con có thể ăn." Nhược Tuyết cười có lúm đồng tiền, gọi mẹ thật ra không khó, một chút cũng không khó, nhưng vừa gọi thì cô cảm giác lòng mình có chút đau, đến hô hấp cũng thấy đau.

"Thanh Uyển, Tiểu Ngừ có Úy Lâm chăm sóc là được rồi" Lương Ngao Vũ cẩn thận gấp thức ăn cho bà, ông rất dịu dàng, rất nghiêm túc. Ngay cả thịt cá, dù người làm đã xử lý hết xương nhưng ông vẫn muốn thử qua có còn xương hay không mới thả vào chén của bà, mọi cử chỉ chăm sóc của ông thử hỏi trên đời này còn có ai may mắn như bà được một lão đại xã hội đen quan tâm như vậy?

Nhược Tuyết kẹp tôm ở đôi đũa, cứ như vậy mà bị cử động của Lương Ngao Vũ mà quên mất phải ăn. Bọn họ nồng tình như vậy, người ngoài thế nào cũng không chen vào lọt, ngay cả con của bọn họ Lương Úy Lâm đang ngồi bên cạnh, giống như cũng là người ngoài cuộc.

Đến tốt cùng, phải bỏ ra bao nhiêu tình yêu, phải bỏ ra bao nhiêu cố gắng cùng đánh đổi mới có thể có được tình cảm sâu đậm như vậy?

"Có hâm mộ không?" Thấy cô đang ngẩn người, trong mắt của cô rõ ràng chính là như vậy. Người phụ nữ này, thật là ngốc nghếch. Người ta ân ái thì liên quan gì tới cô đây?

"Thật xin lỗi." Nhược Tuyết thu hồi tầm mắt. Hâm mộ? Có lẽ là vậy! Trong thời đại như hiện nay còn có một tình yêu đẹp như thế làm sao không hâm mộ đây?

"Không cần nữa nói xin lỗi với anh. Còn nữa, nhớ phải cười lên." Anh quay đầu, ở bên tai của cô thổi khí. Trong giọng điệu của anh mùi phàn là cảm giác uy hiếp cảm giác, cô nào dám không cười? Dù không được cũng phải cố nặn ra để cười!

"Cám ơn anh, anh trai." Như vậy anh hài lòng không? Anh trai, anh có hài lòng không?

"Đây mới là em gái tốt của anh." Tốt, rất tốt! Cô làm rất tốt! Lương Úy Lâm cười.

Nhan Thanh Uyển nhìn hai người đối diện, anh em bọn họ hình như có chút không giải thích được, mặc dù không biết bọn họ vừa nói gì, nhưng thấy bọn họ nói chuyện bà cũng yên tâm phần nào.

"Úy Lâm, không bằng ngày mai con đưa tiểu Ngừ ra ngoài chơi mấy ngày có được không?" Hai ngày nay con gái vẫn ở trong nhà không có ra khỏi cửa, mà Ngao Vũ lại lấy lý do thân thể bà yếu nên không để cho bà hảo hảo bồi con gái bà. Không bằng gọi Úy Lâm đưa con bé ra ngoài dạo cũng tốt. Một cô gái ở nhà buồn bực cả ngày sẽ không tốt!

"Mẹ, yên tâm đi! Con sẽ đưa em ấy đi ra ngoài dạo" Lương Úy Lâm trả lời rất mau.

"Úy Lâm, ngày mai đi chơi vui. Cha với mẹ con đi lên trước nghỉ ngơi." Đây là lời nói mà Lương Ngao Vũ thích nghe nhất trong mấy ngày nay. Chỉ cần Lăng Nhược Tuyết ở nhà một ngày, người phụ nữ của ông sẽ không có chút nào an bình.

"Tiểu Ngừ, tối nay nghỉ ngơi sớm một chút ngày mai anh trai sẽ đưa con đi chơi. Đây là lì xì của con, nhớ phải chơi thật vui vẻ, có được không? Nhan Thanh Uyển không ăn được nhiều, bà lấy ra bao lì xì đưa cho Nhược Tuyết. Màu đỏ ở ngón giữa của tay bà, hết sức xinh đẹp.

"Cám ơn mẹ." Đây là trường hợp rất quen thuộc! Rất nhiều năm cô không có nhận tiền lì xì năm mới? Trong đôi mắt to của Nhược Tuyết đã mông lên một tầng hơi nước. Là cảm động hay chưa xót, đã sớm không rõ ràng rồi.

"Có phải em cũng nên nói với anh một tiếng cảm ơn?" Cho đến khi Nhan Thanh Uyển lên lầu, Nhược Tuyết cầm cái bao lì xì, tinh thần còn chưa phục hồi.

Khuôn mặt của anh phóng đại trước mặt cô. Anh ta muốn cô cảm ơn cái gì đây?

Không có đợi Nhược Tuyết đáp lời, Lương Úy Lâm đã đứng lên kéo cái ghế ra đi thẳng lên lầu.

Tối nay, thật sự là một đêm không giống như mọi khi. Bóng đêm rất đẹp, tâm tình của cô cũng tốt, là từ nội tâm cảm động.

Lúc Lương Úy Lâm đẩy cửa tiến vào, Nhược Tuyết đã tắm xong nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, trong tay còn nắm chặt bao lì xì.

Đúng vậy, cô không muốn bỏ xuống. Điều này làm cho cô nhớ lại từ nhỏ đến lớn, hàng năm ba mẹ cũng cho cô lì xì đầu năm. Ba, mẹ, anh trai, con thật nhớ mọi người! Rất nhớ, rất nhớ!

Nhưng Nhan Thanh Uyển không phải mẹ của cô! Nước mắt bất tri bất giác thấm ướt gối, cô chìm đắm trong trí nhớ vô thức của mình, bỏ quên người đang từng bước tiến gần lại bên giường.

Đợi đến khi cô phát hiện ra anh thì anh đã nghiêng thân thể nằm xuống.

"Anh . . . ." Ánh đèn ngủ chiếu ra, Nhược Tuyết mắt to nhìn chăm chăm, nhìn gương mặt quen thuộc. Buổi tối hôm nay, sao anh ta lại tới phòng của cô còn nằm trên giường nữa?

Lúc vừa tới Zurich mấy ngày trước, buổi tối anh ta không ngủ chung với cô, nhưng bây giờ hành động của anh giống như là tìm cô nói chuyện? Anh không sợ mẹ anh phát hiện ra sao?

"Không biết anh sao?" Anh một tay chống lên đầu, một tay vuốt vuốt tóc của cô. Giống như tâm tình cũng không tệ lắm! Đúng vậy, Nhược Tuyết cảm thấy bình thường về mặt kia luôn lạnh lẽo bây giờ lại nhu tình hơn rất nhiều.

"Anh không nên như vậy. . . ." Cô nghĩ muốn đẩy thân thể của người đàn ông đang áp chặt cô ra nhưng cô không dám dùng sức, chỉ có thể dùng tay chống đỡ trước ngực.

"Vậy anh nên như thế nào? Để cho em kêu một tiếng anh trai sao?" Giọng điệu của anh rất bình thản, làm cho người ta nghe không hiểu đến có phải đang tức giận không.

"Không phải vậy, em . . . . . Chúng ta. . . . ." Càng khẩn trương cô càng nói lắp.

"Dễ dàng thỏa mãn như vậy?" Anh cúi đầu nghĩ muốn kéo hai tay bé nhỏ của cô, nhưng phát hiện trong tay cô đang cầm bao lì xì lúc này mẹ anh mừng tuổi. Thật là một cô gái dễ thỏa mãn! Một chuyện nhỏ như vậy cũng làm cho cô cảm động lâu như vậy. Thì ra trên mặt cô đầy nước mắt là như vậy!

Cũng không biết phải nói cô ngốc đến mức nào cho phải? Thật là một cô gái ngốc nghếch!

"Không bằng, đang ngày đầu tiên của năm mới, anh cho em một nguyện vọng?" Đưa tay vuốt cánh môi đang run của cô, không biết cô có dám nói ra

không.

Nhược Tuyết nhìn khuôn mặt nghiêm túc của anh, chợt không biết nói lời nào. Anh muốn cho cô một nguyện vọng trong năm mới? Là thật sao? Cô có thể ước sao?

Cô không dám nói, sợ anh ta là đang trêu chọc cô! Bởi vì nguyện vọng của cô rất lớn, cô muốn rời xa anh ta, cô muốn thăm cha mẹ và anh trai, có thể không? Nguyện vọng như thế có thể nói ra sao?

Giống như là biết được suy nghĩ trong lòng cô là gì, Lương Úy Lâm chợt siết chặt cằm của cô: "Muốn rời đi sao? Đáng tiếc, em đã bỏ lỡ cơ hội mở miệng."

Môi mọng hung hăng che lại cái miệng nhỏ nhắn, để cho lời nào cô cũng không nói ra được. Lửa nóng môi lưỡi, cường thế thăm dò vào trong răng môi ở bên trong, mút đầu lưỡi trơn mềm của cô.

Đã như vậy, cần gì phải hỏi cô đây? Nhược Tuyết đưa vịn vào anh. Nước mắt mặn chát chảy xuống môi, không rõ mùi vị gì rồi.

Sự chìm đắm đối với cô giống như một thứ gì đó như hạt giống thâm kín, vậy thì cùng anh chìm đắm đi! Ít nhất... ít nhất cũng không phải khổ sở như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Đỉnh Tuyết Sơn

Editor Cát

Nhược Tuyết không nghĩ tới, anh thật muốn đưa cô đi chơi.

Nhìn người đàn ông ăn mặc chỉnh tề đứng ở lối ra cửa chính, sau lưng của cô là vợ chồng Lương Ngạo Vũ. Anh muốn đưa cô đi chơi ở nơi nào? Bọn họ chưa từng đi ra ngoài chơi cùng nhau. Như vậy có quá kỳ quái không?

"Tiểu Ngừ, không có vấn đề gì đâu. Đi ra ngoài chơi một chút tâm trạng sẽ khá hơn. Có anh trai con ở đây không có việc gì. Đi đi!" Thanh âm của Nhanh Thanh Uyên ôn nhu như vậy cô không có cách nào cự tuyệt. Mà dáng vẻ của Lương Ngạo Vũ vẫn là cao cao tại thượng, không hề nói một câu nào.

"Vây. . . . . Mẹ. Chúng con đi ra ngoài." Lương Úy Lâm đã đi ra ngoài rồi, sợ anh mất hứng, Nhược Tuyết cũng đi theo ra ngoài.

"A Cánh? Anh tới Zurich khi nào?" Ngồi vào phía sau xe, Nhược Tuyết kinh ngạc phát hiện, chỗ ngồi ở hàng trước ngoài người đàn ông tên Bill còn có A Cánh nữa.

Điều này làm cho cô rất vui mừng. Bởi vì thường ngày ngoài Lương Úy Lâm là quen thuộc đối với cô, những người khác đều là xa lạ. Xa lạ đến nỗi làm cho cô không biết cách nào để đối mặt. Mà hôm nay có thể thấy A Cánh ở đây, thật sự là một việc vui ngoài ý muốn.

"Tiểu thư." Đối với hưng phấn của Nhược Tuyết, thái độ của A Cánh lại nhàn nhạt. Anh ta khẽ gạt đầu sau đó nhìn về phía trước, không nói gì.

Bên trong xe giống như có một cỗ hơi thở trầm muộn đang vang vọng, khiến cho tâm tình cô đang vui vẻ giống như gặp dòng nước lạnh.

"Thật xin lỗi." Cô thế nào lại quên mất Lương Úy Lâm đang ngồi bên cạnh đây? Lại chào hỏi nhiệt tình với một người đàn ông khác trước mặt anh, rõ ràng là không coi anh ra gì. Nhược Tuyết lo lắng, liệu anh có tức giận hay không đây?

Dùng khóa mắt dư quang len lén nhìn một cái người không nói câu nào, Nhược Tuyết lại không dám ra tiếng.

"Lái xe." Lương Úy Lâm không để ý đến cô, đang trầm mặc nửa phút sau anh trực tiếp ra lệnh.

A Cánh? Thấy A Cánh lại khiến cô vui vẻ như vậy? Không nhìn ra, cô cùng A Cánh chung đụng không có lâu thế nhưng lại quen thuộc đến mức này.

Suốt cả đoạn đường trầm mặc anh không mở miệng nói câu nào, Nhược Tuyết dĩ nhiên không dám lên tiếng. Cô chỉ có thể nhìn cảnh sắc bên ngoài. Trời sinh voi sinh cỏ thôi. Những năm này, cô không phải đã thành thói quen sao?

Zurich là trung tâm kinh tế và là thủ đô của Thụy Sĩ, được khen là vườn hoa trên núi, trong thành phố có rất nhiều vườn hoa, đi dạo bên trong thành phố là những tòa nhà với nhiều kiến trúc khác nhau và hoa cỏ xanh tươi ở khắp nơi. Dọc theo nội thành có hồ Zurich chảy ra bờ sông Limmat, đến nay vẫn

còn giữ nét nồng hậu của thời Trung Cổ, khắp nơi là giáo đường có lịch sử từ lâu đời, còn có bức tường bích họa còn được gọi là Song Ngải Ca. (trời cái đoạn này mình chả biết edit sao nữa, nó lôm côm quá, nói chung ý là có con sông giữa thành phố hay sao í huhu thông cảm nha mấy bạn)

Nhược Tuyết nhìn khung cảnh mỹ lệ bên ngoài cửa xe, có một chút kích động, đặc biệt là nhìn thấy hồ nước xinh đẹp, nếu đi dạo ở đó cảm giác chắc sẽ rất tuyệt. Nhưng cô ngoại trừ nhìn cái gì cũng không thể làm.

"Muốn đi ra bên ngoài sao?" Vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc laptop, Lương Úy Lâm chợt lên tiếng nói.

"Không cần. . . . . Em . . . . ." Chỉ là xem một chút mà thôi. Chủ nhân không có ý muốn đi ra, cô nào dám nghĩ à? Cho dù có muốn cũng không dám nói!

"Đội, anh sẽ dẫn em đi tham quan thành phố" Lương Úy Lâm ngẩng đầu lên nhìn cô một cái sau đó lại đem tầm mắt nhìn vào màn hình.

Chuyện đùa sao? Người như anh ta sao có thể làm chuyện này? Anh ngoại trừ công việc giết người hoặc bị đuổi giết cuộc sống còn có niềm vui khác sao? Nhưng lời này cô chỉ suy nghĩ trong lòng không dám nói ra?

Xe vẫn tiếp tục chạy, giống như càng lúc càng cách xa nội thành?

Thụy Sĩ là nơi thích hợp để trượt tuyết, hàng năm có rất nhiều du khách từ mọi nơi tới đây để trượt tuyết. St. Moritz lân cận với Zurich mặc dù là thành phố nhỏ nhưng nơi này là thiên đường trượt tuyết.

Nhược Tuyết, không nghĩ tới, Lương Úy Lâm lại đưa cô tới đây trượt tuyết. Cô sống gần 24 năm nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ chơi trò chơi này, trò chơi chỉ có nhìn thấy trên tivi? Cô có nên đi không?

Nhìn bộ quần áo trượt tuyết trắng hồng cùng với cái mũ, kính gió, bao tay không thấm nước, đôi giày cứng đã được chuẩn bị đầy đủ kia. Trừ quần áo, những thứ kia cô đều không có quen? Đây chẳng phải làm khó cô sao?

"Có phải muốn anh giúp em thay quần áo hay không?" Nhược Tuyết đang do dự thì bị âm thanh phía sau dọa cho sợ hết hồn, y phục trên tay rơi xuống đất. Người đàn ông này, đi bộ cũng không có tiếng động sao? Tại sao một chút cô cũng không cảm thấy anh đang tới gần?

Không đợi cô mở miệng, Lương Úy Lâm đã bắt đầu động thủ cởi áo khoác của cô, người phụ nữ này thật ngốc dễ sợ, thay quần áo thôi mà cả nửa ngày cũng không xong,

"Không cần, em tự mình làm được rồi. . . . ." Nhược Tuyết đỏ mặt, nhưng trong nháy mắt ngẩng đầu nhìn đến bộ quần áo đang mặc trên người của anh giống với của cô, cô sợ ngây người. Anh ta tại sao lại chọn quần áo giống với cô chứ! Như vậy làm cho người ta dễ hiểu lắm!

"Chờ em mặc xong, trời đã tối rồi!" Anh mặc quần áo với cởi quần áo, tốc độ như nhau, chỉ hai ba động tác, trên người Nhược Tuyết đã mặc vào bộ quần áo giống với anh. Sau đó anh còn giúp cô mang giày và đội mũ.

Ở dưới chân núi Alpes xinh đẹp này, xuyên qua bông tuyết trắng xóa, gió thổi bên tai, phong cảnh ở trước mắt tất cả đều thật đẹp. Nhược Tuyết đi theo anh, từng bước một đi ra ngoài.

Thời điểm ngồi xe cáp đến đỉnh núi, Nhược Tuyết kỳ quái phát hiện, cả sân trượt tuyết vậy mà chỉ có hắt cựa hai người. Chẳng lẽ anh tới đi chơi cũng muốn yên tĩnh sao? Vậy bọn họ hai người còn có chơi đùa gì đây? Huống chi cô cái gì cũng không biết? Đến lúc đó sợ là bị anh ta mắng chết ?

"Còn không qua đây?" Lương Úy Lâm sửa sang lại cây trượt tuyết trong tay. Người phụ nữ này, tại sao lại hay ngăn người như vậy? Động một chút là ở nơi nào cũng có thể suy nghĩ đến thất thân.

"Tại sao nơi này không có người khác?" Lời của anh, cô chưa từng dám cãi lại, lúc đi đến gần anh, rốt cuộc không nhịn được nhỏ giọng hỏi.

"Muốn người khác tới làm gì?" Anh hỏi ngược lại. Đây sân trượt tuyết tư nhân của anh, người này không ngu xuẩn đến mức cho là anh sẽ đưa tới sân trượt tuyết công cộng để tìm đường chết chứ?

"À!" Anh rõ ràng không muốn nói, cô lại muốn hỏi!

"Em không biết trượt! Em sợ!" Nắm thật chặt gậy trượt tuyết trong tay, một tay nắm tay anh, Nhược Tuyết sợ đến không dám nhúc nhích nửa phần. Trời ạ, nhìn cảnh trượt tuyết dài như thế cô sợ nhưng đã không còn đường rút lui rồi.

"Không chết được, sợ cái gì?" Lương Úy Lâm giọng điệu rất hưng, tuy nhiên vẫn lôi kéo tay nhỏ bé của cô một chút xiu để cho cô di chuyển đôi chân. Nhược Tuyết nhìn người đàn ông đang đội cái mũ chỉ lộ nửa mặt đang chỉ cô trượt tuyết, Lương Úy Lâm như thể cô chưa từng thấy. Dịu dàng như vậy mà còn có kiên nhẫn, hốc mắt cô chợt mông lên một tầng hơi nước.

Tại sao anh ta muốn đối với cô như vậy? Lúc thi hành hạ người của cô sau đó lại ném cho cô cục kẹo ngọt? Cái này là gì chứ? Nhưng cô không cách nào cự tuyệt được người đàn ông này. Cô bị bệnh sao? Tại sao phải như vậy?

Đúng vậy, Nhược Tuyết cảm giác mình bị bệnh, mắc phải một loại chứng bệnh gọi là triệu chứng Stockholm.

Chương 61: Thích anh rồi sao?

Editor Cát

Nhược Tuyết chưa bao giờ cảm thấy thần kinh của mình vận động kém như vậy, ở bên cạnh khuôn mặt đã đen lại của người đàn ông, cô học hơn nửa ngày mà vẫn chỉ là những động tác bước đi được mấy bước lại ngã xuống. Ừm, cô không cần học được hay không? Mặc dù có quần áo thật dày chống đỡ nhưng té hoài như vậy cũng sẽ rất đau?

"Lương Úy Lâm, em muốn nghỉ ngơi một chút có được hay không?" Rốt cuộc sau lần thứ 101 té xuống, Nhược Tuyết đáng thương tích tích nói.

"Chưa từng thấy qua người phụ nữ nào ngu ngốc như em." Đến người có kiên nhẫn cũng thấy phiền, huống chi là anh! Lương Úy Lâm ném cây gậy trượt tuyết trong tay, cũng ngồi xuống.

"Thật xin lỗi." Trừ những lời này, cô không biết nói gì khác. Là anh ta cố chấp kéo cô tới đây, cô cũng đâu muốn như vậy.

"Thật xin lỗi? Em xin lỗi anh cái gì?" Đưa tay tháo mũ mình ra, sau đó cũng lấy mũ Nhược Tuyết xuống. Tay anh lau lau khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bị gió thổi lạnh kia, rất nhẹ rất nhẹ từng cái từng cái...

Bàn tay của anh rất lớn, rất ấm áp, da thịt thô sần, cũng không bóng loáng, ma sát da mặt mịn màng của cô, cảm giác gai gai.

Người đàn ông nguy hiểm như vậy làm cho người ta sợ. Anh ta nắm trong tay vô số mạng người, giờ phút này lại dịu dàng vuốt mặt cô, anh như thể cô lại cảm thấy...an lòng.

"Cho em một cơ hội, nguyện vọng trong năm mới, có được không?"

Cô ngây ngốc nhìn anh, không hiểu anh nói gì. Tối hôm qua cô còn chưa kịp nói anh đã thu lại lời rồi, hôm nay lại nói ra? Anh có ý gì đây? Nhược Tuyết do dự...

"Hả?" Mây rậm khơi lên, sức lực trên tay chợt sâu hơn, xoa gò má non nớt của cô, có chút đau đớn.

Nguyện vọng năm mới sao? Nhược Tuyết ngược mắt, nhìn thật sâu vào trong mắt anh, bên trong có một chút phức tạp, quá sâu.

"Em muốn thăm ba mẹ, có thể không?" Tại sao không nói đây? Nếu anh ta nguyện ý cho cô cơ hội như vậy. Mà tối hôm qua cô đã bỏ lỡ lần thứ nhất, nếu bây giờ không nói sau này sẽ còn cơ hội sao?

"Còn gì nữa không?" Tay Lương Úy Lâm lau môi của cô, thái độ không có đổi. Giống như không có tức giận.

Còn có cái gì đây? Trừ trở về thăm lại ba mẹ, mong ước lớn nhất đời cô, chính là rời khỏi anh, không bao giờ gặp lại. Có thể không? Cái này có nên nói không?

Nhưng tại sao ở thời khắc này cô lại do dự? Tại sao lại chần chừ? Hình như trong lòng mình thật sự không có muốn rời khỏi anh. Lời này cô không dám xuất khẩu rồi.

Giống như lúc này, cứ như vậy ngồi cùng anh ở chỗ này, trên đỉnh núi cao, nhìn hồ Zurich, nhìn bầu trời chiều tỏa bóng bên hồ, hồng hồng, sóng gợn lăn tăn từng mảnh như cánh hoa hồng, còn có đôi thiên nga lông vũ trắng nõn ở trong hồ, cùng với ánh nắng chiếu trên đỉnh Tuyết Sơn, trông rất đẹp mắt.

Giống như, hy vọng hạnh phúc này có thể chạm đến nó, điều này có thể không? Lương Úy Lâm, có thể không?

Đôi mắt to đang trong suốt đột nhiên trong nháy mắt mờ lên một tầng hơi nước.

Cô thế nào lại? Chẳng lẽ cô nghĩ mình là xử nữ tình tiết có thể có tình cảm với người đàn ông này sao? Cô rõ ràng...hận anh ta mà. Cô muốn hận anh! Cái người lãnh huyết vô tình này...

Không phải vậy, cô không có tình cảm với anh ta. Cô chỉ là bị bệnh.

Những năm này, anh ta đem nhốt cô lại, anh ta ngăn cách cô với thế giới bên ngoài, tin tức đều bị khống chế, trải qua những chuyện này cô hoàn toàn bị anh ta đầu độc rồi. Hơn nữa anh ta còn đem anh trai cô ra uy hiếp cô sau khi cha mẹ cô mất, không ngừng uy hiếp cô để cho cô lúc nào cũng thấy ngoại trừ thuận theo anh ta, nghe anh ta định đoạt, mặc sự xâm lược, cô không có chỗ ẩn nấp, không có đường chạy.

Đúng vậy, không có đường để chạy, sinh tồn chỉ có thể phụ thuộc vào anh . Hiện tại, rồi đi có phải rất xa vời hay không? Lăng Nhượng Tuyết, nếu rời khỏi anh là mục tiêu duy nhất của cô trong cuộc sống này? Tại sao lại không nói ra?

Nhìn trong con người đen nhánh đang giãy giụa của cô, ánh mắt của anh cực sắc bén, nhạy cảm ý nghĩ? Lòng của cô gái nhỏ này anh có thể thấu hiểu?

Cúi đầu, tiến tới gần, hơi thở nóng rực phun trên mặt của cô, "Thích anh rồi, hả?"

Gò má trắng nõn chợt ửng hồng, so trời chiều càng làm cho người ta động lòng! Hô hấp của cô dồn dập. Dịu dàng trong mắt giống như có thể chảy ra nước.

Thích? Anh ta nói thích? Cô thích anh sao? Không thể nào, làm sao lại như vậy?

"Thích không?" Càng ép càng gần, gần đến hàng lông mi của cô, hô hấp của hai người thở ra trên mặt của nhau như quán lấy nhau. Khoảng cách gần như vậy thật sự quá nguy hiểm, cô kinh hoàng lui ra, cảm bị anh giữ chặt. Cô không thể dịch người nữa.

Cô rất muốn dùng sức để nhắm mắt lại, không dám nhìn ánh mắt như muốn nhìn thấu lòng người kia, nhưng có hữu dụng gì đâu? Anh cường ngạnh bên tai, uy hiếp: "Không cho nhắm mắt"

Gương mặt của cô ngày càng hồng, ngày càng nóng, nhịp tim càng ngày càng lớn, ở trên đỉnh Tuyết Sơn tĩnh lặng này cô nghe thấy âm thanh tim mình đập. Cô chỉ có thể nhìn anh, gương mặt không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Mất khống chế

editor Cát

Cô cái gì cũng nói không ra được, chỉ có thể như vậy nhìn anh.

Anh ôm cô vào ngực, môi mỏng in lên môi cô, nhàn nhạt hôn, không có kích cuồng như thường ngày hình như muốn cắn nuốt vào bụng, không có nồng nặc hận ý, giống như không có chuyện chưa thỏa mãn muốn phát tiết ra dục vọng, không có gì cả, chỉ là nhàn nhạt, nhẹ nhàng ở trên môi của cô hôn, như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng lướt qua.

Hôn như vậy, không phải hôn trên môi mà hôn nhập tâm bên trong.

Vừa hôn cái trán của anh và cô cùng dính vào nhau , anh đang ở gần bờ môi cô, làm bầm nói nhỏ: "Nếu như, em không phải là của em gái của hắn, thì tốt bao nhiêu. . . . ."

Lòng của cô, đột nhiên bởi vì câu nói này mà không khỏi không đau, đau đến toàn thân hình như trên đỉnh Tuyết Sơn cũng trở nên lạnh hơn.

Lệ trong mắt cứ như vậy thẳng tắp rơi xuống, rơi trên môi anh, nóng bỏng chưa xốt. Cho cô một hy vọng lớn rồi, sau đó lại tự tay phá hủy cô từng chút từng chút một.

Cô rơi lệ, khiến Lương Úy Lâm giống như là bị chấn động. Anh rút cuộc buông cô ra.

"Trở về thôi!" Lương Úy Lâm đứng lên thuận tay kéo cô. Đi theo sau cái bóng dáng cao lớn, Nhượng Tuyết cảm giác mình lòng của vừa đau lại vừa ngọt, vừa đắng vừa chất, hình như có vật gì đó, in dấu thật sâu vào trái tim của cô, cũng nữa không thoát khỏi được.

Dưới đỉnh núi , sắc trời đã tối, A Cánh cùng Bill như cũ vẫn lái xe chờ bọn họ. Theo sau bọn họ từ trên núi cho đến khi thay quần áo xong, trở lại xe vẫn không nói gì thêm.

Nhượng Tuyết cho là bọn họ sẽ trực tiếp trở về thành bảo, nhưng không có.

Đêm đó, bọn họ trở lại trung tâm chợ ăn bữa tối rồi sau đó, xe tiếp tục đi về phía trước. Muốn đi đâu đã không còn quan trọng, Nhượng Tuyết ở trên xe hỗn loạn đã ngủ thiếp đi.

Dù là anh muốn mang theo cô cùng nhau xuống địa ngục, cô cũng không cần thiết.

Buổi tối 10 giờ, tốc độ xe chạy 200 cây số ngừng lại trước thôn trang Walls (Vals). Walls (Vals) là một thôn trang nhỏ được tạo nên từ những ngôi nhà bằng thạch đỉnh, nơi này có từ thời La Mã, trung tâm suối nước nóng ở đây được mọi người biết đến rộng rãi và hiệu quả trị liệu khi tắm ở đây rất tốt.

Nó cũng là nơi tắm nước nóng duy nhất ở Thụy Sĩ toàn bộ được xây dựng từ đá tự nhiên, rất nổi tiếng với thiết kế kiến trúc của Tôn Thác Nhĩ tạo nên những tảng đá tắm hiện đại, dùng gần bốn vạn gạch lớn nhỏ trang trí tạo nên một phong cách riêng, làm cho người ta cảm giác như bước vào một Tự Miếu nguyên thủy. Ở trong không gian này sẽ cảm giác như quên mất thời gian đang tồn tại.

Nhược Tuyết không biết từ lúc nào người bị ôm xuống xe, khi cô tỉnh lại thì đã nằm ở trong suối nước nóng đang bốc hơi. Chóp mũi bị những làn nước bốc hơi quấn quanh.

Tại sao cô ngủ như chết vậy chứ? Có lẽ hôm nay trượt tuyết quá mệt mỏi? Nhược Tuyết chuyển động đỉnh đầu muốn tìm người đàn ông kia đang ở nơi nào nhưng trong bồn tắm không thấy bóng dáng của anh đâu.

Thôi, không tìm nữa. Dù sao thì đợi chút anh nhất định sẽ tìm đến cô. Thời tiết đang rét lạnh như lúc này lại có thể ngâm mình trong suối nước nóng thì thật là một loại hưởng thụ xa xỉ, xa xỉ đến cả đầu ngón tay cũng lười vận động, cô nhắm mắt đôi mắt để tỉnh táo lại. Hôm nay thật sự mệt mỏi, tay chân đau đến mềm nhũn ra.

Cho đến khi một cánh tay nắm đen bèn chắc từ phía sau lưng ôm lấy cô, cô mới mở mắt ra, ở trong lòng anh xoay người.

"Anh đã đi đâu?" Thanh âm mềm mại giống như là làm nũng ở trong khói mù lượn lờ trong bồn tắm vang lên. Đúng vậy, không thể phủ nhận, tại như vậy một địa phương xa lạ, cho dù là trong lòng chắc chắn anh sẽ tìm đến cô, nhưng không có gặp anh trước, cô không cách nào an tâm.

"Anh có thể cho rằng là em đang nghĩ tới anh sao?" Lương Úy Lâm đang đối với cô là tán tỉnh sao? Đáp lại anh, là cô không biết có phải vì nước nóng hay không mà gương mặt kiêu ngạo trở nên hồng lên.

"Thoải mái sao?" Hai cánh tay của phái nam không biết khi nào thì bắt đầu dờn từ eo thon lên trên, không có sai lệch đang chiếm lấy cô.

"Ừ. . . . . Không nên như vậy." thân thể cô căng thẳng mới vừa tỉnh táo lại, anh tại sao lại nghĩ muốn trêu chọc cô?

"Không cần như thế nào. . . . ." người đàn ông sau lưng vừa nói chuyện, miệng cũng không dừng lại, càng không ngừng hôn phần lưng phỉm màu hồng bóng loáng của cô.

Cô còn có thể nói cái gì nữa? Gần đây, anh càng ngày càng thích dùng cái giọng điệu như thế này để tán tỉnh cô, vừa nói vừa hành động đặc biệt là lúc trên giường.

Anh như thế cô căn bản không phải là đối thủ. Nếu như có thể, cô thà bị anh giống như trước đây, mưa to gió lớn trực tiếp đi, tốt hơn! Cô không muốn ở trong bể dục nam nữ mà sôi trào mâu thuẫn, còn có rối rắm, đau nhưng lại vui vẻ. . .

"Lần trước, em còn chưa có ăn được kem, hôm nào à không hay hôm nay ăn đi, ừ. . ."

Trong suối nước nóng nước giống như muốn sôi lên vậy, nhiệt độ cao đến dọa người, mà cô sau khi nghe lời anh nói, toàn thân càng thêm nóng giống như đang sôi sục bên trong rồi. . . Anh nói chuyện kia sao?

Nhưng có thể không làm sao? Yêu cầu của anh, cô chưa từng có thể cự tuyệt qua, lần này, dĩ nhiên sẽ không ngoại lệ.

Người phụ nữ này thật sự ngày càng lớn mật rồi. Anh rất muốn không chế phản ứng của mình nhưng thật đáng chết, anh thậm chí cảm giác mình không thể không chế được nữa.

Trước mắt anh là bộ mặt kiêu ngạo của người phụ nữ, thiếu nữ 18 tuổi lúc trước đã xa rồi, xa đến nỗi hình như anh cũng quên mất khuôn mặt trẻ trung của ngày trước.

Người phụ nữ này là một tay anh huấn luyện nên!

Không nói gì thêm, anh giống như là nổi giận kéo cô lên, chống đỡ trên thạch bích, cự thủ cuồng mãnh tiến nhanh vào, vừa thâm sâu vừa nặng, mà cô từ trước đến giờ không chống lại được cường đại đánh thẳng vào này, trước mặt bỗng tối sầm, đã bất tỉnh.

Nhưng anh sẽ không cứ như vậy buông tha cô, nắm chặt eo thon của cô, điên cuồng kịch liệt vận động trên thân thể mềm mại như một loại piston vận động.

Cơ căng thẳng, mồ hôi đầm đìa ở trong cơ thể cô tháo ra, anh thở hổn hển đè ở trên người cô. Lúc kết thúc khiến cho anh mất không chế như vậy?

Một người phụ nữ như cô, anh đã nhìn thấy cô từ lúc còn là một cô gái cho đến khi cô trưởng thành. Ở trước mặt của anh, cô luôn luôn biết điều nghe lời. Hình như vì tội lỗi của Lăng Nhược Phong nên cô cái gì cũng nguyện ý làm.

Nhưng trong khoảng thời gian đó tới nay, anh đối với cô cố ý phóng túng cũng làm cho cô từ từ đem mình ẩn giấu rất khá, cái kia một mặt dần dần cũng bộc lộ ra rồi.

Có phải tính tình của cô thật sự đang cất giấu bên trong. Cô nghĩ là sẽ không ở bên cạnh anh, nếu có thể cô muốn rời xa anh, xa đến đời đời sau cũng không cần gặp lại.

Nhưng cô mâu thuẫn. Giống như hiện tại, ở trước mặt của anh, không hiểu được che giấu mình, còn hỏi cái gì?

Từ trong bộ ngực phát ra tiếng cười khê "Thì ra là thích thật." Thanh âm thấp trầm trầm, giống như cơn trớn tiếng lòng, vang vọng chạy dài ở bên trong núi Alpes.

Cô thất kinh ngẩng lên nhìn mắt anh, trong mắt của anh hình như có sáng tỏ, có thấu hiểu điều gì, cô phức tạp không hiểu lắm, anh biết rồi sao?

Toàn thân Nhược Tuyết giống như là bị rút khô hết, tay chân trở nên mềm nhũn, không cách nào nhúc nhích cũng không cách nào mở miệng nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Người đàn ông khó hiểu

Editor Cát

Nhược Tuyết lần đầu tiên cảm thấy Lương Úy Lâm là một người đàn ông khó hiểu.

Cô cho là bọn họ sẽ ở khách sạn suối nước nóng cả đêm, sau đó sẽ trở lại nhà của Lương Ngạo Vũ và Nhan Thanh Uyển ở Zurich sau đó có lẽ trực tiếp trở về nước. Nhưng không phải vậy.

Thế nhưng bọn họ lái xe đi một vòng ở Zurich, một đường chạy từ hai bên bờ sông Lợi Mã (Lemmat) đến giáo đường thánh mẫu rồi đến thác Rhein nổi tiếng. Đúng là khiến Nhược Tuyết khó quên, Lương Úy Lâm tự mình lái ca-nô, bọn họ chèo thuyền ở trên hồ du ngoạn ở xinh đẹp Zurich cùng màu trắng chim bay cùng nhau ở trên hồ ngao du, một chuyến du lịch đầy sự hưởng thụ tuyệt vời, cô cũng không vẹn vẹn hiểu hết ý đẹp của non sông ở Zurich. Dọc bờ hồ có nhiều ngôi nhà xinh đẹp như bức họa khiến cho người ta lưu luyến không rời.

Ban ngày ở bên ngoài tận tình du ngoạn, buổi tối anh cũng không quên bỏ qua cô. Cảnh đẹp như tranh khắp nơi ở Zurich lúc về đêm, anh ở trước mặt cô buông thả hết nhiệt tình, bọn họ phóng túng, cô tình làm như thể mặc cho những gông xiềng lễ giáo, ở trong thân thể đối phương hưởng thụ tột cùng tất cả những nỗi khổ vừa cực đoan vừa cực lạc. Lúc thì cùng nhau ở địa ngục lúc thì lên thiên đường, một lần rồi lại một lần, không hề bỏ qua cảnh đêm, chỉ có dục vọng sâu thẳm như vực sâu không đáy.

Dục loạn, điên cuồng, vứt bỏ những đạo đức gông xiềng, anh đối với cô đòi hỏi vô độ, dùng hết tất cả các loại tư thế, thân thể của bọn họ quẩn quít, mỗi lỗ chân lông cũng thấm mồ hôi.

Mỗi đêm, người đàn ông thờ đóc, cô gái khóc thút thít ngâm nga, yêu hận triền miên lẫn lộn, giống như không có ngày mai... Khi ở trong ngực anh nhưng cô không rõ giống như đang ở chân trời xa cách đến nỗi không thể chạm tới.

Thân thể của bọn họ quẩn quít, nhưng tâm không cùng nhau. Chìm đắm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai? Ai cũng không phân rõ, ai cũng không biết.

Nếu như anh không phải là một đại ca xã hội đen giết người không chớp mắt, Nhược Tuyết nhất định cho rằng mỗi lần cô nhìn người đàn ông bên cạnh làm việc với chiếc laptop là một hoàng tử động lòng không dứt. Đáng tiếc, anh không phải hoàng tử, không có chuyện này, anh là ma quỷ.

Nhưng chính một ma quỷ lại như vậy làm cho cô cảm thấy mình không còn là mình. Anh thật sự là một người đàn ông đầy biến hóa, mấy ngày trước là một gương mặt buồn lòng nhưng giờ đây sắp trở lại biệt thự ở Zurich anh lại trở về là một người đàn ông lạnh lùng không nói không cười câu nào.

Anh không phải là một người để cho người khác dễ thấu hiểu! Ít nhất trong lòng anh muốn điều gì cô cũng không dám tùy tiện suy đoán.

Lương Úy Lâm xuống xe, không có nhìn Nhược Tuyết một cái, đi thẳng vào.

"A Cánh, các anh cũng ở nơi này sao?" Nhìn anh không để ý đến cô đi trước vào, Nhược Tuyết đi theo xuống xe, trong lòng không khỏi khổ sở, cô thuận miệng hỏi A Cánh giúp cô mở cửa xe.

Sẽ không cùng người làm trò chuyện, cô sợ nước mắt của cô sẽ chảy xuống. Gần đây, cô thật càng ngày càng thích chảy nước mắt.

"Tiểu thư, chủ nhân đã tiến vào." A Cánh vẫn là một vẻ mặt ngàn năm không đổi. Tiểu thư không nên ở trước mặt chủ nhân nói chuyện với bọn họ. Chủ nhân đối với tiểu thư, thật không giống nhau.

Nhược Tuyết thấy nét mặt của A Cánh biến đổi, cô biết, cô là người phụ nữ của Lương Úy Lâm tại sao cô có thể làm càn như vậy cùng nói chuyện cùng người đàn ông khác đây? Cô không nên, về sau cô phải nhớ, không nên liên lụy người vô tội.

Mấy ngày nay Lương Úy Lâm đối với cô tốt thế nào? Ai có thể biết tâm tư của anh đây?

Bọn họ trở lại biệt thự thì từ máy theo dõi ở lầu một Nhan Thanh Uyển chạy ra cửa lớn đón tiếp bọn họ.

"Mẹ, thế nào lại đi ra đây? Coi chừng bị lạnh." Lương Úy Lâm thấy Nhan Thanh Uyển trước mặt liền dừng bước. Nhan trong trẻo dịu dàng trước mặt rất cuộc dừng bước. Hôm nay thật hiếm thấy, Lương Ngạo Vũ lại không có ở cùng bà.

"Úy Lâm, Tiểu Ngừ, đã trở lại? Chơi vui vẻ không?" Nhan Thanh Uyển đi qua con trai, tới trước mặt Nhượng Tuyết kéo tay của cô.

"Mẹ, chúng con chơi rất vui vẻ." Trước mặt một người phụ nữ như vậy, thật khó để không cười, vô cùng khó khăn. Cho nên trong lòng Nhượng Tuyết cảm thấy thương cảm, cô thật lòng mình mà cười. Cô biết người phụ nữ này đối với cô rất tốt, có lẽ trong tiềm thức của bà đối với đứa con gái như cô rất thương yêu.

Thì ra quên lãng có thể mang đến vui vẻ! Đây, ông trời, tại sao không để cho cô cũng quên đi? Để cô có thể vui vẻ mà sống? Ông trời lại nhẫn tâm đoạt hết tất cả của cô?

"Vui vẻ là được rồi, chúng ta đến phòng khách uống trà." Nhan Thanh Uyển kéo tay Nhượng Tuyết đi vào đại sảnh, người giúp việc tới cầm lấy áo khoác ngoài Nhượng Tuyết cởi ra.

"Chúng con. . . ." Nhượng Tuyết bị Nhan Thanh Uyển nắm tay, cô lại sợ Lương Úy Lâm không vui, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn sắc mặt của anh, nhưng anh giống như không nhìn thấy ánh mắt đang cầu cứu của cô.

Thật ra cô không dám ở cùng Nhan Thanh Uyển quá lâu, sợ mình không nhận được nói ra cô không phải là Tiểu Ngừ, nhưng tại sao Lương Úy Lâm lại không lên tiếng ngăn cản đây?

"Tiểu Ngừ, thế nào? Sợ Úy Lâm sao? Không có chuyện gì, Úy Lâm, con đừng có suốt ngày trưng bộ mặt đó ra có được không? Phụ nữ ở nhà này ngồi uống trà con cũng không cần phải quản chứ." Rốt cuộc khi đi đến cầu thang, Nhan Thanh Uyển phát hiện ra những cử động không bình thường của đôi nam nữ này.

"Uyển Nhi. . . ." Giọng nói phái nam quen thuộc vang lên, một bàn tay bá đạo đã kéo thân thể mảnh mai của Nhan Thanh Uyển qua "Em đi nghỉ ngơi đi, bận rộn cả buổi sáng cũng mệt mỏi rồi." Là Lương Ngạo Vũ từ thư phòng lầu một đi ra.

"Đây Tiểu Ngừ. . . . ?" Nhan Thanh Uyển trong lòng thở dài, thân thể của bà những năm gần đây rõ ràng đã điều dưỡng rất khá rồi, tại sao Ngạo Vũ luôn cho là một trận gió mà có thể thổi ngã bà đây? Bà chỉ là muốn dành nhiều thời gian ở bên cạnh con gái mà thôi.

"Bọn họ mới vừa đi chơi trở về, cũng mệt mỏi. Úy Lâm sẽ chăm sóc con bé, chúng ta đi lên trước." Dứt lời, Lương Ngạo Vũ không để ý đến sự đồng ý của vợ ôm bà bước lên lầu, còn phân phó người giúp việc mang thuốc cho bà uống. Chuyện này ngày nào cũng không thể sơ sót quên đi.

Mà Lương Úy Lâm luôn biết cha đối với mẹ thương yêu, thấy mẹ không nói, anh rốt cuộc cũng lên tiếng "Mẹ mấy ngày nay chúng con đi chơi rất nhiều nơi, thật sự mệt mỏi. Để em gái về nghỉ ngơi chút đi."

"Tiểu Ngừ, em có mệt hay không?" Người đàn ông này, nếu như đi đóng phim, nhất định có thể đoạt giải thưởng Oscar, nhìn sắc mặt biến đổi rất nhanh của anh? Mới vừa rồi gương mặt mặt không chút thay đổi, bây giờ ở trước mặt Nhan Thanh Uyển có thể thay đổi ngay lập tức, diễn ngay tiết mục anh trai em gái.

"Ừ! Có chút mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi." Cô còn có thể nói khác sao? Ở trước mặt Nhan Thanh Uyển, cô nói lời nào mà không thấy sợ đây?

Nhan Thanh Uyển bị Lương Ngạo Vũ mang về phòng, Nhượng Tuyết không nói lời nào với Lương Úy Lâm cũng trở về đến nơi tạm thời thuộc về cô. Cô thật sự có chút mệt mỏi!

Lúc này, trong thư phòng, hai cha con vừa vặn bắt đầu nói chuyện mới.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Yêu như vậy có mệt mỏi không?

Editor Cát

Cha con nhà họ Lương không nói gì mà lại trực tiếp mà đối đầu. "Rằm" bình hoa quý thời nhà Thanh đã bị vỡ tan tành trên mặt đất.

"Lương Úy Lâm, rốt cuộc con muốn gì?" Kể từ khi thấy con trai mang theo người phụ nữ kia quay lại nơi này, Lương Ngạo Vũ không thể ngồi yên được

nữa. Tại sao không để cho ông cùng với Nhan Thanh Uyên có thể sống những ngày tháng an tĩnh một chút? Tại sao không trực tiếp đưa cô ta về nước? Nó rất cuộc đang nghĩ gì?

Rong rui giang hồ mấy thập niên Lương Ngạo Vũ thật bị đưa con trai ngồi yên kia chọc cho tức. Nếu như một đao có thể giải quyết vấn đề ông nhất định đã sớm rút súng. Chỉ là không ai dám đảm bảo đạn của người nào sẽ nhanh hơn.

"Cha, cha có cần thiết phải kích động thế không?" Lương Úy Lâm rót cho mình một ly rượu cầm ở trong tay cũng không uống..., chất lỏng dưới ánh đèn sáng ngời phiếm nhàn nhạt.

"Con cảm thấy không có sao? Ta không muốn làm cho Thanh Uyên chịu tổn thương dù chỉ là một chút, con cứ như vậy mà để một quả bom hẹn giờ ở chỗ này, là ý gì?" Lương Ngạo Vũ vẫn không có biện pháp làm cho tâm của mình bình tĩnh.

Kể từ khi Lăng Nhục Tuyết tới Zurich, nhìn ngoài mặt Nhan Thanh Uyên không có gì bất đồng, thậm chí có lúc vui vẻ. Nhưng bà đã bắt đầu có tâm sự, nhưng bà ấy giấu rất tốt, khiến cho ông luôn luôn cảm nhận được trong lúc lơ đãng sự lo lắng cùng khổ sở của bà. Cho dù là ngủ thiếp đi, mi tâm của bà cũng không dần ra.

Ngủ là lúc con người luôn buông lỏng nhất nhưng người phụ nữ của ông buông lỏng nhất lại là lúc bà để lộ tâm tư trong lòng.

Những năm gần đây, bác sĩ Smith vẫn thường xuyên tới để kiểm tra, cũng uống thuốc đúng hạn, theo lý thuyết sẽ không có vấn đề gì mới đúng nhưng sau khi con trai mang theo Lăng Nhục Tuyết tới, tim của ông có chút lo lắng.

"Cha lo xa quá rồi. Quan tâm sẽ bị loạn, không cần phải việc gì cũng tự hù dọa mình." Lương Úy Lâm nhẹ nhàng nhấp một miếng rượu. Cha của anh vì lo lắng cho mẹ mà cả mạng sống cũng không cần sao? Một người đàn ông có thể yêu thương một người phụ nữ như thế sao? Lương Úy Lâm không biết. Anh không biết tương lai có một ngày, anh cũng sẽ vì một người phụ nữ mà tính mạng cũng không cần, đó mới là tai họa lớn nhất trong cuộc đời của anh.

"Lương Úy Lâm, con định làm gì với cô ta?" Rốt cuộc ép tâm tình của mình dưới sự khống chế. Lương Ngạo Vũ thở ra một hơi thật sâu, ngồi xuống trước mặt con trai, cử động của đôi tay ở trên bàn sách như đạn bắn ra.

Ông ta có thể nhìn thấu bất kỳ đối thủ nào nhưng lại không thể hiểu trong lòng con trai mình đang nghĩ gì. Nó để người phụ nữ kia bên cạnh nó sáu năm rồi, lại chưa từng để cho cô ta chịu phạt tổn thương.

Một người đàn ông, nếu như không có bất kỳ tình cảm nào đối với người phụ nữ đó, mê muội thân thể lâu vậy sao? Có lẽ không biết từ lúc nào, con ông bắt đầu không buông tay được với một người? Chuộc tội? Nếu chỉ là chuộc tội, bọn họ có hàng vạn phương pháp để cho cô ta sống không bằng chết, cần gì cứ đặt trước mắt mình để thêm khó chịu đây?

Lương Úy Lâm, con thật sự thờ ơ như lời nói kia sao?

"Cha muốn nghĩ gì? Cha cho rằng con sẽ giống như cha vì một người phụ nữ mà cả một tập đoàn cũng muốn bỏ lại sao? Lương Ngạo Vũ, con không phải là cha! Vì một người phụ nữ, không đáng giá!" Lương Úy Lâm chê cười. Trong đầu lại thoáng qua hình ảnh khăn trương lưng cuống của người phụ nữ kia, một chút ân tình có thể thu phục được cô. Thật là một cô gái ngốc! Không biết cách che giấu được lòng mình.

7 tuổi, thời điểm đứa bé khác vẫn còn ở trong ngực cha mẹ nũng nịu, anh đã bắt đầu một loạt huấn luyện tàn khốc, trừ học tập, tất cả thời gian anh đều muốn đến công ty đi học tập, dù là cái gì cũng không hiểu, cũng phải buộc chính mình tự đi nhìn mà học. Lớn hơn nữa một chút, súng ống, võ nghệ, quản lý, tài chính, từ mười lăm tuổi đến hai mươi tuổi, gần gần thời gian 5 năm, anh đã tích lũy được những thứ mà người bình thường có thể phải mười lăm năm mới có thể học được, anh tựa như một khối bọt biển khổng lồ, cố gắng hấp thụ lấy tất cả chất dinh dưỡng.

Rốt cuộc ở một ngày sinh nhật hai mươi tuổi kia, Lương Ngạo Vũ tuyên bố đem cả tập đoàn Lương thị giao cho anh toàn quyền xử lý, ông ta rốt cuộc có thể cùng người phụ nữ ông yêu mến sống chung vĩnh viễn không chia cách rồi.

Lương Úy Lâm dĩ nhiên sẽ không phụ sự kỳ vọng của cha anh, hiện tại quản lý cả hai giới hắc bạch ở Đông Nam Á, còn có ai dám cùng Lương Úy Lâm đối đầu sao?

Một người đàn ông như vậy, ông ta thế nào lại nói chuyện tình yêu với anh? Phụ nữ, so với anh mà nói có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng người phụ nữ kia ở bên cạnh đã 6 năm, là ý gì đây?

"Lương Úy Lâm, việc đời không có tuyệt đối, con không muốn tự giết mình đó chứ." Hai mắt Lương Ngạo Vũ lấp lánh, muốn từ trên mặt con trai mình nhìn ra một chút cử động, nhưng không có. Nó tinh táo hơn mình so với năm đó! Trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy bất quá cũng chỉ là như thế thôi.

"Con sẽ không có ngày đó, điểm này cha có thể yên tâm."

"Lúc nào thì đưa cô ta đi?" Đây mới là vấn đề ông muốn nói. Yên tâm? Ông thật đúng là không yên lòng! Ông cũng đã từng nghĩ rằng đời mình sẽ không đụng chạm tình yêu nam nữ, nhưng ở năm 20 tuổi ấy đụng phải thiên sứ từ trên trời giáng xuống, tim của ông từ đó không còn là của mình nữa.

"Tối nay." Buông ly rượu trên tay, Lương Úy Lâm đi tới cửa sổ sát đất, mở cửa sổ ra. Đây thật là nơi thật đẹp! Non xanh nước biếc!

"Úy Lâm, con đối với cô ta thật. . . . ." Lương Ngạo Vũ chưa bao giờ nghĩ mình là một người đàn ông dài dòng, hướng chỉ là chuyện của con trai mình. Nhưng lấy kinh nghiệm của một người từng trải, con của ông đối với người phụ nữ kia hình như có chút vượt ngoài tầm kiểm soát. Đàn ông nhìn vào mắt nhau, luôn luôn là chuyện tương đối chính xác.

"Cha lo tốt chuyện của mình đi! Nhà họ Nhan đang tìm mẹ, bọn họ muốn gặp mặt mẹ." Lương Úy Lâm rõ ràng không muốn bàn tiếp chuyện kia. Cho nên, đem ủy thác của Hạo Nhiên trước kia nói ra. Về phần, có nên nói cho Nhan Thanh Uyển biết hay không, là do Lương Ngạo Vũ xác định. Nhưng anh biết, thật ra mẹ vẫn nhớ lúc nhỏ đã trải qua sinh ly cha mẹ cùng an hem của mình, mặc dù bà chưa bao giờ nói mặc dù bây giờ bà mất đi một phần kí ức.

"Thanh Uyển đã không còn liên quan đến bọn họ." Kể từ khi ông ta đưa bà đi, bà ấy chỉ thuộc về một mình ông.

"Cha có hỏi qua mẹ sao? Lương Ngạo Vũ, tại sao muốn thay bà ấy quyết định. Bà ấy là người, không phải món đồ chơi. Bà ấy cũng có tư tưởng, tình cảm riêng." "

Âm thanh của Lương Úy Lâm rõ ràng rất nhẹ rất nhẹ, tuy nhiên từng câu từng chữ chảy vào khoang tim của ông. Đúng vậy chính ông không màng tới hối hận, không cho bà làm theo ý mình, ông cường thế yêu cầu trong mắt bà chỉ có mình ông, bỏ qua những lúc bà mệt mỏi, ông ta như vậy có phải khiến cho bà không thể nổi?

"Lương Úy Lâm, chuyện của Thanh Uyển theo ta con không cần quan tâm. Nếu như không có chuyện gì nữa ta đi trước." Lương Ngạo Vũ đem sự cần rần muốn phát hỏa này ra đề xuống, ông cần không gian an tĩnh.

Nhưng có một số việc, cứ nghĩ rằng sẽ ầm giấu đi rất tốt, nhưng trong lúc lơ đãng cứ như vậy mờ ra ở trước mặt, làm cho người ta ứng phó không kịp.

Tay Lương Ngạo Vũ đang đánh mở cửa, trong nháy mắt đó cả cao lớn thân thể dừng lại, bọn họ mới vừa rồi không có khóa cửa lại, bởi vì trong nhà người giúp việc biết bọn họ ở bên trong nói chuyện sẽ không có người đến gần, kết quả khiến tất cả trở nên không thể vãn hồi.

"Uyển Nhi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Vì yêu mà hành động

editor Cát

Lúc Lương Ngạo Vũ phát ra tiếng, Lương Úy Lâm cũng kinh ngạc xoay người lại, thấy Nhan Thanh Uyển đang đứng ở trước cửa, trên mặt đầy nước mắt. Bà không phải đang nghỉ ngơi sao? Tại sao lại xuất hiện ở cửa? Như vậy cuộc nói chuyện của bọn họ, bà đã nghe thấy hết sao? Thì ra trên đời này không có bức tường nào có thể cản được gió thổi qua, những lời này không phải giả.

Lừa gạt, có thể lừa gạt bao lâu? Hiện tại mấu chốt nhất, là bà rốt cuộc nghe được bao nhiêu? Trong trí nhớ của bà tồn tại được bao nhiêu?

Nhưng chuyện này, hình như là chuyện Lương Ngạo Vũ nên làm chứ?

"Mẹ, con đi ra ngoài trước, hai người từ từ nói chuyện." Cúi đầu dừng một chút, Lương Úy Lâm nhắc chân lên đi qua Lương Ngạo Vũ bên cạnh, đến gần Nhan Thanh Uyển ngừng lại cúi người xuống: "Cha chỉ vì quá yêu mẹ"

Đúng vậy, bởi vì quá yêu, cho nên sợ mất đi. Đây là lần đầu tiên Lương Úy Lâm ở trước mặt Nhan Thanh Uyển vì Lương Ngạo Vũ mà nói chuyện. Một người đàn ông vì bà có thể không cần giang sơn không cần tánh mạng, vậy còn có cái gì không thể bỏ qua?

Nhưng vì yêu mà hi sinh tất cả, mà có thể bỏ qua máu mủ tình thân sao? Thế giới của người khác, ai có thể hiểu rõ đây? Mặc dù anh là con của bọn họ nhưng dù sao cũng chỉ là con thôi. Thế giới tình cảm của bọn họ không ai có thể bước vào được.

Có lẽ là anh trời sinh đã lạnh nhạt, kể từ khi em gái không còn nữa, tình thân ở trong lòng ngày càng xa, xa đến hình như không cần nhắc tới nữa. Mà anh căn bản cũng không cần.

Cho đến khi tiếng bước chân của Lương Úy Lâm xa dần đến không nghe được, Lương Ngạo Vũ từ từ đến gần người Nhan Thanh Uyển: "Uyển Nhi, không cho khóc. Ở bên cạnh ta không cho khóc." Trước sau như một, cường thế ôm bà vào trong ngực.

Khi ở bên cạnh ông ta, đã lâu rồi bà không còn khóc, tại sao hôm nay lại rơi lệ đây? Ông không cho phép bà không vui!

"Ngạo Vũ, Úy Lâm nói là sự thật sao?" Ngực của ông, có nhàn nhạt mùi xà bông, hơn nữa là tư vị của người đàn ông đã thành thực, mấy chục năm này là chỗ kiên cố để cho bà tựa vào.

Lương Ngạo Vũ không trả lời vấn đề của bà, ông ôm bà vào phòng, mãi cho đến bên giường ngồi xuống, ôm bà trong ngực hồi lâu mới lên tiếng

nói: "Nguyễn Nhi. . . . . Thật xin lỗi."

Đúng vậy, ông thật xin lỗi bà. Là sự chăm sóc dịu dàng của bà, khéo hiểu lòng người để cho ông vẫn cường thế được voi đòi tiên sao? Biết rằng chính mình an bài điều gì bà cũng ngoan ngoãn biết điều làm theo chưa từng có dị nghị. Ông vẫn lợi dụng tình yêu của bà, vẫn vì yêu mà hành động, vô tình bỏ ép buộc bà qua tất cả mọi người trừ ông. Nhưng khi ở bên cạnh ông vẫn luôn thỏa mãn không phải sao?

"Ngạo Vũ, ông không nên nói như thế với tôi. Là tôi không tốt. Là tôi không tốt..! Khi ở trong ngực ông khóc đến không kiềm chế được, bà làm sao có thể trách ông ta đây? Là do bà không tốt, do bà yêu ông đến không kiềm chế được không cách nào buông tay, không thể chịu được chia lìa, cho dù cha mẹ uy hiếp muốn đoạt tuyệt máu mủ bà cũng không có cách nào trở lại nữa. Là bà ích kỷ, vì tình yêu mà từ bỏ anh em, cha mẹ.

"Nguyễn Nhi, không cho em tự trách nữa. Em không có không tốt, không cần khóc nữa được không? Thân thể của em không tốt." Ông ta mảy nhíu lại chặt. Lương Ủy Lâm đáng chết, tại sao nhất định phải vào hôm nay nhắc tới chuyện như vậy, cố tình lại để cho Nguyễn Nhi nghe được.

"Ngạo Vũ. . . . ." Bà khóc đến không cách nào dừng lại lệ, thật không có biện pháp. Cho tới nay, bà đều cho là cha mẹ vào hơn ba mươi năm trước đăng báo cùng với bà vạch rõ giới tuyến hậu, không bao giờ nữa nhận người con gái như bà. Cho nên, dù là thời điểm bọn họ đang cô độc nhưng lại chưa từng nghĩ quay về tìm bọn họ, bởi vì ở trước mặt bọn họ bà đã lựa chọn đi cùng Ngạo Vũ, đồng nghĩa với việc rời xa cha mẹ, không có tư cách trở lại cái nhà kia đi.

Nhưng bà thật là không ngờ, sau nhiều năm như vậy, bọn họ lại vẫn tìm bà, bọn họ không có bỏ rơi bà, vẫn còn quan tâm tới bà, vẫn dung nạp bà. Dù có tức giận đến đâu, cũng là máu mủ không thể bỏ được.

Bọn họ cũng là cha mẹ mà!

"Nguyễn Nhi, Nguyễn Nhi. . . . . Nếu như, nếu như. . . . . Thật muốn trở về, vậy chúng ta liền về nước một chuyến có được hay không?" Còn có thể làm sao đây? Ông không có biện pháp dùng thủ đoạn uy hiếp ép bà, người phụ nữ ông muốn đặt trong lòng bàn tay yêu thương cả đời, ông quả thật không có bao nhiêu thời gian cùng bà, nhưng kể từ khi đem tập đoàn giao cho con trai, ông vẫn luôn ở bên cạnh bà, ở chung một chỗ mấy chục năm, bà chưa từng đau lòng như hôm nay, ông làm sao có thể nhẫn tâm được? Làm sao nhẫn tâm nhìn bà khóc như thế?

"Ngạo Vũ. . . . . Ta. . . . . Ta. . . . ." Nghe được ông nói như thế Nhan Thanh Uyên lệ vẫn rơi đầy mặt. Bà thật có thể không? Có thể không?

"Đừng khóc, ta đồng ý với em, nhất định sẽ làm được."

"Ngạo Vũ. . . . . Tiểu Ngừ, con bé. . . . ." Nhan Thanh Uyên ở trong lòng ông ngẩng đầu lên, ngón tay mảnh khảnh lau chân mày của ông. Người đàn ông này, vì yêu thương bà, vì không để cho bà đau lòng, lại làm ra chuyện như vậy. . . . .

"Tiểu Ngừ. . . . . Nghi ngại. Nguyễn Nhi, em đi ngủ một chút đi được không? Trở về nước ta sẽ để cho Ủy Lâm xử lý có được không? “ Thấy vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi của vợ mình, Lương Ngạo Vũ trong lòng xôn xao lên lo lắng, bà ấy rốt cuộc biết cái gì rồi hả ?

"Ngạo Vũ, không phải vậy, không phải vậy. Con bé không phải Tiểu Ngừ. . . . ." Lệ thể nào cũng không ngừng được! Con bé tại sao không phải là Tiểu Ngừ đây? Bà vẫn sống vẫn đang tự lừa dối mình!

Những năm này, mỗi lần bác sĩ Smith đến, đầu óc của bà có một đoạn ngắn thời gian luôn thỉnh thoảng tỉnh táo, thỉnh thoảng mơ hồ, những người đó, những chuyện cũ bị thương đều sẽ đứt quãng xôn xao. Bà biết, bảo bối của bà Tiểu Ngừ đã không có ở đây, không có ở đây!

Bà khổ sở, bà không muốn sự thật này, cho nên, bà lúc phát giác mình có phần tỉnh táo thì tự mình lại uống thuốc, sau đó, cái gì đều không nhớ nữa, thật tốt.

Nhưng lần này Ủy Lâm mang cô bé kia tới đây, bà không muốn làm cho mình tiếp tục như vậy nữa rồi. Cô gái kia không nên lại tiếp nhận những đau khổ này rồi, cô ấy phải có cuộc sống của chính mình! Ủy Lâm không thể đem người nhà mình liên quan đến cả đời người ta.

Điều này có lẽ do ông trời muốn trừng phạt họ vì tình yêu của mình mà không chú ý đến cảm thụ của người thân, ích kỷ cao chạy xa bay, cho nên đã mang con gái yêu quý của họ đi. Đây là ý trời, bọn họ phải chịu đựng. Bọn họ quá ích kỷ!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Không hối hận

editor Cát

"Nguyễn Nhi, không nên nói lung tung. Không nên nói lung tung. . . . ." Thì ra là lo lắng của ông thật sự đã xuất hiện. Nguyễn Nhi không phải vẫn uống thuốc

sao, bác sĩ Smith cũng nói bệnh tình của bà đã ổn định, tại sao bà chợt có thể như vậy rồi hả ? Có phải hay không hôm nay bị đá kích quá lớn?

"Uyển Nhi, em không nên muốn kích động, em nằm xong rồi, ta lập tức gọi bác sĩ Smith tới xem một chút được không?" Lương Ngạo Vũ muốn đem bà đỡ nằm xuống, nhưng bà lại cố ý bất động.

"Ngạo Vũ, nghe ta nói có được hay không?" Năm bàn tay của ông thật dày dính vào gò má ấm áp của bà, nước mắt không ngừng chảy xuôi đến lòng bàn tay của ông, thấm vào trong lòng của ông ta.

"Uyển Nhi. . . . . Em đã nhớ ra rồi sao?" Lừa gạt thế nào cũng không thể gạt mãi! Nhưng sự thật này lại làm cho Uyển Nhi của ông đau lòng! Ông phải làm sao để cho bà hết đau lòng đây?

"Ngạo Vũ, đây là trừng phạt của trời cao đối với chúng ta! Trừng phạt ta vứt bỏ cha mẹ anh em. Ta nhận, ta nhận! Nhưng không cần làm khó cô bé kia được không? Con bé cũng là thân con gái, cũng có cha mẹ yêu thương. Kêu Úy Lâm để cho con bé đi thôi! Chúng ta không thể tạo nghiệt được, Ngạo Vũ có được hay không?" Bà thấy cô gái kia rất sợ Úy Lâm không phải sao? Nếu như con gái bà vẫn còn, đối với nó như vậy nhất định nó sẽ không chịu được.

"Uyển Nhi, không nên đem tất cả tội lỗi ôm đồm lên thân mình được không? Là ta không tốt, để cho em liên lụy theo! Những năm này, có phải em hối hận vì cùng ta ở một chỗ hay không? Ta đối với em thiếu sót quá nhiều!" Lời của vợ làm cho ông cảm thấy cảm khái. Úy Lâm nhắc tới cha mẹ của bà thì bà đã nhớ lại những năm đó. Lúc gặp bà thì bà chỉ là một thiếu nữ 16 tuổi, gương mặt tươi cười ngọt ngào dịu dàng, khiến cho Lương Ngạo Vũ xiết chặt chân mày không nhìn được mà quay đầu.

Năm đó người con gái mười bảy tuổi, không để ý người nhà phản đối mãnh liệt, không chùn bước mà đi theo ông. Không cần biết ngày mai, bà đưa tay cho ông ta, chính là muốn một đời như thế! Ông đã dùng tánh mạng ra thế, sẽ chăm sóc bà cả đời, nhưng hôm nay thấy bà khóc, khóc đến đau lòng tuyệt vọng, có phải ông đã sai?

"Ngạo Vũ, không có, ở chung một chỗ với ông, ta chưa từng hối hận, cha mẹ ta đã già đi lại không tiện, ta không thể tận hiếu trước họ, hai đứa con từ nhỏ đến lớn, ta không có chăm sóc tốt, đặc biệt là từ lúc sinh Tiểu Ngừ ra, liền về sau một mực ở bên cạnh Úy Lâm, ta nghĩ, nhất định là ông trời đều nhìn không quen cho nên mới phải để cho chúng ta mất đi con bé. . . . ." Vừa nhắc tới những chuyện đau lòng này, Nhan Thanh Uyển không cầm được nước mắt.

"Uyển Nhi, đừng khóc. Là ta không tốt, để cho em đau lòng. Tiểu Ngừ ở một cái thế giới khác nhất định sẽ tốt hơn. Đi thăm cha mẹ em có được không? Đừng khóc, đừng khóc. . . . ." Lương Ngạo Vũ ôm sát bà càng không ngừng an ủi. Ông không biết làm sao làm mới đúng, thế nào mới trấn an bà.

"Tiểu Ngừ. . . . . Ngạo Vũ, Tiểu Ngừ còn nhỏ như vậy, ta thật sự là không chịu, không bỏ được. . . . . Ta là một người mẹ không tốt. . . . ." Bà đối với con gái mình rất áy náy! Mới mười tám năm, tựa như đoá hoa niên kỷ!

"Uyển Nhi, không nên như vậy, không nên như vậy. . . . ." Cảm thấy cảm xúc của vợ mình gần như không khống chế được, Lương Ngạo Vũ nâng lên mặt của bà, không ngừng hôn những giọt lệ: "Uyển Nhi, ta nhất định sẽ trả một Tiểu Ngừ đưa cho em, nhất định sẽ, giao cho ta. . . . ."

"Ngạo Vũ, Ngạo Vũ. . . . ." bà rơi lệ càng dữ hơn, bà đã hơn 40 tuổi rồi, dù là từ bản năng sinh lý đi, người phụ nữ hơn 40 tuổi còn có thể mang thai, nhưng là đối với bà mà nói không được, thân thể của bà quá kém, lúc còn trẻ sinh một đứa bé cũng không dễ dàng rồi, huống chi là hiện tại thế này? Ngạo Vũ, không cần nữa an ủi nữa, như vậy ta sẽ càng khó vượt qua hơn.

"Uyển Nhi, Uyển Nhi của ta, đừng khóc. . . . ." Lương Ngạo Vũ cúi đầu hôn môi của bà, nhẹ nhàng trần trọc mát, không dám dùng một chút xú lực, người phụ nữ trong ngực là người ông ta yêu hơn nửa đời người, làm cho ông rất đau lòng!

"Ngạo Vũ, ôm ta, ôm ta đừng buông tay, ta khổ sở, thật là khổ sở. . . . ." Chủ động hôn trả ông, tâm tình thật giống như là đã bể nát. Thì ra là đối mặt với chân tướng là một chuyện khổ sở như vậy nhưng bà vẫn còn chiến thắng chính mình, đi tới bước này, bà rốt cuộc có thể từ không thể mà vượt qua.

Tâm còn rất đau, rất đau. . . . . Nhưng trước mắt người đàn ông bà yêu nhất, bà không thể nhẫn tâm để cho ông cô độc, tính mạng của bọn họ hòa chung với nhau, người nào đau lòng thì người còn lại cũng không sống nổi! Dù cho đau khổ bọn họ cũng muốn tay trong tay cùng nhau, đầu bạc vượt qua tất cả.

Ôm chặt người phụ nữ đã ngủ, Lương Ngạo Vũ vẫn ở bên tai của bà lầm bầm: "Uyển Nhi, ta nhất định sẽ trả một Tiểu Ngừ đưa cho em, ta đồng ý qua chuyện của em, nhất định sẽ làm được."

Trên đời này còn có chuyện Lương Ngạo Vũ không làm được sao? Không có, chỉ cần ông ta muốn nhất định sẽ được. Uyển Nhi, em nhất định phải tin tưởng ta, nhất định phải!

**

Một chuyến đi Zurich vừa chưa chất vừa ngọt ngào đã kết thúc, chuyến đi dài đằng đẵng hai tháng đã qua.

Kể từ trở lại biệt thự sau buổi tối hôm đó, sau khi bọn họ ngồi máy bay rời đi Zurich, vẫn chưa gặp mặt. Có lẽ nói như vậy tương đối chính xác, chính là bọn họ ở phi trường của mình ngồi lên chuyên cơ rời Zurich. Anh vẫn không có nói với cô, mà anh rốt cuộc đã đi đâu, cô cũng không dám hỏi, cô theo A Cánh về trước.

Học kỳ mới, Nhược Tuyết cũng trở học sinh chuyển trường của trung tâm hệ văn trường C, mặc dù đã hai mươi ba tuổi rồi, nhưng mà ở cùng với những

nữ sinh nhỏ tuổi hơn cô, cô tuy lớn tuổi nhưng vẫn trẻ trung xinh đẹp, chỉ là so với những gương mặt nữ sinh cùng lứa thì cô có chút phong vận của người phụ nữ hơn.

Mặc dù Nhược Tuyết chỉ là một học sinh chuyển trường, nhưng có một thái độ học tập nghiêm túc, xinh đẹp khiến mọi người chú ý, gần gần hai tháng cô đã trở thành hoa khôi hệ tiếng Trung, nhưng đối với những bạn học nam thái độ cô vô cùng lạnh nhạt, lạnh nhạt đến không nói một lời. Bởi vì cô là một học sinh chuyển trường, không những rất xinh đẹp hơn nữa ngày ngày có xe thể thao đắt tiền đưa đón đi học, có lời đồn đãi rằng cô là thiên kiêu tiểu thư của nhà giàu, thậm chí có người nói cô là tình nhân được người ta bao nuôi, khiến cho những nam sinh muốn theo đuổi đều phải tự động rút lui, tâm đều gầy nát.

Mặc kệ cái nào mới là thật, đều không phải là người con gái bọn họ có thể chọc vào!

Trừ nam sinh, cô cũng không có quá mức thân cận với bạn nữ, chỉ có hòa khí chung sống "Bạn học nữ"; cô cho rằng cảm giác nữ sinh cũng không đồng dạng như vậy, cô không phải cao ngạo, lãnh nhược băng sương, mà là thật biết điều khéo léo, hiền hoà thân thiết, mảnh mai hơi thở tràn đầy mỹ cảm. Cô không nói nhiều, trừ trên phương diện học tập, từng cái đề tài cô đều nhân nhợt cười một tiếng không muốn nói chuyện nhiều, nhưng khi mỉm cười đi qua, người khác vĩnh viễn đối với cô vẫn không biết gì cả.

Thời gian lâu dài, các bạn học cũng chết tâm, không hề hỏi chuyện của cô nữa.

Như vậy cũng tốt, những năm gần đây, cô đã không có sự tương đối với người ngoài tộc bạch, không có giao hữu, không có linh hoạt trao đổi, mà trước mắt, mục đích duy nhất của cô là học tập thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tai nạn xe cộ

editor Cát

Giống như mọi ngày, đi học, tan trường, trở về, không có gì thay đổi cả, nhưng trên thực tế có rất nhiều cái đã không còn giống nhau, ví như tâm cô luôn bình tĩnh.

Mùa đông rét lạnh vừa mới đi qua, đầu xuân thời tiết vẫn còn se se lạnh. Nhưng trong sân trường những nữ sinh đã sớm thay đổi phong cách thời trang mùa xuân, lộ ra hình dáng xinh đẹp, cùng mùa xuân tranh nhau khoe nét đẹp...

Mà Nhược Tuyết ở đầu mùa xuân lại luôn sợ lạnh nên không dám cởi áo khoác ra. Hôm nay cô mặc váy thời trang mùa xuân màu vàng nhạt phủ đầu gối, chiếc áo len lông cừu họa tiết từng vòng như cánh hoa hồng, kết hợp với Lace (viền tơ) nhìn rất thanh thuần ngọt ngào, eo váy có hình nơ bướm, thu lại cái eo nhỏ, khiến cho vòng eo mảnh khảnh rõ ràng hơn, cộng thêm cùng màu với chiếc áo khoác nhỏ, càng khiến cho cô giống như một người ưu nhã.

Hiện tại khí trời rất tốt, ánh mặt trời ấm áp dọi theo.

Bốn giờ chiều, tiết học đã kết thúc. Không có gì lạ, xe của A Cánh nhất định đang ở cổng trường học chờ sẵn. Nếu như không phải là do cô kiên trì, anh ta nhất định sẽ ngày ngày ở lầu dưới đợi cô, mà cô không muốn như vậy trước mặt mọi người, sẽ bị người ta đàm tiếu, chit trích, cuộc sống yên bình đối với cô là quan trọng nhất đặc biệt là lúc đang học như thế này.

Thời tiết tốt như vậy khiến cho cô không muốn trở về nhà liền cho nên đi dạo từ từ dọc con đường ở trường.

Bên cạnh là những nhóm bạn học, trẻ tuổi đầy vui vẻ, tiếng cười không ngừng vang bên tai nhưng cô lại chôn mình trong những suy nghĩ không tìm thấy lối ra.

Cô không hiểu nổi mình nữa? Gần đây số lần nhớ tới người đàn ông kia ngày càng nhiều, nhưng anh đi lâu như vậy mà chưa có trở về nước cũng không có một cuộc gọi cho cô. Nói ra chính là thất vọng, dù sao cô cũng cảm giác mình không bình thường.

Tình huống như thế trước kia không phải là không có, nhưng khi đó căn bản cô cũng không để ý anh đang ở đâu. Nhưng từ sau chuyến đi Zurich trở lại, tâm cô đã bắt đầu rối loạn.

Ngay cả đang ngủ, cô cũng nằm mơ thấy lúc đang ở đỉnh Tuyết Sơn, anh từng hỏi cô "Thích anh rồi sao?" Lúc tỉnh táo cô chưa bao giờ dám suy nghĩ ý tứ sâu xa của câu nói này nhưng nó lại hi hoan trong giấc mơ của cô, quấy rối cô, để cho cô không thể nào bình tĩnh được.

Sao cô lại biến thành bộ dáng này? Vì những lời nói vô tâm kia mà để cho mình khổ não như vậy? Cô đối với anh sao có thể là như thế...

"Yên tâm đi, Chung tổng giám, chúng ta nhất định sẽ nghiêm khắc làm theo yêu cầu thi công." Chung Tử Mặc đang đội mũ an toàn màu trắng đứng ở

công trường, người phụ trách công trình C, Trường Vị Tuấn bước ra ngoài nói.

"Tốt. Tôi tuần sau sẽ tới nghiệm thu. Vất vả cho mọi người rồi." Chung Tử Mặc ôn tồn m, nho nhã đi tới công trường đang thi công, cầm lấy nón bảo hộ, mặt mày tuấn tú, không có loại liễu lĩnh nào lại rất nho nhã, làm cho người ta nhìn một lần cũng có thể cảm nhận là một người đàn ông có thể dựa vào.

Anh là Tổng giám sát công trình dưới trướng của Lương thị, mỗi ngày lịch làm việc đều kín, nhưng anh còn phải chạy về công ty.

Anh luôn nghiêm túc trong công việc chưa nao giờ để chuyện hôm nay kéo đến ngày mai, cho nên vừa dừng xe ở ngoài công trường, anh lập tức lại xe đi.

Không biết có phải hôm nay thật sự chút mệt mỏi, "Chi" một tiếng, xe của anh quẹo qua cua thì bàn đạp thắng xe bị nặng nề đạp xuống, trời ạ, anh lại lái xe đụng trúng người!

"Bạn học, thật xin lỗi! Cô có bị thương không?" Chung Tử Mặc vội vàng xuống xe lại chỗ cô gái đang bị đụng ngã xuống, tóc xõa đầy mặt, ngồi chồm hổm xuống. Anh lại cảm thấy cô gái này rất quen?

"Chân của tôi. . . . ." Nhục Tuyết dù thế nào cũng không nghĩ ra, mình cẩn thận đi trên đường còn có thể bị xe đụng, có phải suy nghĩ đến mức quá nhập tâm mà không chú ý có xe tới phía sau không? Bắp chân trắng nõn đang chảy máu, thật sự rất đau! Đau đớn khiến cho ý thức của cô từ từ mơ hồ.

"Tôi lập tức đưa cô đi bệnh viện." Nghe được tiếng thở dốc yếu ớt của cô, Chung Tử Mặc thấy bắp chân trơn bóng có máu chảy không có chút do dự, anh bế cô lên hướng về phía xe.

"Không cần. . . . . Không cần. . . . . Tôi gọi điện thoại về là được rồi. . . . ." Trời ạ, đầu của cô càng ngày càng choáng, lại có người đàn ông nói muốn đưa cô đi bệnh viện. Không được, cô muốn gọi điện thoại cho A Cánh.

"Không cần đâu, tôi không phải là loại người như vậy. Nhục Tuyết. . . . ." Chung Tử Mặc để cô xuống đồng thời mái tóc xõa ra sau lưng, lộ ra gương mặt nhọt nhọt xinh đẹp như trước, người anh đụng trúng là Nhục Tuyết? Làm sao lại trùng hợp như vậy? Nhục Tuyết sao lại ở trong trường học?

"Anh Tử Mặc. . ." Thì ra là Chung Tử Mặc, Nhục Tuyết nhìn gương mặt quen thuộc kia, cười một chút. Làm sao lại khéo như vậy, quá đau, toàn thân đều đang đau!

"Nhục Tuyết, thật xin lỗi. Không nên nói nhiều nữa, chúng ta lập tức đến bệnh viện." Cẩn thận giúp cô nịt chặt dây an toàn, Chung Tử Mặc khởi động xe đi.

Nhục Tuyết muốn kéo bọc nhỏ của mình ra lấy điện thoại gọi cho A Cánh nhưng cô một chút sức cũng không có. Không được nếu như A Cánh không thấy cô sẽ rất nóng nảy, mà Lương Ủy Lâm sẽ trừng phạt anh ta mất. Cô không muốn liên lụy anh ta.

Sân trường cao lớn cây cối nhất nhất ngay trước mắt thoáng qua, anh Tử Mặc sao lại lái xe nhanh như vậy? Cô muốn gọi điện thoại.

"Anh Tử Mặc. . . . ." Bàn tay nhỏ bé cố gắng vươn ra, kéo cánh tay của anh.

"Nhục Tuyết, có phải hay không rất đau? Không có chuyện gì, mười phút, mười phút nữa sẽ đến bệnh viện!" Chung Tử Mặc cho là cô quá đau đớn, vỗ vỗ tay cô an ủi, dưới chân nhanh chóng đạp ga.

"Điện. . . . . Nói. . . . ." Cô muốn gọi điện thoại!

"Điện thoại? Nhục Tuyết, chúng ta tới trước bệnh viện xử lý vết thương, sau đó rồi gọi điện thoại được không?" Chung Tử Mặc cho rằng cô muốn gọi điện thông báo người nhà, không nói gì nữa chuyển tâm lái xe.

Khuôn mặt cô tái nhợt khiến cho anh không khỏi đau lòng, không phải là cảm giác đau lòng cho em gái khi còn bé! Nhục Tuyết tại sao em lại lần nữa bước vào tính mạng của anh, mà anh lại bỏ lỡ nhiều lần.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Cố nhân

editor Cát

Xe chạy thật nhanh ra cổng trường, cùng lúc là chiếc xe thể thao sang trọng lướt qua. Nhục Tuyết thấy được sườn xe quen thuộc, A Cánh nhất định là ngồi ở trong xe đó nhưng cô không có hơi sức để gọi, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó biến mất trước mắt, ý thức của cô sau đó dần mơ hồ.

Mà lúc này, A Cánh ngồi ở trong xe sắc bén nhìn vào xe hơi bên cạnh, anh nhìn thấy bóng dáng quen thuộc nhưng có khả năng sao?

Giờ cô tay nhìn thời gian, cách thời gian tiểu thư tan giờ học đã vượt qua 20', bình thường, cô nhất định đúng giờ, trước sau sẽ không vượt quá năm phút đồng hồ, nhưng hôm nay, hình như thật sự chờ đã lâu. Có phải đã xảy ra chuyện gì? Trong tim của anh ta xẹt qua tia lo lắng, ừ như cả một người phụ nữ cũng không bảo vệ được mà khiến tiểu thư gặp chuyện không may, không cần Lương Úy Lâm lên tiếng, anh cũng tự mình kết liễu.

Lấy điện thoại di động ra gọi đồng thời anh mở nhanh chóng hệ thống định vị toàn cầu. Anh muốn đề phòng vạn nhất bất trắc.

Quả nhiên như anh đã liệu, điện thoại tiểu thư không có ai nhận, mà trước mắt vị trí của cô ngày càng hướng về chỗ bệnh viện gần đây. Cái hướng kia là chiếc xe vừa rồi mới đi qua, tiểu thư thật sự đã xảy ra chuyện...

Không hề để cho mình suy tính thời gian, xe thể thao danh quý trong một cái giây đã vội vã đi.

Cơ hồ là lúc xe của Chung Tử Mặc dừng lại, chiếc xe thể thao của A Cánh cũng dừng ngang trước mặt của anh. Mà Nhục Tuyết ở trong xe vì mất máu nên đã hôn mê.

Nếu như là bình thường có một chiếc xe không hiểu chuyện dừng ngang trước mặt, Chung Tử Mặc đã không để yên sẽ phải nói chuyện rồi, nhưng hôm nay anh không có nhiều thời gian như vậy.

Anh vội vàng xuống xe nghĩ tới mở cửa xe đem Nhục Tuyết ra nhưng có người còn nhanh hơn anh đã thay anh kéo cửa xe.

Đó là một người đàn ông thân hình cao lớn, mặc áo đen, khuôn mặt lạnh lẽo, hẳn không có nhìn Chung Tử Mặc một cái trực tiếp mở cửa xe bế Nhục Tuyết ra.

"Này, người muốn làm gì? Cô ấy bị thương cần lập tức cấp cứu." Chung Tử Mặc chưa bao giờ gặp qua người không nói lí lẽ như thế, không nói câu nào liền đưa người trong xe của người ta đi, ai biết hẳn là ai! Hơn nữa nhìn một cái cũng biết không phải là người dễ trêu chọc.

Mà hẳn có quan hệ gì với Nhục Tuyết đây? Làm sao biết Nhục Tuyết ở trên xe của anh.

"Buông ra, cô ấy không phải là người người có thể chọc!" Cổ nén kích động muốn động thủ, A Cánh ngừng lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông can đảm đó dám kéo áo của anh. Chung Tử Mặc, người không phải muốn tự tìm ngược chứ!

"Người có quan hệ gì với cô ấy?" Còn phải hỏi sao? Người đàn ông này dám cướp người trắng trợn như vậy chẳng lẽ là người yêu của Nhục Tuyết sao? Chung Tử Mặc nuốt khổ sở trong lòng xuống, hỏi.

A Cánh không trả lời anh, bước chân cũng không có dừng lại chạy như điên vào phòng cấp cứu. Thấy sắc mặt nhợt nhạt của tiểu thư, trên người còn có máu dính vào quần áo, người tinh táo như anh cũng có chút khản trương.

Anh không biết có chuyện gì đã xảy ra, khi chức tranh của anh là bảo vệ cô nhưng anh thật là đáng trách, chờ sau khi tiểu thư không có việc gì nữa anh nhất định sẽ tự xử phạt mình.

Tiểu thư, cô ngàn vạn lần không được có chuyện!

Nhục Tuyết lập tức được đưa vào phòng giải phẫu. Chung Tử Mặc vẫn theo phía sau A Cánh, không có cơ hội nói chuyện, bởi vì người đàn ông kia không có quan tâm anh, nhưng anh không yên lòng về Nhục Tuyết, cho nên cũng đợi một chút, cũng bởi vì anh nên mới xảy ra tai nạn này, anh là người gây họa càng không thể đi.

"Xin chào, tôi. . . ." Chung Tử Mặc muốn mở miệng nói chuyện, lại bị A Cánh ngắt lời "Chung tiên sinh, người trở về đi. Tiểu thư ở đây có tôi là được rồi"

A Cánh nhìn đèn phòng giải phẫu vẫn sáng, nhìn không ra trên mặt là cái vẻ mặt gì. Lúc tiểu thư vào phòng giải phẫu không đến mười phút sau, chân tướng sự việc đã như một cuốn phim chiếu trước mắt anh, mạng lưới tình báo của Lương thị chưa bao giờ là hư danh nói chơi.

Chủ nhân ở bên kia, anh vẫn chưa liên lạc. Biết chủ nhân đang bận, tối nay anh sẽ liên lạc. Chủ nhân bận rộn anh đương nhiên biết rõ, nhưng lần này chủ nhân lại ở Thái Lan lâu như vậy chưa trở lại.

Thời điểm ở Zurich, dù là anh đối với tình cảm cũng không hiểu rõ lắm, nhưng cũng nhìn thấu chủ nhân đối với tiểu thư không giống nhau, tại sao sau khi trở lại tất cả đều đã thay đổi?

Anh không dám hỏi, cũng không thể hỏi! Nhưng sau khi tiểu thư trở về lại thay đổi không ít, cô không hề giống như khoảng thời gian trước vui vẻ như vậy, trên mặt luôn có một cỗ nhớ nhung tan không được.

Có thể phải nói là nhớ nhung chứ? Đó là nhớ nhung chủ nhân sao? Anh không hiểu! Nhưng trừ chủ nhân, còn ai vào đây có thể khiến cho cô ấy như vậy đây?

Tình cảm, đối với người như bọn anh mà nói, chính là một dạng xa xôi không thể chạm. Chủ nhân đối với tiểu thư. . . . . Anh không dám nghĩ tới.

"Làm sao anh biết tôi . . . ." Chung Tử Mặc bị người đàn ông trước mặt hù sợ, hẳn lại biết anh họ Chung? Rốt cuộc hẳn là ai?

"Chung Tử Mặc, 25 tuổi, tổng giám công ty xây dựng của Lương thị. Là người cùng với tiểu thư chúng tôi cùng nhau lớn lên. . . . ." A Cánh chậm rãi nói ra thân phận của anh, chỉ cần anh muốn, có thể tra được tất cả những chuyện từ lúc mới sinh ra.

Chuyện hôm nay anh ta đụng trúng tiểu thư, chủ nhân còn chưa nói xử lý như thế nào, anh không thể tự mình quyết định, cho nên chỉ có thể để cho anh ta đi trước. Dù đã đi rồi, chủ nhân muốn xử lý như thế nào cũng có thể.

"Tiểu thư? Anh cùng Nhượng Tuyết là quan hệ như thế nào?" Điều khiến cho Chung Tử Mặc ngạc nhiên hơn việc anh ta biết thân phận của mình là việc anh ta gọi Nhượng Tuyết là tiểu thư, với trí tuệ của anh thì không phải người yêu của Nhượng Tuyết? Nhưng anh ta gọi cô ắt là tiểu thư?

Điều này làm cho anh đối với Nhượng Tuyết mấy năm này không gặp gỡ càng thêm lo lắng không dứt, cô rốt cuộc đã trải qua cuộc sống như thế nào? ở chung một chỗ với người nào đây? Hôm nay tại sao xuất hiện ở trường học? Rất nhiều nghi vấn hiện ra ở trong đầu anh, nhưng trước mặt người đàn ông này lại không muốn tỏ thái độ nhiều với anh, làm sao mà hỏi đây?

"Thật xin lỗi, tôi sẽ không đi trước. Tôi nhất định sẽ đợi đến khi Nhượng Tuyết tỉnh lại." Chung Tử Mặc vì vẻ mặt lạnh lẽo của anh ta mà sợ hãi, anh nhất định phải đợi đến lúc Nhượng Tuyết tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Giới hạn thấp nhất

editor Cát

Băng Cốc, Thái Lan.

Là thành phố lớn thứ hai ở Đông Nam Á Đệ, Băng Cốc phồn hoa mặc dù nếu so sánh thì không lớn bằng các thành phố ở Tây Phương, nhưng lại nó lại có sức quyến rũ độc nhất vô nhị. Chẳng những có tên là ‘phật miếu chi đô’ mà còn là một trong những thành phố có giao thông bận rộn nhất được mệnh danh là ‘Venice của phương đông’.

Mà trụ sở chính của Lương thị lại ở Thái Lan, nên thời gian Lương Ủy Lâm sống ở chỗ này có thể khá lâu, nhưng lần này đằng đằng hai tháng chưa có trở về nước, vậy cũng rất dài rồi.

Nằm ở ngoại ô thành phố Băng Cốc, với diện tích hơn ngàn mét vuông, khu nhà cao cấp với đỉnh nóc rất hùng vĩ, bên trong hoa tươi nở rộ, cây cối xanh tươi, một thảm cỏ phiến Hàn Quốc được chăm sóc rất tốt, giống như một vườn hoa khổng lồ xinh đẹp. Cũng không ai biết đây mới là chỗ ở của Ám dạ chi thần ở Đông Nam Á của Lương Ủy Lâm.

"Chủ nhân." Bill đem một văn kiện màu đen đưa tới bàn của Lương Ủy Lâm." Đây là lô hàng quân hỏa mới nhất, tài liệu đều ở bên trong."

Lương Ủy Lâm mở ra, xem xét từng bức hình bên trong, mỗi một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo hiện ra ở trước mặt của anh, cỡ nhỏ lại có mãnh lực sát thương, chỉ cần liếc mắt nhìn, là anh biết, những thứ này rất ưu việt.

"Darcy bên kia. . . ." Kể từ khi chặn đứt đường lui Tony, kho vũ khí tư nhân của Lương Ủy Lâm đã trở nên nổi tiếng trong giới hắc đạo. Anh đều có loại vũ khí mới nhất, mạnh nhất, uy lực vô cùng, tất cả mọi người muốn. Mà hắc đạo, cùng quân hỏa cho tới bây giờ đều không thoát khỏi quan hệ.

"Không cần trông nom, trước treo ngược hất lên." Dám dõn mặt với anh, lần trước vì chuyện của Tony, hẳn lại dám ở trước mặt Lương Ủy Lâm nói giá cao, lần này, hẳn phải trả giá thật lớn. Mặc dù địa bàn của hẳn ở Thái Lan nhưng trên con đường này không ai có thể uy hiếp Lương Ủy Lâm, nếu vẫn muốn uy hiếp anh thật hẳn chắc không muốn lẫn lộn trong giới nữa?

Xốc lên những bức hình tỉ mỉ xinh đẹp kia để thưởng thức, thật là đẹp, những thứ này quả nhiên có thể làm cho tâm tình con người vui vẻ. Không hổ là thứ anh nghiện, ngón tay thon dài, nhẹ nhàng lướt qua hình ảnh tinh mỹ kia.

Ngón tay lướt qua mặt ngoài bóng loáng của bức hình, giống như có gì đó lướt qua đáy lòng của anh, từng chút từng chút đau đớn. Bóng loáng tựa gương mặt tròn mềm của. . .

"Chủ nhân, buổi chiều có cuộc gọi khẩn cấp tới của A Cánh." Bill báo cáo công việc xong lùi về phía sau, bóng dáng Lương Ủy Lâm bước ra ngoài đi tới trước mặt.

"Chuyện gì?" Sau khi nghe xong, động tác trên tay Lương Ủy Lâm ngừng lại, vốn là thưởng thức những thứ địa đồ phiến tinh mỹ kia thì ánh mắt hình như dừng tại một điểm nào đó.

Lần trước trở về từ Zurich, sau khi rời đi, anh cố ý chưa có trở về nước, chính là muốn cho lý trí của mình khôi phục bình thường một chút, sự thật chứng

minh, không tệ, anh quả thật khôi phục được. Chỉ là cố ý xa lánh như vậy, lần này nghe được tin tức về người phụ nữ kia lại khiến anh dừng lại.

Không có anh bên cạnh, cô ấy nhất định là sống rất tốt chứ? Sung sướng? Vậy hãy để cho cô ấy sống tốt một chút, bởi vì anh không còn xác định mình phải làm gì nữa, trước tiên cứ lạnh nhạt như thế này thôi.

Mà nhiệm vụ của A Cánh là bảo vệ cô, chẳng lẽ cô ấy gặp chuyện không may? Không thể nào bản lĩnh A Cánh không thể không bảo vệ tốt một người phụ nữ được.

"A Cánh nói, tiểu thư bị thương nhập viện rồi."

Địa đồ phiền tinh mỹ trong tay sau một giây bông bênh rơi xuống đất.

Bill nhìn chủ nhân nhà mình, trong lòng dâng lên một cỗ lo lắng, hắn không kịp thông báo cho chủ nhân có phải là sai lầm hay không? Hắn để mặc tiểu thư ở trong nước, không để ý đến cô. Dù sao hắn cũng đi theo chủ nhân mấy chục năm, chủ nhân chưa bao giờ vì một người phụ nữ nào mà động lòng riêng, mà Lăng Nhược Tuyết, những năm này đã có thể được xem là ngoại lệ của chủ nhân rồi. Khiến cho một người đàn ông không có hứng thú bao nhiêu với phụ nữ như vậy, cô cũng được coi là trường hợp đặc biệt rồi.

"Chuyện xảy ra lúc nào?" Ý thức được mình mất hồn, Lương Úy Lâm nhắm mắt lại, song gờ nhẹ mặt bàn, mặt không chút thay đổi.

"Trong nước, lúc 4h20 chiều." Sắc mặt có chút trắng bệch, cúi đầu. "Thật xin lỗi."

Một sát thủ vô tình lãnh huyết kia, Lương Úy Lâm trên trán chợt bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Thật hy vọng có thể có chiếc khăn tay để cho anh lau mồ hôi. Thật xấu hổ, hắn lần đầu tiên trong đời vì chuyện của phụ nữ không kịp hồi báo mà khiến chủ nhân nổi giận.

Mặc dù nét mặt chủ nhân không có đổi, thật ra thì hắn biết, người đã tại nỗi giận.

Mở mắt, đồng hồ trên tường đã điểm sáu giờ, nói cách khác, chuyện xảy ra hai giờ, hắn được danh xưng là trung thành nhất nhưng bây giờ mới cho anh biết chuyện.

"Ra đây." Lương Úy Lâm lạnh nhạt mở miệng.

"Chủ nhân, xin tùy ý người xử phạt." Trước mắt một người đàn ông quý xuống, Lương Úy Lâm lần nữa lên tiếng: "Lập tức điều chuyên cơ."

"Vâng" Nhận được mệnh lệnh, hắn lập tức đi ra ngoài an bài công việc trở về nước.

Sau khi cậu ta rời khỏi đây, Lương Úy Lâm đứng lên đi tới bên cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ mặt trời đã mau xuống núi, ánh mắt thâm trầm.

Vừa nghe đến tin tức cô bị thương, tâm tư của anh lại khó khăn, thì ra dù không hỏi đến, không chú ý cũng không thể coi như không tồn tại, anh vẫn bị ảnh hưởng như cũ. Có những thứ, coi thường nó không quan tâm đến, không phải là không có mà là đang phát say chỗ sâu nhất trong lòng, cuối cùng có một ngày sẽ bộc phát ra.

Những ngày ở Zurich kia, cô thành công làm cho anh mất đi lý trí, khiến cho anh đi cùng với cô tới nhiều nơi như vậy, lại không hề ngược đãi cô, vết thương chồng chất, anh nhìn thấy nước mắt cô thì như gầy vò tim anh. ... Đáng ghét! Thật quá đáng ghét. Chỉ là một người phụ nữ thôi lại có ma lực lớn như vậy, có thể khiến anh mất không chế.

Trong sinh mệnh của anh xuất hiện một người phụ nữ, trừ dùng để phát tiết quá nhiều tình lực, thật ra thì thật không nhiều lắm, chớ đừng nói chi là có thể ở trong lòng anh lưu lại những thứ gì.

Mà cô phá vỡ giới hạn thấp nhất của anh.

Thì ra là anh muốn xem thử một người phụ nữ ẩn nhẫn như thế có thể vì Lăng Nhược Phong nhịn tới trình độ nào, anh ngược lại muốn nhìn một chút giới hạn thấp nhất của cô rốt cuộc ở nơi nào, kết quả của quá trình bức bách này, lại khiến ruột gan của mình như vỡ tung.

Đó là chuyện trước nay chưa có qua. Anh còn do dự cái gì đây? Thế giới của anh, căn bản cần loại tình cảm gì đó.

"Chủ nhân, chuyên cơ đã chuẩn bị rồi." Bill gõ nhẹ cửa, thanh âm ngay sau đó ở ngoài cửa vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Người nào PA tường?

Đêm khuya ở bệnh viện, một mảnh an tĩnh.

"Chủ nhân." A Cánh canh giữ ở cửa phòng cao cấp của phòng bệnh, thấy Lương Úy Lâm tới, lập tức cúi đầu trước mặt anh tiếp nhận xử phạt. Chuyện nên làm lại làm không xong, mặc kệ chủ nhân phạt cái gì, anh ta đã sớm chuẩn bị.

"Cô ấy !" Lương Úy Lâm rút ra một điều thuốc đốt. Quy định cấm hút thuốc, không nằm trong chế định của anh.

"Vẫn chưa tỉnh lại." Cũng may, tiểu thư chỉ gãy xương bắp chân, giải phẫu xong sẽ không có gì đáng ngại, hai ba tháng có thể khôi phục đi lại được.

"Nghiêm Quân Hạo đâu?" Nhả ra một miếng khói, Lương Úy Lâm hỏi. Anh ngồi lên chuyên cơ trước sau đó để người thông báo cậu ta tới đây. Tại sao bây giờ còn không đến? Chẳng lẽ chuyên cơ của nhà họ Nghiêm lạc hậu đến cái trình độ này?

"Chủ nhân, bác sĩ Nghiêm còn chưa tới. Vết thương của tiểu thư đã không còn đáng ngại."

"A Cánh . . . ."

"Chủ nhân, A Cánh nguyện gánh chịu tất cả trách nhiệm." Không bảo vệ được tiểu thư là lỗi của anh, chủ nhân muốn phạt thế nào đều được.

"Chung Tử Mặc. . . . ." Lương Úy Lâm nhẹ nhàng khạc ra cái tên đó. Chuyện này thật sự là khéo như vậy cũng có thể làm cho bọn họ gặp lại lần nữa . Mà anh nên xử lý người đàn ông tôn trọng người phụ nữ của hắn như thế nào đây?

"Chủ nhân, thật xin lỗi. Tôi đã để cho hắn đi về trước. Tôi lập tức phái người đi ra ngoài. . . . ." Mới vừa rồi lúc phẫu thuật anh đã để cho anh ta đi, chủ nhân đáp chuyên cơ trở về nhất định không muốn nhìn thấy anh ta ở đây.

"Không cần. A Cánh, lập tức đi làm thủ tục chuyển viện." Nhân nhạ ra lệnh, Lương Úy Lâm nhấn tắt điều thuốc trong tay, đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

Cô lập tức được chuyển tới bệnh viện Lương thị, nơi này bảo an có tốt hơn cũng không thể so sánh với bệnh viện nhà mình.

Trên giường bệnh, bởi vì thuốc tê, cô lẳng lặng ngủ, mái tóc thật dài đã tản ra ngoài , phi mã cả gối đầu, nguyên cái khuôn mặt nhỏ nhắn hình như đã gãy đi, cảm mượt mà trở nên nhợt.

A Cánh không phải nói cô rất tốt sao? Tại sao lại gãy như vậy? Chỉ lẳng lặng nhìn cô như vậy, tim của anh lại không thể bình tĩnh.

Ở trong giấc mộng của cô, cô giống như ngủ không được ngon, chân mày khóa chặt, là có chuyện gì sao?

Ngồi ở bên giường, anh không tự chủ được vươn tay tới gần trán cô, nghĩ muốn vuốt lên giữa lông mày ưu sầu! Anh nghĩ anh cũng ngã bệnh, lại bắt đầu phóng túng mình đây?

Tay tham lam lau mặt của cô sau đó còn thấy chưa đủ, dọc theo hàng lông mi cong vút đang khép chặt kia từng cười tròn mắt với anh, cái mũi nhỏ đáng yêu, cuối cùng anh dừng ở cái miệng anh đào nhỏ nhắn không ngừng ma sát.

Cái miệng nhỏ nhắn này, khi điên cuồng hoan ái ở bên trong, cô mềm giọng thì thầm xin anh, khiến cho người ta nhớ nhưng đến cỡ nào!

Thật là nhột! Có người đang sờ cô sao? Thuốc tê dần dần tản đi khiến lông mi thật dài của Nhược Tuyết bắt đầu rung động, Lương Úy Lâm vội vàng mà đem tay thu hồi lại. Cô sắp tỉnh lại sao?

Đầu của cô thật choáng váng, toàn thân vô lực, cô bị sao thế này?

Nhược Tuyết khó khăn mở mắt ra, giống như chung quanh đều là một màu trắng. Đây là bệnh viện? A cô rốt cuộc nhớ ra, buổi chiều tan giờ học cô bị xe của anh Tử Mặc đụng phải, sau đó anh muốn đưa cô đến bệnh viện, cô không có gọi điện thoại cho A Cánh, có phải anh ta sẽ lo lắng lắm không?

Bị đụng ngã khiến cho cô hồ đồ suy nghĩ, là người nào? Làm sao có thể không tìm tới cô?

"Anh Tử Mặc. . . . ." Cô lên tiếng, phát hiện âm thanh của mình khan khan. Khi cô ngất đi, Chung Tử Mặc là người duy nhất bên cạnh cô cho nên cô nghĩ là anh đang ở bên cạnh cô.

"Anh Tử Mặc....Em thật khiến cho anh phải giật mình! Phụ nữ của Lương Úy Lâm tôi, lại dám sau lưng tôi vượt tường!" Thanh âm đùa cợt quen thuộc vang lên, là anh sao? Thật sự là anh đã trở về?

Nhược Tuyết chịu đựng toàn thân khó chịu, xoay mặt, bóng dáng cao lớn đứng ở bên cửa sổ không phải là anh sao? Anh trở về lúc nào? Tại sao muốn nói lời như vậy đây?

Nhược Tuyết chưa bao giờ biết, khi cô mở mắt ra thấy Lương Úy Lâm thì thậm chí cô có một loại kích động muốn khóc! Sau đó nước mắt giống như là không cách nào dừng lại được, chảy đầy trên mặt.

"Anh. . . . ." Tại sao người đàn ông này nói chuyện luôn là ác độc như vậy? Nhược Tuyết nói không ra lời, nhưng lệ trên mặt lại càng ngày càng nhiều, ướt cả khuôn mặt. Cô không muốn khóc, thật không muốn! Đặc biệt là khóc ở trước mặt của anh, đó là hành động mềm yếu xấu hổ tới cỡ nào, nhưng cô không không chế được mình.

"Đừng khóc. Khó coi chết đi được!" Lương Úy Lâm không hiểu mình tại sao vừa rồi, rõ ràng chính là muốn mắng cô nhưng thanh âm của anh lại mang theo ảo não. Anh đi tới ở bên giường ngồi xuống, khuôn mặt của người đàn ông lại tối tăm, vừa đứng gần, thật là gần, hơn nữa thật sâu nhìn vào mắt cô.

Nhược Tuyết theo phản xạ nhắm mắt lại, giống như bị kinh sợ, sợ ánh mắt đầy sự thăm dò phức tạp kia, cũng sợ cử động của anh, có phải muốn đánh cô? Nhưng một hành động vô si kia so với đánh cô còn khó chịu hơn!

Chỉ là hiện tại cô không động cũng không nhúc nhích được, anh cũng sẽ không muốn như thế này chứ? Nha, không nhúc nhích được...Nhược Tuyết lúc này mới nhớ tới chân của mình, mới nhẹ nhàng nhìn xuống, phát hiện đau muốn chết, hơn nữa cảm thấy bị đưa lên cao. Theo vị trí đau đớn cô nhìn xuống, đùi phải bị quấn một lớp thạch cao thật dày, chân của cô bị gãy sao?

Anh làm sao biết cô bị thương? Hơn nữa tới nhanh như vậy? Là A Cánh thông báo cho anh sao? Là A Cánh sao? Anh Từ Mặc? Một loạt vấn đề ở trong óc của cô sôi trào.

Đúng rồi, nói đến anh Từ Mặc, anh không phải định làm gì chứ? Lần trước anh có nói qua không cho gặp lại anh Từ Mặc, mặc dù hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, nhưng đối với người đàn ông có hành vi ác liệt này mà nói không có chuyện gì không làm được.

"Lương Úy Lâm . . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Không nên làm khó anh ấy

editor Cát

"Còn có hơi sức nói chuyện, xem ra tinh thần khôi phục được không tệ !" Mặc dù trên mặt còn treo từng chuỗi lệ, nhưng ít nhất đã ngưng khóc thút thít.

"Anh không cần làm khó anh Từ Mặc có được hay không? Đừng phải anh ấy chỉ là ngoài ý muốn." Cô nào còn hơi sức! Anh không nghe thấy âm thanh của cô ngắt quãng sao? Nhưng cô vẫn phải nói, không thể để người vô tội bị cô liên lụy.

"Người đụng hư đồ của tôi, tôi chưa bao giờ tha thứ nhẹ nhàng. Điểm này không phải em rõ nhất sao?" Anh cúi người xuống, nắm bả vai cô.

Nếu bàn về tài ăn nói, cô vĩnh viễn so ra kém với anh. Sẽ không ai rõ ràng hơn cô, người đàn ông nhìn ít nói này thật ra miệng lưỡi rất ác độc chỉ là người khác không có cơ hội để biết nào thôi.

Cho nên ngoài miệng, cô vĩnh viễn không cách nào chiếm thế thượng phong. Mà đối với cô vì người đàn ông khác mà mở miệng yêu cầu thì anh làm sao dễ dàng đáp ứng? Dù cô là vật phẩm của anh đi nữa thì thế nào? Không sai trong giọng điệu của anh rõ ràng cô đối với anh có hay không cũng không sao, vậy tại sao không cho người khác đụng hư nó.

Cô mệt mỏi thật sự, không muốn nói chuyện với anh nữa.

Nhược Tuyết nhắm mắt lại, nhưng mới vừa rồi nước mắt vẫn không nhịn được lại chảy xuống. Anh Từ Mặc, thật xin lỗi, thật xin lỗi! Lương Úy Lâm không phải là người!

"Đừng khóc." Anh trầm giọng ra lệnh. Người phụ nữ này, hờn chút lại khóc cho anh nhìn thấy, đây là sao chứ?

"Ồ. . . . ." Nghe được giọng ra lệnh cô chẳng những không có dừng lại, ngược lại nức nở nghẹn ngào khóc hơn nữa.

"Em khóc cái gì?" Phiền não, gọi A Cánh làm thủ tục chuyển viện tại sao lại lâu thế? Thủ hạ của anh lúc nào thì năng lực làm việc kém như vậy? Anh thật không chịu nổi nữa.

"Ồ ô. . . . ." Cô không có trả lời, như cũ đắm chìm trong thương thế trong lòng của mình, cô thật không muốn liên lụy bất luận kẻ nào! Nhưng người đàn ông trước mắt này cô làm sao để thuyết phục anh đây?

Lương Úy Lâm nhẫn nại đạt tới điểm cao nhất, nhiều hơn nữa cũng sẽ không có, hung tợn ném ra lời nói "Đáng chết! Lẽn Nhược Tuyết, không cho phép khóc nữa, có nghe thấy không? ! Không cho phép khóc! Em lại khóc, anh lập tức để cho người đi bắt Chung Từ Mặc và người nhà của cậu ta, để cho bọn họ vĩnh viễn không thể yên!"

Cằm của cô thô lỗ bị néo, hơi thở nóng rực của anh mang theo tức giận phả lên khuôn mặt nhỏ ửng hồng, quả nhiên uy hiếp có tác dụng, vốn thanh âm đang nức nở nghẹn ngào lập tức ngừng lại, chỉ trừ nước mắt trên mặt để cho anh nhìn chường mắt cực kỳ.

Ác ma uy hiếp quả nhiên lợi hại ! Là ý nói anh Từ Mặc hiện tại không sao?

"Hóa khí thật không nhỏ!" Cửa phòng bệnh bị đẩy ra. Người đi vào là gương mặt đang cười của Nghiêm Quân Hạo, đi theo ở đằng sau là A Cánh. Anh thật là đáng thương a, Lương Úy Lâm động một chút là kéo anh làm bác sĩ riêng, thù lao không có còn phải cười nữa, chọn làm bạn tốt rồi!

"Đi vào sao không gõ cửa?" Lương Úy Lâm buông Nhượng Tuyết ra, kiểm chế đứng lên nhìn thẳng vào mắt Quân Hạo. Anh vừa mới to tiếng quát cậu ta nghe rồi sao? Con mẹ nó, đều là do người phụ nữ này, người luôn tinh táo cũng phải mất khống chế.

"Lâm, tôi đã gõ. Là cậu . . . . quá nhập tâm chứ?" Trên mặt Nghiêm Quân Hạo nhất mực cười làm cho người ta xem không hiểu. Thì ra Lương Úy Lâm cũng có lúc lớn tiếng mắng chửi người? Anh cho rằng cậu ta chỉ biết cầm súng chia vào đầu người khác! Em gái Tuyết Nhi thật là đáng thương.

Lương Úy Lâm không có trả lời khiêu khích của cậu ta, anh dời tầm mắt nhìn về phía A Cánh.

"Chủ nhân, đã làm xong!" A Cánh trầm ổn nói. Nếu như không phải là bác sĩ Nghiêm ở chỗ thang máy dài dòng hỏi anh, thì anh đã sớm trở về nghe lệnh rồi. Hiện tại thì tốt rồi, sắc mặt của chủ nhân rất khó coi!

"Lập tức đi." Lương Úy Lâm trực tiếp ra lệnh, nghĩ xoay người dẫn đầu đi ra ngoài, vạt áo của anh lại bị một sức lực nho nhỏ kéo lại.

Thấp con mắt nhìn xuống áo sơ mi đen, bàn tay trắng nõn mảnh khảnh đang gắt gao lôi kéo anh. Người phụ nữ này, lá gan thật sự là lớn!

Anh dừng bước nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, con mắt sắc thật sâu.

Mà A Cánh nhận được mệnh lệnh sau đó lập tức đi ra ngoài chuẩn bị, Nghiêm Quân Hạo còn đang tò mò mắt nhìn đôi nam nữ kì quái. Bọn họ muốn làm cái gì đấy? Thật là khó thấy được cái bộ dáng này của Lương Úy Lâm!

"Anh Từ Mặc. . . ." Lệ trên mặt không có duy trì, miệng vết thương vẫn đau, thanh âm của cô mang theo khóc thút thít đi qua, giọng mũi nùng nặc lại có nhất mực kiên định.

A! Từ Mặc là ai? Người xem trò vui trước mắt, nụ cười càng đậm.

"Em dám nhắc lại lần nữa, anh khiến Chung Từ Mặc ngày mai không thấy mặt trời." Giọng điệu của anh lạnh lẽo, trong mắt tỏa ra sát ý nhất mực kinh người.

Tay Nhượng Tuyết sau một giây lập tức chủ động buông ra. Đi theo bên cạnh anh lâu như vậy, cô biết anh chưa bao giờ có chuyện không dám làm, mà giết một người đối với anh như bóp chết một con kiến, vô cùng đơn giản.

Không nói gì thêm, anh xoay người rời đi ra ngoài cửa.

"Tuyết Nhi, em thật giỏi a!" Nghiêm Quân Hạo hướng về phía người con gái ở trên giường đang ngăn người, đưa ngón cái lên. Có thể làm cho Lương Úy Lâm nổi giận mà không bị thương em thật là làm cho người kính nể!

Nhượng Tuyết không rõ chân tướng nhìn Nghiêm Quân Hạo, cô được? Cô được gì rồi? Cô ở trước mặt anh ngoại trừ hít thở cái gì cũng không làm được!

Sau đó ở cô càng rõ chân tướng ở bên trong, một đám nhân viên cứu hộ, động tác tốc độ mà đem cô đặt lên xe.

Muốn đưa cô đi nơi nào, cô đã học được không ít rồi! Hỏi cũng là vô ích.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Cha mẹ

editor Cát

Nhượng Tuyết ở bệnh viện của Lương thị ngày ngày suốt cả một tháng. Nếp đình, bó thạch cao 20 ngày, cô chỉ một mực ở trên giường. Hôm nay cuối cùng cũng có người nâng đỡ cô xuống giường đi bộ.

Kể từ sau đêm hôm đó đi qua, người đàn ông kia lại bắt đầu biến mất. Mấy ngày nay, mỗi ngày trừ nhân viên chăm sóc đặc biệt 24h, người cùng cô tiếp xúc nhiều nhất chính là Nghiêm Quân Hạo.

Sau khi chuyển tới nơi này, Nghiêm Quân Hạo thành bác sĩ chăm sóc cho cô, chẳng những ngày ngày tới quan sát vết thương của cô đã khép lại chưa, còn kiêm chức nói chuyện phiếm với cô.

Anh ta thật hài hước, luôn có rất nhiều lời nói để trêu chọc cô vui vẻ. Không nhìn ra một người sáng sủa như anh lại là bạn của Lương Ủy Lâm.

Cũng bởi vì có anh làm bạn, cuộc sống nằm viện trầm lắng của cô mới không có khó trôi qua như vậy. Nhưng trong lòng cô còn lo lắng, lo lắng Chung Tử Mặc không biết ra sao rồi? Cô hy vọng anh sẽ không vì cô mà bị liên lụy.

Rốt cuộc đợi đến ngày xuất viện này, mùa xuân đã đến gần! Trời nắng ấm, gốc cây bông gòn lớn không biết khi nào mà màu lá của nó đã xanh dần lên.

Thu xếp mọi thứ xong, A Cánh đợi cô ở bên ngoài, cô rất muốn trở lại biệt thự ngay, cô chợt có một ý niệm muốn trở về.

Không muốn trở về lồng giam hoa lệ đó, nơi đó quá tịch mịch! Nhưng cô còn có lựa chọn khác cho tự do sao? Chỉ cần Lương Ủy Lâm không buông tay, cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở nơi đó chờ anh vui vẻ thì mang may mắn tới cho cô.

Lâm hạnh? Nhượng Tuyệt chợt vì trong đầu mình thoáng hiện cái từ này mà bức bối đứng lên! Anh giống như bây giờ liên tục đối với cô hờ hững như vậy, có tính là đẩy cô vào lãnh cung không?

Tần phi ở thời cổ đại hẳn bị đưa vào lãnh cung, sẽ phải ở nơi đó chôn tuổi thanh xuân cho đến già? Chẳng lẽ ở thời đại này, Lăng Nhượng Tuyệt cô cũng không thoát được số mạng như vậy sao? Có không? Lương Ủy Lâm, sao anh có thể như vậy đối với em?

"Tuyệt Nhi, không phải không rời khỏi bệnh viện chứ?" Nghiêm Quân Hạo tác phong nhân nhạ đứng ở bên cửa, hướng về phía người đang đứng ngăn người ở bên cửa sổ nói. Anh là một bác sĩ đáng thương, bị Lương Ủy Lâm thủ lĩnh hắc đạo uy hiếp, nghiêm nhiên trở thành bác sĩ gia đình cho cậu ta, dù gì như thế cũng có lương cao nhưng anh lại chỉ có nghĩa vụ hơn nữa còn thỉnh thoảng bị người ta uy hiếp tính mạng. Không phải rất thảm sao?

Cũng may, người bên của anh là một cô em gái đáng yêu xinh đẹp! Xinh đẹp khiến cho anh yêu mến đến không buông tay.

"Nghiêm đại ca, làm phiền anh rồi!" Nhượng Tuyệt muốn đi tới, một người trông chừng lập tức vịn cô.

"Tuyệt Nhi, cho đến bây giờ vẫn khách khí với anh như vậy! Ngồi ghế đi, bây giờ không được quá mệt nhọc!" Nghiêm Quân Hạo ý bảo người trông nom đem xe lăn kéo qua. Mặc dù đã tháo thạch cao, nhưng còn đang tiến một bước trị liệu khôi phục, đề phòng di chứng sau phẫu thuật xảy ra. Sau khi không có triệu chứng đau đớn gì mới có thể tiến hành rèn luyện đi lại.

"Cám ơn anh, Nghiêm đại ca." Ngồi lên xe lăn, Nhượng Tuyệt khó mà cười được một tiếng. Đây thật là bi thảm, đi thôi mà cũng đi không xong!

**

Biệt thự nhà họ Lương lưng chừng núi.

Đây là thời điểm náo nhiệt nhất trong vài chục năm trở lại đây, ba ngày trước Lương Ngạo Vũ đưa Nhan Thanh Uyển trở về nước.

Sau khi sức khỏe của bà khôi phục việc đầu tiên mà bọn họ làm là để cho bà gặp lại người nhà họ Nhan đã mấy chục năm không thấy. Đây quả là thời khắc khiến cho người ta muốn khắc ghi cỡ nào!

"Ngạo Vũ, em sợ. . . . ." Nhan Thanh Uyển ngồi trên ghế sofa ở trong phòng khách, bà đứng ngồi không yên. Bởi vì lo lắng cho thân thể của bà cho nên sáng sớm Lương Ủy Lâm đã an bài hai nhĩ lão Nhan gia tới đây.

Mấy thập niên không thấy, ở thời khắc gặp lại nhau kia, Nhan Thanh Uyển thấy sợ. Cha mẹ có tha thứ cho bà không đây? Nhưng trong lòng bà yên lặng suy nghĩ những chuyện đã qua, tại sao lại khản trương như vậy?

"Uyển Nhi, không có chuyện gì. Có ta ở đây, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương em." Lương Ngạo Vũ ngồi ở bên cạnh, cảm thấy toàn thân bà căng thẳng, ôm bà vào trong ngực, vỗ nhẹ phần lưng của bà. Cho dù là cha mẹ của bà cũng giống vậy, mặc dù mấy chục năm nay tới bà ở bên cạnh ông ta thật tốt, nhưng năm đó, đối với bọn họ chuyện của hai người năm đó vẫn như không phai đi.

Khi ông đưa bà đi, thân thể của bà yếu ớt ngã xuống, bà ấy là con gái của bọn họ mà? Tại sao bọn họ lại độc ác như vậy? Nếu như không phải do Nhan Thanh Uyển liên tục yêu cầu ông, ông nhất định sẽ không bỏ qua cho người nhà họ Nhan.

"Ngạo Vũ, không cần. Ba mẹ không phải cố ý, không phải vậy. . . . ." Vươn tay che cái miệng của ông. Cha mẹ khắp thiên hạ đều như vậy chỉ hi vọng con gái của mình không làm đường lạc lối.

Ở thành phố này Nhan gia cũng được coi là gia đình danh môn, đều là xuất thân giáo sư, rất được kính trọng. Nhan lão gia nổi danh xa gần, kỷ luật rất nghiêm, danh sư bắt cầu ngôn tiếu. Đối với con gái mình yêu người hắc đạo,, tùy thời có thể đối mặt với cái chết nên đương nhiên là phản đối. Hơn nữa năm đó bà mới có 16 tuổi, trong mắt cha mẹ vẫn là con nít cần bảo vệ không hiểu cái gì là tình yêu, đương nhiên sẽ dùng mọi cách ngăn cản.

Nhưng ai có thể nói mười sáu mười bảy tuổi không có tình yêu đây? Ai có thể nói mười sáu mười bảy tuổi tình thì không thể nắm tay nhau đi đến già đây?

Bọn họ đúng là vẫn ở cùng một chỗ, cùng nhau dắt tay đi qua nhiều năm như vậy không phải vẫn thật tốt sao? Không còn có người nào giống ông thương bà, yêu đến nhập tâm!

"Uyển Nhi, ta hiểu biết rõ. Không phải sợ, tất cả đều có ta ở đây." Vỗ nhẹ bàn tay của vợ nhu thuận vuốt mái tóc dài. Không phải là không có cảm khái! Bà từ mười mấy tuổi vẫn đi theo bên cạnh ông, một mực yên lặng yên theo sát ông, chưa từng có nửa câu oán hận, ông thế nào nhẫn tâm để cho bà huyết mạch tương liên người thân từ đó đứt tin tức? Với ông thì không sao cả, bởi vì ông từ nhỏ cũng chưa có hưởng thụ qua một ngày ôn tình của gia đình, nhưng Uyển Nhi của ông không giống vậy!

Điều gì đến sẽ đến, đối với vợ mình mà nói có lẽ là chuyện tốt, ông không muốn nhìn thấy bà buồn như khi mất đi con gái nữa!

Bên ngoài truyền đến tiếng xe, có phải là bọn họ đến?

"Mẹ, Bill đón người trở lại! Có muốn hay không đến trước mặt đây?" Lương Úy Lâm từ trên lầu đi xuống, vẫn là một thân màu đen áo sơ mi quần tây, thái độ cũng không có nửa điểm muốn chấp nhận hay hưng phấn.

Tình thân, đối với anh mà nói, là xa lạ! Những người có quan hệ với mẹ của anh kia đối với anh cũng là xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Gặp nhau

"Úy Lâm, có phải hôm nay Tiểu Tuyết xuất viện không?"

Trải qua mấy tháng trầm tĩnh, Nhan Thanh Uyển có thể đối mặt với việc con gái đã mất. Nhưng sau khi về nước nghe tin Nhượng Tuyết tai nạn xe nhập viện rồi. Nhan Thanh Uyển nóng lòng muốn lập tức đi thăm cô nhưng bị hai cha con họ ngăn cản.

Bọn họ đương nhiên có lý do rất tốt! Nhưng kỳ thật bà lo lắng cho cô gái nhỏ bé kia. Vì những chuyện đau lòng ngày xưa không thể vãn hồi kia mà phải đi theo bên cạnh con trai bà không đành không phận nhiều năm như vậy, bà cảm giác rất áy náy!

Nếu như là con gái mình trong tình cảnh thế bà làm sao có thể đối mặt với sự thực này? Người cũng đã mất rồi bọn họ còn muốn so đo nhiều như vậy, cuộc sống chẳng còn ý nghĩa nào nữa!

Đường đời, cho tới bây giờ chính là không thể quay đầu lại .

"Có lẽ, đợi chút sẽ trở lại." Sau khi nghe cái tên đó, ánh mắt Lương Úy Lâm trầm xuống dưới, hình như không muốn nói chuyện nhiều. Sự tồn tại của cô đã càng ngày càng khắc sâu vào tâm anh rồi, anh không biết từ lúc nào anh thấy ruột gan mình khó chịu, anh sợ chính mình không khống chế được, cho nên ép mình không gặp cô, không nghĩ đến cô, sợi dây trong lòng sẽ không thắt chặt nữa!

"Có lẽ? Úy Lâm, con có muốn con bé xuất viện hay không, con không có chút quan tâm nào sao?" Nhan Thanh Uyển cau mày, lời của con trai khiến cho lòng bà thêm lo. Tại sao nó lại lạnh nhạt như vậy? Lúc ở Zurich, rõ ràng bà cảm giác được nó đối với Nhượng Tuyết không giống vậy, làm sao bây giờ lại?

"Quan tâm? Mẹ, chúng ta đi ra ngoài đi! Bọn họ đã xuống xe!" Lương Úy Lâm tuyệt không muốn cùng người nào nói tới Lăng Nhượng Tuyết, cho dù là mẹ của mình cũng vậy. Nếu như không phải là bà nhất định muốn gặp cô, có lẽ anh sẽ để cô nằm viện cho đến khi hoàn toàn đi bộ được mới thôi.

Về phần, sau khi cô khỏe lại phải làm sao anh tạm thời chưa nghĩ đến!

Bọn họ đi ra ngoài là lúc đồng hồ trên tường chỉ 10h sáng, có chút quá sớm; bảy tám người từ ba chiếc xe bước xuống, mấy người trẻ có , già có, già nhất là một đôi vợ chồng già, đầu tóc đã bạc trắng xem ra cũng tám mươi tuổi rồi! Mọi người áo mũ chỉnh tề, tràn đầy hơi thở nho nhã.

Mà bảy tám người ở bên trong, vóc người cao nhất, gương mặt người đàn ông ánh mặt trời đưa tay đỡ lão phu nhân nói: "Nhan lão phu nhân, nơi này chính là chỗ ở của con gái bà, cô ấy đã trở lại chờ mọi người ở bên trong, có thể đi gặp cô rồi..."

Nhan lão phu nhân đầu tóc bạch kim đầy kích động đến lệ nóng tràn đầy, con gái của bà, Uyển Nhi của bà...

Trừ Giang Hạo Nhiên, sáu người khác đều có hình dáng tương tự, giống như là người một nhà, hai vợ chồng già kia là cha mẹ của Nhan Thanh Uyển, anh nên xưng hô là ông bà ngoại, mà hai người đàn ông trung niên này, thanh nhã lịch sự có khuôn mặt giống với Nhan Thanh Uyển, là hai anh trai của bà sao? Hai người nam nữ trí thức , phong độ này chắc có lẽ là con của hai người rồi.

Lương Úy Lâm đi đến trước mặt cha mẹ ra ngoài, ánh mắt đảo qua đã đem mấy người toàn bộ nhìn ở trong mắt rồi. Anh biết Giang Hạo Nhiên nhất định sẽ theo tới .

Một nhóm người xuống xe đang muốn quan sát cái gọi là chỗ ở của lão đại xã hội đen có gì khác người thường, Nhan lão phu nhân xoay người, trong

nháy mắt kích động lên tiếng: "Uyển Nhi. . . . ."

"Mẹ, cha. . . . ." Nhan Thanh Uyển ở trong ngực của Lương Ngạo Vũ thì thầm, sắc mặt tái nhợt, tròng mắt trong trẻo đã ửng lên một tầng nước, bà thật không tin, không tin những gì đang xảy ra, chính là cha mẹ, bọn họ đều đã già tóc bạc trắng, lưng thẳng tắp nay đã khòm lại.

Năm tháng đi qua, thời gian trôi mãi, hẳn là đã đi một quãng đường dài rồi!

Nhan lão gia từ tiền lên đây, chạm mặt liền muốn cho Lương Ngạo Vũ một quyền, nhưng tay của ông lão ở giữa không trung bị Nhan Thanh Uyển ngăn lại: "Cha, không thể."

Giang Hạo Nhiên cũng chạy tới, kéo Nhan lão gia từ còn muốn đánh một cái tay khác xuống. "Nhan lão gia từ, ngài xuống tay lưu tình! Nể mặt một tí, như vậy thật khó coi. Nếu không chúng ta vào nhà trước đi! Tim hơn 30 năm cũng không phải là vì chỉ để đánh người."

Lương Ngạo Vũ là ai? Làm sao có thể cho phép có người ở trước mặt ông can rờ như thế? Nhưng lúc này, ông không có lên tiếng, giống như nếu không phải là Nhan Thanh Uyển cùng Giang Hạo Nhiên tới đây ngăn lại thì sẽ khiến ông lão đánh xuống.

"Cha. . . . ." Nhan Thanh Uyển nhẹ giọng cầu xin.

"Nó đối với con có tốt không?" Giọng của Nhan lão gia từ như mấy thập niên không đổi đầy nghiêm nghị hỏi con gái. Dù là năm đó bọn họ cũng có lỗi, nhưng con gái cũng là ruột thịt do họ nuôi lớn, tại sao có thể khiến một người đàn ông không nói câu nào liền mang đi?

Nhan Thanh Uyển kéo chặt cánh tay chồng, dùng thanh âm không thay đổi nói: "Không có ai đối với con tốt hơn anh ấy."

"Lão già, thôi. Uyển Nhi, Uyển Nhi của ta. . . . ." Nhan lão phu nhân tay run run tới đây.

"Mẹ. . . . ." Cũng nhìn không được vui sướng trong lòng, bao cảm xúc dây dưa cùng bi thương Nhan Thanh Uyển đã ly biệt mẹ bà hơn 30 năm mới gặp mặt. Một tiếng 'Mẹ' này thật sự đã quá lâu! Lâu đến nỗi khiến bà như quên mất từ này rồi.

"Khụ! Lão Thái Gia, vị này là Lương lão đại con không cần phải giới thiệu rồi, các người đã biết mấy thập niên. Vị này đây, chính là kết tinh tình yêu của bọn họ, cũng chính là cháu ngoại của người Lương Úy Lâm." Giang Hạo Nhiên nhúc đầu giới thiệu. Đây cha con nhà họ Lương có thể hay không nể mặt một tí? Đối mặt với người ta gần dặm xa xôi tìm hôn mà đến, bọn họ cho dù nói chỉ một câu cũng tốt đi! Người ta như thế nào cũng là trưởng bối!!

Lương lão đại thật là quá không nên, dù sao cũng là ông ta mạnh mẽ đem con gái nhà người ta bắt đi, bây giờ một chút hối cải cũng không có. Mà Lương Úy Lâm làm trở thành cháu người ta kêu một tiếng "Ông ngoại" cũng là việc nên làm chứ? Ai, mặc dù anh rất hiểu rõ người bạn của mình, ở trong mắt cậu ta căn bản không có cái gọi là tình thân.

Vậy anh là người trung gian phải làm sao đây?

"Tôi chưa bao giờ bạc đãi qua em ấy!" Đoán chừng muốn trong miệng Lương Ngạo Vũ kêu lên một tiếng "Cha" dường như khó rồi, nhưng ông ta là một đại ca xã hội đen cho tới bây giờ không đem kể nào để trong mắt, như vậy cũng là tôn kính rồi.

Mà Lương Úy Lâm chỉ là dùng ánh mắt trầm mặc nhìn mọi người, hai bên nhìn mặt nhau không biết làm sao để mở miệng. Bên kia hai mẹ con còn đang đắm chìm trong bi thương không có cách nào dừng.

Một không khí trầm mặc đi qua, hình như Nhan lão gia từ hài lòng, vài chục năm nay chưa bao giờ xuất hiện qua vẻ mặt thoải mái ôn hòa như lúc này.

"Uyển Nhi, trở vào bên trong lại nói." Lương Ngạo Vũ đi tới. Thấy nước mắt trên mặt vợ mình, trong lòng lão đại khó chịu cực kỳ, lại không thể phát tiết ra ngoài.

"Mẹ, chúng ta đi vào ngồi, được không?" Nhan Thanh Uyển đưa tay lau nước mắt trên mặt, nơi này không thích hợp để nói chuyện.

"Cha, đi thôi" Hai người con trai của nhà họ Nhan cũng tới đây đỡ Nhan lão gia từ đang kích động không thôi. "Vậy thì tốt. . . ." Do được các con dìu vào nhà, Nhan lão gia từ tự lẩm bẩm: "Vậy thì tốt."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Vị hôn thê?

editor Cát

Nhược Tuyết không nghĩ tới, trở lại biệt thự lại gặp nhiều người như vậy ở đây. Sau đó chỉ thấy 7, 8 người đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô, vốn là những âm thanh thưa thớt đang nói chuyện chợt ngừng lại.

Tầm mắt di chuyển, rốt cuộc cũng tìm thấy bóng dáng quen thuộc, mặc áo sơ mi màu đen đang lẳng lặng ngồi hút thuốc lá, thấy A Cánh cùng Nghiêm Quân Hạo đẩy cô cùng nhau đi vào, không có đứng dậy, cũng không có nói một câu, an vị ở nơi nào không nói một lời nhìn cô.

"Tiểu Tuyết, con trở lại! Thật xin lỗi, ta không có đi thăm con." Nhan Thanh Uyển chủ động đứng lên phá vỡ cục diện bế tắc, bà đi tới cười trước mặt Nhượng Tuyết: "Tiểu Tuyết, chân còn đau nhức không?"

Trong lúc kinh ngạc vì không có thấy Nhan Thanh Uyển đã trở về, bà kêu một tiếng Tiểu Tuyết làm cho cô lâm vào tình trạng kinh hoàng không rõ đang xảy ra chuyện gì. Đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra đây? Chẳng lẽ trí nhớ của Nhan Thanh Uyển đã khôi phục? Vậy sao không có ai nói cho cô biết? Những người trong phòng này là ai? Tại sao ông trời thích mang đến cho cô những vui mừng? Cái này cũng coi là vui mừng sao?

"Di Lương, đã lâu không gặp. Chú Lương, chú vẫn phong độ như năm đó! Nét mặt của Nghiêm Quân Hạo cười rục rờ. Trên đôi mày đoán chừng cũng chỉ có Nghiêm Quân Hạo dám ở trước mặt cha con nhà họ Lương như vậy.

"Quân Hạo, cảm ơn cháu đã chăm sóc cho Tiểu Tuyết. Úy Lâm đâu? Úy Lâm, Quân Hạo tới làm sao con không nói gì?" Nhan Thanh Uyển thấy Nhượng Tuyết kinh ngạc không nói ra lời, vội vàng xoay người gọi con trai, mà người nhà họ Nhan khi nhìn thấy Nhượng Tuyết cũng đều dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn cô, đặc biệt là Nhan lão gia từ giống như là ánh mắt của cổ nhân một dạng kinh ngạc nhìn chằm chằm Nhượng Tuyết.

"Quân Hạo là người của mình, không cần kêu." Thuận tay phun vòng điều thuốc, Lương Úy Lâm cũng không có đứng dậy. Nhìn cô cùng Quân Hạo như thế, giống như rất thân mật! Từ lúc họ mới xuống xe về đến đến đại sảnh này, anh nhìn họ qua mấy theo dõi, bọn họ tươi cười nói chuyện! Hiện tại sao lại cảm hết rồi?

"Thanh Uyển, con bé là. . . . ." Nhan lão gia từ không nhịn được trong lòng kinh ngạc đứng lên.

"Cha, con bé là. . . . ." Nhan Thanh Uyển làm khó nhìn qua con trai, vừa liếc nhìn Lương Ngạo Vũ, ở ánh mắt Lương Ngạo Vũ bà nhìn thấy một ánh mắt tính toán quen thuộc. Vậy bà không phải có thể. . . . .

"Mẹ của con là Chu Tĩnh Lâm sao?" Thanh âm Nhan lão gia từ run run hỏi. Chu Tĩnh Lâm là học trò của ông, đáng tiếc năm ngoái bắt hạnh đã qua đời, cô gái trước mắt này cùng với nó đáng đáp quá giống. Ông nhớ trước kia Chu Tĩnh Lâm đã từng mang con gái của mình tới nhà bọn họ, đáng tiếc đã là chuyện thật nhiều năm trước rồi. Người con gái trước mắt này cùng Chu Tĩnh Lâm có phải có quan hệ gì không?

"Đúng vậy. Ông. . . . ." Tên của mẹ từ trong miệng của lão nhân gia nói ra, cô vô cùng khẩn trương cùng lo lắng, trong nháy mắt Nhượng Tuyết lại rơi nước mắt. Đã bao nhiêu năm, không có người nào ở trước mặt cô nhắc tới mẹ, nhưng lão gia gia này sao lại như vậy? Cha mẹ đều là giáo viên, học trò ở khắp thiên hạ, thế nhưng lão gia gia không thể nào là học trò của mẹ.

"Chu Tĩnh Lâm là học trò của ta, là một học trò tốt, cũng là một người thầy tốt. . . . ." Nhan lão gia từ nhìn thấy con gái hơn ba mươi không thấy cũng không có rơi lệ, nhưng nhìn thấy con gái của cổ nhân lại để cho ông thiếu chút nữa lão lệ tung hoành rồi. Vợ chồng Chu Tĩnh Lâm hay trò chuyện cùng ông, mà bọn họ năm ngoái thể nhưng lần lượt đã qua đời. Chuyện của nhà bọn họ ông cũng có nghe qua đó, muốn giúp nhưng không biết phải làm sao. Hôm nay, lại gặp được con gái của bọn họ, con gái của cổ nhân bọn họ muốn tìm cũng không tìm được, làm sao không kích động đây?

"Ông à, mẹ con, bà đã. . . . ."

"Ta hiểu, ta biết. . . . ." Nhan lão gia từ đã kích động đến nói không thành tiếng rồi. Thật sự là thế nào cũng không nghĩ ra!

"Cha, cha trước ngồi xuống đi! Có chuyện gì chúng ta từ từ nói." Con trai lớn của Nhan gia thấy Nhan lão gia từ kích động vội tới khuyên.

Nghiêm Quân Hạo sờ mũi một cái, chuyện này là sao? Tại sao không ai nói cho anh biết? mà người duy nhất có thể cho anh câu trả lời là cha con nhà họ Lương lại giống như người ngoài cuộc không nói một lời. Đây là sao?

"Tiểu Tuyết, đừng khóc! Tất cả mọi người đang nhìn ! Không sao, không quan trọng. Từ nay về sau di chính là mẹ con, được không? Con nguyện ý gọi di là mẹ không?" Nhan Thanh Uyển đưa tay lau nước mắt không ngừng của Nhượng Tuyết, nhẹ giọng nói.

Mà Nhượng Tuyết trừ khóc, không biết mình còn có thể làm gì nữa. Mẹ, thật có thể gọi bà ấy là mẹ sao?

"Thanh Uyển, đây là sao chứ?" Trường hợp như thế này khiến cho Nhan ông cụ không nhịn được lên tiếng hỏi.

Tất cả mọi người đang nhìn Nhan Thanh Uyển, gồm có một người chẳng có nói lời nào là Lương Úy Lâm. Tâm lý của anh giống như đang bị tính toán đầy bất an. Đạo này, thanh âm mềm mại yếu ớt tính toán chỉ có mẹ của anh không còn ai khác. Nhưng bà muốn làm gì đây? Mà người phụ nữ kia, có cần thiết mới từ bệnh viện trở về là khóc thành như vậy không?

"Cha, mẹ, Nhượng Tuyết là vợ sắp cưới của Úy Lâm"

Lời này vừa nói ra, trong phòng khách an tĩnh bỗng tiếng rút khí nổi thành một mảnh, trừ vợ chồng Nhan Thanh Uyển không có nói gì cả Nghiêm Quân Hạo và tất cả mọi người bị những lời này hù sợ. Mà thuốc lá trên tay Lương Úy Lâm cứ như vậy rơi xuống sàn nhà.

Vị hôn thê? Thật là rất buồn cười! Anh không hề có ý định lấy vợ. Cuộc sống của người bình thường đối với anh mà nói chính là một loại trở ngại. Anh không cần cái danh xưng vợ chưa cưới này.

Nhan Thanh Uyển biết chính mình đang nói gì không? Sau chốc lát mắt hờn, anh rất nhanh khôi phục tỉnh táo. Mắt nhìn Lương Ngạo Vũ, sau đó sẽ nhìn về Nhan Thanh Uyển, cuối cùng đưa ánh mắt khóa ở trên mặt Nhượng Tuyết.

Nhượng Tuyết cũng bị câu nói bất ngờ vui mừng mà hù sợ. Vui mừng? Là khủng hoảng mới đúng! Vốn là đang khóc nhưng cũng ngừng lại. Di Nhan đang nói gì vậy? Cô làm sao có thể sẽ là vợ chưa cưới của người đàn ông kia? Vĩnh viễn không thể nào! Anh đối với cô căn bản vô tình càng không quan tâm, cô chỉ là một người phụ nữ ở bên cạnh anh để cho anh chơi đùa mà thôi.

Cô không nên như vậy, không cần!

Nét mặt người phụ nữ kia là sao chứ? Cho là anh rất muốn làm vị hôn phu của cô sao? Thấy vẻ mặt cự tuyệt của Nhượng Tuyết, lửa đốt trong lòng Lương Úy Lâm ngày càng nhiều, giống như muốn thiêu đốt cô.

"Di Nhan chúng con. . . . ." Nhượng Tuyết muốn mở miệng nói, lại bị Nhan Thanh Uyển đưa tay ngăn cản.

"Được rồi! Nhượng Tuyết mới ra viện nhất định là rất mệt mỏi. Úy Lâm, con đưa con bé lên lầu trước được không?" Bà thấy bầu không khí quái dị trong phòng, Nhan Thanh Uyển chỉ có thể lên tiếng trước đem chuyện mơ hồ này cho qua trước. Sắc mặt của con trai cũng không có tốt lắm! Nhưng như bà đã nói, bà thật sự thích cô bé Nhượng Tuyết này, hơn nữa con bé cũng đi theo con trai bà nhiều năm như vậy, cho nên cho cô một danh phận vợ sắp cưới cũng không có gì là quá mức chứ?

Nghe được lời của mẹ nhưng Lương Úy Lâm còn ngồi bất động.

"Khụ, Nhượng Tuyết, nếu không anh đưa em đi lên?" Nghiêm Quân Hạo liếc mắt nhìn Lương Úy Lâm, cúi đầu ở bên tai Nhượng Tuyết nhẹ giọng nói. Thanh âm mặc dù nhẹ, nhưng mọi người đều có thể nghe được. Anh cũng không tin, Lương Úy Lâm còn có thể thờ ơ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Ghen?!

editor Cát

"Quân Hạo. . . . ." Nhan Thanh Uyển cau mày, đứa con trai này không để cho bà chút thể diện nào sao? Dù là không có nhiều người ở đây đi nữa cũng nở mặt Nhượng Tuyết chứ? Như vậy không nói tiếng nào ý là cái gì đây?

"Nhượng Tuyết, đến đây đi! Cái người này sao không đáp lại không nên làm khó anh chứ." Ha ha, người ta cũng không muốn ôm mỹ nhân, vậy không bằng để anh đi!

"Nghiêm đại ca. . . . ." Nhượng Tuyết cắn môi dưới không dám giương mắt. Anh là có ý gì đây? Thật chán ghét không để ý cô như vậy sao? Làm thế nào, cô lại muốn khóc! Không trách được, nằm nằm viện lâu như vậy, trừ đêm hôm anh đến, sau đó cũng không có qua thăm cô.

Theo thái độ hiện tại của anh, thời gian cô có thể rời đi không phải là càng gần chứ? Có lẽ đoạn thời gian bọn họ đây đưa oan nghiệt như vậy sắp kết thúc rồi.

Nghiêm Quân Hạo khom thân thể xuống, cánh tay vừa muốn đụng phải chân của cô, một cổ sức lực mạnh mẽ kéo anh trở ra, không cần nhìn anh đã biết là ai.

"Quân Hạo, tôi làm phiền cậu rồi. Ý tứ của cậu như vậy có phải muốn vợ sắp cưới của tôi không?" Lương Úy Lâm không biết lúc nào đã tới đây, kỹ xảo dùng sức đã đem Quân Hạo đẩy ra.

"Không khổ cực, mình là bác sĩ của cô ấy, nếu không ai nguyện ý đưa em ấy lên thì đó là việc mình nên làm!" Nghiêm Quân Hạo trên mặt còn đang cười. Ha ha, anh làm sao có thể đoán sai đây? Lấy việc anh nhiều năm đối với Lương Úy Lâm rất hiểu rõ, vật của cậu ta làm sao có thể để cho người khác đụng?

"Nghiêm Quân Hạo, cậu có phải hay không cảm thấy quá nhàm chán? Không bằng tôi kêu tiểu thư Aimee đến tìm cậu?" Thanh âm rõ ràng rất nhẹ rất nhạt, nhưng nghe vào trong lỗ tai Nghiêm Quân Hạo lại như là bom nguyên tử nổ tung, uy lực giống nhau vô cùng.

"Không cần không cần! Nhượng Tuyết, thật xin lỗi, anh còn có chuyện đi về trước! Chú Lương, di Nhan, con đi trước!" Thật là nói giỡn, mấy ngày này anh bị người phụ nữ kia cuốn lấy sắp nổi điên. Trời mới biết cô ta lấy được tin tức từ nơi nào, cứ nhiên chạy về nước tìm đến anh. Cái loại phương thức đây đưa ngày đêm đó quá kinh khủng, anh bây giờ như muốn nổi da gà.

Chỉ là, trước khi đi, anh còn nghĩ muốn nói thêm một câu, bằng không luôn bị Lương Úy Lâm uy hiếp như vậy cũng không hay, thật không tốt, cho nên "Này, cậu không phải là đang ghen đó chứ?" Nghiêm Quân Hạo dùng thanh âm chỉ có cậu ta nghe thấy được, nhẹ giọng nói.

"Cậu vĩnh viễn sẽ không biết." Lương Úy Lâm mắt lạnh bắn về phía Nghiêm Quân Hạo. Hiện tại mọi người cũng muốn nhìn kịch hay của anh sao? Được rồi, vậy anh diễn một vở kịch hay cho mọi người nhìn chẳng phải là phụ kỳ vọng của họ sao?

"Chúng con đi lên lầu trước." Thân thể khom xuống một thanh ôm lấy người phụ nữ không có bao nhiêu sức nặng ở trên xe lăn. Không nhìn những người trong phòng khách, Lương Úy Lâm ôm Nhục Tuyết đi lên.

Nghiêm Quân hạo mặt suy nghĩ sâu xa nhìn tới đôi nam nữ đang lên lầu, giác quan thứ sáu của anh luôn rất tốt! Thế nào lại không linh trên người Lương úy đây? Anh không tin, tuyệt đối không tin.

"Hạo Nhiên, cậu không cần đi cùng sao?" Chủ nhà cũng đã đi, vậy bọn họ ở chỗ này để làm gì chứ?

"Cậu đi trước đi! Mình đợi theo chân bọn họ cùng nhau trở về!" Mới vừa rồi một màn này đùa giỡn, Giang Hạo Nhiên dĩ nhiên sẽ không bỏ qua. Nhưng anh sẽ không giống Quân Hạo, rất hi vọng chọc Lương Úy Lâm.

Anh là người ở giữa làm sao có thể nhìn thấu rõ? Mặc dù không hiểu rõ tại sao đi Nhan lại nói hai người họ là vợ chồng sắp cưới nhưng đây cũng là chuyện nhà bọn họ? Anh nghĩ không nên nhúng tay vào.

Cũng không cưỡng cầu nữa, Nghiêm Quân Hạo tiêu sái rời đi. Anh muốn mời Giang Hạo Nhiên cùng đi, cũng chỉ là muốn cùng cậu ta đánh cuộc thử xem có phải Lương Úy Lâm đang ghen không mà thôi. Nếu cậu ta không có hứng thú vậy coi như xong, thật ra thì cũng không thể nói cậu ấy không có hứng thú, là không dám rước họa vào thân chứ?

"Ngạo Vũ, em mới vừa rồi nói như vậy, Úy Lâm có tức giận hay không?" Nhan Thanh Uyển ngồi bên chồng nhẹ giọng hỏi. Hiện tại mới nghĩ đến vấn đề này có muộn quá không?

"Sẽ không, yên tâm đi!" Lương Ngạo Vũ vỗ vỗ lưng của bà an ủi. Làm sao có thể tức giận? Nếu như Lương Úy Lâm tức giận, cũng là do chính nó!

**

"Anh có thể buông em ra." Trở lại căn phòng quen thuộc, chiếc giường quen thuộc, còn có mùi quen thuộc của anh, Nhục Tuyết cảm nhận được an lòng.

"Chồng ôm vợ sắp cưới của mình, hẳn không có vấn đề gì chứ?" Lương Úy Lâm cúi ở phía trên cô, cặp mắt chăm chú nhìn mặt của cô. Ha ha, anh thế nhưng thu hoạch ngoài dự đoán có thêm vị hôn thê! Lương Úy Lâm anh cũng sẽ có một ngày như vậy? Thật là buồn cười!

"Thật xin lỗi, em cũng không biết mẹ anh sẽ nói như vậy. Em thật sự là không biết!" Giọng điệu của anh trào phúng, cô cũng không nhận ra cái kia là có nhiều vui vẻ. Nhưng cô không nghĩ như vậy là tốt? Làm người phụ nữ của anh đã đủ đáng sợ, vị hôn thê? Cô chưa từng có ý nghĩ đó!

"Ý của em muốn nói, em cũng không muốn làm vợ sắp cưới của anh đúng không?" Đôi tay thon dài của phái nam không biết khi nào lại bắt đầu dao động trên cổ của cô.

"Chúng ta vốn là không thể nào! Chúng ta không phải. . . ." Anh là đang tức giận sao? Làm sao biết chứ? Cô không muốn làm vị hôn thê của anh, anh nên cảm thấy vui mừng mới đúng?

"Thích Nghiêm Quân Hạo đưa em đi lên?" Giọng điệu của anh đột nhiên trở nên không được tự nhiên.

"A!?" Nhục Tuyết không hiểu anh chợt chuyển đề tài là có ý gì. Cái gì gọi là thích Nghiêm đại ca đưa cô đi lên? Mới vừa rồi rõ ràng là anh không muốn mà? Tại sao có thể đem tội danh đó trên đầu của cô?

"Có muốn anh nhắc nhở em không, Quân Hạo cũng có ý định cưới vợ, cũng giống như chúng ta vậy. . . ." Trên khuôn mặt miên man của cô làm cho anh không nhịn được nói ra những lời đã thương người như vậy.

Người phụ nữ đáng chết này, ngay cả thế này cũng làm cho anh tức giận.

"Em biết rõ! Em cho tới bây giờ cũng chưa có nghĩ tới phải làm vợ sắp cưới của anh. Thật không có, không có. . . ." Nhắm mắt lại không muốn nhìn anh, cũng sợ mình sẽ nhìn không được mà rơi lệ. Mặc kệ anh tại sao cho là cô đối với Nghiêm đại ca có cái gì, thế nhưng lời nói này đã tổn thương cô.

Ân oán giữa bọn họ, thế nào cũng kéo không rõ, không cần thiết có danh phận như vậy. Cô cái gì cũng không để ý, không muốn bị thương cô nhất định phải học cách che giấu cảm xúc của mình.

"Em cũng thật là biết rõ! Chỉ là, em không phải là thích anh sao? Há? Thích một người đàn ông đã cưỡng chiếm em? Lãng Nhục Tuyết, em cảm thấy còn có chuyện gì không thể đây?"

Anh đang cười sao? Tại sao phải làm cho lòng người lạnh lẽo như vậy?

Chương 76: Tại sao lại là em gái của hắn?

editor cát

"Thật xin lỗi, em muốn nghỉ ngơi. Em sẽ với mẹ anh rõ ràng." Thích? Là thích sao? Cô không biết, thật không biết! Nhưng tình cảm hèn mọn như vậy và lại không có tôn nghiêm đối với anh mà nói, cần bản là một cuộc chuyện cười! Cô trong sinh mệnh của anh bắt quá chỉ là một cuộc chơi mà thôi, Game Over thì mọi chuyện sẽ chấm dứt.

Anh chỉ đem cô thành con cò để báo thù, hôm nay mục đích đã đạt được, cần gì phải bức bách cô nữa đây?

"Nói gì? Nói em thật sự không muốn làm vợ sắp cưới của anh? Lăng Nhược Tuyết, nếu như nói anh muốn để cho em làm thì thế nào đây?" Tay của anh từ cổ đi xuống, nhẹ nhàng ấn, để cho hơi thở của cô không yên .

"Tại sao?" Cô còn có thể nói gì sao? Chuyện Lương Úy Lâm muốn làm, không có ai có thể ngăn cản được.

Tại sao, anh cũng không biết tại sao!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này làm cho anh bức mình, môi mỏng lập tức che cái miệng nhỏ nhắn của cô lại, lồng ngực cường tráng của phái nam áp xuống, đem cô vùi dưới thân mình.

Rõ ràng chính là không muốn làm cho chính mình đắm chìm nữa, rõ ràng trong lòng có nhiều chuyện, rất nhiều chuyện muốn hỏi rõ, nhưng cô lại không đề kháng được cảm dỗ của anh. Anh mang theo tức giận, đôi môi nóng bỏng hôn vuốt ve đánh lui tất cả lý trí của cô cùng với dè dặt, đem cô biến thành người phụ nữ phóng đảng, dục dỗ cô cho anh. ...

Đúng vậy, giờ khắc này, Nhược Tuyết thừa nhận cô thật nhớ nhung anh, dù là anh thật rất đáng hận! Cô không thể không chế được thân thể mình phản ứng, không khống chế được tim của mình.

"Ừm . . . ." "Đem toàn bộ thân mình giao cho anh, toàn tâm toàn ý. Không cần bỏ em lại nữa, em không muốn một thân một mình. . . không cần. . . có được hay không?" Cô mềm mại hưởng ứng, tất cả rên rỉ toàn bộ hóa thành nức nở nghẹn ngào. Đúng vậy, dù là cô giả bộ làm kiên cường làm bộ như không sao cả, nhưng sợ hãi của nội tâm làm thế nào cũng không che giấu được.

Cô sợ một mình trong đêm tối tỉnh lại, xung quanh đều một mảng lạnh lẽo, cô sợ anh sẽ bỏ cô lại lần nữa! Tại sao anh luôn như vậy, đối với cô lúc nóng lúc lạnh để cho lòng cô như từ đám mây té xuống đất sau đó lại bị hành hạ.

Nhưng cô mang theo lệ nước nở nghẹn ngào lại như nước lạnh thấu xương dội vào đầu Lương Úy Lâm.

Đẩy thân mình nhỏ bé đang bị anh ôm chặt kia, nước mắt cô dàn giụa làm cho anh tức giận, nhưng cô nước nở nghẹn ngào lại làm cho lý trí của anh biến mất từ từ trở về.

Cô lại lên án anh bỏ lại cô một mình sao? Cô là người của anh, anh nghĩ thế nào thì là thế đó!

Phụ nữ thật ngốc! Có lẽ đã đến thời điểm để cho cô biết rồi, nếu trải qua chuyện như vậy cô còn dũng khí làm vợ anh thì anh sẽ không bỏ cô lại nữa, sẽ không bao giờ.

"Cậu đang ghen sao?" Lời nói của Nghiêm Quân lại một lần vang lên trong đầu anh. Thật là nói đùa! Lương Úy Lâm là ai? Vì một người phụ nữ mà ghen? Cô chỉ là vật riêng của anh thôi, trước khi anh chán không ai có thể động vào.

Lương Úy Lâm, người không thể nữa mắt không chế nữa, tiếp tục như vậy nữa, sẽ vạn kiếp bất phục! Anh không nên bị thời khắc của một người phụ nữ dẫn động tới tâm tình.

"Lăng Nhược Tuyết, có phải không bỏ được anh không?" Trên mặt khôi phục vẻ lạnh lạnh, giống như cái nhiệt tình của người đàn ông vừa mới chỉ giống như là mơ.

"Anh có ý gì?" Thanh âm còn mang theo nghẹn ngào. Thì ra mộng chính là mộng, vĩnh viễn sẽ không có biến thành sự thật. Người đàn ông này, vĩnh viễn không có ai biết trong lòng anh đang suy nghĩ gì. Nhược Tuyết không dám cùng anh mặt đối mặt, như vậy sẽ làm cô cũng mất khống chế .

Thì ra là cô lại muốn mình từ trên mây mà rơi xuống!

"Không có ý gì! Không bằng em cứ chờ đi anh sẽ tặng em một phần quà đính hôn thật to có được hay không?" Gương mặt kiêu diễm này ánh mắt quen thuộc đó làm cho lòng người đau. Người phụ nữ này thật sự càng làm cho người ta chán ghét rồi. Anh không thể như vậy được, thế giới của anh không thể để cho cô đảo loạn thêm nữa?

Tình cảm của thiếu nữ luôn là ngây thơ nhất, cô hận anh rồi lại có tình cảm không thể giải bày với anh. Anh một mực buộc cô không thể ngờ rằng chính mình bị vây hãm trong đó.

Hình như thật sự đã tới lúc cần kiên quyết rồi. Lăng Nhược Tuyết, em chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị vì anh trai của mình mà trả giá chưa?

"Không. . . . . Không cần." Nói đùa ư, cô nào dám muốn anh quà tặng? Huống chi anh dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với cô, một cổ lãnh khí thẳng đến trái tim! Quá đáng sợ.

"Lăng Nhược Tuyết, nếu như em không phải là em gái của hắn thì tốt biết bao!" Không biết tự giễu là gì, Lương Úy Lâm ở bên tai của cô thì thầm một câu liền đi ra ngoài.

Nếu như không phải là em gái của anh trai mình, thì sẽ như thế nào đây? Lương Úy Lâm! Tại sao anh không nói nữa lại bỏ đi? Anh lại một lần nữa ở trước mặt cô nói ra những lời này! Đúng vậy cô chỉ là em gái của Lăng Nhược Phong! Cô tại sao có thể có hy vọng xa vời đây?

Nhược Tuyết, cô thật khờ! Cô thật ngu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Ác mộng báo trước

editor Cát

"A!" Nhược Tuyết từ trong mộng tỉnh lại, đêm đen nhánh giống như thủy triều đem lấy cô bao phủ, cô nặng nề thở hỗn hển, cả người như nhũn ra. Đưa tay đến bên cạnh, một mảnh lạnh lẽo.

Anh ấy không có ở đây, không có ở đây! Chỉ có một mình cô mà thôi.

Thế nhưng cô lại nằm mơ thấy tình cảnh năm đó cô gặp anh, cặp mắt lạnh lẽo kia cho dù ở trong giấc mơ cũng làm cho toàn thân cô phát run, khó thở, toàn thân mềm mại trên giường đang co rút lại.

Tại sao cô lại nằm mơ chuyện năm đó? Nắm chặt tay, móng tay bấm thật sâu vào da thịt non nớt ở trong, mang tới cảm giác đau đớn để cho cô biết mình chỉ nằm mơ thôi.

Những năm qua cô rất ít khi nằm mơ về chuyện này nhưng tối nay cô lại nằm mộng thấy, điều này có ý gì chẳng?

Cần môi, hô hấp từ từ vững vàng lại, nhưng trong lòng lại dòi sông lấp biển. Tại sao phải như vậy? Anh không phải không cần cô sao? Kể từ ngày Nhan Thanh Uyển tuyên bố cô là vợ sắp cưới của anh, thì không thấy bóng dáng anh trong biệt thự này nữa. Mà Nhan Thanh Uyển cũng theo Lương Ngạo Vũ trở lại Zurich.

Nơi này, lại khôi phục không khí lạnh lạnh. Cô cố gắng tập luyện, nhanh chóng khôi phục lại đi bộ bình thường, trở lại trường học, cô gắng làm bài tập bù lại chỉ có như vậy cô mới cảm giác rằng mình còn sống.

Thì ra là chuyện vị hôn thê kia chỉ là một màn kịch vui, lời nói của Lương Úy Lâm làm sao có thể tin tưởng? Anh làm sao có thể đối với cô như vậy đây? Là cô nghĩ đến quá nhiều!

Nguyên vọng của cô anh vẫn không có thực hiện, hiện tại thân thể chuộc tội cũng bị anh khinh thường, cô còn có gì để tiếp tục đây?

Sau khi tỉnh giấc, khó ngủ trở lại, đôi mắt trong bóng đêm mở to như bầu trời đêm đầy sao, chột lóe lên trần trọc, nghiêng đi nghiêng lại mãi cho đến khi trời gần sáng.

Mang theo quãng thâm nồng đậm ở mắt, Nhược Tuyết phờ phạc rửa mặt đi ra phòng học. Lại đến giờ tan học, tối hôm qua cả đêm không ngủ được, cô không còn sức lực để lưu lại làm bài tập, hay là trở về trước đi thôi!

Cô sửa sang suy nghĩ không rõ ràng của mình, không hiểu nổi chính bản thân mình nữa.

Rõ ràng chính là hận anh, nhưng tại sao trong đầu hiện tại tràn đầy hình ảnh của anh? Ngay cả trong giấc mơ, cũng không thể may mắn thoát khỏi? Anh xa cách cô như vậy có phải là muốn nói cô sắp có thể thoát khỏi khổ ải rồi sao?

Coi như anh đối với cô đã làm hết mọi chuyện đáng sợ, xấu hổ rồi nhưng trong lòng cô cũng hiểu chỉ cần Lương Úy Lâm cần phụ nữ căn bản không cần tìm kiếm, một gương mặt đẹp một vóc người tuyệt nữ là có thể ôm ấp yêu thương, cô đối với anh không là gì cả.

Nếu như chỉ vì trả thù Lăng gia, vậy bây giờ Lăng gia chỉ còn lại một mình cô, anh còn muốn trả thù ai nữa? Nếu đã chán cô tại sao không thoải mái

buông tay để cho cô đi?

Ngẩng đầu, bầu trời đã ngả chiều. Cô ngân người trong sân trường lâu như vậy sao? Gần đây A Cánh biết cô bận rộn học tập nhưng vẫn ở bên ngoài đợi cô.

Dù sao Lương Úy Lâm đã không để ý đến cô rồi, trừ mỗi ngày về đến biệt thự, có lẽ đã không còn chút liên hệ nào với anh nữa rồi.

"Nhược Tuyết." Một thanh âm quen thuộc vang lên phía sau lưng, Nhược Tuyết hoảng sợ thiếu chút nữa nhảy lên, con người như nước trong veo hướng tới chủ nhân của thanh âm: "Anh Từ Mặc sao anh lại ở chỗ này?"

"Nhược Tuyết, em không sao là tốt rồi." Phản ứng bị hù hoảng sợ của Nhược Tuyết làm anh cười yếu ớt, thu hồi mình vì vẻ mặt kinh ngạc quá độ của cô.

Ngày đó bị người đàn ông cao to đó đuổi về, ngày thứ hai anh đến bệnh viện sớm thì biết cô đã chuyển viện rồi, chuyển đến đâu thì không ai nói cho anh biết.

Anh vẫn sai người dò la tin tức cô ở cách bệnh viện lớn, nhưng không có gì cả. Không cam lòng lại không thể làm gì, anh cầu trời cao có thể cho anh gặp lại cô một lần, ít nhất anh muốn xác định cô vẫn khỏe.

Suy nghĩ lại anh nghĩ ngày định phải cô ở trường, trên tay cô cầm sách vậy thì chứng minh cô đang đi học. Mặc dù bị thương tạm thời không đi nhưng sau đó cô sẽ trở lại trường.

Cho nên anh ngày nào tan việc cũng tới trường nhưng không gặp được cô. Có lẽ ông trời thấy anh thành tâm nên hôm nay cho xe anh vừa quẹo vào sân trường thì gặp phải bóng dáng quen thuộc này.

"Anh Từ Mặc, anh thì sao? Có tốt không?" Nhược Tuyết mở to đôi mắt nhìn Chung Từ Mặc, nhìn dáng vẻ của anh chắc Lương Úy Lâm không có sai người gây phiền phức cho anh chứ?

"Anh không sao." Chung Từ Mặc nhàn nhạt cười một tiếng.

Đối với cô nhân mỗi người có một định nghĩa khác nhau. Giữa bọn họ trừ hỏi thăm đơn giản căn bản không tìm được cảm giác vui vẻ trò chuyện.

Giữa bọn họ chỉ có trầm mặc. Còn có thể nói gì đây? Cuộc đời của bọn họ, lẽ sống của họ đều đi lệch nhau xa như vậy, cũng không trở về được nữa.

"Vậy thì tốt. Anh Từ Mặc, em đi về trước đây. Hẹn gặp lại!" Nhược Tuyết lên tiếng đánh vỡ sự trầm mặc, lúc cô xoay người thì bị Chung Từ Mặc kéo cánh tay: "Nhược Tuyết chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm được không?"

Anh không có cách nào để mở miệng hỏi chuyện của cô nhưng anh vẫn muốn biết. Ngày đó người đàn ông kia gọi cô "tiểu thư" chứng minh cô chưa kết hôn. Cuộc sống của cô anh không muốn truy cứu nhiều như vậy nhưng anh hi vọng tương lai bọn họ có thể ở chung một chỗ.

"Anh Từ Mặc thật xin lỗi em muốn đi về!" Nhược Tuyết không nghĩ tới Chung Từ Mặc lại muốn cùng cô bước tới bước nữa, làm sao có thể? Nếu như bị A Cánh thấy cô đang ở trong sân bị người đàn ông lôi kéo như vậy nhất định sẽ rước phiền toái. Nhưng sức của phụ nữ so với đàn ông luôn kém hơn, Nhược Tuyết thế nào cũng tránh không được Chung Từ Mặc. Cô không thể liên lụy anh, rốt cuộc anh ấy có biết hay không?

"Nhược Tuyết. . . . . Thật xin lỗi." Đúng là vẫn còn không đành lòng, Chung Từ Mặc buông tay ra.

"Anh Từ Mặc về sau chúng ta không cần gặp lại" Tay được buông lỏng, Nhược Tuyết cũng không quay đầu bước chậm ra cổng trường.

Một chiếc xe thể thao không tiếng động lướt qua cô, cửa xe mở ra Bill bước xuống "Tiểu thư mời cô lên xe."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Thiên đường và địa ngục (1)

editor Cát

Bill mở cửa xe cho cô, cô vừa nhắc con mắt liền nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng ngồi phía sau, vẫn là màu áo ưa thích màu đen, trước mặt anh là cái máy laptop, anh nhìn vào màn hình không để ý tới cô.

Cô cho rằng anh đã ném cô qua một bên rồi nhưng giờ lại xuất hiện trước mặt cô, là chuyện gì đây?

"Ừ, tôi. . . . ." Cô ở bên cạnh cửa xe chần chừ, tầm mắt len lén nhìn, A Cánh sẽ biết anh tới chứ? Sao không nói cho cô biết một tiếng?

"Lên xe." Thanh âm của anh nghe rất nhẹ, nhưng lại khiến cho sống lưng của cô dâng lên lạnh lẽo, không dám nói gì thêm vội vàng lên xe.

Xe vững vàng lên đường, thanh linh thủy mâu len lén quan sát người đàn ông trầm mặc, anh giống như không chú ý đến cô nhưng anh muốn đưa cô đi đâu?

Người đàn ông bên cạnh như ý thức được cô đang nhìn mình, đột nhiên ngẩng đầu lên, cô không kịp thu hồi ánh mắt, bị vừa vặn bắt gặp, cứng đờ tại đó không dám nói lời nào.

"Đầu đường trước mặt dừng xe." Lương Úy Lâm khép laptop lại.

"Vâng"

Sau đó hai phút, xe thể thao xinh đẹp đi mất. Trong mắt của anh thoáng qua một tia thần sắc, cô không hiểu sau đó tắt GPS, tài xế còn có Bill đứng tại chỗ, há hốc mồm cứng lưỡi.

Trên xe Nhược Tuyết giật mình không nhỏ. Đây là lần thứ hai, anh đơn độc lái xe chở cô. Vừa nghĩ tới lần đuổi giết đáng sợ kia, Nhược Tuyết trong nháy mắt sắc mặt liếc xuống, có phải anh lại để cho cô rơi vào trường hợp này nữa không?

Mãi cho đến khi đi được một đoạn đường dài, Nhược Tuyết mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần: "Ừ, cái đó. . . . ." Cô cẩn thận nhìn một chút người đàn ông đang chuyên chú lái xe do dự không biết mở lời ra sao.

"Nói." Không có quay lại nhìn cô, Lương Úy Lâm nhìn qua kính chiếu hậu, đã là lúc đến gần bảy giờ tối, giao thông rất tẻ, xe có tính năng tốt lúc này lại chậm giống như rùa bò.

Nhược Tuyết cho là anh sẽ giận, nhưng nhìn vẻ mặt anh xem ra không giống lắm. . .

"Chúng ta, đang đi đâu?" thật ra cô còn muốn hỏi, tại sao anh lại muốn tự mình lái xe? Nhưng vẫn không có lá gan hỏi thêm,

Hiện tại, trong xe chỉ có anh cùng với cô, lòng của cô không biết vì sao có chút nhảy nhót?

"Đi ăn cơm." Lương Úy Lâm không có nhìn cô, nhàn nhạt mà nói ra. Do A Cánh nói vết thương của cô đã khôi phục anh cũng chuyện công việc đang xử lý kia ngưng lại.

Bởi vì còn có chuyện còn làm cho anh nóng lòng xử lý hơn, mà trong một ngày đặc biệt này có thể làm cho cô cả đời khó quên không?

"Ăn cơm?" Nhược Tuyết không thể tin được anh muốn dẫn cô đi ra ngoài ăn cơm, làm sao có thể cự tuyệt đây? Bọn họ ăn chung chắc số lần không có tính quá mười đầu ngón tay, huống chi là ra ngoài ăn?

"Muốn ăn cái gì?"

"Muốn ăn cái gì cũng được sao?" Thái độ của anh tốt nên cô không có tự chủ được, hôm nay có hai người muốn dẫn cô đi ăn cơm nhưng lần trước cô không chút suy nghĩ cự tuyệt, người đàn ông trước mắt này cô không muốn cự tuyệt.

"Hôm nay là sinh nhật của em, em có quyền chọn" Lương Úy Lâm chuyên tâm lái xe, rõ ràng những lời nói vừa rồi rất nhẹ, nhưng nghe vào trong tai Nhược Tuyết lại là nghe như 'đầm rỗng vang hồ'? Sinh nhật? Sinh nhật? Nhược Tuyết cắn môi cúi đầu, cô cần bản cũng không nhớ rồi. Sinh nhật, có cái gì quan trọng? Năm cô 18 tuổi, sinh nhật vui vẻ hạnh phúc kia có ba mẹ anh trai có bánh ngọt còn có quả sinh nhật nữa nhưng sau đó cuộc đời cô rơi vào hố đen, hắc ám đến khiến cô quên mất là mình còn đang sống!

Người đàn ông này, chưa bao giờ nhớ chuyện riêng của cô, nhưng hôm nay anh lại biết?

Thì ra bao nhiêu thứ vô tình trôi qua cô đã 24 tuổi! Gương mặt trong nháy mắt bắt đầu nóng lên, cô thế nào rồi?

"Nếu như không đi, vậy chúng ta trở về đi, làm chuyện anh muốn làm nhất có được không?" Anh chợt nghiêng đầu, ở bên tai cô lên tiếng nói.

Chuyện anh muốn làm nhất? Trờ ại tại sao mặt cô lại nóng như vậy? Kể từ sau khi trở lại Zurich, bọn họ không có lên giường cùng nhau. Nói cách khác nếu như cô không muốn đi đâu vậy anh nhất định sẽ kéo cô về nhà, hưng hăng ăn cô! Chung đụng nhiều năm như vậy cô quá rõ ý tứ trong lời nói của anh rồi!

Không dám nhìn thẳng anh, không thể làm gì khác hơn là vắn cúi đầu, tuy nhiên không biết vì sao, lần đầu tiên trong đời, ở trước mặt anh cảm thấy có chút dùng khí. Giờ khắc này, cô không sợ anh.

"Vậy chúng ta đi chợ đêm Lão Nhại ăn mì thịt bò có được hay không?" Cô ngẩng đầu nhìn về anh. Khuôn mặt đơn thuần rực rỡ tươi cười để cho anh khẽ cầm tay lái thật chặt.

"Được." Câu chữ khô khốc từ bờ môi của anh đi ra, anh không nhìn cô nữa.

"Ồ bên kia." Do cô dẫn đường, xe cũng đến lối vào chợ đêm. Quán ăn nhỏ bán mì thịt bò ở ngay lối vào, bọn họ không cần lái xe vào sâu hơn.

Nơi này chính là địa điểm có thức ăn ngon nổi danh, các loại mỹ vị thức ăn, nhất là tiệm mì thịt bò này, canh hương liệu đủ, ăn ngon đến khiến người ta muốn nuốt luôn đầu lưỡi xuống.

Xe thể thao màu đen lặng lẽ không phát ra hơi thở dừng lại, cửa xe chậm rãi hướng bay lên, Nhược Tuyết đã xuống xe trước. Thật may lúc bọn họ tới, đã qua thời gian bữa ăn tối, cửa hàng tuy nhỏ, vật dụng cũng đơn giản, tuy nhiên nó lại rất chỉnh tề sạch sẽ. Không để cho bọn họ đợi lâu, mì thịt bò thơm ngào ngạt cùng với một đĩa khai vị liền được bung tới, những lát thịt bò được cắt với độ dày vừa phải, nhẹ nhàng được đưa lên trước mặt, hành lá được cắt đẹp mắt, mùi thơm nức mũi.

Từ lúc nhỏ tới giờ, Lương Úy Lâm chưa từng đến chỗ như thế này để ăn. Mặc dù không có khoa trương, nhưng mỗi ngày đều ăn sơn trân hải vị giờ lại ăn mì thịt bò bình thường như vậy anh chưa thưởng thức qua bao giờ, hôm nay là lần đầu tiên anh phá lệ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Thiên đường và địa ngục (2)

editor Cát

"Oa, thơm quá." Nhược Tuyết vội vã uống một hớp nước canh nóng bỏng, nước canh vào miệng mùi thơm cùng với vị làm cho cô thỏa mãn nâng lên khóe môi. Sợi mì có co giãn vừa tròn non, vị phong phú để cho cô cảm thấy không thôi, hơn nữa nước cốt thịt bò thật sự là quá tuyệt vời!

Cô đã lâu không có ăn món nào ngon như món này, mỹ vị nhân gian chẳng qua là như thế.

"Làm sao anh không ăn?" Đắm chìm trong thức ăn mỹ vị trung thế khiến cô quên mất người đàn ông đang ngồi đối diện, tay đang cầm một đôi đũa, một tay cầm muỗng chỉ chính cô ăn.

Chẳng lẽ anh không hiểu được ăn thế nào sao? Nhược Tuyết nuốt nước miếng một cái, bắt đầu có chút hối hận khi đưa anh đến cái nơi nhỏ bé này, khi chất cùng với bộ quần áo trên người anh, căn bản trời sinh chỉ ngồi trong khách sạn hào hoa để ăn, ăn những món ăn mà đầu bếp năm sao chuẩn bị chứ không thể nào ngồi cùng cô ở đây ăn ở cái tiệm ăn đơn giản này được.

Mỹ vị trong miệng, giống như đột nhiên mất đi tư vị, cô mở to mắt ngây ngốc nhìn anh.

"Anh đang nhìn em ăn, ăn rất ngon miệng, Anh chỉ thử một chút thôi." Anh cầm đôi đũa lên, kẹp miếng thịt nóng hổi trong tô nóng trước mặt bỏ vào miệng, ăn rất tự nhiên. "Ừ, mùi vị quả thật không tệ."

Trái tim Nhược Tuyết như lơ lửng, cuối cùng để xuống.

Cô nghĩ rằng nếu cô cùng Lương Úy Lâm ở chung một chỗ, cô sẽ ăn không tự nhiên giống như những lần dùng cơm trong những năm qua, cô nuốt xuống, không để ý mùi vị như thế nào.

Nhưng hôm nay cô rất thỏa mãn, rất vui vẻ, mà đã lâu không có được ăn gì đó ngon miệng nhưng lần này lại cảm giác như được ăn mỹ vị. Không chỉ là thức ăn ngon mà lòng người cũng vô cùng thỏa mãn.

Cô ăn không nhiều, một tô mì thịt bò to như vậy cô ăn không hết cộng thêm uống nhiều nước canh nên cái dạ dày nhỏ của cô có chút căng lên.

Buông đôi đũa trong tay, ngược mắt nhìn về người đàn ông đang khẽ cau mày ăn rất chậm kia, cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông cả ngày chỉ sống trong gió mưa tanh máu lại có tướng ăn lịch sự như vậy. Tuy nói rằng tới chợ đêm để ăn gì đó, sẽ phải há miệng to ăn thật nhiều nhưng kiểu ăn cùng phương thức thưởng thức đầy lịch thiệp kia cô cảm thấy anh thật tuần tú.

Anh làm cho cô nhớ lại trước kia sau mỗi buổi tối tự học, cô cùng anh trai tới đây ăn, đơn thuần nhưng vui vẻ.

Mà anh trái sẽ không giống cô ăn như hổ đói, mỗi lần thấy cô ăn nhiều thức ăn dính đầy miệng liền giúp cô lau đi. Những ngày đó thật vui!

Khóe mắt quang chợt nhìn thấy khóe miệng của anh không cẩn thận dính nước canh, cô không có làm rõ tình huống trước đã tự tay kéo khăn giấy ở bàn đưa cho anh lau." Có phải ăn rất ngon không?"

Không khí đột nhiên trở nên vô cùng thân mật! Bị khí nóng hun đỏ gương mặt càng trở nên hồng, đôi mắt mênh mông hơi nước nhìn bốn phía, xung quanh chỉ còn lại vài ba khách đang ăn, ông chủ mập mạp cùng bà chủ đang ngồi ở lối vào cười tươi đang nhìn bọn họ, bọn họ thành tiêu điểm của mọi người rồi. Nhưng bà chủ kia vô tâm lên tiếng làm cho không khí trở nên thay đổi: "Cô gái nhỏ, cô với anh trai cô đã lâu không tới đây. Hiện tại người này là bạn trai sao?"

Gương mặt Nhược Tuyết vốn đang hồng lập tức trở nên tái nhợt, tại sao nhiều năm như vậy bà chủ lại nhớ rõ bọn họ như vậy? Trước kia bọn họ thường xuyên tới đây ăn nhưng... Cô không dám nghĩ lại, hô hấp trở nên dồn dập, trong tay cầm khăn giấy ở giữa không trung, đột nhiên thu hồi lại.

Lương Úy Lâm buông lỏng sắc mặt nghe câu nói kia trong nháy mắt trở nên phức tạp, nhìn cô gái thanh tú khéo léo đối diện đang bị dọa, anh bóp nhẹ cái miếng trong tay.

Anh hung hăng nhắm rồi lại mở mắt, trước mắt vẫn là gương mặt trắng bệch. Không thể tha thứ. Vĩnh viễn không thể tha thứ!

Chợt thả đồ ăn trong tay ra, anh đứng dậy "Đi thôi."

"Anh vẫn chưa có ăn xong. . . . ." Anh xoay người rồi đi, không để ý tới cô.

Nhược Tuyết nhìn bóng dáng càng ngày càng xa của anh, vội vàng đứng dậy, trả tiền chạy ra ngoài. Anh hoàn toàn không có ý đợi cô, cần mới cô chạy chậm đuổi theo.

"Thật xin lỗi. Em không biết. . . . ." Cô rút cuộc đuổi theo anh, nhẹ nhàng kéo chéo áo của anh.

Đôi mắt xinh mang theo hơi nước, mang theo vài phần luống cuống cùng khẩn trương, nhìn anh giống như có đom đóm bên trong lóe ra. Anh đảo mắt nhìn xuống dưới, cánh tay đang nắm áo của anh.

"Ah, thật xin lỗi." Cô sợ vội vàng buông ra, âm thầm chửi mình quá mức sợ ý rồi, tại sao có thể kéo anh như vậy đây? Không biết anh có tức giận hay không?

"Còn muốn ăn cái gì không?" Người đàn ông này lại không có tức giận xoay người, giọng nói ngược lại mềm nhũn ra, nhẹ giọng hỏi cô. Người bị kinh sợ ngược lại là cô!

"Không cần. . . . ."

"Vậy còn muốn đi nữa hay trở về?"

"Vậy chúng ta có thể đi dạo được không?" Nhược Tuyết quả thật không thể tin được hôm nay Lương Úy Lâm tốt như vậy, chẳng lẽ chính là vì sinh nhật sẽ có kỷ tích xảy ra?

"Anh trai, em rất muốn đi xem chợ đêm, có được hay không?"

"Anh trai, xin anh đó, chúng ta đi một chút đi."

"Anh trai. . . . . Anh trai. . . ." Âm thanh dịu dàng muốn ăn vạ của cô, ngọt ngào hình như vẫn còn ở bên tai quanh quẩn, nhưng. . . . . Nhìn gương mặt gượng cười yếu ớt của cô gái, tâm chợt rút chặt rồi. Thật là không thể tha thứ!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Thiên đường và địa ngục (3)

editor Cát

Lương Úy Lâm chợt xoay người rồi đi. Không hiểu anh tại sao đột nhiên trở nên tức giận, Nhược Tuyết lại không dám do dự liền đi theo.

Mùa hè nóng bức, màn đêm buông xuống, bọn họ đi đến bờ sông, gió thổi mát mẻ, tản bộ như vậy thật là thích, nhưng người đàn ông bên cạnh vẫn luôn lạnh nhạt không nói lời nào.

Nhược Tuyết nhẹ nhàng theo sát ở phía sau anh, từ từ đi.

Đêm hè gió nhẹ, mang đi ban ngày nóng bỏng, thổi trúng người tâm tình sáng khoái sung sướng, đi qua đi lại, đa số là những cặp đôi, dù sao ban đêm như vậy, cảnh vật như thế, cùng người yêu cùng nhau bước chậm, là chuyện rất ngọt ngào.

Người đi đường qua lại, bất luận nam nữ già trẻ, đi ngang qua bên cạnh bọn họ lúc cũng sẽ không tự chủ được nhìn chăm chú vào người đàn ông yên lặng đang đi trước mặt. Đúng vậy, Lương Úy Lâm bất luận đi ở nơi nào, đều là tiêu điểm cho mọi người nhìn chăm chú. Cô tin nếu như anh không trung nét mặt lãnh khốc như vậy sẽ có vô số cô gái đến gần rồi.

Mười phút, 20', nửa giờ, người đàn ông phía trước rốt cuộc ngừng lại, cả người tựa vào hàng rào, nhìn ánh đèn chiếu rọi xuống sóng nước lăn tăn, từ từ

quay đầu, nhìn về cô: "Tối đây."

Cô do dự, không muốn có nên đi qua không. Mà anh cũng không có thúc giục, chỉ cần một ánh mắt có thể làm cho cô phải vội vã chạy tới.

Bàn tay ấm áp nắm bàn tay mảnh khảnh của cô, lòng của cô điên cuồng nhảy lên, bàn tay nhỏ bé trong bàn tay anh có chút run lên.

Tay nắm tay, cô cho tới giờ cũng không nghĩ giữa họ lại xảy ra chuyện này, tựa như chuyện cùng nhau ăn mì, cùng nhau dạo chợ đêm, cùng nhau tản bộ, dù cô có hay nằm mơ cũng không hề nghĩ có cảnh tượng này. Nhưng tối nay mọi chuyện đều là sự thật! Giấc mơ đẹp này có phải thành thật quá mức không?

Lương Úy Lâm đem tay của cô nâng cao, kéo đến trước mắt. Đôi tay mảnh khảnh trắng nõn kia không có gì!

"Muốn quà sinh nhật gì?"

Cô nhìn anh, ngây ngốc hình như không hiểu anh nói gì. Cô muốn, anh có thể cho sao? Nếu như không có nói ra vẫn còn hữu dụng sao?

"Hả?" Nhíu mày, liếc cô một cái.

"Không có." Nhược Tuyết không dám đáp lại, chỉ sợ là công dã tràng! Vậy không bằng không cho cô hi vọng tốt đẹp này đi.

"Không có? Nếu vậy thì..." Anh chợt buông tay cô ra, lúc cô vẫn chưa để ý là gì thì một tia sáng lóe ra, chiếc nhẫn kim cương, lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay của anh.

Xuất hiện ở trước mặt cô là chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp cực điểm, cô không hiểu lắm về cấp bậc kim cương nhưng nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của chiếc nhẫn thì cảm thấy không phải có tiền thì có thể mua được. Ý anh là gì đây? Có phải cô đang tưởng tượng ra không?

Nhược Tuyết cảm giác hô hấp mình càng thêm trở nên dồn dập, cô không thể nói chuyện, cũng không thể nhúc nhích nửa phần, cứ như vậy ngây ngốc nhìn thứ ánh sáng rực rỡ trong lòng bàn tay của anh.

"Em không phải là vị hôn thê của anh sao? Cái này coi như là quà đính hôn cùng với quà sinh nhật tặng em." Anh đưa chiếc nhẫn lên trước, giọng trầm thấp, rõ ràng mà mỉa mai.

Này. . . . . Có phải đang nằm mơ hay không đây? Cái mũi của cô trở nên có chút đau, mắt bắt đầu mơ hồ cũng không rõ ràng nữa. Cô nặng nề hít hít chóp mũi, nhìn chiếc nhẫn đang lẳng lẳng nằm ở tay trái của anh, cô không phải là người tới để chuộc tội sao? Tại sao lại được đối xử cao như vậy? Chuyện này không phải là do anh nhầm chán quá mà muốn trêu đùa cô chứ?

"Không nên nghĩ anh vô sỉ như vậy." Một cô gái nhỏ mà thôi, tất cả ý nghĩ đều thể hiện rõ trên mặt, anh làm sao có thể nhìn không ra? Anh kéo tay nhỏ bé của cô.

"Lương Úy Lâm anh chưa bao giờ làm chuyện nhầm chán này. Cũng không có thời gian để lừa gạt phụ nữ." Cảm chiếc nhẫn lên vô cùng kiên định áp vào ngón áp út của cô: "Em không phải là người phụ nữ của anh sao?"

Cảm giác chiếc nhẫn kim cương lạnh lẽo quấn quanh giữa ngón tay, anh nâng tay cô lên, môi mỏng nhàn nhạt hôn lên.

Nước mắt, cứ như vậy tuôn rơi, thẳng tắp đến môi của anh, nóng bỏng chưa xót.

Anh giống như là bị nước mắt của cô làm cho kinh động, buông tay cô ra, cô khóc thầm, lệ rơi đầy mặt từng chữ từng câu nói ra: "Anh trai, em muốn về nhà, em muốn về nhà..."

Đồng tử mắt của anh chợt co lại. Tại sao anh không thể quên được? Tại sao?

"Lương Úy Lâm, Lương Úy Lâm. . . ." Cô đã nhìn không nổi nữa, không thấy được lúc này sắc mặt anh đã khê biến đổi. Nhào tới trong ngực của anh, khóc đến không còn gì. Cô nên làm cái gì bây giờ? Làm thế nào?

Nước mắt ấm áp không ngừng chảy đi xuống, thấm vào áo sơ mi của anh, thấm đến nơi sâu nhất để cho trong lòng anh dâng lên từng trận đau nhói, loại đau đớn này anh càng ngày càng không quen. Nhưng anh khẳng định mình không muốn hiểu cảm giác này.

Cô ngốc này thật hài, thật là khờ! Tại sao lại hoàn toàn ngu ngốc như vậy? Cô ngốc như vậy làm cho lòng luôn nguội lạnh của anh lại dao động.

"Lương Úy Lâm, con không cần quá nghiêm túc..."

"Cậu ghen sao?"

Khuôn mặt và lời nói của Lương Ngạo Vũ cùng với Nghiêm Quân Hạo lại không ngừng tái diễn trong đầu anh. Không thể nào Lương Úy Lâm anh sao có thể thích em gái của kẻ đã hại chết em gái mình chứ! Không thể nào!

Nhưng tại sao anh lại muốn tặng quà cho cô? Tại sao cô khóc làm anh đau lòng? Có ai nói cho anh biết vấn đề gì không? Cuộc sống của anh căn bản không cần có phụ nữ!

"Lương Úy Lâm, em muốn thấy ba, mẹ. Lương Úy Lâm, em muốn gặp họ. Cầu xin anh, cho em thấy bọn họ." Khóc trong ngực anh đến khi âm thanh đều run rẩy nhưng cô tại sao lại không hề sợ hãi.

Phụ nữ như vậy, đến cùng có phải rất ngu không?

"Tại sao? Tại sao em lại là em gái của hắn?" Anh ôm chặt cô, trong mắt đen nhanh nhìn đỉnh đầu của cô phát ra âm thanh lẩm bầm rất nhỏ: "Nếu như em không phải thì tốt biết bao..."

Câu nói mang theo chua xót kia, từng chút từng chút đâm vào da thịt cô, xuyên qua máu mủ cho đến nơi đau nhất mềm mại nhất của cô, khiến cô đau đớn không dứt, trừ khóc cô không thể làm gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Thiên đường và địa ngục (4)

editor Cát

Tại sao? Cô cũng muốn biết! Lương Úy Lâm! Tại sao?

Anh kéo cô từ trong lồng ngực ra, nắm thật chặt tay cô, lôi cô đi về phía trước. Anh muốn đưa cô đi nơi nào? Đã không quan trọng nữa rồi, giờ khắc này cô phát hiện, dù anh có mang cô đến địa ngục thì cô cũng cam tâm tình nguyện.

Đêm khuya nghĩa trang an tĩnh mà âm lạnh. Dù là ánh trăng sáng ngời cũng không cách nào đem tan khí âm lạnh kia vội bớt đi phần nào.

Cô biết tại sao anh đưa cô đến nơi này nhưng cô không biết anh đang suy nghĩ gì. Mới vừa rồi lái xe anh cũng không buông tay cô ra, ban đêm lại đem đến cho cô sự ấm áp và dũng khí đến nơi này, mặc dù nơi đây ban ngày cô cũng cảm thấy sợ nhưng giờ đây cô lại không thấy như vậy. Chỉ vì có anh bên cạnh mình.

Cầu thang dài không biết đi đã bao lâu mới cho đến khi thở hổn hển mới leo lên đến nơi. Không có ồn ào như trong thành phố, từng dãy bia mộ dưới chân của bọn họ, đây là nơi cuối cùng của những người đã chết đi.

Nhược Tuyết lặng lẽ nhìn về phía xa chỉ có một ngôi mộ, cây cỏ xung quanh xanh tốt, an tĩnh yên lặng.

Anh lôi cô hướng tới phần mộ đó, càng đi tới gần đôi mắt cô bỗng chốc tròn to đây là.....ngôi mộ chung của ba mẹ.

Chữ khắc trên tấm bia đá tinh xảo, trừ tên của cha mẹ cô được khắc ở bên ngoài cũng không có tên bia mộ, không có ngày sinh hay lạc khoản gì cả.

Trên bia mộ là người phụ nữ có nụ cười hiền hậu, bên cạnh là một người đàn ông nho nhã chính trực, ánh trăng nhạt chiếu rọi xuống, hình ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ...

Thời gian trong chốc lát như lặng yên. Nhược Tuyết ngây ngốc đứng ở nơi đó, trong trí nhớ chỉ có xuất hiện gương mặt mà trong giấc mơ cô mới nhìn thấy. Ý thức từ từ rõ ràng trở lại.

". . . . . Cha. . . . . Mẹ. . . . ." Mãi cho đến khi gọi ra, cô mới phát hiện ra mình khóc. Nước mắt điên cuồng rơi xuống, nhìn gương mặt quen thuộc của cha mẹ mà lại tưởng như xa lạ, khóc đến không thể kiềm chế, hai chân quỳ xuống.

"Con là con gái của cha mẹ, Nhược Tuyết đây, Nhược Tuyết đến thăm cha mẹ..."

Nhưng bọn họ không đáp lại cô, mẹ không còn như trước kia vẫn hay thương yêu dặn dò cô: "Nhược Tuyết, ra ngoài cẩn thận, nhớ về nhà sớm." Ba cũng không còn ở trong thư phòng cùng cô và anh trai học bài. Người một nhà ngồi cùng nhau, sau đó đi học cùng, náo nhiệt thảo luận chuyện trò, những điều này chỉ còn là kí ức mà thôi.

Xa cách li biệt vĩnh viễn, chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời là thế này. Cô không biết mình đã khóc bao lâu, cứng rắn, hít thở quay đầu tìm người đàn ông kia.

Anh đứng ở xa xa, quần áo màu đen, dung hòa với màn đêm xung quanh giống như trời sinh đã thuộc về Âm Dạ.

"Em . . . . . Cảm ơn anh." Cô thật biết ơn anh đã đưa cô đến nơi này, cảm tạ anh đã thực hiện tròn mong ước của cô. Cảm ơn anh sau khi cha mẹ cô qua đời đã chôn cất họ chung một chỗ.

Anh không có nói chuyện, ánh trăng nhạt chiếu vào gương mặt âm trầm của anh, làm cho người ta không nhìn thấy rõ anh như thế nào.

Trầm mặc bao quanh bọn họ, ở nơi tĩnh lặng này không có bất cứ âm thanh nào, khiến cho bọn họ cũng trầm mặc theo. Thời gian như dừng lại trong giây phút.

Không biết thời gian qua bao lâu, trong đêm đen, vang lên thanh âm của anh, "Đi."

Nhược Tuyết vịn tấm bia đá từ từ đứng lên, đầu gối thật đau, xem ra bọn họ ở đây rất lâu rồi. Cô đến gần nhìn mặt anh, cô muốn hỏi mộ của anh trai ở đâu nhưng cô không dám. Có lẽ làm người không nên quá tham lam, hôm nay gặp được cha mẹ, đã là món quà sinh nhật to lớn lắm rồi có lẽ một ngày nào đó cô cũng sẽ nhìn thấy anh trai, có phải không Lương Úy Lâm?

Thật ra thì cô còn muốn hỏi Tiểu Ngừ đâu? Cô gái xinh đẹp đã mất, cùng với tình nghĩa chị em ba năm đang ở nơi nào? Cô thật sự muốn gặp cô ấy, gặp được cha mẹ cô đã là thỏa mãn nhưng cô muốn trước mặt Tiểu Ngừ nói lời xin lỗi, lòng của cô đời này cũng không bình tâm được.

Lương Úy Lâm, có thể hay không? Có thể cho cô cơ hội này?

"Tiểu Ngừ, không ở nơi này." Cho dù là trong bóng đêm như vậy nhưng anh cũng có thể nhìn ra nét mặt của cô đang nghĩ gì. Nhưng tiểu Ngừ của anh sao có thể ở chỗ này? Tiểu Ngừ của anh chỉ ở một nơi chỉ có một mình nó mà thôi.

Đây là lần đầu tiên, Lương Úy Lâm ở trước mặt cô nhắc tới Tiểu Ngừ mà không có phát giận. Nhược Tuyết duỗi tay đi tới nắm bàn tay anh.

Nếu như có thể, chúng ta cùng nhau nắm tay nhau như vậy? Lương Úy Lâm?

Lương Úy Lâm dùng sức nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại kia không có lên tiếng nữa. Nhấn kim cương trên ngón tay ở trong bóng tối tỏa ra ánh sáng xinh đẹp. Nhưng ánh sáng này khiến mắt anh đau nhói, đau nhói tới tận tim. Lương Úy Lâm, không nên, thật không nên!

Sau khi nói lời từ biệt cha mẹ, bọn họ không có trở ra con đường trở về nhà mà anh lại nắm chặt tay cô đi đến một hướng khác. Nhưng tại sao càng đi càng lệch, càng chạy thì càng xa?

Cô cảm thấy có cái gì không đúng, đây là đường xuống núi nhưng tại sao lại hoang vu, cảm giác sợ hãi như vậy? Cho đến gần chân núi tối đen kìa, nơi xa ánh đèn thành phố. Chỉ có thể mặc cho anh lôi kéo đi đến nơi toàn cỏ dại và bụi gai.

Thảo diệp sắc bén đâm vào bắp chân của cô truyền đến một trận đau nhức, nhưng Nhược Tuyết không dám la lên. Bởi vì cô cảm thấy người đàn ông đang kéo tay cô vẫn đi càng lúc càng nhanh, sức lực trên cánh tay càng ngày càng nặng.

Đi thẳng đến dưới chân núi, dưới ánh trăng, cô mới phát hiện nơi này là một mảnh rất cần cỗi có một ngôi mộ, cỏ dại mọc um tùm xung quanh, nhưng phía trên là một ngôi mộ được đắp gọn gàng. Không lẽ là bãi tha ma? Chẳng lẽ....

Trước mặt Lương Úy Lâm là phần mộ cô đơn? Trống trải đến nỗi tấm bia mộ cũng không có. Anh dừng lại, yên lặng nhìn nơi đó "Biết là ai không?"

Lòng Nhược Tuyết giống như là chột ngừng đập, vừa lạnh lẽo vừa đau lòng, giống như là đột nhiên chìm vào biển rộng đầy lạnh lẽo biển, hô hấp trở nên khó khăn, dự cảm xấu càng ngày càng mãnh liệt rồi. Cô từ Thiên đường rơi xuống địa ngục sao?

Anh ác ý tới gần, kéo cô qua "Em nên biết là của ai, là Lăng Nhược Phong!"

Thì ra đường từ thiên đường đến địa ngục lại gần như vậy, gần đến mức có thể chạm tay được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thiên đường và địa ngục (5)

editor Cát

Cái đó đúng . . . . Là của anh trai cô sao! Tại sao có thể như vậy?

Cô nhìn ngôi mộ trước mặt, lòng đau, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh "Vì sao chứ?" Hận đến như vậy sao? Hận đến khi chết rồi vẫn không tiêu trừ sao?

Không có bia mộ, chỉ có cỏ dại xung quanh làm bạn. . . Thời điểm sinh ra đã có khổ sở như vậy sau khi chết vẫn không thể bỏ qua cho anh, nếu như hôm nay không phải anh đưa cô tới đây cô cả đời cũng sẽ không biết anh trai cô nơi nào? Anh trai thân yêu của cô, sau khi chết cũng không thoát khỏi sự hành hạ của người đàn ông này!

Lương Úy Lâm, làm sao anh có thể ác tâm như vậy? Tại sao có thể?

"Tại sao?" Anh dứt tay vào túi quần, đứng ở nơi đó, thân thể cao lớn xa vời không thể chạm đến "Trong lòng em không phải rất rõ sao?"

Giương mặt của cô, trong nháy mắt mất đi huyết sắc.

"Anh. . . ." Anh tại sao có thể trong chớp mắt liền trở mặt vô tình? Tôi nay có thể coi anh không dịu dàng nhưng cũng làm cho lòng cô cảm động, ấm áp. Nhưng sau một giây, để cho thế giới nhỏ của cô hoàn toàn sụp đổ!

Anh nắm gương mặt của cô, cường ngạnh, cố ý làm đau cô "Nếu không phải là hân, tiểu Ngưu sẽ không gặp chuyện như vậy. Cô ấy sẽ trải qua cuộc sống không lo lắng gì, hiện tại thì sao? Đừng tưởng rằng cái chết đã là giải thoát. Như vậy không đủ, vĩnh viễn không đủ, em hiểu chưa Lăng Nhược Tuyết! Cô ấy là em gái một tay tôi nuôi lớn làm sao có thể để người khác khi dễ đây? Làm sao có thể chết như vậy?"

Nheo mắt của cô, chuyển sang phía mộ "Thấy rõ ràng rồi, nằm ở phía dưới, là anh trai của cô- Lăng Nhược Phong. Biết tại sao tôi lại chôn hân ở đây không?"

"Cha mẹ của cô, ở chỗ núi cao nhất mà hân lại ở nơi thấp nhất. Ngay cả chết cũng không thể an nhấc được. Nghĩ tới chết có thể giải thoát hết sao? Tôi để cho hân ở dưới đó cũng không có an lòng được."

"Anh. . . ." Tại sao anh trai cô chết rồi cũng không bỏ qua? Không buông tha cho người nhà của cô? Anh như vậy là ý gì? 1 giây trước cho cô hạnh phúc giây kế tiếp lại tự tay phá hủy nó.

Lương Úy Lâm, anh làm sao có thể như vậy? Cô sao lại đại đột mà ôm áo tưởng với anh?

"Cái này là sao chứ?" Lấy ra chiếc nhẫn sáng chói trong tay, thật chứng mất của anh.

"Cái này, cô có thể giữ lại. Một chút bố thí mà thôi, cô có thể quên hết tất cả sao? Lăng Nhược Tuyết, lòng của cô thật nhỏ!"

"Lương Úy Lâm, tôi không cần bố thí của anh." Cô đưa tay kéo ánh sáng nhỏ trong tay xuống.

"Không cần? Tôi đã đưa cho ai thì sẽ không bao giờ lấy lại. Không bằng cô tới nói cho Lăng Nhược Phong trả em gái của tôi lại ư?"

"Lương Úy Lâm! Làm sao anh có thể như vậy quá đáng? Người chết không thể sống lại, Lăng gia chúng tôi vì cái chết Tiểu Ngưu đã trả giá cao còn chưa đủ nhiều sao? Tại sao đến chết anh cũng không muốn bỏ qua cho anh trai tôi? Bỏ qua cho cha mẹ tôi? Tại sao? Làm sao anh có thể quá đáng như vậy?"

Một đạo lóe quang bay qua buổi cỏ, chiếc nhẫn nho nhỏ trong lòng bàn tay Nhược Tuyết đã không còn. Anh ta là một người đàn ông vô tình, ác tâm như vậy! Đồ của anh, cô khinh thường! Cô không bao giờ muốn có bất kì liên hệ nào với anh ta, không cần nữa!

Cô muốn cách anh thật xa, vĩnh viễn không muốn gặp lại nữa! Người đàn ông này quá đáng sợ! Cô thật khờ, giống như anh nói cô thật ngu xuẩn căn bản không nên có tâm chờ đợi anh.

Không kịp đợi anh nói cái gì nữa, cô xoay người muốn chạy, chạy đi mấy bước liền bị anh kéo lại, dùng sức đè vào trên cổ, cục đá thô trên mặt đất mài gò má mịn màng của cô đau đớn, mang đến từng trận đau đớn.

"Quá mức? Cái gì gọi là quá mức?" Anh cúi ở bên tai của nàng, "Cô nói, nếu như tôi muốn cô ngay trước mộ của Lăng Nhược Phong thì hân sẽ như thế nào? Không bằng để cho hân xem một chút, cảm giác em gái mình bị cưỡng bạo như thế nào?"

Thật quá độc ác, không chịu nổi!

Khẽ liếm tia máu ở gò má của cô "Có thể đợi mò mà sống dậy không?"

"Tôi sẽ hận anh." Cô yên lặng nhìn hân, trên mặt một mảnh lạnh lùng, cắn răng từng chữ từng chữ nói, nếu như anh ta đối với cô như vậy, cô sẽ thật sự hận anh! Trước kia dù khó chịu thế nào cô cũng không nói ra điều này nhưng hôm nay anh đã bức cô đến cực hạn.

Anh dừng lại, cùng với tầm mắt của cô quẩn quít, một hồi lâu, giống như là quyết định khóe miệng nói "Để cho tôi biết cô có bao nhiêu hận"

Cứng rắn mà lạnh lẽo chống đỡ hông của anh.

Con người lạnh lạnh hơn nữa sắc bén hơi nheo lại, sáng loáng lưu chuyển, anh không cần cúi đầu, cũng biết vào giờ phút này, cái chống đỡ bên hông là vật gì.

Gan dạ sáng suốt thật sự là không nhỏ! Dám từ người của Lương Úy Lâm móc ra súng chỉ vào người anh, cô là người đầu tiên!

"Kiểu cầm nắm không đúng." Chỉ một ngón tay có thể đẩy tay của cô ra, nửa điều chỉnh, nửa mang theo tay của cô, đem súng chia vào trái tim của mình, "Nhớ, muốn tôi chết phải bắn nhanh một chút, nhắm ngay tại nơi này."

"Ma quỷ, anh là ma quỷ!" Nhược Tuyết kích động thét chói tai, súng trong tay cô run rẩy rơi xuống ở trong bụi cỏ. Cô luôn cho rằng tại sao Lương Úy Lâm đối với cô sao có thể tốt như vậy đây? Là cô quá ngu! Anh căn bản không phải là người! Anh là ma quỷ!

"Tôi là ma quỷ, em là cái gì? Ma quỷ trên giường sao? Không bằng, chúng ta chơi trò kích thích một tí? Hà?" Đang nói chuyện tay anh không có dừng lại "Xoạt" một tiếng, quần lót nhỏ bị anh kéo xuống.

"Tôi không muốn! Tôi không muốn, anh dừng tay!" Cô liều mạng giãy giụa, tình nguyện chết đi cũng không cần bị anh nhục nhã như vậy! Hơn nữa còn ở trước mộ của anh trai cô, quá mất mặt quá xấu hổ!

tôi mai mới tiếp tục nhé mấy bạn. cả ngày bận học rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Thiên đường và địa ngục (6)

editor Cát

Nam nữ trời sanh sức lực đã có sự khác biệt, cô làm thế nào cũng không tránh được anh, bị đè xuống đất không có sự dịu dàng mà chỉ là sự sỉ nhục, hai ngón tay của anh cứ thô lỗ như vậy mà đi vào, mang đến cảm giác khó chịu khó chịu cùng khó chịu mãnh liệt.

Trời ạ loại cảm giác này thật sự là quá đau khổ! Trái tim nín lấy thật chặt, hô hấp không tới, thân thể đau đớn, không sánh bằng trái tim đau đớn kia.

Cô không thể để mặc cho anh nhục nhã, nên làm hay nên nói cô đã nói, nên làm thì cô cũng đã làm không có gì để phải xin lỗi anh! Cô không thể để anh đối xử với mình như vậy, không nên bị anh nhục nhã như vậy! Nếu thế cô thà chết đi còn hơn.

Cô dùng sức đưa đầu mình vọt tới mặt đất, đau đớn từ trán, bắt đầu choáng váng... Cô ngất xỉu cho là mình có thể chết đi như vậy, nhưng trên đầu trừ một trận choáng váng còn có đau đớn, máu đỏ tươi đang nhỏ giọt trên mặt đất xem ra chỉ là rách da mà thôi!

Chẳng lẽ chết cũng khó như vậy sao? Anh rút cuộc cũng buông cô ra, cô mềm nhũn té trên cỏ, tóc dài đen nhánh che cả khuôn mặt, nặng nề thở hổn hển, đầu còn choáng, cô đại dam người nhưng cô thà mình cứ chết ở chỗ này cũng không muốn bị anh vũ nhục.

Anh ép cô quá mức? Đôi mắt mang theo vài phần thương tiếc nhìn thân thể mềm mại mảnh mai đang nằm dưới đất, cô là đơn thuần như thế, đơn thuần đến không thể che giấu tình cảm của mình! Thế nhưng lại thích anh?

Lần nữa kéo thân thể cô tới trước mặt. Tới nay ánh trăng không có nhưng anh có thể tình tường nhìn thấy cô chảy máu, máu trên gương mặt tuyệt mỹ mang theo một cổ hận ý.

Hận? Thật là tốt! Cuối cùng anh cũng bức cô đến mức này! Lãng Nhục Tuyệt thì ra giới hạn thấp nhất của em chẳng qua cũng chỉ là thế thôi.

Hơi thở mãnh liệt tới gần sau đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đang chảy máu lên, đưa vào tầm mắt của anh.

"Muốn chết?" Khóe môi nở nụ cười lạnh quen thuộc, giống như băng lạnh ở nam bắc địa cầu trăm năm không đổi, sắc bén cạnh góc sờ nhẹ có thể bị thương.

Ánh mắt đảo qua thấy tia sáng của ánh trăng đang chiếu, trong nháy mắt nhìn thấy cây súng vừa bị vứt lúc nãy xuất hiện trong tay anh, ngón tay thon dài lưu loát bóp cò "Pằng, pằng" hai tiếng súng giòn vang, súng có thể lấy mạng người. Họng súng đen nhánh không thấy đáy kia chống lại trái tim cô "Chỉ cần một giây là được rồi" Một cái tay khác lau cái trán đang chảy máu của cô "Cần gì phải khó coi như vậy?" "Anh giết tôi đi...giết tôi đi..." Cô lên tiếng, thanh âm nhỏ, hàm răng cắn chặt.

"Giết em?" Anh cúi ở trên người cô, trông mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú cô "Cái chết luôn là cách giải quyết vấn đề đơn giản. Nếu như giết chết em rồi tất cả có thể trở lại như cũ thì tốt bao nhiêu!" Nhẹ buông tay, một thứ ánh sáng màu bạc vung lên rơi xuống theo quỹ đạo đường vòng cung, rơi xuống bụi cỏ.

Nếu như quả thật có thể giết cô đối với bọn họ mà nói đều là một loại giải thoát!

Bi thương nhất cùng lắm chỉ là thế này thôi, muốn giết nhưng giết không được, nghĩ hận nhưng hận không xong... Hành hạ cô nhưng cũng làm cho chính mình đau.

Anh là Lương Úy Lâm tại sao lại nhếch nhác như vậy? Có lẽ bình tâm lại mới có thể giải quyết tất cả. Không thể mềm lòng nữa cũng không thể do dự nữa, tất cả nên kết thúc rồi!

Lương Úy Lâm anh không chịu được hành hạ nữa rồi! Thật sự là một nha đầu ngốc, tại sao lại thích anh chứ? Tại sao muốn cho anh cơ hội đối với cô có cảm giác, anh không cần thiết phải có cảm giác?

Không có tí dịu dàng, anh kéo cô qua...Anh chính là muốn để cho cô đau, muốn nhục nhã cô, ở trước mộ của người đàn ông kia đoạt lấy em gái của

hắn chính là ngay cả chết cũng không muốn cho hắn sống yên ổn.

Anh còn sống đều không thể an lòng, làm sao có thể để cho hắn tốt hơn?

Đau! Thật sự rất đau! Lòng mày thanh tú nhủ lại, nhưng cô không cần kêu đau chết cũng không cần! Loại đau đớn này so với tình cảnh lần đầu tiên của cô cũng tương tự nhưng chỉ là tâm tình không giống, cảm giác không giống nữa.

Lần đầu tiên cô cảm thấy trong lòng mình mãnh liệt hận ý, cô thật hận thấu anh.

Một người, có thể đem tôn nghiêm của người khác chà đạp tới mức độ nào? Anh quả nhiên đủ lòng dạ độc ác.

Ở thời khắc này cô bỏ hết tất cả tự ái...cho nên cô cần môi để cho mình không khóc, không yêu cầu anh, cũng làm cho mình hận thấu anh...

"Không nói ư?" Không có dừng lại, một tay dùng sức kéo mặt của cô qua, cánh môi màu đỏ xinh đẹp, thờ dài nói: "Thật là một cô gái bướng bỉnh, cho tôi nhìn xem, em có bao nhiêu quật cường?"

"Lăng Nhược Phong nhất định đang nhìn, nhìn em gái của mình bị một người đàn ông mạnh mẽ chiếm đoạt nhưng không cách nào lên tiếng. Hắn có thấy hận hành vi lúc đó của mình hay không?"

Nước mắt quật cường vào giờ khắc này rốt cuộc không nhịn được trào ra rơi xuống bụi cỏ, ngón tay của cô hung hăng nắm lấy cỏ phía dưới, lòng tan nát bị thương.

Nếu muốn đau, vậy thì đau dứt điểm một lần đi! Chỉ có để cho cô đau trong lòng anh mới có thể tốt hơn một chút. Không còn cách nào để không chế liền đem tất cả hủy diệt thôi. Nếu như có thể kéo cô xuống địa ngục cùng thì thật tốt!

Da thịt mịn màng của cô bị ma sát trực tiếp dưới mặt đất, toàn thân đều đau nhức hận không thể cắn nát hàm răng.

Tay nhỏ bé quơ trong bụi cỏ như loạn lên muốn bắt được cái gì đó, chống cự loại đau đớn đến tâm liệt phé sở chọc lòng bàn tay lướt qua một thứ cảm xúc lãnh lẽo đây là...

"Đi ra ngoài, anh đi ra ngoài. ...."

Anh giữ chặt cằm của cô, cúi người xuống: "Tôi không phải mới dạy em làm sao để dùng súng sao? Nếu như em động thủ có thể giết chết tôi rồi"

Không nói thêm gì nữa, cũng không để ý tới trong tay cô đang cầm súng, anh dùng lực hôn cô, điên cuồng bú mút, chiếm đoạt tàn bạo...

Chỉ cần cô dám vậy thì giết anh đi nếu như cô ở đây có thể kết thúc tất cả đó là chuyện tốt. Vậy thì anh vĩnh viễn không cần lời kéo tìm cách không chế bản thân mình nữa. Lăng Nhược Tuyết em động thủ đi!

"Không dám sao?" Anh dùng tay kiểm gương mặt của cô, hướng một bên áp "Mở mắt ra nhìn một chút, Lăng Nhược Phong đang nhìn chúng ta, em gái của hắn, bị tôi đè phía dưới để cho tôi đoạt lấy..."

"Anh là kẻ điên, kẻ điên. .... Không cần! Không cần nói nữa!" Cô sắp điên mất rồi, anh thật đáng sợ, thật đáng sợ.... Kích động thét chói tai, cô nên sớm nhận ra anh là người không có tâm, không có nước mắt... Là lão đại trong thế giới hắc đạo đầy máu tanh, anh sao có thể sót lại lòng nhân từ? Cô sao lại đại độ đối với anh mà ôm ảo tưởng?

Cô thật sự quá ngu ngốc!

"Kẻ điên sao?" Có lẽ là vậy! Anh điên thật rồi! Vì một người phụ nữ mà điên rồi!

Kèm theo kích tình mệnh mong ấy là tiếng súng vang dội bầu trời đêm, trước ngực anh không ngừng chảy máu.

Anh lạnh lùng nhìn cô trong ánh mắt một mảng yên lặng trầm mặc, giống như không thể tin được, nhìn chằm chằm cô....

Chất lỏng nóng ấm, một giọt, hai giọt, vô số giọt bắn vào người cô, trông mắt cô mở lớn ngây ngốc nhìn dung nhan lạnh lùng của anh.

Nếu như em không phải là em gái của hắn thì tốt biết bao? Tại sao em là em gái của hắn?

Nếu như tôi không phải như lời anh nói, Lương Úy Lâm, anh có thể nói cho tôi biết, chúng ta có thể có kết cục khác hay không? Có thể hay không? Nước mắt cứ như vậy tuôn ra, cô không cần đau nữa rồi, không cần! Cũng không cần rồi!

Thời gian vào giờ khắc này như ngưng lại.

Giống như đã qua một thế kỷ, anh cuối cùng cũng mở miệng: "Không có nhầm." Đúng vậy, không có bắn trúng tim, không có một phát chết ngay! Anh tỉnh táo được không giống như là một người đàn ông mới vừa bị trúng đạn.

Cô cắn răng, ngón trỏ vừa động, muốn bắn phát nữa, đáng tiếc đã không có cơ hội. Súng trong chớp mắt, đã trở lại trong tay của anh "Tôi nói rồi, tôi chỉ cho em một cơ hội." Anh cười lạnh, gờ tay lên, mấy viên đạn lập tức được bắn ra, rơi xuống thảm cỏ.

Máu tươi từ giữa kẽ tay không ngừng nhỏ xuống, nói cho cô biết cô thật đã bắn trúng anh, hơn nữa làm cho anh bị thương không nhẹ, máu khóe miệng của anh được lau sạch cũng làm cho cô sợ cười lạnh sau đó ngã xuống.

Bộ ngực ướt át, càng khuếch trương càng lớn. Nhược Tuyết tay run run nghĩ đầy anh ra, nhưng dù anh đang hôn mê bất tỉnh, cô vẫn không có biện pháp động được anh một chút nào.

Trong vòng năm phút một đám thù hạ lắng lẽ xuất hiện. Đúng vậy anh là đại ca hắc bang lớn nhất ở Đông Nam Á, kẻ thù có rất nhiều? Bảo vệ cho anh nhất định phải cẩn mật. Trên người anh đều có gắn hệ thống định vị toàn cầu, anh muốn làm gì làm như thế nào thì ai mà không biết đây? Bill không có lên tiếng lập tức giúp anh cầm máu, đỡ anh dậy. Lương Úy Lâm yên lặng nhìn quần áo xốc xếch của cô, một phút sau: “Em thắng, từ giờ phút này, bản thân em được tự do rồi! Em đi đi! Vĩnh viễn không cần xuất hiện trước mặt của tôi nữa.”

Cô lặng lẽ ngồi tại chỗ không nhúc nhích hơi giật mình nhìn phiến cỏ ẩm ướt, cô biết đó là máu của anh, cô làm cho anh chảy máu, sẽ phải trả giá cao như thế nào? Ngay cả tưởng tượng cô cũng không dám.

Nhưng anh lại nói gì? Anh nói cô đã tự do cô có thể thoát khỏi anh! Cô rốt cuộc cũng thoát khỏi lòng bàn tay của ác ma? Nhưng cô đã phải bỏ ra cái giá cao như vậy!

Anh trai, anh trai... ngược mắt nhìn mộ của anh trai mình, nước mắt Nhược Tuyết rơi như mưa.

“Chủ nhân phòng phẫu thuật đã chuẩn bị xong”

"Ừ." Máu chảy nhiều làm cho ý thức người đàn ông trở nên mơ hồ, anh tựa vào ghế ngồi mềm mại, dùng ý chí ngoan cường duy trì đầu óc tỉnh táo.

"Tiểu thư bên kia. . . . ." Bóng dáng do dự, không hiểu tính toán trong lòng chủ nhân, theo lí mà nói đám đã thương chủ nhân của bọn hắn cho dù chết một vạn lần cũng không đủ, nhưng chủ nhân lại nói để cô rời đi? Làm sao có người đã thương chủ nhân của bọn hắn lại có thể an nhiên không sao hết?

Nhưng chủ nhân đã nói như vậy rồi bọn họ còn có thể như thế nào? Bọn họ không hiểu rõ chủ nhân tính toán gì. Rồi lại không cam lòng như thế.

Khóe môi anh nhếch lên, ngực đau đón để cho anh cảm giác mình còn đang sống. Bao nhiêu năm rồi không bị thương? Cô gái này dũng khí của em thật là cao!

Nhàn nhạt nhắm mắt lại trong đầu xuất hiện hình ảnh cô cầm súng uy hiếp anh, có thể bức một người phụ nữ chỉ biết cúi đầu nghe lời đến mức độ này, cũng đủ rồi!

Rõ ràng chỉ bị thương ở ngực tại sao tim lại đau như thế này?

“Không cần. Về sau trước mặt ta, không được nhắc tới tên cô ấy nữa.”

"Vâng"

Không cần cái gì, tại sao không cần, đã không cần nói thêm cái gì nữa, bọn họ đã sớm ngầm hiểu trong lòng.

Làm cho mọi thứ kết thúc đi! Ở chỗ này kết thúc! Bọn họ không gặp nhau nữa. Cô trở về với cuộc sống của cô, anh có thể giới của anh!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Kết thúc hay bắt đầu?

editor Cát

Nam nữ trong thiên hạ đều giống nhau, sau khi bị thương, điều duy nhất cần làm là trở về nhà mình để chữa đi vết thương đó. Nhà và cha mẹ vĩnh viễn là lựa chọn duy nhất.

Mặc dù Nhược Tuyết không có cha mẹ, không có anh trai nhưng cô còn có nơi này, là nhà của cô trước đây. Vì đã rời đi 6 năm sau đó trở về nơi gọi là nhà này, chỉ có ở nơi này cô mới thấy được an ủi, vết thương sâu nặng này cô cần phải chữa trị để bắt đầu một cuộc sống mới.

Ngày đó, cô khóc cực kì lâu, lâu đến khi mặt trời thay thế ánh trăng sáng, cô khóc trước mộ anh mình lâu đến có thể làm cho cô bất tỉnh, nhưng không có cô không hề bất tỉnh mà khi cô bình tỉnh lại thì mặt trời đã chói mắt.

Hiện tại ở thế giới này, cô thật sự chỉ có một mình cô thôi. Một người vẫn có thể sẽ sống tốt phải không? Chỉ trừ ở cùng chung cư của cô có mấy bà cô vẫn hay nói sau lưng người khác, thỉnh thoảng nói những lời không dễ nghe làm cho người ta có chút không vui. Ví như hiện tại:

“Bà xem. Con gái nhà họ Lăng lại cùng Từ Mặc đi ngoài rồi.”

“Từ Mặc này cũng thật là bên ngoài có nhiều cô gái tốt như vậy tại sao cô tình không muốn lại ở cùng một người phụ nữ?”

“Thật là, ai biết những năm này bên ngoài làm chuyện gì người người không thấy được, thật là nhẫn tâm, người thân qua đời không trở lại bây giờ còn mặt mũi nào mà ở lại nơi này.”

“Ai, nghe bảo vợ bé sẽ không có kết quả tốt.”

Nhược Tuyết mới từ trên xe của Chung Từ Mặc bước xuống, một đám phụ nữ ở vườn hoa trò chuyện lập tức ồn ào lộn xộn.

Cô mới vừa từ nơi làm việc trở về, ở trên đường gặp được Chung Từ Mặc.

Hiện tại cô muốn thoát khỏi những ác mộng kia vĩnh viễn, có thể có cuộc sống của riêng mình. Cô tự nói với mình phải cố gắng sống tốt, trôi qua vui vẻ, cố quý trọng sự tự do đến trễ này.

Cô không đến trường nữa. Cho nên sau khi trở lại ba tháng, cô từ từ bình tĩnh trở lại, bắt đầu đi ra ngoài học tập một chút kỹ năng sinh tồn. Người muốn sống luôn cần phải như vậy!

Cô không có bao nhiêu lí tưởng, chỉ muốn có một tiệm bán hoa nhỏ ấm áp, mỗi ngày cùng hoa làm bạn đến hết cả đời này, cũng không có gì là không tốt! Ít nhất những bông hoa xinh đẹp kia giúp cô bình tâm lại. (edit tới đoạn này mất có chút ươn ướt, dù sao Nhược Tuyết vẫn là cô gái đáng thương nhất, cuộc đời thường không như người ta muốn....haiz)

Không để ý đến lời bàn tán của người xung quanh, Nhược Tuyết ngẩng đầu đi qua họ. Mặc cho những lời đồn đãi có thể gây tổn thương ấy, vì họ là những người ngoài cuộc cô không quan tâm họ nói gì.

Tâm đầu bị vây hãm, khắp nơi trong thiên hạ đều là nhà tù; tâm an ổn nhà nhỏ lùn ngồi vẫn là thiên đường, bởi vì vô năng vì lực (không có cách nào) cho nên thuận theo tự nhiên. Bởi vì tâm không có chỗ dựa nên thích nghi trong mọi hoàn cảnh.

Những đạo lý này, Nhược Tuyết đã sớm hiểu!

"Nhược Tuyết, em không sao chứ?" Ở cách xa đám phụ nữ kia, Chung Từ Mặc tỉ mỉ quan sát nét mặt Nhược Tuyết không có gì thay đổi, nhẹ giọng nói. Dù tính tảo thế nào, cô thủy chung vẫn là một cô gái, làm sao có thể không quan tâm. Nhưng anh không quan tâm người khác nói gì. Thật không quan tâm.

Anh và Nhược Tuyết cùng nhau lớn lên, rất hiểu cô. Nếu như không phải có nỗi khổ khó nói, cô sẽ không làm cái chuyện làm cho người ta cảm thấy xấu hổ, huống chi nhà họ Lăng luôn rất hòa thuận, yêu thương lẫn nhau, Nhược Tuyết không giống như họ nói là máu lạnh vô tình.

“Anh Từ Mặc, cảm ơn anh, em không sao, về sau chúng ta không nên gặp nhau nhiều.” Ở khúc quanh chỗ thang máy, Nhược Tuyết dừng lại. Nếu như anh Từ Mặc cứ khư khư cố chấp như vậy nhất định sẽ có nhiều người nói hơn nữa, cô không quan tâm nhưng anh không như vậy. Anh có cuộc sống của anh, bọn họ giờ đây không thể trở về thời gian trước được nữa, anh vẫn là anh nhưng cô không còn là cô nữa rồi!

Khoảng cách giữa bọn họ là trời và đất, rất khác biệt! Làm sao có thể gần lại? Hơn nữa cũng không cần thiết phải như vậy! Cô chỉ thích cuộc sống tĩnh lặng như thế này, vậy là đủ rồi.

“Nhược Tuyết không nên như vậy!” Chung Từ Mặc thấy trong mắt Nhược Tuyết có khoảng cách và cự tuyệt, vội vàng kéo cô lại, đặt tay trên đôi vai của cô tìm kiếm chút kích động.

“Anh mặc kệ em đã xảy ra chuyện gì nhưng em trong cảm nhận của anh, em vẫn như trước kia, Nhược Tuyết không có thay đổi. Nhược Tuyết coi như em không hiểu tâm ý của anh, chỉ cần có thể thử tiếp nhận anh, để cho chúng ta bắt đầu lại, được không? Anh muốn chăm sóc em. Cho anh cơ hội này, anh nhất định chăm sóc em thật tốt....”

Trước kia anh không hiểu loại rung động đó, cảm giác này chính là thích một người, cho nên anh cố ý bỏ quên cô, chờ khi anh hiểu được, cô đã xa cách. Gặp lại lần nữa, anh tưởng cô đã có chồng chỉ có thể cảm thán trời cao an bài nhưng không nghĩ tới cuối cùng cô lại trở về bên cạnh anh.

Cho nên mặc kệ như thế nào, anh nhất định phải bắt lấy cơ hội này, anh không muốn mình hối hận lần nữa. Nhược Tuyết có thể cho anh cũng như cho em một cơ hội hay không?

Ngữ điệu dịu dàng của đôi phương làm cho trái tim của cô khẽ rung lên, giống như để cho cô quay lại khoảng thời gian trước....anh trai, cô, còn có anh cùng nhau chơi đùa, cùng nhau đi học, đêm mùa hè cùng nhau ngắm sao, sáng sớm mùa đông chơi bóng trong sân chung cư...ngày ngày trôi qua đơn giản nhưng đều vui vẻ.

Nhưng cô đã không còn là cô nữa! Mọi chuyện ngày hôm qua đã như bông hoa tàn đi, chỉ còn nhớ lại, vô tận nhớ lại. Cô không ngờ anh Từ Mặc đối với cô lại có tình cảm! Có lẽ không phải là không biết mà chỉ là cô cự tuyệt thừa nhận cảm giác này mà thôi!

Cô là cô gái thời đại, trong suy nghĩ mong muốn có một bạch mã hoàng tử không nhất thiết là giàu có nhưng nhất định phải yêu cô, bọn họ cùng đi ra ngoài mua thức ăn, cùng nhau xem tivi, có thể sinh hai đứa nhỏ đáng yêu giống như cha mẹ cô.

Cô thích trải qua một cuộc sống đơn giản mà vui vẻ.

Nhưng mơ ước vẫn chỉ là mơ ước! Giấc mộng của cô sáu năm trước đã tan vỡ, cũng không thể nữa rồi!

“Thật xin lỗi, anh Từ Mặc. Chúng ta không thể nào, vĩnh viễn không thể nào!”. Nếu muốn cự tuyệt vậy thì một lần nói rõ đi! Để cho anh cũng chết tâm. Chữ tình rất khó mà ném trái! Mà cô, miễn dịch với chữ tình rồi. Tình yêu sâu như vậy cô không chịu nổi trách nhiệm, cũng không muốn làm trễ nãi anh!

“Nhược Tuyết không cần vội cự tuyệt anh như thế có được không? Chưa thử làm sao biết không được?” Nhược Tuyết lạnh nhạt vô tình cự tuyệt khiến Chung Từ Mặc rất đau lòng.

“Anh Từ Mặc, có một số việc không cần thử cũng đã biết kết cục của nó!” Giống như cô, một kiếp nạn đó lòng cô đã vỡ nát không thể hàn gắn lại được rồi. Có một số người một số việc, cô không muốn nhớ lại nữa!

Nhớ lại sẽ là bi thương, giống như cái gai bén nhọn đâm vào lòng đau đến mơ hồ. Vết thương kia vĩnh viễn không thể lành, mỗi lần nghĩ đến sẽ đau tận tim can.

Có một ít thứ không phải chỉ cần thời gian có thể chữa được! Đặc biệt là vết thương trong lòng. Huống chi hiện tại cô mới từ trong địa ngục bước ra ngoài, ngày mai như thế nào cũng chưa biết!

“Nhược Tuyết những năm qua làm sao em thay đổi nhiều như vậy?” Nét mặt của cô vẫn lạnh nhạt như vậy, từ sau khi cô chuyển về đây, anh chưa bao giờ thấy cô cười. Dù là anh đã thổ lộ cõi lòng nhưng cô vẫn vậy.

Năm đó cô là cô gái đáng yêu hoạt bát, ngọt ngào mà lương thiện nhưng bây giờ có mấy phần là một phụ nữ thành thực kiêu mị, có sức hút, gương mặt óng ánh trong suốt luôn có chút đau đớn không thể tan đi được.

Một người nếu không bị tổn thương sẽ không thay đổi như vậy. Nhược Tuyết những năm qua rốt cuộc có chuyện gì? Lúc nào em mới nói cho anh biết?

“Luôn luôn thay đổi, nếu không thời gian thay đổi sẽ không có bất kỳ ý nghĩa.” Cô hạ mí mắt nhẹ giọng nói.

“Nhược Tuyết” Chung Từ Mặc nghiêng người cầm tay cô, ngữ điệu tận lực thả xuống: “Không có liên quan, chỉ cần em còn độc thân một ngày, anh một mực chờ đợi em, đợi em một ngày kia nguyện ý mở rộng vòng tay, mở rộng tấm lòng với anh”

Cô ngẩng mặt lên lặng lẽ thu cánh tay mình, mỉm cười: “Anh Từ Mặc, không nên như vậy. Em không đáng giá. Anh xứng đáng với một cô gái tốt hơn.” Tình cảm như vậy cô không nhận nổi.

“Em không phải là anh, làm sao biết có đáng giá hay không? Nhược Tuyết, để thời gian chứng minh tất cả có được hay không?” Đem tay của cô cưỡng ngạnh kéo trở về, Chung Từ Mặc không muốn buông tay.

“Anh Từ Mặc . . . .” Nhược Tuyết nhắm mắt lại rồi lại mở ra, anh làm sao cố chấp như vậy, nghe không hiểu lời của cô sao? Cô đều cự tuyệt rõ ràng như vậy! Nhưng lời nói sâu hơn nặng hơn cô không nói ra được!

“Chúng ta không thích hợp, không cần lãng phí thời gian nữa được không?” Vấn đề của bọn họ lại trở về như thời điểm trước.

“Nhược Tuyết . . . . .” Chung Từ Mặc đang muốn mở miệng nói thêm thì cửa thang máy đình một tiếng mở ra.

“Từ Mặc, sao con lại ở chung với cô ấy?” Một tiếng thét chói tai truyền đến, Nhược Tuyết vội tránh tay của anh ra: “Mẹ Chung.”

Người bên ngoài là mẹ của Chung Từ Mặc, cùng với một cô gái tóc dài xõa vai, mặc bộ đồ công sở màu xám nhạt chỉnh tề, gương mặt cười yếu ớt cùng với tự tin làm cho người ta thoát nhìn liền biết là con gái tốt của người ta.

“Từ Mặc, con có biết Úc Tú tới bao lâu rồi không? Người ta vì con mà trở về, giờ thì sao con lại ở cùng loại phụ nữ này một chỗ!” Mẹ Chung đối với Nhược Tuyết khốc liệt cũng không hạ xuống, thẳng đến chỗ con trai trước mặt miệng ta oán nói.

“Mẹ nói chuyện có thể khách khí một chút không? Cái gì là cái loại phụ nữ kia? Gọi cô ấy là Nhược Tuyết có được hay không? Chúng con từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau chẳng lẽ mẹ già đến mức lãng quên như vậy sao?” Thấy bộ dạng Nhược Tuyết cúi đầu không nói lời nào, lần đầu tiên Chung Từ Mặc cảm giác mẹ mình thật sự là quá đáng! Trước khi nhà họ Lăng gặp chuyện không may, cha mẹ hai nhà vẫn rất thân thiết nhưng bây giờ lại trở nên chanh chua như vậy! Đây là cái gì chứ? Xã hội này nhân tình trở nên làm cho người ta không thể tin được!

“Mẹ mặc kệ! Mỗi lần Úc Tú tới con luôn lấy cớ từ chối không chịu ở nhà. Bây giờ người ta đi về, con đưa đi!” Mẹ Chung đẩy Thẩm Úc Tú tới trước mặt Chung Từ Mặc.

Nếu là lúc trước bà cũng rất thích cô gái khéo léo Nhược Tuyết này đáng tiếc hiện tại không giống ngày xưa nữa. Nhà họ Lăng căn bản không xứng với con trai nhà bà. Huống chi hiện tại có nhiều lời đồn đãi khó nghe như vậy, bà làm sao có thể đồng ý cho con trai mình ở chung chỗ với người phụ nữ này chứ? Vĩnh viễn không thể nào.

Chỉ có gia thế của Thẩm Úc Tú trong sạch, công việc với lại rất hiểu thuận mới xứng với con trai nhà họ Chung mà thôi!

“Úc Tú, em nên trở về đi thôi. Tối nay tôi còn có chuyện phải đi trước!” Thấy Nhựt Tuyết đã im lặng đi tới cửa thang máy bấm đi lên tầng trên, Chung Tử Mặc kéo tay của mẹ ra đi theo sau.

“Không sao đâu a di, con có thể tự bắt xe đi về” Về mặt cười yếu ớt của Thẩm Úc Tú biến sắc khó coi. Cô thích Chung Tử Mặc nhưng anh lại đối với cô không có vẻ gì nhiệt tình ngoài tình cảm bạn bè. Được rồi nếu là người mình thích vậy thì không nên quá căng thẳng cho nên cô vẫn luôn chủ động tới nhà tìm anh nhưng số lần thấy mặt nhau không nhiều, ngược lại càng ngày càng hợp với mẹ Chung!

Nhưng hôm nay anh lại ở ngay trước mặt một cô gái khác cực tuyệt đưa cô về, cô cũng là người biết tự ái! Cô gái kia thoạt nhìn xinh đẹp mong manh! Nhưng chẳng phải không được mẹ Chung thích hay sao? Cho dù là bọn họ cùng nhau lớn lên thì thế nào đây?

“Chung Tử Mặc, con đứng lại cho mẹ. Con dám gần người phụ nữ kia một bước mẹ sẽ đoạn tuyệt quan hệ với con!” Mẹ Chung then quá hóa giận, bà cũng không tin.

Quả nhiên Chung Tử Mặc ngừng lại tro mắt nhìn Nhựt Tuyết vào thang máy đi lên. Vốn là Nhựt Tuyết vẫn cực tuyệt anh hôm nay mẹ anh náo loạn như vậy, chuyện này càng trở nên không rõ ràng rồi.

“Mẹ, tại sao mẹ lại như vậy!” Phụ nữ có phải đều không nói lí như vậy? Nếu người này không phải mẹ của anh, anh thật muốn bắt chấp mà đi!

“Con coi mẹ là cái gì, dù sao con không thể ở chung với Lăng Nhựt Tuyết được! Bằng không đừng nhận ta là mẹ con. Hiện tại đưa Úc Tú trở về” Mẹ Chung đẩy đẩy con trai.

“Mẹ sao mẹ lại phiền như vậy? Con không có thời gian! Công ty còn có chuyện tối nay con không về ăn cơm!” Chung Tử Mặc đẩy mẹ ra sải bước rời đi.

“Con... thật là tức chết mẹ rồi! Thật là nuôi con uống phí rồi. Trưởng thành cứng cáp rồi lời mẹ nói không thềm nghe! Rõ là... thật tức chết mẹ rồi!” Mẹ Chung nhìn bóng lưng con trai đi xa dần, tức giận vô cùng!

“Di Chung, di đừng kích động. Để cho anh ấy yên lặng một chút đi! Con thật sự không sao, di không cần tức giận, con đưa di lên nghỉ ngơi thật tốt. Không cần tức giận nữa.” Thẩm Úc Tú nhìn thấy mẹ Chung giận đến toàn thân phát run vội tới an ủi.

Kể từ sau khi chia tay Chung Tử Mặc, Nhựt Tuyết cố ý không gặp mặt anh ta nữa, ngay cả anh nhấn chuông cửa cô cũng không để ý. Nếu quyết định muốn phôi sạ quan hệ vậy thì kiên quyết đi! Thái độ mẹ Chung rõ ràng nhìn cô đều là khinh thường, cô cần gì phải tự tìm khổ cho mình, làm liên lụy anh Tử Mặc? Không cần thiết, thật không nên!

Bạn bè, giữa bọn họ chỉ là bạn bè không thể hơn nữa! Mà cô cần bản không cần bạn bè! Nếu như không phải do không bỏ được căn nhà có nhiều kỉ niệm này, cô nhất định sẽ không ở đây.

Nơi này có tuổi thơ cùng thanh xuân hạnh phúc của cô, chỉ có ở đây cô mới cảm nhận được lòng mình còn nhúc nhích, chỉ có ở nơi này cô mới cảm giác có chút ấm áp.

Về phần người khác muốn nói thế nào để mặc bọn họ nói đi. Cô đã chết lặng rồi thật không quan tâm.

Nhưng gần đây thân thể của cô có gì đó không đúng lắm! Đặc biệt là buổi sáng luôn có cảm giác nôn mửa.

Có phải do thời tiết quá nóng nên dạ dày cũng không thoải mái không?

Hôm nay sáng sớm, lúc Nhựt Tuyết súc miệng, một loạt cảm giác buồn nôn lại tới! Sau khi nôn một hồi, cô hướng đến bồn rửa tay, đôi tay vuốt vuốt dạ dày, ngẩng đầu lên, từ từ nhìn gương mặt tái nhợt trong gương chột ngẩn người.

Cô sao rồi? Có phải là ngã bệnh không? Từ nhỏ đến lớn mặc dù thân thể cô không có khỏe mạnh bao nhiêu nhưng ngã bệnh thì rất ít.

Có lẽ gần đây ăn uống không bình thường cho nên mới như vậy! Vậy hôm nay lúc rảnh nên tới bệnh viện kiểm tra đi! Mặc dù sống chỉ có một mình nhưng cô phải cố gắng sống thật tốt, đó là nguyện vọng cuối cùng của anh trai và cha mẹ, cô sao có thể không chăm lo cho bản thân để cho họ bên kia không an tâm đây? Cô sẽ không như thế!

Nhưng chuyện này hình như vượt ra khỏi năng lực chịu đựng của Nhựt Tuyết .

Khi cô đi đến khoa nội của bệnh viện, cùng với gương mặt nghiêm túc của nữ bác sĩ nói với cô triệu chứng Khi nàng đi tới bệnh viện cấp nội khoa, cùng cái đó mặt nghiêm túc bác sĩ nữ sau khi cô nói xong triệu chứng, bác sĩ kia cũng không hỏi gì thêm nữa, yên lặng nhìn mặt cô nửa buổi không nói lời nào.

“Bác sĩ có phải bệnh rất nghiêm trọng không?” Nhựt Tuyết ngẩng đầu không rõ hỏi chân tướng, nhìn bác sĩ cô tùy tiện hỏi một chút tình huống này không có kiểm tra gì cả, không thể như vậy mà biết bệnh của cô chứ? Nhưng tại sao có loại ánh mắt kì quái nhìn cô đây?

Bác sĩ nhìn tuổi của Nhựt Tuyết trong bệnh án của cô, cô chưa kết hôn. Nhưng nhìn cô bé này không giống như là đầu óc không có linh hoạt!

“Bác sĩ...” Nhựt Tuyết lần nữa lên tiếng. Bây giờ bác sĩ xem bệnh đều kì quái như vậy sao? Không kiểm tra cũng không hỏi han, chỉ sử dụng ánh mắt có thể biết bệnh nhân bệnh gì? Thật là thần kì a!

“Lăng tiểu thư, xin hỏi cô có quan hệ thân mật với nam giới sao?” Hỏi như vậy có hiểu chưa?

“Không có” Dạ dày cô không thoải mái thì liên hệ gì tới nam giới? Chứng bệnh không liên quan xa vậy chứ?

“Vậy có qua sinh hoạt tình dục không?” Được rồi, có lẽ là bây giờ mọi người thích chơi trò tình một đêm, lại vừa kích thích vừa không có gánh nặng, nhưng thời điểm chơi lại không dùng các biện pháp an toàn?

“Ừ! Bác sĩ, bệnh của tôi có liên hệ tới cái đó sao?” Nhược Tuyết mặt tái nhợt mắt tự nhiên chột đỏ ửng. Rốt cuộc đây là chuyện gì! Chuyện đó thật là lâu rồi! Hơn nữa căn bản mấy năm qua cô không hề có đau bụng?

“Được rồi, tôi hỏi cô một vấn đề, kinh nguyệt của cô bao lâu rồi chưa tới!” Bác sĩ đem bệnh án khép lại, giống như chờ đáp án của Nhược Tuyết.

“Cái này. . . .” Mãi cho đến khi người ta nhắc nhở, Nhược Tuyết mới nhớ tới, kinh nguyệt của cô tháng này vẫn chưa tới! Thời gian mới trở về cô căn bản không có biện pháp cũng như không có nhiều thời gian để ý tới chuyện này, mỗi ngày đều đắm chìm trong những nỗi đau bên trong.

Bác sĩ nhắc nhở để cho cô phải suy nghĩ lại. Chẳng lẽ bác sĩ dự đoán vậy sao? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Vừa nghĩ tới cô bắt đầu rối lên.

Mà sự thật kia sẽ làm cô lần nữa rơi vào vực sâu. . .

“Lăng tiểu thư, cô trước tiên nên đi phụ khoa khám đi! Nếu như không có vấn đề thì trở lại chỗ này tìm tôi” Còn làm kiểm tra gì nữa, thái độ của cô nói lên tất cả. Nhưng sao cô lại hồ đồ như thế?

Mặt Nhược Tuyết tái nhợt cầm bệnh án của mình lên, theo sự chỉ dẫn của y tá đi lên khoa phụ sản kiểm tra. Trong suốt quá trình kiểm tra đầu óc của cô vẫn rối rắm.

Bác sĩ hỏi cô một câu cô đáp một câu, giống như hiện tại bác sĩ cầm tờ báo cáo mới kiểm tra: “Lăng tiểu thư, Lăng tiểu thư. . .” Nữ bác sĩ lên tiếng hỏi nhiều lần thế nhưng cô lại ngẩn ngơ? Có phải quá vui mừng không?

Làm bác sĩ đã lâu thường thấy bệnh nhân sau khi biết mình mang thai thường có tâm tình rất phong phú nhưng vì Lăng tiểu thư nay phản ứng lại không bình thường. Vui mừng sao? Giống như không có. Mất hứng, cũng không phải. Cô giống như chìm đắm trong tâm tình của mình mà như không thể thoát ra.

“Lăng tiểu thư, trong bụng cô đứa bé đã được 18 tuần rồi. Bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ nên hiện tượng không rõ, cũng không biết các người làm cha mẹ thế nào, nếu không muốn đứa bé cũng không cần phải vậy, khiến cho đứa bé trong bụng chịu khổ theo. Nếu đã không muốn nên sớm tới bệnh viện. Như bây giờ tôi có chút lo lắng không gánh nổi.” Thấy Nhược Tuyết rốt cuộc ngẩng đầu, bác sĩ lập tức tỏ thái độ bất mãn.

Làm mẹ như vậy thật quá đáng rồi, rõ ràng có bầu 4 tháng lại gầy như vậy, thân thể như thế làm sao có thể cho một đứa bé khỏe mạnh? Cô biết hiện. . .

“Bác sĩ, tôi có đứa bé sao?” Lòng Nhược Tuyết giờ phút này chìm đến tận đáy! Giống như bác sĩ đang nói ‘đầm rỗng hang hổ’. Điều này sao có thể? Làm sao có thể? Không thể nào?

“Bác sĩ có phải nhầm chỗ nào không? Tại sao có thể như vậy?” Tâm tình Nhược Tuyết kích động. Cô chột đứng lên đôi tay cầm tay bác sĩ thật chặt. Cô không tin, không thể tin được.

“Lăng tiểu thư, cô không nên kích động như thế. Báo cáo không sai. Cô bình tĩnh một chút đi! Người kia đâu sao không đi cùng cô?” Bác sĩ thấy Nhược Tuyết kích động như thế, thấy cô có một mình chẳng lẽ bị những tên đàn ông xấu kia lừa mà không biết chứ? Nhưng xem cô không giống loại phụ nữ tùy tiện lên giường cùng đàn ông!

“Bác sĩ cầu xin người giúp tôi, đứa bé này không thể có được, không thể. Giúp tôi. . .” Biết trong bụng mình có một sinh mệnh nhỏ đang tồn tại thì phản ứng đầu tiên của Nhược Tuyết là không thể chấp nhận, có lẽ không phải là đứa bé, là một ma quý! Đúng vậy là ma quý!

Một ma quý đáng sợ!

“Lăng tiểu thư, trước hết cô tỉnh táo lại và nghe tôi nói có được không. . .” Nghe được tiếng phản ứng kịch liệt trong phòng, y tá bên ngoài tiến vào, hợp lực giữ chặt Nhược Tuyết trên ghế.

Hai mươi phút sau, Nhược Tuyết đi theo y tá trong phòng làm việc đi ra, cả người mất hồn đi đến hành lang bệnh viện, ngay cả đụng phải người đi ngang cũng không hề biết.

Giờ phút này, cô thà mình không có tri giác hoàn hảo!

“Lăng tiểu thư, con của cô đã lớn như vậy, chỉ có thể phẫu thuật gián sản. Đây là đơn đồng ý phẫu thuật, xét thấy đứa bé thuộc về hai bên nam nữ nên về sau nếu có truy cứu trách nhiệm, cha đứa bé cũng cần ký tên đồng ý chúng tôi mới có thể tiến hành. Nếu như có thể, sau khi ký tên chúng ta tiến hành cho nằm viện để giải phẫu, cô suy nghĩ kỹ trước đi?

Nam nữ hai bên ký tên? Ha ha, cô đi đâu để tìm cha đứa bé? Cho dù có chết cô cũng không muốn gặp lại người đàn ông kia! Cũng không cần nữa! Sau khi anh ta đối với cô như thế cô căn bản không có biện pháp gặp lại anh! Cô không có cách!

Cô phải làm sao? Làm sao? Hai tay đặt lên trên bụng, đứng ở cửa bệnh viện, cô không biết mình phải đi đâu?

Cô chưa bao giờ suy nghĩ trong bụng của cô lại có đứa bé! Thế nhưng đứa bé....

Đứa bé này là kết quả buổi tối ngày hôm đó! Ở dưới tình huống như thế cho nên cô có đứa bé của anh!? Chẳng lẽ ông trời cũng không tha cô sao? Tại sao vất vả như thế cô mới thoát được ác ma, sau lại để lại kết quả như thế này? Tại sao không buông tha cho cô?

Kể từ ngày sau khi cùng anh một chỗ, cô vẫn luôn đúng hạn dùng thuốc tránh thai, dù từ sau khi trở lại từ Zurich bọn họ cũng chưa có cùng nhau nhưng chuyện này cô không bao giờ quên uống. Bởi vì cô không biết anh thời điểm nào lại muốn cô. Cô cũng không chịu nổi việc mang thai.

Nhưng người tính không bằng trời tính, dưới tình huống như thế cô lại có đứa bé! Đây là chuyện giễu cợt cỡ nào! Còn có chuyện làm người ta không thể tin nổi? Nhưng lại đang xảy ra trên người Lăng Nhục Tuyết cô!

Cô phải làm sao đây? Mặc kệ thế nào, đứa bé không thể giữ lại, tuyệt đối không được.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Hai chân giống như là không có ý thức một cái đạp xuống bậc thang, sau đó cả người giống như là mất đi trọng tâm lao đảo, mắt thấy sắp té nhào xuống đất, một đôi bàn tay đỡ cô.

"Cám ơn!" Rốt cuộc hồi hồn Nhục Tuyết cúi đầu nói cảm ơn, tóc thật dài che kín mặt, làm cho người ta không thấy rõ mặt của cô.

"Không có gì, cẩn thận một chút." Buông cô ra, người đàn ông kia bước đi.

Nếu như vừa rồi cứ như vậy mà té xuống, có lẽ đứa bé thuận nước đẩy thuyền mà mất đi chứ? Ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói mắt, Nhục Tuyết không để cho lệ mình rơi xuống, bởi vì cô tự nhủ sẽ không vì chịu không nổi mà khóc nhưng không có cách nào, lệ cứ thế mà tuông.

"Này, cậu đang làm cái gì vậy? Cậu không biết thời gian của tôi quý báu cỡ nào hả?"

Nghiêm Quân Hạo bắt mắt hướng về phía để cho anh đợi lâu, bạn bè kiêm đồng nghiệp Lôi Chấn Nam, nếu như không phải là cậu ta mãnh liệt uy hiếp anh, anh sẽ không tới tham gia cái hội thảo y khoa không có ý nghĩa này. Nghiêm Quân Hạo anh đời này không chạy khỏi bị người ta uy hiếp! Đường đường là đại thiếu nhà họ Nghiêm lại suy sụp đến mức này!

"Quân Hạo mới vừa rồi không thấy mình đang làm chuyện tốt sao? Bây giờ người đi bộ đều không chịu chú tâm nhìn đường! Cậu xem cô ấy không phải muốn làm xe ùi đấy chứ?" Lôi Chấn Nam vừa nói vừa nhìn cô gái kia, cho dù là mặt cô anh cũng không có thấy rõ, nhưng anh cảm giác người con gái kia trên người giống như có nhiều bi thương cùng khổ sở!

"Cậu thật nhầm chán..." Nghiêm Quân Hạo đang muốn mở miệng mắng to thì thấy bóng dáng quen thuộc lập tức ngừng lại, sau đó nhìn ánh mắt của bạn tốt khó hiểu hướng đến cô gái đang chạy như bay kia.

Đáng tiếc bác sĩ Nghiêm lại chậm một bước, cô gái kia đã ngồi lên taxi đi rồi.

Dưới ánh nắng chói chang, chỉ có một khuôn mặt đàn ông ảo não. Trời ạ Nghiêm Quân Hạo anh tuyệt đối không nhìn nhầm, cô gái vừa rồi là Lăng Nhục Tuyết, tuyệt đối không sai!

Chuyện của cô và Lương Úy Lâm anh có nghe qua. Từ đáy lòng mà nói anh quả thật không muốn người bạn tốt của mình lại đối đãi với một cô gái như vậy, thật sự quá đáng. Không trách được bị người ta bắn một phát, thiếu chút nữa trúng tim.

Đêm hôm đó anh vội vàng vào phòng phẫu thuật, người đàn ông đó bởi vì mất máu quá nhiều thiếu chút nữa là ngất đi, sau khi đi đến chứng kiến như vậy trên mặt anh lại lộ ra nụ cười.

"Ai làm đây?" Trên đời này người có thể gần gũi Lương Úy Lâm còn chưa ra đời huống chi lại có thể làm cậu ta bị thương nặng như vậy. Trừ những họ vệ thân cận nhất vậy chỉ còn một khả năng...

Đàn ông không có phòng bị nhất là lúc lên giường cũng phụ nữ, mà người phụ nữ có thể lên giường cùng Lương Úy Lâm không đoán cũng biết là ai, nhưng Nhục Tuyết có khả năng sao?

"Còn có ai?" Lương Úy Lâm nặng nề nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa.

Chậm một chút, Nghiêm Quân Hạo đối với Nhục Tuyết có chút sùng bái cực điểm! Rốt cuộc cũng có một người làm cho người đàn ông này bị thương nặng như vậy, chuyện gì đây hả?

Đáng tiếc sau đó anh lại không thấy Nhục Tuyết nữa! Theo như tin tức biết được Lương Úy Lâm để cô ấy đi rồi!

A, thật là buồn cười! Lương Úy Lâm lại có thể bỏ qua người làm cho cậu ta chảy máu, hơn nữa là một người phụ nữ trói gà không chặt, điều này nói lên cái gì đây?

"Quân Hạo, thế nào? Cậu biết cô gái kia sao?" Lôi Chấn Nam kịp tò mò hỏi. Nghiêm Quân Hạo quanh năm không có ở trong nước, không thể nào khi vừa trở lại liền gặp phải người quen chứ?

"Rất giống một người bạn mà thôi." Nghiêm Quân Hạo khẽ cười nói. Có lẽ là chuyện tốt, không biết có phải không đây? Nhược Tuyết tới bệnh viện để làm gì? Một chuyện cần truy xét! Lương Úy Lâm có lẽ tôi sẽ cho cậu một tin vui đây! Cậu có tin hay không?

"Bạn bè?" Lôi Chấn Nam nhún vai.

"Đúng rồi, Chấn Nam, lập tức giúp mình tra một chút về người này hôm nay ở bệnh viện có chuyện gì." Vừa đi, Nghiêm Quân Hạo vừa giao phó.

"Không thành vấn đề, một canh giờ sau mình để cho bọn họ đem tài liệu đi lên cho cậu."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

editor Cát

Maldives, bãi tắm tư nhân, một người đàn ông lẳng lặng nằm trên ghế ở bãi cát phơi nắng.

"Thủy Thượng Ốc" được xây dựng từ nước biển xanh thẳm trong suốt, ở trong không chỉ có thể tận mắt thấy được cá cảnh nhiệt đới, san hô tươi chói mắt cùng với bờ cát trắng trong suốt, cây dừa Bà Sa xinh đẹp làm thành ngôi nhà lá có thể ở đây lắng nghe tiếng chim biển kêu to... Thủy Thượng Ốc gồm mỗi gian phòng độc lập, mái nhà nghiêng, sinh thái nhà cỏ, dựa vào cốt thép và trụ tròn cố định trên mặt nước. Cách bờ biển khoảng 10 mét hai bên trái phải là những cầu gỗ nối liền đến bờ, có chút lãng mạn chính là không cần dùng cầu gỗ mà dùng thuyền đi qua.

Có thể ở một nơi có bãi biển riêng như vậy không phải đơn giản chỉ cần có tiền mà làm được.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, thủy triều lên xuống, người đàn ông nằm trên ghế vẫn không nhúc nhích. Cho đến khi bầu trời trên bãi biển đầy sao, cảnh đẹp, yên tĩnh âm áp người đàn ông kia mới đứng lên.

"Chủ nhân, muốn dùng bữa sao?" Chủ nhân bất động bọn họ cũng không dám hỏi. Không sai, anh là Lương Úy Lâm.

Tỉnh lại sau phẫu thuật, chủ nhân thật bình tĩnh, thân thể cường tráng của người mau hồi phục lại được như trước, không tới một tháng người đã hoàn toàn khỏe lại, phát súng kia hình như không làm hại đến anh nhiều. Tất cả đều rất bình thường, bọn họ đều tin tưởng rằng, chủ nhân như vậy không gì không làm được. Làm sao có thể vì một người phụ nữ mà gục xuống!

Nhưng chủ nhân sau khi nhận được cuộc điện thoại từ lão gia ngày hôm qua không nói một lời, đáp chuyện cơ tới đảo nhỏ này, không làm gì chỉ lẳng lặng nằm ở đây một ngày. Cho tới bây giờ cũng không có chuyện gì xảy ra.

Chủ nhân không nói bọn họ cũng không thể hỏi. Nhưng chuyện mới vừa rồi, ông cụ lại từ Zurich gọi điện nói phu nhân có lời muốn nói với chủ nhân.

Nhưng thấy về mặt chủ nhân không có gì bọn họ không biết phải làm sao cho đúng! Hai bên không thể chậm trễ.

"A Cánh. . . ." Lương Úy Lâm đi vào phòng tiếp khách xa hoa không hề ngồi vào trước bàn ăn, mà là đi tới trước tủ rượu rót cho mình một ly rượu.

"Chủ nhân. . . ." A Cánh theo ở phía sau cung kính nói, đi theo Lương Úy Lâm nhiều năm như vậy, tính táo của anh thậm chí ngay cả một nửa của chủ nhân cũng không có học được, chủ nhân nhất định nhìn ra anh có chuyện rồi.

Sau khi Nhược Tuyết rời đi, anh cũng trở lại bên Lương Úy Lâm, cùng Bill hai người canh chừng bên chủ nhân.

"Không để cho ta nói lại lần thứ hai!" Uống một ngụm rượu, Lương Úy Lâm nhắm mắt lại lên tiếng nói.

"Phu nhân điện tới yêu cầu cùng người chat webcam." Anh biết anh không thể gạt được. Chỉ là, thấy chủ nhân hình như không muốn bị người ta quấy rầy, cho nên anh một mực chờ chủ nhân.

"Tất cả đi xuống đi." Không có trách cứ A Cánh, bởi vì anh thật sự không muốn nói chuyện với Lương Ngao Vũ, mẹ của anh nhất định vì chuyện này mà tìm anh? Cho nên anh cũng không muốn nói, nhưng không thể không đối mặt với kiên trì của Nhan Thanh Uyển. Bởi vì chỉ cần Nhan Thanh Uyển muốn làm, không cần mở miệng yêu cầu Lương Ngao Vũ nhất định sẽ làm cho bà. Nếu như tối nay bà ấy không nói chuyện được với anh vậy ngày mai bà nhất định sẽ xuất hiện trước mặt của anh. Lương Ngao Vũ có năng lực này so với anh ai cũng hiểu rõ.

Lương Úy Lâm chưa từng bao giờ nghĩ đến, cha mẹ sẽ vì chuyện của người phụ nữ kia mà muốn truy cứu anh. Chỉ là tối hôm qua trong điện thoại Lương Ngao Vũ chất vấn anh tại sao người phụ nữ kia lại đi? Chưa dứt còn lớn tiếng mắng anh, nói anh đang phá hư kế hoạch!

Không để cho cô ấy đi thì có thể làm gì sao? Sự tồn tại của cô đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến anh, ở lại chỉ sợ tính mạng anh sẽ không còn! Hơn nữa anh đã đối xử với cô như vậy, cô hận không thể giết được anh đó? Đêm hôm đó anh khẳng định trên mặt cô là sự hung ác muốn lấy mạng anh, đáng tiếc là không có súng mà thôi. Ha ha loại người như bọn họ, trời quá yêu thương? Thế nhưng anh lại buông xuống tất cả để cho cô bắn một phát đạn, phát súng kia đi qua người anh, đã không còn ai nợ ai nữa rồi! Không cần thiết phải cùng nhau nữa!

Nhưng anh không giải thích cho ai, cho dù là cha của mình thì sao? Như vậy thì tâm tình sao có thể bình tĩnh lại?

Về phần kế hoạch của Lương Ngao Vũ, anh không có hứng thú muốn hiểu, nếu như bọn họ muốn nói kế hoạch ấy là chuyện hôn nhân thì anh không có lời nào để nói, cả đời này anh chưa hề nghĩ mình muốn cùng một người phụ nữ trải qua cuộc sống hôn nhân. Không cần thiết, thật không có! Cho nên anh lẳng lặng cúp điện thoại của Lương Ngao Vũ.

Anh cho là anh sẽ không quan tâm tới bất cứ ai ở trước mặt anh nhắc đến người phụ nữ kia, mà thù hằn của anh chưa có ai dám nhắc đến cả.

Nhưng Lương Ngao Vũ lại nhắc đến cái tên đó, tim của anh đột nhiên trở nên phiền muộn. Đó là một cảm giác xa lạ, mãnh liệt khiến cho anh không bình tĩnh được. Cho nên anh đến nơi này nơi người ta gọi là “thiên đường mất mát” Maldives, chỉ hi vọng Maldives xinh đẹp có thể giúp anh khôi phục lại là Lương Úy Lâm của trước kia.

Nhưng trên đời này nguyên vọng luôn tốt đẹp như vậy, hình như luôn có người không cam lòng để cho anh tốt hơn! Mẹ, mẹ muốn nói với con cái gì? Còn có thể nói cái gì sao?

Để cái ly trong tay xuống, đưa tay ấn chốt mở tủ rượu ra, vách tường ba thước tự động mở ra. Có lúc, xa hoa cũng có đạo lý riêng của nó đấy!

Zurich cảnh sắc, trước sau như một đều xinh đẹp. Đối mặt với người phụ nữ đang an tĩnh ngồi uống trà, hình như webcam vẫn chưa mở ra.

"Mẹ, buổi trưa tốt!" Lương Úy Lâm chủ động lên tiếng nói.

"Úy Lâm? Thế nào lại lâu như vậy? Ăn tối rồi sao?" Bên này đã tối nhưng bên kia lại là ánh nắng chói chang, Nhan Thanh Uyển nghe được âm thanh của con trai vội để cái ly xuống, đối mặt nhìn con trai.

Công nghệ hiện đại thật là tốt, có thể để cho những người cách nhau cả nửa địa cầu có thể vượt qua giới hạn thời gian mà xuất hiện trước mắt đối phương.

"Mẹ không cần lo lắng cho con! Cha đâu?" Lương Úy Lâm nhìn bên kia phòng khách, cũng không có thấy bóng dáng của Lương Ngao Vũ.

"Cha con đến thư phòng có chút chuyện rồi! Úy Lâm thân thể của con có tốt không? Không nên quá vất vả!" Nhan Thanh Uyển nhìn sắc mặt của con trai đã khôi phục như trước, lo lắng đã giảm xuống. Nhưng còn có một chuyện bà rất muốn hỏi rõ ràng.

"Mẹ con đã sớm khỏe lại rồi. Mẹ không phải chỉ tìm con để tán gẫu chứ?" Lương Úy Lâm rút ra một điều xì gà liền đốt.

"Úy Lâm, làm sao con lại hút thuốc lá?"

"Mẹ, có chuyện gì mẹ cứ hỏi đi! Tối nay con còn có chuyện phải làm!" Anh cũng rất bận rộn có được hay không? Lớn như vậy có Lương thị, buôn bán hai nhà hắc bạch, anh hận một ngày không có được 48 canh giờ! Hôm nay anh đã để lãng phí một ngày rồi, hiện tại có rất nhiều chuyện chờ anh xử lý.

"Úy Lâm, Nhượng Tuyệt đâu?" Con trai bận rộn, Nhan Thanh Uyển làm sao có thể không biết? Năm đó nó thường không có ăn cơm đều, Ngao Vũ thường loay hoay ba bữa cơm cũng không có đều.

Nhưng có chuyện cần phải hỏi, bà không hiểu con trai và Nhượng Tuyệt có chuyện gì, cho nên bà kích động trước mặt cả nhà tuyên bố Nhượng Tuyệt là hôn thê của nó. Bà tin Úy Lâm không có phản đối sẽ đón nhận Nhượng Tuyệt.

Ngay sau khi trở về không lâu, con trai lại bị thương không nhẹ, Nhượng Tuyệt cũng rời khỏi nó. Nó bị thương bọn họ đều biết nhưng Nhượng Tuyệt rời đi, mấy ngày trước có nói chuyện với vú Lâm mới biết được, vú Lâm trong điện thoại nói con bé không biết đã đi đâu rồi, mà đưa con nhà mình chưa bao giờ ở trước mặt nhắc tới Nhượng Tuyệt.

Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Bà rất thích Nhượng Tuyệt, dù là người nhà họ Lăng, cho dù hai nhà có nhiều ân oán.

"Mẹ, con không muốn nói chuyện này. Nếu như không có những chuyện khác con muốn đi trước!" Lương Úy Lâm làm sao có thể không hiểu đây? Chỉ là anh nghĩ để cho bà ấy nói ra, nhưng là có trả lời hay không là chuyện của anh.

"Úy Lâm, làm sao con có thể như vậy? Nhượng Tuyệt cũng không có lỗi gì với con, huống chi con bé đã đi theo con nhiều năm, chẳng lẽ con. . . ." Bên này Nhan Thanh Uyển bối rối, khuôn mặt thoáng chốc đỏ bừng.

"Mẹ, con thật sự có chuyện. Cha đã tới, hai người nói chuyện đi!" Trên đời này cũng chỉ có Nhan Thanh Uyển dám ở trước mặt anh nhắc đến người kia, nhắc tới thì thế nào? Bọn họ là người của hai thế giới, không có thể cùng nhau, dù là từng có nhưng cũng chỉ là sai lầm.

Hai đường thẳng song song không thể nào cắt nhau. Mà giữa bọn họ, giao điểm đã không có cũng không cần thiết phải gượng ép, chỉ đơn giản như vậy.

"Úy Lâm, chờ một chút. . . . ." Nhan Thanh Uyển thấy con trai định logout, lập tức lên tiếng ngăn cản. Bà sẽ không cãi lại, đặc biệt là đưa con trai từ nhỏ lớn lên đều không cần bà quan tâm. Thấy Lương Ngạo Vũ đi tới, không bằng để cho hai cha con bọn họ nói chuyện đi.

"Ngạo Vũ, anh đã tới." Nhanh chóng đứng dậy, Nhan Thanh Uyển kéo Lương Ngạo Vũ qua.

"Cha, con nghĩ chúng ta không có chuyện gì để nói! Con nghĩ không cần lãng phí thời gian của cha, cha bồi mẹ đi!" Lương Úy Lâm cũng không muốn lại để hai cha con bắt đầu đại chiến, anh hôm nay không có hăng hái đâu cùng ông.

"Úy Lâm, không vội. Ta cũng vậy không muốn với con. Chỉ là muốn nói mấy câu nói mà thôi. Chuyện của con cùng nha đầu nhà họ Lăng ta cũng không muốn quản, chỉ là chuyện liên quan đến con cháu Lương gia lưu lạc bên ngoài, ta không thể không nhúng tay vào. Các con ở chung một chỗ lâu như vậy chẳng lẽ không lo lắng?" Lương Ngạo Vũ hơi hốt nói. Thật ra thì chính ông cũng nghi ngờ, chuyện rõ ràng đã theo kế hoạch rồi, tại sao còn chưa sóng yên biển lặng? Lại làm cho hai đứa nó trở thành người xa lạ.

"Ha ha. . . . ." Lương Úy Lâm cười lạnh lên tiếng: "Cha, chuyện như vậy tuyệt không có thể! Chuyện này cha không nên quan tâm!" Anh làm sao có thể để một người phụ nữ nào mang thai con anh? Thật là chuyện cười!

Nhưng tại sao tim của anh vì lời nói của Lương Ngạo Vũ mà trở nên có chút không an. Những năm này, anh đều đúng hạn để cho cô uống thuốc, không thể nào có cơ hội mọc rễ. Nhưng tại sao giọng điệu Lương Ngạo Vũ lại chắc chắn như vậy? Chẳng lẽ có gì đó sai rồi sao?

Buổi tối ngày hôm đó, anh đã gần nửa năm không có gặp mặt cô. Nếu như xảy ra chuyện đã sớm có, không cần chờ đến bọn họ không còn có thể gặp nhau mới xảy ra chuyện như vậy.

"Chỉ mong là ta lo lắng hơi quá. Con trai, ta không quấy rầy con nữa." Trên mặt nó cho dù có một chút xú rất nhỏ nét mặt biến hóa, là cha của nó, ông làm sao có thể không nhìn ra? Lương Úy Lâm, con sẽ tự hại chết chính mình bởi vì tự phụ của con mà thôi.

Đưa tay nhấn nút nguồn, màn hình trở lại màu đen. Yên tĩnh trừ yên tĩnh lúc này bên cạnh anh không có loại âm thanh nào khác.

Lương Úy Lâm lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, anh đang vì khả năng nào đó mà tự hỏi, Lương Ngạo Vũ không thể nào vô duyên vô cớ nói ra lời nói này, nhưng tại sao ông lại nói thế?

Mà người phụ nữ kia, không thể nào sinh hạ đứa bé của anh? Đặc biệt sau khi đối với cô như vậy, cô trừ hạn anh không có thể có tình cảm.

Hận? Nếu như có thể hận đó cũng là tốt!

Chỉ là, người phụ nữ ngốc kia thế lại thích anh. Nhưng một chút cảm giác kia cũng bị chính anh tự tay phá hủy, hủy diệt sạch sẽ.

Không nên, thật không nên. Lúc này ban đêm anh thế nhưng lại nhớ lại người phụ nữ kia. Gương mặt khéo léo trước mặt anh vĩnh viễn nghe lời.

Hơi thở, nhắm mắt, dung nhan xinh đẹp, thế nhưng càng ngày càng rõ ràng, gương mặt này, mỗi lần xuất hiện sẽ khiến cho tim anh đau, Lương Úy Lâm anh lại bị một người phụ nữ kim hãm, là ngoài ý muốn, không được hoan nghênh.

Người phụ nữ đáng chết này, tại sao bây giờ còn ảnh hưởng đến tâm tình của anh đây?

Thì ra là, không thấy cũng sẽ không tốt hơn! Ngược lại càng thêm khó chịu. Lương Úy Lâm nghĩ, anh nhất định là đang bị bệnh! Hơn nữa bệnh cũng không nhẹ. Nghĩ đến một người phụ nữ. Cuộc sống hơn 30 năm chưa hề có cảm giác này.

"Lăng Nhượng Tuyệt, em cút xa ra. Cút. . . . ." Thanh âm của thủy tinh bị đập bể vang trong đêm tĩnh mịch.

Lăng Nhượng Tuyệt, em cút đi! Em là người mà trong đời anh không thể có cách nào đoán trước, anh không dừng lại được đau đớn này, không nên xuất hiện trong đời anh. ....

Chỉ là ngoài ý muốn làm sao biến mất đây? Tại sao có thể như vậy? Hận trong lúc vô tình chuyển thành cái gì rồi, đầu anh mê man, cũng đồng thời nổi điên!

"Chủ nhân!" Một tiếng vang kia truyền đến, A Cánh bên ngoài đi vào.

"A Cánh, đi ra ngoài. Tối nay không cần trở lại quấy rầy ta!" Ý thức được hành động của mình gần như mất không, trong bóng tối Lương Úy Lâm lạnh lùng lên tiếng nói.

"Chủ nhân, bác sĩ Nghiêm gọi điện tới có chuyện gấp phải cùng người nói chuyện." Đi theo bên cạnh nhiều năm, A Cánh sao có thể không biết chủ nhân đang rất nóng giận, anh xem như vô ích rồi. Nhưng bác sĩ Nghiêm gọi đến giọng không giống ngày thường, hơn nữa liên quan đến chuyện của một người khác, anh cho dù phải mạo hiểm tính mạng cũng phải nói.

Chủ nhân hôm nay không bình thường, rốt cuộc phu nhân đã nói chuyện gì lại khiến chủ nhân như vậy?

"Mặc kệ cậu ta! Đi xuống!" Lúc này anh không muốn cùng ai nói chuyện. Anh cần an tĩnh để cho lòng mình khôi phục lại bình tĩnh. Mất không chế như vậy không nên có.

“Chủ nhân, Nghiêm Quân Hạo nói chuyện của tiểu thư, vô cùng gấp!” Anh lần này phạm phải đại kỵ của chủ nhân, mạng nhỏ này nhất định không giữ được. Nhưng bác sĩ Nghiêm nói tiểu thư nguy hiểm tính mạng, anh làm sao có thể không nói? Chết đối với bọn họ mà nói chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. A Cánh anh đời này có thể vì hai người chết không hối tiếc, một là Lương Ngạo Vũ, giờ là Lương Úy Lâm, chủ nhân của anh. Nhưng vì tính mạng của tiểu thư, anh có chết cũng không sao! Cũng tính là vì Lương Úy Lâm mà chết đi!

Anh biết, tiểu thư đối với chủ nhân nhất định là không thể thay thế!

Trả lời A Cánh là một tiếng súng vang lên xông thẳng vào bầu trời đêm mĩ lệ của Maldives. Không tới 5 giây, Bill mang tất cả hộ vệ xông vào trong nhà. Lại phát hiện A Cánh nhắm chặt mắt đứng nơi đó, mà chủ nhân đang cầm súng chỉ vào A Cánh.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chủ nhân cùng A Cánh . . . . .

"Chủ nhân. . . . ." A Cánh mở mắt, sau đó hai chân quỳ xuống. Lấy thương pháp của chủ nhân muốn đánh một người nhất định sẽ không trốn thoát, đây là chuyện không thể nào, thật ra chủ nhân muốn trừng phạt anh nhưng phát súng kia chỉ là cảnh cáo mà thôi.

"Đi ra ngoài hết đi." Trầm mặc một lúc sau, Lương Úy Lâm thu hồi súng, trầm giọng ra lệnh.

"Vâng" Nghiêm chỉnh đồng thanh đáp, trong nháy mắt đã biến mất.

"Lâm, tôi biết ngay cậu nhất định sẽ gọi điện thoại cho tôi." Trong điện thoại Nghiêm Quân Hạo mang theo nụ cười vang lên rõ ràng. Giác quan thứ sáu của anh luôn rất linh, làm sao có thể không đúng chứ?

Lương Úy Lâm nắm trong tay vỏ kim loại điện thoại, không có lên tiếng. Nhưng nếu có người ở bên cạnh, nhất định có thể thấy tay của anh thật ra thì có chút đang phát run. Đúng vậy, cho nên anh không dám cùng Quân Hạo chat webcam, anh không thể nào để cho cảm xúc của mình lộ ra ngoài để người khác nhìn, đặc biệt là cái tên nhiều chuyện chết tiệt Nghiêm Quân Hạo .

"Lâm, cậu có ở đó nghe tôi nói chuyện không?" Nếu như không phải là có tiếng hít thở nhỏ nhẹ xuyên thấu qua làn sóng điện truyền tới, Nghiêm Quân Hạo cho là anh đang nói chuyện với không khí!

"Cậu nếu không nói ra mục đích của mình, tôi cúp máy." Hít một hơi thật sâu, Lương Úy Lâm làm cho thanh âm mình trở nên tỉnh táo. Thật ra thì anh muốn hỏi, người kia rốt cuộc thế nào? Nhưng lời như vậy anh làm sao có thể hỏi được? Tuyệt không thể!

"Lâm, cậu đoán tôi hôm nay ở bệnh viện đụng phải người nào?" Mẹ nó, Nghiêm Quân Hạo , nói chuyện với cậu, cậu có thể dứt khoát một chút hay không?

"Lâm, cái người này một chút tình cảm cũng không có, không trách được Nhượng Tuyệt không muốn ở cùng chỗ với cậu nữa. . . . .Này, cậu không phải muốn cúp máy đó chứ?" Đang nói câu nói kia sau đó giống như biết rõ đối phương đang kích động muốn tắt máy, Nghiêm Quân Hạo lập tức lên tiếng nói. Lương Úy Lâm đang trải qua thời gian không ổn. . . . . Trêu chọc cậu ta thế có phải sẽ bị trả thù không? Nghĩ đến đây, Nghiêm Quân Hạo chợt toàn thân rét run . Anh chọc ai không chọc, lại là Lương Úy Lâm? Thật là trời sanh bị coi thường!

"Cậu nói hay không nói!" Đây không phải là lời hỏi thăm mà là uy hiếp.

"Ừ. . . . .Nhượng Tuyệt hôm nay tới bệnh viện kiểm tra, em ấy mang thai! Đã 18 tuần. Nhưng em ấy tính giải phẫu dẫn sản! Không biết thân là cha của đứa bé, cậu có đồng ý làm phẫu thuật này hay không?"

(Mình là mình kết anh Hạo lắm nha, cả tung dễ sợ, hay chọc ngoáy anh Lâm, toàn bị hành hạ mà không chừa ^^)

Nhưng Nghiêm Quân Hạo chưa có đợi đến khi Lương Úy Lâm trả lời chắc chắn. Bởi vì đối phương đã cúp máy! Đây là tình huống gì? Nghiêm Quân Hạo bắt đầu có chút lo lắng.

Lương Úy Lâm nếu quả thật không quan tâm Nhượng Tuyệt , căn bản sẽ không chủ động gọi điện thoại cho anh, nhưng cậu ta nghe tin tức này lại không nói một lời đi cúp máy liền, đây là sao chứ?

Trên đời này, chuyện khổ sở nhất là chuyện không thể lựa chọn. Nhưng cô không thể không lựa chọn, bởi vì số mạng đã chọn cho cô một con đường, cô cũng chỉ là làm theo vận mệnh mà thôi.

Ngồi ở trong quán cà phê an tĩnh, Nhượng Tuyệt nhìn cơn mưa phùn trong suốt bên ngoài cửa gương trước mặt, thời tiết thật đúng là thất thường, vừa nãy còn có mặt trời, giờ bất chợt lại mưa, khiến những người không mang áo mưa trở tay không kịp.

Một đôi tình nhân trẻ tuổi không có mang theo ô, hai người núp ở dưới một cái áo khoác nam, vừa chạy vừa cười. Tuổi trẻ, thật tốt!

Cô cũng từng trẻ người non dạ như thế nhưng việc đời thay đổi thời gian lùi xa, mái tóc dài, cái cúi đầu yếu ớt, tóc mai vẫn như cũ, cảnh vật mệnh mong trong đôi mắt coi như là đau thương.

"Nhượng Tuyệt. . . . ."

"Anh Từ Mặc, có làm phiền đến công việc của anh không?" Không cần ngừng đầu cũng biết là ai tới, cô hẹn anh ra ngoài. Chung Từ Mặc ngồi xuống vị trí đối diện với cô.

"Nhược Tuyết , không sao. Trong khoảng thời gian này em làm sao vậy? Giữa chúng ta thật không nên khách sáo như vậy! Lời nói của mẹ anh em không nên để ý làm gì. Mẹ là mẹ, anh là anh." Chung Tử Mặc có kiên định không đổi trong lời nói của mình. Đúng vậy là kiên định. Anh chưa bao giờ kiên định như vậy, anh chỉ muốn chăm sóc cô mà thôi, chẳng lẽ không được sao?

"Anh Tử Mặc, em hôm nay hẹn anh ra ngoài, có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ." Tay nắm thật chặt muống cà phê, lòng bàn tay Nhược Tuyết đỏ mề. Cô rất xấu, cô thật là xấu, vẫn muốn tốt cho người đàn ông đối xử tốt với cô nhưng cô lại lợi dụng anh. Cho nên hẹn anh ra ngoài, bởi vì bên cạnh cô không có người nào đáng tin cậy, cô suy nghĩ hai ngày chỉ có thể nhờ anh giúp cô kí đơn đồng ý giải phẫu.

Cô thật ích kỉ, rõ ràng không muốn tiếp nhận tình cảm của anh nhưng lại lợi dụng điểm này để giúp cô! Anh Tử Mặc thật sự là một người đàn ông tốt nhưng cô không làm gì được cho anh!

"Nhược Tuyết , em có chuyện gì cứ nói cho anh biết, anh rất vui. Thật rất vui! Về sau có chuyện gì cần anh giúp đỡ, cho anh biết đầu tiên có được không?" Giọng nam dịu dàng vang lên ở bên cạnh, đưa tay tới cầm lấy tay cô.

Ấm áp mà có lực, cô nhìn một chút bàn tay phái nam, không nói gì, cũng không dám lập tức lấy ra.

"Anh Tử Mặc, em . . . ."Nhược Tuyết nhìn bộ mặt nhu tình của người đàn ông, lo lắng trong lòng trở nên rõ ràng , có lẽ cô không nên đẩy anh vào khó khăn.

"Nhược Tuyết , đem chuyện của em nói cho anh nghe có được không? Xin em cho anh một cơ hội để chăm sóc em, có thể làm cho em vui vẻ, cũng là tạo một cơ hội cho em hạnh phúc."

"Thật xin lỗi, anh Tử Mặc. Em không thể tiếp nhận! Thật xin lỗi. . . . ." Thu hồi tay của mình, Nhược Tuyết trong lòng đã quyết định không thể để cho anh giúp đỡ. Bởi vì tình cảm của anh cô không có cách nào báo đáp.

Cô và anh thật không thể nào! Cô tự mình nghĩ biện pháp vậy!

"Nhược Tuyết , em không phải phải khẩn trương, là anh rất nóng vội rồi! Anh nên để cho em có nhiều hơn thời gian suy tính." Chung Tử Mặc cảm giác mình làm cho cô sợ. Nhưng trong khoảng thời gian này tới nay cô luôn trốn tránh, không gặp anh làm cho lòng anh càng không thể xác định.

"Anh Tử Mặc, em còn có việc đi trước, thật xin lỗi, hại anh tới đây một chuyện."Nhược Tuyết trong lòng hỗn loạn, không muốn tiếp tục ở chung nữa, chỉ muốn nhanh lên một chút lúc này rồi đi thôi, chỉ muốn đến một nơi an tĩnh để cho chính mình suy nghĩ một chút.

Lương Úy Lâm, tại sao, tôi vừa định muốn bắt đầu cuộc sống mới, anh lại như âm hồn không tiêu tan bám theo tôi? Tại sao? Đôi tay không tự chủ sờ cái bụng nhỏ, ý nghĩ khổ sở cô chợt muốn khóc.

"Nhược Tuyết , không phải có chuyện muốn anh giúp một tay sao?" Chung Tử Mặc kéo tay Nhược Tuyết tay không để cho cô đi.

"Anh Tử Mặc, thật xin lỗi. Thân thể em bỗng nhiên không thoải mái chuyện cũng không gấp, hôm nào chúng ta nói tiếp có được không?"Nhược Tuyết không dám nhìn thẳng Chung Tử Mặc, cô vốn không phải là người hay nói dối. Cô sợ về mặt của mình bán đứng.

"Nhược Tuyết , anh đưa em trở về." Sắc mặt cô tái nhợt khiến Chung Tử Mặc không thể miễn cưỡng cô nữa.

"Không cần, em có thể tự mình trở về! Anh Tử Mặc, anh đi trước đi!"

"Nhược Tuyết , để anh đưa em về!"

"Anh đưa đến đầu đường chung cư cũng được rồi." Cự tuyệt sao đây? Một người đàn ông như vậy không đành lòng nói nặng lời.

***

Có lúc, trong đời gặp lại, hẳn là bắt đầu đi.

Mưa đã tạnh, Nhược Tuyết đứng ở ven đường lẳng lặng chờ Chung Tử Mặc lấy xe từ bãi đậu ra. Sau cơn mưa gió nhẹ thổi mái tóc dài của cô, một vài sợi theo cơn gió nghịch ngợm áp vào gò má xinh đẹp, Nhược Tuyết đưa tay phát sợi tóc, chỉ trong nháy mắt đó, chiếc xe thể thao màu đen xinh đẹp không phát ra âm thanh, im lặng dừng ở ven đường.

Sau đó cô không tin được mà tròn mắt há miệng lên, người đó cô cho rằng đời này sẽ không gặp lại nữa nhưng cứ như vậy mà ở trước mắt cô.

Cô không ngờ đến, thật không ngờ rằng bọn họ lại gặp ở chỗ này...Không thể buông tay! Là tình cờ hay có chủ ý không quan trọng nữa. Chỉ là đến quá nhanh làm cho cô không kịp ứng phó, chỉ có thể đứng sững sững ở nơi đó không nhúc nhích, muốn hận đến tận xương tủy cái người đang từng bước từng bước tiến lại gần cô.

Nếu như cô còn lí trí nên lập tức quay đầu nhưng không thể được! Một điểm hữu dụng cũng không có! Bàn tay cô ướt đầm mồ hôi, hai chân như đeo chì không cách nào xê dịch được.

Anh đang bước gần đến cô chợt dừng lại, ánh mắt sắc bén thâm trầm nhìn vào đôi mắt quen thuộc của cô.

Thời gian ngưng lại, thế giới biến mất.

Rõ ràng khoảng cách của bọn họ chỉ là vài bước chân, nhưng trong mắt cô bọn họ tựa như cách xa vạn dặm không thể chạm đến. Thân thể có gần hơn nữa thì như thế nào? Khoảng cách đó không thể kéo gần lại!

Bọn họ sớm đã không còn quan hệ gì, đêm đó đã phui sạch tất cả.

Thuyền đi trên nước không dấu vết.

"Nhược Tuyết , thế nào? Lên xe chứ?" Chung Tử Mặc lái xe ra ngoài nhìn thấy Nhược Tuyết đứng ở nơi đó, bên cạnh cô là một người đàn ông cao lớn. Khí chất như thế người ta không muốn chú ý cũng không được, không chỉ là anh mà người qua đường cũng bị mê hoặc bởi người đàn ông xuất hiện ở ven đường.

Thật sự là quá chói mắt, vóc người cao lớn, ngũ quan khắc sâu, nhất là cặp mắt đen lạnh nhạt kia, cả người tản ra phong thái đầy lạnh lẽo, còn không nói một lời, thậm chí ánh mắt cũng không rõ, lảng lảng tỏa ra khí thế cường đại, làm cho người ta không tự chủ được muốn thuận phục ở dưới không dám động dậy tí nào.

Anh ta cùng Nhược Tuyết cứ như vậy đứng ở nơi đó, không nói lời nào cũng không có bất luận hành động gì, nhưng người khác nhìn thì giống như một bức tranh xinh đẹp. Nhược Tuyết , cùng người đàn ông này có quan hệ gì đây?

"Nhược Tuyết , em có quen vị tiên sinh này không?" Anh gọi cũng không làm cho Nhược Tuyết nghe thấy nên anh xuống xe đi tới phía sau cô nhẹ giọng nói.

"Chúng ta không quen. Anh Tử Mặc thật xin lỗi để cho anh chờ lâu." Chung Tử Mặc đi đến rút cuộc Nhược Tuyết cũng thu hồi ánh mắt hốt hoảng của mình không biết làm sao, thấp con mắt, xoay người không có chút lưu luyến.

Vốn là không nên gặp lại, tình cờ gặp thì sau đó nên tránh đi. Bọn họ vẫn là người xa lạ.

"Không quen? Lãng Nhược Tuyết , em thật đúng là khiến cho anh giật mình!" Tâm lạnh lẽo. Không quen? Anh trong cảm nhận của cô chỉ là một người không quen biết? Lương Úy Lâm cười lạnh ra tiếng.

Người phụ nữ này, quả nhiên có thể!

Nghe được tên của mình từ trong miệng anh gọi ra, Nhược Tuyết dừng một chút, chỉ là một chút mà thôi, sau đó kéo cửa xe Chung Tử Mặc ra nhấc chân phải ngồi vào, âm thanh như ác mộng đó lần nữa vang lên làm chân cô như đông cứng lại: "Thế nào? Có can đảm mang thai con anh, lại không có can đảm đối mặt với anh sao?"

Lí trí trong nháy mắt đã hoàn toàn biến mất! Cô không thể động dậy nữa, đôi môi cắn chặt rịn ra tia máu! Anh biết rồi, anh làm sao có thể biết?

Người bị dọa sợ không chỉ có mình cô, Chung Tử Mặc sắc mặt cũng trắng bệch, người đàn ông này đang nói cái gì? Nhược Tuyết có đứa bé của anh ta sao? Chẳng lẽ những năm Nhược Tuyết biến mất là có liên quan đến người đàn ông này?

Lương Úy Lâm đi tới trước mặt cô, đưa tay ép buộc nâng mặt của cô lên.

Cảm giác bị áp bức cường đại, để cho cô khôi phục lại tinh thần, nhìn vào đôi mắt lạnh như hàn băng kia, không ngăn được tầm mắt bén nhọn, cô cúi đầu. Vô dụng, thật vô dụng. Cô đối với anh trừ hận còn cảm thấy sợ hãi!

Đúng vậy, người đàn ông như Lương Úy Lâm trên đời này có bao nhiêu người có thể ngăn cản ánh mắt của anh? Huống chi cô cũng chỉ là một con kiến nhỏ mà anh chỉ tùy tiện vờn về qua lại mà thôi.

Nhưng tại sao anh lại xuất hiện trước mặt cô, đoạt lấy riêng tư của cô? Anh không phải chính miệng nói để cho cô tự do sao? Hiện tại là như thế nào?

Chẳng lẽ vì đứa bé trong bụng cô sao? Không thể nào! Bọn họ tách ra lâu như vậy, tại sao anh biết trong bụng cô là đứa bé của anh? Anh tự tin quá rồi, Lương Úy Lâm! Trên đời này không phải chỉ có một mình anh là đàn ông!

Nhưng anh không biết cô đã thay đổi, không còn là Nhược Tuyết trước kia đối mặt anh nữa, người ta nói không muốn là được nhưng cô muốn có dũng khí, muốn sống cuộc sống của mình, không muốn có bất kì liên hệ nào với anh.

Cô cuối cùng không phải là một cô gái không biết gì cả, không có ảo tưởng gì với người đàn ông cường đoạt thân thể mình nữa, tiếng súng đi qua, cô quyết tâm muốn cắt đứt với anh.

"Thật xin lỗi, không phải con của anh" Cô gương mặt nhìn về anh. Hơn nữa cô không có ý định bỏ đứa bé, nhưng cái này không cần thiết phải nói với anh.

Bởi vì mang thai cầm của cô trở nên mượt mà, ngũ quan ngưng ngừng giờ trở nên thanh thuần, đầy ý vị kiều mỹ.

Cô như vậy lại khiến Lương Úy Lâm say đắm!

“Em làm anh phải giật mình đó, không phải của anh? Không ngại anh làm lần nữa?” Đối thoại vô sỉ như vậy vang lên ở đường phố. Lương Úy Lâm lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, một hồi lâu, đôi môi nhàn nhạt nâng lên.

Người phụ nữ này lần này gặp lại, thế nào lại không như trước nữa.

"Lương Úy Lâm, tôi không có vô sỉ như anh! Lúc nào cũng có thể động dục được! Nếu như không có chuyện gì khác, xin buông tay, chúng tôi muốn đi." Mạnh mẽ đề sợ hãi trong lòng xuống, Nhược Tuyết tỉnh táo ra tiếng. Cô không thể bị anh uy hiếp nữa, cũng không muốn cùng anh có bất kỳ tiếp xúc thân thể, cô không muốn anh chạm vào cô.

"Vị tiền sinh này, làm phiền anh buông tay cô ấy ra được không? Nếu cô ấy không muốn nói với anh vậy thì không nên miễn cưỡng cô ấy." Dám nói chuyện như vậy với Lương Úy Lâm không có nhiều người lắm, mà Chung Tử Mặc có thể có dũng khí như thế thật đáng khen! Đáng tiếc dũng khí của cậu ta dùng không đúng chỗ.

"Chung tiền sinh, đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, anh không có liên quan!" Lương Úy Lâm chỉ liếc mắt mà thôi hai hộ vệ cao to không biết từ đâu chui ra, ngăn cản Chung Tử Mặc.

"Anh . . . . Các người muốn làm gì?" Chung Tử Mặc không nghĩ tới người đàn ông này lại biết anh! Nhưng anh khẳng định không hề biết người đàn ông này, dù người đàn ông này chính là ông chủ của công ty bọn họ, nhưng lúc chưa bao giờ tới công ty dò xét, Chung Tử Mặc không biết cũng là chuyện bình thường.

Càng làm cho Chung Tử Mặc kinh ngạc hơn nữa không phải người đàn ông kêu mấy người này ngăn cản anh, anh có ngu cũng biết cái vật thô sấp bên hông là cái gì! Trời ạ, Nhược Tuyết rút cuộc là chọc phải người nào? Người đàn ông này, rút cuộc có lai lịch như thế nào?

"Câm miệng!" Lương Úy Lâm chỉ cần một cái ánh mắt thì có thể làm cho người ta phải im lặng nhưng hôm nay anh lại phải nói hơn một câu chứng minh anh đã không còn bình tĩnh.

"Lương Úy Lâm, ban ngày ban mặt anh muốn làm gì? Buông anh Tử Mặc ra! Anh ấy không có liên hệ gì với anh." Nhược Tuyết nghĩ kéo tay của anh ra, tuy nhiên không kéo được nửa phần. Chỉ có thể ngược đầu cố gắng nhìn thẳng vào mắt của anh. Có sợ cũng phải làm!

"Cậu ta không có liên hệ với anh? Vậy có quan hệ tới em sao?" Anh dùng lực lõi cánh tay mềm của cô, thậm chí ác liệt không để ý cô kêu lên, đem lấy cả người cô kéo đi, khóa lại trong tay của mình. Dám vì người đàn ông khác nói chuyện? Vậy thì cô có can đảm gánh chịu hậu quả.

"Chúng ta không có quan hệ gì hết." Cho dù sợ cô cũng phải cắt đứt quan hệ giữa bọn họ.

"Buông Nhược Tuyết ra, tôi là bạn trai của cô ấy!" Tức giận khiến Chung Tử Mặc bỏ quên Nhược Tuyết lại gọi người đàn ông này "Lương Úy Lâm" mà ông chủ của bọn họ không phải là anh sao? Có thể chỉ trùng tên mà thôi? Thật sự có chuyện trùng hợp vậy sao? Không thể nào là cùng một người, ông chủ của Lương thị sao có thể đem hộ vệ tùy thân ra ngoài?

Người đàn ông này thật sự là quá đáng. Quá đáng đến những người qua đường cũng không dám tỏ chính nghĩa. Đầu năm mọi người sao lại như thế?

"Bạn trai?" Lương Úy Lâm hừ lạnh, trông mắt sắc bén mãnh mẽ, ánh sáng tỏa ra ác ý, trầm thấp mà rõ ràng nói: "Cậu biết cô ấy cùng tôi lên giường bao nhiêu lần không? Cậu biết cô ấy dưới thân tôi vui sướng như thế nào không? Trên người cô ấy đều là dấu vết của tôi lưu lại, người phụ nữ như vậy, cậu còn cần không?"

"Lương Úy Lâm . . . ." Nhược Tuyết nằm mộng cũng không nghĩ anh sẽ nói ra những lời như vậy, đối mặt với người đàn ông khác mà nói ra chuyện kia, hộc mắt nóng lên, cảm giác nhục nhã cùng bị thương giống như cái lưới lớn, trói cô thật chặt, cơ hồ muốn cắt đứt hô hấp của cô. Anh thật là quá đáng!

"Làm sao anh có thể ác tâm như vậy?" Hơi sức lập tức như là bị rút sạch rồi, Nhược Tuyết cảm giác hai chân mình như nhũn ra, cô không có dũng khí nhìn Tử Mặc một cái, rất khó chịu!

Người đàn ông này, thật không phải là người! Lần nữa gặp mặt, cũng vũ nhục cô như vậy! Cô làm sao có mặt mũi nào sống trên đời nữa!

"Anh ghê tởm? Thời điểm em thoải mái sao không nói mình ghê tởm!"

"Anh . . . ." Đầu thật choáng váng, cô không có biện pháp nói với anh nữa, loại người như thế này làm sao có thể nói rõ ràng đây!

"Buông tôi ra, các người còn nói như vậy, chúng tôi có thể kiện các người." Chung Tử Mặc biết mình không thể thoát khỏi hai người đàn ông này, không dây dưa nữa nhưng mặt Nhược Tuyết chợt tái nhợt làm cho anh đau lòng, người đàn ông này thế nhưng lại tổn thương Nhược Tuyết, không trách được Nhược Tuyết thay đổi nhiều như vậy!

Ác độc cỡ nào mới có thể hành hạ một người phụ nữ như thế!

"Kiện tôi?" Lương Úy Lâm cười lạnh ra tiếng, "Không bằng, chờ chút hơi sức lo cho chính bản thân mình đi"

"Lương Úy Lâm, anh rút cuộc muốn thế nào?" Nhược Tuyết cho là mình sẽ không ở trước mặt người đàn ông này mà rơi lệ nhưng lúc này không thể không chế được mình!

"Trở về cùng anh." Về phần sau khi trở về muốn thế nào, anh còn không có nghĩ kỹ! Trước tiên đem người mang về rồi hãy nói! Chỉ cần là đồ vật Lương Úy Lâm anh muốn tìm tuyệt đối không trốn thoát được! Cho dù là phụ nữ cũng không ngoại lệ.

"Không thể nào!" Nhược Tuyết không chút nghĩ ngợi, lập tức cự tuyệt lời nói.

"Em nói anh không có khả năng này sao? Vậy em muốn anh xuống tay với cậu ta?" Khóe mắt nhẹ nhàng xẹt qua Chung Tử Mặc, người phụ nữ này nhất định phải ép anh uy hiếp mới được! Nếu cô thích như vậy anh không ngại uy hiếp.

"Anh trả thù còn chưa đủ sao? Tại sao lại quấy rầy cuộc sống của tôi? Tại sao muốn tôi trở về cùng với anh. Lương Úy Lâm có thể không quá đáng như vậy được không? Anh Tử Mặc có thù gì với anh mà anh đối phó với anh ấy?"

Bất mãn trong lòng càng tức giận khiến Nhược Tuyết tạm thời quên mất người đàn ông đang đứng trước mặt cô là Lương Úy Lâm, anh muốn làm gì thì cần gì lý do? Giảng đạo với người đàn ông như thế thật lãng phí nước miếng.

"Cùng anh trở về hay muốn anh một phát bắn chết cậu ta?"

Lương Úy Lâm thật sự không muốn đứng ở chỗ này cho mọi người nhìn.

"Anh dám . . . . ."

"Em biết, không có chuyện gì anh không dám làm." Anh cúi đầu ở bên tai của cô nhẹ giọng nói. "Em xem là tự mình lên hay muốn anh ôm em lên." Sau đó không quay đầu lại, anh ngồi lên xe.

"Nhược Tuyết, em không thể đi cùng anh ta!" Chung Tử Mặc hướng tới Nhược Tuyết la lớn. người đàn ông như vậy sao Nhược Tuyết có thể chịu đựng được?

"Anh Tử Mặc, không có việc gì. Thật xin lỗi!" Cô không có lựa chọn khác. Chỉ có thể nói xin lỗi! Cô liên lụy đến người khác! Lương Úy Lâm rút cuộc anh muốn như thế nào mới cam tâm?

"Nhược Tuyết . . . ." Đến lúc thật sự thấy chiếc xe thể thao màu đen dần dần biến mất trước mắt, hai người đàn ông này mới thả anh ra, sau đó khi anh còn chưa kịp phản ứng hai người kia đã biến mất trong biển người mênh mông.

Nhược Tuyết, em rút cuộc đi nơi nào? Có phải duyên phận của chúng ta chỉ tới đây thôi?

Nhược Tuyết và anh, gặp lại không phải là bắt đầu mà chỉ là càng nhanh tới kết thúc. . .

Mà Nhược Tuyết càng không muốn, cô cùng Lương Úy Lâm tách ra không phải là kết thúc, chia tay đi qua, chuyện cũ mới lần nữa bắt đầu lại. . .

Nhược Tuyết mới vừa chui vào trong xe còn chưa có ngồi xuống, bên hông đột nhiên bị một cổ lực ôm lấy, không nói lời gì mà đem cô kéo vào bên trong xe, giống như bị người ta bắt cóc tống tiền. Cửa xe vừa đóng lại, tài xế ngồi ở phía trước không đợi chỉ thị lập tức lái đi.

"Anh. . . cái người này tại sao lại dã man như vậy?" Nhược Tuyết lấy lại tinh thần, cả người bị Lương Úy Lâm ôm lấy ngồi ở trên đùi, tay của anh thuận thế kéo eo nhỏ của cô.

"Anh chưa bao giờ nghĩ mình văn minh, chẳng qua anh dã man như vậy mà em vẫn thích đó không phải sao?" Hơi thở nóng rực nhẹ phả bên tai Nhược Tuyết. "Lương Úy Lâm, anh buông tay á!..." Khi cô liều mạng giãy giụa trong ngực anh, cô không có cách nào tiếp nhận việc anh làm ra những hành động thân mật đó với cô. Cô thật không muốn cùng anh dây dưa thân thể, sau khi anh đã từng đối với cô như thế.

"Đừng động." Lương Úy Lâm trầm giọng cảnh cáo, thân thể ma sát để làm cho anh đã bắt đầu có phản ứng. Chết tiệt, người phụ nữ này, chính là yêu tinh, chỉ là ở trong lòng anh uốn éo hai cái mà thôi, khí nóng trong người anh cũng tranh nhau trỗi dậy.

"Vậy anh cũng không cần ôm tôi." Đi theo bên cạnh người đàn ông này nhiều năm như vậy, nếu như cô chưa ý thức được nguy cơ trong lời nói cô thật là hồ đồ. Mà trình độ cảm thụ của người đàn ông này cũng sẽ không quan tâm đang ở đâu có thể trực tiếp phát tình bất cứ lúc nào!

"Em là người phụ nữ của anh, anh cao hứng ôm em thì như thế đó." Cô không hề mãnh liệt cự tuyệt nữa, khiến Lương Úy Lâm cũng không làm khó cô nữa mà vui mặt vào làn tóc thơm mát của cô, không nói gì thêm!

"Lương Úy Lâm, tôi nói rồi, buông tôi ra." Tạm thời thỏa hiệp không có nghĩa là cô sẽ giống trước đây mặc anh muốn làm gì thì làm, nhưng tại sao thánh giác của anh có thể thấp như vậy để cho cô dễ dàng rút súng lục từ bên hông anh ra? Khẩu súng màu bạc lúc đèn xe chiếu vào nổi lên thứ ánh sáng xa xôi.

"Tư thế cầm súng có tiến bộ, không sai chính là như vậy. Nhưng mà đối với kẻ địch, về mặt không được không quá quyết như vậy, rất dễ bị người khác đoán được mà sẽ hòa nhau mất." Người đàn ông này đối mặt với họng súng thế nhưng gương mặt lại có vẻ như không có gì? Anh tuyệt nhiên không để ý cô đang cầm súng chĩa vào anh.

Tròng mắt đen nhánh mang một vẻ lạnh lùng, anh thật không quan tâm!

"Lương Úy Lâm, anh nghĩ tôi không dám nổ súng sao?" Nhựt Tuyết ép buộc mình tỉnh táo lại, nhưng không được! Tay của cô run lên.

"Anh hiểu rõ em dám, nổ súng đi!" Trên mặt vẫn là vẻ không hề sợ tí nào, giống như chết căn bản đối với anh không đáng nhắc tới. Người như bọn anh không phải sinh mạng đáng trân trọng sao? Tại sao lại không hề để ý?

Cô không phải đã từng bắn anh bị thương sao? Đương nhiên có thể dừng cảm làm lần nữa? Lần này anh không có ngăn cản cô? Anh ngược lại muốn cô làm cho anh bị thương lần nữa!

"Lương Úy Lâm, anh tự tin như vậy sao?" Nhựt Tuyết cười khò: "Tôi không thể giết anh nhưng tôi có thể giết chính mình." Súng trong nháy mắt đã chia vào đỉnh đầu của cô, chẳng lẽ cô không trốn thoát được số mạng này sao? Cô không muốn dây dưa với anh nữa, thế nhưng anh lại không thả cô đi?

Đã như vậy, vậy không bằng để cho cô chết đi! Tất cả cũng sẽ kết thúc!

Khoảnh khắc tay cô muốn bóp cò súng không ai biết Lương Úy Lâm làm thế nào có thể đoạt được súng từ trong tay cô, đồng thời Nhựt Tuyết cũng thuận thế mà té vào trong ngực anh, bất tỉnh.

Dọc đường đi anh cứ như vậy ôm cô. Tròng mắt đen lãnh khốc lảng lảng nhìn cô đang ngủ mê man, chỉ nhìn như vậy lại có thể khiến tâm tình anh bình tĩnh lại.

Lăng Nhựt Tuyết, em đúng là khắc tinh của anh!

**

Trong phòng ngủ an tĩnh, âm thanh hô hấp cũng có thể nghe thấy được.

"Tại sao cô ấy vẫn chưa tỉnh lại?" Lương Úy Lâm ngồi ở bên giường nhìn vào người đang ngồi ở trên ghế sa lon đang suy nghĩ sâu xa, Nghiêm Quân Hạo.

"Điều này phải hỏi cậu rồi! Sao lại ra tay nặng như vậy chứ!" Nghiêm Quân hạo nhếch môi cười. Xuống tay thật là hung ác, phía sau cổ có vết tím!

"Đứa nhỏ. . . ." Không có tâm tình cùng cậu ta cười ha ha, anh chỉ quan tâm cái này! Anh không muốn ra tay nặng như vậy nhưng cô dám dùng súng suy nghĩ kết liễu mình, làm cho tim anh trước nay chưa từng khấn trương như vậy, cô làm cho anh nhớ tới tiểu Ngũ, em gái anh cũng như thế mà rời xa anh.

Một khắc kia điều duy nhất anh có thể làm là không để cho chuyện đó xảy ra, bất luận như thế nào, anh không gánh được hậu quả này. Cho nên sức lực trên tay mới mạnh như vậy!

Một người đàn ông khỏe mạnh chưa hẳn chống đỡ được lực nắm đấm của anh huống chi một thân thể mảnh mai như cô? Đừng nói trong bụng còn có đứa bé.

"Đứa bé phát triển tương đối chậm, phương diện khác đều bình thường. Tăng cường dinh dưỡng hậu kì để có thể theo kịp tốc độ phát triển cơ thể của thai! Chủ yếu là người mẹ phải vui vẻ. Nếu như cô ấy không muốn đứa bé này vậy sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến mọi mặt của đứa bé. Lâm, cậu định làm gì?" Nghiêm Quân Hạo nói xong giọng điệu trở nên nghiêm túc.

Trước đây, anh cảm thấy Nhựt Tuyết cho dù không thích cậu ta nhưng ít nhất cũng không phải hận, hận cha của đứa bé, một lòng muốn phá bỏ nó. Nếu như trong lòng không có hận, có người phụ nữ nào nhẫn tâm vứt bỏ sinh mệnh nhỏ nhoi trong bụng mình? Nhựt Tuyết thiện lương như vậy chắc chắn sẽ không.

"Đứa bé nhất định phải được sinh ra" Lương Úy Lâm buông tay cô ra đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nhìn này bóng đêm thâm trầm, nhắm mắt lại. Cô lại dám tự mình phá bỏ đứa con của anh? Người phụ nữ này, anh thật sự đã xem thường cô rồi! Chỉ là anh lại hi vọng xa vời cô hiện tại hận anh như thế sao có thể muốn sinh con cho anh?

Thật ra thì đối với anh đứa bé cũng xa lạ, khi anh vạch sẵn cho mình cuộc sống, kết hôn, sinh con trước nay chưa từng có dự định như vậy.

Nhưng giờ phút này tất cả lại hiện hữu! Người phụ nữ này không muốn đứa bé của anh đến như vậy sao? Anh càng muốn cô sinh ra!

"Lâm, làm sao cậu không cẩn thận như vậy? Nếu như không phải mình vừa vặn gặp em ấy, cái người này cậu cũng không được làm cha đâu!" Nghiêm Quân hạo ra tiếng.

Anh vẫn đúng hạn gửi cho cậu ta thuốc tránh thai không có tác dụng phụ được nghiên cứu ở Lương thị, làm sao lại không cẩn thận dính phải đây? Chẳng lẽ thuốc tránh thai mất tác dụng? Nhựt Tuyết có uống đúng thời gian không?

Lý do thế nào cũng không thể hiểu rõ! Nếu đúng như vậy thì sớm đã xảy ra rồi, sẽ không chờ đến khi bọn họ rời nhau mấy tháng sau mới có chuyện được!

"Cái này tôi cũng muốn biết! Không bằng chúng ta tìm hiểu một chút!"

Lương Úy Lâm là ai? Sau khi nhận được điện thoại của Nghiêm Quân Hạo, gương mặt tỉnh táo giống như bị người ta hung hăng tát một cái vô cùng khó

chịu! Đứa bé lại là kết quả của đêm đó!

Anh lập tức chạy về nước, sai thủ hạ điều tra chuyện này! Sau lưng anh lại có chuyện này làm sao anh có thể dễ yên!

Ngay từ lúc anh vẫn còn ở trên thuyền cơ, kết quả đã có rồi. Chỉ là anh trước muốn đem cô trở về thôi.

Cô đang ở đâu?

Xuyên qua tấm mắt mờ mịch, Nhược Tuyết chậm rãi chống đỡ thân thể lên, nhìn xung quanh mình.

Cách bài biện quen thuộc, mùi vị quen thuộc, cảm xúc quen thuộc, còn có cái cửa sổ sát đất mà cô rất thích... cô sao lại trở về tới đây?

Cô đã ở nơi này sáu năm, tại sao lại trở về? Lương Úy Lâm, là anh, là ác ma, trên đường mãnh mẽ ép cô đi.

Nhưng cô rõ ràng muốn chết mà? Tại sao lại về đây? Ý thức của cô sau cùng chỉ là một trận đau đớn sau lưng rồi cái gì cũng không nhớ.

Chỗ cổ tay có băng bó nhắc nhở cô vẫn sống, có người nào truyền dịch cho cô? Có phải đứa bé bị Lương Úy Lâm mãnh mẽ lấy được? Anh là người vô tình như vậy sao có thể để cho đứa bé tồn tại? Đặc biệt cô lại là người mang thai nó?

Nhưng bụng cô không có gì thay đổi?

Cô vén chăn lên bước xuống giường, mở cửa phòng ngủ ra, đường đi thật dài, trừ ánh sáng chiếu bên ngoài, một mảng yên tĩnh.

Tại sao không có ai ở đây? Biệt thự là nơi cô quá quen thuộc rồi nếu như không có ai ở đây cô có thể rời đi?

Cô cẩn thận đi đến khúc quanh chỗ cầu thang, đi xuống! Lầu ba, lầu hai, sau đó cô nghe được âm thanh, cũng thấy phòng khách rộng lớn có mấy người đang đứng ở đó, hộ vệ, A Cánh còn có Bill, có ba hộ vệ biệt thự, bọn họ đều ở đây, về mặt lạnh lùng, giữa phòng khách có một người đang quỳ, cúi đầu lời nói đầy thương xót... âm thanh kia hẳn là của vú Lâm?

Sau đó cô nhìn thấy Lương Úy Lâm, anh lẳng lặng ngồi ở chỗ đó không nói lời nào, mà Nghiêm đại ca sao lại ở đây? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Vú Lâm làm sai chuyện gì sao?

"Thiếu gia, thật xin lỗi, tôi không cố ý! Thật xin lỗi..." Nước mắt vú Lâm chảy xuống. Bà thật không cố ý! Nhưng lão gia giao cho bà sao có thể không làm chứ? Bà chết cũng không sao nhưng năm đó tính mệnh con trai do thiếu gia cứu về, bà sống đã lâu đã đủ rồi.

Thì ra lúc từ Zurich trở lại, Lương Ngạo Vũ lên tìm vú Lâm, yêu cầu bà đổi thuốc tránh thai của Nhược Tuyết vẫn đang dùng đi, cho nên cô mới mang thai được.

Lương Úy Lâm vẫn còn lau súng ở trong tay của anh, nét mặt không có ý muốn nói chuyện, hình như đang đợi cái người đã làm ở Lương gia mấy chục năm, vú Lâm, chờ bà chủ động nói hết mọi chuyện.

Lương Úy Lâm không thể chấp nhận việc bị người bên cạnh phản bội, dù là vú Lâm người đã từng một tay nuôi nấng tiểu Ngự. Không có người nào dưới mắt anh có thể làm những chuyện không thể lưu tình như vậy.

Một hồi lâu, Lương Úy Lâm thu lại súng, bình tĩnh mở miệng: "Nói xong rồi hả?"

"Thiếu gia, van cầu cậu. . . . . Bỏ qua cho con trai của tôi." Vú Lâm không muốn vì mình cầu cạnh, nhưng bà không đành lòng để con trai cùng chịu tội. Con trai của bà, bây giờ đang làm việc ở Lương thị, nếu làm ra chuyện này thiếu gia sẽ đem nhốt cô tận góc, làm sao có thể giữ lại họa được? Dù là con trai của bà đối với Lương Úy Lâm không có nửa điểm uy hiếp.

"Vú Lâm, bà ở bên cạnh tôi nhiều năm như vậy cũng đã hiểu, từ lúc bà bắt đầu làm chuyện này nên nghĩ sẽ có một ngày, cầu xin tôi cũng không có ý nghĩa." Lời nói vô tình đánh vào lòng người.

"Thiếu gia. . . . ."

"Lương Úy Lâm, làm sao anh có thể lạm sát người vô tội như thế?" Nhược Tuyết cũng không nhịn được nữa, từ trên lầu chạy như điên xuống.

"Tiểu thư. . . . ." Vú Lâm không nghĩ tới Nhược Tuyết có thể trở lại?

"Vú Lâm, bà đứng lên đi!" Cho dù biết vú Lâm lên đem đổi thuốc của cô nhưng đối với sự quan tâm chăm sóc bao năm của bà, Nhược Tuyết hận không đứng lên được.

"Tiểu thư là tôi đã có lỗi với thiếu gia, không thể trốn tránh được, tôi không thể" Vú Lâm cúi đầu không muốn đứng dậy.

"Nhược Tuyết, em ngồi xuống trước được không? Thân thể của em không tốt, không nên kích động như thế." Nghiêm Quân Hạo ngồi trên ghế sa lon lên tiếng nói. Mà Lương Úy Lâm vẫn không lên tiếng đang nhìn cô.

Anh là người nào chứ? Lại không biết cô đang đứng ở cầu thang sao? Anh cũng là cố ý để cho cô nghe xong hết! Mà cô quả nhiên như anh dự liệu sẽ

chạy xuống cầu cạnh vì người khác.

“Lương Úy Lâm, tại sao anh lại như vậy? Vú Lâm có lỗi, nhưng không đáng phải chết!” Mạng người có thể tùy tiện lấy ra uy hiếp sao?

“Vậy em muốn thế nào?” Ánh mắt Lương Úy Lâm ý muốn bảo A Cánh và mọi người còn có vú Lâm đều lui xuống, Nghiêm Quân Hạo sờ mũi một cái, đứng lên đi ra ngoài, giữa bọn họ giống như có chuyện muốn nói! Anh không cần lên tiếng vào lúc này.

Lương Úy Lâm an tĩnh nhìn cô, vẻ mặt của anh rõ ràng an tĩnh như vậy, lại làm mang đến áp lực cường đại chưa bao giờ có, bên trong phòng không khí rơi vào trầm mặc.

Ai cũng không nói lời nào, không có bất kì động tác nào, ngay cả tiếng hít thở lúc này cũng trở nên dư thừa.

“Những lời này tôi nên hỏi anh, là anh muốn như thế nào, rõ ràng chúng ta đã không còn bất kì quan hệ nào rồi, tại sao còn ép tôi trở lại? Tôi không phải là đồ vật riêng tư của anh, muốn gì được đó, tùy tiện chà đạp! Tôi là người, là một người đang sống sờ sờ...” Ân hận đã lâu, oán khí vào lúc này bộc phát.

“Không có quan hệ? Trong bụng em không phải có con của anh sao? Lãng Nhược Tuyết em lại dám phá bỏ? Lạ gan cũng không nhỏ!”

“Tại sao tôi phải sinh con của anh? Cái người này là ma quỷ, tôi hận anh chết đi được!” Tâm tình lại bị kích động lần nữa, Nhược Tuyết xoay người tiện tay bắt được cái gì liền hướng trên người anh mà ném, anh như cũ đứng ở nơi đó bất động, cho đến khi cô không còn hơi sức để ném được sau đó ngồi dưới đất khóc.

Lương Úy Lâm, tại sao còn muốn cho em gặp lại anh? Tại sao?

“Lãng Nhược Tuyết, em nghe kĩ cho anh! Chuyện của vú Lâm anh có thể không truy cứu nữa, nhưng từ giờ phút này trở đi, không cho phép em bước ra khỏi cửa một bước, cũng đừng nghĩ muốn phá bỏ đứa bé. Bằng không, đừng nói là vú Lâm, bao gồm cả nhà Chung Tử Mặc, tất cả những người có liên quan tới em, anh sẽ không bỏ qua cho ai!” Ngồi chồm hồm xuống, nâng lên cằm của cô, anh hung hăng để lại lời nói, sau đó cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Trong phòng khách rộng lớn vắng lặng chỉ còn có mình cô. Trận này trong lúc giằng co, cô lại thắng. Khi ở cùng anh cô vẫn luôn là người thua, chỉ có lần này, có thể xem là thắng. Nhưng cảm giác thắng này thật không tốt. Bởi vì cô lần nữa lại mất tự do! Cô lần nữa bị anh giam cầm.

Lương Úy Lâm có phải những ai có liên hệ với em, anh đều không bỏ qua? Vậy anh có tính là anh có quan hệ với em, tại sao anh lại bỏ qua chính anh?

Đứa bé? Anh lại muốn đứa bé này? Thật là chuyện buồn cười! Lương Úy Lâm cũng muốn đứa bé này!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Yêu hận có xa lắm không?

editor Cát

Lần nữa bị giam cầm, cô cũng không cảm thấy khó chịu. Bởi vì cuộc sống đã thành thói quen, nhưng cô lại không thích vú Lâm bụng những thứ an thai bổ khí gì đó tới cho cô ăn.

Đối với đứa bé này, cô thật không có biện pháp để yêu thương nó. Cô căn bản cũng không muốn nó!

Kể từ đêm hôm đó đi qua, ban ngày trong biệt thự cô không thấy anh, cũng tốt cô thật không muốn gặp anh. Nhưng buổi tối thì lại là thời gian khó khăn.

Mặc kệ cô phản kháng mãnh liệt bao nhiêu, anh nhất định sẽ có biện pháp giữ chặt cô! Thân thể cô rõ ràng chán ghét anh đụng chạm, nhưng khi anh dùng thủ đoạn cứng rắn, cô không thể không khuất phục.

Dù không làm được gì nhưng anh lại muốn ôm cô cùng ngủ. Cuộc sống như thế cô thấy quá đủ rồi! Tại sao phải có đứa bé? Tại sao? Nhược Tuyết cảm giác mình muốn điên rồi!

Đặc biệt bởi vì nghi ngại hợp lý bụng của cô càng ngày càng lớn, bảo bảo trong bụng qua máy theo dõi càng rõ ràng, thường xuyên làm cho lòng cô có cảm giác, cô cố gắng kháng cự...

Cô không muốn ở nơi này nữa, cô không muốn gặp lại Lương Úy Lâm.

Vì vậy cô không nghe lời không chịu ăn, tính khí ngày càng hư! Có lúc vú Lâm bùng lên giận đó cô vội đẩy hết xuống đất. Vú Lâm không nói gì chỉ thu thập hết rồi bùng lên chén khác.

Tình cảnh như vậy khiến Nhược Tuyết hận chính mình! Vú Lâm có lỗi gì tại sao cô muốn giận lây sang người khác? Hại cô như thế này là Lương Úy Lâm, cô phải phát tiết trên người anh mới đúng.

Vì thế nén lệ bùng chén thuốc lên uống, nhưng tình cảnh như vậy không ngừng tái diễn. Nhược Tuyết cảm giác mình sắp hỏng mắt.

Nhưng người đàn ông kia giống như không muốn để ý tới cô, cứ mặc cho cô náo động như vậy.

Phía ngoài là những ngôi sao sáng rực rỡ, nhưng cô không thể nào bước ra khỏi cửa chính.

Đang ngủ nhưng cảm giác muốn ngồi dậy, Nhược Tuyết đứng ở cánh cửa sổ sát đất sững sờ nhìn ra bên ngoài. Không nói một lời. Cho đến khi đứa nhỏ trong bụng cảm giác hình như mẹ không vui, đưa chân nhúc nhích, đập nhẹ.

“Nhược Tuyết chúc mừng em! Bảo bảo trong bụng đã lớn, tới tháng này có thể thai nhi đã phát triển hoàn toàn. Xem ra Lương Úy Lâm làm rất tốt.”

Bảo bảo động đậy khiến Nhược Tuyết nhớ lại sáng hôm nay đi khám thai như thường lệ, gương mặt Nghiêm Quân Hạo cười nói với cô.

Cô không muốn đứa bé này có thể làm gì đây? Nó từng ngày lớn lên trong bụng cô! Nhưng nó không biết mẹ nó không cần nó! Đứa bé đáng thương.

“Mẹ không có cách nào, thật không có.” Lão đạo ngồi vào ghế sa lon, Nhược Tuyết mắt tròn xoe nhìn. Cô không có cách nào để thích đứa bé này.

“Tiểu thư, cô ăn một chút đi có được không?” Thời gian vào lúc trà chiều, vú Lâm luôn đứng giờ như vậy.

Chén cánh có mùi thơm nhẹ được đặt trên bàn trà trước ghế sofa, vú Lâm nhẹ giọng nói. Tiểu thư không biết bị cái gì kích thích, tại sao rời xa cậu chủ một thời gian sau khi trở lại liền thay đổi thành như vậy? Chẳng lẽ phản ứng khi mang thai khiến một người có biến hóa lớn như vậy? Có thể nói là hoàn toàn thay đổi!

Nhưng lần này tiểu thư giúp bà một ân lớn như thế nào đi nữa bà cũng phải chăm sóc tốt cho cô ấy.

“Vú Lâm, tôi không muốn ăn. Bà đem đi đi!” Nhược Tuyết nhắm hai mắt nói chuyện. Cô không dám mở mắt ra sợ không có cách nào đối mặt với người quan tâm mình khi mình nổi giận.

“Tiểu thư, cái này không được, thân thể của cô cần ăn nhiều một chút, bằng không thời điểm sinh sẽ chịu khổ! Cậu chủ giao phó nhất định phải cho cô ăn mới có thể đi!” Vú Lâm kiên nhẫn khuyên.

“Tôi không muốn ăn, mang đi đi... mang đi đi...” Vừa nghe đến người đàn ông kia, tức giận từ đáy lòng vọt lên, ép cô kêu to, giọng nói phản hận vang lên.

Cô điên cuồng lấy gối ném xung quanh. Chỉ một động tác, chén trên bàn rơi xuống thảm lông dày, rơi đầy mặt đất, gối rời khỏi tay bay về phía đầu giường, bình hoa chia năm xẻ bảy tan nát dưới đất.

“Tại sao? Tại sao lại đối với tôi như vậy, tôi rốt cuộc đã làm sai điều gì?” Uất ức cùng với không cam lòng như nước dâng, trào trào mà đến cô bật khóc, khóc đến khàn cả giọng, nước mắt rơi như mưa, nhưng không cách nào thay đổi câu bị cấm kia.”

“Tiểu thư, không phải như vậy... cô bình tĩnh có được không? Cô không nên cử động, không nên, cẩn thận thủy tinh. Tôi lập tức đi quét sạch sẽ.” Vú Lâm đau lòng nhìn Nhược Tuyết bỗng nhiên nổi đóa, chỉ cần nhắc đến cậu chủ, tâm tình của cô luôn kích động như vậy.

Cậu chủ đối với tiểu thư đã thay đổi rất nhiều, nhưng tiểu thư không có phát hiện. Trong ánh mắt của cậu chủ đã không còn lạnh lẽo mà bởi vì sợ cô lại kích động nên không có trở về.

Nếu như một người đàn ông không thích một người phụ nữ sẽ không làm như thế? Đặc biệt là một người như cậu chủ? Nếu thích một người, mạnh mẽ đoạt lấy có phải không?

“Vú Lâm, vú Lâm...” Mắt thấy vú Lâm muốn đi ra, Nhược Tuyết kéo tay bà lại: “Thả tôi đi có được không? Cầu xin bà, tôi không muốn ở chỗ này, tôi không chịu nổi. Cầu xin bà... bà để cho tôi rời đi...”

Sợi tóc đen dính trên khuôn mặt yếu đuối bất lực, ánh mắt buồn bã khổ sở, người sắt đá cũng không chịu nổi. Tim vú Lâm đau xót, ngồi chồm hổm xuống ôm cô: “Tiểu thư, cô có đứa bé còn muốn đi đâu? Ở chỗ này tình duyên tốt để sinh đứa bé ra có được không? Thân thể cô mới là quan trọng? Cô như thế đối với sức khỏe không có tốt, đừng khóc...”

“Cầu xin bà... vú Lâm tôi thật sự một phút cũng không chịu nổi, tôi không muốn nhìn thấy anh ấy...” Cô ôm vú Lâm khóc đến không kìm chế được.

“Tiểu thư, cô không nên cầu xin tôi! Không cần khóc nữa! Tôi đi ra ngoài lấy đồ dọn dẹp chỗ này” Vú Lâm kéo tay cô ra đứng dậy, tiểu thư cầu xin như thế bà thật không chịu nổi!

Lần này Nhược Tuyết không có kéo bà ấy nữa, khóc thút thít không ngừng được, cô ngồi sững trên mặt đất, nhìn thủy tinh trên sàn hồi lâu... Cô giờ tay chậm chậm cầm một mảnh sứ vỡ, bèn nhón làm chảy máu tay cô, nhưng cô không thấy đau lắm lắm “Chảy máu...” Lặng Nhược Tuyết, em định làm cái

gi?” Lương Úy Lâm hét lớn một tiếng, vội xông tới bắt lấy tay cô ngăn cô tự sát.

Anh hôm nay không có ra khỏi cửa, an vị trong thư phòng, nhìn cô từ máy theo dõi rồi giường, an tĩnh ăn điểm tâm sau đó ngồi trên ban công ngắm người, buổi trưa cũng an tĩnh ăn rồi đi ngủ. Anh cho là cô có thể nhận thức được nhưng mới vừa rồi vú Lâm đi, cô lại bắt đầu!

Anh nhìn cô khóc thút thít, nhìn cô đau đớn, nhìn cô quỳ trên mặt đất xin vú Lâm để cô đi! Cô bị anh bức đến cực hạn, rõ ràng anh đã buông tay để cô đi, cô có thể sống cuộc sống của cô, tại sao lại phải gặp lại? Ông trời ơi tại sao để bọn họ đây đưa lẫn nữa?

“Chủ nhân..” Thuộc hạ của anh hình như cũng không kiềm lòng được, rốt cuộc lên tiếng nói.

“Diệp Phi, người đã từng yêu chưa?” Tên của thủ hạ đó là Hàn Diệp Phi. Chủ nhân đã lâu không gọi tên của hắn rồi, kể từ sau khi tiếp nhận Lương thị, hắn cùng chủ nhân không giống như thời còn nhỏ tự do thân cận với nhau. Giữa bọn họ trừ công việc, quản lý tập đoàn lớn như vậy, lợi ích phân tranh, chủ nhân có thể xử lý được gọn gàng một giọt nước cũng không lọt, lượng công việc rất lớn. Mà điều duy nhất hắn có thể làm là bảo vệ tốt cho chủ nhân.

Nhưng chủ nhân hôm nay không có làm việc chỉ ngồi yên trong thư phòng một ngày, đương nhiên có liên quan đến tiểu thư. Hiện tại ai cũng có thể nhìn ra được, tiểu thư đối với chủ nhân là một sự tồn tại.

Có lẽ bọn họ nên hiểu sớm nếu như không phải chủ nhân không truy cứu chuyện tiểu thư lần trước, cũng không vì chuyện xảy ra ngoài ý muốn với tiểu thư mà buông công việc trở về nước. Dù là cái gì chủ nhân cũng không ngại.

"..... Không có." Hàn Diệp Phi cũng không hiểu tình yêu, bọn họ làm nghề này không cần loại tình cảm mềm yếu này. Nhưng chủ nhân... lại nói ra chuyện tình cảm, ngược lại trầm hơn nặng!

“Tôi cũng không biết.” Lương Úy Lâm mặt mũi nhăn nhó lại. Bản thân thành thật nhất là trước mặt thủ hạ, anh buông nổi lòng của mình trong nhiều năm ra.

Tình cảm đối với anh đã từng không là gì! Giữa cha mẹ có tình yêu mãnh liệt cũng chỉ làm anh xúc động đôi chút nhưng không có cách nào tin mình một ngày sẽ như vậy.

Chưa từng nghĩ tới, anh thích một người phụ nữ vốn tới để chuộc tội! Anh một mực trốn tránh cảm giác này, cho nên anh ép cô đến như vậy, để cô đi thôi!

Bởi vì anh không khống chế nổi tim mình. Chỉ có lúc đêm khuya an tĩnh anh mới phát hiện mình bị hãm quá sâu, sâu đến sợ mất đi, sợ mình chấp nhận, sợ mình sẽ thỏa hiệp.

Anh lại không dám kéo dài chuyện này thực sự chỉ có thể để cho cô không ở trong tầm mắt của anh. Nhưng vừa nghe đến cô có đứa bé nhưng không muốn sinh thì anh rốt cuộc thành thật với lòng mình lần nữa cường ngạnh ép cô trở về.

Nhưng cô không còn sợ anh nữa, cái người không khống chế được mình thích anh! Cô bây giờ hận anh đến tận xương tủy, thế nhưng anh lại không muốn buông tay lần nữa.

Giằng co như vậy, cuối cùng ai là người khổ nhất? Anh không chống đỡ nổi. Ngoài mặt bình tĩnh nhưng nội tâm của anh sớm đã không an?

“Chủ nhân, tiểu thư..” Hàn Diệp Phi nhìn thấy qua màn hình Nhục Tuyết đang cầm mảnh sứ, vội vàng lên tiếng.

Lương Úy Lâm mở mắt ra không nói gì liền chạy vội ra ngoài: “Lăng Nhục Tuyết em thật muốn chết sao! Chết là có thể giải quyết tất cả sao?” Nhìn chằm chằm cô chảy máu, mặt anh biến sắc, lập tức tìm người mang hộp thuốc tới. “Lương Úy Lâm...” Cô mông lung nhìn thấy anh, vội đẩy anh ra. Chạy không khỏi, đứng là chạy không khỏi vận mệnh đùa cợt.

“Không nên nói nữa! Băng bó vết thương trước đi!” Khuôn mặt đáng thương của cô làm cho anh cảm thấy bất lực không có cách nào lớn tiếng. Thì ra anh giờ đã biết, cô bên cạnh anh cảm thấy khó chịu! Nhưng anh làm sao buông tay đây?

A Cánh rất nhanh đem hộp thuốc tới, sau đó lui ra, động tác Lương Úy Lâm nhanh chóng sát trùng vết thương sau đó dùng băng gạc quấn lại. Dịu dàng tỉ mỉ như vậy để cho cô không thể đẩy ra, không cự tuyệt được.

Lương Úy Lâm anh không ngăn cản được cái chết, không được! Nước mắt lại chảy xuống miêng băng gạc, thấm ướt.

Vú Lâm đem đồ lên dọn dẹp sạch sẽ sau đó ra ngoài, trong phòng im lặng chỉ có tiếng nước nở.

“Đừng khóc!” Anh ném miếng băng gạc trong tay xuống, một tay ôm cô vào trong ngực, vừa ra lệnh vừa uy hiếp. Chưa từng ghét nước mắt của cô như vậy. Làm anh phiền não muốn giết người.

Cô cũng không muốn khóc, nhưng không khống chế được mình, làm thế nào?

“Lương Úy Lâm tại sao anh không muốn buông tha tôi?” Hơi thở phái nam quen thuộc làm cho Nhục Tuyết càng thêm thống hận mình. Tại sao xấu hổ như vậy, rõ ràng rất hận tại sao lại té trong ngực của anh mà khóc?

Tại sao? Tại sao? Anh cũng muốn biết! Đã từng, em gái chết đi, thống khổ to lớn cùng thù hận giống như lửa mạnh hừng hực, cơ hồ muốn cắn nuốt lấy

anh, thấy cô làm anh đau khổ, yêu hoặc không yêu, hận hoặc không hận, anh trải qua giấy dựa kéo dài.

Cô tại sao là em gái của hắn ta? Vốn là hận, tại sao lại yêu cô?

"Bỏ qua em? Ai tôi bỏ qua anh?" Anh nhắm mắt lại, tay nhẹ vỗ về mái tóc dài của cô. Mỗi một lần đều êm ái như vậy, mỗi một lần giống như cuốn lấy nỗi tiếc của anh.

Thì ra đây là báo ứng cho anh! Anh lại mắc thù hận mà yêu cô nhưng không được!

"Tôi đã thử qua nhưng không có cách nào. Tôi không có cách nào ở chung một chỗ với anh." Sau khi trải qua chuyện đó cô không thể miễn cưỡng ép mình ở cùng anh, tiếp tục như vậy chỉ làm cô thêm khổ sở. Cô sắp điên rồi!

"Lăng Nhượng Tuyệt, em đã từng thích anh! Em thích đi đâu? Đi nơi nào? Tại sao không thể thích lần nữa? Tại sao? Em nói cho anh biết. . . . ." Anh không biết sao? Dù có thích nhiều hơn thì đêm đó đã biến mất sau khi bị anh bạo hành, bọn họ không trở về được nữa?

"Thích?" Nhượng Tuyệt ở trong lòng anh ngẩn đầu: "Lương Úy Lâm, không có, cũng không còn nữa! Anh bỏ qua cho tôi đi! Tôi không thích anh, vĩnh viễn không thể nào nữa thích anh nữa rồi!"

"Không sao, anh yêu em là đủ rồi." Như vậy có đủ hay không? Lần đầu tiên, Lương Úy Lâm đối với một người phụ nữ mà thỏa hiệp đến mức độ này, có đôi lần chút tha thứ của cô không?

"Lương Úy Lâm, tôi không muốn yêu anh, anh có hiểu không, tôi hận anh. Tôi chỉ muốn rời khỏi anh. . ." Lương Úy Lâm như vậy quá xa lạ! Anh lại nói yêu cô? Người đàn ông như vậy có thể yêu cô?

Yêu cô tại sao lại đối xử với cô như vậy? Tại sao lại bức cô đến giới hạn này? Lương Úy Lâm, anh kêu em làm sao để tin anh đây?

Bọn họ có nói thêm có yêu nhiều thì có lợi ích gì? Giới hạn thấp nhất của hai người đã tới rồi, anh muốn bỏ qua hận để yêu cô, nhưng cô không có cách nào tiếp nhận anh, không có đường lui?

Đây là một con đường không có cách nào đi chung.

Tình trái ngang cuối cùng chỉ là nếm khổ đau!

Khoảng cách giữa hai người không thể vượt qua được. Cô từng đối với anh có ước mơ nhưng anh lại tự tay phá hủy hi vọng cuối cùng của cô. Hiện tại anh lại nói yêu cô, thật quá muộn rồi. Giữa họ đã quá xa, vĩnh viễn không gần nhau được.

"Vậy thì cứ hận tiếp đi. Nhưng đừng nhắc lại rồi đi." Anh nhận định trong lòng sẽ không buông tay.

Được rồi nếu cô muốn hận vậy thì tiếp tục để cho cô hận anh đi!

Làm sao mà không hận? Một cô gái non nớt hồn nhiên như tờ giấy trắng lại bị anh làm cho dơ bẩn, hao tổn tâm cơ vô tình khinh nhờn thậm chí ép cô đến giới hạn cuối cùng. . .

Có thể nào không hận? Đổi lại là anh cũng sẽ hận đến căng rãnh nghiền lợi! Hận đi! Nếu như thế có thể làm cho lòng cô thoải mái nếu hận có thể khiến cho khắc cốt ghi tâm trọn đời khó quên vậy thì hãy hận nhiều một chút. . . Nhiều hơn một chút. . .

"Lương Úy Lâm, anh không hiểu, anh chính là không hiểu. Anh thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho tôi?" Cô ở bên cạnh anh mỗi giây đều là khó chịu. Mỗi ngày ở trong giấc mơ đều thấy cái đêm đầy máu tanh đó, không ngừng cháy, không phải anh mà chính là cô!

"Trừ phi anh chết, anh đã dạy em cầm súng hướng về nơi này mà bắn, chỉ cần anh chết em có thể đi." Anh rút cuộc mở mắt nhìn thẳng vào mắt cô, trong tay đưa cho cô khẩu súng lục tinh xảo. Nếu như cô thật muốn đi vậy thì bước qua xác anh đi!

Nếu so về độ biến thái thì Lương Úy Lâm không thua bất luận kẻ nào!

"Tôi không muốn. . ." Nhượng Tuyệt rút cuộc không nhịn được hét chói tai, sau đó mềm mại ngã xuống.

Phòng bệnh cao cấp lầu cuối bệnh viện.

"Minh nói này Lâm, đây rốt cuộc là chuyện gì?" Nghiêm Quân Hạo nhìn Lương Úy Lâm này giờ không nói gì, mấy ngày trước đi khám thai không có vấn đề gì, tại sao lại có dấu hiệu sinh non đây? Đã có bầu 7 tháng rồi, không thể dễ bị kích động nữa.

Lương Úy Lâm nhìn thân thể mảnh mai nằm trên giường, vẫn không nói chuyện.

"Thân thể của em ấy rất yếu, không thể dễ xảy ra tình trạng như vậy nữa. Hơn nữa tâm tính của em ấy sẽ ảnh hưởng không tốt tới đứa bé. Cậu không cần kích động em ấy nữa có được không? Nếu cậu thật muốn đứa bé này, nếu như cậu thật mong em ấy bình an sinh hạ đứa bé này thì phải nhớ lời mình nói." Đối mặt với tình huống như vậy Nghiêm Quân Hạo không có cách nào cười được.

"Quân Hạo, cậu có biết cảm giác yêu một người là gì không?" Anh nhắm mắt lại, làm bầm thấp giọng hỏi. Không có chú ý đến sắc mặt của Nghiêm

Quân Hạo trở nên cứng nhắc có vẻ không tin, sau đó tiếp tục nói: “Là mình cố gắng làm thế nào cũng không không chế được nội tâm của chính mình, cái loại cảm giác mãnh liệt đó thì ra mình đã hiểu rõ rồi, là lúc hận cũng có thể biến thành yêu. Nhưng đã quá muộn!”

Có lúc hận một người so với yêu dễ dàng hơn nhiều. Ít nhất căm thù đến tận xương tủy có thể có cách để mình phát tiết nhưng yêu. ...Anh thật rất mờ mịt.

Tình yêu cha mẹ chỉ có thể nói là có thể gặp mà không thể cầu! Yêu quá khó khăn và quá khổ.

"Nhược Tuyết, em ấy. . . ." Nghiêm Quân Hạo không biết nên làm sao để an ủi bạn tốt. Nhìn người phụ nữ đang nằm ở trên giường một cái, thật ra thì anh cũng không hiểu yêu là gì, nhưng có thể làm cho người đàn ông như Lương Uy Lâm nói ra lời yêu như vậy, người phụ nữ này thật buồn bình rồi.

“Mình không có biện pháp nào với cô ấy, không có! Mình không muốn làm cho cô ấy rời xa mình nhưng cũng không muốn cô ấy phải khổ sở! Quân Hạo, cậu nói mình nên làm gì?” Rốt cuộc làm sao anh mới có thể bù đắp được tổn thương mà anh đã gây ra, rốt cuộc phải làm gì mới có thể làm cô không căm hận anh nữa?

Người luôn nói nhiều như Nghiêm Quân Hạo thế mà lại trầm mặc, bởi vì anh cũng không biết phải làm sao!

Trăng trong như nước, chiếu sáng khắp nơi! Tơ tình vurun vãi trên đất dọn dẹp thế nào. . .

Lương Uy Lâm nghĩ anh nhất định là đã bị mê muội. Tình đầu đầy trời, anh bắt chợt im lặng.

Có lẽ là sai lầm rồi, sẽ không thể vãn hồi nữa!

**

Nhược Tuyết lần nữa mở mắt trời đất đã ngả chiều.

Cảnh trí xinh đẹp như thế này trừ ở biệt thự còn là nơi nào đây? Lương Uy Lâm là sao chứ? Muốn nhốt cô ở nhà tù khác sao? Cảnh trí có tình xảo hoa lệ thì có ích lợi gì?

Nắm mắt lại cô không muốn mở mắt nhìn cái thế giới này. Nhưng một tiếng gọi dịu dàng làm cho cô không thể giả bộ được.

“Tiểu Tuyết, làm sao con lại ngốc như vậy? Dù con không muốn gặp Uy Lâm cũng phải giữ gìn thân thể của mình chứ! Tại sao lại lấy sức khỏe bản thân mình ra để giã vò?”

Nhan Thanh Uyển ngồi bên giường nhìn về mặt không có chút huyết sắc nào của Nhược Tuyết, thở dài ra tiếng.

Bà không nghĩ tới Nhược Tuyết lại có bầu bảy tháng rồi, hơn nữa trừ bụng đã lớn thì thân thể ngược lại rất gầy. Nhưng tại sao có đứa bé rồi nó cũng không muốn ở cạnh con trai bà đây?

Ngay cả đang ngủ vẫn là bộ mặt khổ sở đau thương. So với Nhược Tuyết trước đây bà thấy hoàn toàn thay đổi? Rốt cuộc có bao nhiêu bi thương?

Đứa con nhà mình sau khi đưa con bé tới đây, cũng không có đi qua xem thử. Hỏi không ra! Chỉ có thể đợi Nhược Tuyết tỉnh lại.

“Di Nhan. . .” Mắt giật giật Nhược Tuyết không đành lòng nhìn Nhan Thanh Uyển như thế khổ sở mở miệng. Nhưng “mẹ” cô không thể nào gọi được từ này.

“Tiểu Tuyết con tỉnh lại là tốt rồi. Có chỗ nào không thoải mái không? Có muốn ăn gì không?” Lo lắng người cũng đã tỉnh lại Nhan Thanh Uyển vội vàng hỏi.

“Di Nhan. . . Con không muốn ăn. Thật xin lỗi, làm phiền di. . .” Nhược Tuyết muốn ngồi dậy, nhưng thân thể quá nặng thế nào cũng không ngồi dậy nổi, Nhan Thanh Uyển vội vàng cầm cái gối đặt ở phía sau đỡ cô tựa vào đầu giường.

"Tiểu Tuyết, không nên như vậy. Chăm sóc con là chuyện di nên làm. Có phải Uy Lâm nhà chúng ta khi dễ con? Nói cho di biết được không?"

"Di Nhan, con không muốn nói. . . ." Rũ mắt xuống, Nhược Tuyết không muốn nói về người đàn ông kia, thật không muốn! Cô không muốn ở trước mặt Nhan Thanh Uyển nói gì.

"Vậy di gọi người giúp việc đưa canh đi lên có được hay không? Con ngủ lâu như vậy, dù là không đói bụng cũng phải vì đứa nhỏ trong bụng suy nghĩ một chút!" Nhan Thanh Uyển đau lòng vuốt mái tóc dài của cô. Ai lại lam chuyện đến mức này? Hai người trong cuộc đều không nói chuyện, nên làm gì đây?

“Di Nhan, thật xin lỗi. . . Con không có cách nào, đứa bé này, con. . .” Nhược Tuyết vùi đầu vào trong ngực Nhan Thanh Uyển, nước mắt vừa tuôn ra ra! Cô nên nói như thế nào về đứa bé này? Đứa bé này không nên có, cô đối với nó trừ lo lắng chính là sợ, không muốn đối mặt với nó đang từng ngày lớn lên ở trong bụng.

Mỗi lần cảm thấy nó động, hai tay cô sờ lên bụng, vừa nghĩ tới đêm đó, nghĩ tới người đàn ông kia cô thật sự muốn hung hăng đấm một cái, cô không xuống tay được. Cho nên thật khổ sở!

"Tiểu Tuyết, đứa bé đã bảy tháng rồi, con phải tình dưỡng thân thể, sinh đứa bé ra có được không?" Nhan Thanh Uyển cả đời tiếc nuối lớn nhất chính là thân thể quá yếu không thể sinh cho người đàn ông mình yêu thêm mấy đứa bé, mà đứa con gái duy nhất đã mất sớm. Cho nên đối với đứa bé kia bà rất mong đợi!

"Con không biết, con không biết. . . . ." Sanh ra thì thế nào đây? Tình cảnh hiện tại của cô không thể chăm sóc đứa bé. Cô nghĩ tiếp tục như vậy cô sẽ điên mất.

"Tiểu Tuyết. . . . . Không nên như vậy. . . . ." Nhan Thanh Uyển than thở: "Đi đi gọi Úy Lâm tới đây có được hay không?"

"Không cần, con không muốn thấy anh ấy, cầu xin đi con không muốn, con không muốn gặp lại anh ấy." Thấy Nhan Thanh Uyển đứng dậy muốn đi ra ngoài, Nhượng Tuyết vội vàng đứng dậy kéo bà.

"Tiểu Tuyết. . . . ." Nhan Thanh Uyển bị Nhượng Tuyết kéo làm cho choáng váng đầu.

"Thanh Uyển, bà làm sao vậy?" Lương Ngạo Vũ bước vào, trong mắt thấy chỉ có người phụ nữ mình yêu, sắc mặt trắng nhợt, vội vàng tới đây vịn bà.

"Em không sao. Tiểu Tuyết tỉnh, cho nên em muốn đi xuống để cho người làm đưa chút đồ ăn đi lên." Trong lòng chồng nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Thật xin lỗi, di Nhan. . . . ." Nhượng Tuyết thấy Lương Ngạo Vũ mới nghĩ đến mình lại kích động hơi quá, vội vàng buông tay ra.

"Lặng tiêu thư, tôi có mấy lời nhất định phải nói rõ với cô." Lương Ngạo Vũ dừng một chút, ông không có biện pháp giống như vợ mình gọi cô là Tiểu Tuyết.

"Ngạo Vũ, anh định nói gì! Không cần hù Tiểu Tuyết." Nhan Thanh Uyển đưa tay muốn ngăn Lương Ngạo Vũ, lại bị ông kéo xuống: "Thanh Uyển, không có gì, để anh tới nói."

Nhượng Tuyết chỉ có thể cắn môi không nói lời nào, bởi vì cô không biết Lương Ngạo Vũ muốn nói gì, nhưng không nhìn thấy Lương Úy Lâm đi vào, cô đã bình tĩnh rất nhiều.

"Cô không phải muốn gặp con tôi, con tôi cũng sẽ không đến gặp cô. Nó đã bay trở về Thái Lan rồi. Nhưng nó tạm thời trước khi đi có mấy lời để cho tôi chuyển cho cô, chỉ cần cô an tâm bồi dưỡng thân thể tốt, chờ đứa bé thuận lợi sau khi sanh ra, cô có thể đi. Chúng ta biết cô cũng không muốn đứa bé, cho nên đứa bé chúng ta nhất định sẽ đem nó nuôi dưỡng lớn lên, nó tất cả sẽ không liên quan đến cô nữa! Úy Lâm cũng sẽ không tìm cô làm phiền nữa. Từ nay về sau, hai nhà chúng ta đều không thiếu nợ nhau." Lương Ngạo Vũ không để ý tới nghi vấn của vợ mình, từng chữ từng câu mà đem ra nói rõ ràng.

Dù là, Lương Úy Lâm không có nói như vậy, nhưng đối với hai bên mà nói đều là kết cục tốt nhất! Cũng có thể nói đây chính là kết quả ông muốn, chỉ là cái kết quả này chậm một chút thôi.

Một đứa bé ông đã đồng ý với Uyển Nhi, phải trả một Tiểu Ngừ cho bà ấy! Bây giờ không phải là tới rồi sao?

Hai người nếu là vô tình, sao có thể lâu dài đây? Cường cầu là không thể được! Dù là lấy được, cuối cùng vẫn còn có báo ứng!

"Có phải hay không, chỉ cần tôi sinh hạ đứa bé, các người có thể để cho tôi rời khỏi?" Lần đầu tiên, cặp mắt Nhượng Tuyết chăm chú nhìn mặt Lương Ngạo Vũ.

"Tiểu Tuyết. . . . ." Nhan Thanh Uyển mở miệng, con trai bà không phải nói như vậy chứ? Tại sao Ngạo Vũ có thể nói Nhượng Tuyết những điều này?

"Lời nói của Lương Ngạo Vũ đã nói chưa từng có người hoài nghi. Không ngoài ý muốn, chưa tới hai ba tháng, cô có thể hoàn toàn giải thoát! Chỉ cần cô tốt nhất sanh đứa bé ra là được, đến lúc đó cô muốn đến nơi nào sẽ không có người quản cô." Lương Ngạo Vũ vỗ nhẹ lưng vợ mình an ủi.

"Tôi đồng ý với ông. Hi vọng lúc đó các người không đổi ý! Hơn nữa không tìm những người bên cạnh tôi gây phiền toái." Giọng điệu của cô có hi vọng có kiên định! Cô cũng là bất đắc dĩ ích kỉ nhưng cô không có biện pháp đối mặt với người kia. Cô vĩnh viễn rời khỏi khống chế của anh, đời này kiếp này không gặp lại.

Nhượng Tuyết chưa bao giờ biết mình sau lại sẽ khổ sở như vậy, khổ cực như vậy! Nhưng là đã lựa chọn, cũng không có đường rút lui rồi.

"Yên tâm đi! Tôi đồng ý chuyện của cô thì nhất định sẽ làm được! Cô tốt nhất nghỉ ngơi đi, tôi kêu người giúp việc đem đồ đi lên cho cô ăn." Lương Ngạo Vũ nói xong, cùng Nhan Thanh Uyển đi ra ngoài.

Chỉ cần có thể thoát khỏi người kia, để cho cô chết cũng nguyện ý! Huống chi chỉ là sinh hạ đứa bé này mà thôi! Vậy thì sinh đi! Sau khi sanh ra cô có thể giải thoát, vĩnh viễn giải thoát.

Cô muốn rời khỏi ác ma kia thật xa! Cô muốn bắt đầu cuộc sống mới.

Thật sự hận sao? Hận đến muốn dùng con của mình đổi lấy tự do? Cũng đúng, cô cho tới bây giờ cũng chưa có thương yêu đứa bé này! Một người phụ nữ, có thể làm như thế này, cũng coi là nhẫn tâm chứ?

Lăng Nhục Tuyết, cô quả thật nhẫn tâm! Cũng không biết, đến lúc đó tôi sẽ có tâm tình tốt thà cô rời đi đây?

Ngồi ở phòng nghỉ chuyên dụng tại phi trường, Lương Úy Lâm tắt đi máy truyền tin!

"Chủ nhân, chuyên cơ đã chuẩn bị xong! Lúc nào cũng có thể cất cánh!" Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, là A Cánh.

Lương Úy Lâm đứng dậy không nói một câu đi ra ngoài. Nếu không muốn nhìn thấy vậy thì không cần rồi !

editor Cát

Phòng bệnh cao cấp lầu cuối bệnh viện.

"Minh nói này Lâm, đây rốt cuộc là chuyện gì?" Nghiêm Quân Hạo nhìn Lương Úy Lâm này giờ không nói gì, mấy ngày trước đi khám thai không có vấn đề gì, tại sao lại có dấu hiệu sinh non đây? Đã có bầu 7 tháng rồi, không thể dễ bị kích động nữa.

Lương Úy Lâm nhìn thân thể mảnh mai nằm trên giường, vẫn không nói chuyện.

"Thân thể của em ấy rất yếu, không thể dễ xảy ra tình trạng như vậy nữa. Hơn nữa tâm tình của em ấy sẽ ảnh hưởng không tốt tới đứa bé. Cậu không cần kích động em ấy nữa có được không? Nếu cậu thật muốn đứa bé này, nếu như cậu thật mong em ấy bình an sinh hạ đứa bé này thì phải nhớ lời mình nói." Đối mặt với tình huống như vậy Nghiêm Quân Hạo không có cách nào cười được.

"Quân Hạo, cậu có biết cảm giác yêu một người là gì không?" Anh nhắm mắt lại, làm bầm thấp giọng hỏi. Không có chú ý đến sắc mặt của Nghiêm Quân Hạo trở nên cứng nhắc có vẻ không tin, sau đó tiếp tục nói: "Là mình cố gắng làm thế nào cũng không không chế được nội tâm của chính mình, cái loại cảm giác mãnh liệt đó thì ra mình đã hiểu rõ rồi, là lúc hận cũng có thể biến thành yêu. Nhưng đã quá muộn!"

Có lúc hận một người so với yêu dễ dàng hơn nhiều. Ít nhất căm thù đến tận xương tủy có thể có cách để mình phát tiết nhưng yêu....Anh thật rất mờ mịt.

Tình yêu cha mẹ chỉ có thể nói là có thể gặp mà không thể cầu! Yêu quá khó khăn và quá khổ.

"Nhục Tuyết, em ấy. . . ." Nghiêm Quân Hạo không biết nên làm sao để an ủi bạn tốt. Nhìn người phụ nữ đang nằm ở trên giường một cái, thật ra thì anh cũng không hiểu yêu là gì, nhưng có thể làm cho người đàn ông như Lương Úy Lâm nói ra lời yêu như vậy, người phụ nữ này thật buồn bình rồi.

"Minh không có biện pháp nào với cô ấy, không có! Minh không muốn làm cho cô ấy rời xa mình nhưng cũng không muốn cô ấy phải khổ sở! Quân Hạo, cậu nói mình nên làm gì?" Rốt cuộc làm sao anh mới có thể bù đắp được tổn thương mà anh đã gây ra, rốt cuộc phải làm gì mới có thể làm cô không căm hận anh nữa?

Người luôn nói nhiều như Nghiêm Quân Hạo thế mà lại trầm mặc, bởi vì anh cũng không biết phải làm sao!

Trăng trong như nước, chiếu sáng khắp nơi! Tor tình vurun vãi trên đất dọn dẹp thế nào...

Lương Úy Lâm nghĩ anh nhất định là đã bị mê muội. Tình đầu đầy trời, anh bắt chợt im lặng.

Có lẽ là sai lầm rồi, sẽ không thể vãn hồi nữa!

**

Nhục Tuyết lần nữa mở mắt trời đất đã ngả chiều.

Cảnh trí xinh đẹp như thế này trừ ở biệt thự còn là nơi nào đây? Lương Uy Lâm là sao chứ? Muốn nhốt cô ở nhà tù khác sao? Cảnh trí có tính xảo hoa lệ thì có ích lợi gì?

Nhắm mắt lại cô không muốn mở mắt nhìn cái thế giới này. Nhưng mộ tiếng gọi dịu dàng làm cho cô không thể giả bộ được.

"Tiểu Tuyết, làm sao con lại ngốc như vậy? Dù con không muốn gặp Úy Lâm cũng phải giữ gìn thân thể của mình chứ! Tại sao lại lấy sức khỏe bản thân mình ra để giày vò?"

Nhan Thanh Uyên ngồi bên giường nhìn về mặt không có chút huyết sắc nào của Nhục Tuyết , thờ dài ra tiếng.

Bà không nghĩ tới Nhục Tuyết lại có bầu bảy tháng rồi, hơn nữa trừ bụng đã lớn thì thân thể ngược lại rất gầy. Nhưng tại sao có đứa bé rồi nó cũng không muốn ở cạnh con trai bà đây?

Ngay cả đang ngủ vẫn là bộ mặt khổ sở đau thương. So với Nhục Tuyết trước đây bà thấy hoàn toàn thay đổi? Rốt cuộc có bao nhiêu bi thương?

Đưa con nhà mình sau khi đưa con bé tới đây, cũng không có đi qua xem thử. Hỏi không ra! Chỉ có thể đợi Nhục Tuyết tỉnh lại.

"Dì Nhan..." Mất giật giật Nhục Tuyết không đành lòng nhìn Nhan Thanh Uyên như thế khổ sở mở miệng. Nhưng "mẹ" cô không thể nào gọi được từ này.

"Tiểu Tuyết con tỉnh lại là tốt rồi. Có chỗ nào không thoải mái không? Có muốn ăn gì không?" Lo lắng người cũng đã tỉnh lại Nhan Thanh Uyển vội vàng hỏi.

"Dì Nhan...Con không muốn ăn. Thật xin lỗi, làm phiền dì..." Nhược Tuyết muốn ngồi dậy, nhưng thân thể quá nặng thế nào cũng không ngồi dậy nổi, Nhan Thanh Uyển vội vàng cầm cái gối đặt ở phía sau đỡ cô tựa vào đầu giường.

"Tiểu Tuyết, không nên như vậy. Chăm sóc con là chuyện dì nên làm. Có phải Úy Lâm nhà chúng ta khi dễ con? Nói cho dì biết được không?"

"Dì Nhan, con không muốn nói... Rũ mắt xuống, Nhược Tuyết không muốn nói về người đàn ông kia, thật không muốn! Cô không muốn ở trước mặt Nhan Thanh Uyển nói gì.

"Vậy dì gọi người giúp việc đưa canh đi lên có được hay không? Con ngủ lâu như vậy, dù là không đói bụng cũng phải vì đứa nhỏ trong bụng suy nghĩ một chút!" Nhan Thanh Uyển đau lòng vuốt mái tóc dài của cô. Ai lại lam chuyện đến mức này? Hai người trong cuộc đều không nói chuyện, nên làm gì đây?

"Dì Nhan, thật xin lỗi...Con không có cách nào, đứa bé này, con..." Nhược Tuyết vùi đầu vào trong ngực Nhan Thanh Uyển, nước mắt vừa tuôn ra ra! Cô nên nói như thế nào về đứa bé này? Đứa bé này không nên có, cô đối với nó trừ lo lắng chính là sợ, không muốn đối mặt với nó đang từng ngày lớn lên ở trong bụng.

Mỗi lần cảm thấy nó động, hai tay cô sờ lên bụng, vừa nghĩ tới đêm đó, nghĩ tới người đàn ông kia cô thật sự muốn hung hăng đấm một cái, cô không xuống tay được. Cho nên thật khổ sở!

"Tiểu Tuyết, đứa bé đã bảy tháng rồi, con phải tịnh dưỡng thân thể, sinh đứa bé ra có được không?" Nhan Thanh Uyển cả đời tiếc nuôi lớn nhất chính là thân thể quá yếu không thể sinh cho người đàn ông mình yêu thêm mấy đứa bé, mà đứa con gái duy nhất đã mất sớm. Cho nên đối với đứa bé kia bà rất mong đợi!

"Con không biết, con không biết..." Sanh ra thì thế nào đây? Tình cảnh hiện tại của cô không thể chăm sóc đứa bé. Cô nghĩ tiếp tục như vậy cô sẽ điên mất.

"Tiểu Tuyết... Không nên như vậy..." Nhan Thanh Uyển than thở: "Dì đi gọi Úy Lâm tới đây có được hay không?"

"Không cần, con không muốn thấy anh ấy, cầu xin dì con không muốn, con không muốn gặp lại anh ấy." Thấy Nhan Thanh Uyển đứng dậy muốn đi ra ngoài, Nhược Tuyết vội vàng đứng dậy kéo bà.

"Tiểu Tuyết..." Nhan Thanh Uyển bị Nhược Tuyết kéo làm cho choáng váng đầu.

"Thanh Uyển, bà làm sao vậy?" Lương Ngạo Vũ bước vào, trong mắt thấy chỉ có người phụ nữ mình yêu, sắc mặt trắng nhợt, vội vàng tới đây vịn bà.

"Em không sao. Tiểu Tuyết tỉnh, cho nên em muốn đi xuống để cho người làm đưa chút đồ ăn đi lên." Trong lòng chồng nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Thật xin lỗi, dì Nhan..." Nhược Tuyết thấy Lương Ngạo Vũ mới nghĩ đến mình lại kích động hơi quá, vội vàng buông tay ra.

"Lặng tiểu thư, tôi có mấy lời nhất định phải nói rõ với cô." Lương Ngạo Vũ dừng một chút, ông không có biện pháp giống như vợ mình gọi cô là Tiểu Tuyết.

"Ngạo Vũ, anh định nói gì! Không cần hù Tiểu Tuyết." Nhan Thanh Uyển đưa tay muốn ngăn Lương Ngạo Vũ, lại bị ông kéo xuống: "Thanh Uyển, không có gì, để anh tới nói."

Nhược Tuyết chỉ có thể cắn môi không nói lời nào, bởi vì cô không biết Lương Ngạo Vũ muốn nói gì, nhưng không nhìn thấy Lương Úy Lâm đi vào, cô đã bình tĩnh rất nhiều.

"Cô không phải muốn gặp con tôi, con tôi cũng sẽ không đến gặp cô. Nó đã bay trở về Thái Lan rồi. Nhưng nó tạm thời trước khi đi có mấy lời để cho tôi chuyển cho cô, chỉ cần cô an tâm bồi dưỡng thân thể tốt, chờ đứa bé thuận lợi sau khi sanh ra, cô có thể đi. Chúng ta biết cô cũng không muốn đứa bé, cho nên đứa bé chúng ta nhất định sẽ đem nó nuôi dưỡng lớn lên, nó tất cả sẽ không liên quan đến cô nữa! Úy Lâm cũng sẽ không tìm cô làm phiền nữa. Từ nay về sau, hai nhà chúng ta đều không thiếu nợ nhau." Lương Ngạo Vũ không để ý tới nghi vấn của vợ mình, từng chữ từng câu mà đem ra nói rõ ràng.

Dù là, Lương Úy Lâm không có nói như vậy, nhưng đối với hai bên mà nói đều là kết cục tốt nhất! Cũng có thể nói đây chính là kết quả ông muốn, chỉ là cái kết quả này chậm một chút thôi.

Một đứa bé ông đã đồng ý với Uyển Nhi, phải trả một Tiểu Ngừ cho bà ấy! Bây giờ không phải là tới rồi sao?

Hai người nếu là vô tình, sao có thể lâu dài đây? Cường cầu là không thể được! Dù là lấy được, cuối cùng vẫn còn có báo ứng!

"Có phải hay không, chỉ cần tôi sinh hạ đứa bé, các người có thể để cho tôi rời khỏi?" Lần đầu tiên, cặp mắt Nhược Tuyết chăm chú nhìn mặt Lương Ngạo Vũ.

"Tiểu Tuyết. . . . ." Nhan Thanh Uyển mở miệng, con trai bà không phải nói như vậy chứ? Tại sao Ngao Vũ có thể nói Nhượng Tuyết những điều này?

"Lời nói của Lương Ngao Vũ đã nói chưa từng có người hoài nghi. Không ngoài ý muốn, chưa tới hai ba tháng, cô có thể hoàn toàn giải thoát! Chỉ cần cô tốt nhất sanh đứa bé ra là được, đến lúc đó cô muốn đến nơi nào sẽ không có người quản cô." Lương Ngao Vũ vỗ nhẹ lưng vợ mình an ủi.

"Tôi đồng ý với ông. Hi vọng lúc đó các người không đổi ý! Hơn nữa không tìm những người bên cạnh tôi gây phiền toái." Giọng điệu của cô có hi vọng có kiên định! Cô cũng là bất đắc dĩ ích kỉ nhưng cô không có biện pháp đổi mặt với người kia. Cô vĩnh viễn rời khỏi không chế của anh, đời này kiếp này không gặp lại.

Nhượng Tuyết chưa bao giờ biết mình sau lại sẽ khổ sở như vậy, khổ cực như vậy! Nhưng là đã lựa chọn, cũng không có đường rút lui rồi.

"Yên tâm đi! Tôi đồng ý chuyện của cô thì nhất định sẽ làm được! Cô tốt nhất nghỉ ngơi đi, tôi kêu người giúp việc đem đồ đi lên cho cô ăn." Lương Ngao Vũ nói xong, cùng Nhan Thanh Uyển đi ra ngoài.

Chỉ cần có thể thoát khỏi người kia, để cho cô chết cũng nguyện ý! Huống chi chỉ là sinh hạ đứa bé này mà thôi! Vậy thì sinh đi! Sau khi sanh ra cô có thể giải thoát, vĩnh viễn giải thoát.

Cô muốn rời khỏi ác ma kia thật xa! Cô muốn bắt đầu cuộc sống mới.

Thật sự hận sao? Hận đến muốn dùng con của mình đổi lấy tự do? Cũng đúng, cô cho tới bây giờ cũng chưa có thương yêu đứa bé này! Một người phụ nữ, có thể làm như thế này, cũng coi là nhẫn tâm chứ?

Lăng Nhượng Tuyết, cô quả thật nhẫn tâm! Cũng không biết, đến lúc đó tôi sẽ có tâm tình tốt thả cô rồi đi đây?

Ngồi ở phòng nghỉ chuyên dụng tại phi trường, Lương Úy Lâm tắt đi máy truyền tin!

"Chủ nhân, chuyên cơ đã chuẩn bị xong! Lúc nào cũng có thể cất cánh!" Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, là A Cánh.

Lương Úy Lâm đứng dậy không nói một câu đi ra ngoài. Nếu không muốn nhìn thấy vậy thì không cần rồi !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Người vô tâm, ta nên buông

editor Cát

Ba năm sau.

Ngồi ở phòng ăn McDonald's vị trí gần cửa sổ lên, Nhượng Tuyết cầm lấy ống hút, nhìn khối băng trong chén ở lúc lên lúc xuống phập phồng, nhưng không ý muốn ăn.

"Nhượng Tuyết, khẩu vị không tốt sao? Có muốn ăn gì đó khác không?" Ngồi ở đối diện Chung Tử Mặc dịu dàng nhìn người hình như không có thay đổi gì - Nhượng Tuyết, chỉ trừ làn da trong suốt trắng nõn, hình như còn mang theo màu mặt ong nhàn nhạt, xem ra giống cô nói, thường phơi nắng.

"Không cần. Hỏi tiểu bảo bối còn muốn ăn cái gì không?" Đem tầm mắt thả vào cô bé nhỏ đang ngồi ở trên người Chung Tử Mặc kia. Cô gái nhỏ cười thơ ngây, cúi đầu, chơi đùa với món đồ chơi Hello Kitty, những món đồ chơi này mặc dù bình thường nhưng vẫn chơi rất vui vẻ, có lẽ thế giới của con nít không phân biệt giàu nghèo, chỉ có thích hay không.

Con bé mắt cũng không nhìn cái gì chỉ tiếp tục loay hoay với món đồ chơi, thỉnh thoảng hướng lên trước mức kem trong chén lên ăn, gương mặt thỏa mãn. Khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp khiến Nhượng Tuyết thấy tim mình chột đau.

"Bảo bối, ăn kem nhanh lên một chút, chúng sắp tan!" Chung Tử Mặc vỗ vỗ đầu cô gái nhỏ nhẹ giọng nói.

"Cậu à, con muốn đến kia bên chơi có thể không?" Không để ý tới lời nói của người lớn, cô gái nhỏ chột ngắc đầu đứng lên, chỉ chỉ phòng ăn đặc biệt, vì có khu vui chơi nhỏ cho thiếu nhi; nơi đó đã có không ít đứa bé ở bên trong chơi đùa, vui mừng.

Tiếng thét chói tai cùng tiếng cười duyên liên tiếp, thật sự là náo nhiệt vô cùng!

"Ừ, được rồi! Nhớ phải cẩn thận một chút, không nên đụng đến người bạn nhỏ khác được không?" Khu vui chơi cách chỗ ngồi bọn họ rất gần, Chung Tử Mặc suy nghĩ một chút rút cuộc gạt đầu.

Lấy được đồng ý mặt cô gái nhỏ vui vẻ hướng khu vui chơi chạy như bay.

"Nhược Tuyết, thật không tính ở lại sao?" Vừa nhìn động tĩnh cô gái nhỏ, Chung Tử Mặc hỏi.

Nhược Tuyết vào ba năm trước bị người đàn ông kia mang đi, anh không có cách nào tìm được, chút manh mối không có, nhưng nửa năm sau cô lại trở lại! Nhưng cả người tiêu tụy mặc anh hỏi như thế nào cũng không nói sau đó trong 1 tháng cô rời khỏi nhà. Nếu như không phải buổi sáng đó anh vì không ngủ được nên tới sớm căn bản không thể biết cô định rời khỏi thành phố này.

Khi anh thuyết phục hết lời cô cuối cùng đồng ý đợi cô sắp xếp xong sẽ liên lạc với anh, sau đó lên xe đi! Anh không biết cô muốn đi đâu nhưng không ngăn được, chỉ có thể nhìn cô xách hành lý đơn giản rời đi.

Cũng may, nửa năm sau, cô cũng nhớ lời đã hứa, gửi cho anh một email anh mới biết cô đến một thị trấn nhỏ, mượn một nhà dân ở địa phương đó sinh hoạt chung, đến một công ty nậu dịch tìm một công việc công chức không tính là khổ cực.

Mỗi ngày tan việc, Chủ nhật còn có thể thường đến từ mấy nơi cư dân trồng trọt thử mình với những chuyện chưa từng làm. Cô nói cô vui vẻ, chỉ cần thật vui vẻ vậy thì tốt! Nhưng muốn giải sầu, cô đã ra đi ba năm cũng nên đủ rồi chứ? Cũng không định ở đó cả đời chứ?

"Không có cần thiết. Em ở bên kia rất tốt." Nhược Tuyết vẫn là nhàn nhạt cười. Ở nơi nào ít nhất cô thật rất vui vẻ, nơi đó dân phong thuần phác, cảnh vật thanh tịnh. Quan trọng nhất không có những thứ kia làm cho người ta nhớ lại những khổ đau trước đây.

Thành thị này có rất nhiều thứ cô không thể quên được! Nếu như không phải anh Tử Mặc gửi mail nói cho cô biết bọn họ muốn quy hoạch khu nhà cũ của cô, cần xử lý nhà họ Lăng, cô cũng không trở về. Ít nhất vào lúc này cô không trở lại!

"Nhược Tuyết, chẳng lẽ em muốn ở một mình cả đời sao?" Nụ cười lịch sự tuấn lãng, nhìn về phía người phụ nữ, đầy nhu tình, anh chỉ muốn điều tốt cho cô, cưng chiều cô nhưng cô không cho anh cơ hội. Nhược Tuyết, tại sao thì không thể cho anh một chút hi vọng đây?

"Anh Tử Mặc, một mình có gì không tốt." Không dám nhìn thẳng gương mặt nhu tình, của anh, Nhược Tuyết thấp xuống mắt, nắm ống hút trong tay càng không ngừng khuấy khối kem.

Đúng vậy một mình có cái gì không tốt đây? Mấy năm này cô vẫn cố gắng trải qua cuộc sống mình muốn, cố gắng đem những thứ kia quên lãng đi, cố gắng để cho mình vui vẻ, đúng vậy, người khác nhìn vào, cô thật làm được! Cô ở trước mặt mọi người vĩnh viễn đều là nhàn nhạt cười.

Nhưng chỉ có chính cô hiểu, có lẽ là chính cô cũng không muốn thừa nhận, ở trong đêm khuya yên tĩnh có thể nghe được mình tiếng tim đập, cô nhìn trời đêm tĩnh khiết, nhìn vào thành thị cách không xa, nước mắt từng giọt thấm ướt gối...

Cô không biết tại sao mình khóc, đặc biệt ngày đó nhìn khuôn mặt thơ ngây non nớt của đứa bé, làm cho tâm tình cô càng thêm buồn bực không thôi, trong lòng cô chua chát đau khổ, về đến nhà cơm cũng không muốn ăn, lẳng lặng nằm trên giường không nhúc nhích.

Đúng vậy có lúc cô không muốn thừa nhận cô lại nghĩ đến đứa bé mang thai mười tháng đó, dù chưa từng thích nó. Cô nhẫn tâm như vậy muốn bỏ nó thậm chí vì tự do mà trao đổi, hiện tại cô khóc thì để làm gì? Cô căn bản không có tư cách, lại khóc nữa...

Ban đầu cô cho là mình sẽ không để ý chỉ cần rời khỏi người đàn ông kia bỏ ra giá cao cỡ nào cũng là đáng giá, đứa bé bị cô độc ác vứt bỏ, cô như mất đi tìm mình.

Năm ấy sau khi đưa cô đến Zurich, Lương Úy Lâm không xuất hiện trước mặt cô nữa.

Mãi cho đến khi cô đau bụng mất hơn mười giờ để sinh, sinh đứa bé xong, kiệt sức nhìn thấy dung nhan lạnh lẽo còn có câu nói anh nói cho cô trong lúc hôn mê "Em đã được tự do, từ này về sau chúng ta sẽ không dây dưa! Lăng Nhược Tuyết đứa bé sẽ không liên quan đến em nữa." Sau đó anh ôm đứa trẻ thẳng bước đi.

Phòng bệnh trống rỗng chỉ có mình cô, cô khóc, khóc đến ngắt xui, cô không biết vì sao uất ức như vậy, đau lòng khổ sở như vậy... Cô rút cuộc vì điều mình muốn, vì rời khỏi người đàn ông 6 năm trước không ngừng hành hạ cô.

Hiện tại đã như ý nguyện! Từ sau khi ra khỏi bệnh viện cô không gặp lại Lương Úy Lâm bất luận là người nào của Lương gia, ngay cả Nhan Thanh Uyển vẫn luôn quan tâm cô cũng không thấy, A Cánh đem cô về nước sau đó chỉ nói "Tiểu thư cô bảo trọng." Sau đó rời đi.

Cho nên tất cả liên quan với Lương Úy Lâm đều biến mất! Làm như vậy thật dứt khoát!

"Nhược Tuyết. . . . Anh sẽ đợi." Nếu nhiều năm như vậy anh đều không có tìm được một có thể để cho anh động lòng đến muốn kết hôn, cô đã về anh tiếp tục đợi có sao?

"Anh Tử Mặc, không nên như vậy, em. . . . ." Lời muốn nói còn không có thốt ra, lại bị tiếng khóc riu rít của một cô bé hấp dẫn lực chú ý.

"Con không muốn ở chỗ này chơi, con muốn ba. . . . ." Tiếng nước nỏ của trẻ thơ vang lên ở trong hoàn cảnh an tĩnh này, làm nhiều người chú ý, trong nháy mắt khu vui chơi náo nhiệt các bạn nhỏ đều chú ý về cô gái nhỏ bên cạnh, không biết cô bé muốn gì?

Mà cháu ngoại nhỏ Chung Tử Mặc cũng đứng ở trên đỉnh thang trượt phía nơi đó hướng về phía bọn họ lắc đầu xua tay cho biết không biết có chuyện gì

xảy ra.

"Đồng Đồng ngoan, đừng khóc đừng khóc, cho chị xem một chút chỗ vết thương có được hay không?" Một cô gái nhỏ ước chừng 5 tuổi ôm cô bé đang khóc càng không ngừng vỗ nhẹ lưng của bé an ủi.

"Phải về nhà, muốn ba, ba. . . . ." Cô gái nhỏ cũng không bởi vì có chị an ủi mà dừng lại, ngược lại khóc đến lớn tiếng hơn, hơn nữa trừ "Ba" ra, sẽ không chịu nói những thứ khác.

"Em đã nói rồi, cô ấy là mít ướt, mẹ còn dẫn cô ấy theo, thật là phiền chế!" Cậu bé đứng một bên vẫn nhìn rớt cuộc không nhận được, ra vẻ oán nói.

"Giang kỳ trạch, ghét em nhất ! Không thấy Đồng Đồng đang khóc sao? Em còn nói. . . . ." Cô gái nhỏ liếc một cái về phía em trai của mình.

"Giang Kỳ Vi, chị mới ghét. . . . ." Lần này tiếng khóc không ngừng rồi, nhưng nào nhiều cực kì là tiếng cãi nhau của đôi bạn nhỏ sinh đôi.

Vốn là bạn nhỏ đang khóc đã chấm dứt rồi nhưng kế tiếp là tiếng thét chói tai của một cô gái trẻ làm cho tất cả mọi người ở phòng ăn đều dừng lại động tác nhìn cô gái đang từ toilet xông ra khu vui chơi, bao gồm cả Nhược Tuyết.

"Giang kỳ trạch, giang kỳ Vi, các con lại khi dễ Đồng Đồng phải hay không?" Cô gái trẻ tuổi ngồi chồm hổm xuống, đem cô gái nhỏ khóc thầm ôm vào trong ngực dụ dỗ: "Bảo bối Đồng Đồng, ngoan, đừng khóc. Chúng ta đi ăn kem có được hay không?"

"Ba, ba. . . . ." Cho dù là người lớn tới, cô gái nhỏ vẫn chỉ là càng không ngừng kêu ba.

"Được rồi, vậy chúng ta trở về tìm ba có được hay không?" Cô gái trẻ tuổi thỏa hiệp, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy cô gái nhỏ: "Hai đứa các con, về nhà mẹ sẽ dạy dỗ, để cho các con phải đối xử tốt với em gái, các con lại làm em khóc!"

"Mẹ, em ấy vốn chính là người mít ướt cơ mà? Con vừa không có đánh em ấy cũng không có mắng nó!" Bạn trai nhỏ không phục nói.

"Là lỗi của anh, là lỗi của anh. . . . ." Cô gái nhỏ hung hăng nhìn chằm chằm bé trai.

"Câm miệng hết cho mẹ, bây giờ đi về!" Cô gái trẻ tuổi khiển trách. Lúc họ xoay người đi ra khu vui chơi thì đúng lúc chạm mặt Nhược Tuyết.

Thấy cô gái trẻ tuổi trước mặt, còn ôm tiểu cô nương trong ngực kia thì lòng của Nhược Tuyết một khác giống như là muốn ngưng hô hấp.

Ly coca trong tay vì cô kích động mà rơi xuống đất, chất lỏng màu nâu rơi vãi đầy bàn.

"Nhược Tuyết, em làm sao vậy?" Chung Tử Mặc nhanh chóng hỏi cô, rõ ràng ở bên tai, cách thật xa anh lấy khăn ướt giúp cô lau tay, cô chỉ cứng đờ ở nơi nào không động đậy.

Bên này cô gái trẻ tuổi cũng dừng bước nhìn sang, sau đó trợn mắt nhìn cô: "Nhược Tuyết. . . . ."

Giống như là không thể tin, cô gái trẻ tuổi sững sờ đứng lại.

"Mẹ, thế nào?" Hai đứa nhỏ sanh đôi cùng kêu lên hỏi.

Không người nào để ý đến hai bạn nhỏ đang hỏi, hai cô gái số tuổi không sai biệt nhau lăm đứng ở phòng ăn nhìn nhau, mà cô gái nhỏ khóc lúc nãy đã ngưng lại, đôi mắt vì khóc mà sưng đỏ, vừa sáng lại vừa tròn, lông mi dài còn dính nước mắt, làm cho người ta có bao nhiêu yêu mến.

Gương mặt này sao lại quen thuộc, quen thuộc đến khiến sắc mặt của Nhược Tuyết thay đổi liếc xuống, cô không thể khống chế hành vi của mình từ từ đi tới, càng đi tới gần. . . . . Mắt thấy tay cô muốn lau mặt cô gái nhỏ, Ưông Diễm Diễm kịp thời lên tiếng để cho tay cô dừng ở giữa không trung: "Nhược Tuyết đã lâu không gặp, sao cô lại ở chỗ này?"

Ưông Diễm Diễm dù thế nào cũng không nghĩ ra lại gặp được Nhược Tuyết ở chỗ này, nhưng trong ngực cô đang ôm tiểu cô nương này là nhà ông xã nhà cô giao phó ngàn vạn không được có sai sót gì cho nên dù biết Nhược Tuyết là mẹ của bé, cô vẫn không để cho cô ấy đụng phải. Như vậy có tàn nhẫn lắm không?

Ưông Diễm Diễm nhìn về mặt không biết làm sao của Nhược Tuyết, trong lòng đau lòng dâng lên. Nhưng đau lòng đi qua, cô đối với Nhược Tuyết cũng là không hiểu! Cô cũng là một làm người mẹ, cô không cách nào hiểu Nhược Tuyết lại bỏ lại máu mủ ruột thịt của mình hồ hững, thậm chí là lúc đứa bé vẫn còn ở trong bụng liền muốn phá bỏ nó, sau lại vì thời gian mang thai tâm tình không ổn định nên đứa bé sau này so với những đứa khác đều nhất gan hơn, dễ bị kinh sợ, hơn nữa không thích cùng bạn nhỏ khác chơi đùa, tính tình hướng nội hay xấu hổ.

Rõ ràng đã ba tuổi nhưng trừ những người trong nhà chưa bao giờ muốn theo người khác ra ngoài chơi. Cho nên thừa dịp bọn họ về nước vì để cho con bé quen với chơi đùa cùng bạn nhỏ khác mới dẫn con bé cùng hai đứa con của mình đi chơi, mới vừa rồi trước lúc cô đi toilet vẫn tốt mà? Tại sao lập tức đòi ba?

Cho nên cô phải nhanh dẫn bé đi bằng không tính khí của Lương Úy Lâm cô không chọc nổi!

Không trả lời câu hỏi của Ưông Diễm Diễm, Nhược Tuyết chỉ là sững sờ nhìn khuôn mặt bé nhỏ quen thuộc, con bé cũng đang nghiêm túc nhìn cô.

"Nhược Tuyết, chúng ta đi về trước, hôm nào rảnh rồi tìm cô được không?" Thấy sắc mặt Nhược Tuyết tái nhợt, Ông Đằm Đằm dâng lên trong lòng dự cảm xấu, chỉ có thể trước tiên đem mấy người bạn nhỏ về nhà.

Một tay ôm cô gái nhỏ, một tay kéo con gái nhỏ, Ông Đằm Đằm xoay người rời đi, không đi nữa có lẽ có phiền toái liền lớn. Nhược Tuyết, thật xin lỗi!

Cô ấy muốn đi! Nhược Tuyết trong đầu chỉ thoáng qua như vậy một cái ý niệm, không để ý tới Chung Tử Mặc đang lo lắng không thôi, vọt tới cạnh cửa, kéo cánh tay của Ông Đằm Đằm lại, nhìn thân thể nhỏ bé trong ngực cô ấy, sắc mặt tái nhợt, hô hấp dồn dập.

"Đi à, đi làm sao vậy?" Sanh đôi kì quái chặn lại đường đi của đi này, không hiểu sao đi lại muốn kéo tay của mẹ.

"Nhược Tuyết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em biết họ sao?" Chung Tử Mặc đuổi theo tới, kéo tay của cô, bàn tay lạnh lẽo mà giật mình, lo lắng hỏi, anh không hiểu vì sao Nhược Tuyết đuổi theo họ, nhưng mà giờ phút này anh lo lắng hơn là thân thể của cô.

"Nhược Tuyết, cô trước buông tay ra được không? Chúng ta thật phải đi! Thật xin lỗi!" Ông Đằm Đằm cúi lòng áy náy.

"Là của anh ấy sao?" Đang trầm mặc sau hồi lâu, Nhược Tuyết rốt cuộc hỏi ra một tiếng, nhưng thanh khàn khàn mà vô dụng. Cô vốn cho là mình có thể không quan tâm, vốn cho là hy sinh là rất dễ dàng. . . . . Nhưng là, sự thật không phải như thế, thật không phải là vậy!

Rõ ràng, thân thể nhỏ nhoi cách cô gần như vậy, nhưng giống như xa đến mức cô không thể tới gần. Cô không dám động, chỉ có thể ngây ngốc nhìn gương mặt nhỏ nhỏ.

Trong giấc mơ vô số lần tượng tượng ra khuôn mặt này, khi rõ ràng nhìn thấy khiến cô như nổi điên, nhưng tay cô không có chút lực.

"Ừ. . . . ." Chữ còn không có ra tiếng, trong ngực cô gái nhỏ thế nhưng giống như là có cảm giác thứ sáu, nhanh chóng quay đầu lại, sau đó ngọt ngào kêu một tiếng: "Ba. . . . .".

Một tiếng kia đem toàn bộ tầm mắt của mọi người cũng kéo qua, không có ai phát hiện người đàn ông một thân áo đen đã tới lúc nào, trên người của anh bao phủ một tầng khí lạnh lẽo, trong mắt của anh chỉ có cô gái nhỏ trong ngực của cô gái trẻ kia.

"Ba. . . . ." Người đàn ông rốt cuộc đi tới bên cạnh cô gái nhỏ, cô gái nhỏ lại hô một tiếng, sau đó bạch bạch nộn nộn hai cánh tay nhỏ bé đưa tới.

Nhược Tuyết cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới, sẽ gặp lại Lương Úy Lâm. Dù sao, cô biết năm đó dùng đứa bé để đổi lấy tự do sau đó anh nói để cô đi, thật sự là buông tay. Không dây dưa dài dòng, không do dự nữa cho dù trước đó anh đã nói yêu cô.

Vốn nghĩ đời này sẽ không gặp nhau, thế nhưng lại xuất hiện trước mắt nhau. Anh rất gần cô, gần đến mức cô có thể nghe được hơi thở quen thuộc của anh. Nhưng cô trừ ngây ngốc đứng nhìn anh đón lấy đứa bé trong tay Ông Đằm Đằm, cô không biết phản ứng như thế nào cho đúng.

Anh một chút cũng không thay đổi, vẫn cao lớn như vậy, có sự nguy hiểm bao phủ, nếu không phải vì cô gái nhỏ này anh sao lại xuất hiện ở nơi đông người như thế này?

Quá nguy hiểm! Nhưng phía sau anh lại không thấy được hộ vệ, một người cũng không có.

Nhưng anh vẫn vậy ánh mắt lạnh lẽo như cũ, sắc bén nhưng khi anh cúi đầu nhìn ánh mắt xinh đẹp của cô gái nhỏ thì lại rất dịu dàng.

Đúng vậy, dịu dàng! Đó là chuyện không thể nào xuất hiện ở trên người đàn ông đó, lúc này cứ như vậy hiện ra ở trước mặt cô.

"Bảo bối, chúng ta về nhà!" Đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên lông mi của cô gái nhỏ, anh thế nhưng xem cô như người tàng hình, ôm cô gái nhỏ xoay người rời đi.

"Nhược Tuyết, chúng ta đi trước, hôm nào tôi lại tìm cô." Ông Đằm Đằm lời kéo hai tiểu bảo bối đi theo, thăm rồi, Lương Úy Lâm trở về không biết nổi đóa thế nào đây! Cô cũng không biết cứ như vậy ở chỗ này cũng có thể gặp phải Nhược Tuyết!

Cô gái nhỏ nằm ở bờ vai anh, Nhược Tuyết vẫn còn thấy sợ. Cho đến khi cánh cửa kiếng bị kéo ra, Nhược Tuyết mới cảm thấy cô muốn đi.

Lương Úy Lâm phải đem con bé đi, đưa đến nơi cô vĩnh viễn không gặp được. Cô không muốn con bé đi! Nhược Tuyết trong đầu chợt thoáng qua một cái ý niệm như vậy, sau đó cô thật nhanh vọt tới cạnh cửa, kéo lại cánh tay người đàn ông kia.

Thì ra có thể làm cho cô bình tĩnh như nước hồ sau đó gọn sóng là người đàn ông kia? Chung Tử Mặc dắt cháu ngoại lẳng lẳng đứng nơi đó. Người đàn ông như vậy, cho dù chỉ gặp mặt một lần nhưng anh lại không có bao giờ quên!

Chỉ có người đàn ông như vậy mới làm cho Nhược Tuyết vừa đau vừa hận chứ? Hận, thật sự chỉ có hận thôi sao?

Cô gái nhỏ kia là con của anh ta sao? Có lẽ là con của anh ta và Nhược Tuyết, lòng mày thanh tú có vẻ không giống Nhược Tuyết nhưng anh biết là con của họ. Chuyện năm đó anh không hiểu được hôm nay cũng vậy.

"Ba. . . . ." Ba chợt dừng bước chân khiến cô gái nhỏ đem cả cảm nhỏ đặt trên vai người đàn ông, cô bé đang dùng ánh mắt kì quái nhìn Nhược Tuyết, tại sao đi xinh đẹp sẽ lôi kéo tay ba của cô bé, thế nhưng ba lại không có hất tay ra? Trong suy nghĩ của cô bé chưa có ai dám kéo tay của ba cô,

dù nam hay nữ. Mà cô luôn xấu hổ nhưng lại không sợ đi này đây?

"Nhược Tuyết. . . . ." Ông Diễm Diễm không dám đến gần bọn họ, chỉ sợ Lương Úy Lâm chột nổi giận! Nhược Tuyết làm sao dám kéo anh ấy? Thật là đáng sợ!

Trước kia không có cùng Lương Úy Lâm sống chung, cô coi anh ta là thần tượng sùng bái, nhưng kể từ khi có tiểu oa nhi này trong ngực hai nhà bọn họ tới lui tương đối nhiều, cô mới phát hiện Lương Úy Lâm là một người đàn ông đáng sợ, cô không dám chọc vào!

Giữa bọn họ là một mảnh trầm mặc. Rốt cuộc, anh nghiêng đầu, nhìn cô, vẻ mặt lạnh lạnh, không có nửa điểm tâm tình. Sau đó cúi đầu, đưa tay kéo cánh tay của cô, dùng sức ngăn, giống như là đem vật gì đó từ trên thân kéo ra, rất kiên quyết cũng rất quả quyết. Anh muốn làm điều gì cho tới bây giờ cũng không có người nào có thể phản kháng được.

Hai chân giống như là chột mất đi hơi sức chống đỡ, cô mềm mại ngã trên mặt đất, trơ mắt nhìn bóng dáng cao lớn càng đi thì càng xa, cho đến khi không nhìn thấy. Cô khóc rống lên, cũng không quan tâm tới mọi người tới lui dùng ánh mắt kì quái nhìn cô. Cô đau lòng cực điểm trừ khóc không biết có thể làm gì.

"Nhược Tuyết, đừng khóc. Chúng ta đi về trước được không?"

"Dì à, đừng khóc! Người ta nhìn đi kìa !"

Một lớn một nhỏ đứng ở trước mặt cô. Trở về? Trở về nơi nào đây? Giờ khắc này, Nhược Tuyết phát hiện thật ra bình tĩnh mấy năm qua đều là giả, sau khi nhìn thấy đứa bé đó lí trí của cô đã mất hết.

Cô không cách nào lừa gạt mình nữa rồi, thì ra nhớ nhưng đứa bé đã ba năm rồi chưa từng nhìn thấy chưa từng ôm một lần nào.

Thì ra là người ta nói máu mủ tình thân là thật. Xóa không mất, thế nào cũng không mất. Dù hận người kia thế nào cô vẫn muốn có đứa bé của cô.

Ban đầu cô thật sự không có cách nào tiếp nhận đứa nhỏ, không cách nào đối mặt với người đàn ông kia! Cho nên cô ích kỉ độc ác từ bỏ nó.

Nếu như không có nhìn thấy, có lẽ đời này cô sẽ vượt qua con nhớ nhưng, thói quen cũng không có cái gì! Nhưng tại sao ông trời để cho cô nhìn thấy?

**

Chậm chạp ngồi vào phía trước xe, Ông Diễm Diễm lo lắng liếc nhìn Lương Úy Lâm ở phía sau.

Tiểu oa nhi trong ngực đã ngủ rồi, gò má mềm mại bởi vì ngủ say mà dâng lên đỏ ửng, cái miệng nhỏ khẽ mở, động lòng người vô cùng.

Nhưng anh ta càng bình tĩnh cô càng lo lắng, hít thở nhiều lần cuối cùng có thể mở miệng: "Lương Úy Lâm. . ."

"Câm miệng. . ." Khóe mắt nhàn nhạt liếc cô một cái, lại thành công làm Ông Diễm Diễm không dám hỏi nữa.

"Chúng tôi xuống xe ở đầu đường là được rồi!" Ông Diễm Diễm thật sự là không cách nào cùng người như vậy chung đụng, cái khí thế đó thật sự là làm cho người ta toàn thân khó chịu! Không trách được Nhược Tuyết năm đó như thế sợ anh, cô hiện tại cũng sợ!

Vẫn không có trả lời, tài xế lái xe dừng xe lại. Mang theo hai người bạn nhỏ xuống xe, đứng ngay ngắn còn chưa kịp nói gặp lại, xe đã chạy mất rồi.

"Chủ nhân. . . ." Lái xe là Bill, mới vừa rời ở McDonald's xảy ra loạn nhỏ không gạt được ánh mắt của hắn, hắn không nghĩ lại gặp phải tiểu thư, nhưng chủ nhân giống như đang tức giận! Hắn không nhìn lầm chứ?

"Đi. . . . ." Lương Úy Lâm cúi đầu nhìn tiểu nữ oa trong ngực ngủ say sưa, nhỏ giọng nói địa chỉ, xe ngừng một chút, rất nhanh sau đó quay đầu.

Trong ngực tiểu nữ oa ngủ nghe mùi hương vội dịch chuyển cái đầu, vui mặt trong ngực ba mình.

Ôm chặt vật nhỏ mềm mại trong ngực, Lương Úy Lâm nhắm mắt lại, gương mặt khóc đến bất lực lại xuất hiện lần nữa trong đầu!

Khóc cái gì đây?

Ban đầu nghĩ rời khỏi anh, ngay cả con mình cũng bỏ qua, có thể thấy được quyết tâm rồi đi! Lương Úy Lâm anh cũng muốn làm chuyện tốt, vậy thì đi đi! Nhưng khi cô trong phòng sinh mà anh đứng bên ngoài, lo âu khẩn trương muốn giết người, anh chưa bao giờ trải qua.

Rất nhiều, rất nhiều cảm giác, đều là Lăng Nhược Tuyết mang đến cho anh, làm một người phụ nữ mất khống chế, anh để xuống tự ái thừa nhận anh yêu cô, vì tiếng hô đau của cô trong phòng sinh, một khắc kia anh phát hiện mình rất sợ hãi nhưng không dám vào nhìn cô.

Mãi cho đến khi tiếng khóc của đứa trẻ truyền đến anh mới phát hiện, anh cứ như vậy đứng ở đó hơn mười giờ không động không thể suy tư. . . Anh đang sợ, một người đàn ông trải qua gió tanh mưa máu lại sợ hãi, anh sợ thân thể cô chịu không nổi thì làm sao đây? Ngộ nhớ cô chết đi thì làm sao? Vô số ngộ nhớ thoáng qua trong đầu anh nhưng anh cái gì cũng không thể làm!

Chiếc điện thoại di động đắt giá bị anh dùng sức đến biến dạng. . .

Cho nên khi y tá ôm đứa bé được rửa sạch sẽ đang ngủ say đến trước mặt anh, thì anh đã có quyết định. Đem con gái nhỏ cho mẹ sau đó anh đi vào phòng bệnh, hướng về bộ mặt người phụ nữ không biết là nước mắt hay mồ hôi kia, kiên định nói: “Em đã tự do.”

Đi đi, hai người vốn không nên dây dưa nữa, cuối cùng không thể ở bên nhau. Chưa bắt đầu đã sớm có kết thúc!

Nhưng ai có thể nghĩ tới, bọn họ lại gặp nhau lần nữa?

Gặp nhau như vậy không nên, không nên có! Anh nói đã buông tay thì sẽ buông!

Người đã vô tình ta nên dứt khoát!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Gặp nhau khó như vậy

editor Cát

Mấy ngày nay, Nhượng Tuyệt thật không tốt, vô cùng không tốt!

Lúc ăn cơm không thể nào nuốt trôi được, lúc ngủ thì trằn trọc, không cách nào ngủ ngon, cho dù mệt mỏi nhưng trong giấc mơ luôn mang theo hình ảnh khuôn mặt nhỏ bé đầy nước mắt. Chuyện nhà cửa cô cứ như vậy bỏ qua, cô không thể làm gì, không ăn không ngủ cũng không thể đi, nằm trên giường cả một tuần.

Nếu như chưa từng thấy có lẽ đời này cô chỉ len lén nhớ nhưng trong lòng, dù mệt mỏi khổ sở cô cũng có thể chịu được nhưng khi gặp nhau loại tình cảm máu mủ này ẩn sâu trong lòng lại như núi lửa bộc phát, không ngăn cản được.

Cô nhớ con gái mình điên cuồng, gương mặt non nớt mang theo lên, đôi mắt mơ hồ nhìn cô mờ to.

Trong nháy mắt là nhớ nhưng là tâm rách đau đớn, đó là con gái cô! Là người duy nhất trên đời này có máu mủ với cô! Cô sao không đau cho được?

Cô bị tình cảm nồng nàn đó ép tới không thở nổi, rốt cuộc tự mình nhủ thầm miễn cưỡng chính mình cố ăn uống, sau đó thuê xe đến nơi từng là ác mộng của cô, bên ngoài đều được giám sát có thể nhìn thấy đứa bé không.

Nhưng không được, một chút cũng không. Đừng bảo là gặp đứa bé, mấy ngày liên tục, cô phát hiện cả biệt thự không có ai ra vào.

Bọn họ căn bản cũng không ở nơi này, vậy anh đưa đứa bé đi nơi nào đây?

Cảm giác này ép cô điên rồi, có phải không cho một cơ hội gặp mặt không?

Lương Úy Lâm, anh đem đứa bé đi đâu? Tại sao không cho em thấy mặt? Chỉ cần một lần thôi, cô chỉ muốn biết con bé có tốt không, cũng không được sao?

Nhượng Tuyệt không biết, thật ra con người đều có tính tham lam. Có lẽ sau khi gặp mặt cô còn muốn lần thứ hai? Có thể sẽ có lần thứ ba? Thậm chí cô không muốn tách ra?

Cô từng muốn rời khỏi thế giới của anh, càng xa càng tốt trọn đời không liên lạc. Nhưng hôm nay cô phát hiện thật ra thế giới của anh cô căn bản không chạm tới được, cho dù bọn họ ở chung nhiều năm như vậy, dù anh từng bày tỏ anh yêu cô nhưng anh quyết tâm không cùng cô nữa vậy đời này cô cũng sẽ không tới gần được.

Làm thế nào? Cô không có biện pháp nào, cô căn bản là không tìm được hần. Cảm giác như hồng mất, như trở về năm 18 tuổi đó, bị giam cầm ở đây không gặp được người nhà, tình cảnh tương tự?

Tại sao luân hồi luôn xảy ra trên người cô? Cô chỉ muốn thấy mặt con gái mình thôi cũng khó như vậy!

"Nhượng Tuyệt, không nên như vậy. Luôn sẽ có biện pháp mà phải không? Chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp có được hay không?"

Ngày này, Chung Tử Mặc cầm tài liệu chủ nhà kí tên tới khách sạn tìm Nhượng Tuyệt trong quán cà phê ở khách sạn anh ngồi đối diện cô gái sắc mặt tái nhợt, đau khổ không tìm được con gái, tìm anh như ly và phê không đường, rất đắng.

Cô cùng người đàn ông kia có một đứa con! Quan hệ như vậy rất phức tạp. Người kia rõ ràng không muốn cho cô nhìn thấy đứa bé, nhưng Nhượng Tuyệt cũng không muốn buông tay như vậy.

“Anh Từ Mặc, em thật không có cách nào...” Nhược Tuyết vượt trán mình. Bọn họ như biến mất khỏi thế giới, cô tìm Uông Diễm Diễm nhưng cũng không có tin tức, bọn họ không liên lạc, nên không tìm được?

"Nhược Tuyết, em đừng như vậy! Không bằng anh với em cùng đi tìm có được hay không? Người đàn ông kia là ai? Chúng ta có thể đến chỗ làm việc của anh ta?" Chung từ Mặc đau lòng kéo tay cô xuống.

Người đàn ông như vậy sợ không làm những công việc bình thường? Hai năm trước trên đường thủ hạ của anh ta cầm súng chia vào anh, anh vẫn không quên cảm giác đó.

Người đó rốt cuộc làm gì? Bọn họ có cơ hội tìm anh ta không?

"Lương thị, Lương thị. . . . anh Từ Mặc, anh là ở công ty xây dựng của Lương thị phải không? Nhanh lên đưa em đi, nhanh lên..." Một câu đánh trúng người trong mộng! Cô làm sao lại không nghĩ đến, anh Từ Mặc làm ở Lương thị! Lương Úy Lâm nhất định sẽ ở nơi đó? Mặc dù anh thường ra nước ngoài nhưng chắc chắn sẽ có cơ hội gặp được?

Nhược Tuyết lập tức kích động, đẩy ghế ra kéo tay Chung Từ Mặc liền hướng bên ngoài đi.

"Nhược Tuyết, Nhược Tuyết, em đừng gấp! Em trước nói cho anh biết, người đàn ông kia cũng làm ở Lương thị sao?" Ở cửa quán cà phê Chung Từ Mặc bị Nhược Tuyết kéo tay, tâm anh có dự cảm xấu. Nhược Tuyết nói là Lương Úy Lâm, có lẽ anh thực sự biết Lương Úy Lâm. Vậy muốn gặp anh ta thật sự khó hơn lên trời, anh chỉ là quản lý nhỏ không có quyền như vậy. Nhưng trừ việc đi thử thì có thể làm gì?

Thì ra người đó là ông chủ của anh –Lương Úy Lâm.

“Từ Mặc, anh ấy là Lương Úy Lâm! Lương Úy Lâm. Anh ấy nhất định sẽ ở Lương thị, nhất định phải tìm được anh ấy”

"Nhược Tuyết, chúng ta cùng đi. Không nên gấp! Anh đi lái xe tới đây!" Trên đời này sao có chuyện khéo như thế!

Tổng công ty Lương thị là tòa nhà khí thế hào hùng cao 48 tầng! Thủy tinh màu bạc trắng dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh.

"Nhược Tuyết, em chờ anh một chút được không?" Ở cửa lớn sau khi xuống xe, Chung Từ Mặc muốn lái xe đến bãi đậu trước. Tầng 48 là tầng lầu chuyên dụng của tổng giám đốc, anh chưa bao giờ bước vào, không biết phải làm sao?

Không kịp chờ Chung Từ Mặc, Nhược Tuyết đi một mình. Sân nhà đá cẩm thạch bóng loáng, có thể nhìn thấy chính mình, cô vẫn không quen mang giày cao gót, đi như vậy trên sân nhà này âm thanh vang lên.

Lần đầu tiên đến một nơi làm việc nghiêm túc như vậy, trong lòng Nhược Tuyết có chút khẩn trương, nhưng vừa nghĩ đến muốn gặp con gái, dũng khí trong lòng lại tăng lên không ít.

Cô không biết Lương Úy Lâm có thể thấy cô không nhưng mặc kệ cô phải thử.

“Tiểu thư, xin chào! Xin hỏi có chuyện gì không?” Tiếp tân trước bàn thấy có người đi vào, lập tức mỉm cười, nhìn vị tiểu thư này ăn mặc không giống như nhân viên công ty hay lui tới.

“Chào cô! Tôi tìm Lương Úy Lâm.” Nhược Tuyết nói ra mục đích của mình.

"Thật xin lỗi, tổng giám đốc chúng tôi không tiếp khách." Cô tiếp tân sững sốt một chút rồi phục hồi lại tinh thần. Cô làm ở đây nhiều năm như vậy cũng ít thấy mặt tổng giám đốc. Huống chi tổng tài bọn họ ít tiếp khách, tất cả công việc đối ngoại đều là do CEO phụ trách.

Không biết vị tiểu thư này can đảm đến đâu, ngu ngốc lại muốn gặp tổng giám đốc. Dám gọi thẳng tên của tổng giám đốc không phải người tình của tổng giám đốc chứ?

Nhưng chưa từng nghe người đàn ông có khuôn mặt lạnh như băng đó có tình nhân? Ha ha tổng giám đốc của bọn họ là một người đàn ông hiếm thấy, chưa từng có scandal với phụ nữ!

Nhưng người phụ nữ này có quan hệ gì với tổng giám đốc? Nghe giọng giống như là quen biết tổng giám đốc.

Nhìn Nhược Tuyết từ đầu đến chân qua một lần, người phụ nữ trước mắt rất đẹp, có thể nó là người đẹp nhất mà cô từng thấy! Da của cô có chút tái nhợt, nhưng có một đôi mắt màu đen to tròn sáng ngời, đôi môi nhỏ nhắn hấp dẫn, còn hồng hào nữa, tóc dài như thác nước tới thắt lưng, càng làm cô thêm thanh tú quyến rũ, mỉa mai, đáng tiếc cô không cười, hơn nữa gương mặt có chút bi, ưu tư lo lắng bao phủ, tán ra một cỗ thần bí, chỉ trừ vóc dáng có vẻ mảnh khảnh, thật là tuyệt sắc rồi!

Người này là người tình của người khác sao?

“Không được, tôi nhất định phải gặp được anh ấy! Cô giúp tôi thông báo một chút có được không?” Nhân viên này thật kì quái, tại sao đứng im nhìn cô như vậy? (chắc tại chị đẹp quá đó mà !!) Cô cũng biết gặp anh không dễ như vậy nhưng đây là cơ hội duy nhất sao cô có thể bỏ qua!

"Tiểu thư, thật xin lỗi. Tôi không có cách nào giúp cô! Tổng giám đốc chúng tôi không phải ai muốn gặp cũng có thể!" Cô tiếp tân rút cuộc khôi phục lý

trí chính mình trở lại vị trí.

"Vậy muốn như thế nào mới có thể gặp được? Hẹn trước sao?" Nhực Tuyết lo lắng đi tới trước quầy tiếp tân.

"Thật xin lỗi, tiểu thư, tổng giám đốc không có hẹn trước. Mời cô trở về đi!" Vị tiểu thư này chuyện gì xảy ra? Nghe không hiểu lời của cô sao? Vẫn không hiểu phải quy tắc trò chơi à? Tới Lương thị người ta cũng biết, mặc kệ là nói chuyện gì, chưa từng có người nói muốn hẹn tổng giám đốc, muốn hẹn cũng là hẹn CEO!

"Vậy anh ấy có ở công ty không?" Nhực Tuyết bắt đầu nhức đầu! Thì ra là muốn gặp một người khó khăn như thế! Một người đã từng tránh né anh như cô.

"Thật xin lỗi, tiểu thư, cái này không thể trả lời!" Tiếp tân gương mặt lãnh nhực băng sương, sau khi nói câu đó cũng không nhìn Nhực Tuyết một cái làm chuyện của mình tiếp.

"Vậy cô nói cho tôi biết, muốn như thế nào mới có thể gặp anh ấy?" Nhực Tuyết quyết định không buông tha hỏi tới cùng.

Cô tiếp tân còn không nghe thấy vẫn làm công việc của mình, chỉ cần không để ý tới cô ấy là được rồi, cô sẽ đi? Muốn gặp tổng giám đốc của bọn họ? Cô cũng muốn gặp!

"Tôi đang nói với cô đó? Làm sao để gặp anh ấy?" Một chút hi vọng đã tan biến mất.

"Tiểu thư cô còn náo loạn như vậy nữa tôi gọi bảo vệ tới! Cô đi đi! Cô không có cơ hội gặp tổng giám đốc đâu!" Bị Nhực Tuyết ép không thể nhịn được, cô ta đứng lên nói lớn.

"Tôi mặc kệ, tôi nhất định phải gặp anh ấy! Tôi tự đi tìm anh ấy!" Có người ngăn vậy thì liều xông tới! Không hỏi nữa Nhực Tuyết đi hướng tới thang máy, cô không tin mình lên lầu sẽ không tìm thấy anh! Nhất định sẽ thấy!

"Cô không thể đi lên....bảo an, có người muốn vào thang máy..." Thanh âm cô tiếp tân vừa dứt, hai bảo vệ cao to đi tới ngăn cản Nhực Tuyết.

"Buông tôi ra, các người muốn làm gì?" Nhực Tuyết thét chói tai ra tiếng.

"Tiểu thư, xin lỗi, cô không thể đi lên! Không nên làm khó công việc của chúng tôi" Một người trong đó mở miệng nói. Mặc dù biết rất rõ cô không thể nào đi lên được, nhưng bọn họ phải thực hiện chức trách ngăn cản cô!

Công ty Lương thị sao có thể để mọi người dễ dàng ra vào như vậy? Cho dù là nhân viên công ty cũng cần phải quét dấu vân tay mới lên được. Bằng không nhiều gián điệp đi vào rồi.

"Các người buông cô ấy ra, cô ấy đi cùng tôi đó!" Dừng xe xong Chung Tử Mặc thấy Nhực Tuyết bị kéo, cũng biết Nhực Tuyết chờ lâu nhưng sao có thể đi lên được?

"Chung quản lý!" Hai bảo vệ thấy Chung Tử Mặc nói thế nên buông Nhực Tuyết ra. Chung Tử Mặc sau hai năm thăng chức hay đến tổng công ty họp nhiều lần, bảo vệ đương nhiên biết anh.

"Vị tiểu thư này muốn tiến vào công ty tìm tổng giám đốc, làm phiền anh cùng cô ấy, giải thích một chút."

"Xin lỗi, tôi sẽ nói với cô ấy, đã quá rầy!" Chung Tử Mặc hướng hai bảo vệ gật đầu "Nhực Tuyết, không nên gấp, chúng ta từ từ suy nghĩ biện pháp được không?"

"Anh Tử Mặc, em muốn gặp anh ấy, em muốn gặp, anh giúp em..." Cô vô dụng cả người nhào tới ngực Chung Tử Mặc, tựa như còn bé, cô tìm được cảm giác anh trai từ người anh! Ở trên đời này, cũng chỉ có anh Tử Mặc quan tâm tới cô!

"Nhực Tuyết, Nhực Tuyết, em trước đừng khóc. . . . . Chúng ta đến kia bên ngồi một chút, để cho anh suy nghĩ một chút được không?" Chung Tử Mặc vỗ nhẹ vào lưng cô an ủi! Vừa đỡ cô đến nơi tiếp khách ngồi xuống.

Nơi cao cấp này muốn gặp đều phải hẹn trước, anh chỉ có thể nhớ tổng quản lý trước sau đó mới có thể gặp CEO sau đó có cơ hội nhìn thấy tổng giám đốc!

"Tiểu thư. . . . . Chủ nhân, không có ở công ty!" Anh chỉ có thể nói như vậy thôi !

"Tiểu thư. . . . ."

"Lương Ủy Lâm, anh khôn kiếp, dừng xe. Dừng xe!"

Ông trời nhất định là trừng phạt cô, trừng phạt cô độc ác từ bỏ máu mủ của mình....

editor Cát

Mà một trận âm ỉ này dĩ nhiên không qua được mắt của Lương Ủy Lâm ở tầng cuối.

Phòng làm việc, rèm cửa sổ cũng bị kéo ra, một phòng sáng ngời.

Từ lúc cô bước vào cửa chính của Lương thị anh đã biết, cô quật cường đòi gặp anh, quên mình lao vào thang máy, cô bị chặn lại, nhào vào trong ngực người đàn ông khác, cô rơi lệ, tất cả đều hiện lên trên màn hình khổng lồ.

Lương Úy Lâm nhìn gương mặt đó, vẻ mặt bình tĩnh. Nhưng súng trên tay anh đã bắt đầu dùng sức.

"Chủ nhân, tiểu thư. . . . ." Tay nâng lên, ngăn trở A Cánh muốn nói, anh ta thức thời thối lui đến vừa.

Trong phòng làm việc, lần nữa rơi vào an tĩnh, ở bên trong an tĩnh như vậy, tiếng khóc đứt quãng của người phụ nữ kia vẫn vọng về... Cũng một mực làm lòng người khác khó chịu, nhưng anh vẫn điềm tĩnh như vậy!

Lần nữa gặp lại cô, đối với anh mà nói thật sự là ngoài ý muốn.

Anh từng bỏ qua tự ái của mình nói yêu cô cô lại không tiếp nhận anh. Bỏ đứa bé lại rồi đi. Quyết tâm của cô làm anh không cưỡng cầu nữa, anh cảm giác mình làm thế thật buồn cười! Tình cảm là thứ không thể tin nhất trên đời. Thế nhưng anh lại tin, kết quả người phụ nữ kia lại không hề quan tâm. Có lẽ anh đã từng yêu cô, có lẽ... nói nhiều cũng là vô dụng.

Sự tồn tại của cô đã ảnh hưởng tới anh, nếu hận anh, muốn rời đi vậy thì đi đi!

Nhưng ba năm sau, cô lại chủ động tới tìm anh, anh nghĩ cô sẽ tìm đến anh, cũng là bởi vì đứa bé chứ? . . . . . Đứa bé? Năm đó cô nóng lòng vứt đứa bé, hiện tại lại là lý do để cuộc sống của bọn họ giao nhau lần nữa.

Nhưng cần thiết sao? Lăng Nhục Tuyết?

Ti mi quan sát thân súng, gương mặt đang khóc trên màn hình rõ ràng xấu như vậy, anh lại cảm thấy ánh mắt quyến rũ anh như vậy, thật là gặp quý! Lương Úy Lâm muốn dạng phụ nữ gì? Cô tình đối với một người phụ nữ như vậy...

Anh cũng không để cô lần nữa bước vào thế giới của anh. Bởi vì đến cuối cùng có thể hủy diệt, là hai người họ... 3 năm trước, anh còn miễn cưỡng thả cô nhưng hiện tại anh không xác định!

Cho nên tốt nhất cô không nên trở lại tìm anh! Bởi vì hậu quả của chọc anh sẽ không chịu đựng nổi! Nếu không chịu nổi vậy thì không cần! Bọn họ sớm nên kết thúc, giờ súng lục lên, nhắm lần nữa, nếu anh tâm không loạn vì một người phụ nữ có thể sẽ không bị thương mà mất mạng, có lẽ anh cũng không cần phiền như vậy.

Màn hình rõ ràng cô đi cùng người đàn ông đó, Chung Tử Mặc đi đến trước bàn tiếp tân nói mấy câu sau đó trở về bên cạnh cô, sau đó đôi tay kia lại chạm vào mặt cô, đáng chết...

"A Cánh. . . . ."

"Vâng" hình ảnh đó dĩ nhiên A Cánh nhìn thấy được! Sắc mặt chủ nhân thật khó coi, thì ra chủ nhân đối với tiểu thư.... Nhưng tại sao nhãn tâm không muốn gặp cô ấy?

"Kêu bọn họ rút đi!" "Bang" một tiếng màn hình đã chia năm xẻ bảy! Hóa lực cường hãn! A Cánh đau lòng nhìn hệ thống theo dõi đất tiền không dám lên tiếng nữa.

Anh đoán trong phòng làm việc sau đó sẽ là một tình trạng thảm!

Lương Úy Lâm trong tay vẫn nắm thật chặt súng lục không có buông lỏng, cho tới khi hai tay anh bị tụ máu bầm tím.

Anh sợ mình sẽ bóp chết cô, sau đó giết người đàn ông kia. Trong lòng ham muốn giữ lấy cô mãi liệt làm anh điên cuồng! Người phụ nữ chỉ có anh chạm vào bây giờ lại khóc trong ngực người đàn ông khác, để cho hắn ta chạm vào mặt cô...

Anh không cách nào đối mặt với rung động của mình- anh đối với Lăng Nhục Tuyết kia sẽ có cảm giác như vậy, điều này là sao chứ?

Sai lầm không thể phạm vào! Lương Úy Lâm! Nặng nề nhắm mắt lại cả người ngã về cái ghế phía sau!

"Nhục Tuyết, anh đã hẹn Trần phụ tá xong thời gian gặp mặt, chúng ta đi về trước được không? Tin tưởng anh, nhất định sẽ có biện pháp nhìn thấy anh ta!"

"Anh Tử Mặc. . . . ." Nhục Tuyết giờ tay lên lau khô lệ bên má, chờ đợi quá đau khổ, cô không muốn đợi thêm, cho nên, "Anh ấy rốt cuộc có ở công ty hay không?" Nếu như ở đây, cô nhất định đợi đến khi gặp anh mới thôi!

"Nhục Tuyết, cái này anh cũng không biết! Chúng ta đi về trước chờ thông báo được không?" Chung Tử Mặc vì Nhục Tuyết cố chấp mà nhức đầu.

"Em không, em muốn ở chỗ này chờ anh ấy, nếu như anh ấy ở đây, nhất định sẽ xuống! Em sẽ đợi một chút đến khi gặp anh ấy mới thôi." Cô đã không có biện pháp trở về lại gian phòng vắng vẻ trống không đó, cái loại khổ sở đó cùng vô dụng cô không cách nào chịu nổi nữa! Cô nhất định phải đợi đến

khi anh xuất hiện mới thôi!

"Nhược Tuyết, không có ích lợi gì! Tổng giám đốc có thang máy chuyên dụng, lối đi trực tiếp tới bãi đỗ xe phía dưới. Em thế nào chờ?" Cũng không biết là nói cô ngu ngốc thế nào mới đúng.

"VẬY em đi bãi đậu xe chờ. . . . ."

"Nhược Tuyết, em không cần như vậy! Đi về nghỉ trước được không?"

"Anh Từ Mặc, em không muốn trở về. . . . ."

Hai người đang lúc lồi kéo nhẹ nhàng, thang máy bên trong cùng mở ra, tiếng bước chân khiến Nhược Tuyết nhanh chóng quay đầu lại: "A Cánh" Còn có chuyện làm cho người ta cảm động hơn sao?

A Cánh, Lương Ủy Lâm nhất định cũng ở đây! Không quan tâm người ta nhìn cô Nhược Tuyết thật nhanh vọt tới! Đôi tay thật chặt kéo tay A Cánh: "A Cánh, dẫn tôi đi gặp anh ấy!" Trong giọng điệu như thể trước nay chưa từng có kiên quyết như vậy.

"Tiểu thư, chủ nhân kêu cô trở về!" A Cánh muốn tránh tay Nhược Tuyết anh không dám để chủ nhân thấy màn này. Chủ nhân đối với tiểu thư nhiều năm trước anh đã hiểu, hiện tại không thể rước họa vào thân.

Những năm này, tiểu thư sống như thế nào? Lại còn gầy như thế, để cho anh cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ sợ cô sẽ bị anh thổi đi mất!

"A Cánh, tôi không trở về, tôi nhất định gặp anh ấy! Van cầu anh, để cho tôi gặp anh! Nếu không anh dẫn tôi đi nhìn đứa bé. . . . ." Thật vất vả bắt được một người bên cạnh anh ấy tại sao có thể dễ dàng bỏ qua đây?

Cô muốn gặp Lương Ủy Lâm nhưng mục đích cuối cùng chỉ là muốn gặp con gái thôi! Nếu như A Cánh có thể mang cô đi tìm con gái cũng giống như nhau, không phải sao? Như vậy tốt hơn, cô không cần đối mặt với gương mặt đáng sợ đó ! Nhưng được không?

"Tiểu thư, thật xin lỗi. Tôi không có cách nào, mời cô trở về đi thôi!" A Cánh đưa tay nghĩ kéo Nhược Tuyết, rồi lại không dám chạm vào. Nhưng tay của cô đã rất dùng sức đang bắt tay của anh rồi, đừng xem tiểu thư nhỏ người, hơi sức vẫn còn lớn. Mặc dù không làm cho anh đau, nhưng anh muốn hắt cô ra thì vẫn phải dùng thêm chút sức, chỉ sợ cô không chịu nổi sức lực của anh.

"Tôi không muốn đi, hoặc là để cho tôi thấy Lương Ủy Lâm, hoặc là thấy đứa bé, anh chọn một đi. Nếu không tôi liền đi theo anh!"

"Tiểu thư. . . . . Chủ nhân, không có ở công ty!" Anh chỉ có thể nói như vậy thôi !

"Không thể nào!" Nơi nào có Lương Ủy Lâm nhất định có A Cánh, cô không ngốc thế?

"Tiểu thư. . . . ."

Hai người cứ như vậy giằng co ở cửa thang máy, đúng lúc không phải thời gian đi làm, bằng không sẽ ầm ĩ cỡ nào! Một là người hộ vệ không rời khỏi tổng giám đốc, một là tuyệt đại giai nhân dịu dàng. Càng làm cho người ta kinh ngạc là cuộc đối thoại giữa bọn họ.

Đứa bé? Là con của tổng giám đốc? Còn là của người nào? Đoán chừng là của tổng giám đốc ? Bằng không người phụ nữ kia làm sao có thể trực tiếp kêu tên tổng giám đốc? Hơn nữa nhìn dáng vẻ, hộ vệ của tổng giám đốc cùng vị tiểu thư này còn rất quen thuộc!

Nhưng là, anh ta gọi cô "Tiểu thư." Vậy thì chứng minh tổng giám đốc nhất định là không có kết hôn đấy! Dĩ nhiên, theo giá trị con người của tổng giám đốc giá trị muốn cùng anh kết hôn danh viện thực nữ nhất định rất nhiều. Vị tiểu thư trước mắt này không giống như thiên kim nhà nào chứ? Mặc dù rất xinh đẹp, nhưng chỉ xinh đẹp là tổng giám đốc không thể nào cự tuyệt cô ấy chứ?

Rất nhiều vấn đề cần phải có người đến giải đáp! Nhưng cái này căn bản là vấn đề không có hồi đáp, có ai dám thảo luận cuộc sống riêng của tổng giám đốc chứ?

Mà người bình tĩnh nhất là Chung Từ Mặc, người đàn ông đó anh biết! Anh ta còn gọi Nhược Tuyết "Tiểu thư" . Nếu anh cũng ra mặt, vậy sẽ khác chứ?

Ha ha, anh có lẽ đề cao rồi ! Có người đàn ông kia ở đây, Nhược Tuyết muốn gặp tổng giám đốc, đó là nữa việc không thể đơn giản hơn! Không do dự nữa, Chung Từ Mặc đi ra ngoài.

"Tiểu thư, nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi trước! Hẹn gặp lại!" Không thể tiếp tục như vậy nữa rồi, để cho chủ nhân thấy, đoán chừng cả tòa nhà này bị nổ, tiểu thư, cô không phải muốn hại tôi có được hay không? A Cánh rút cuộc đưa tay đem từng đầu ngón tay của Nhược Tuyết đẩy ra, sau đó xoay người muốn đi, nhưng Nhược Tuyết theo kéo anh lại.

"Tiểu thư. . . . ."

"A Cánh, tôi mặc kệ, tôi muốn đi theo anh! Trừ phi anh giết tôi!" A Cánh, làm sao anh trốn thoát.

"Chủ nhân, người. . . . . Đi thôi!" Trời sanh nhạy cảm khiến A Cánh nhìn chiếc xe quen thuộc xe đang chậm rãi mà từ bãi đỗ xe ở tầng hầm ra ngoài. Tiểu thư, cô hiểu chưa? Tôi có thể làm được, chỉ có như vậy! Thực sự chỉ có như thế này!

"Tôi không tin! Anh ấy nhất định ở phía trên! A Cánh dẫn tôi đi lên! Tôi sẽ nói với anh ấy rõ ràng! Anh ấy sẽ không trách anh, có được hay không?" A Cánh thật đau đầu.

"Tiểu thư, tôi nói rồi, chủ nhân không ở nơi này rồi!" Khóe mắt A Cánh nhìn sang bên ngoài, xe chủ nhân đã ra ngoài rồi, không đuổi theo sẽ tới không kịp, tiểu thư, làm sao cô lại ngốc như vậy, tôi đã ra dấu hiệu rồi, cô còn như vậy?

"Vậy anh ấy ở nơi nào?" Rốt cuộc cảm thấy A Cánh giống như nhìn ra bên ngoài, Nhược Tuyết theo nhìn phương hướng của anh ta nhìn ra ngoài, chiếc xe kia, cô không biết bảng hiệu, nhưng cô có cảm giác mãnh liệt, người đàn ông lái xe này, chỉ có một người, đó chính là Lương Úy Lâm.

A Cánh, cảm ơn anh! Không có nói ra, Nhược Tuyết vội vàng xông ra ngoài! Cô phải bắt được cơ hội cuối cùng này!

Nhìn bóng dáng chạy như bay A Cánh lại không sợ chủ nhân trách tội. Tiểu thư chỉ mong lần này cô không thất bại! Cũng nguyện cầu cô có thể có điều mình muốn!

Cô điên rồi, trực tiếp đuổi theo chiếc xe, chạy nhanh cũng vô ích, cô làm sao đuổi kịp chiếc xe thể thao thượng đẳng kia? "Lương Úy Lâm, anh khôn kiếp, dừng xe. Dừng xe!" Thần kinh vận động cũng không tệ, chạy xa như vậy cơ mà.

Mặc dù không kịp cô chưa chịu buông, giống như dừng lại tất cả hi vọng đều hóa thành tro bụi, cô liều mạng chạy, không nhìn ánh mắt của người qua đường quái dị, mãi cho đến khi kiệt sức mới dừng lại...

Đùi mềm mềm có chút đứng không vững, cô dừng ở hàng cây bên đường thờ. Cô đã đánh mất, cũng tìm không được nữa. . . . . Tại sao phải như vậy? Tại sao phải khó khăn như vậy? Cô không phải đến gặp anh nữa? Lương Úy Lâm, tại sao?

Mắt thật là đau, mồ hôi theo da không ngừng tuôn ra, vẫn chảy vào trong mắt, nặn nặn, kích thích được cô không mở ra được.

Thật cứ như vậy mà đi sao. . . . . Đi được cô cũng không đuổi kịp! Nước mắt đột nhiên xông lên hốc mắt cô. . . . . Theo cây khô cằn không ngừng chảy xuống, một chuỗi lại một chuỗi, không ngừng rơi xuống mặt sàn xi măng bốc hơi kia.

"Ừm. . . ." Cô vốn im hơi lặng tiếng rơi lệ, đúng là vẫn không nhìn được té quỵ xuống đất, khóc rống ra ngoài. Trừ khóc, cô đã không biết cô còn có thể làm những gì? Nếu như Lương Úy Lâm cố ý không gặp cô, ai cũng không giúp được cô. Mà cô vĩnh viễn không có khả năng tìm được anh! Hiện tại ông trời cuối cùng không để lại cho cô một chút cơ hội nào.

Ông trời nhất định là trừng phạt cô, trừng phạt cô độc ác từ bỏ máu mủ của mình. Cho nên muốn cô chịu đựng loại cảm giác này muốn gặp mà không thể nào gặp được. . . . .

Cô khóc đến đau lòng, khóc đến thở không nổi, khóc đến cả kia chiếc xe màu đen tỏa sáng dừng ở bên cạnh cũng không có phát giác.

"Lên xe." Chiếc xe thể thao quen thuộc kia ngay trước mắt, từ cửa sổ thủy tinh chậm rãi hạ xuống nhìn cô trợn mắt. . . . . Những tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người đàn ông này, ánh mắt sắc bén, đang bắn về phía mình. . . . . Lương Úy Lâm xa xa nhìn cô, ánh mắt kia chuyển chủ cực kỳ, thâm thúy cực kỳ, cất giấu rất nhiều tâm tình mà cô không thể hiểu.

Nhược Tuyết cho là mình đang nằm mơ, làm cô cảm động vô cùng, người đàn ông ở trước mắt không hề biến mất?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Anh dám cường bạo tôi?

editor Cát

"Không để cho tôi lại nói lần thứ hai!" Trên xe người đàn ông hiển nhiên đã không có kiên nhẫn! Đặc biệt người chung quanh đã bắt đầu bàn luận xôn xao, mà anh, luôn luôn ghét nhất đặt mình trước mặt công chúng.

Không thể cũng không do dự nửa phần, Nhược Tuyết không chút nghĩ ngợi đứng lên, dù là hai chân vì mới vừa chạy mà ê ẩm như nhũn ra.

Mới vừa lên xe ngồi xuống, dây nịt an toàn mới vừa cài, xe dĩ nhiên cũng làm như vậy lao như bay ra ngoài.

"Không cần. . . . . Dừng lại. . . . ." Cô kéo dây nịt an toàn thật chặt bên cạnh miễn không bị bay ra ngoài. Trời ạ, người đàn ông này, lái xe còn không muốn sống như vậy.

Mãi cho đến khi ra khỏi nội thành, hướng khúc giao, trên đường ít xe, tốc độ xe anh ngược lại nhanh hơn. . . . . Anh điên thật rồi!

Cho đến khi xe dừng lại ở sân cỏ một biệt thự, thì ra ở nơi này, lão đại hắc bang chỗ ẩn nấp thật nhiều! Không trách được cô tìm cũng không tìm được.

Nhược Tuyết cả người cũng ngồi phịch ở trên ghế ngồi. Đôi tay còn giữ dây an toàn thật nó như biến hình.

"Cho em ba mươi giây, từ trên xe tôi xuống." Nhắm mắt lại lại mở mắt, người phụ nữ kia còn ngây ngốc ngồi ở nơi đó, gương mặt không có chút huyết sắc nào còn giống như chưa lấy lại tinh thần, vô dụng như vậy!

"Hay là em muốn tôi ôm em xuống?" Xuống xe, đợi ước chừng hai phút, người phụ nữ kia vẫn không nhúc nhích! Lương úy lăm hai tay chống tại cạnh cửa kính xe, cúi đầu nhìn cô.

Người phụ nữ này, nhiều năm không thấy vẫn như vậy non nớt, đầy đặn ướn át. Lần trước bởi vì quá bất chợt, anh chỉ nghĩ nhanh lên một chút đem con gái trước mắt cô mang đi, cho nên không có nhìn cô kĩ.

Hôm nay, ở khoảng cách gần như vậy mới phát hiện năm tháng đối với cô quá nhân từ, cặp mắt đen quen thuộc trước sau như nhau dù là mới khóc lại không ảnh hưởng đến phần sáng long lanh trong suốt của nó, đôi môi trở nên đỏ thắm, da trắng noãn như tuyết.

Chỉ là, thân thể hơi gầy, nơi cần có thịt không biết có thịt không?

Cảm thấy ánh mắt của anh đã từ mặt của cô dần dần dời đến trên người của cô, không cần nhìn cũng biết anh đang nhìn chỗ nào! Nhược Tuyết thật sâu thở ra một hơi, tay chân rốt cuộc có thể động, cô không nhìn mặt của anh, trực tiếp mở cửa xe ra ngoài.

Bất động! Người đàn ông này dĩ nhiên đang chặn ở nơi đó!

"Thật xin lỗi, xin tránh ra! Tôi muốn xuống xe!" Lý trí rốt cuộc khôi phục, cô muốn cô không cần thiết nói chuyện cùng người đàn ông này, cô chỉ nghĩ nhanh lên một chút xuống xe tìm được cái người để cho cô ngày đêm nhớ nhưng, tiểu bảo bối của cô.

"Đây là nơi ở của tôi, tôi có nói qua cho em đi vào sao?"

"Anh có ý tứ gì?" Lòng Nhược Tuyết nói lên người đàn ông này thật sự rất ghê tởm! Kéo cô tới đây không để cho cô xuống xe còn chưa tính, còn rõ ràng muốn làm khó cô. Xem ra cô hôm nay muốn nhìn đến con gái, hi vọng tương đối nhỏ bé.

"Tôi có ý gì sao? Em không phải không hiểu?" Khóe miệng anh quẹo rừ!

"Tôi không hiểu, mời nói rõ một chút được không?" Muốn giả bộ? Ai không biết đây?

"Lên xe của tôi, còn không biết là có ý gì sao? Em tìm đến tôi, chẳng lẽ còn có ý tứ khác sao?"

"Tôi ý gì cũng không có, tôi chỉ là muốn gặp đứa bé một chút mà thôi." Cô ngược mắt nhìn thẳng anh, trong lời nói của anh rất mập mờ, nếu như cô còn không hiểu, đó chính là đi theo anh nhiều năm như vậy là không hiểu rõ gì rồi.

Chỉ là, cô tuyệt không muốn cùng anh có bất kỳ tiếp xúc thân thể, cô chỉ muốn xem đứa bé của cô mà thôi.

"Đứa bé?" Lương úy lăm cười lạnh lên tiếng: Em tại sao gặp nó?"

"Tôi là mẹ của nó, tôi có cái quyền lợi này." Khi anh nhìn soi mói, cô nói ra những lời này khí thế giảm hơn phân nửa. Đúng vậy, cô là chột dạ, bởi vì, cô chưa từng có một chút nghĩa vụ làm mẹ nào, hiện tại tại sao cô muốn tới nhận con gái đây?

Nhưng mặc kệ nói thế nào, đó là đứa bé hoài thai mười tháng sanh ra được, dù là ban đầu cô làm sai, hiện tại cô muốn vấn hồi có thể hay không?

"Lăng Nhược Tuyết, em thật là khiến tôi gật mình! Đương nhiên chính là em không cần con bé, em hiện tại không biết xấu hổ ở trước mặt tôi nhắc tới quyền lợi người mẹ?" Lời của anh đâm trúng trái tim của cô, để cho cô đau đến thiếu chút nữa hô hấp không nổi.

Đúng là cô có lỗi nhưng ban đầu này sao lại mang thai đứa bé này chẳng lẽ anh không có lỗi sao? Dưới tình huống như vậy có thai, anh muốn cô sao có thể chấp nhận!

Hiện tại cô hỏi hận có được hay không? Cô không phải muốn cướp đứa bé, cô chỉ là muốn thấy nó, muốn đền bù chuyện mình làm sai mà thôi, cũng không thế sao?

Anh nhất định phải đem vết thương của cô, lần nữa lật lại sau đó sát muối lên sao?

"Lương úy lăm, tôi không phải vậy. Tôi muốn gặp con bé." Cô giương mắt, nghiêm túc nhìn về anh.

"Tôi tin tưởng em đã không giống như trước" Anh lại gạt đầu sau đó đưa tay nắm cầm của cô "Tự em dám tự động xuất hiện trước mặt của tôi, tôi biết ngay, lá gan của em trở nên lớn rồi." Có thể nói, lá gan của người phụ nữ này cho tới bây giờ cũng không nhỏ, cho dù là trước kia cô ở trước mặt anh khéo léo nghe lời cũng là giả vờ, là anh biết, cô không phải là một tiểu bạch thủ mà trong thâm sâu là một hồ ly.

"Nếu muốn gặp con, hôm nay trước hết theo tôi!"

Lúc cô còn không phản ứng kịp, kéo cô từ cửa xe ra, sau đó không để ý tới cô dùng quyền đánh vào anh. Vừa vào cửa anh đẩy cô vào vách tường, sau lưng dùng sức chống đỡ vách tường kiên cố mang đến cảm giác đau đớn.

Biệt thự lớn như vậy nhưng không có ai... Lúc này cô không có tâm tình quan sát biệt thự bởi vì trước mắt là một dã thú dữ dội, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra.

Cô cố gắng giữ mình tỉnh táo, không ngừng tự nói với lòng mình không bao giờ sợ anh của năm đó muốn giết chết tiểu nữ sinh, cô đã tự do, cô đã kiên cường dũng cảm “Anh muốn làm gì?” Những lời này thật là ngu xuẩn? Người sáng suốt cũng biết anh muốn làm gì, cô còn hỏi vấn đề này?

Anh cúi đầu gần sát bên tai của cô, thờ phào nói hai chữ: “Ăn. . . . . em!”

Người đàn ông này! ? Nhược Tuyết lần nữa sửng sốt! Chuyện cách nhiều năm, lần nữa gặp nhau, anh thế nhưng lại thô lỗ thế này, hạ lưu nói ra những lời như vậy “Lương úy lâm, làm sao anh có thể như vậy? Anh biến thái!”

“Xem ra không cho em một chút giáo huấn, em vĩnh viễn cũng không ngoan. Tôi sẽ cho em biết cái gì là biến thái.” Một cái tay của anh có thể nhẹ nhàng không chế được cô, một cái tay khác, bắt đầu lưu loát cởi quần áo của cô.

Cô giãy giụa, giãy giụa, đối với anh mà nói, không có chút uy hiếp “Lương úy lâm, anh dừng tay! Tôi không muốn có loại quan hệ này với anh! Dừng tay. . . . .” Thật là quá mức! Cô chỉ là muốn đến xem con gái mà thôi, anh tại sao lại như vậy đối với cô?

Đôi tay bị kẹp chặt ở đỉnh đầu, cô không nhúc nhích được, nhắc chân muốn đá anh, lại bị anh thuận thế chống đỡ đi vào, người đàn ông này, thật sự là quá đáng.

“Lương úy lâm, anh dám cưỡng bạo tôi? Tôi đi kiện anh!” Muốn vũ nhục cô? Anh càng quá phận không thể vô sỉ hơn.

“Cưỡng bạo?” Anh cười lạnh: “Em biết cái gì gọi là cưỡng bạo không?” Lời kéo làm cho cô trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt. “Anh không phải. . . . . , chính là cưỡng bạo.”

“. . . . .” Cô không có nói anh vô sỉ như vậy, cho nên không nói ra lời như thế.

“Chưa từng có người đàn ông khác sao?” Ánh mắt đen nhánh của anh, cứ như vậy nhìn chăm chăm cô, nhìn hết tất cả điểm nhỏ nhất trên mặt cô, để cho cô có một loại cảm giác không thể trốn tránh.

“Thật là buồn cười! Anh cho rằng trên đời này chỉ có Lương úy lâm anh là đàn ông sao? Đàn ông theo tôi lên giường có bao nhiêu? Anh là cái gì?” Anh nhất định phải như vậy vũ nhục cô sao? Dù là đau cô cũng không cầu xin anh!

“Tôi không coi vào đâu? Vậy em còn tới tìm tôi làm gì? Há?” Thanh âm rõ ràng mang theo tức giận mãnh liệt. Người phụ nữ này, lại dám như vậy khiêu khích anh?

“Anh vô sỉ. . . . .” Không biết tức giận hay xấu hổ, dù sao mặt của cô hồng thành một mảnh.

“Tôi không vô sỉ, làm sao khiến em vui vẻ?” Cô biết, anh sẽ không bỏ qua cho cô, anh không có do dự, trực tiếp. . . . .

“Thật là đau. . . . . Thật sự rất đau. . . . .” Anh tại sao có thể cứ như vậy đi vào? Cô không muốn khóc, tuy nhiên nước mắt từng giọt rơi xuống, anh lớn như vậy, mà cô những năm này chưa từng có quan hệ cùng người đàn ông khác, đương nhiên rất đau! Nhưng phản ứng thân thể phản bội cô, cô thể nhưng trở nên mềm yếu như vậy, ở trước mặt của anh mỗi lần đau là mỗi lần khóc thành tiếng.

Anh không có kiên nhẫn cùng cô từ từ! Anh hình như đợi quá lâu. . . . .

Tất cả đều điên rồi, giống như lâm vào lửa lớn hùng hục, giờ khắc này coi như bị thiêu thành tro bụi, cũng sẽ không tiếc.

Dục vọng thâm trầm chi phối tất cả, bọn họ quên mất yêu hận, cũng quên thời gian đang tồn tại, quên đã từng đau từng khóc, chỉ đơn thuần là giữa nam và nữ, dùng phương thức nguyên thủy nhất để trói buộc thân thể lẫn nhau, ở trong ngực đối phương cực hạn thoải mái, lấy được cảm giác an ủi thỏa mãn.

Tột cùng có bao nhiêu hận muốn truy cứu đã sớm không phân rõ rồi.

Từ đại sảnh trở lại gian phòng, Nhược Tuyết ý thức vẫn luôn là nửa mê nửa tỉnh. Suốt cả một đêm, một đêm đáng sợ, hiện tại, cô liền đưa ngón tay qua kéo chặn đắp thân thể nhưng hơi sức cũng không có.

Gió thổi từ cửa sổ tới mát mẻ, hương thơm bùn đất và cây cối, là một buổi sáng đẹp nhưng cô chật vật như vậy sao có thể ngồi dậy?

Thân thể vô lực đang nằm toàn thân của cô trên dưới không có chỗ nào được, người đàn ông như dã thú xổng chuồng hận không thể đem xương cốt cô nhập vào.

Hiện tại thế nào? Ăn uống no đủ xong có phải nên mang cô đi gặp người? Lương úy lâm tên khốn kiếp này, đứa bé căn bản không ở chỗ này, anh đưa cô tới nơi này chẳng lẽ liền vì muốn lên giường với cô?

Hiện tại nên làm cũng đã làm anh còn muốn thế nào nữa?

Cho đến khi tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại, người đàn ông kia không quán khăn tắm cứ vậy mà đi ra, có thể quá đáng hơn nữa không? Nếu như cô xấu hổ không nên quay đầu nhìn nhưng hơi sức không còn chỉ có thể trợn mắt nhìn anh càng đến gần giường, sau đó ngồi xuống ở mép giường.

"Nhìn cái gì? Em thấy thích sao?" Mang theo hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái, anh cúi người xuống ở bên tai của cô nhẹ giọng nói, đưa bàn tay ra không ngừng chơi đùa mái tóc dài đang xổ ra của cô.

". . . . ." Lúc này còn có thể nói gì?

"Một canh giờ sau, rời khỏi chỗ của tôi. Hả? Vĩnh viễn không cần xuất hiện trước mặt của tôi, bằng không, cũng sẽ không bỏ qua như lúc này ." Anh nắm được cảm của cô, nhìn thẳng. (á á anh lưu manh quá ăn xong rồi đá đi vậy à, vùng lên chị ơi ^^)

Gặp lại lần nữa người phụ nữ này vẫn có ảnh hưởng tới anh như vậy, cảm xúc tự nhiên trên người của cô làm anh mất khống chế! Anh không có cách nào chỉ có thể mặc cho dục vọng xử trí, phóng túng mình.

Không dùng được, thật không có dùng! Người này đối với anh ảnh hưởng, cũng không có vì thời gian trôi qua mà giảm bớt nửa phần! Nếu không chiếm được, vậy thì dứt khoát không cần!

"Tôi không đi." Cô cũng định bất cứ giá nào, nếu như không gặp, cô có thể cứ như vậy cả đời lừa gạt mình, nhưng vận mệnh lại an bài, mà cô quyết định thuận theo tâm ý của mình, cô muốn con của mình!

"Em biết, đối phó em, tôi có trăm ngàn phương pháp, mỗi một cách cũng có thể để cho em đau đến không muốn sống, em xác định đây là điều em muốn sao?" Anh buông cô ra đứng lên, cứ như vậy mắt thật cao nhìn xuống cô, "Cơ hội tôi đã cho, nếu như em bây giờ không đi, vậy cũng đừng trách tôi."

Cô cắn môi, nhìn về phía khuôn mặt nguy hiểm, cô biết không nên chọc tới mãnh hổ , đó là hành động không lý trí, đặc biệt là dưới loại tình huống này, cả người cô trần trụi không có gì che giấu.

Nhưng không khuất phục! Không thể!

"Tôi chỉ muốn đứa bé."

"Đứa bé?" Anh cười lạnh, "Phải để tôi nói lại lần nữa? Ban đầu em căn bản cũng không muốn nó, nếu như không phải là vừa đúng lúc gặp phải Quân Hạo, lấy ở đâu đứa bé? Lãng Nhược Tuyết, em không cảm thấy hiện tại, tôi nói với tôi muốn đứa bé là chuyện buồn cười cỡ nào? Không nói đến việc tâm không cam lòng hay tình nguyện sinh hạ nó, xin hỏi em có tư cách gì tới nói với tôi, muốn đứa bé?"

". . . . ." Đúng vậy, cô không phản bác, nước mắt, tại đây chảy ra ngoài. Dù gì lúc này ở trước mặt người ta nói thế nào với cô cô cũng chưa bao giờ rơi lệ nhưng trước mặt anh cô khóc.

Thì ra mình không phải không quan tâm, trở nên bền chắc không thể gãy rồi, chỉ là, đối tượng không giống mà thôi.

"Thế nào, hối hận sao?"

"Hối hận hay không hối hận, không liên quan đến anh. Tôi chỉ là muốn con của mình! Tôi biết rõ, đối với anh tranh đoạt cứng rắn thì tôi cũng không phải đối thủ của anh, nhưng mặc kệ tôi là mẹ của nó tôi chỉ muốn ở bên cạnh nó. Để cho đứa bé vui vẻ lớn lên,..." Cô không muốn yếu thế, hèn mọn như thế! Nhưng trừ vậy cô còn cách nào sao?

Đấu cùng Lương Úy Lâm? Có thể đấu với anh vĩnh viễn không là cô! Ở trước mặt anh cô không là gì! Nhưng vì đứa bé cô nguyện ý bỏ xuống tự ái.

Trên đời này có những người như thế là đến tìm cái chết, không có cách nào đối phó anh cho nên chỉ có cúi đầu trước mặt anh, mới có thể thấy những điều mình muốn, dù là cúi đầu làm tìm cô đau như cắt nhưng cô vẫn phải ép mình làm.

Năm đó nếu như không phải bị anh bức đã đến cực hạn, cô sẽ không bắn phát súng kia. Chỉ vì cái kia đối với cô, đã vượt qua giới hạn có thể chịu đựng của cô.

Ngay từ lúc cô bóp cò súng trong phút chốc, cô cũng rất biết rõ, đời này giữa cô và anh đến chỗ này coi như là xong rồi. Nhưng bọn họ lại tránh không khỏi số mệnh dây dưa, khi anh đối với cô như vậy, cô có đứa bé.

Cô không có hối hận bắn ra phát súng kia đó là do anh bức mà ra . Ban đầu vì có khả năng ở bên cạnh anh, bất kỳ giá nào cô đều nguyện ý bỏ ra, nhưng bây giờ cô lại hối hận bỏ rơi con của mình.

Nhưng nếu như cô biết, cuộc sống ba năm nay, là khổ sở như lời nói, ban đầu cô còn có hay không chút do dự đồng ý? Cô trẻ tuổi làm sao biết trong khoảnh khắc đó cô bỏ lỡ tim của mình, vui vẻ của mình, tất cả mọi thứ của mình đây?

"Mẹ của đứa bé? Chỉ cần tôi nguyện ý, trên đời này có hàng ngàn phụ nữ có thể làm mẹ của nó. Về phần em, không tới lượt..." Anh hừ lạnh, người phụ nữ này lại dám nói như vậy!

Anh biết, năm đó cô hận anh? Nhưng cô có biết hay không? Anh cũng là hận đó!

Năm đó, anh có thể không so đo cô bắn phát súng kia mà lần nữa mạnh mẽ mang cô trở về bên cạnh, chỉ vì không cách nào che giấu rung động. Anh có thể bỏ qua hận nhiều năm như vậy mà đối với cô nói ra tình yêu, chỉ mong cô nguyện ý tiếp tục lưu lại bên cạnh. Thậm chí, anh nguyện ý để cho cô hận, chỉ cần cô không cần rời khỏi anh, dù là cô giết anh, anh cũng can tâm!

Nhưng không được, tìm anh đều bị cô từ chối cho dù anh trao tính mạng của mình cho cô cô cũng không cần! Anh không phải Lương Ngao Vũ, cô không phải là Nhan Thanh Uyển, cho nên bọn họ phải chia xa!

Nếu hận đến ruột thịt máu mủ cũng có thể lấy ra, có thể thấy quyết tâm, vậy anh còn có cái gì để níu giữ hay sao?

Thật nghĩ như vậy, vậy thì rời đi đi!

Nhưng ai đâu ngờ số mạng luôn thích trêu người! Bọn họ lại gặp nhau lại đây dựa, mà cô lại dám nói trước mặt anh muốn ở cạnh đứa bé.

Tự tin của cô ở đâu để cho anh sẽ đồng ý với cô đây?

Nhược Tuyết trong lòng làm sao không hiểu, lời của anh nói chính xác như vậy, anh có bản lĩnh chỉ cần anh muốn sẽ có nhiều người phụ nữ tình nguyện làm mẹ đứa bé, chỉ cần anh muốn sẽ có vô số phụ nữ nguyện sinh con cho anh.

Nhưng lúc này, cô lại không muốn con của mình gọi người khác là "Mẹ".

"Lương úy lâm, trừ phi anh giết tôi! Bằng không tôi nhất định muốn gặp được đứa bé!" Ánh mắt của cô, anh chưa từng thấy qua kiên nghị cùng cố chấp như lúc này. Mảnh mai trên mặt, có nước mắt, đó là một người phụ nữ vì con của mình mà như vậy.

Năm đó chỉ là một cô gái nhỏ luôn cúi đầu trước mặt anh hôm nay trực tiếp đối mặt với anh, dũng cảm không sợ.

Năm đó luôn bị anh bức đến cùng khóc nức nở nhưng bây giờ thì trước mặt anh nói trừ khi anh giết cô... Anh lại cảm thấy cô như thể anh không thể đòi mất khỏi cô được.

Con người thâm thúy như hai ngọn lửa đang nhảy nhót chọt lóc lên.

Cô bị anh nhìn chằm chằm trong lòng dâng lên loạn, đôi mắt anh quá sâu tựa như vòng xoáy có thể hút người ta vào, cô nhìn anh như vậy, anh lần nữa cúi xuống, hai tay chống hai bên thân cô, từ từ cúi đầu, khoảng cách ngày càng gần, gần đến...

"Tôi nói rồi, cơ hội tôi chỉ cho lần thứ nhất. Em không đi, vậy thì đại biểu. . . . ." Lời kế tiếp anh không có nói, bởi vì lưỡi của anh đã thật sâu dò vào trong môi đỏ của cô, dây dưa, hôn khắp cái miệng nhỏ mềm mại kia.

Nụ hôn của anh hung hăng, nó đặc biệt thuộc về anh, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái đột nhiên rót vào, cô không thể tiếp tục suy tư. Cho dù ngày hôm qua bọn họ yêu cuồng nhiệt, anh cũng không có hôn qua môi của cô, vậy bây giờ coi là cái gì?

Nếu như mắt không chế có thể đổi lấy giây phút ngắn ngủi này, vậy thì mắt không chế đi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Máu mủ tình thâm

editor Cát

Người đàn ông này thật là quá đáng đấy!

Nhược Tuyết hung hăng bóp trong tay mớ rau cải tươi mới. Buổi sáng hôm đó, vốn cho là anh tắm rửa xong sau sẽ mang cô đi gặp đứa bé, kết quả không biết người đàn ông phát thần kinh gì sau khi tranh chấp xong có thể lôi kéo cô vào loại vận động như băng hỏa kia lần nữa.

Hậu quả là gì? Đương nhiên là thể lực cô cạn kiệt, cứ như vậy ngất đi rồi ! Người đàn ông này, mỗi lần đều muốn dùng cách đó đối phó cô sao?

Cô trong mắt anh là cái gì? Trước kia là cô tự nguyện nhưng giờ như thế nào? Xem cô như kĩ nữ sao? Xài qua rồi còn không thấy bóng dáng tầm hơi, cô so với kĩ nữ không bằng rồi, người ta xài còn có phí qua đêm, cô sao? Hừ, quá ngu ngốc, cả đứa bé cũng không thấy!

"Lương Úy Lâm một ngày nào đó tôi muốn báo thù. . . . ." Rau cải trong tay bị dùng sức ném vào trong nước, cô không có tâm tình.

"Tiểu thư, tắm xong?" Cửa phòng bếp, dò vào một cái đầu tóc hoa râm, là vú Lâm.

Không sai sau khi cô tỉnh lại, phát hiện mình đã trở về biệt thự ở mấy năm trước sau đó tất cả không đổi, vú Lâm vẫn ở nơi này chỉ là người đàn ông kia và đứa bé không ở đây đây.

Cô ở đây có điểm khác là không có ai đi theo cô nữa, cô có thể muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi, nhưng cô hiện tại không muốn ra ngoài. Bởi vì Lương Ủy Lâm nếu đưa cô về đây thì chắc chắn có cơ hội thấy con.

Nhưng cô cần làm là muốn biết Chung Tử Mặc ra sao, ngày đó cùng cô đến công ty tìm Lương Ủy Lâm, bởi vì cô thấy A Cảnh nên kích động không để ý anh đã đi đâu.

Đối với người đàn ông cùng cô lớn lên đối xử với cô rất tốt, Nhược Tuyết đau lòng, mặc dù cô không đồng ý với anh điều gì, nhưng anh vẫn cứ yên lặng ở bên cạnh cô, từ nhỏ đến lớn tình nghĩa đó, giữa nam và nữ thích nhau cho dù một chút cô không hề có.

Cô biết không nên trì hoãn anh cho nên cô gọi điện thoại cho anh.

Di động bên kia, Chung Tử Mặc nhận được điện thoại kích động nhưng lại có mắt mát: "Nhược Tuyết bây giờ em ở cùng một chỗ với anh ta sao?"

"Anh Tử Mặc em chỉ muốn ở cạnh con của em." Cho dù là bọn họ không cùng nhau nhưng hiện tại cô ở đây cùng anh ấy, cái này có khác nhau sao? Dù cô không muốn có quan hệ với anh nhưng cô làm được sao? Người kia luôn muốn làm chuyện của anh hưởng chỉ hiện tại cô có việc cầu anh.

"Nhược Tuyết, mặc kệ thế nào em vui là được rồi! Những năm này anh biết em một mình sống chẳng vui về gì, nếu trở về bên cạnh anh ta có thể làm em tốt vậy thì trở về! Nếu như anh ta có thể cho em hạnh phúc vậy thì không nên buông tay."

"Không cần xin lỗi anh, em không thiếu anh cái gì hơn nữa giao tình nhiều năm của chúng ta, anh đối với em cần phải như thế. Về sau hãy sống vui vẻ có được không?"

Tốt! Làm sao sẽ không tốt? Anh Tử Mặc cảm ơn anh! Thật cảm ơn anh, người đàn ông tốt như vậy nhất định sẽ có một người phụ nữ tốt ở cạnh anh. Bởi vì cô đau lòng nên không nói cái gì được.

Nhưng anh Tử Mặc nói gì? Có thể cho cô hạnh phúc? Anh nhất định là làm rồi, cô bây giờ không nghĩ chuyện tình cảm nữa, yêu hay hận đối với họ là quá nặng nề, không thể. Cô chỉ muốn ở cạnh con mình, đã thỏa mãn lắm rồi.

Nhưng cứ để anh cho là vậy đi! Nếu vậy có thể làm anh tốt hơn thì hay để cho anh chết tâm với cô!

"Vú Lâm..." Nhược Tuyết nhìn mái tóc đã hoa râm của vú Lâm, thời gian trôi qua nhanh thật! Cô là một cô gái 18 tuổi không hiểu sự đời nhưng giờ đã là một người phụ nữ 27 tuổi

Thì ra bọn họ trong lúc lơ đãng lại dây dưa nhiều năm như vậy! Nếu như không phải vì đứa bé đời này họ sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Số mệnh an bài! Cho dù ai cũng không tránh được. Lương Ủy Lâm anh đã đi nơi nào?

"Tiểu thư cô không nên vội, cậu chủ sẽ trở về! Yên tâm đi! Cậu ấy chỉ bận công việc thôi!" Vú Lâm nhìn Nhược Tuyết, cô muốn hỏi gì chẳng lẽ bà không biết sao?

Năm đó tiểu thư tại sao muốn rời khỏi cậu chủ, bà là người làm cũng không tùy tiện phỏng đoán nhưng chuyện đã nhiều năm, cậu chủ lại đem cô ấy về chứng minh những chuyện kia không cần nói nữa.

Nhưng có một chút hoài nghi đó chính là không tránh khỏi có liên quan đến tiểu cô nương kia.

Ai cũng nghĩ rằng lãnh khốc vô tình như Lương Ủy Lâm lại thương cô chủ nhỏ như vậy, đi đâu cũng mang cô theo! Cho dù là em gái của anh cũng không có thương như vậy!

Chỉ là không thể phủ nhận bây giờ cô chủ nhỏ ở cùng mẹ tuyệt đối sẽ không giống như trước, ngược lại giống đại tiểu thư của Lương gia đã mất kia, vú Lâm từ nhỏ đã trông cô đến lớn, làm sao lại không rõ đây?

Có lẽ cậu chủ yêu thương cô chủ nhỏ như vậy không chỉ vì con gái của cậu mà bởi vì con bé rất giống với một người?

"Vú Lâm, tôi không phải, tôi chỉ muốn hỏi đứa bé..." Cô nghĩ người đàn ông kia chỉ có mục đích đưa cô đến là gặp mặt con.

"Cô chủ nhỏ rất tốt, yên tâm đi! Cậu chủ sẽ mang con bé trở về!" Cô chủ nhỏ cái gì cũng tốt, chỉ là hướng nội hay xấu hổ, không muốn chơi với bạn đồng lứa, tuổi càng lớn thêm cậu chủ sợ về sau sẽ nghiêm trọng cho nên dẫn cô về nước để cho cô chơi cùng hai đứa bé nhà cảnh sát Giang.

"Vú Lâm cảm ơn bà" Cô trừ chờ đợi không có cách nào khác!

Nhược Tuyết không nghĩ tới, mới một buổi trưa mà thôi, cô lại nghe được âm thanh non nớt truyền qua cửa sổ. Có phải cô nằm mơ không đây.

Cô từ trên giường bước xuống, áo ngủ cũng không kịp thay, chạy đến ban công, cách tắm thủy tinh trong suốt thấy một đứa bé như thiên sứ, da thịt

trắng nõn, hai mắt thật to, mũi thanh tú, cái miệng nhỏ nhắn đầy đặn, mái tóc được thắt bím, cô bé đang ngồi ở vườn hoa trong sân, xếp gỗ, tạo thành bức tranh đầy mỹ lệ.

Ở bên cạnh cô bé có một cô gái trẻ tuổi, dáng dấp thanh tú đáng yêu. Theo cô gái nhỏ trêu chọc nói chuyện, mà cô bé nhỏ nhắn thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn về phía cô gái nhỏ cười.

Màn ngọt ngào kia lòng Nhượng Tuyết chợt đau. Đứa bé đó từ khi chưa ra đời đã bị cô ghét bỏ vừa sinh ra cô không có nhìn đã bị ôm đi hiện tại đang nhìn người khác mà cười ngọt ngào.

Mắt nổi lên ghen tuông, cô dùng sức hít hơi thật sâu xoay người chạy xuống lầu rất nhanh.

Đình viện quen thuộc để cho cô không cần nghĩ mà có thể trực tiếp chạy đến bên cô gái nhỏ. Nhưng đang ở cách cô bé không xa, cô lại ngừng lại.

Không dám nghĩ tới bóng dáng mà cô ngày đêm nhớ mong đó lại đang ở trước mắt, nhưng cô lại sợ hãi, sợ đối mặt với đứa bé mà cô mang nặng đẻ đau gần mười tháng, thì ra nhớ là một chuyện, trực tiếp đối mặt lại là chuyện khác, cần dùng khí nhiều biết nhường nào mới có thể lê chân đi tới.

Tiếng bước chân của cô đi tới gần thì cô gái trẻ thấy cô, sững sờ một chút đứng dậy đi đến bên cạnh cô: "Tiểu thư xin dừng bước..."

Có thể xuất hiện ở biệt thự, không biết gián điệp hay kẻ thù... bởi vì chủ nhân dặn một con muỗi cũng không bay vào đây được, đặc biệt là nơi có cô chủ nhỏ.

Nhưng cô gái trẻ tuổi trước mắt cô chưa gặp qua. Cô vì an toàn không cho phép đến gần cô chủ nhỏ.

"Tôi, chỉ muốn xem con bé..." Nhượng Tuyết không nghĩ cô ấy sẽ ngăn cản cô.

"Thật xin lỗi tiểu thư, nếu cô là bạn của chủ nhân mời đến phòng khách ngồi? Cô chủ nhỏ không quen có người lạ đến gần." Cô gái trẻ vươn tay cản Nhượng Tuyết muốn đi đến, cô quay đầu liếc nhìn cô gái nhỏ vẫn đang chơi đùa, trên mặt không tự chủ được mỉm cười.

Có thể ở bên cạnh cô chủ nhỏ và chủ nhân, đó là chủ nhân đã thừa nhận cô. Cô cố gắng như vậy là hi vọng đi theo bên người chủ nhân? Dù hiện tại chỉ ở bên cạnh cô chủ nhỏ nhưng cô đã thỏa mãn, một ngày nào đó chủ nhân nhất định thấy năng lực của cô, nhiều năm như vậy cô là người phụ nữ duy nhất có thể đi bên cạnh chủ nhân, cho dù nguyên nhân chủ yếu là vì cô chủ nhỏ.

Nhưng cô nhất định phải cố gắng khiến chủ nhân nhìn cô bằng ánh mắt khác, cô cũng có thể làm tốt được như A Cánh.

"Tôi chỉ xem con bé, sẽ không hù nó..." Câu xa lạ kia càng khiến Nhượng Tuyết trong lòng càng chua xót. Cô rõ ràng là mẹ nó nhưng trong mắt người khác là xa lạ? Trong lòng đứa bé cũng xa lạ chứ?

"Thật xin lỗi, tiểu thư, mời cô trở về đi!" Thanh âm lễ độ mà lạnh lẽo.

"Vậy tôi có thể đứng đây được không?" Nếu đã cự tuyệt rồi vậy cô cũng không làm khó! Cô biết người bên cạnh Lương Úy Lâm đều không phải là đầu đường xó chợ, muốn gây gỗ hay đánh nhau không cần nói. Huống chi cô không muốn dọa đứa bé sợ, cô đứng một bên xem nó được chứ?

"Chị..." Cô gái nhỏ hình như cảm thấy xôn xao, cánh tay mềm trắng non cầm lấy gỗ màu đỏ nhìn qua bên này..

Cô gái trẻ tuổi không nghĩ tới người phụ nữ này có chấp như vậy, nhưng cô không thể cùng động thủ với cô, cho nên hai người lại cứ như vậy.

Trong thư phòng sáng sủa Lương Úy Lâm nhìn gương mặt có chấp của người phụ nữ kia, đang suy nghĩ sâu xa.

"Chủ nhân, tiểu thư cô ấy muốn..." A Cánh đứng ra hỏi.

"A Cánh, kêu Sunny lập tức trở về Thái Lan, không cần xuất hiện trước mặt ta nữa." Về mặt bình tĩnh của Lương Úy Lâm sau khi nói xong ý bảo A Cánh ra ngoài.

Trong thư phòng lại khôi phục an tĩnh.

Trong cuộc đời anh có nhiều điều ngoài ý muốn đều liên quan đến Lăng Nhượng Tuyết. Anh không nghĩ mình thỏa hiệp nhanh như vậy, ở Lương thị nhìn khuôn mặt đằm lẹ kia của cô làm anh cảm giác mình không bình thường, sau đó cô đuổi theo xe anh, gương mặt tuyệt vọng đến đau lòng...

Sau khi rời đi ba năm, cô thay đổi, trở nên kiên cường dũng cảm, dám trước mặt anh nói điều kiện, anh như gặp quỷ càng ngày càng mê muội cô rồi!

Giờ súng trong tay lên nhắm vào người phụ nữ đã làm tâm anh loạn lần nữa, nếu như có thể một nhát, anh cũng sẽ không phiến.

Nhưng được không? Anh biết, không được! Định mệnh cho anh biết cô và anh gắn bó với nhau.

"Sunny, cô trước lui ra đi!"

"A Cánh..." Hai người phụ nữ đồng thời quay đầu lại sau đó kinh ngạc ra tiếng. Cô gái trẻ tuổi không hiểu, Nhượng Tuyết lại là vui mừng.

"Nhưng cô ấy. . . . ." Gọi cô gái này là Sunny, không biết cô có thân phận gì lại biết A Cánh, mà A Cánh lại kêu cô lui ra?

"Đi xuống. Trở về thu dọn đi, tối nay trở về Thái Lan!" A Cánh lạnh lùng nhìn về mặt không hiểu của cô gái, dù sao vẫn quá trẻ tuổi. Chủ nhân ra lệnh cho bọn họ, chỉ cần nghe theo là được rồi, không nên hỏi tại sao.

Mà cô nên về Thái Lan, cô dám ngăn cản tiểu thư Nhựt Tuyết đi xem cô chủ nhỏ, đây là lỗi trí mạng của cô. Tiểu thư Nhựt Tuyết đối với chủ nhân là gì có lẽ người khác không hiểu nhưng A Cánh sao lại không biết?

Chuyện này không thể trách Sunny, nhưng ai bảo cô dùng súng chỉ vào tiểu thư? Chỉ có thể nói cô xui xẻo!

"Tôi hiểu rõ rồi!" Không hiểu, không cam tâm thì có thể thế nào? A Cánh là thủ hạ đáng tin cậy nhất bên cạnh chủ nhân, lời của anh ta ai dám hoài nghi.

Nhưng chủ nhân muốn giao cô chủ nhỏ cho người phụ nữ này? Cô chủ nhỏ không phải ai cũng nguyên ý ở cùng! Lần nữa không cam lòng nhìn Nhựt Tuyết một cái, Sunny lui xuống.

"A Cánh, anh vừa trở về sao?" Nhựt Tuyết không được tự nhiên quay mặt sang nhìn gương mặt nhỏ nhỏ.

"Tiểu thư, chủ nhân ở trong thư phòng, cô trở về chỗ này sao?" A Cánh cũng thấy được cô chủ nhỏ không tầm thường, bình thường cô bé nhìn thấy người xa lạ sợ trốn nhưng khi nhìn thấy tiểu thư ở chỗ này lại không tránh, vẫn nhìn cô. Xem ra người ta nói linh tính về tình mẫu tử là có thật. Máu mủ không thể xóa, có lẽ lần này tiểu thư trở lại là vì ở cùng với cô chủ nhỏ, đối với cô chủ nhỏ chưa chắc là chuyện không tốt.

"Tôi ở chỗ này rất tốt!" Nhựt Tuyết không nhìn nữa A Cánh nữa, cô từ từ hướng cô gái nhỏ đi tới.

A Cánh sáng tỏ, không tiếng động, lui xuống.

"Đồng Đồng." Cô rút cuộc ngồi chồm hồm xuống ở bên cạnh cô bé, cúi đầu kêu một tiếng, thanh âm xuất khẩu, mới phát hiện lại là nghẹn ngào.

Mà cô gái nhỏ không lên tiếng, an vị yên lặng cạnh chừng mặt cô đang đến gần.

Cô đưa tay, một tay nắm lấy bả vai nhỏ của cô bé, một tay vuốt ve gương mặt non nớt, đây là con của cô, cô mang thai mười tháng mới sinh ra, bảo bối ra đời, cô chưa nhìn mặt một lần. . .

Nước mắt không khống chế được chảy xuống, tay ôm thân thể mềm mại vào trong ngực, giờ phút này, cô chỉ muốn ôm con mà thôi, để cho cô cứ như vậy là tốt rồi.

"Chị gái xinh đẹp...không khóc..." Lương Tư Đồng trong đầu nhỏ của mình chỉ biết cô lớn hơn cô bé nên gọi là chị gái. Cô không hiểu điều này, cô đã từng thấy qua chị này, nhưng sao lại tới nhà cô lại ôm cô khóc không ngừng.

Người chị này thật sự thích khóc! Lần trước kéo tay ba khóc, hiện tại ôm cô khóc! So với mình vẫn khóc nhiều! Cô bé không biết vì sao, cô bé không sợ cô. Cô bé ôm cô thật thoải mái, cảm giác ba và chị Sunny không giống. Hơn nữa trên người của chị gái thơm quá.

Nhưng cô muốn nói với bảo bối thật xin lỗi!

"Bảo bối, thật xin lỗi, thật thật xin lỗi. . . . ." Khóc đến đau lòng Nhựt Tuyết không để ý bảo bối gọi cô bằng "chị gái". Cô khóc đến bản thân bất lực, như uất hận nhiều năm cùng đau lòng đều phát ra hết bên ngoài.

"Ừm. . . . ." Lương Tư Đồng bị ôm chặt trong lòng người phụ nữ, ra sức uốn éo động đậy. Chị gái sao lại khóc lớn tiếng hơn, hơn nữa ôm cô bé rất chặt, cô bé có chút khó chịu.

"Ba. . . . . Ba. . . . ." Bị ôm chặt cô gái nhỏ nức nở nghẹn ngào ra tiếng.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Bảo bối, có phải làm đau con không? Đau ở đâu? Di xem một chút?" Nhựt Tuyết nghe bạn nhỏ nghẹn ngào rút cuộc cũng hoàn hồn, không để ý tới nước mắt ràn rụa gấp gấp đem thân thể nhỏ bé nhìn xem có gì không.

"Đồng Đồng không đau! Chị à, tại sao chị lại khóc suốt?" Bàn tay nhỏ nhỏ lau mặt Nhựt Tuyết. Một chuỗi lệ nóng trong lòng bàn tay non nớt.

Mà Nhựt Tuyết vì lời nói của người bạn nhỏ mà kinh ngạc không thể nói gì, rút cuộc cô nghe được con gái mình gọi cô là chị gái.

Chị gái? Cô sao lại là chị gái? Cô không cần làm chị gái của con bé! Cô chỉ muốn làm mẹ con thôi. Nhưng cô phải nói sao đây? Cô dùng cái gì để nói cho con bé biết cô là mẹ nó? Cô nói cho con bé biết ban đầu cô không muốn nó?

Thì ra trên đời này không có cách nào để nói ra thật sự là rất đau!

"Không đau, không đau. . . . . Bảo bối, chúng ta trở về có được hay không?" Sao cô có thể nói ra? Cô luống cuống, lần đầu gặp mặt khóc không nói thành lời.

"Chị à, ba đến rồi! Ba...." Âm thanh non nớt thấy bóng dáng ba, hung phấn kêu lên.

Anh sao lại tới đây? Vậy bộ dạng luống cuống của cô không phải bị anh nhìn thấy rồi sao? Nhược Tuyết sao cô lại khờ thế nhất cử nhất động trong biệt thự đều không qua nổi mắt của anh? Cô sao có thể cho là Lương Úy Lâm không biết cô gặp đứa bé đây?

Nhưng cô không có cách nào dùng vẻ nhếch nhác này nhìn anh, chỉ làm mình thêm khó chịu mà thôi!

“Nên trở về ăn trưa thôi! Hà?” Đi tới trực tiếp bỏ qua khuôn mặt đầy nước mắt không kịp lau, ôm lấy tiểu bảo bối của anh.

"Ba, chị gái đang khóc!" Người bạn nhỏ bị ôm đi không quên chỗ đó còn chị! Đưa tay kéo cổ áo ba ý bảo anh dừng lại. Ba sao lại không để ý đến chị gái? Lúc trước cô bé khóc ba đều ôm vào lòng an ủi mà!

“Bảo bối muốn thế nào?” Đi hai bước, người đàn ông dừng lại.

“Ba cũng dỗ chị gái được không?” Lời vừa nói ra, cảm giác không dám nói, trời ạ bạn nhỏ này thật sự là dày vò người! Một người về mặt suy nghĩ sâu xa nhìn qua người phụ nữ đang cúi thấp đầu lại hướng về bạn nhỏ nói: “Chị không cần ba ôm. Bảo bối phải nhớ, con gái không được tùy tiện để bạn nam ôm, biết không?”

Im lặng nghe đối thoại, Nhược Tuyết hoài nghi người nói chuyện có phải là Lương Úy Lâm không? Anh sao lại nói nhiều như vậy? Hơn nữa còn dạy con bé nữa?

Nói cô như vậy, hừ, ai mà thêm anh ôm đây? Nếu không phải vì con, cô không ngốc mà ở cùng nhà với anh.

"Biết, ba!"

"Vậy chúng ta đi về?"

"Tốt!"

Cho đến khi âm thanh kia càng xa, Nhược Tuyết mới ngẩng đầu, trực tiếp ngồi dưới đất nặng nề thở ra một hơi. Thì ra mình bị đứa bé gọi là chị nhưng không giải thích được là chuyện rất khó xử!

Nhưng ai tới nói cho cô biết, cô rốt cuộc muốn làm sao cho phải đây! Phiền quá!

Ngẩng đầu, cố gắng không rơi lệ, nhưng trong lòng một cỗ bức mình làm thế nào cũng xua đi không được!

Nhưng cỗ bức mình vẫn lan tràn đến bữa ăn tối.

Bạn nhỏ hình như rất thích Nhược Tuyết, sau khi ăn xong đi ngủ, sau đó vẫn thấy Nhược Tuyết còn ở, gương mặt nhỏ cười vui vẻ thậm chí đòi ba đồng ý để cô qua thăm phòng của cô bé, gian phòng ảo mộng như công chúa bên trong bày biện rất nhiều kitty đủ loại lớn nhỏ.

Tâm tình tốt chơi thả thính đến lúc rửa tay sau đó trở lại bàn ăn. Bởi vì người đàn ông ngồi xong thấy Đồng Đồng muốn ngồi cùng Nhược Tuyết nên lên tiếng nói một câu làm cho người khác rất tức giận muốn cắn anh một phát: “Bảo bối, ngồi vào chỗ của con! Không nên làm phiền – chị gái!”

“Chị gái” hai chữ cố ý kéo dài, tại sao người đàn ông này vô sỉ như vậy? Nhưng trước mặt đứa bé cô không có cách nào vạch mặt anh, anh chính là nhìn đúng thời điểm mà nói ra lời này không kiêng kị gì cả?

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, nhất là cái khuôn mặt hay xấu hổ kia lại nói nhiều?

Bình thường ăn cơm đều là cùng bảo mẫu của cô bé, hiện tại có ba ở đây, còn có chị gái cô bé rất yêu thích! Cũng không biết người chị này ở lại bao lâu?

Mà hai người lớn kia đâu rồi? Khuôn mặt thâm trầm không biết nói gì, một người kia ăn không ngon, như nhai sáp nên vậy.

Vắt và mới ăn xong bữa cơm này, tiểu công chúa lại kéo Nhược Tuyết về phòng của cô bé, không chút nào muốn dính tới ba.

“Chị à sau đó giúp em tắm có được hay không?”

“Được.”

“Tắm xong kể chuyện cổ tích.”

“Được.”

Lương Úy Lâm nhìn mẹ con cô như vậy, có lẽ để cô ở bên cạnh con gái thật tốt hơn. Không biết có phải do tình mẫu tử là nguyên nhân không làm cho cô gái nhỏ luôn hướng nội lại có thể cùng người phụ nữ mới gặp mặt hai lần, thân thiết như vậy, có thể nói máu mủ thật kì diệu.

Để tiện cho bạn nhỏ tắm, Nhược Tuyết trở về phòng thay cái áo T shirt và quần cụt, đây là lần đầu tiên cô tắm cho bạn nhỏ, cũng may Đồng Đồng tương đối ngoan, không giống như đứa trẻ trong TV, mỗi khi tắm cho trẻ con như xảy ra thế chiến thứ ba, chẳng những người lớn mà cả phòng tắm đều là nước.

Xoa sữa tắm, người bạn nhỏ trơn trượt bất thể nào cũng không được, hai tay của Đồng Đồng không ngừng vấy đập trong nước, ngoan ngoãn khiến Nhược Tuyết nhẹ nhàng dùng khăn lông mềm mại lau cho cô bé.

Động tác của chị gái thật nhẹ nhàng.

“Chị à về sau mỗi ngày đều giúp em tắm có được không?” Khuôn mặt nhỏ nâng lên tha thiết dò hỏi.

"Bảo bối thích. . . . . sao?" Hai chữ chị gái này cô không thể nào nói ra được!

"Thích."

“Được!” Người bạn nhỏ tắm không mất bao nhiêu thời gian sau khi tắm xong ôm cô bé ra, phòng ngủ được bố trí tinh xảo cũng biết Lương Úy Lâm thương yêu con bé bao nhiêu!

Thay quần ngủ kitty cho cô bé, sau đó cầm máy sấy tóc, ai biết người bạn nhỏ cả buổi tối ngoan ngoãn lúc này lại nói.

“Chị à, em muốn ba giúp em sấy tóc.” Lương Tư Đồng ngồi ở trên giường, gương mặt nở nụ cười.

“Ta giúp con sấy có được không?” Nhược Tuyết ở bên giường ngồi xuống nhẹ giọng nói. Cô mới không muốn đi tìm người đàn ông kia !

"Muốn ba." Nhìn thật biết điều nhưng người bạn nhỏ kiên trì muốn ba! Xem ra ở phương diện khác nhất định không phải di truyền từ cô.

Được rồi, cô nhận thua, chỉ có thể đề cái nút bên giường gọi, Lương Úy Lâm có ở đây không một phút sẽ liền chạy tới. Người đàn ông đáng chết lại không nhìn cô một cái, lướt qua bên cạnh cô đi tới mép giường, động tác đầy thương yêu sấy tóc cho con gái.

Anh sấy tóc cho con gái rất dịu dàng, chuyên chú, Nhược Tuyết kinh ngạc nhìn anh, ai cũng không ngờ rằng Lương Úy Lâm lại có mặt này, làm người ta thật khó tin, nếu như không phải tận mắt thấy.

Bọn họ như thế làm cô cảm thấy mình như người ngoài cuộc. Cảm giác thật sự khó chịu.

“Ừ cái đó... Đồng Đồng, ta về trước.” Thấy người ta không để ý tới cô, Nhược Tuyết đi tới phía sau lưng người đàn ông kia, hướng về cô gái nhỏ đang nằm trong ngực ba, nhẹ giọng nói ra.

Quần áo cô vì tắm cho con gái mà ướt hết một nửa. Người đàn ông kia không có lên tiếng, động tác dừng lại. Ngược lại con gái lại thoải mái mà hỏi: “Chị à, chị phải đi nơi nào?”

"Ừ, trở về tắm!" Có thể hay không đừng gọi cô là chị?

"Này, chị gái tắm xong sau tới đây cho kể chuyện cổ tích cho Đồng Đồng nghe, có được hay không?" Cô gái nhỏ nghe được Nhược Tuyết không phải rời đi, chỉ là trở về phòng tắm mà thôi, yên lòng cười.

"Được." Cửa phòng im hơi lặng tiếng đóng lại.

Tóc của người bạn nhỏ vốn ít nên nhanh khô. Mỗi lần sấy tóc, có ngón tay êm ái phủ xuống, nhanh chóng buồn ngủ, nhưng lúc này lại không như thế.

Lương Úy Lâm kéo chăn ra, dễ dàng đặt con gái xuống, sau đó cẩn thận kéo chăn mỏng qua bụng nhỏ của cô bé.

"Bảo bối, không muốn ngủ sao?"

"Ba, chị gái có thể ở lại nhà chúng ta không?" Kéo tay của ba, cô gái nhỏ mở tròn mắt hỏi thăm.

"Bảo bối thích cô ấy sao?" Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau khuôn mặt mềm mại nhỏ bé.

"Thích."

"Bảo bối muốn mẹ sao?" Bảo bối của anh chưa bao giờ như đứa bé khác hỏi anh muốn mẹ. Có lẽ trước mặt cô bé anh chưa từng đề cập đến từ mẹ này. Nhưng không có nói, cô bé không hỏi, không chứng minh được cô bé không cần.

"Mẹ? Chị gái có thể làm mẹ sao?" Có phải giống như chị Kỳ Vi có mẹ phải không?" Lương Tư Đồng - ý thức chỉ có gần đây thường nhau chơi đùa cùng cô bé là chị Kỳ Vi có mẹ. Chỉ là chị Kỳ Vi đưa cô bé đi chơi thì cô bé thấy bên cạnh có rất nhiều bạn nhỏ có ba mẹ cùng đi ra ngoài, khóc thì có mẹ ôm.

Mà cô bé sao? Ba chưa bao giờ nói cô bé có mẹ, trong nhà mọi người không ai nói mẹ trước mặt cô bé. Cho nên cô không có mẹ cũng là bình thường.

Nhưng hiện tại ba hỏi cô bé có muốn mẹ không? Cô thật có mẹ sao? Có phải dịu hiền giống chị gái kia không?

"Đúng! Bảo bối có muốn hay không?"

"Vậy con có thể gọi chị là" mẹ" sao?"

"Cô ấy không phải là chị của con, cô ấy là mẹ của con." Lương Úy Lâm nhẹ nhàng nói. Hôm nay người kia bị gọi là chị nửa ngày nhất định là tức chết rồi? Ai bảo cô ban đầu không nhận đứa bé?

"Ba, ba không gạt con chứ? Chị gái đúng là mẹ sao? Vậy con cũng có mẹ để kêu?" Lương Tư Đồng do không tin đến kinh ngạc rồi đến kích động, thân thể nhỏ nhỏ bò dậy, lại bị bàn tay ba ép xuống: "Con vui mừng đi cô ấy là mẹ con. Chỉ là con phải hỏi cô ấy một chút, có nguyện ý làm mẹ của con không, hả?"

"Ba, bây giờ đi hỏi có được không?"

"Không tốt, bây giờ đã khuya lắm rồi, sáng sớm ngày mai hỏi được không?" Nhìn đồng hồ, đã vượt qua thời gian ngủ bình thường của cô bé.

"Nhưng là, ba. . . . Con nghĩ muốn mẹ ngủ cùng con có được hay không?" Rõ ràng là một cô bé nhất gan hướng nội Lương Tư Đồng có thể ngủ một mình, bởi vì cô bé luôn ngủ một giấc cho đến trời sáng.

"Có thể, nhưng tối nay không được!" Nhẹ nhàng cự tuyệt yêu cầu người bạn nhỏ, tối nay cô phải ngủ cùng anh, sao có thể ngủ cùng con bé được? (chắc chắc anh đen thế

"Được. . . . ." Thanh âm nhẹ nhàng của ba người bạn nhỏ dần buồn ngủ, ngáp vặt sau đó nhắm mắt lại, ngủ say rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Yêu và không thương

editor Cát

Bởi vì còn phải kể chuyện cổ tích cho bảo bối nghe, bình thường thích ngâm nước nóng nhưng hôm nay không tới 20' Nhược Tuyết đã tắm xong đi ra, nóng lòng chỉ bọc khăn tắm vội xông ra tú quần áo, căn bản không có để ý người đàn ông đang tựa người ở đầu giường.

Động tác nhanh nhẹn cầm quần áo một tay tháo khăn tắm, khăn tắm rớt xuống đất, phút chốc kia cô thét chói tai, bởi vì Lương Úy Lâm không biết lúc nào lại ôm cô từ phía sau.

"Lương Úy Lâm, anh đi ra ngoài. . . . ." Rõ ràng chính là muốn đuổi người, nhưng ở trên người không có mảnh vải, làm cho cô nổi giận!

"Đi nơi nào?" Sau khi tắm xong, toàn thân của cô vừa trơn vừa thơm, để cho anh kích động suy nghĩ muốn cô.

"Tôi muốn mặc quần áo, kể chuyện cho Đồng Đồng nghe... Anh không phải muốn động tay động chân chứ..." Bị ép tựa vào lồng ngực của người đàn ông, lưng của cô cứng ngắc, nhưng vẫn không tránh khỏi phải gần sát anh. Lần trước lên giường cùng anh là sai lầm cô không thể phạm lỗi này nữa.

Giữa bọn họ có một đứa con gái thôi còn cái gì khác cũng đều không phải.

"Con đã ngủ rồi! Em đi chỉ quấy rầy rồi!" Cô suy nghĩ muốn động nhưng anh lại ôm chặt cô hơn! Thế nào cũng không nhúc nhích được.

"Lương Úy Lâm, mời buông tay, anh cho rằng tôi là ai? Nếu như anh muốn phụ nữ thì ra ngoài tìm là được rồi." Không biết là khó chịu hay tức giận, Nhược Tuyết dám bắt lấy tay anh cắn, sau đó thừa dịp anh buông cô ra cầm quần áo trong tay chạy đi.

Nhưng còn chưa đi đến bên cửa liền bị anh kéo trở lại, quần áo cũng chỉ mới ở mặc vào tới cổ mà thôi.

"Mặc quần áo làm gì, không phải muốn cởi ra sao?" Gạt quần áo của cô ra: "Em còn là người nào đợi anh nhắc nhở sao? Nhìn một chút, chỉ là tùy tiện sờ em, nơi này liên. . .Hơn nữa trong nhà đã có một người, anh sao phải ra bên ngoài tìm? Ừ..."

Người phụ nữ này ngu ngốc thế sao? Anh mang cô trở lại chẳng lẽ đặt cô cho đẹp mắt thôi sao? Anh đâu có bệnh.

"Lương Úy Lâm, anh... buông tay, tôi muốn đi xem Đồng Đồng..." Người đàn ông chết tiệt nghe không hiểu tiếng Trung Quốc sao? Cô lại lần nữa nhấn mạnh.

"Không được, tối nay không được, tối nay em chỉ có thể nhìn anh, chỉ có thể gọi anh, cũng chỉ có thể nghĩ tới anh!" Không cho thời gian cô nói thêm nữa, anh thô bạo dùng môi che miệng của cô lại, đồng thời đem thân thể áp chặt lên người cô, giữa hai người không có khe hở.

Chống cự thế nào cũng vô dụng, vậy thì theo tâm ý mình đi! Nếu anh còn muốn cô, vậy thì!

Sức lực của anh quá lớn khiến Nhược Tuyết thở không nổi, nụ hôn của anh cuồng dã mãnh liệt, không ngừng áp vào môi cô không biết bao nhiêu lần, không sợ người khác làm phiền, cho đến khi anh bắt màn chưa thấy đủ thì thô bạo đẩy lưỡi của cô ra, trực tiếp đảo ngọt ngào trong miệng của cô, dùng đầu lưỡi treu chọc lưỡi cô, dẫn dụ cô chơi đùa cùng anh...

Tiếng thở dốc gấp rút bị đôi môi bịt chặt kia không ngừng tràn ra, Nhược Tuyết cảm giác có chút hoa mắt, cô nhìn bốn phía đều là hơi thở mãnh liệt của người đàn ông, cô nuốt vào toàn bộ tư vị của anh, cô chỉ có thể suy yếu tựa vào người của anh...

Anh chưa bao giờ kiên nhẫn hôn cô như thế này, dù trên giường nhiệt tình hay kích tình đi nữa anh chỉ theo đuổi khoái cảm của anh muốn mà thôi. Nhưng bây giờ chính anh làm cho cô mê muội...

"Em cũng thích có phải không?" Cánh tay bền chắc của anh ôm chặt hông cô, ấn cô về phía giường, khiến cô không nhúc nhích được, cái tay đổi thành vuốt ve vành tai nhỏ của cô.

Thân thể nặng nề của anh nửa đè lên người cô, vật chống đỡ chỗ đùi cô, không cần nghĩ cũng biết đó là vật gì.

Cô cắn môi, cảm giác mềm yếu: "Anh rốt cuộc muốn làm gì?"

"Hiện tại hỏi cái vấn đề, có phải quá ngốc không?" Anh nâng hông của cô lên. . . . .

"Không cần!" Nếu cô để anh đụng cô nữa thì đầu óc mới có vấn đề! Cô nửa nghiêng người suy nghĩ tránh né anh nhưng cô càng giãy giụa, lại làm hai thân thể ma sát theo đó nhiệt tăng lên, cô cảm thấy dục thú của anh càng trở nên kinh người, đang chống đỡ cô.

"Em không phải không muốn chứ. . . . ."

"Đau!" Cô muốn tránh ra nhưng chỉ cần Lương Úy Lâm đối với cô muốn làm gì thì cho tới giờ cũng không tránh được, phản kháng chỉ làm mình thêm đau mà thôi.

"Lần đầu sao em không kêu đau?" Cách lần trước quá lâu nên anh hình như không có kiên nhẫn từ từ treu cô, dù sao cũng sẽ làm cô thoải mái.

Nhược Tuyết cắn hận mình, rõ ràng muốn vạch rõ giới tuyến với anh nhưng thân thể của cô lại một lần nữa quán quít cùng anh trầm luân.

Đàn ông như Lương Úy Lâm căn bản không có tâm. Nhưng một người đàn ông như vậy, cô từng thích anh, anh lại dịu dàng cho cô đắm chìm, cho cô hiểu tình cảm của mình. Nhưng chờ đón chính là tàn khốc, làm cho cô khổ sở không thôi.

Anh mang cho cô nhục nhã quá nhiều, nhiều đến mức cô hiểu rõ đàn ông như Lương Úy Lâm sẽ không yêu cô. Anh quá điên cuồng, quá đáng sợ.

Dù anh đã từng nói yêu cô nhưng cô không dám chạm vào giới hạn thấp nhất đó.

Cô không muốn quán lấy anh lần nữa, nguyện vọng của cô là nhìn con gái vui vẻ lớn lên. Nhưng Lương Úy Lâm không thể nào giao con gái cho cô, chẳng lẽ phải đi bên cạnh anh suốt đời như vậy sao? Không, quá đáng sợ.

Cả đời quá dài, không muốn nghĩ tương lai anh lần nữa nhốt cô.

"Ồ trên giường của anh, em dám không chuyên tâm?"

"Anh không nên như vậy..." Biết giãy giụa là vô ích cho nên cô vui mặt vào trong gối.

"Anh không thích ôm người gỗ, giống như trước, đáp lại anh..." Sáng tỏ cô tiêu cực chống đối anh, anh ngừng lại, đôi tay càng treu chọc cô không ngừng...

Có phải người đàn ông như vậy trong tim luôn có khuynh hướng ngược đãi? Anh muốn cô đáp lại anh? Trước kia đều không phải là cô muốn. Cho dù thân thể không cách nào khống chế nhưng cô ghét những cử động dữ dội của anh.

Cô hận, hận mình tại sao lại thuần phục dưới thân anh, tại sao anh lại chà đạp tự ái của cô? Tại sao?

Giống như uất ức vô cùng cô khóc lên.

"Khóc cái gì?" Lương Úy Lâm rốt cuộc ngừng lại, đưa tay dùng sức vịn mặt của cô, lệ chảy trên khuôn mặt nhỏ, rất uất ức.

Làm cho cô khóc là chuyện rất bình thường, nhưng lần này cô khóc rất thâm! Hơn nữa rất lớn tiếng, giống như có gì đó đè nén mà nứt vỡ.

"Thật là đau, thật là đau. . . . Em không muốn làm. Không làm. . . . ." Cô ở trong lòng anh, xoay người lại, ôm lấy cổ của anh, lớn tiếng khóc thút thít: "Lương Úy Lâm, em không muốn làm, em đau. . . . ."

Đúng vậy, cô đang làm nũng, trước nay chưa từng có trước mặt Lương Úy Lâm. Chuyện cô chưa từng nghĩ nhưng hôm nay cô làm.

Cô thật không có cách không biết làm sao để anh dừng lại. Cô không muốn loại quán quít thân thể này vì nó sẽ làm cô lún sâu vào, không còn là mình

nữa.

Người phụ nữ này sao lại dùng cái giọng này để nói với anh vào thời điểm này? Không làm, làm sao có thể? Nhưng nhìn mặt cô đáng thương anh phiền lòng, lui ra ngoài: “VẬY CHỜ SAU ĐÓ LÀM TIẾP ĐƯỢC KHÔNG?”

"Không cần, không cần, anh tránh ra. . . . ." Nhìn anh chịu thua, nếu như không thừa thắng xông lên thì thật có lỗi với mình?

"Cái cô ngốc này. . . . ."

Người phụ nữ này, xem ra tim anh mềm yếu là sai rồi! Không để ý tới cô có khóc nữa không, mặc kệ đau, anh chỉ muốn thỏa mãn chính mình, muốn cô đáp lại.

Cô ấy nhất định là yêu tinh, sống cùng cô một chỗ lâu như vậy vẫn làm cho anh trầm luân đến vĩnh viễn, chạm vào cô, anh mất hết kiểm soát.

Người phụ nữ trong ngực rõ ràng khóc nhưng anh cảm giác cô rất đẹp, để cho anh cam tâm tình nguyện mà trầm luân, vĩnh viễn không thể đứng dậy.

Anh không thể không thừa nhận là mình cậy mạnh, hơn nữa anh không bỏ được. Nhưng ai nói cho anh biết chưa từng dụ dỗ cô, cưng chiều cô, thương cô nếu ngày cả đứa bé là vốn liếng cuối cùng, anh nên làm sao để cầm tù cô?

Cả đêm không thể ngủ say, giày vò cô trên giường vẫn là anh? Anh thở hắt hắt lật người lại, mình sẽ làm hư cái thân thể nhỏ nhỏ mắt, cô mệt mỏi đã ngủ, nhưng anh lại không nhắm mắt được.

Lần nữa gặp lại cô, vẻ mặt cô làm cho anh si mê, vô luận là mê muội, đau lòng hay kinh ngạc còn có cả ngạc nhiên hay ngẩn người lúc cô ngây thơ đều làm anh say đắm không rời được.

Trừ cười, cô keo kiệt chưa bao giờ cười trước mặt anh thật lòng, anh hi vọng xa vời cô cười với anh? Anh như thế là xấu xa sao?

Cho đến giờ phút này anh đau lòng phát hiện thì ra không phải là không yêu, không phải là không để ý mà anh không biết phải làm gì mới tốt đây?

Sau bữa trưa an tĩnh người bạn nhỏ thư thư phục phục trên giường nhỏ ngủ thiếp đi. Nhưng Nhược Tuyết không có ngủ cùng với tiểu bảo bối, cô cứ như vậy ngồi ở bên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mà ngây người.

Ngày đó buổi trưa cô tỉnh lại thì người đàn ông đó đã không còn ở bên cạnh, nhưng cô vừa mở mắt thì thấy tiểu thiên sứ đáng yêu đang nằm bên giường nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt thật to, rất ngọt hỏi một câu: “Chị à, chị có thể làm mẹ của em không?”

Một khắc đó Nhược Tuyết chưa từng kích động như vậy bé cô bé vào trong ngực điên cuồng hôn, nước mắt cọ xát mặt cô bé, thế nào cũng không ngừng được kích động trong lòng.

Đứa bé của cô rốt cuộc gọi cô là mẹ!

Cô biết nhất định là có người nói cho cô bé biết! Mà người kia có thể là ai ngoài Lương Úy Lâm nhưng cho dù anh thật làm như vậy cũng không thay đổi thái độ của cô với anh.

Cô còn ghét anh, nhưng đồng thời cô đối với con gái đau lòng thật nhiều.

Bởi vì đang ở cùng cô bé trong thời gian này Nhược Tuyết phát hiện Đồng Đồng trừ nói chuyện nhiều với Lương Úy Lâm, thời gian khác đều lẳng lặng chơi đùa thậm chí với vú Lâm cô bé cũng không mở miệng nói chuyện.

Cái tuổi này đứa bé phải là hoạt bát vừa đáng yêu mới đúng!

Nhưng bảo bối của cô thật quá hướng nội. Cho nên cô quyết định đưa con mình đi chơi nhưng lúc sắp lên xe thì bảo bối lại không muốn. Đang chuẩn bị nhưng lại đòi đi cùng ba, được rồi, đi cùng ba!

Bọn họ không có đi nhiều nơi sợ cô bé lạ cho nên chỉ mang cô bé đến nhà họ Giang quen thuộc.

Ngày an tĩnh như vậy cứ từ từ trôi qua! Ngày này, sau khi họ ở ăn xong bữa ăn sáng, lại lên đường đi đến nhà họ Giang rồi.

Giang Hạo Nhiên cùng Ưông Diễm Diễm bởi vì đến chăm sóc cha mẹ nhân tiện mang cháu về thăm ông bà cho nên chuyển về nhà lớn của Giang gia. Đây là nhà kiểu cổ của Trung Quốc, trong đình viện cổ kính có cầu nước nhỏ chảy rất tao nhã, nhiều loại cây xanh biếc, có hành lang quanh co, vườn hoa xinh đẹp... Tất cả đều tốt đẹp.

Lúc này ba người bạn đang ngồi trong đình, cúi đầu chơi đùa đồ trong tay thỉnh thoảng nghe cậu bé trai không tự nhiên la cô gái nhỏ, còn có Lương Tư Đồng vui vẻ cười khanh khách.

Từ lúc ra đời đến giờ, Lương Úy Lâm vẫn luôn mang Lương Tư Đồng đến ở Thái Lan, trừ bảo mẫu cùng Lương Úy Lâm cô bé chưa bao giờ nói chuyện với ai nhiều.

Nhưng khoảng thời gian này tiếp xúc nhiều cùng với hai đứa bé sinh đôi của Giang gia cho nên Lương Tư Đồng theo chân bọn họ chơi vui vẻ vì nằm

trong phạm vi có thể thấy ba mẹ mình.

"Nhược Tuyết cô xem, hiện tại Đồng Đồng đã sáng sủa rất nhiều. Trước kia, chỉ cần không tới 5 phút không nhìn thấy Lương Úy Lâm, con bé nhất định sẽ khóc!" Ông Điem Điem uống một hớp Hoa Trà, thấp mắt xuống nhìn Nhược Tuyết.

Lương Úy Lâm một đưa bọn họ đi tới nơi này, cùng Giang Hạo Nhiên vào thư phòng rồi. Hơn nữa bình thường khó được nhìn thấy Nghiêm Quân Hạo cũng tới. Cũng không biết những người đàn ông kia vừa thấy mặt làm sao lại nói không xong chuyện đây?

Như vậy cũng tốt, cô có thể đơn độc cùng Nhược Tuyết tâm sự một chút. Họ đã nhiều năm không có gặp, nhưng không nghĩ tới lần trước gặp mặt lại lúng túng cùng bất đắc dĩ như thế.

"Là tôi không tốt, sinh hạ con bé xong lại không có một ngày thực hiện trách nhiệm của người làm mẹ. . . . ." Tình cảnh đó, đau lòng đó, khó khăn khi sinh dù là bạn thân đi nữa cũng không cách nào nói ra! Nhưng việc bỏ rơi con mình cô chỉ muốn tận lực bù đắp cho con bé, mỗi ngày đều như vậy.

"Nhược Tuyết, cô không nên tự trách. Cô bây giờ trở lại bên con bé vẫn còn kịp! Có cha mẹ ở bên người mới có lợi cho đứa bé, cả người khỏe mạnh. Cô xem, Đồng Đồng hiện tại thật sự khác rất nhiều."

"Chỉ mong cô bé có thể tốt hơn nhanh chóng hòa nhập cùng các bạn đồng lứa."

Nhược Tuyết để ly trà trong tay xuống, nhìn cái mặt cô gái nhỏ cười ngọt ngào, bảo bối của cô! Cốt nhục trên người cô sao có thể tách ra? Sao cô lại ác tâm bỏ con bé nhiều năm như vậy?

"Nhược Tuyết, vậy cô cùng Lương Úy Lâm. . . . ." Mặc dù bọn họ cùng đi, nhưng cô xem được, Nhược Tuyết từ đầu tới cuối cũng không có cùng Lương Úy Lâm nói qua một câu, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn cũng không có. Trong mắt cô chỉ có đứa bé mà thôi.

"Điem Điem, tôi theo anh ấy vì đứa bé, không phải vì điều gì khác. . . ." Đưa ánh mắt từ trên người bảo bối nhỏ thu hồi lại, Nhược Tuyết uống cạn chén Hoa Trà, yên lặng nhìn đồ sứ chất lỏng trong suốt bên trong màu đỏ sậm trên bàn.

Tự bản thân mình từ đêm hôm đó, bọn họ chưa cùng ở chung một chỗ. Trải qua một khoảng thời gian chung đụng, tình cảm của cô và Đồng Đồng ngày càng tốt, mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, nói chuyện phiếm, chơi đùa cùng nhau, sau bữa cơm chiều hai mẹ con tắm cùng nhau thường làm đồ đạc vườn vài đây đất mới ra ngoài.

Sau đó đương nhiên ngủ cùng nhau! Cô không trở lại phòng của mình, người bạn nhỏ vốn chỉ chú ý đến người đàn ông kia, sau đã quay ngoắt sang sấy tóc cũng muốn mẹ.

Cuộc sống như thế đối với Nhược Tuyết mà nói, vô cùng thỏa mãn! Mà Lương Úy Lâm thế nhưng cũng ngầm cho phép cô như vậy mà không trở lại quấy rầy cô.

Có lẽ, như vậy đối với hai người đều là tốt nhất!

"Cô đối với anh ấy, thật một chút tình cảm cũng không có sao?" Ông Điem Điem không tin. Cô cảm giác giữa bọn họ không có đơn giản như Nhược Tuyết nói. Nếu như không có, theo cá tính của Lương Úy Lâm, cô ấy hướng về Đồng Đồng, làm sao có thể cho cô ở cùng một chỗ bồi dưỡng tình cảm?

"Khụ khụ. . . . ." Cô bị sắc vội vàng cầm khăn tay trên bàn lau chùi sạch sẽ, gương mặt bị thẹn đến đỏ bừng, "Điem Điem, làm sao cô cho rằng tôi đối với anh ấy có tình cảm, chuyện giữa chúng tôi, không phải vài ba lời có thể nói rõ ràng. Hơn nữa quan hệ chúng tôi không hề giống như cô nghĩ. ?" Nhược Tuyết chợt cảm thấy có điểm không tự tại, cho dù là hai người phụ nữ nói tới chuyện tình cảm.

Cô đối với người đàn ông kia, làm sao có thể có bất kỳ tình cảm tồn tại, cho dù có, cũng chỉ là hận mà thôi. Không còn gì khác.

"Chuyện của hai người tôi cũng có nghe được một chút." Ông Điem Điem than nhẹ một tiếng "Tôi hiểu rõ Lương Úy Lâm có lẽ thật thương cô, nhưng tôi dám cam đoan anh ấy nhất định là thích cô."

"Tôi không rõ cô ở đây nói gì." Nhược Tuyết không được tự nhiên thả khăn xuống, trên gương mặt sau khi ho liên tiếp đỏ tươi. Điem Điem ở nói vậy cái gì? Lương Úy Lâm thích cô? Cho dù là thật, cô cũng không có cái phúc đó! Cô chỉ nghĩ bồi ở bên cạnh con gái sống cuộc sống an tĩnh là tốt rồi.

"Nhược Tuyết cô nói cho tôi biết, cô có yêu anh ấy không?" Theo lý khi Ông Điem Điem xuất chiêu thì cô hoàn toàn không chống đỡ được, không biết nên trả lời sao, cũng không biết sao tránh đề tài này. Có thể không nói chuyện này được không?

Đi theo Lương Úy Lâm nhiều năm, hơn nữa cô đã trải qua một cuộc sống quen thuộc cảm giác của mình không cho ai nhìn thấu dần dần học được thần nhiên, ép hỏi như thế không có bất kì lời khách sáo nào ngược lại làm cô không biết làm sao.

"Không thương!" Cô kiên định nói. Hận cũng không kịp, tại sao có thể có yêu đây?

"Nhược Tuyết, vậy hai người có ở cùng một chỗ?" Hồi đáp được nhanh như vậy, không phải che giấu vậy là cái gì? Chỉ là, Ông Điem Điem không ngu như vậy mà nói ra! Chỉ là cô còn có thể hỏi những thứ khác.

"Có ý gì?" Bọn họ ngày ngày ở tại cùng một mái nhà, có tính là ở cùng một chỗ không?

“Ý tôi muốn nói hai người có ngủ cùng không?” Như vậy có thể hiểu chưa?

“Điềm Điềm sao cô lại cho là thế?” Nhược Tuyết cho là mới vừa rồi cô đã nói rất rõ ràng.

“Đương nhiên là có thể rồi! Nhược Tuyết nêu như hai người rõ ràng như vậy sau này thì sao? Nếu như Lương Úy Lâm kết hôn, cô sao có thể ở cạnh Đổng Đổng sao?” Cô chỉ là giả thiết mà thôi, chính là ép Nhược Tuyết nói thật lòng mình.

Lương Úy Lâm nếu như muốn kết hôn, vậy sẽ có một người là mẹ đứa bé.

Lần này, Nhược Tuyết lời gì cũng nói không ra ngoài. Bởi vì, Điềm Điềm nói sự thật, hơn nữa cô thừa nhận cô chưa có từng nghĩ tới Lương Úy Lâm sẽ cùng người phụ nữ khác kết hôn.

Một người đàn ông máu lạnh vô tình sẽ có phụ nữ thích anh sao?

Nếu như có thì sao đây? Lắng Nhược Tuyết ơi Lắng Nhược Tuyết cô thật khờ quá, trừ thân phận và địa vị của anh, bề ngoài phong độ như vậy có người nào có thể vượt qua đây? Một người như vậy có biết bao nhiêu thiên kim muốn gả cho anh?

Nếu như có một ngày như vậy, cô sao đối mặt đây? Có một số việc không đề cập không hẳn không xảy ra, nếu như tới phải đối mặt thôi!

Ông trời sao lại thích đùa cợt cô vậy? Thời điểm hạnh phúc trong tay, lại đã kích cô làm cho cô lâm vào vạn kiếp bất phục.

"Nhược Tuyết, thật xin lỗi. Tôi không phải cố ý để cho cô khổ sở!" Ông Điềm Điềm vươn tay cầm tay Nhược Tuyết đã nắm thật chặt thành quyền.

Cô chỉ hi vọng Nhược Tuyết và Lương Úy Lâm có thể hạnh phúc mà thôi, không có ác ý! Bởi vì bọn họ trải qua nhiều đau khổ như vậy phải xứng đáng có hạnh phúc!

"Không sao, Điềm Điềm. Nếu như cô không nói ra, tôi nghĩ tôi sẽ đắm chìm trong thế giới nhỏ của chính mình không thèm nghĩ chuyện này. Như vậy cũng tốt, có thể để cho tôi lần nữa suy nghĩ thật tốt một chút." Ngẩng đầu lên, Nhược Tuyết đối với Ông Điềm Điềm khẽ cười nói.

"Nhược Tuyết, tôi tới phòng bếp xem điếm tâm xong chưa?" Ông Điềm Điềm liếc mắt nhìn mấy đứa trẻ vẫn đang chơi vui vẻ, chợt nghĩ đến mới vừa rồi lúc đi ra có nướng bánh ngọt, thời gian không sai biệt lắm.

Các bạn nhỏ chơi cả buổi sáng cũng hơi đói rồi! Mà Ông Điềm Điềm thích nhất nấu ăn. Dù trong nhà có người giúp việc nhưng cô vẫn muốn tự mình làm.

“Tôi ở đây trông bọn trẻ!” Điềm Điềm là một người mẹ tốt, nhìn bóng dáng cô xa dần, Nhược Tuyết đau lòng vì sự nhẫn tâm của mình lần nữa.

"Nhược Tuyết, đã lâu không gặp, em vẫn đẹp như vậy!" Không cần quay đầu lại đã biết là ai đi ra.

"Nghiêm đại ca, có muốn uống chung trà không?" Thấy Nghiêm Quân Hạo, Nhược Tuyết cũng rất vui vẻ! Bọn họ thật sự là đã lâu không gặp! Ai, lâu đến thiếu chút nữa cô quên, cái người đàn ông cười đáng yêu này thích nhất trêu chọc cô.

“Đồ của phụ nữ anh rất ít đựng vào” Nghiêm Quân hạo ngồi xuống ở trước mặt Nhược Tuyết.

"Nghiêm đại ca, thật không cần thử một chút sao?" Ánh mắt Nhược Tuyết nhìn bốn phía, một chút, người đàn ông kia chưa ra ngoài, cho nên anh vẫn tương đối buông lỏng. Dù sao cô cũng không nghĩ để ý anh nữa.

"Nhược Tuyết, cái người này, em muốn mời anh uống trà hay tìm người khác? Người đàn ông này miệng hư hỏng như vậy “Yên tâm đi, Lâm cùng với Hạo Nhiên có chút chuyện chưa nói xong” Mà chuyện của anh đã nói xong nên ra ngoài hỏng mất một tí.

"Nghiêm đại ca, anh thật là thích nói giỡn! Em nào có tìm người!" Cũng chỉ có ở trước mặt Nghiêm Quân Hạo, Nhược Tuyết mới có thể buông lỏng và tự tại như vậy.

Có vài người, trời sanh có loại này khả năng, ở trước mặt người khác luôn có thể không tự chủ được buông lỏng tâm tình, Nghiêm Quân Hạo chính là loại này. Mà có vài người, sự hiện hữu của anh luôn mãnh liệt đến làm cho người ta muốn tránh ra, hoặc hung hăng đập mấy đá, là ai cũng không cần nói.

"Này, Nhược Tuyết, em và Lâm hiện tại không có vấn đề gì chứ?" Cái này anh tương đối quan tâm. Chính sự đã bàn xong, anh luôn muốn làm chuyện nhảm chán! Không có cách nào, anh chính là người rảnh rỗi.

"Chúng em sẽ có vấn đề gì?" Tại sao hôm nay toàn gặp phải người thích hỏi chuyện cô cùng người đàn ông kia đây? Chuyện này có rất nhiều quan tâm sao?

“Nếu như cậu ấy khi dễ em, nói cho anh biết! Anh giúp em! Chuyện của cậu ta anh rõ nhất.” Nghiêm Quân Hạo cố ý cúi đầu hướng đến gần cô. Nếu anh đoán không có lầm, ở máy theo dõi trên lầu hai Lâm nhất định có thể nhìn thấy rất rõ ràng nhất cử nhất động của bọn họ.

"Nghiêm đại ca, không cần. Em rất tốt!" Nếu như Lương Úy Lâm thật muốn khi dễ lời của cô... trên đời này không có ai có thể giúp được cô.

“Em bây giờ rất hận Lương Úy Lâm?” Anh cúi đầu dần tiếp cận gần cô, mặt vô hại cười “Em có muốn trả thù cậu ta không?”

Nhược Tuyết ngây ngẩn cả người, Nghiêm đại ca không giải thích được đang nói cái gì? Trả thù anh? Thật là nói giỡn, Lương Úy Lâm như vậy, là có thể bị phụ nữ đùa bỡn trong lòng bàn tay sao? Đối với người xấu bụng chỉ sợ anh sẽ cắn trả! Cô chưa từng có ý nghĩ như thế! Khi anh bên người không bị anh chơi chết coi như là phúc lớn mạng lớn rồi.

“Anh cho em biết, trả thù người đàn ông là biện pháp tốt nhất lấy được trái tim của hắn, sau đó hung hăng đá hắn đi! Hừ để cho hắn cả đời này tuyệt đối không quên.”

Nếu như Nhược Tuyết dùng tới chiêu này, sẽ như thế nào đây? Không dám nghĩ Lương Úy Lâm bị phụ nữ bỏ rơi sẽ có dạng gì đấy! Chỉ là, nếu như đến lúc đó bị Lương Úy Lâm biết anh dạy Nhược Tuyết như vậy, anh còn có được cái mạng nhất định kết cục có thể nhìn thấy.

Có lúc, Lương Úy Lâm làm việc thật sự là quá đáng, cho nên, bị chèn ép lâu dài, người ta đều sẽ nghĩ biện pháp thỉnh thoảng phản pháo một cái, cũng không biết Nhược Tuyết có thể hay không trở thành đồng minh tốt nhất của anh.

"Nghiêm đại ca, anh đang nói giỡn sao?" Lấy lòng người đàn ông kia? Quá đáng sợ! Đưa anh tới trước mặt cô cô đều không muốn!

Cho nên loại chuyện như vậy vĩnh viễn đều không cần thử!

Tim của anh cô không muốn! Bởi vì cô thật muốn không nổi!

"Anh không có nói giỡn!" Được rồi, nếu Nhược Tuyết tốt bụng như vậy, chỉ là, nếu một ngày nào đó sẽ cần anh giúp một tay "Nhược Tuyết, đây là điện thoại của anh, em nhớ kỹ nếu lúc đó có chuyện cần tìm anh! Anh nhất định sẽ cố gắng giúp em!"

"Hai người đang nói cái gì bí mật à?" Ưông Diễm Diễm đã bung bánh ngọt mới vừa ra lò, thơm nức xông vào mũi.

"Không có, Nghiêm đại ca đang cùng tôi nói giỡn!" Nhược Tuyết đứng lên đi gọi các bạn nhỏ ra rửa tay.

"Nghiêm Quân Hạo, anh xấu nhất rồi! Anh không phải muốn dạy hư Nhược Tuyết chứ!" Diễm Diễm để xuống bánh ngọt, không dám tới quá gần anh. Hừ, năm đó cô cùng anh gần gũi, ông xã của cô đến lúc kết hôn cũng không có chinh đón anh. Cô có thể cách xa rất nhiều rồi!

“Anh rất hư sao? Anh sao không biết vậy?” Nhún vai một cái, thấy không có người để ý đến anh. Được rồi, anh trở lên trên lầu xem hai người đàn ông một chút làm xong chuyện chưa.

Từ thư phòng lầu hai mở cửa sổ sát đất ra, cho dù là ngồi ở trên ghế còn có thể nhìn thấy nhất cử nhất động trong vườn hoa.

"Lâm chuyện này cứ định như vậy? Cậu xác định không quan tâm bọn ta nhúng tay vào?" Giang Hạo Nhiên đóng máy vi tính, hướng về phía người đàn ông đang nhìn ra bên ngoài lên tiếng nói.

Lời này cũng chỉ là thuận miệng nói ra thôi, trong thế giới của Lương Úy Lâm chỉ có cậu ta không muốn để ý tới, chứ không có chuyện cậu ta để ý không được.

Sneidjer thật bản lĩnh có thể thoát khỏi tay Lương Úy Lâm, hơn nữa nhón nhơ ngoài vòng pháp luật 10 năm. Là Lương Úy Lâm cố ý chơi trò mèo vờn chuột sao? Mặc dù anh một mực chống đỡ bên trong nhưng Lương Úy Lâm không nghĩ đến chính mình phóng túng, khiến Sneidjer có cơ hội về Pháp cấu kết với Darcy.

Năm đó bởi vì dây dưa cùng Nhược Tuyết sau đó sinh con gái nên anh không có tâm tình để ý tới hắn, ai biết mấy năm nay bọn họ thành lập tập đoàn nghiên cứu điện tử S&D muốn chống lại Lương thị. Mặc dù thời gian thành lập ngắn mới 6 năm nhưng đang phát triển ở châu Âu rất nhanh, tốc độ tích lũy giá trị nhanh không bình thường chính là dùng thủ đoạn khiêu khích Lương Úy Lâm, thật là dũng cảm!

“Không cần, mình ở bên này điều tra, rất nhanh có kết quả.” Giọng điệu Lương Úy Lâm rất lạnh nhạt, không coi trọng S&D lắm. Lần này nếu không phải Sneidjer ở trong nước làm tài liệu phạm pháp anh căn bản không báo cho Giang Hạo Nhiên.

“Các cậu nói xong chưa? Hạo Nhiên không phải mình cười cậu, nhân lực của cậu để bắt được Sneidjer là rất khó.” Nghiêm Quân Hạo từ vườn hoa trở lại thư phòng, nhìn bọn họ vẫn còn nói! Nếu như Lương Úy Lâm không ra tay thì vụ án này để lại ngàn năm rồi.

"Nghiêm Quân Hạo, nói chuyện khách khí một chút, đừng quên cậu bây giờ là đứng ở địa bàn của ai." Nếu như không phải hôm nay tâm tình anh tốt, Nghiêm Quân Hạo tuyệt đối sẽ bị anh hung hăng đánh một trận.

"Này, Giang Hạo Nhiên, đây chính là đạo đãi khách của cậu sao?" Không để ý tới chủ nhân đã phát biểu, Nghiêm Quân Hạo mặt không chỗ nào sợ, cười.

“Mình đi đây.” Bọn họ cãi vã, Lương Úy Lâm chưa bao giờ tham gia vào, nhìn đồng hồ, đã là buổi trưa, cần phải trở về.

"Lâm, mình còn có một việc muốn hỏi cậu!" Nhìn cậu ta muốn đi, Nghiêm Quân Hạo lên tiếng ngăn cản.

"Nói."

“Cậu đối với cô ấy, tốt cùng là muốn thế nào? Cậu vẫn yêu cô ấy sao?”

Lời nói vừa xuất khẩu, Lương Úy Lâm đứng ở nơi đó, trầm mặc. Mà Giang Hạo Nhiên cũng bởi vì vấn đề Nghiêm Quân Hạo hỏi mà sợ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Về quan hệ của Lương Úy Lâm cùng Lăng Nhược Tuyết, kể từ sau khi bọn họ tách ra, anh không có nói qua, mà mặc dù bọn họ muốn hỏi, nhưng ngại uy quyền của người ta và nguyên tắc quý trọng sinh mệnh nên không dám hỏi.

Nhưng hôm nay, Nghiêm Quân Hạo cứ như vậy hỏi rồi, bọn họ sẽ không có chuyện gì?

Nghiêm Quân Hạo thở dài thật sâu đi tới bên cạnh hắn, "Lâm, nợ giữa hai nhà các người không cần bắt cô ấy gánh chịu, hơn nữa người đã chết rồi, coi như cô ấy muốn gánh, cũng đã sinh đứa bé cho cậu, cái gì cũng đã rõ ràng rồi."

"Nghiêm Quân Hạo, cậu không nên nhiều chuyện như vậy." Lương Úy Lâm quay người lại nhìn thẳng vào mắt Nghiêm Quân Hạo, trông mắt đen nhánh mặc dù còn lạnh lẽo một mảnh, nhưng Nghiêm Quân Hạo biết, thật ra thì cậu ta cũng không có tức giận.

"Lâm, mình chỉ là muốn giúp cậu mà thôi."

"Vậy sao?" Lăng nhật cười một tiếng, "Xem ra mình nên cảm kích nhiệt tình của cậu muốn giúp một tay." Nhiệt tình không dừng lại nói với cậu ta, mới vừa rồi chạy đến trước mặt người phụ nữ kia không biết nói cái gì. Theo anh hiểu rõ Nghiêm Quân Hạo thì dĩ nhiên sẽ không có lời gì tốt. Nhưng tâm tình anh hôm nay không tệ không muốn so đo cùng cậu ta.

Nghiêm Quân Hạo nhún nhún vai, đối với châm chọc của bạn tốt hoàn toàn không có để ở trong lòng.

"Người phụ nữ này đối với cậu như thế nào, trong lòng cậu rõ nhất! Cô ấy bán thương cậu nhưng cậu lại bỏ qua, hơn nữa để cô ấy sinh hạ đứa bé. Nếu như cậu không muốn cô ấy đến gần Đồng Đồng, như vậy ngay cả vật áo của cô ấy cũng không sờ tới, dù là cô ấy quật cường cũng không có biện pháp nào."

"Mình nghĩ, tình cảm của cậu chỉ có cậu hiểu rõ nhất, Nhược Tuyết thật đã bị cậu nhìn thấu, cô ấy lại không dám yêu cậu, mà cậu đối xử với cô ấy như vậy là cảm giác gì? Mình không hi vọng cậu vì thù hận mà mãi mãi sai lầm. Nếu đã nhiều năm như vậy không bỏ được, cậu còn muốn cô ấy, tại sao không dụng tâm theo đuổi cô ấy?"

"Nói xong rồi sao?" Lương Úy Lâm khước miệng nâng lên cười. Nghiêm Quân Hạo hiện tại mới đến nói với anh một đồng vô dụng này. Anh làm sao có thể không biết mình lòng? Chỉ là, anh vẫn kháng cự lâu như vậy mà thôi.

Biết thì có thể thế nào? Anh đã từng nói với cô tình cảm của anh nhưng năm đó cô không cần, giờ cũng không! Việc ngốc này anh không muốn làm lần hai. Theo đuổi, Quân Hạo lại nói với anh những điều buồn cười như vậy?

Anh sẽ không theo đuổi một người phụ nữ, nếu muốn cô, sẽ đem giữ cô lại như vậy thôi. Nhưng lưu lại có tác dụng chứ? Hiện tại cô không thèm nhìn anh một cái.

"Nói xong rồi!" Nghiêm Quân Hạo hướng người không có lên tiếng Giang Hạo Nhiên nhún nhún vai: "Hạo Nhiên cậu còn có bổ sung sao?"

"Ha ha, chuyện riêng tư của cậu ta mình không phát biểu cái gì." Nếu như không phải bắt đắc dĩ, anh luôn luôn bo bo giữ mình. Huống chi bọn họ cũng không phải là người chưa thành niên, chuyện của mình nhất định sẽ xử lý tốt.

Lương Úy Lâm không để ý tới nữa hai người đàn ông nhàm chán, đi ra ngoài.

"Lâm . . . ." Ở lúc Lương Úy Lâm muốn đi ra thư phòng, Nghiêm Quân Hạo lần nữa lên tiếng gọi anh lại.

Nghiêm Quân Hạo, con mẹ nó cậu có chuyện thì không thể nói hết một lần cho xong sao?

"Nếu quả như thật thích một người phụ nữ, không cần ép buộc cô ấy, không có ai thích bị người uy hiếp, ừ, đặc biệt là phụ nữ. . . ." Nghiêm Quân Hạo sờ mũi một cái, không biết hôm nay anh nói quá nhiều sao? Lương Úy Lâm sẽ không rút súng bắn anh chứ?

Thân thể dừng một chút, Lương Úy Lâm không nói gì thêm đi ra ngoài.

"Bảo bối, ăn ngon không?" Nhược Tuyết cầm khăn giấy nhẹ nhàng lau bên khước miệng dính bánh ngọt của con gái.

"Ăn ngon!" Một màn cười nhàn nhạt khiến Nhược Tuyết cảm giác mình dù khổ thế nào cũng đáng giá.

"Này Đồng Đồng cùng ba mẹ phải thường xuyên tới nhà đi chơi, có được hay không?" Thu dọn xong đồng búi nhúi các bạn nhỏ ăn xong, Ưông Diễm Diễm nói.

"Đã được!"

"Lương Úy Lâm, các người đã nói xong chuyện?" Tiếng kêu Ưông Diễm Diễm khiến hai mẹ con đang nhìn nhau cười liên tục tạm ngưng, cô bé tuột từ trong ngực mẹ xuống, chạy tới: "Ba."

Lương Úy Lâm thuận thế ngồi xỏm người xuống ôm lấy con gái: "Hôm nay chơi vui không?"

"Vui về! Chị Vi. . . . ." Người bạn nhỏ bắt đầu cùng ba nói chuyện.

Nhược Tuyết không muốn quay đầu lại nhìn con gái, cho nên trong tay vô thức thu dọn cái bàn rõ ràng đã dọn xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Trả thù - Các loại phương pháp thưởng thức kem

editor Cát

"Ừ, Nhược Tuyết, hai người có muốn ở lại cùng nhau dùng cơm trưa không?" Thấy hai người cũng không có nhìn đối phương, cũng không nói chuyện, Uông Diễm Diễm lên tiếng hỏi. Hai người kia, nói hơn hai câu nói thì sẽ như thế nào đây?

"Không cần!" Cô cũng không muốn ở trước mặt nhiều người như vậy cùng Lương Úy Lâm ở chung một chỗ.

"Lương Úy Lâm. . . . ." Uông Diễm Diễm không thể làm gì khác hơn là quay đầu hỏi cái kia người đàn ông.

"Vậy thì trở về thôi!" Lương Úy Lâm không có đi tới đây, Nhược Tuyết nghe được thanh âm anh lên tiếng nói, sau đó để con gái xuống: "Bảo bối, ba đi lấy xe."

"Mẹ ôm." Lương Tư Đồng lại trở về bên cạnh mẹ, cái tay nhỏ nhỏ mở ra, trên mặt cười thỏa mãn. Có ba, lại có mẹ, trong lòng cô gái nhỏ còn cái gì không đủ sao?

"Nhược Tuyết, có rảnh rồi đưa cô bé ra ngoài dạo."

"Diễm Diễm, tôi biết rồi! Hẹn gặp lại." Đang nói chuyện, xe Lương Úy Lâm đã ra ngoài. Mặc dù chính anh lái xe nhưng Nhược Tuyết biết, A Cánh nhất định sẽ trên chiếc xe còn lại đi theo sau bọn họ. Lương Úy Lâm là ai? An toàn của anh là chuyện quan trọng nhất, huống chi bọn họ bây giờ còn mang theo con gái!

Xe một đường trở lại, người bạn nhỏ đã ngủ, hai người lớn đều không nói gì. Lương Úy Lâm luôn luôn ít nói, mà Nhược Tuyết ở trước mặt anh cũng thế, huống chi cô hiện tại không muốn nói chuyện với anh.

Vậy thì trầm mặc đi!

Trở lại biệt thự lưng chừng núi, Lương Tư Đồng vẫn không có tỉnh lại, Lương Úy Lâm tự mình tới mở cửa xe cho cô, Nhược Tuyết ôm con xuống xe, cô cũng không nhìn anh một cái, lướt qua anh đi vào.

Khi tiến vào đại sảnh vừa đúng lúc vú Lâm ra ngoài, "Tiểu thư, đã trở lại? Có muốn ăn bữa trưa không? Tôi đã chuẩn bị xong!"

"Vú Lâm, chờ Đồng Đồng sau khi thức dậy chúng ta cùng nhau ăn!" Nhược Tuyết đối với vú Lâm cười nhạt sau đó đi lên lầu. Mà Lương Úy Lâm tiến vào đại sảnh nhìn bóng dáng cô ôm con gái lên lầu, tự nhiên sinh ra một cỗ bực mình.

Người phụ nữ này từ sau buổi tối hôm đó không để ý tới anh nữa! Vốn cùng chơi đùa với con gái rất vui vẻ nhưng vừa nhìn anh trở lại thì trở mặt còn nhanh hơn lật sách, nụ cười trên gương mặt rạn rở trong nháy mắt liền lạnh lẽo, giống như không nhìn thấy anh, quay đầu, tiếp tục làm chuyện của mình.

Cô rất gan dạ, chưa có ai dám ở trước mặt Lương Úy Lâm như vậy huống chi là một phụ nữ. Nhưng hiện tại có người là cô!

Trở về phòng, Nhược Tuyết đem Đồng Đồng đặt trên giường, ngồi ở bên giường xếp quần áo đã phơi khô thơm mùi nắng, từng cái từng cái xếp cẩn thận.

Đưa bé nên mặc quần áo được may bằng sợi bông thiên nhiên tinh khiết, tắm giặt sẽ thoải mái, kể từ khi trở lại bên cạnh con, quần áo của con cô đều tự mình giặt, vô cùng vui vẻ mà làm, thật hạnh phúc!

Lương Úy Lâm đi tới thì thấy cô đang ngồi xếp quần áo, nghiêm túc ngồi nơi đó làm chuyện của mình, vừa làm vừa nhìn tiểu công chúa cười.

Nghe được tiếng cửa mở, Nhược Tuyết không cần quay đầu lại nhìn cũng biết là ai tiến vào! Cô đứng dậy đem quần áo bỏ vào ngăn kéo, sau đó trở về giường kéo chăn đắp cho bạn nhỏ, sau đó nhìn lướt qua anh muốn đi ra ngoài.

Anh muốn ở đây, cô không để ý đến anh!

Thân thể nhẹ nhàng linh hoạt lướt qua thân thể cao lớn bên cạnh, mắt thấy cánh cửa trước mắt, cánh tay cô bị một cổ sức lực mạnh mẽ kéo lấy “Thấy anh chỉ muốn đi, chán ghét anh sao?”

"Buông tay! Lương tiên sinh." Thanh âm lạnh nhạt từ trong miệng ra, Nhược Tuyết nhắm mắt lại không muốn nhìn anh, lạnh lùng đứng cách anh một khoảng cách, tốt nhất xa đến không thể đi qua đi.

"Lương tiên sinh?" Lương Úy Lâm nhìn khuôn mặt vừa mới cười xinh đẹp đó lúc này đột nhiên lạnh lẽo, tức giận trong lòng như bộc phát. Thì ra cô lạnh nhạt chỉ là nhắm vào một mình anh... loại cảm giác này thật là đáng chết! Hơn nữa người phụ nữ đáng ghét này lại gọi anh là Lương tiên sinh?

Lương Úy Lâm xoay thân hình của cô, nắm được cái cằm, ép cô quay mặt sang “Xung hô của em làm anh giật mình đó!”

“Tôi không muốn dính dáng tới anh” Muốn rút tay mình lại nhưng không thể được.

“Sai rồi từ 9 năm trước chúng ta đã bắt đầu dây dưa không rõ rồi!” Lương Úy Lâm dùng sức lời cô tới gần anh. Nhược Tuyết mặt trắng bệch “Anh đã trả thù xong rồi, rốt cuộc còn muốn sao nữa?” Cô còn giá trị để lợi dụng sao?

“Anh muốn em!” Nâng mặt của cô lên, môi cuồng nhiệt cúi xuống, giống như là mang theo nhiều tức giận làm đau cô, bá đạo mút ở bên trong, bí mật mang theo sự kinh người và dịu dàng, bởi vì cô cũng không có chuyện động đĩnh đầu để tránh ra.

“Lương Úy Lâm cái người man rợ này!” Khi đôi môi anh rút cuộc cũng rời cái miệng nhỏ nhắn của cô thì Nhược Tuyết mới có thể lên tiếng, nhưng thân thể lại không động đậy được. Người đàn ông này sao lại như vậy?

“Anh đã man, em thích không phải sao” Dám nói anh đã man, anh sẽ đã man cho cô xem. Bàn tay thật dày dùng sức, xé quần áo trên người cô, âm thanh xé quần áo vang lên trong không gian rộng rãi im lặng.

“A! Lương Úy Lâm, anh không phải muốn ở chỗ này nổi điên chứ...” Vừa giận hờn lại không dám kêu lớn tiếng sợ đánh thức tiểu bảo bối. Nhưng cả người anh tản ra thô bạo hù cô, không kịp phản ứng, thân thể hấp dẫn mềm mại cứ như vậy lộ ra trong con ngươi đen của anh.

"Vậy chúng ta đổi địa điểm để điên khùng hơn nữa." Ở chỗ này quả thật quá không nên, cũng không quản cô dùng quyền đâm cước đá, dùng sức xé, dùng sức cắn cũng vô ích, một cái tay anh mà có thể nhấc cả người cô lên.

Trở về phòng không kịp đóng cửa lại, anh nặng nề đè cô ở trên ván cửa, nâng cằm của cô lên, đôi môi lần nữa tìm đến môi đỏ mọng đang né tránh của cô, bắt lượn cô ra sức né tránh như thế nào, anh cũng có biện pháp hơn cô thật sâu, dùng đầu lưỡi nóng bỏng ở trong miệng cô tạo nên cuồng phong sóng lớn.

Hơi thở của anh quá mức cuồng hân cô không thể ngăn cản được, cô khổ sở than nhẹ chau mày, lại bị anh đè ép nắn nắn.

"Ừm... ." Nhược Tuyết tức giận đánh bờ vai rộng của người đàn ông, kéo áo sơ mi đắt giá trên người anh, giống như một con mèo nhỏ. Móng tay bén nhọn cách quần áo bám vào lưng anh, dùng sức kéo, một vết xước rỉ máu ra.

Tròng mắt người đàn ông dần dần tức giận, anh hoàn toàn bị cô chọc giận, sức lực mang theo đã man bắt hai cánh tay cô, dùng sức ôm cô trở lại bên giường hung hăng ném lên.

Nụ hôn thô bạo như gió lốc mưa rào, mang theo cuồng nhiệt giống như muốn đem cả người cô nuốt vào trong bụng, lại giống như muốn hủy diệt cô.

Đẩy ra lại không tránh được, Nhược Tuyết không hề chống đỡ nữa, bỏ qua giây giữa, thân thể cứng ngắc thẳng tắp nằm xuống, tùy anh hôn.

Anh muốn cô, điên cuồng muốn cô!

Lương Úy Lâm không ngờ khi anh buông cô ra để cưỡi quần áo của mình thì cô lại chủ động ôm cổ anh, hôn anh, anh đang kinh ngạc với sự chủ động của cô thì thân thể đột nhiên bị đau xót...

Cô gái đáng chết, dám to gan như vậy, dám dùng sức cầm nó!?

“Em buông tay ra? Hà? Em muốn biến anh thành thái giám sao?” Người này xuống tay thật độc ác!

“Ai bảo anh ép buộc em? Em không muốn làm cùng anh, là không muốn, không cần...” Nước mắt uất ức giống như một chuỗi trân châu rơi xuống.

Đôi môi bị hôn sưng đỏ ngọạ nguyệt, thổ lộ tiếng lòng như đinh chém sắt.

Cô không cần mỗi lần đều không thoát được, không muốn vĩnh viễn bị anh khống chế. Cô và anh cuối cùng chỉ có sinh lý dục vọng, trừ lần đó thật ra cũng không tìm được cái gì khác? Đây không phải là điều cô muốn, cô chỉ muốn ở cạnh con gái nhìn cô lớn lên mà thôi, chẳng lẽ không được sao?

“Không muốn cùng anh làm, thật không muốn sao?” Giọng điệu của anh nhẹ xuống.

"Không muốn. ...." Giọng điệu trước nay chưa từng có kiên định.

“Không muốn sao còn nắm chặt như vậy làm gì? Em không buông tay anh cho là em muốn chủ động... muốn anh!” Hai chữ phía sau anh cắn răng nói ra, người phụ nữ này!

Nghe được câu này Nhược Tuyết đột nhiên buông tay ra, quên mất mình muốn uy hiếp anh. Nhưng người đàn ông như Lương Úy Lâm sao có thể bị uy hiếp, sao có thể chịu thiệt thòi đây?

Tay của cô mới thả ra, cả người bị anh áp về giường, không để cho cô diễn lại trò cũ, một bàn tay đem hai tay cô khóa chặt trên đỉnh đầu.

Không đợi cô phản ứng lại, anh nâng đùi mảnh khảnh lên không có chút do dự công chiếm thành trì... cô nói không muốn thì có thể không sao?

"Đầu!" Nhược Tuyết khó chịu sợ hãi kêu ra tiếng, một giây kế tiếp, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi lần nữa bị hôn rất sâu. Trong phòng ngủ vang lên tiếng đàn ông trầm thấp thờ đốc, tiếng cô gái khóc thút thít ngậm nga, yêu hận rối rắm, ăn oán không thể nào vạch rõ...

Kịch tình điên cuồng đi qua, Lương Úy Lâm đang trước mặt cô lại biến mất hơn nửa tháng! Ngày đó cô tỉnh lại trên giường đã là trời chiều rồi.

Còn chưa có ngồi dậy, Lương Tư Đồng liền thùng thùng chạy vào sau đó bò lên giường, một đôi mắt to nhìn chăm chăm hỏi: "Mẹ, con thấy mẹ cùng ba ngủ chung rồi! Tại sao?"

Trời ạ! Lúc ấy mặt của cô lập tức đỏ lên! Đáng vẻ bọn họ ngủ ở cùng nhau lại bị con gái thấy được, nên giải thích thế nào? Bọn họ không phải vợ chồng, cũng không phải là người yêu của nhau, vậy bọn họ là cái gì?

Cũng may vì Lâm kịp thời đi vào hóa giải phiền não “Cô chủ nhỏ à, ba mẹ vốn là muốn ngủ cùng nhau”

"Có thật không?" Nhìn người bạn nhỏ tò mò mắt to, Nhược Tuyết chỉ có thể cười khổ gật đầu.

Cô tức giận! Hận không thể đem anh róc xương lóc thịt! Là cô quá tốt nói chuyện còn quá mềm yếu yếu? Tại sao ở trước mặt của anh, cô cứ mềm yếu bị thua thiệt?

Cô chỉ muốn cùng anh nước giếng không phạm nước sông, cứ như vậy đi. Vì con, cô có thể nhẫn nại, nhưng anh lại không buông tha cô.

Một lần lại một lần không có yêu chỉ có khuất nhục lên giường, để phần hận chi hòa chôn sâu trong lòng của cô bùng nổ, người đàn ông đáng chết, bóng dáng cũng không thấy đâu.

Coi cô là quả hồng mà tùy ý vãn vãn, một ngày nào đó cô sẽ đòi lại! Trong đầu chợt thoáng qua ngày đó Nghiêm đại ca có hỏi cô muốn trả thù anh hay không, Lương Úy Lâm, anh thật quá đáng! Đến lúc đó anh cũng đừng trách em!

Cô nhất định làm cho anh ăn không được! Bằng không anh sẽ cho cô là dễ bắt nạt để ngây ngốc cho anh khi dễ? Hừ, thích dùng thủ tính để phục cô? Muốn thì ép cô, không muốn thì không thêm đề ý đến cô? Cô muốn dùng cách này để trả gấp bội cho anh!

Về phần phải làm sao để cho cô suy nghĩ một chút! Đang suy nghĩ miên man tiếng kêu ngọt ngào của Lương Tư Đồng làm cô lấy lại tinh thần.

"Mẹ, Nghiêm thúc thúc đến rồi!"

"Nghiêm đại ca!" Nhược Tuyết quay đầu, Nghiêm Quân Hạo đã cười đi tới.

"Nhược Tuyết, gần đây rất vui vẻ chứ? Khí sắc đã khá nhiều!"

"Nghiêm đại ca, hôm nay thế nào có rảnh rỗi tới đây?" Nghiêm Quân Hạo tới luôn luôn đều là tìm người kia, nhưng bóng dáng của anh cũng không trông thấy, ai biết đi nơi nào.

"Nhược Tuyết, anh không phải đến tìm Lâm. Cũng chỉ là Lâm kêu anh tới mang tiểu công chúa đi Thái Lan." Nghiêm Quân Hạo ngồi xuống ở trước mặt Nhược Tuyết, vừa đúng lúc trong nhà người giúp việc bùng trà lên.

"Đi Thái Lan?" Nhược Tuyết chợt ngẩn ngơ. Anh muốn mang con gái đến Thái Lan tại sao chưa từng nói với cô nửa câu? Hơn nữa thông qua miệng của Nghiêm đại ca cô mới biết? Anh là có ý gì?

“Bởi vì gần đây Lâm tương đối bận cho nên không có thời gian trở lại, vừa đúng lúc anh muốn đi qua đó gặp cậu ta cho nên thuận mà đưa bảo bối đi luôn.” Nghiêm Quân Hạo mặt nở nụ cười nhìn Nhược Tuyết.

Quả thật gần đây Lương Úy Lâm rất bận bởi vì cái tập đoàn S&D không biết lượng sức dám công khai đối đầu với Lương thị, trong khoảng thời gian này Lương Úy Lâm muốn đối phó với bọn họ, bọn họ sống ở đó cho tiện.

Đám đối đầu trực tiếp với Lương Úy Lâm chính là muốn lấy mạng đặt cược rồi cho nên lần này chơi thật lớn, anh phải tới xem kịch hay?

Vì an toàn của con gái đưa cô bé đến Thái Lan mới yên tâm nhất, chỉ là Lương Úy Lâm chỉ nói đem con gái đi chứ không nói đem mẹ đưa bé đi cùng.

"Muốn đi bao lâu?" Nhược Tuyết cũng không muốn xa con gái quá lâu. Bởi vì cô không thể xa tiểu bảo bối của cô rồi!

“Cái này không chắc chắn, có lẽ sẽ định cư luôn ở bên đó! Em cũng biết, trụ sở chính của Lương thị ở bên đó mà, Lâm một năm ở bên đó tương đối nhiều, không thể để Đồng Đồng ở bên này được.” Nghiêm Quân Hạo thấy sắc mặt của Nhược Tuyết ngày càng khó coi, trong lòng cười trộm. Anh không tin cô có thể thờ ơ như vậy!

“Định cư? Vậy em thì sao, anh ấy nói thế nào?” Nhược Tuyết chịu đựng muốn phát tiết lửa giận ra. “Tốt, thật tốt! Lương Ủy Lâm, anh khá lắm.

“Cái này, cậu ấy chưa nói đến! Cậu ấy chỉ muốn đưa Đồng Đồng đi, Nhược Tuyết không bằng em cùng đi, ở cùng Đồng Đồng lâu như vậy, sao em có thể xa con bé?”

“Mẹ, muốn cùng đi!” Ở một bên chơi, Lương Tư Đồng nghe được Nghiêm thúc thúc nói liền chạy tới chui vào trong ngực mẹ: “Nơi đó nhà thật lớn có cả vườn hoa, còn có nhiều KIT-TY của Đồng Đồng, mẹ cùng đi xem có được hay không?”

“Đồng Đồng ngoan!” Nhược Tuyết bồng con gái vào trong ngực, ngẩng mặt lên nhìn vào đôi mắt cười tươi của Nghiêm Quân Hạo, nói, thanh âm đều mang theo nỗi giận run rẩy: “Nghiêm đại ca, anh đã nói sẽ giữ lời phải không?”

Dẫn con gái đi, sau đó để cho cô tự sinh tự diệt đúng không? Tốt, cô sẽ không như ý của anh.

“Nhược Tuyết, em đi cùng anh, dĩ nhiên... định đoạt!” Haha Nghiêm Quân Hạo thấy khuôn mặt Nhược Tuyết tức giận, trong lòng kìm nén sắp nội thương! Lương Ủy Lâm không phải tội hại cậu đâu! Là do cậu quá thất bại mà thôi, không liên quan đến mình!

**

Lương Ủy Lâm không nghĩ tới ở địa bàn của mình còn có thể bị người ta ám toán. Xưa nay chưa từng có!

Từ từ mở mí mắt ra, đầu có một chút nặng nề, nhưng ánh mắt, tại ngay sau một khắc đã khôi phục rõ ràng, nơi này bài biện không xa lạ, nhưng anh dám xác định đây không phải địa bàn của mình.

“Anh đã tỉnh?” Âm thanh dịu dàng trong veo, khi vang lên trong đầu anh, quay đầu nhìn thấy Nhược Tuyết đang ngồi trên ghế sa lon cầm một hộp kem lớn, ngum to, ngum nhỏ ăn. “Muốn đùa với anh sao?” Anh nhàn nhạt mở miệng, không có hốt hoảng cũng không luống cuống, nhìn còng tay trên cổ tay của mình, giọng điệu bình thản.

Người phụ nữ này anh chỉ muốn đưa Đồng Đồng tới một thời gian thôi không nghĩ cô cũng tới đây. Ngày đó anh không khổng chế được muốn cô. Cho dù cô không muốn gặp lại anh, vừa đúng lúc Sneider không biết sống chết nên anh không tìm được chỗ phát hỏa thì đúng lúc này gặp được nên đáp chuyện cơ chạy về.

Trước kia lơ đãng cũng chỉ là vì anh không để ý mà thôi nhưng lần này phải nhỏ cỏ tận gốc, anh không có kiên nhẫn chơi cùng hần nữa! Mà vụ án này Hạo Nhiên đã kéo dài đủ lâu nên kết thúc rồi.

Chỉ là trên chộc một con chuột trắng nhỏ mà thôi, thế nhưng khi tính mạng của nó bị uy hiếp thì sẽ bất chấp để giành lấy cơ hội sống cuối cùng. Mà nhược điểm của Lương Ủy Lâm là con gái, mặc dù xác định không ai động được tới nó nhưng vẫn muốn mang con bé đến đây thì mới an tâm nhất, về phần người phụ nữ kia, trên đời này biết cô tồn tại chỉ có mình anh không còn ai khác.

Hơn nữa theo như mức độ ghét anh của cô thì không nghĩ cô sẽ tới sống chung với anh, cho nên chỉ gọi Quân Hạo mang con tới đây thôi. Nếu cô ấy thích con, mà con cũng thích ở cùng cô ấy thì chờ anh xong chuyện sẽ đem con về nước.

Anh vạn lần không nghĩ tới là người bạn anh tin nhiệm nhất lại nói chuyện này trước mặt cô nên cô cùng con gái đi đến đây.

Rất tốt lúc nhìn anh chỉ trước sau lạnh nhạt không nói lời nào, nếu cô muốn vậy thì cứ vậy đi!

Nhưng tại sao anh chỉ đưa bọn họ ra ngoài ăn cơm thôi, sao lại như thế này? Chẳng lẽ là bị cô tính toán gì sao?

Cũng đúng lần trước cô còn dám uy hiếp tính mạng của anh, bây giờ có chuyện gì cô không làm được? Càng ngày càng dững cảm rồi! Anh sẽ chơi cùng cô!

“Ừm...” Cô ngậm thìa giường mắt nhìn đồng hồ trên tường “mười mười giờ thôi xem ra Nghiêm đại ca nói không sai, thân thể của anh chống cự xuân được rất tốt.”

“Nghiêm Quân Hạo?” Lương Ủy Lâm hếch mày lên.

“Chính là anh ấy? Bằng không em không thể làm gì anh được!” Nhược Tuyết đi tới, ngồi ở bên giường nở nụ cười.

Lương Ủy Lâm trong đầu vòng vo một vòng, ngày đó vốn là bọn họ muốn ở nhà ăn cơm, kết quả người phụ nữ kể từ khi nhìn thấy anh không nói một câu nhưng lại chủ động nói với anh ra bên ngoài ăn đồ ăn Thái Lan, còn không cho con gái đi cùng!

Được rồi nếu khó có được cô chủ động như vậy, tại sao anh có thể không theo cùng? Con gái từ nhỏ lớn lên ở đây nên không sao, vậy thì đi đi!

Kết quả bọn họ chẳng những ăn cơm, mà cô còn muốn anh đưa cô đi xem gay biểu diễn, Lăng Nhược Tuyết như vậy bao năm qua anh chưa từng thấy.

Đầu óc tỉnh táo trong một khắc kia hóa hư không, bọn họ chẳng những đi xem biểu diễn mà còn khéo chỗ này gặp Nghiêm Quân Hạo.

Bởi vì cô cười nên anh căn bản không nghĩ Nghiêm Quân Hạo lại xuất hiện ở nơi này, sau khi bọn họ gặp mặt, Nghiêm Quân Hạo kéo bọn họ vào phòng cao nhất sau đó uống một ly rượu cùng cậu ta....Xem ra đầu đuôi câu chuyện là vậy, vấn đề nằm trong ly rượu kia.

Anh chưa bao giờ để phòng bạn tốt của mình hơn nữa phần lớn được vật trên đời này anh có thể biết là của Nghiêm Quân Hạo! Nhưng cậu ta nổi tiếng trong nghề y, cậu ta lại tự mình điều chế xuân dược làm sao có thể để người ngoài biết!

“Em muốn làm cái gì?” Anh nhẹ nhõm hỏi người phụ nữ nhỏ của mình. Cho dù tay chân bị còng nhưng anh vẫn trấn định tự nhiên.

Người này, tâm tư tính toán của cô, thậm chí cùng bạn tốt của anh đem anh đến nơi này rồi cuộc muốn làm gì? Có thể tưởng tượng, bởi vì Nghiêm Quân Hạo giúp một tay cô có thể đưa anh đi sẽ không có ai hoài nghi, vì thù hạ của anh sẽ không để phòng bạn tốt của anh, càng không nghĩ tới cô.

“Muốn làm gì ư?” Cô cố ý quay đầu đi, gương mặt ngây thơ “Để cho em suy nghĩ một lát”

“A, em muốn.” Cô chợt đem mặt tới gần trước mặt anh “Anh không phải rất thích dùng tình dục để giày vò em sao? Không bằng em cũng dùng cái này để hồi báo anh có được không?” Em đem những thứ anh dùng với em, trả lại cho anh.”

“Ai dạy em làm thế?” Cặp mắt anh thoáng qua tia kinh ngạc, sau đó tâm vô tình hỏi. “Anh không phải là thầy tốt nhất của em sao? Cần gì ai khác dạy nữa?” Người đàn ông này từ 18 tuổi, cô không biết gì là yêu có thể dạy cô giấy giữa trong thế giới tình dục, sống không bằng chết, anh hỏi rất hay?

Nghe được lời cô nói anh nhìn cô thật sâu, không nói. Người phụ nữ này thật không ngờ đến! Anh cho là cô chỉ là một tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn kết quả anh sai rồi, cô căn bản là con hồ ly giao hoạt! Có lẽ do anh đã bức đến mặt sâu nhất của cô mà ra?

“Cảm giác không động đây được, khó chịu lắm sao?” Vốn nghĩ muốn hỏi anh sướng hay không chỉ là lời như vậy cô không thể hỏi cho nên dùng cách khác đi! Cúi đầu hôn nhẹ nhàng môi anh, bị đôi môi vừa ăn kem lạnh công nghệ nhàng liếm qua anh “Em đang đùa với lừa sao?”

Cả người anh cứ như hình chữ đại nằm đó không thể nhúc nhích, cả người trần truồng, cơ bắp chắc, bóng loáng mờ mờ ửng sáng, chỉ có một miếng chăn nhỏ đắp ở bộ phận trọng yếu. (tưởng tượng cười sặc sụa hình dáng của a Lâm đang nằm=))

Bị phục được anh lại cảm thấy có chút nhếch nhếch, anh nằm nơi đó, tựa như một con báo châu phi hoang dại có thể bất cứ lúc nào sẵn sàng, tràn đầy ngang ngược “Lương Ủy Lâm bây giờ anh đang uy hiếp em sao?” Cô hừ lạnh ngẩng mặt lên, cầm hộp kem, cái muỗng nhỏ nhỏ múc xuống, cũng không bỏ vào miệng.

“Em bây giờ thả anh ra, anh có thể không so đo với em.” Thật đúng là hoàng ân rộng lớn nha! Nhìn anh nói xong như trong người có bao nhiêu bức bối.

“Nói giỡn sao!” Anh không so đo, cô so đo, “Em khổ cực mới biến anh thành như thế này, sao có thể thả anh ra? Nghĩ hay lắm”

“Em xác định em chịu đựng được cái giá chọc giận anh sao?” Tròng mắt nguy hiểm híp lại.

“Anh xem em chọc có nổi không!” Cả người cô kéo qua thân thể của anh “Dù sao bây giờ anh không động đây được có thể làm gì em”

Người phụ nữ này thật phách lối. Tốt anh sẽ chơi với cô tới cùng. Nhìn cô có thể giờ trò gì, dám ngồi trên người anh động đây, dùng khí thật nhiều.

Nhìn thấy Lương Ủy Lâm mím môi nhìn cô chằm chằm không nói gì nữa, Nhược Tuyết cúi người xuống ở bên tai anh hài lòng nói “ Anh không phải rất thích sao? Không bằng chúng ta chơi một chút có được hay không?”

Cầm cái thìa nhỏ lên, múc một ít kem màu hồng mê người hiện trước mắt của anh.

“Ừ, anh không phải thích ăn kem sao? Em cho anh ăn có được hay không?” Cô gắp quý môi không thích ăn kem, mặc kệ là cái gì....Uhm được rồi cô thừa nhận có chút xấu hổ khi nói ra câu kia, gương mặt đỏ bừng!

Một ít kem từ môi anh chảy xuống, băng gắp hóa làm cho người anh căng thẳng, càng làm anh khó chịu, cái người chết tiết kia lại dùng môi không ngừng đem kem hòa tan...

Đôi mắt anh như ngọn lửa động, một trận cuồng phong sẽ tới...

Người phụ nữ thật dám chơi anh như vậy? Cuộc sống hơn 30 năm của Lương Ủy Lâm chưa từng có chuyện hoang đường như vậy, anh thật là bội phục chết cái người phụ nữ này rồi, dám cùng anh chơi lớn như vậy, trên đời này không tìm được người thứ hai...

Anh nhìn cô chằm chằm, nếu không phải là khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc cho dù có nhắm mắt cũng không nhận lầm thì anh nhất định cho là người phụ nữ này là yêu tinh mà Nghiêm Quân Hạo tìm được.

Hôm nay ở trước mặt anh, gương mặt khéo léo ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng thật không phải là Lăng Nhược Tuyết, cô là một con hồ ly tinh tu luyện chỉ đặc biệt để đối phó anh. (chắc tình hình a Lâm mê chị Tuyết như điều đó rồi)

Kem trên người ngày càng nhiều sau đó bị cô liếm sạch, cô lại dám cắn, gặm trên người anh.

Anh thở ngày càng gấp rút, tuy nhiên nó không có cách nào nhúc nhích, Nhược Tuyết nhìn cái đó nhỏ cao dưới chân móng, nụ cười trên mặt càng thêm trở nên rực rỡ.

“Lương Úy Lâm, làm sao đây? Kem không đủ dùng!” Giống như khổ não nhìn trong hộp kem “Thôi còn lại bôi chỗ này cũng được rồi!” Cô kéo chân móng. Đưa tay cầm nó, tiếng rút khí của anh mãnh liệt.

Cô dám! Anh nắm chặt quả đấm, trên trán nổi gân xanh, mồ hôi chảy ra. Hừ Lương Úy Lâm cũng có ngày này, đáng đời.

"Lăng Nhược Tuyết, em dám!" Anh cắn răng, vẻ mặt trở nên vận vẹo.

“Em dám” Người đàn ông này lúc này còn lớn tiếng với cô? Hừ, cô chính là dám! Múc kem ra, trực tiếp dùng tay tha lên. Toàn thân anh chợt co rút, đầu cứng ngắc, băng hóa kết hợp, loại cảm giác này chỉ có tự bản thân mới hiểu được,. Lăng Nhược Tuyết, em thật là chơi lớn! Em được lắm!

“A, tan ra rồi...” Cô kinh hô, chơi cũng đã lâu, kem đã tan chảy ra rồi.

Bắp thịt của anh căng đau muốn gãy giữa, nhưng cái còng tay đáng chết, giữ anh thật chặt không động đậy được “Lăng Nhược Tuyết, cái người phụ nữ đáng chết này, thả anh ra ngay lập tức! Lập tức!”

Lương Úy Lâm luôn tỉnh táo, băng lãnh như sương nhưng lần này trước mặt cô mất khống chế.

“Em không thả! Không bằng em giúp anh có được hay không?” Anh nổi điên, xem ra thật đáng thương, nếu để cho thủ hạ của anh nhìn thấy thì một chủ nhân anh mình thân vô như anh lại bị một người phụ nữ chơi thành ra như vậy, không khéo kéo cô ra ngoài bắn một vạn lần không tiếc?

"Lăng Nhược Tuyết, lập tức, dùng tay của em, miệng của em, lập tức. . . . ."

Người đàn ông này, thiệt là, không chịu thua đi cầu cô, chỉ là nhìn anh kích động như vậy, cô sẽ tốt bụng tha cho anh!

Người này do một tay anh tạo nên, dĩ nhiên biết làm sao để lấy lòng anh nhưng thật sự rất mệt mỏi, cô đã phấn đấu lâu như vậy tại sao anh còn có thể ngẩng cao đầu? Một chút kích tình ra ngoài cũng không có.

Tay của cô mỏi chết đi được, miệng cũng vậy, anh còn không ra được. Không được, cô không muốn chơi.

“Lăng Nhược Tuyết em dám tránh ra thử xem...” Mang theo dục vọng chưa thỏa mãn, cái miệng nhỏ nhắn của cô thoáng buông thì anh rống to ra ngoài. Cô thật đúng là dám rồi! Chỉ là lần này cô cũng muốn anh sống không được chết không xong, hừ! Cùng anh ở chung nhiều năm, một chút phương diện nào đó coi như cô đã hiểu.

Lần nữa cuối đầu, quả nhiên mười mấy phút sau, hô hấp của anh trở nên vừa nhanh vừa vội, anh tốt cùng đang ở trước mắt...

Mà cô cứ như vậy buông lỏng miệng.

"Lăng Nhược Tuyết!" Anh nhỏ giọng quát khiển trách, trong giọng nói có rõ ràng không dám tin.

“Thật xin lỗi, em không muốn chơi!” Cô nhìn dục vọng đang phát tiết kích động mà không làm gì được, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói “Lương Úy Lâm ngàn vạn lần không được dùng thủ tính đối phó em, em ghét nhất người như vậy.” Cô nói xong nhẹ nhàng đứng dậy, xuống giường.

“Em dám đi, em nhìn thử xem!” Anh dùng lực giường giằng, muốn đứng dậy nhưng đáng chết không được. Anh chưa bị trêu qua như thế, Lăng Nhược Tuyết, em thật giỏi!

“Thời gian không còn sớm, Đồng Đồng nhất định đang chờ em trở về, cái này, cho anh dùng thôi...” Cô mỉa hoặc cười một tiếng, vốn là nghĩ tiêu sái bước đi nhưng giống như nhớ được cái gì, bỗng nhiên quay lại, mở hộc tủ ra, cầm một vật ra hướng đến người trên giường nói “Lương Úy Lâm, Nghiêm đại ca nói cái đồ này đối với đàn ông là một bảo bối, không bằng, anh dùng đi...”

Cũng biết từ chi anh bị trói dưới tình huống này sao có thể sử dụng? Đáng đời! anh không phải rất thích sao? Búp bê thổi khí để cho anh ba ngày ba đêm không bị hư đó!

Nhược Tuyết chưa bao giờ biết mình cũng có thể hư hỏng như vậy! Mọi người do bị buộc mà ra!

"Lăng Nhược Tuyết. . . . ." Lương Úy Lâm không dám tin nhìn cái đó nằm ở trên người của anh, không phải nói con búp bê thổi khí, mẹ nó! Đời này anh chưa từng bị loại sỉ nhục như thế này!

Người đàn ông tức giận rống to vang vọng khắp phòng, vách tường như rung lên! Nhược Tuyết bị lỗ tai chạy xuống lầu, chết rồi, cô không phải quá đáng quá chứ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Sneidjer - Đoàn Dạ

Nghiêm Quân Hạo từ lúc đi vào phòng đến bây giờ, trên mặt tràn đầy nụ cười vẫn luôn không ngừng, nếu như không phải sợ cái mạng nhỏ của mình không còn, anh nhất định sẽ suông sã từ phía cười to lên, chặn lại sẽ bị nội thương đó nha!

“Cậu dám cười, cậu nhìn đi.” Mặc dù bị khốn tại người, Lương úy lâm lạnh lùng nói nhỏ lại nhưng vẫn tràn đầy lực uy hiếp kinh người.

Nhưng Nghiêm Quân Hạo căn bản không nhìn được, thật sự cười quá sáng khoái, liên tiếp những trận cười tràn ra, vang vọng trong phòng thật lâu.

“Chắc, thực sự không nghĩ tới Nhượng Tuyết lại làm ra chuyện này! Em ấy thật đúng là thần tượng của mình!” Khóe miệng anh cố gắng thế nào cũng không ngăn được, đang nhìn người bạn tốt một thân nhếch nhác nằm ở trên giường, mà anh nghĩ tới cái đạo cụ nhằm chán đó, mặc kệ chỉ là cảm giác thôi nhưng nhìn bề ngoài cũng rất có cảm xúc, búp bê thổi khí uất ức ở đầu giường... Anh nghĩ một màn này cả đời sẽ không bao giờ quên.

Nhượng Tuyết cái cô gái này còn quá tốt bụng rồi, cư nhiên lại dùng chăn mỏng che bộ phận trọng yếu của cậu ta, chỉ là cái trận thế này cũng thấy rồi, lần này tới tuyệt đối là đáng giá, quá đáng giá rồi!

Nếu như không phải sợ Lương Úy Lâm nổi đóa trả thù anh, anh thật muốn lấy điện thoại ra chụp hình lưu niệm, chắc chắn đáng tiếc cơ hội này khó khăn lắm mới có!

“Thật là nhờ có cậu dốc sức giúp đỡ.” Không có Nghiêm Quân Hạo, người phụ nữ kia sao có thể cột chặt anh như vậy? Món nợ này anh sẽ nhớ kỹ, về sau anh nhất định sẽ trả lại. Hiện tại anh chỉ muốn nhanh chóng được tự do.

“Ai, mình thực sự không có nghĩ cô ấy biết làm chuyện này. HỒn nữa...chắc chắc” Lần nữa than thở, đồng tình nhìn về Lương Úy Lâm nhìn không được, bộ vị rất vất vả.

“Cậu nói nhằm quá, còn không mau thả mình ra?”

“Thật ra thì cô ấy vẫn còn hảo tâm ít nhất không có chơi đùa chết cậu, còn không biết ơn mình tới cứu cậu.” Nghiêm Quân Hạo ung dung mở khóa còng ra.

“Đúng vậy, thật hảo tâm đấy! Tốt bụng đến nỗi hai giờ sau cậu mới đến.” Anh hoài nghi căn bản Nghiêm Quân Hạo cũng đang ở đây cho nên chỉ muốn xem chuyện cười của anh mà thôi.

Cái phòng này không cần nói nhất định là nơi ở của Nghiêm Quân Hạo. Anh đã biến mất suốt mười giờ, thù hạ của anh cũng không có tìm anh, trừ Nghiêm Quân Hạo, không có ai có thể làm được! Mà thù hạ ả mình của anh nhất định ở gần đây, nếu như không phải người phụ nữ kia cùng anh ở chung một chỗ, hẳn không thể nào yên tâm như vậy.

Xem ra một chút ý định sớm bị thù hạ của mình thấy rõ ràng. Cũng không biết người khác có thừa nhận hay không!

“Cậu nói là cậu cứ như vậy trong hai giờ?” Thái độ của Nghiêm Quân Hạo rõ ràng là đồng tình “Thật là không biết nên bội phục cậu như thế nào.”

Rõ ràng đã sớm biết còn giả bộ giật mình, thật là làm khó Nghiêm đại bác sĩ.

Còng vừa buông lỏng Lương úy lâm lập tức ngồi dậy, đoạt lấy chìa khóa, hai chân cũng được mở.

“Có bản lãnh cậu đừng đi! Chờ mình ra ngoài cậu nhất định phải chết.” Quảng xong câu nói này anh bước nhanh vào phòng tắm “phanh” một tiếng, để Nghiêm Quân Hạo ở ngoài cửa phách lối đang cười.

Nửa giờ đi qua, anh cuối cùng đi ra được, trên người còn nhỏ nước, cho dù là quần khăn tắm nhưng cặp tròng đen lóe lên tia lạnh lùng, lạnh đến mức có thể làm đông cứng người khác, giống như mới vừa rồi còn ở trên giường mắt không chế thì hoàn toàn là một người khác.

Nghiêm Quân Hạo chưa từng hối hận như vậy, anh chọn ai không chọn lại đi chọn thù lĩnh hắc đạo không có lương tâm, còn không biết chết sống đứng đây chờ cậu ta ra ngoài, nhưng lâm trận không bỏ chạy là phong cách của Nghiêm Quân Hạo anh, dù hai chân có mềm ra cũng phải duy trì nụ cười trên mặt.

“Nếu như cậu nhất định phải đánh mình, trước có thể cho mình nói một câu không?”

“Nói.”

“Cậu có phải rất yêu cô ấy không?”

Anh đứng nơi đó trầm mặc không nói. Ước chừng khoảng một phút không có trả lời câu hỏi của bạn tốt mà đi thẳng tới tủ rượu rót một ly ra uống.

Rượu mạnh nóng rất cổ họng đốt tới dạ dày. Yêu! Nếu quả thật không yêu thì tốt biết bao?

Yêu, Lương úy lâm đã từng nghĩ rằng không xảy ra nhưng nó lại xảy ra rất chân thật, nhưng anh hiểu được thì đã quá muộn, thương thế của lòng cô và anh không biết khi nào lành lại.

Cho nên chỉ có thể mạnh mẽ đem cô trở về bên cạnh đối mặt với lạnh nhạt của cô anh cũng chỉ có thể dùng lạnh nhạt mà đối phó!

“Này anh bạn yêu dấu, sao lại không nói? Không nghĩ tới là gan của cậu nhỏ như vậy, phụ nữ đều rất dễ cảm động, huống chi Nhượng Tuyết. Cô ấy chỉ là sợ không dám yêu. Lâm, yêu một người thật ra cũng không đáng sợ, nó cũng không phải là ngày tận thế, tình yêu rất ngọt ngào! Cậu không thử một chút làm sao biết? Yêu cầu của Nhượng Tuyết cũng không nhiều, cho cô ấy không gian, nhiều quan tâm hơn, phụ nữ là dễ thương, dễ yêu...”

“Nghiêm Quân Hạo...” Để ly rượu xuống, Lương úy lâm xoay người đối mặt với anh.

“Hà?” Bác sĩ Nghiêm nhếch môi cười, anh không phải tới thời kì sắp mãn kinh rồi chứ? Gần đây rất thích nói chuyện sách vở với Lâm. Anh cũng chỉ là tốt bụng thôi, không đành lòng nhìn bọn họ đẩy đưa nhiều năm như vậy, khổ sở như thế!

Cuộc sống ngắn ngủi, mấy chục năm mà thôi, vì thù hận dây dưa mà không có ý gì sao? Nếu quả thật còn yêu vậy thì không nên buông! Cả đời người có thể gặp được một người để mình yêu thật không dễ, huống chi người đàn ông như Lương úy lâm cũng vậy!

“Món nợ này mình sẽ sớm thanh toán với cậu.” Không có ai có thể tính toán với Lương úy lâm, cho dù là bạn tốt của anh cũng vậy. Về phần người kia, chờ anh nghĩ xong rồi nói.

“Hoan nghênh vô cùng. Chỉ là, cậu có thể cho mình biết cậu định làm gì không?” Một khẩu súng màu đen cho anh đáp án “Mình đếm đến ba, lập tức biến mất trước mặt mình.”

“Cái người này, không có một chút hài hước gì cả.” Giơ hai tay mình lên, Nghiêm Quân Hạo còn có thể không vừa đi vừa cười, khả năng của Lương úy lâm anh không nên đi thử! Ha ha, ngày tốt đẹp vẫn còn dài!

“Một. . . . .” Lương úy lâm bắt đầu đếm.

“Được rồi, được rồi. Mình bây giờ không phải là đi rồi sao? Giao tình của chúng ta nhiều năm như vậy, về phần cậu sao. . . . .” Vẫn còn ở đây nói?

“Hai. . . . .”

“Ba” tiếng vẫn chưa nói ra, bởi vì trong phòng chỉ còn lại mình anh.

“Diệc Phi, bước ra đi!” Lương úy lâm để súng xuống lên tiếng.

“Chủ nhân, Sneidjer về Tokyo rồi.”

“Tạm thời không cần để ý, theo dõi hẩn.” Lương úy lâm dừng một chút “Cô ấy đâu?” Căn bản không cần hỏi thì hẩn cũng biết ý anh chỉ ai.

“Mang theo cô chủ nhỏ còn có A Cánh đi chơi rồi!”

Choi!? Được rồi, sẽ để cho cô chơi đủ rồi hãy nói!

**

Nhượng Tuyết dĩ nhiên sẽ không ngu như vậy, không về nhà để chờ Lương úy lâm tìm cô tính sổ.

Ra khỏi phòng Nghiêm Quân Hạo, không có gì bất ngờ, A Cánh mở cửa chờ, a, cô sao có thể đánh giá thấp năng lực của anh đây? Bọn họ không có đi tìm, bọn họ nhất định tin tưởng chủ nhân sẽ không có chuyện gì?

Được rồi! Đã vậy cô không cần thiết phải khách khí với anh, trực tiếp kêu A Cánh lái xe về nhà sau đó đón con gái, cô muốn đi thưởng thức cảnh đẹp ở đây.

Nơi được gọi là “thành phố Phật giáo” Băng Cốc, bọn họ chơi rất vui, cô mang theo con gái còn có A Cánh, dù không hiểu ngôn ngữ ở đây nhưng không có vấn đề gì.

Bọn họ đi khắp nơi ở Băng Cốc, danh lam thắng cảnh, cỏ xanh mơn mướt, hoa tươi nở rộ, cung điện Phật giáo lớn nhất, cổ kính, nhiều ngôi chùa có kiến trúc làm cho cô kinh thán không thôi. Bọn họ còn ăn rất nhiều món ăn, như giò heo, trứng mặn, ngư hoành cùng bún xào ở phố người Hoa, ở nơi này còn có thể thưởng thức ăn ở quê hương làm cho người ta rất cảm động.

Bọn họ lưu luyến không muốn về, Băng Cốc còn có ‘thành phố trên sông’, ở hai bên bờ sông cây cối tươi tốt, có thuyền trái cây ở trên dòng sông. Dân tộc mặc áo màu xanh đặc sắc, đội nón vành rộng, phụ nữ Thái chèo ghe độc mộc, trên thuyền có rất nhiều trái cây khác nhau, lớn tiếng rao hàng tạo thành một phong cảnh náo nhiệt vô cùng.

Mà lúc này Nhượng Tuyết ôm con gái chờ A Cánh, cô thấy người phụ nữ hơn 40 tuổi trên thuyền bán sầu riêng, cô thích ăn sầu riêng nhất. Sầu riêng là vua của các loại trái cây, đứng đây nghe mùi vị không tốt lắm, trước kia Nhượng Tuyết không dám ăn nhưng ngày hôm đó không chịu nổi nhiệt tình của bà bán hàng, cẩn thận từng li từng tí nếm thử, sau đó cô chưa bao giờ ăn sầu riêng nhưng dám cả gan ăn thử hương vị ngọt ngào của nó thấm vào trong

lòng làm cô càng muốn ăn. Sau khi trở lại khách sạn lại cảm thấy nhớ mùi vị đó, cho nên sáng sớm cô liền chạy đến chợ phiên tìm mua nhưng không tìm được bà bán trái cây ngày hôm qua.

Không có cách nào, chỉ có thể mua của một người phụ nữ khác cũng không kém phần nhiệt tình như người hôm đó.

Nhưng khi khui trái cây ra cô để lên cái đĩa nhỏ muốn cùng con gái ăn thì thanh âm quen thuộc kia lại vang lên ở phía sau “Ăn ngon không?”

Đĩ nhiên là ngon! Nhưng cô nhát gan không dám quay đầu lại nhìn người đàn ông kia.

"Ba. . . . . Làm sao ba lâu như vậy mới đến?" Người bạn nhỏ chạy tới ôm cổ ba, nhẹ nhàng làm nũng.

“Chơi có vui không?” Vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhẹ giọng hỏi.

“chơi rất vui! Lần sau ba cùng đi!” Lương Tư Đồng dùng sức gật đầu.

“Chơi đủ chưa?” Mặc dù đang cùng con gái nói chuyện nhưng Lương úy lâm cũng nhìn chăm chú người phụ nữ kia, khuôn mặt cô rám đen không ít.

Cô cố gắng chuẩn bị tất cả, anh biết cô đi chơi, khẳng định sẽ bị anh chinh rất thảm. . . Nhưng anh giống như không có tức giận nha! Rốt cuộc chịu xoay người lại thấy người đàn ông kia đang ôm con, mặt nhìn cô thật sâu.

Lương úy lâm sao lại tốt như vậy? Chắc trời sắp sập rồi! Nhưng Nhượng Tuyết quyết định không để ý đến anh, ngẩng đầu, không nhìn anh cái nào, nhắc chân ngồi vào xe dừng ở ven đường. Bill mở cửa xe cho cô thể nhưng mặt lâm khó gọi cô “Tiểu thư. . .”

"Thế nào?" Nhượng Tuyết không rõ nhìn hấn, muốn nói rồi lại thôi, Bill nhìn đĩa sầu riêng trên tay cô, chẳng lẽ muốn ăn sao? “Anh muốn ăn sao?”

“Tiểu thư. . . .” Bill cau mày, chủ nhân không thích mùi sầu riêng, nhưng tiểu thư lại mang lên xe, hấn phải làm sao đây? Mà chủ nhân ôm cô chủ nhỏ đang đi tới chỗ xe.

Thấy Bill không dám lên tiếng, nhìn đĩa sầu riêng trên tay cô sau đó nhìn người đàn ông kia, Nhượng Tuyết đã biết, thì ra anh không thích! Ha ha nhiều năm như vậy cũng biết anh ghét gì đó rồi.

Không thích đúng không? Cô càng muốn mang theo xe ăn! Hơn nữa còn phải mua nhiều mang về, quay đầu lại, tầm mắt lướt qua một đôi phụ nữ, hướng về phía sau A Cánh cười ngọt ngào: "A Cánh, lại đi giúp tôi mua mười quả sầu riêng mang về!" Sau đó mọi người tròn mắt há mồm nhìn cô.

Làm sao đây? A Cánh nhìn về phía chủ nhân.

"Ba, mẹ thích ăn!" Thanh âm mềm mại của Lương Tư Đồng vang lên. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng biết trong nhà chưa từng có nghe qua mùi vị này không tốt, nhưng lại là trái cây ăn rất ngon.

"Đi đi!" Ước chừng nhìn người phụ nữ đang ăn vui vẻ trên xe, Lương úy lâm rốt cuộc mở miệng. Chủ nhân đồng ý, làm thủ hạ đương nhiên sẽ lập tức đi làm.

Ôm con gái trở lại xe, ngồi an toàn trên ghế xong, người bạn nhỏ chưa tới năm phút đã ngủ mất rồi. Ý hiện tại muốn nói chỉ có hai người lớn bọn họ đang mắt to trừng mắt nhỏ.

Không, phải nói là Lương úy lâm đang cau mày nhìn cô đang ăn.

“Em ăn đủ chưa?” Lại dám không để ý đến anh?

“Vẫn chưa. . . anh có muốn ăn hay không?” Cố ý dùng nĩa múc một miếng, Nhượng Tuyết đưa tay vươn đến gần miệng của anh. Mặc dù anh không đẩy tay cô ra, nhưng nét mặt của anh cực kì đặc sắc, chán ghét?!

Người phụ nữ này, càng ngày càng lớn mật! Nhưng anh càng ngày càng thích! Nếu nói 3 năm trước anh miễn cưỡng để cô rời đi nhưng hiện tại có chết cũng không buông!

Mặc kệ cô khóc trở nên không sợ anh, thậm chí dám chơi trò đó với anh, anh thế nào cũng không rời mắt được. Cho dù tan xương nát thịt, oán hận không thôi, chỉ là anh làm sao nói với cô?

"Lấy đi!" Lại không lấy ra, anh không xác định có thể đem cô và cái mùi vị đó mà quảng xuống xe không, chỉ là anh không bỏ được!

"Không cầm. . . . ." Cặp mắt khiêu khích chống lại tròng mắt đen của anh, dù sao cô cũng không sợ anh!

"Lăng Nhượng Tuyết, em nhất định phải như vậy mới được sao?" Phụ nữ, quả nhiên là không thể dễ phóng túng quá mức! Nghiêm Quân Hạo nói gì? Phụ nữ là dễ yêu, anh cũng còn chưa cưng chiều cô, cô đã lớn lối như vậy rồi, nếu quả thật như Quân Hạo nói, anh chắc không cần sống nữa?

"Ừ. . . . ." Nhìn anh càng đến gần mặt của cô, Nhượng Tuyết chợt hồi hận mình đối với anh khiêu khích, lần trước thù còn không có báo, hiện tại anh có thể hay không ‘thù cũ thêm oán mới’?

Đều do Nghiễm đại ca, ngày đó cô từ nhà anh chạy đến gọi điện thoại cho anh, anh ở đầu dây rất vui vẻ nói “Nhược Tuyết yên tâm đi! Thật ra Lương úy lâm chỉ là một người đàn ông mà thôi, không phải sợ. Muốn đối phó cậu ta không cần so phải trái với cậu ta, mà phải dùng nhu mềm để thắng cứng rắn mới được!”

Được rồi, mềm tốt hơn so với cứng rắn! Nhưng cô giống như dùng sai rồi? Sẽ có kết quả gì đây?

Hai người ngày càng gần, gần đến có thể nghe được hơi thở của nhau, cái nữa trên tay khi hơi thở anh đập vào mặt, nó rơi xuống xe.

Anh rút cuộc muốn gì? Trên xe còn có con gái đang ngủ, còn tài xế nữa đó! Huống chi bên ngoài còn có người ta đi ngắm cảnh nữa!

Nhưng khóe mắt liếc qua hình như tài xế không nhìn thấy gì, ngồi thẳng tắp cặp mắt yên lặng nhìn về phía trước, giống như không quan tâm chuyện ở phía sau, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Muốn cho anh ăn sầu riêng sao? Nói là được rồi!” Hơi thở nóng rực trầm thấp ni non ở bên tai cô, trong nháy mắt đánh tới da thịt của cô, làm cho cô như bị giật điện, toàn thân nặng nề chấn động.

“Anh... không cần gần như vậy!”

“Không tới gần em, sao có thể ăn sầu riêng? Em mới vừa rồi không phải rất nhiệt tình mời anh ăn sao?” Cố ý hướng tới tai cô thổi hơi, sau đó thấp môi khẽ liếm vành tai của cô.

"Sầu riêng. . . . . Ăn xong rồi. . . ." Xong rồi, tính sai kế hoạch rồi! Người đàn ông này tại sao muốn dùng cái giọng điệu này tán tỉnh cô chứ? Cô thật sự không có cách nào tiếp chiêu!

“Nói này không phải có sao?” Khóe môi nâng lên nụ cười tà, đưa tay nâng cằm cô, ngón cái khẽ vuốt ve cánh môi của cô, sau đó nhìn vào đáy mắt đang hốt hoảng của cô... Cùng anh chơi, cô không phải quá non sao? Nếu thích, anh sẽ chơi cùng!

Anh thu tay lại, chiếm lấy môi cô, đầu lưỡi trơn trượt linh hoạt chui vào trong miệng cô, hoạt động đầu lưỡi trong miệng cô, uống nếm tư vị ngọt ngào của cô.

Thì ra vị của sầu riêng ngọt như vậy, quyến rũ thể xác và tinh thần của anh, anh nếm lần nữa, thậm chí muốn trực tiếp đem cô áp sát vào mình.

Lại một lần nữa bị hành động của anh làm kinh ngạc đến ngây người, Nhược Tuyết chấn kinh đến động cũng không dám động, chỉ vì nụ hôn của anh tràn đầy mùi vị tình dục, hơi thở của cô, hơi thở của anh cũng từ từ tăng thêm. . . . . Người đàn ông này, lại hôn cô như thế. . . . . Khi môi lưỡi anh dụ dỗ, thân thể không tự chủ được mềm nhũn, nhắm hai mắt lại, đắm chìm trong nụ hôn nóng bỏng của anh.

Nụ hôn run rẩy nhưng tràn đầy run động, anh với cô chưa bao giờ có... Cô quên mất con gái còn đang ngủ bên cạnh, trên xe có người, lòng cô loạn lên, toàn thân mềm yếu vô lực.

Anh hấp dẫn khiêu tình, môi lưỡi triền miên, hơi thở nóng bỏng, bàn tay vẫn thật chắc vòng qua thân thể xụi lơ mềm mại của cô, Lương úy lâm từ từ buông môi cô ra, khát vọng vẫn chưa thỏa mãn làm hơi thở của anh có vẻ nặng nề, hơi thở nóng trào vào trong mũi cô “Cảm giác tốt như vậy? Không bằng chúng ta về nhà làm tiếp có được không hả?”

"Lương úy lâm, ai muốn trở lại với anh!" Ý thức cuối cùng trở lại thực tế, trời ạ, Lăng Nhược Tuyết, cô sao lại hưởng thụ nụ hôn mãnh liệt của anh? Cô không phải rất hận anh sao? Làm sao lại như thế? Người đàn ông này, đến cùng muốn làm cái gì?

"Yêu tình này, em cho rằng lần trước làm chuyện như vậy với anh xong, anh sẽ bỏ qua cho em sao? Có can đảm làm sao lại không dám chịu hậu quả?"

"Lương úy lâm. . . ." Được rồi, Nhược Tuyết thừa nhận mình thật một chút cũng không tranh biện, đặc biệt là trước mắt Lương úy lâm, cái người tuyệt đối không giống đàn ông.

Lần trước cô to gan như vậy, thật sự là chọc tức lí trí của anh rồi! Hiện tại có người cho anh thêm cơ hội như vậy, cô không biết mình còn dũng khí nữa không?

Cô cố gắng chuẩn bị, anh bị cô chơi như vậy, anh sẽ chinh cô rất thâm. . . . Vậy anh bây giờ đang nghĩ muốn đòi lại hết sao?

"Ngắm cảnh như vậy đủ chưa?" Không hề trên chọc cô nữa, anh ngồi thẳng người sau đó giúp cô sửa sang quần áo. Dù anh thật muốn cô, nhưng không thể ở trước mặt con gái!

Không biết là mình hành động bất mãn hay là tức giận anh, tóm lại sau khi anh buông Nhược Tuyết ra thì cô đem mặt tựa vào con gái đang ngủ say bên cạnh, nhắm mắt lại không nói lời nào.

Anh nghĩ thế nào thì thế ấy đi dù sao cô cùng con đều ở trong tay anh, còn có thể chạy đi đâu?

“Đi tham quan tiếp đi.”

Ah? Không phải muốn lấy lại công đạo sao? Thế nào lại đòi đền tài rồi? Cô còn đánh giá thấp lòng trả thù của anh? Anh là một người thù dai như vậy, sẽ không dễ dàng tha cô?

Chỉ là nếu người ta không nói thì cô phải thức thoi một chút chứ? Rốt cuộc mở mắt ra chống lại anh, anh nói rằng đi một nơi? Sẽ là nơi nào? Anh có rảnh rỗi để đi chơi cùng cô sao?

Nhược Tuyết cho là anh muốn mang cô tiếp tục chơi ở Băng Cốc, nhưng cô thế nào cũng không nghĩ tới, anh đi đến đây, máy bay tư nhân đi đến xứ sở hoa anh đào Tokyo, biệt thự ngoại ô thành phố Tokyo Nhật.

Mới vừa xuống xe, Lương Tư Đồng tỉnh ngủ quen việc lười kéo Nhược Tuyết, trực tiếp hướng đi lên phòng của cô. Xem ra, bọn họ thường xuyên đến nơi này, bằng không người luôn sợ người ngoài như con gái sẽ không như vậy.

Quần gia một thân áo màu trắng ra nhận hành lí của họ, A Cánh đi theo Lương Úy Lâm trực tiếp đi về thư phòng lầu một.

Đứng ở cầu thang cuối tầng, Nhược Tuyết dừng bước, xoay người lại len lén nhìn bóng dáng cao lớn sắp đi tới cửa thư phòng, bước đi của anh vững vàng, vẻ mặt thật bình tĩnh, kể từ khi bắt cô lên máy bay anh vẫn cứ bình tĩnh như vậy.

Đúng vậy, quá bình tĩnh rồi, cho nên anh mới làm cô kì quái. Cái người đàn ông luôn mang thù hận không lẽ tha cho cô rồi sao?

Có gì đó không đúng! Vô cùng không đúng, cô ngày đó làm ra chuyện như vậy với anh, lấy tình tình của anh, sẽ băm cô thành từng đoạn mới không lạ, mà cô cũng chuẩn bị đối phó với việc anh sẽ trả thù, nhưng bộ dạng không làm gì kia ngược lại làm cô lo lắng vô cùng...

Vậy anh ngàn dặm xa xôi mang cô đến Tokyo có phải muốn dùng biện pháp khác đối phó với cô? Chỉ là theo năng lực của anh không cần phải thế chứ?

"Mẹ, thế nào?" Lương Tư Đồng không rõ chân tướng nhìn mẹ.

Cô nhìn ánh mắt của anh thật sự rõ ràng, không biết giọng nói của con gái lại cảm giác nhạy bén vang lên, anh cảm thấy cô đang nhìn anh, rốt cuộc khi tiến vào thư phòng trước xoay người lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

"Tiểu thư, cô cần gì, có thể nói với tôi." Quần gia cất hành lí xong ra ngoài thấy tiểu thư đang nhìn chủ nhân đang ở dưới lầu, cung kính đợi lệnh ở bên cạnh.

"Ừ, không có." Cô gấp gấp kéo con gái đi lên lầu.

Trời ạ, lời nói nào cười như thế nhìn thấy Lương Úy Lâm thì mắt hờn, Lăng Nhược Tuyết, cô còn có thể vô dụng hơn không!

Đi cùng con vào phòng chơi một lát sau, một mỗi hai người nằm trên đất ngủ thiếp đi. Hơn nữa việc đi ngắm cảnh nhiều còn ngồi máy bay mấy giờ liền cô thật mệt. Mệt đến khi có người vào ôm cô lên giường ngủ, cũng không có tỉnh lại.

Khi cô lần nữa mở mắt ra, thấy khuôn mặt cười ngọt ngào của con gái "Mẹ, là con heo ham ngủ!"

"Đồng Đồng ngoan, tới đây mẹ hôn một cái." Ngủ đủ giấc, tỉnh lại lại thấy khuôn mặt nhỏ bé, tâm tình của cô thật tốt.

"Mẹ. . . ." Giọng nói ngọt ngào vang lên đồng thời môi hồng răng trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn da thủy nộn đã bu lại. Cô đứng dậy, ôm lấy tiểu bảo bối của mình, "Bảo bối, con thức dậy lúc nào?" Đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của con gái, lòng cô cũng mềm mại, bảo bối của cô! Rốt cuộc cũng ở bên cạnh cô.

"Lúc ba ba vào! Ba. . . ." Người bạn nhỏ đem mặt từ trong ngực mẹ chui ra, hướng người đàn ông đứng ở cửa, gọi lớn.

Ba? Nhược Tuyết lúc này mới hiểu mình vì sao nằm trên giường, là người đàn ông này ôm cô lên giường đấy! Ngẩng đầu liền thấy người đàn ông đang đứng bên cửa sổ. Mà anh cũng đúng lúc xoay người lại.

"Làm sao anh lại ở chỗ này?" Quá mất thể diện, cô đã ngủ lâu rồi? Vậy anh rốt cuộc nhìn cô bao lâu? Cũng may lúc ngủ cô không có chảy nước miếng, theo bản năng lấy tay nhỏ bé lau miệng.

Cô cười nhẹ nhõm, từ từ thu tay lại... Ghét anh lắm sao? Lương Úy Lâm ánh mắt liếc nhìn. Người phụ nữ này trở mặt thật nhanh!

"Anh thế nào không thể ở chỗ này?" Đi tới bên giường, người bạn nhỏ đã từ trong ngực Nhược Tuyết chui vào trong ngực người khác.

"Mẹ, sau đó chúng ta cùng đi ra ngoài chơi!"

"Đi nơi nào chơi?" Nhược Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, mặc dù nói không biết bây giờ là mấy giờ rồi, chỉ thấy sắc trời đã có điểm chậm, bọn họ còn chưa có ăn tối, phải đi đâu chơi?

"Đi đến nhà Nghiêm thúc thúc!" Nghiêm thúc thúc? Là nhà Nghiêm đại ca sao? Sao cô lại không biết nhà Nghiêm đại ca ở Tokyo? Chỉ là trừ cô cùng Nghiêm đại ca nói chuyện tương đối nhiều nhưng cô lại không biết được gì cả. Cô nghĩ nhà anh ở Thái Lan!

"Mẹ không muốn đi..." Không chút nghĩ ngợi, Nhược Tuyết trực tiếp ra tiếng. Cùng anh đi ra ngoài cho tới bây giờ đều không phải là chuyện tốt, cô không cần tự đi kiểm khổ.

"Mẹ, tại sao không đi?" Người bạn nhỏ không hiểu mẹ tại sao nói không đi. Bình thường mẹ không phải thích nhất đưa mình đi chơi sao? Huống chi nhà Nghiễm thúc thúc có chị gái nhỏ cũng thích chơi cùng cô bé, đồ chơi nhà chị gái nhỏ cũng nhiều như nhà của cô bé nha! Cô bé chỉ qua có hai lần nhưng là rất thích!

"Bảo bối, con theo chị Sunny về thay quần áo trước, để ba nói chuyện với mẹ, có được hay không?" Lương Úy Lâm cắt đứt cự tuyệt của cô, đưa tay nhấn nút ở đầu giường, không tới nửa phút, cửa phòng bị gõ nhẹ hai tiếng, người bạn nhỏ rất nhanh trượt xuống chạy tới giường mở cửa.

Đứng ở cửa là cô gái trẻ tuổi lần trước ở Giang gia, mới vừa rồi Lương Úy Lâm gọi cô là Sunny? Cô tới Tokyo khi nào? Bọn họ cùng ở trên máy bay nhưng cô không thấy cô ấy?

"Sunny, mang con bé đi thay quần áo! Nửa giờ sau chúng ta xuất phát." Không quay đầu lại, Lương Úy Lâm trực tiếp ra lệnh.

"Dạ, cô chủ nhỏ, chúng ta đi thôi!" Thuận tiện đem cửa đóng lại, Sunny vui vẻ dắt người bạn nhỏ đi. Nhược Tuyết ôm chần trước ngực, nhìn về anh, "Anh nói cái gì đều vô dụng, em không muốn đi chung với anh." Trong giọng điệu có giận dỗi, còn giống như có một chút xiu bất mãn.

Ừ, không sai! Bất mãn! Cô bất mãn, con gái lại đối với cô không có sắc mặt tốt như đối với cô gái trẻ đó. Hơn nữa nhìn dáng vẻ cô rất quen.

"Thật không đi sao?" Người đàn ông ngồi ở bên giường khoi lên mày đẹp.

"Không đi." Lăng Nhược Tuyết cô cũng là rất có chí khí không được sao? Tại sao anh bắt cô đi thì cô phải đi? Không theo ý anh.

"Sợ rằng em sẽ thất vọng, không phải là anh." Giống như thờ dài một cái, tay của anh như vô ý lau tóc cô. Mà cô vì nghe anh nói mà không để ý cử chỉ thân mật của anh, anh có ý gì chứ?

"Nhà họ Nghiễm có một cô gái nhỏ cỡ tuổi Đồng Đồng, Đồng Đồng rất thích con bé chơi cùng nó. Chỉ là đáng tiếc, em không đi, Đồng Đồng cũng không đi, bởi vì con bé muốn đem mẹ giới thiệu cho chị gái nhỏ."

Nhược Tuyết nắm tay thành quả đấm lại, người đàn ông này, đủ hèn hạ vô sỉ, đặc biệt chọn xương sườn mềm của người mà gõ, hơn nữa là một cái chính xác.

Anh rõ ràng biết cô đối với con gái ấy này, còn nói như vậy?

"Em đi, em đi là được chứ gì?" Cô có thể không để ý đến anh nhưng nghĩ tới con gái kì vọng ở cô cao như vậy, cô sao không đi? Nhưng trước khi đi phải thay quần áo chứ? "Anh đi ra ngoài đi."

"Anh giúp em chọn quần áo, có được không?" Thì ra vượt đầu cô sau đó thấy cô thỏa hiệp, từ từ đi xuống, quả nhiên cách quần áo nhưng cảm xúc tốt hơn nhiều.

"Lương Úy Lâm, cái tên sắc ma này, đi ra ngoài!" Người đàn ông này, thế nhưng thừa dịp cô không chú ý, duỗi tay vào trong quần áo cô, tên khốn kiếp này.

"Nhanh lên thay quần áo, nửa giờ sau em không ra ngoài, anh sẽ giúp em thay đó!"

"Cô chủ nhỏ, mặc bộ này được không?" Sunny giúp Lương Tư Đồng cột chặt tóc, cầm bộ đồ trắng ra.

"Ừ! Mẹ thích nhất em mặc váy màu trắng." Khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào nhắc đến mẹ thì hạnh phúc vô cùng. Cô bé rút cuộc cũng có mẹ để kêu, hơn nữa mẹ rất thương cô bé.

"Cô chủ nhỏ, thích mẹ sao?"

Sunny kéo khóa áo phía sau cho người bạn nhỏ. Lần trước trở về nước, cô cũng chỉ ngăn cản người phụ nữ kia, cũng chính là mẹ của cô chủ nhỏ, không để cho cô ấy đến gần cô chủ nhỏ mà thôi, lập tức bị chủ nhân kêu trở về Thái Lan. Lúc ấy cô không có làm gì sai cô cũng không biết cô ấy là mẹ của cô chủ nhỏ, hơn nữa đó chỉ là chức trách của cô mà thôi không phải sao?

Nhưng lệnh của chủ nhân không có ai có thể cãi, cô cũng không ngờ chủ nhân lại đưa hai mẹ con cô ấy tới Thái Lan, lần này chăm sóc cô chủ nhỏ cô cũng không có cơ hội.

Thật may lần này tới Tokyo A Cảnh để cho cô đi cùng tới đây!

"Thích! Xong chưa? Em muốn cho mẹ xem!" Người bạn nhỏ nóng lòng vừa mới kéo khóa đã không kịp chờ mà chạy ra ngoài.

"Mẹ. . . . . Mẹ. . . . ." Thanh âm non nớt ở hành lang dài vang lên.

"A, thật xin lỗi!" Thay xong quần áo còn chưa kịp ra ngoài Nhược Tuyết, nghe được con gái lo lắng gọi, không nghĩ ngợi gì kéo cửa phòng chạy ra, không nghĩ tới khúc cua đụng vào một người.

"Cô không sao chứ?" Sunny không nghĩ tới sẽ đụng người phụ nữ của chủ nhân, mặc dù cô mạnh mẽ nhưng không sao lại không ngờ Nhược Tuyết bị đụng văng ra ngoài, cũng may tay vịn vách tường.

"Mẹ, có đau hay không?" Lương Tư Đồng thấy mẹ cau mày vội vàng đi qua.

"Không có việc gì, mẹ không có việc gì! Bảo bối, hôm nay thật xinh đẹp!" Thân thể khom xuống ôm thân thể nhỏ nhỏ của con gái.

"Mẹ cũng xinh đẹp!" Cánh tay nhỏ nhỏ vòng trên cổ của mẹ không bỏ đc xuống.

"Cái miệng nhỏ nhắn bảo bối ngọt nhất!" Hai mẹ con ôm nhau.

"Thật xin lỗi, ừ, cô chủ nhỏ nên đi xuống!" Sunny không có cảm giác nhìn hai mẹ con đang ôm nhau. Cô chủ nhỏ từ trước tới giờ đều là cô theo chăm sóc nhưng cô chủ nhỏ chưa bao giờ thân mật với cô như vậy. Người phụ nữ này, tại sao mới trở về mấy tháng thôi có thể thân với cô chủ nhỏ như vậy! Dù là mẹ con thì sao chứ? Huống chi chủ nhân rất coi trọng cô.

Cũng chỉ là một phụ nữ thôi trừ gương mặt có thể nhìn được, vóc người gầy một trận gió có thể thổi đi, cũng không biết chủ nhân coi trọng cô ta ở điểm nào? Vóc người như vậy làm sao có thể thỏa mãn nhu cầu đàn ông ở trên giường? (chắc thể mà chủ của cô ăn tới nghiện đó cô à, k bỏ được đó, hứ ghét)

Chủ nhân là một người đàn ông cao ngạo như vậy, tại sao cần người phụ nữ chỉ trừ gương mặt còn lại không có gì như thế?

"Không, em muốn cùng đi với mẹ!" Bình thường nhìn Lương Tư Đồng như không thích nói chuyện, lúc này khuôn mặt lại không thỏa hiệp. Trời sanh phong cách tiểu thư vào lúc này phát huy vô cùng tinh tế.

"Sunny tiểu thư, tôi có thể cùng đi với Đồng Đồng mà! Cảm ơn cô đã chăm sóc Đồng Đồng!" Nhược Tuyết ôm lấy thân thể con gái, thật lòng nói cảm ơn.

"Chăm sóc cô chủ nhỏ là nghĩa vụ của tôi! Tôi không giống với vài người...."

"Sunny. . . . ." Thanh âm trầm thấp của phái nam từ phía sau truyền đến, cắt đứt kiêu ngạo của Sunny, người đàn ông tiến tới gần làm cho người ta cảm giác như bị áp bức.

"Chủ nhân. . . ." Trên mặt Sunny đã trắng bệch. Cô còn cho chủ nhân đang ở thư phòng nên mới nói chuyện không chút kiêng kị! Bởi vì cô thật không ưa người phụ nữ của chủ nhân. Nhưng cô lại không nhận thức rõ thân phận của mình, chủ nhân thích phụ nữ như thế nào căn bản không cần đến cô nói.

"Nói xin lỗi!" Thanh âm rõ ràng là rất nhẹ, nhưng truyền tới trong lỗ tai người nghe lại có hiệu quả ghê gớm. Sunny sợ đến sắc mặt trắng bệch đôi môi tự ý run, mà Nhược Tuyết lại cắn cắn môi: "Không cần!"

Người ta cũng không có nói cái gì không phải sao?

"Tiểu thư, thật xin lỗi!" Không có ai ở trước mặt Lương Úy Lâm dám không nghe lệnh, đặc biệt là về mặt bình tĩnh của anh như thế, kì thực cất giấu sự tức giận vô cùng.

"Không sao! Chúng tôi đi xuống trước!" Trường hợp như vậy Nhược Tuyết không thấy quen, cô không thích người khác kiêu căng, hơn nữa quan hệ của cô với anh trừ có con gái, ngoài ra không có gì khác.

Cho nên, cô lựa chọn tránh ra!

"Cút, không để cho tôi thấy mặt nữa!" Lương Úy Lâm không nói gì thêm, đi xuống. Dám ở trên địa bàn của anh, ở trước mặt của anh có vẻ mặt như vậy với người phụ nữ của anh, là ai cho cô có lá gan như thế?

"Vâng" Sunny biết lần này cô không có cơ hội ở bên cạnh chủ nhân nữa, sống bên cạnh cô chủ nhỏ. Nhưng thật không cam lòng, không cam tâm!

**

Nghiêm thị là thế gia tài chính nổi danh ở Châu Á, hôm nay là sinh nhật 60 tuổi của Nghiêm đại lão gia, Lương Úy Lâm có quan hệ mật thiết với Nghiêm gia nên không thể không tới. Dù thế nào đi nữa Nghiêm Quân Hạo là bạn tốt của anh.

Dĩ nhiên chủ yếu nhất là tiểu công chúa của bọn họ muốn của tam tiểu thư Nghiêm gia chơi cùng, cũng chính là con gái của Nghiêm tam thiếu, tổng giám đốc Nghiêm thị.

Một bộ da phục màu đen không kín ngực làm cho da thịt trắng như tuyết của cô càng thêm mê người. Từ khi sau khi ngồi lên xe, Nhược Tuyết phát hiện ánh mắt Lương Úy Lâm vẫn đang nhìn cô. Cái nhìn trực tiếp chăm chú đầy nóng bỏng đó nhìn cô, ánh mắt anh như muốn nhìn thấu qua quần áo.

Chẳng lẽ cô mặc khó coi quá sao? Mới vừa rồi cô thay quần áo xong, Quân gia nói rất đẹp mà! Cũng không phải lộ quá nhiều chứ? Cô đẩy mái tóc che ở nửa phần lưng, trước mặt không có lộ, cũng không biết anh nhìn cái gì?

"Ba, tại sao còn không xuống xe?" Đúng lúc con gái giúp cô hỏi lời cô muốn biết. Dù sao cô không muốn nói chuyện với anh.

"Bảo bối, chờ một chút!" Rõ ràng là hướng về phía con gái nói chuyện, nhưng ánh mắt của anh lại không có rời khỏi người cô nữa giây. Anh rất cuộc

nhìn chỗ nào?

"Lương Úy Lâm, anh nhìn cái gì?" Rõ ràng là lời nói tức giận, nói ra lại thành giọng nói mềm yếu, nghe thế nào cũng giống như cô đang làm nũng với anh.

"Anh đang nghĩ, có thể đem em nuốt vào một cái có được không..." Giọng trầm thấp vang lên trong không gian nhỏ hẹp lại mỉa mai như vậy.

Gương mặt sau một giây lại kiều diễm như hoa, anh ta thế nhưng lại nói như vậy trước mắt của đứa bé!

Cũng may bên ngoài có tiếng gõ cửa xe hóa giải tình huống lúng túng này, Lương Úy Lâm mở cửa xe, không có ngoài ý muốn nhìn thấy gương mặt tươi cười của Nghiêm Quân Hạo.

"Lương lão đại, cậu thật lớn nha, để cho đại thiếu gia của Nghiêm gia đẩy tự mình nghênh đón cậu! Như thế nào, có phải không nở mặt mũi?" Đang trên địa bàn của anh, anh đương nhiên muốn phách lối một chút, không thì thật phải xin lỗi mình nha.

"Ít nói nhảm, đồ đâu?" Không để ý đến Nghiêm Quân Hạo có ý trêu chọc, Lương Úy Lâm trầm giọng nói.

"Ừ, cầm đi! Chỉ là, mình cảm thấy Nhượng Tuyết ăn mặc rất đẹp mắt, cậu cần gì làm điều thừa đó?" Giống như là làm ảo thuật, Nghiêm Quân Hạo từ phía sau lưng lấy ra một cái áo choàng màu vàng nhạt đưa cho Lương Úy Lâm, "Nhượng Tuyết, hoan nghênh em đến Tokyo chơi."

"Nghiêm đại ca." Nhượng Tuyết nhàn nhạt cười một tiếng.

"Được rồi, Đồng Đồng bảo bối, chúng ta đi vào tìm chị chơi có được hay không?" Trong xe người bạn nhỏ đang nháy mắt to nhìn chăm chăm Nghiêm Quân Hạo.

"Ba. . . . ." Người bạn nhỏ thói quen quay đầu lại nhìn ba. Nghiêm Quân Hạo là một trong số ít người mà bạn nhỏ Đồng Đồng chịu tới gần. Nói thế nào, anh cũng nhìn thấy con bé từ nhỏ cho đến lớn!

"Đi đi!" Lương Úy Lâm gật đầu, ý bảo hộ vệ phía ngoài mở cửa xe bên kia để cho con gái xuống xe.

"Mẹ, hai người phải nhanh lên một chút! Sau đó con muốn dẫn mẹ cho chị gái nhìn, để cho chị ấy biết Đồng Đồng cũng có mẹ." Bị Nghiêm Quân Hạo bế từ trên ghế ngồi xuống, tiểu tử còn không quên giao phó một phen.

Lời nói uất ức của con gái khiến Nhượng Tuyết cảm giác làm cái gì cũng đáng giá! "Được."

"Chúng ta có thể đi được chưa?" Cửa xe sau khi bị đóng lại, Nhượng Tuyết cúi đầu hỏi. Đơn độc hai người chung đụng thế này làm cho cô có cảm giác không tự tại, cô chỉ muốn nhanh xuống xe, nhanh rời khỏi anh.

"Mặc cái này lên, nơi này, lộ nhiều lắm thì phải!" Đưa tay, đem tóc dài cô vén qua, trên tay anh có một cái áo choàng màu vàng nhạt, hai ba động tác thôi, anh lại đem áo choàng khoác lên cô, rất nhanh sau đó đã cài nút thắt vào trên vai cô.

Lương Úy Lâm thế nào lại giúp cô mặc áo choàng, còn có thói quen thuộc như vậy! Đây là dọa Nhượng Tuyết rồi! Nhìn thật sâu người đàn ông trước mắt, người đàn ông lúc trước đâu rồi!

"Như vậy tốt hơn nhiều!" Giống như hài lòng với kiệt tác của mình, Lương Úy Lâm nhẹ nhàng dùng tay đem tóc bị đẩy tới gò má mà kéo xuống. Tay của anh vuốt mặt cô một cái rồi để xuống.

Không biết vì sao khi anh nhìn cô như vậy cô cảm thấy tâm tính thiện lương, rất loạn nha, không phải là như vậy, cô không thể để người đàn ông này ảnh hưởng, anh không có tim, không có tình, chỉ biết hành hạ cô, cô nhất định giữ tim mình thật vững, không để mình là Lăng Nhượng Tuyết yếu đuối của năm đó nữa.

"Chúng ta có thể đi vào chưa?" Cứ như vậy khuyên bảo mình xong, cô hít một hơi sâu, ngẩng mặt lên dùng âm thanh lạnh nhạt nói.

"Đi thôi!" Xuống xe, đứng ở trước đại sảnh sáng rực rỡ, Lương Úy Lâm đứng ở bên cạnh cô, vươn tay ra với cô.

Nhượng Tuyết nhìn cánh tay bền chắc ở trước mắt mình, giống như là bị xúc động, do dự không dám đưa tay mình ra. Cô sợ, sợ sau khi đưa tay, cô không còn là cô nữa.

Lương Úy Lâm, là kiếp đại nạn trong đời cô, cô nhất định phải tránh ra. Nhưng thật sự khó khăn.

"Em có thể lựa chọn không đi vào cùng anh, chỉ là người nhất định thất vọng không phải là anh." Xem tâm tư của cô Lương Úy Lâm cũng không thu tay lại.

Được rồi được rồi! Nhượng Tuyết thừa nhận giờ khắc này mình thật mềm lòng! Vì con gái của cô, dù hang hùm cô cũng xông vào!

Cô hít một hơi thật sâu, tình nguyện khoác tay anh, cùng anh đi vào đại sảnh hào hoa nhà họ Nghiêm.

Chùm đèn thủy tinh xa hoa, đại sảnh đồ ăn uống linh đình, một hình ảnh sáng chói lóa, xa hoa. Bữa tiệc của xã hội thượng lưu, từ trước đến giờ đều là nơi các nhân vật lớn tụ hội, nhất là thế gia tài chính hiển hách như Nghiêm gia.

Người chủ của Nghiêm gia, thân hình cao lớn dù đã 60 tuổi nhưng tinh thần khỏe mạnh, phong thái bá chủ như xưa, nụ cười trên mặt thỏa mãn. Đứng bên cạnh ông ấy là con trai nhỏ nhất cũng là tổng giám đốc Kim Khổng Nghiêm thị, Nghiêm Tử Hạo.

“Nghiêm bá bá, sinh nhật vui vẻ.” Lương Úy Lâm mang theo Nhưộc Tuyết đi tới trước mặt ông, giơ ly rượu lên mời rượu.

Sinh nhật? Lần này đến phiên Nhưộc Tuyết kinh ngạc. Thì ra là nhà mạng cô đến tham gia sinh nhật của trưởng bối, nhưng cô lại đi tay không tới, làm sao đây? Cho dù căn bản người ta không cần quà nhưng như vậy quá thất lễ chứ?

Đối với bạn tốt của con trai là Lương Úy Lâm, Nghiêm đại lão gia thật sự rất quý, trẻ tuổi như vậy đã là đứng đầu hắc đạo Đông Nam Á, hơn nữa mấy cuộc mua bán lớn làm cho người ta phải giật mình. Ba đứa con nhà Nghiêm gia, con lớn nhất cả ngày không để ý tới sự nghiệp gia tộc chỉ thích làm bác sĩ, con thứ hai cả ngày mê mẩn làm những nghiên cứu khoa học lộn xộn kia, thời gian cả năm không tới 10 ngày ở nhà, hôm nay sinh nhật ông mà cũng không trở về. Cũng may còn có đứa con thứ ba tiếp quản công ty.

"Vị tiểu thư này là?" Thấy Lương Úy Lâm ít khi đi tham gia tiệc cùng mọi người nhưng trong tay lại cùng với một giai nhân xinh đẹp, ông không khỏi tò mò hỏi. ...Tiểu cô nương này đáng đáp xinh đẹp, đang cần môi dưới hình như có chút ngưng ngừng?

“Mẹ, mẹ, chị ơi, đây chính là mẹ của em...” Bọn họ chưa kịp trả lời, hai tiểu cô nương đã từ trên cầu thang chạy xuống, đi theo sau là bảo mẫu Nghiêm đại thiếu gia: “Tôi nói, hai vị tiểu tồ tông này, các con chậm một chút!”

Hai vị đều là công chúa cảnh vàng lá ngọc, người nào bị thiệt Nghiêm Quân Hạo cũng không đền nổi!

"Mẹ?" Lúc này Nghiêm gia đại lão kiến thức rộng rãi cũng bị kinh sợ. Đối với Lương Úy Lâm, coi như ông cũng hiểu. Luôn là người đàn ông lãnh khốc, lúc này lại cùng phụ nữ dính dấp ở cùng một chỗ, còn có đứa bé này, coi như là kì tích.

Những năm này, chưa từng có nghe cậu ta đề cập tới mẹ đứa bé, không muốn hôm nay thế nhưng đem tới dự tiệc sinh nhật, điều này có nghĩa gì đây?

"Bảo bối, chơi vui vẻ không?" Hường Nghiêm gia đại lão gia gật đầu một cái, Nhưộc Tuyết thân thể khom xuống ôm lấy con gái.

"Vui vẻ." Vui mừng ôm cổ mẹ, Lương Tử Đồng hướng tiểu công chúa của Nghiêm gia giới thiệu mẹ của mình, "Chị à, đây chính là mẹ của em."

"Đi à, mạnh khỏe." Tiểu công chúa Nghiêm gia ăn mặc tinh xảo ngọt ngào kêu lên, sau đó xoay người lại hướng chỗ tam thiếu: "Ba, ôm."

"Úy Lâm, chúc mừng cậu!" Là nên chúc mừng một chút, một người đàn ông như vậy bên cạnh cuối cùng có thể dắt tay một người phụ nữ.

"Đồng Đồng, chúng ta trở về lâu chơi thôi." Tiểu công chúa Nghiêm gia đã từ trong ngực ba xuống, đi tới bên cạnh Nhưộc Tuyết, kéo chân nhỏ của Đồng Đồng.

Nơi này đều là người lớn, chán chết!

"Mẹ, có thể không?" Lương Tử Đồng nhìn mẹ của mình. Cô bé thích chơi cùng chị gái nhỏ, cũng thích ở chung với mẹ "Đi đi." Nhưộc Tuyết khẽ hôn gương mặt của con một cái, đặt cô bé xuống, "Mẹ sẽ tìm con sau, được không?" Con gái cô thật vất vả trở nên sáng sủa rất nhiều, nên phải chơi cùng bạn đồng lứa nhiều hơn.

Được sự đảm bảo từ mẹ người bạn nhỏ dưới sự hướng dẫn của bảo mẫu nắm tay đi lên lầu.

Rất nhanh, Nghiêm đại lão gia bị tân khách tới chúc mừng vây lại rồi, mà Lương Úy Lâm mang theo Nhưộc Tuyết, cùng Tam Thiếu của Nghiêm gia và Quân Hạo đứng ở một bên nói chuyện phiếm.

Chuyện của bọn họ không thể hiểu được, Nhưộc Tuyết cũng không có hứng thú nghe, hơn nữa nghe cũng không hiểu! Nhưng đã qua một giờ! Thế nào lại nói chưa xong?

Bọn họ rốt cuộc còn phải tán gẫu bao lâu đây? Nhưộc Tuyết mặt cúi thấp nhìn đôi giày cao gót nằm tắc trên chân mình, đứng lâu thật đau, nhưng cô không dám tránh ra, hai chân mảy chau lại, hai cái chân không nhận được động đậy vài cái.

Lương Úy Lâm cảm thấy cử động của cô, con người sắc bén đảo qua cũng đã hiểu tình trạng của cô, sau khi gật đầu với tam thiếu và Nghiêm Quân Hạo đang cười xong, kéo cô đến khu nghỉ ngơi.

Đi khỏi đại sảnh ồn ào, Nhưộc Tuyết rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, náo nhiệt như vậy cô không thích ứng được. "Ngồi chỗ này một chút, được không?" Sau khi đỡ cô ngồi xuống, Lương Úy Lâm đứng ở trước mặt cô, xem xét kỹ lưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt.

"Một mình em ngồi ở chỗ này là được rồi!" Nhưộc Tuyết ngồi xuống, không có quen Lương Úy Lâm như vậy, anh mới vừa rồi cùng Nghiêm tam thiếu nói như chưa hết lời? Vậy không mau tới? Anh ở nơi này cô không thấy thoải mái.

"Có muốn ăn gì không?" Cho dù cô không để ý anh, thế nhưng anh lại không yên lòng để cô một mình ngồi ở chỗ này.

"Đề tự em đi!" Người đàn ông này, thật là nghe không hiểu trong lời của cô ý muốn đuổi người sao?

Cô lạnh nhạt quả nhiên khiến cho một người đàn ông khó chịu hơn nữa cực kì khó chịu, chỉ một ngón tay nâng cằm cô lên, tình huống khiến cô không kịp nói lời nào, trên môi cô bị cắn một cái, chưa dứt còn đứng dậy nhỏ giọng nói ở bên tai cô: “Ngoan ngoan ngồi đây, không được đi đâu!” Sau đó xoay người đi ra bên ngoài.

Người đàn ông này, thật là quá đáng! Anh có biết hay không, khu nghỉ ngơi cách đại sảnh bên ngoài chỉ một tấm kính thủy tinh trong suốt, bọn họ ở chỗ này mọi cử động bị người ta nhìn thấy được! Hơn nữa anh lại dùng đầu lưỡi. . .

Có người thấy Lương Úy Lâm sau khi rời khỏi đây, bắt đầu nhìn bên này rồi. Thật là mất thể diện! Không tự chủ được giơ tay lên lau hơi thở của anh trên môi cô.

Cô đang quay mặt sang nhìn phía ngoài, chợt thấy anh ngừng lại, nhìn về phía cô một chút, sau đó ngoắc phục vụ kêu nói mấy câu sau đó hướng tới Nghiêm tam thiếu bên kia đi tới.

Không nghĩ tới, mới chỉ một hồi mà thôi, tên phục vụ kia đẩy xe thức ăn các loại đến đây “Lãng tiểu thư, cô có thể vừa ở chỗ này nghỉ ngơi vừa dùng cơm.”

"Cám ơn." Cho đến khi người phục vụ đó ra ngoài, Nhược Tuyết mới hết kinh ngạc. Lương Úy Lâm cũng có lúc tỉ mỉ như vậy.

Thấy nhiều thức ăn ngon như vậy, Nhược Tuyết cảm thấy thật tốt. Cô cầm đũa chọn mấy món mình thích, từ từ ăn. Không hổ là yến tiệc của hào môn, thức ăn bình thường nhất cũng có thể ngon như vậy.

Cô vui vì một mình được tự do tự tại, ăn thứ mình muốn. Nhưng giống như có người không muốn cho cô thoải mái!

"Đồ ăn ngon không? Tiểu thư xinh đẹp." Một giọng nam trầm thấp dễ nghe vang lên ở lối đi vào phòng nghỉ.

Thả nia trong tay ra, Nhược Tuyết ngẩng đầu, một người đàn ông đang đứng ở cửa, chính xác là một người đàn ông tuấn tú, ngũ quan thanh nhã, có một chút cảm giác quen thuộc.

Chính cảm giác quen thuộc này khiến luôn đối với đàn ông không đến gần cũng không để ý nhưng Nhược Tuyết lễ phép đáp lời anh ta: “Rất ngon.”

Lấy được đáp lại nên trên mặt người đàn ông cười rực rỡ hơn, trực tiếp đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô “Bữa tiệc của Nghiêm gia, cho tới bây giờ cũng không mất tiêu chuẩn.”

"Ừ." Cô nhàn nhạt đáp lại, muốn cho anh ta biết điều mà đi ra.

Nơi này mặc dù là chỗ nghỉ ngơi, chỉ là cô chú ý ngoài cô ra cũng không có người đi vào, rất rõ ràng, nơi này là không phải để cho tân khách sử dụng, phải là người có quan hệ mật thiết với Nghiêm gia mới có thể đi vào.

Người đàn ông này thật khá lớn mật! Không có bất kỳ dưới sự hướng dẫn của người nào mà cứ như vậy tiến vào.

"Cô . . . ." Người đàn ông kia đi tới phía trước, đến gần Nhược Tuyết.

“Nếu như anh muốn ăn, có thể ra bên ngoài.” Nhược Tuyết không thích quá gần người đàn ông khác, đưa tay chỉ ra ngoài.

“Cô không nhớ tôi sao?” Người đàn ông thấy cô càng lui về phía sau, không tiến gần nữa. Ngồi ở nơi đó khoi lên mày đẹp, dùng quả quyết để nói.

"Thật xin lỗi, tôi. . . ." Nhược Tuyết nghiêm túc quan sát anh ta, anh ta là ai? Tại sao phải nói cô biết anh ta đây? Nhưng trong đầu cô quay một vòng, thể nào cũng không nhớ nổi tới người này.

Nhìn anh ta lớn hơn cô vài tuổi, không thể nào là bạn học trước kia, mà cô xem ra căn bản không có cùng người đàn ông nào tới lui.

"Chín năm trước." Thấy Nhược Tuyết một chút cũng không nhớ nổi dáng vẻ, hần nhắc nhở. Cô đối với hần thể nhưng một chút ấn tượng cũng không có, nhưng kể từ khi tiến vào trong hội trường, hần lần đầu tiên nhìn thấy cô, hần đã biết cô!

Không nghĩ tới nữ sinh non nớt năm đó, hôm nay lại là một phụ nữ quyền rũ động lòng người! Nhưng hần càng không nghĩ tới, cô là người phụ nữ của Lương Úy Lâm.

Nhưng là phụ nữ của Lương Úy Lâm thì sao chứ? Hần phát hiện mình động lòng vì cô.

Chín năm trước? Vậy muốn ngược dòng tới khi nào? Cô cau mày, lần nữa cẩn thận nhìn ngũ quan của anh ta, hao hết đầu óc suy tư, nhớ lại, nhưng không được. "Thật xin lỗi, tôi không nhớ rõ!"

Bộ mặt người đàn ông chợt mất đi nụ cười, tròng mắt đen bóng nhìn xuống “Người phụ nữ này, cô chính là muốn dả kích tôi sao.”

"Xin lỗi." Cô thật không nhớ. Tại sao người đàn ông này kiên quyết nói cô biết anh ta? Đợi một chút, Nhược Tuyết lặng lẽ giương mắt, bên người giống như có người chú ý tới, tại sao anh ta chưa đi?

Nhưng cô muốn tìm người kia thì không biết lại đi nơi nào! Nơi này là địa bàn Nghiêm gia, sẽ không có người tôn trọng cô được nhưng cô không thích

cùng người đàn ông xa lạ này ở chỗ đây, nếu như anh ta không đi vậy cô đi!

Đang muốn đi, người đàn ông kia lại ngăn cản “Chờ một chút, cô thật không nhớ sao?” Hấn than thở, hấn nói thẳng ra đi, nếu không cô sẽ đi, mà hấn thật không muốn để cô đi nhanh như vậy.

"Chín năm trước, trong nhà vệ sinh của siêu thị, tôi bị thương rất nghiêm trọng, cô ném một bọc bông sau đó còn băng bó cho tôi." Chuyện lớn như vậy cô lại dám quên? Đây chính là sự si nhục mà hấn không quên được! “A!!” Đầu óc vòng vo cô cũng đã nhớ ra, anh ta là cái người đàn ông bị trúng đạn. Thì ra là anh ta, ngày đó khắp mặt anh ta đều là máu, cô căn bản không thấy rõ, nhưng sao anh ta nhớ rõ cô? “Anh còn chưa chết sao?”

Lời nói vừa mới tuột ra khỏi miệng, Nhược Tuyết mới phát giác mình hỏi thật sai rồi “Thật xin lỗi!” Ai bảo ngày đó anh ta không rõ ràng như muốn dọa chết cô.

“Cô cho rằng hiện tại đứng trước mặt cô là hồn ma sao?” Hấn lần nữa than thở, người phụ nữ này, cứ như vậy mà nghĩ hấn chết sao? Thì ra mấy năm không gặp, cô vẫn còn có thể làm người khác bức bối!

“Tôi là Đoàn Dạ.” Hấn cười khỏ, duỗi tay về phía cô.

“Thật xin lỗi tôi nghĩ tôi nên đi rồi! Anh cứ từ từ ăn đi!” Ăn cái gì? Đồ ăn cô ăn còn dư lại sao? Nhược Tuyết đứng dậy lướt qua anh ta. Lại bị anh ta ngăn cản.

"Đừng nóng vội, tôi vẫn rất muốn gặp lại cô, nói với cô tiếng cảm ơn." Dù đang là lúc ấy cô thật muốn làm hấn tức chết.

“Anh đừng khách khí. Tôi vội nên cái gì cũng không có giúp anh không phải sao?”

"Tôi cũng muốn đi ra ngoài, tôi có thể mời cô nhảy một điệu không?" Phía ngoài sân nhảy đã mở, hấn lễ độ nói lên muốn mời cô. Ngày đó mặc dù cô chọc giận hấn gần chết, nếu là những năm này hấn muốn hỏi thăm tung tích của cô nhưng không thể nào tìm được. Hôm nay may mắn lại gặp cô ở đây, sao có thể để cô đi? Dù cô là người của Lương Úy Lâm thì sao?

"Sợ rằng không được." Một đạo thanh âm lạnh lạnh thay cô quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Anh đang ghen phải không?

editor Cát

Nhược Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lương Úy Lâm đứng ở sát mình, ánh mắt thâm trầm, vẻ mặt lạnh lùng. Anh tới lúc nào? Mới vừa rồi cô ở trong đại sảnh thế nào cũng không tìm được anh.

Nhưng tại sao anh nói không được?

“Sợ anh ta sao?” Đoàn Dạ thấy Lương Úy Lâm, trên mặt nổi lên cười. Hấn cúi đầu đến gần bên tai Nhược Tuyết nhẹ giọng nói.

Sợ anh? Người nào sợ anh! Có lẽ mấy năm trước là cô rất sợ anh, nhưng hiện tại, cô tại sao phải sợ anh! Vốn cô không muốn đồng ý với người đàn ông này, chỉ là thấy Lương Úy Lâm người đàn ông kia lại nói cô sợ anh nên cô chợt thay đổi ý.

"Người nào sợ anh ấy chứ!"

"Không sợ, vậy thì để tôi mời cô, vị tiểu thư xinh đẹp nhảy cùng tôi một bài thôi."

Nhược Tuyết đem tay mảnh khảnh đưa tới lòng bàn tay của hấn, người đàn ông cô mới quen dắt cô đi tới đại sảnh, nơi đó nhạc đã nổi lên.

Nhưng trong miệng mặc dù nói không sợ, nhưng lúc đi qua bên người anh thì Nhược Tuyết không khỏi run một cái, tay ở trong tay người đàn ông kia sớm đỏ mề hôi lạnh.

Cô công khai khiêu khích Lương Úy Lâm như vậy, anh sao lại không tức giận chứ? Nếu như anh tức giận thì cô không phải là chết thảm rồi sao?

Nhưng anh không có tức giận, cặp mắt của anh yên lặng nhìn bọn họ đi vào sân nhảy không nói một lời, là sao đây?

Trong sân nhảy, mọi người nhìn chăm chú đoán bọn họ là tổng giám đốc S&D và bạn gái hấn. Nam cao lớn tuấn nhã, nữ kiều mỵ mê người, mọi người trong sảnh đều nhìn ra được.

Nhưng tại sao trong mắt người xem có vẻ chướng mắt, thoát nhìn chẳng phải xứng đôi sao? Nụ cười lạnh lùng nổi lên ở khóe miệng, thật ra thì trong lòng đang bốc hỏa.

Nhưng có người còn không chịu tha, tới đổ thêm dầu vào lửa “Lâm, cảm giác gì?”

Cái người này trừ Nghiêm đại thiếu thì không ai có thể khác hơn, cầm ly rượu trong tay đứng ở bên cạnh Lương Úy Lâm, Nghiêm Quân Hạo cười nhìn đôi nam nữ đang nhảy trong cái sàn nhảy kia.

“Đoàn Dạ...” Lương Úy Lâm nhẹ nhàng khạc ra cái tên đó. Chín năm trước anh bỏ qua cho hắn, không có nghĩa là chín năm sau hắn có may mắn như vậy. Huống chi, hắn hiện tại không chỉ ở trên phương diện làm ăn công khai cạnh tranh cùng Lương thị, còn dám can đảm cùng anh giành phụ nữ!

"Không phải là hắn sao? Snei-djer, chính là Đoàn Dạ. Lâm, mạng lưới tình báo của cậu không phải lạc hậu đến mức độ này chứ?"

“Cậu cứ nói đi?” Lạnh lùng nhìn cái đôi nhảy trong sàn nhảy kia, nếu như có thể anh nhất định sẽ xông lên phía trước chặt cái tay đáng chết của người đàn ông kia.

“Minh đi trước đây.” Ánh mắt Nhượng Tuyết vừa đứng nhìn qua bên này, Nghiêm Quân Hạo giờ ly rượu lên báo cho biết, sau đó đi tới một chỗ khác.

Nhượng Tuyết không hiểu, tại sao đôi mắt cô, luôn không tự chủ nhìn về phía anh, anh đứng ở nơi đó, một thân áo đen quần đen, sau khi Nghiêm Quân Hạo tránh ra, cả người anh tản ra hơi thở lạnh lùng khiến nhiều người không dám tới gần để trò chuyện. Dù cái gì cũng không làm, chỉ đứng ở đó, nhưng anh vẫn là tiêu điểm của mọi người. Người đàn ông trời sinh như vậy thật không phải thường.

“Cô cứ tiếp tục nhìn anh ta như vậy, tôi nghĩ mình có phải là trong suốt rồi không?” Đoàn Dạ cúi đầu, nghiêm túc nhìn mặt cô, cười.

Nhượng Tuyết vội vàng thu hồi quan sát ánh mắt, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, "Tôi nào có." Đánh chết đều không thừa nhận mình mới vừa nhìn trộm Lương Úy Lâm, cô đã sớm quyết định, trừ con gái, cô cùng người đàn ông này cuộc đời này không còn có gì khác.

“Vậy thì nghiêm túc khiêu vũ cùng tôi, có được không?” Đoàn Dạ cố ý nhẹ nhàng ôm lấy eo thon của cô, cúi đầu thân thiết bên tai cô nói. Giống như đã có người không nhìn nổi nữa?

Lương Úy Lâm, người thật là có thể nhìn người phụ nữ của mình bị người đàn ông khác ôm vào trong ngực lại có thể lãnh tình như vậy!

Bộ dáng của hắn ôn nhã, có mấy phần giống với Chung Tử Mặc, gọi lên đau lòng trong cô, dù sao anh Tử Mặc đối với cô thật tốt, nhưng cô không có cách nào tiếp nhận.

“Thật xin lỗi, tôi nhảy không tốt lắm” Cô cúi đầu, mới vừa rồi suýt nữa giẫm lên chân của anh ta. Nếu như không phải là anh ta dẫn dắt tốt, đoán chắc cô sẽ bị chê cười rồi.

“Không sao, ít nhất không có giẫm lên tôi.”

"Cám ơn." Cười cười với anh ta, đơn giản mà dịu dàng.

Lương Úy Lâm lẳng lặng nhìn người phụ nữ kia, con mẹ nó, cô lại cười với hắn. Gương mặt hồng hào, người phụ nữ đáng chết, ở chung lâu như vậy, cô chưa bao giờ cười với anh như vậy, hôm nay lại cười ngọt với người đàn ông chỉ mới quen biết.

Cô ở trước mặt anh, trước kia chỉ có sự cùng với khản trương dù lúc cô thích anh vẫn chỉ là hoảng loạn. Gặp lại lần nữa trừ ở trước mặt con gái cô đối với anh thì lạnh nhạt, chỉ mong ước vạch rõ giới hạn với anh.

Anh có thể lý giải sự lạnh nhạt của cô, dù sao anh thật đã tổn thương cô, để cho cô đau lòng tới cực điểm.

Anh vẫn thích cô sao? Giờ khắc này Lương Úy Lâm thừa nhận với chính mình, anh vẫn yêu cô. Yêu người phụ nữ bị anh làm cho tổn thương. Hôm nay cô lại trở nên mỹ lệ mê người, trở về lại không còn sợ anh nữa cũng không để ý anh nữa.

Cô như vậy làm anh rất khó chịu, vô cùng khó chịu!

Con mẹ nó, tên đàn ông kia lại dám để tay ngang hông của cô, mà cô lại còn cười với hắn? Ép anh đến sắp mất khống chế rồi!

Nếu anh để cho cô như vậy mà kích thích anh, tên tuổi của Lương Úy Lâm không phải là không đáng để nhắc tới sao!

Đặt cái ly trong tay xuống, anh cất bước hướng tới chỗ bọn họ.

“Anh gạt tôi...” Nếu như không phải đứng trước mọi người, Nhượng Tuyết nghĩ cô nhất định sẽ cười to, lời của cô chưa nói hết liền bị một cổ lực cường ngạnh kéo ngã vào một lồng ngực bền chắc, hơi thở quen thuộc, không cần nhìn cô cũng biết là ai “Lương Úy Lâm, anh làm gì thế?”

Cô không có chọc tới anh, người đàn ông này đột nhiên lại chạy tới kéo tay của cô lôi đi. Chuyện này khiến cho mọi người đang khiêu vũ phải dừng lại, yên lặng.

"Đi." Anh kéo cô đi ra ngoài, lại phát hiện cô bất động, quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông ôn hòa kia giữ một cánh tay của cô lại.

"Lương Tiên Sinh, cô ấy giống như không muốn đi theo anh?" Thanh âm kiên định dịu dàng.

"Đoàn Dạ, chín năm trước, ta bỏ qua cho ngươi, nhưng ngươi có xác định vận may của ngươi kéo dài tới hôm nay không?" Anh nhẹ nhàng nói xong, ánh mắt rét lạnh có thể làm đông cứng mọi người.

"Không bằng, anh tới hỏi Nhược Tuyết cô ấy có chịu đi theo anh không?." Đoàn Dạ vẫn còn cười.

Trên đồi này dám nói chuyện với Lương Úy Lâm như thế, Đoàn Dạ hẳn cũng được tính là một người có gan lớn.

"Lương Úy Lâm, anh buông tay tôi ra." Nhược Tuyết liều mạng rút cái tay bị anh nắm chặt! Nhưng không được, anh như kim sắt khóa lại rồi, không nhúc nhích được tí nào.

Người đàn ông đáng ghét muốn bẻ tay cô sao? Cô sắp giận điên lên! Hơn nữa trước mặt nhiều người như vậy, cô thật không muốn làm người nữa rồi!

"Nghe chưa? Cô ấy bảo anh buông tay." Đoàn Dạ nhẹ nhàng nắm một cái tay khác của Nhược Tuyết, cười vô hại. Không nghĩ tới, ở trên đồi Lương Úy Lâm có cái gì không thể không làm được nhưng lại có lúc này hơn nữa còn trước mặt Đoàn Dạ!

Lương Úy Lâm nhìn cô thật sâu, sau đó buông tay ra.

Tất cả mọi người đều kinh hãi bao gồm Nhược Tuyết, Lương Úy Lâm lúc nào lại tốt như vậy? Căn bản không giống tính cách của anh!

Nhưng chỉ trong nháy mắt tình huống biến hóa hết thảy, ai cũng không thấy rõ ràng anh làm gì, anh chỉ giờ tay lên lưng lay một cái mà thôi. "Bành", cả người Nhược Tuyết bị anh ôm vào trong lòng, mà Đoàn Dạ đứng ở đó chỉ có thể nhìn giai nhân bị kèm hai bên. Đoàn Dạ đang muốn đuổi theo thì Nghiêm Tam thiếu đang xem náo nhiệt kéo lại "Đoàn tổng giám đốc, tôi có chút vấn đề nghiệp vụ muốn hỏi anh một chút."

"Thật xin lỗi, hôm nào thôi. . . . ." Hiện tại đuổi theo giai nhân quan trọng hơn! Công việc trước để qua một bên thôi.

"Tôi nghe nói, tập đoàn S & D đang cố gắng cùng mấy ngân hàng đầu tư Tokyo . . . . . ?" Nghiêm Tam Thiếu cười cười mà nói. Người nào không biết Nghiêm thị Kim không ở giới tài chính của cả châu Á mà nói, không lay chuyển được địa vị đây?

Bước chân rút cuộc ngừng lại, một hồi lâu, "Phải . . . . ." Ai dám không nờ mặt Nghiêm Tam Thiếu đây?

Anh đem cô từ đại sảnh đến chỗ cầu thang khác lên lầu hai, người đàn ông này đối với nhà của Nghiêm gia rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi mặc kệ cô giãy giụa, anh mang cô tới phòng.

Trời đất quay cuồng không kịp thấy rõ căn phòng như thế nào, đã bị hơi thở quen thuộc đó hung hăng chặn đôi môi. Không kịp đóng cửa, anh đã đem cô tựa vào vách tường, đầu lưỡi thô lỗ mang theo oán khí cùng với bất mãn, không lãng phí thời gian chui vào trong miệng cô, điên cuồng cắn mút lấy ngọt ngào của cô. Đến khi anh buông cô ra thì cô đã không còn hơi sức để giương oai rồi.

"Không gọi? Hả?" Đôi tay còn ôm chặt eo của cô, anh cúi đầu nhìn gương mặt hồng hồng của cô.

Cô thở hổn hển, cố gắng ngược đầu trừng anh "Anh phát thần kinh cái gì?"

"Người đàn ông kia, em cách xa hắn một chút."

"Tôi muốn tới lui với ai, mắc mớ gì tới anh?" Nhìn anh giống như đang nói cô là của anh làm cô tức giận không thôi. Anh tại sao chứ?

"Đừng để hắn đến gần em nữa."

"Anh là gì của tôi chứ? Tôi sao phải nghe anh?" Anh thật buồn cười, bọn họ bây giờ nhiều nhất chỉ là có chung một đứa con, ngoài ra là xa lại, dựa vào cái gì anh ra lệnh cho cô?

"Anh là gì của em à?" Khóe miệng anh cong lên "Em nói cho anh biết. . . ." Hai tay của anh đưa vào trong váy cô. . . . Người đàn ông ghê tởm!

Lời nói như kiểu tán tỉnh ám muội làm cho gương mặt cô không có tiền đồ, đỏ lên, giận dữ hét "Anh là ai cũng không phải, người tôi ghét nhất là anh."

"Ghét?"

"Đúng, anh là người tôi ghét nhất. Nếu như không phải vì Đồng Đồng, tôi mới không cần gặp anh. Mới vừa rồi người đàn ông kia còn hơn anh đó! Mà anh so ra kém hơn anh ta." Muốn chọc giận người khác, cô cũng có thể!

"So ra kém?" Ôm cô nặng nề ném lên giường, trực tiếp ném cô xuống, cũng may giường mềm mại nếu không ngã như thế thì mặt mũi sẽ sưng lên. Người phụ nữ này thật biết cách chọc giận anh? Dám nói anh kém hơn người đàn ông kia, cô có gan thì lặp lại lần nữa xem!

Đôi môi đã sưng đỏ lần nữa bị chặn lại, anh dùng hết sức cắn cô, như muốn nuốt cả môi cô vào.

Cô liều mạng giãy giụa, nhưng không động đậy được!

Đây là hôn sao? Hô hấp của cô trở nên dồn dập, mà lưỡi của anh chặt chẽ chặn cô để cô không mở miệng ra được, cô giãy giụa kịch liệt, nụ hôn của anh lại càng điên cuồng...

“Lăng Nhược Tuyết, em nhớ, em là người phụ nữ của anh, là người phụ nữ của Lương Úy Lâm anh! Em dám nói anh kém hơn người khác, em thử một chút đi!” Anh thả môi cô ra, chống đỡ hai bên tai của cô, hung hăng uy hiếp.

“Tôi mới không phải, anh kém hơn hẳn...” Cô chưa nói xong, lần nữa như cũ, nước miếng điên cuồng bị trao đổi, tư vị đầy nam tính đó làm cho cô hôn mê...

Lúc cô ngất đi, anh cũng buông cô ra.

“Ba...” Một cái tát vọng về trong căn phòng an tĩnh, dưới ánh đèn soi rọi, sắc mặt của anh thoáng qua tia kinh ngạc, người phụ nữ này có gan dám tát anh!

Là người có quyền lực nhất!

Nhược Tuyết ngồi trên giường lui ra phía sau nhưng sau lưng là đầu giường, cô không thể lui!

Lòng bàn tay truyền đến đau rất đang nhức nhối cô, mới vừa rồi cô thật đánh người đàn ông kia một cái, không thấy anh đau nhưng chuyện này ảnh hưởng đến tôn nghiêm anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô?

Mặc dù trong lòng sợ nhưng cô không muốn yếu thế trước mặt anh “Đáng đời anh, ai cho anh...” Nghĩ đến lúc vừa rồi hôn cuồng dã như thế gương mặt cô nóng lên, nếu như anh không dừng lại, cô nhất định sẽ bị trầm luân.

“Người phụ nữ này quả nhiên rất hung dữ.” Anh đưa tay sờ nơi bị đánh nhàn nhạt mở miệng, cô thật sự làm anh phải thay đổi cách nhìn cô rồi.

Anh không phải uống lộn thuốc chứ? Đánh anh như vậy anh còn tỏ vẻ tán thưởng? Hay là cái tát của cô làm đầu anh hồng rồi?

“Em, nhớ anh vừa rồi mới nói gì với em không?”

“Em sao phải nghe lời anh nói!” Nhìn anh càng đến gần Nhược Tuyết không biết vì sao lại cảm thấy Lương Úy Lâm trong tưởng tượng của cô không hề đáng sợ! Có lẽ lần trước chuyện ăn kem đó và vừa rồi cô tát anh, anh không so đo nên lá gan cô càng lúc càng lớn. “Bởi vì anh là người đàn ông của em” Như vậy còn chưa đủ?

“Anh không biết xấu hổ, tôi mới không cần làm người phụ nữ của anh.” Cô nhiều uất ức như vậy đủ rồi, người nào lại ngu đến mức từ trong địa ngục bò ra ngoài rồi lại tự động nhảy trở về?

“Không cho nói chuyện với người đàn ông khác, cũng không cho cười với người đàn ông khác, càng không cho người đàn ông khác đụng vào người, từng chỗ trên người em đều là của anh.”

" Anh dựa vào cái gì?" Anh cho cô là đầy tớ của anh sao?

“Chỉ bằng anh là người đàn ông của em, người đàn ông duy nhất.”

“Anh đi chết đi!” Ông trời tha thứ cho lời nguyện rửa ác độc của cô đi! Ai kêu người đàn ông này lại quá đáng như vậy! Thiên hạ nhiều đàn ông như vậy, tại sao nói anh là người đàn ông duy nhất của cô? Dù là sự thật thì thế nào?

“Em toàn thân từ cao xuống thấp, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều là của anh, không phải sao?”

" Lương Úy Lâm, anh uống lộn thuốc sao?" Nghe lời nói như thế, Nhược Tuyết đang khần trương và sợ nhưng tất cả đều thay đổi, cô hiện tại lo Lương Úy Lâm có phải uống nhầm thuốc hay bị cô đánh cho chấn thương sợ hãi rồi!

Cô cần thời gian để tiêu hóa!

“Không phải!”

“Em có thể hiểu là anh đang ghen sao?” Về mặt đây tò mò tới gần phía trước, cẩn thận nhìn gương mặt lạnh lùng. Mắt của anh nhìn chăm chăm cô không rời.

“Em cảm thấy anh như thế nào thì chính là thế đó.”

“À?” Anh sáng khoái thừa nhận, sắc mặt ban đầu sợ sệt của Nhược Tuyết đều đã thay đổi. Rung động như vậy so với lúc trước Lương Úy Lâm nói yêu cô, càng làm cho cô giật mình!

Không chỉ giật mình, cô thật sợ! Cái gì cũng không thể nói, chỉ có thể nhìn anh ôm cô vào trong ngực nhẹ giọng nói nhỏ: “Lăng Nhược Tuyết, em là của anh, chỉ có thể là của một mình anh. Nếu em dám để người đàn ông khác đụng vào một sợi lông của em thì anh sẽ một phát súng giết chết hẳn.”

Nhược Tuyết thật sự bị dọa sợ rất nghiêm trọng!

Sau dạ tiệc ngày đó, những ngày như cũ lặng lẽ trôi qua, nhưng luôn có cảm giác không giống nhau.

Nhược Tuyết ngồi ở trong phòng khách nhìn khung cảnh quen thuộc xinh đẹp, làm cho người ta âm thầm thờ dài.

Một tuần trước, bọn họ rời Tokyo, trở về biệt thự ở Zurich.

Sau nhiều năm cô lại gặp lại Nhan Thanh Uyển, Nhược Tuyết đã có thể bình thường mà đối diện với bà. Chung đụng với bà nhiều ngày mà Nhan Thanh Uyển rất yêu thương Đồng Đồng, thương yêu đến mức bản thân cô là một người mẹ cũng thấy mình không xứng.

Lương Úy Lâm sau khi đưa cô và con tới nơi này, rồi lại đi nơi nào, Nhược Tuyết cũng không muốn hỏi.

Cô chỉ muốn yên lặng mà trải qua cuộc sống này, anh không có ở đây có thể làm lòng cô bình tĩnh. Đúng vậy, cô càng ngày càng sợ đối mặt với anh.

Cô sợ lời nói của anh là thật. Cô sợ, anh đang tìm thứ mà cô không thể cho anh.

Cô sợ, rất sợ.

Mặc dù lần nữa cùng nhau anh lại không nói thích cô nhưng cô cảm giác anh đối với cô không giống, vô cùng không giống. Mấy ngày kia ở Tokyo, anh mỗi ngày xử lý xong công việc sau đó sẽ ở cùng cô và con gái, dù không làm gì, cứ như vậy nhìn hai mẹ con cô chơi. Anh càng ngày càng thích nhìn chăm chăm cô. Đôi mắt đen nhánh làm cô sợ, nếu là của người khác cô sẽ cho là dụ dỗ nhưng lại là Lương Úy Lâm nên cô không dám nghĩ như vậy.

Cũng may hiện tại anh không có ở đây! Cô an tâm mà sống qua ngày rồi.

“Mẹ, có phải ba ở đây mẹ không vui phải không?” Sau khi ngủ trưa dậy, Lương Tư Đồng vốn ngủ cùng mẹ thế nhưng lại không có, cô bé từ trên giường trượt xuống, nhìn mẹ đang ngồi chỗ đó than thở!

“Tiểu quý... nói lung tung. Mẹ nào có!” Ôm lấy thân thể nhỏ mềm mại, Nhược Tuyết siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của con, khẽ cười nói.

“Còn nói không có, con biết được! Mẹ không phải là đứa bé ngoan!”

“Cái đồ tiểu bại hoại này!” Thấy con gái sáng sủa hơn rất nhiều, cô rất vui. Bây giờ Đồng Đồng chỉ là người bạn nhỏ mới có ba tuổi hoạt bát đáng yêu, mặc dù chỉ giới hạn với người trong nhà.

Xem ra, tình thương của mẹ thật sự là vĩ đại!

“Tiểu thư, cô chủ nhỏ, trà chiều đã chuẩn bị xong!” Đang lúc đó thì người giúp việc bưng lên hai đĩa bánh ngọt và sữa tươi, còn có một ấm hoa trà mà cô thích.

“Cám ơn.” Nhược Tuyết lễ phép trả lời. Cuộc sống của Nhan Thanh Uyển vô cùng có quy luật, cho nên họ cũng bị ảnh hưởng bởi thói quen của bà.

“Mẹ, mẹ không thích ba sao?” Từ trong ngực mẹ xuống, ngồi vào cái ghế đối diện, người bạn nhỏ ăn một miếng bánh sau đó đặt câu hỏi.

“Bảo bối, sao con hỏi như thế?” Nhược Tuyết kinh ngạc nhìn con gái mình mắt trong suốt.

“Bởi vì khi mẹ nhìn ba đều là như thế này.” Tiểu từ lần nữa nửa nhắm nửa mở mắt, học dáng vẻ lãnh nhược băng sương của Nhược Tuyết.

Thật là đáng yêu vô cùng! Cô bật cười véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé. Cảm thán lắc đầu “Cũng không biết từ nơi nào học được.”

“Mẹ nếu như ba làm sai, mẹ đừng giận ba có được không?” Động tác người bạn nhỏ nhanh nhẹn ngồi vào trong ngực mẹ, bộ mặt mong đợi nhìn.

Cô bé yêu ba, cũng yêu mẹ nhưng tại sao mẹ trở về lâu như vậy mà chưa từng thấy mẹ nói chuyện với ba câu nào? Cũng không giống ba mẹ của chị gái nhỏ, sẽ ngồi chung nói chuyện vui vẻ, cùng nhau ăn, cùng nhau đưa chị ấy đi chơi, tất cả đều là mẹ chị ấy đi phía trước còn ba thì theo phía sau, như vậy có kì quái quá không?

“Mẹ không có tức giận!” Đưa tay xoa nắn tóc mềm mại của người bạn nhỏ, Nhược Tuyết có mấy phần nổi giận. Có thể không nói với anh sao? Cô chỉ là không muốn thân mật với anh thôi, cũng không biết tại sao trong khoảng thời gian này, anh không hề cưỡng cầu cô ở chung với anh nữa, cũng không có những cử chỉ quá mức. Nhiều lắm chỉ là dùng ánh mắt như muốn lột hết quần áo của cô, nhìn chăm chăm cô mà thôi. =)))

Nhưng tức giận, cô không có sao?

“Nhược Tuyết, con không có tức giận là tốt rồi! Giọng nói lạnh nhạt mà thanh nhã, như truyền qua trái tim, dịu dàng vô cùng, không quay đầu cũng biết là người nào.

“Nương nương, bà đã đến rồi!” Cô bé thích gọi Nhan Thanh Uyển là ‘nương nương’, thấy bà đi vào, trượt khỏi ngực mẹ chạy tới dính chặt chân của bà.

“Di Nhan.” Nhược Tuyết muốn đứng lên lại bị Nhan Thanh Uyển ngăn cản. “Nhược Tuyết, ngồi xuống, chúng ta nói chuyện một chút.” Nụ cười nhàn nhạt

vẫn lơ lửng ở trên mặt, Nhan Thanh Uyển đi tới, áo dài phóng khoáng, trên mặt đều là vẻ bình tĩnh. Thì ra trên đời này có cô gái, gương mặt như tranh vẽ, vẻ mặt như nước, hình như trần thế đều có vẻ không liên quan đến cô.

"Nương nương ăn bánh ngọt." Bàn tay trắng nõn, nộn nộn nhỏ bé đang cầm đĩa bánh nhẹ nhàng nâng ở trước mặt của Nhan Thanh Uyển.

"Bảo bối ăn ngoan ngoan ăn là được rồi!" Nhận lấy bánh ngọt người bạn nhỏ đưa tới Nhan Thanh Uyển đưa lại trước mặt cô bé, con mắt không đảo nhìn bảo bối trước mắt giống con gái bà lúc nhỏ y như đúc.

Mỗi lần nhìn, lòng bà lại cảm thán, thì ra ông trời cũng không có bạc đãi bà, đem trả Tiểu Ngừ lại cho bà rồi!

"Nhược Tuyết, có phải ở đây không vui vẻ?" Nhan Thanh Uyển cười cười, nhẹ nhàng linh hoạt vén mép váy ngồi xuống cạnh cô, nhìn phong cảnh nơi xa, không thể tưởng tượng được non sông tươi đẹp như họa làm cho bà say mê.

"Không có." Nhược Tuyết nhàn nhạt lắc đầu, cô thật không có không vui, chỉ cần có thể ở chung một chỗ với bảo bối, thật ra thì ở đâu đều là giống nhau.

"Có phải Úy Lâm không có ở nơi này bởi các con?"

"Không có." Nhược Tuyết rũ mắt xuống, không dám nhìn thẳng Nhan Thanh Uyển. Anh không ở bên cạnh cô lại thấy tự tại, nhưng lời này cô sao có thể nói trước mặt Nhan Thanh Uyển.

"Nhược Tuyết, thật xin lỗi." Nhan Thanh Uyển đưa tay, cầm tay Nhược Tuyết, tựa như năm đó bà dắt tay con gái nhỏ của mình.

"Đi Nhan, đi không cần nói xin lỗi với con, là con có lỗi với Đồng Đồng." Chuyện năm đó, Nhan Thanh Uyển một mực quan sát, bà chưa từng trách cô. Bà nên nói xin lỗi với cô, bởi vì Lương Úy Lâm đối xử với cô không tốt?

Nhưng vậy thì như thế nào đây? Chuyện cũng đã trôi qua nhiều năm như vậy. Ân oán mấy đời bà không muốn truy cứu! Ai đúng ai sai, người nào phân cho rõ ràng đây?

"Nhược Tuyết, con có thể vui vẻ là được rồi!" Nhan Thanh Uyển thở dài, bà nhìn sâu vào mắt Nhược Tuyết, nơi đó đã là một mảnh yên tĩnh như nước rồi. Bà chỉ sợ, cô thật đã chết tâm, khổ nhất vẫn là con trai của mình.

Đàn ông Lương gia khi yêu đều nồng đậm, một khi trao đi thì không thể thu về. Mặc dù từ nhỏ con trai chưa từng để bà phải quan tâm tới, tất cả nó đều có thể xử lý thỏa đáng nhưng về mặt tình cảm lại là người thất bại.

Chuyện của nó và Nhược Tuyết, bà vẫn luôn khổ sở, nhưng chuyện tình cảm ai cũng không giúp được, cá tính của con trai lại giống Lương Ngạo Vũ như vậy, quay đầu lại chịu khổ khăng định là nhiều hơn người khác.

Bà chỉ sợ Nhược Tuyết bị tổn thương quá sâu lại không dám tin vào tình yêu nữa rồi.

"Đi Nhan, đi không cần lo lắng cho con." Nhược Tuyết trở tay cầm tay của bà "Con không sao, chỉ cần có thể cùng với Đồng Đồng, tất cả đều là đáng giá."

"Nhược Tuyết." Nhan Thanh Uyển ôm lấy cô vào trong ngực mình, tựa như ôm con gái "Có phải con không muốn gọi di là mẹ không?"

Nghe được lời của Nhan Thanh Uyển, trông mắt Nhược Tuyết có chút chua xót, vùi sâu gương mặt vào trong ngực bà, giống như là một cô gái nhỏ.

"Con..." Cô làm sao không hiểu ý tứ của Nhan Thanh Uyển đây? Nhưng cô trả lời thế nào đây? Gọi bà ấy 'mẹ' bây giờ đã muộn! Nhưng lòng ngực ấm áp này cô hy vọng đã nhiều năm cô không muốn buông ra.

Nhan Thanh Uyển nhẹ phẩy tóc của cô "Nhược Tuyết, tình yêu có lúc cũng không đáng sợ, cũng không cần dùng lý trí để đối đãi." Sợ là sợ, trong lòng cô đã sớm không có tình.

"Đi Nhan...con sợ, thật sợ." Bà vai Nhược Tuyết hơi run rẩy, đối với tình cảm, cô thật không dám thử. Tình yêu vốn là đánh đổi cuộc sống, một khi thua sẽ bị mất hết tất cả. Cô từng như thế và kết quả đau đến không muốn sống, vùi vấy trong địa ngục.

Hôm nay cô không cần đánh cuộc, không bao giờ đánh cuộc nữa. Cô không còn lợi thế gì để đánh đổi nữa.

"Sợ." Bà ôm sát Nhược Tuyết, giống như khi còn bé đối đãi với con gái mình, vuốt ve gương mặt của cô "Là người ai cũng sợ, Nhược Tuyết có đi ở đây, đừng lo lắng được không?"

"Mẹ, các người đang nói gì đấy?" Lương Tư Đồng bị tạm thời quên lãng, rốt cuộc không nhận được lên tiếng. Tại sao nương nương lại ôm mẹ đây?

"Không có chuyện gì, Nhược Tuyết vui vẻ một chút." Buông cô ra, Nhan Thanh Uyển quay đầu nhìn gương mặt đáng yêu "Đồng Đồng con muốn ba mẹ vĩnh viễn ở chung một chỗ sao?"

"Muốn! Đồng Đồng yêu ba, cũng yêu mẹ." Thanh âm mềm mại vang lên, cũng làm cho lòng Nhược Tuyết của trong nháy mắt mềm nhũn ra. Bảo bối của cô!

"Nhược Tuyết, con xem, Đồng Đồng trước kia rất hướng nội, lại không muốn nói chuyện. Con trở lại bên con bé không bao lâu, cũng đã có nhiều thay đổi." Nhan Thanh Uyển vẫn cười nhưng trong lòng bà đối với cháu gái và cô cảm giác áy náy.

"Nhược Tuyết, cho Úy Lâm thêm một cơ hội được không?" Ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn Nhược Tuyết, đây là việc mà người mẹ như bà có thể làm cho con trai.

"Con. . . . ." Cụ tuyệt thể nào cũng nói không nói ra được. Cơ hội? Cho anh cơ hội gì đây? Bọn họ như bây giờ không phải rất tốt sao?

"Nhược Tuyết, Đồng Đồng cần một gia đình, trên đời này chỉ có con có thể cho con bé." Còn có cái gì cần quanh co lòng vòng sao? Cá tính của con trai bà hiểu rõ nhất nếu không phải yêu cô gái này thì nó cần bản không để cho con bé sinh hạ đứa con của nó, chứ đừng nói nhiều năm như vậy vẫn để con bé đi theo bên cạnh.

Vì con gái chẳng qua chỉ là một lí do mà thôi.

"Mẹ, mẹ không muốn cùng ba và Đồng Đồng ở một chỗ sao?" Bảo bối một mực nhìn mẹ cùng nương nương nói chuyện nhưng tại sao sắc mặt của mẹ giống như ngày càng mất hứng?

"Không phải vậy, bảo bối. Mẹ làm sao cam lòng rời khỏi con?" Trong lòng lo lắng và hoảng sợ, Nhược Tuyết qua ôm con gái.

"Nhược Tuyết, Úy Lâm tuổi cũng không nhỏ, không bằng các con nắm lấy thời gian này mà tổ chức hôn lễ, được không? Danh phận cần phải xác định, Đồng Đồng cũng đã lớn như vậy." Nhưng cô cũng bối vì Đồng Đồng mà mềm lòng không phải sao? Hi vọng chuyện này tốt đẹp mới phải!

"Cái này. . . . . Có thể để cho con suy nghĩ một chút." Nhược Tuyết trong lòng căng thẳng, kết hôn cùng Lương Úy Lâm, cô chưa có từng nghĩ tới. Dù từng có buổi tối tốt đẹp kia, rồi người đàn ông kia tự tay đeo cho cô chiếc nhẫn đại biểu vĩnh hằng nhưng cũng chính anh tự tay phá hủy tất cả hi vọng của cô, để cho cô không dám tin tưởng lần nữa.

Huống chi, hiện tại người yêu cầu bọn họ kết hôn là Nhan Thanh Uyển. Ban đầu, nói cô là vị hôn thê cũng là Nhan Thanh Uyển, anh chỉ bị động mà tiếp nhận thôi. Hiện tại muốn kết hôn, anh nghĩ sao?

Vì con gái, cô thật muốn mạo hiểm một lần? Có thể không?

"Mẹ chuyện của chúng con, chúng con tự xử lí." Giọng nói trầm thấp phá vỡ yên tĩnh của căn phòng.

Là anh trở lại!

"A, ba về!" Vừa nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc, Đồng Đồng lập tức nhào tới, "Ba!"

"Nhớ ba sao?" Cung chiều nựng khuôn mặt nhỏ bé, trên mặt anh có nhu tình hiếm thấy, vẻ mặt buồn lòng hơn nữa vui vẻ .

"Nhớ!" Lương Tư Đồng liều mạng gật đầu, "Lần sau ba đi nơi nào mang Đồng Đồng cùng đi, có được hay không?"

"Được." Sáng khoái đồng ý, lấy được một cái hôn báo đáp lại, làm anh nở nụ cười.

Anh thật cưng chiều con, cưng chiều đến không có cách nào tưởng tượng nổi. Cho dù chính mắt thấy nhiều lần nhưng Nhược Tuyết vẫn không muốn tin người đàn ông lãnh khốc như Lương Úy Lâm lại yêu đứa bé đến như vậy, có coi là chuyện lạ không?

Nhược Tuyết ngồi ở chỗ đó vẫn không nhúc nhích, nhìn anh cùng với đứa bé thân mật.

"Úy Lâm, mẹ dẫn theo Đồng Đồng xuống phía dưới." Nhan Thanh Uyển đi đến dắt đứa bé "Con nói chuyện với Nhược Tuyết đi." Giống như không yên lòng Nhan Thanh Uyển nhìn con trai một chút cùng với Nhược Tuyết rồi mới rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Cầm tay thôi cũng quá khó khăn

editor Cát

Thời gian buổi chiều thật tốt, bọn họ cứ ngồi như vậy ở chỗ đó không nói lời nào. Trong không khí phảng phất hương hoa khiến lòng Nhược Tuyết càng thêm nặng nề.

Mới vừa rồi lời của Nhan Thanh Uyển, anh đều nghe được chứ? Anh nói anh muốn cùng cô nói chuyện sao lại không mở miệng? Giữa bọn họ còn có gì

để bàn bạc sao?

"Lương Úy Lâm . . . ." Thanh âm nhẹ nhàng rót cuộc đánh vỡ sự yên lặng trong phòng, Nhược Tuyết là người lên tiếng trước. Cô thừa nhận mình thua, đã nhiều năm như vậy ở trước mặt anh cô không hề có chút tỉnh táo.

"Muốn cùng anh nói cái gì."

"Em hi vọng anh quên những lời di Nhan vừa nói đi." Cô nâng con mắt lên trần tĩnh nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nghiêm túc, khiến cho lòng người đàn ông tỉnh táo trầm ổn lại trầm xuống.

Ý của cô nói là cô không muốn kết hôn với anh?

"Là thật." Cô nghiêm túc nói với anh: "Chúng ta không cần thiết vì đứa bé mà hy sinh như vậy, cho nên em sẽ ở lại bên cạnh anh, chỉ là muốn bồi Đổng Đổng cùng nhau lớn lên. Em trước kia. . . . Là quyết định chủ ý ở trong lòng hận anh cả đời, có một số việc hiện tại em đều không muốn nhớ tới. . . . Nhưng bởi vì có Đổng Đổng, em không muốn hận anh, nhưng em đã không có cách nào ở cùng một chỗ với anh."

"Cả đời quá dài, quá dài. . . ." Trong nháy mắt, mắt đỏ mắt lên, lệ dâng trong khóe mắt, nghẹn ngào nói tiếp: "Nếu như tương lai anh cùng với người khác kết hôn, em sẽ rời đi, ân oán giữa chúng ta kết thúc tại đây, chúng ta sẽ không ai nợ ai. . . chỉ trừ, có thể để cho em thường xuyên gặp Đổng Đổng. . ."

Cô đem những suy nghĩ trong lòng mấy ngày qua nói ra, trải qua ngọt bùi đắng cay, theo tiếng nói dồn lên trái tim làm cô hít thở không thông, nước mắt trào ra.

Tổn thương năm đó, làm cô đau đớn rờn rã ba năm cho đến bây giờ không thể quên, cho nên đã sớm quyết định, cuộc đời này cách xa người đàn ông này nhưng cuối cùng cô không dứt bỏ được con gái mình.

Nhưng cho dù là vì con gái muốn ở cùng anh, cô hi vọng hai người có thể coi như người xa lạ không can thiệp chuyện của nhau.

Có thương, có đau lần thứ nhất như vậy cũng đủ rồi. . . Cô sợ về mặt lãnh khốc của anh, tàn nhẫn tổn thương, cô sợ đời này mình sẽ không được bình an vì những vết thương trong quá khứ, cô sợ.

Hai mắt Lương Úy Lâm nhìn thẳng vào người phụ nữ nhỏ trước mắt khóc đến lệ đầm như mưa, hồi lâu mới âm trầm mở miệng lặp lại: "Hai người không mắc nợ nhau?"

Không có hận cũng không có yêu, bên ngoài gặp nhau chỉ như người xa lạ? Hai người không mắc nợ nhau gì nữa! Cứ như vậy mà phải sạch quan hệ với anh? Không thể nào, anh giận đến sắc mặt thay đổi, cắn răng nghiền lợi gầm nhẹ: "Lăng Nhược Tuyết, em đừng mơ tưởng!"

"Lương Úy Lâm, cần gì phải như vậy. . . ." Nhược Tuyết làm sao sẽ không hiểu anh đã rất tức giận? Nhưng cô không có biện pháp, không có dũng khí kết hôn với anh.

"Lăng Nhược Tuyết, em cho rằng, ý nguyện của em có quan trọng không? Nếu như không muốn cùng anh kết hôn, Đổng Đổng vĩnh viễn không liên quan đến em! Còn em nghĩ bỏ lại con lần nữa. . . ." Tức giận cùng khổ sở, khiến cho ngũ quan Lương Úy Lâm vận thành một đoàn, anh đứng lên, cắn răng nghiền lợi kéo cô qua, cô không hề phòng bị nên ngã vào trong ngực anh.

Người phụ nữ này rõ ràng giữa bọn họ chung đụng đã quen lại cứ muốn trong lúc mấu chốt làm anh cáu kỉnh lên. Không muốn kết hôn với anh lại muốn ở cùng con một chỗ, Lương Úy Lâm anh dễ thuyết phục đến vậy sao?

"Em chưa từng nghĩ muốn bỏ lại con. . ." Khi đôi mắt đầm lệ nâng lên trong ngực anh, anh luôn biết rõ làm sao để uy hiếp cô! Con gái là xương sườn mềm duy nhất của cô, cô không cách nào vứt bỏ.

"Không muốn bỏ lại con, vậy kết hôn cùng anh. Nếu không vậy thì em đi đi, em có làm được không? Lăng Nhược Tuyết em có thể không?" Một cổ phiến lòng cùng tức giận như biển mất, anh cúi ở bên tai cô hỏi giống như tâm hồn của ác ma trong đêm khuya làm lòng người say mê.

Đáng tiếc, lời nói ra, cũng tàn khốc thế kia.

"Lương Úy Lâm, anh nhất định phải như vậy sao?" Nhược Tuyết nhìn anh, anh rót cuộc tại sao nhất định phải cùng cô kết hôn? Vì lấy được thân thể của cô sao? Không thể nào, dù là không kết hôn, nếu như anh thật muốn có được cô, căn bản là chuyện nhỏ nhất. Cần gì hao phí lớn như vậy?

Có phải là do thích hay không? Nhược Tuyết ở trong lòng cười chính mình, ngốc thật, đàn ông như Lương Úy Lâm cho dù có yêu, cô căn bản cũng không nhận nổi cho dù là yêu cô nhưng vẫn không an tâm cầm tay cùng anh đi tiếp!

"Em cứ nói đi?" Giờ tay lên chạm vào mớ tóc rũ xuống bên má, nhẹ nhàng gửi, mùi thơm thoang thoang làm cho anh động lòng không dứt. Đúng vậy là động lòng! Trái tim như muốn ngừng đập.

"Em sẽ không yêu anh, tuy vậy anh muốn cưới, em không còn lời gì để nói!" Nhược Tuyết mệt mỏi nhắm mắt lại.

Không có ai có thể ngăn cản chuyện Lương Úy Lâm muốn làm, huống chi Lăng Nhược Tuyết còn có con gái ở trong tay anh! Nên cô đã nói rõ, anh có chấp như vậy, cô còn có thể trốn tránh sao?

"Lăng Nhượng Tuyết. . . ." Nghe được lời nói như vậy, anh không có tức giận, ngược lại đem mặt cô áp vào lồng ngực của anh. Sức lực nặng nề làm cho mặt cô bị ép chặt sát với lồng ngực của anh.

Lần đầu tiên, Lương Úy Lâm cảm giác mình không phải cái gì làm cũng được, ít nhất anh không thể làm cho người con gái trong ngực anh cam tâm tình nguyện gả cho anh.

Nhưng thế nào đây? Mặc kệ cô nguyện ý hay không, cô cuối cùng chạy không khỏi lòng bàn tay của anh.

"Em chỉ cần ngoan ngoãn chờ làm vợ của anh là được!" Nắng cảm của cô lên, anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô, nụ hôn này làm cho anh không ngừng được, phản ứng của cô không kịp sau khi kết thúc nụ hôn anh đã đi rồi.

Nhìn bóng lưng của anh, Lăng Nhượng Tuyết dâng lên tâm tình phức tạp, cuối cùng hóa thành từng mảnh buồn bã. . . . .

**

Đây là một hôn lễ long trọng trước đây chưa từng có, tổ chức tại giáo đường nổi tiếng nhất thế giới - St Peter, nhà thờ lớn trước cửa quảng trường, bên ngoài sáng sớm đã được trang trí bằng những bông hồng xinh đẹp, cây cột quảng trường, hành lang giáo đường, cầu thang, tất cả mọi nơi đều được trang trí bằng hoa tươi, đất giá mà tinh xảo, không khí khắp nơi đều phảng phất mùi thơm ngọt ngào của hoa.

Đội vệ sĩ khôi ngô cao lớn của nhà thờ lớn hoàng gia, bọn họ mặc đồng phục kỵ sĩ cổ đại có ba màu sắc, tay cầm trường kích, uy phong凛冽 đứng đó cùng với một số ít đứng cuối hàng đón khách, đều đang đợi chứng kiến hôn lễ thế kỉ sắp đến.

Lương Úy Lâm không phải giáo đồ cơ đốc giáo, nhưng anh lại có thể sắp xếp nơi này thành nơi linh thiêng để cho anh kết hôn khiến mọi người đều hâm mộ hôn lễ này.

Hôm nay Nhượng Tuyết mặc lễ phục cưới đến từ Galatea, phẩm chất cao quý tinh tế, uyển chuyển hàm xúc, phong cách rất cao quý tao nhã. Ngồi ở trong phòng nghỉ cô mang theo bao tay màu trắng, nhìn chồng chọc vào cánh cổng, cô vô cùng khản trương. Khản trương đến độ cô có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập, lặng lẽ đếm muốn cho mình bình tĩnh lại nhưng lòng rối loạn cũng làm cho cô cảm thấy lồng ngực chấn động mãnh liệt không thôi.

Cô sợ cô không muốn nhưng vẫn phải đến ngày này, mỗi ngày cô ăn không ngon, ngủ không ngon, nhìn thời gian càng đến gần, mấy hôm thức trắng đêm, hôm nay đã đến.

Cô không thể làm gì vì con gái biết ba mẹ sẽ ở chung mãi mãi, mỗi ngày đều ở bên cạnh cô bé nên cô bé sung sướng cười không dứt. Gương mặt cười như vậy ngọt ngào như thế khiến cho cô hạ quyết tâm hôm nay cô ngồi ở đây chờ người đàn ông kia đến.

Cô hít thật sâu vài cái muốn cho chủ ý của mình trôi đi nhưng không hữu ích! Tay nắm chặt trên vòng cổ mà Nhan Thanh Uyển đã đeo cho cô, mỗi viên đều là Cartier tinh xảo nhưng không có biện pháp làm giảm đi khản trương.

Thật là buồn cười, ngày trọng đại như vậy, thế nhưng một chút cảm giác hưng phấn cũng không có, ngược lại là khản trương đến muốn bất tỉnh.

Lúc này cô nhớ đến những người đã xa cách, cha mẹ và anh trai, bọn họ biết hôm nay cô phải kết hôn không? Hơn nữa là gả cho người đàn ông tên Lương Úy Lâm. Nghĩ đến cảm giác này Lăng Nhượng Tuyết thậm chí như không hô hấp nổi, người khác kết hôn đều là do cha mẹ đưa con gái ra khỏi nhà, nhưng hôm nay, cô ngồi cô đơn ở đây, cảm giác này làm cô muốn khóc.

Không được cô phải dũng cảm một chút, không cần sợ vì cô có con gái đáng yêu không phải sao? Bảo bối đáng yêu kia là ba mẹ đều hi vọng có thể ở chung với con mãi mãi.

Dù không có cách để yêu Lương Úy Lâm, ít nhất cô còn có con để yêu? Tiểu Đồng là dũng khí của cô.

Lòng của cô rốt cuộc có thể buông lỏng, bình tĩnh lại, thậm chí từ từ mỉm cười. Khi khúc nhạc vang lên Nhượng Tuyết biết thời khắc mình bước ra đã đến.

Mở mắt nhìn cánh cửa đang đóng khi cánh cửa mở ra báo trước thời khắc quan trọng cuộc đời cô đã đến gần. . .

Khi cánh cửa mở ra cô như ngừng hô hấp, cái bóng dáng cao lớn xuất hiện ở cửa, anh muốn tự mình đến đón cô sao?

Nhượng Tuyết nhìn người đàn ông kia, lần đầu tiên nhìn thấy anh mặc lễ phục chính thức như vậy, tỷ lệ vóc người hoàn mỹ làm cho bộ lễ phục hoàn toàn toát lên trầm ổn trang trọng. Ngũ quan khắc sâu, vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt lấp lánh có hồn mỗi lần nhìn cô, cô đều có cảm giác mình không thờ nổi.

Mở cửa thấy người phụ nữ nhỏ mặc lễ phục màu trắng đang khản trương ngồi ở chỗ đó nhìn xung quanh, lần đầu tiên Lương Úy Lâm cảm giác lòng mình rối loạn không ngừng.

Áo cưới cao quý mang theo sự tao nhã mặc trên người cô quả thật rất xinh đẹp. Áo trắng viền tơ có nhiều đóa hoa xinh đẹp trước ngực của cô, đường cong đầy đặn làm cho cô càng trở nên ưu nhã.

Người phụ nữ này anh dùng mọi thủ đoạn làm cô tổn thương nhưng như cũ không ngăn được suy nghĩ anh muốn lòng của cô! Anh không nói xin lỗi cô, anh chỉ dùng phương thức của anh để bù đắp tổn thương cho cô.

Trông mắt đen nhánh của anh lóe ra ánh sáng cô không hiểu, chân thon dài từng bước tới gần cô, nặng nề và kiên định, cách cô một bước anh ngừng lại, cúi thấp người xuống nhìn chăm chú cô. Cô ngồi ở đây như một đóa hoa nhỏ trắng nõn rất thuần khiết, tinh khiết không nhiễm một xú tạp chất nào.

Bọn họ còn cách nhau khoảng một quả đấm nhưng hơi thở của anh phun trên mặt cô, cặp mắt sắc bén khóa chặt cô, chỉ vài giây thôi, cô đã có cảm giác hít thở không thông.

Đây là lần đầu tiên anh nghiêm túc như vậy cẩn thận nhìn cô, cô có thể nhìn mình trong con ngươi đen kia, cô nghe được trái tim của mình nhảy dồn dập, máu như muốn xông thẳng lên đại nạo, cảm giác điên cuồng.

Đưa mắt nhìn như thế làm cho cô có một loại ảo giác như là người phụ nữ mà anh rất yêu. Ánh mắt khó hiểu khiến hô hấp cô càng gấp rút. Nhìn đôi môi mỏng của anh, mang theo kiên định cùng tự tin, vươn tay chậm rãi nói: “Cùng anh ở chung một chỗ có được không?”

Có thể hay không? Từ nay về sau để cho anh dặt tay của em không bao giờ buông ra nữa? Em có nguyện ý để cho anh chăm sóc em cả đời?

"Oanh" một tiếng, toàn bộ thế giới ở trước mặt cô sụp đổ rồi, Nhược Tuyết không biết làm sao nhìn anh hướng cô đưa tay ra, sau đó một tay đỡ hông của cô nhẹ nhàng dùng sức đỡ cô lên.

"Úy Lâm, cha đã tới!" Ở cửa, một thân chính trang Lương Ngao Vũ không biết đứng bao lâu. Nếu Nhược Tuyết bên này đã không có người thân, vậy thì để ông đưa cô ra ngoài đi! Dù sao tóm lại cũng phải gọi cha mà có phải không?

Lương Úy Lâm rút cuộc buông cô ra, đi ra ngoài.

Khúc quân hành kết hôn vang lên, lễ đường màu sắc rực rỡ, tân khách được mời rồi rít nói chuyện với nhau, quay đầu đưa mắt nhìn cô dâu đang đứng ở đầu thảm đỏ.

Người có thể tới tham gia hôn lễ Lương Úy Lâm đều không phải tầm thường!

Nhược Tuyết kéo cánh tay Lương Ngao Vũ đi vào lễ đường. Nhan Thanh Uyển đưa tiểu công chúa khoe mắt tươi cười nhìn cô.

Trang sức hoa lệ trong giáo đường, khắp nơi là hoa văn mang sắc thái diễm lệ trông rất sống động, điều khắc tỉ mỉ tinh xảo, màu sắc rực rỡ của đá cẩm thạch ở dưới mặt đất có thể in được bóng người lên nhưng sự hoa lệ làm cho người ta cảm thấy thấp thòm lo âu, làm cho hít thở không thông.

Đi theo bước chân của Lương Ngao Vũ, Nhược Tuyết bước lên thảm đỏ, chậm chạp mà thẳng tắp mà hướng tới Lương Úy Lâm đang đứng ở trước bục lễ nghi.

Đang lúc mọi người cực kỳ mong đợi trong ánh mắt, Nhược Tuyết rút cuộc đi tới thảm đỏ, Lương Ngao Vũ đem tay cô trao cho Lương Úy Lâm, trong phút chốc kia lòng cô như co rút.

Giáo đường xinh đẹp, áo cưới mộng ảo, chú rể hoàn mỹ cùng hôn lễ long trọng là ước mơ mà cô khao khát nhất, như không thể tưởng tượng được, làm cho cô say mê nếu như có thể là thật thì tốt bao nhiêu!

Cô có thể ở trong mộng thấy được hai người thật lòng yêu nhau giống như năm đó cô nói trao lòng cô cho anh, anh cũng trao cho cô. Để cho cô tưởng tượng vậy đi! Như vậy sẽ giúp cô vượt qua dễ hơn.

Lương Úy Lâm nhìn Nhược Tuyết, kéo cô gần lại bên người.

Chủ trì hôn lễ là một người hơn sáu mươi tuổi có chút hơi mập, gương mặt đỏ thắm khỏe mạnh, thoạt nhìn rất hòa ái, chính đón người lạ vị chủ trì bắt đầu đọc một chuỗi dài ngoại trừ ông cũng không ai biết lời thề cô xưa của thần thánh, lòng Nhược Tuyết theo những câu văn kia mà rối loạn, cô thật muốn gả cho anh? Cứ như vậy cùng anh đi qua một đời, vĩnh viễn không hối hận sao?

Đọc xong một chuỗi dài lời thề, vị chủ trì chuyển sang Lương Úy Lâm, bắt đầu hỏi lời thề. Thân thể của cô run rẩy, hô hấp trở nên nặng nề, sắc mặt tái nhợt.

Ý thức được lòng bàn tay nhỏ bé chợt trở nên lạnh lẽo, Lương Úy Lâm rũ mắt xuống nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, trong lòng toát ra lo lắng. Thêm nặng sức lực cầm tay của cô. Giống như, chỉ có như vậy, tim của anh mới có thể vững vàng lại.

Khi cha xứ hỏi xong, anh trầm thấp nói ra “Con nguyện ý.”

Đúng vậy anh nguyện ý sống chung với cô tới đầu bạc, cô có giống như vậy không?

Khi cha xứ nghiêng đầu dùng lời giống vậy hỏi xong Nhược Tuyết, cô chợt ngẩng đầu, khiến cha xứ đang đợi cô trả lời để có thể kết thúc buổi lễ sợ hết hồn, dừng lại nhìn cô.

Cho nên tân khách cũng đều dùng ánh mắt khản trương giống nhau nhìn tất cả, tại sao cô dâu lâu như vậy không trả lời?

Khi cha xứ lại một lần nữa đặt câu hỏi thì Nhược Tuyết vẫn không có biện pháp nói ra ba chữ kia, ba chữ đơn giản như vậy, lúc này lại giống như xương cá ngạnh ở cổ họng bình thường khó chịu mà nói không nói ra được.

Cô sợ hãi ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, gò má của anh anh tuấn nghiêm túc, sống mũi lại rất lại thẳng, hồi lâu đợi không được cô đáp lại hậu, anh xoay người lại, dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm cô.

Sau đó tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm lên, mạnh mẽ đem cả vai cô đi qua, nhấc mảnh vai che đầu của cô lên, khoảng cách gần hai người nhìn vào mắt nhau, trong con ngươi đen lóe lên ngọn lửa anh làm cô sợ hãi.

Mà cha xứ nhìn vậy choáng váng, nghi thức chưa hoàn thành? Cô dâu chưa nói ‘nguyện ý’ cũng chưa trao nhẫn sao có thể nhắc khấn trùm lên?

Chỗ quan khách ngồi Nhan Thanh Uyển dùng sức cầm tay Lương Ngạo Vũ, bà lo lắng còn chuyện xảy ra nhưng có thể dừng như vậy không?

Thời khắc đó không ai dám ra tiếng, âm nhạc cũng dừng lại.

"Lăng Nhượng Tuyệt, mặc kệ em có nguyện ý hay không, em chỉ có thể là người phụ nữ của mình anh." Đưa mắt nhìn cô rất lâu Lương Úy Lâm nhận lấy chiếc nhẫn bên cạnh đeo vào tay cô.

Anh không ngại ở trước mặt nhiều người như vậy làm như thế, nếu như đây là kết quả cô muốn.

Chiếc nhẫn lạnh lẽo ở trên ngón tay mảnh khảnh, dưới ánh đèn sáng lóe lên tia sáng chói mắt. Nhưng ánh sáng kia làm lòng Nhượng Tuyệt đau nhói, như bị gai đâm vào đau đến không thở được, đau đến nước mắt tuôn trào...

Cô không có cách nào quên được, anh từng dịu dàng cho cô hi vọng lại làm cho cô rơi vào địa ngục.

"Em không phải là vị hôn thê của anh sao? Cái này coi như là quà đính hôn và quà sinh nhật." Tình cảnh khi đó thoáng qua trong đầu cô, dưới bầu trời đầy sao anh đeo nhẫn cho cô, trong đêm tối anh lãnh khốc vô tình cười, cho đến khi cái này rơi vào bụi cỏ, cô đã chết tâm từ đó, thế giới máu tanh của anh vô tình như vậy, máu của anh, lệ của cô tan ra chung một chỗ không chia xa...

Đau, tâm còn đau. . . . . Cô không có cách nào. . . . .

Cô không dám, thật không dám! Ý thức cô rối loạn, cô không ngừng lắc đầu, muốn lui về phía sau, nhưng người đàn ông kia lại cường ngạnh kéo tay của cô, ép cô đeo nhẫn cho anh...

"Tôi không muốn, không cần ở chung một chỗ với anh. . . . . Anh là ma quỷ. . . . ." Giống như là chợt nổi điên Nhượng Tuyệt không biết hơi sức ở đâu ra đây Lương Úy Lâm ra tháo đầu sa của cô dâu ra, chiếc nhẫn trên tay cũng rơi xuống mặt đất.

Cô kéo váy dùng hơi sức chạy ra ngoài cửa, bên ngoài ánh nắng rực rỡ, chỉ cần chạy ra cái cửa này cô có thể tự do, vĩnh viễn không nghĩ đến những đau khổ kia, cô không cần khổ sở đi cùng anh, cô không cần thương anh.

Tất cả quan khách và cha xứ cùng Lương Úy Lâm bị màn kia sợ đến ngây người, cô dâu lớn mật quá rồi, lại để Lương Úy Lâm như vậy? Không nghi ngờ gì như thế trước mặt mọi người cho Lương Úy Lâm một cái tát.

"Ngạo Vũ, tại sao có thể như vậy?" Nhan Thanh Uyển gấp đến độ muốn khóc, mà Lương Tư Đồng thấy mẹ khóc chạy đi cũng bị hù sợ, nước mắt cứ thế chảy xuống: "Nương nương mẹ không cần Đồng Đồng nữa sao?"

Cô bé không muốn lại không có mẹ? Nhưng tại sao ba đứng ở nơi đó không nhúc nhích? Ba tại sao không đem mẹ trở về?

"Thanh Uyển, không cần xen vào nữa rồi!" Lương Ngạo Vũ đem một người phụ nữ lớn một nhỏ ôm vào trong ngực, mặt không chút thay đổi nhìn Nhượng Tuyệt chạy như bay ra cửa không nói gì thêm, nhưng trong mắt ông sắc bén như muốn giết cô.

Người phụ nữ có gan làm vậy nhưng đứa con nhà mình không nói gì. Vậy ông gấp cái gì? Bọn họ cần làm đã làm hết rồi.

Có vài thứ, có lẽ nhất định là cưỡng cầu không cũng không được!

Một đường chạy đi, Nhượng Tuyệt không có cách nào để cho mình quay đầu lại, cô cũng không dám quay đầu lại. Nước mắt tràn đầy mùi hoa bay vào trong không khí. Cô không nghe thấy gì cũng không nhìn được, vào giờ phút này cả con cô cũng quên chỉ muốn nhanh rời khỏi anh, như vậy cô không đau khổ nữa...

Lương Úy Lâm còn giữ vững tư thế trước đó nhìn cô cách mình càng ngày càng xa, thái độ khó hiểu. Không có ai biết lúc này anh đang nghĩ cái gì?

Bóng dáng Nhượng Tuyệt sau khi ra cửa chính, Hàn Diệc Phi đứng ở phía sau anh "Chủ nhân."

"Để cho cô ấy đi!" Một lúc lâu mọi người đều cho rằng Lương Úy Lâm sẽ nói nhưng không có anh chỉ nhẹ nhàng nói ra một câu sau đó rút chiếc nhẫn trong tay ra, ném xuống, ánh sáng đẹp mắt trong không trung kéo thành một vòng tròn xinh đẹp, anh đi về khán đài nơi có con gái, không để ý tới mọi người anh tự tay đón con gái lau nước mắt trên mặt con bé.

"Ba, mẹ đâu rồi, mẹ đây. . . . ."

"Đồng Đồng không cần mẹ. Chúng ta về nhà!"

Còn có thể cưỡng cầu sao? Về mặt đau đớn của cô làm sao anh lại có thể cưỡng cầu cô. Nếu quả thật hận như vậy có lẽ không thấy là tốt nhất.

Trên đời này, có chút đau đớn, có chút trí nhớ thì không cách nào quên, được kêu là khắc cốt ghi tâm.

Cô không phải là mảnh xương sườn anh mất đi, anh mất đi là trái tim, đó cũng là lúc tim đã ngừng đập. Không sao không có tim anh có thể sống thật tốt...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Yêu mãnh liệt, đau đớn nhiều

editor Cát

Mấy ngày nay, tâm tình chủ nhân của Lương gia vô cùng không tốt, nên không có ai dám chọc giận anh. Cũng không có ai dám trước mặt anh nói điều không nên nói.

Ngoại ô của Zurich có một suối nước nóng được xây dựng ở chỗ sườn núi, cao cấp hào hoa, bởi vì không phải là khách sạn suối nước nóng mở đại chúng nên chỉ có hội viên cao cấp có thẻ VIP mới có thể đi vào, vì vậy nơi đây vô cùng yên tĩnh.

Gian phòng gỗ ở trong nhu hòa dưới ánh đèn, đá xanh lót ra tới chỗ hồ nước, nước gọn phiếm nhàn nhạt, lượn lờ trong sườn núi, một bên là dòng nước lạnh sát tường là một cây gỗ hình vòm, các phòng spa cùng nhà tắm hơi bằng kính vây xung quanh, ngoài ra còn có phòng thay đồ cao cấp.

Tranh nước vẽ treo trên tường, cùng với ghế ngồi ở bên có hoa cỏ nở rộ, bên trong nhà có nhiều chi tiết bày biện, khắp nơi lộ ra xa xỉ hưởng thụ.

Mà trong hồ là hai người đàn ông tuyệt mỹ có thể siêu lòng bất kì người phụ nữ nào!

Không chỉ có gương mặt anh tuấn, đường cong bắp thịt hấp dẫn đẹp đẽ, còn có phong cách cao quý đặc biệt lạnh lẽo, hoặc tuấn mỹ hoặc ưu nhã, hoặc kín kẽ mà người đàn ông này có thể làm cho thiên kim danh viện tranh nhau cướp đoạt sủng ái. Nhưng bọn họ cũng đều lãnh khốc đến vô tình sẽ không dễ dàng yêu ai.

Cửa gỗ khe khẽ đẩy mở, một người nữ phục vụ bưng rượu đi vào, đi tới bên cạnh hồ nhẹ giọng nói: "Nghiêm tiên sinh, rượu của ngài đã tới."

"Cám ơn, để xuống là được rồi." Người đàn ông hắng giọng phân phó, trông mắt còn đang thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ.

Anh là một người đàn ông phương Đông thanh nhã tiêu chuẩn, trông mắt thật sâu sáng mũi thẳng tắp, môi mỏng đường cong rõ ràng. Giờ phút này đang cúi đầu ngâm mình trong hồ, hai bắp thịt khêu gợi càng thêm hút mắt.

Một gã khác vẫn nằm ở trong hồ đối diện, sau ót lót cái khăn lông cũng không nhúc nhích nhwung có thể thấy được khuôn mặt đầy anh tuấn, vóc người thon dài, bắp thịt rắn chắc cường tráng, từng khối ở bên dưới làn nước, làm mê người.

Công việc ở đây trai đẹp cũng không ít, nhưng hai người đàn ông trước mắt tuyệt hiếm thấy! Người nữ phục vụ có chút hoảng loạn, chịu đựng máu mũi như muốn chảy đem vật cầm trong tay để xuống bên cạnh hồ nhanh chóng rời đi.

Bên trong nhà khôi phục tĩnh lặng, hai người đàn ông có ngoại hình xuất sắc không nói gì tiếp tục ngâm. Khí hậu ở Zurich cả năm đều lạnh, dù mùa hè ngâm nước nóng cũng là chuyện bình thường.

Đem tầm mắt từ cảnh trí mê người ngoài cửa sổ dời về, Nghiêm Quân Hạo cầm lấy rượu đỏ bên cạnh hồ, rót hai chén, thuận miệng mà hỏi: "Thế nào? Còn chưa tìm được?"

"Ừ." Lương Ủy Lâm rõ ràng tâm tình không tốt, nhắm hai mắt không muốn nói thêm cái gì.

"Đã mất tích một tuần lễ, có thể đã trở về nước không?" Nghiêm Quân Hạo hớp một ngụm rượu, khẩu vị thật tốt nhũu mày nói.

Hôn lễ kinh động kia của Lương Ủy Lâm, cô dâu bỏ chạy khi đang trong hôn lễ, tin tức như vậy nếu không mạnh mẽ bịt kín đoán chừng lên báo sẽ là tin tức giải trí sốt dẻo.

"Không thể nào." Trần Lương Ủy Lâm cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo.

Kể từ hôn lễ khiến anh mất hết mặt mũi kia đi qua, anh không nghĩ gặp lại cô nhưng đem cô an toàn về nước là điều duy nhất anh có thể làm. Dù sao cô cũng là mẹ của Đồng Đồng?

Nhưng rõ ràng cô chạy đi không bao lâu anh để A Cảnh đi ra ngoài tìm cô kết quả trời tối cậu ta nói không tìm được cô. Anh mất tin tức về cô, cô mất tích là anh ứng phó không kịp, chuyện như vậy ở dưới trướng Lương Úy Lâm chưa từng có.

Vì tình huống đặc biệt xảy ra anh vẫn còn để thiết bị truy tìm trên người cô nhưng khi mở hệ thống định vị ra không hề có tín hiệu nào.

Cô cố ý tránh anh, đã xảy ra chuyện gì?

"Rầm" một tiếng, Lương Úy Lâm tâm phiền ý loạn từ trong ao đứng dậy, lấy áo choàng tắm màu trắng mặc vào, sai bước hướng gian thay đồ đi tới, chuẩn bị rời đi.

Bác sĩ Nghiêm theo ngay, sau đó để ly rượu trong tay xuống đứng dậy: "Có thể là. . . . Đoàn Dạ."

Lương Úy Lâm đang thay quần áo, động tác ngừng lại, một câu đánh trúng người trong mộng! Nhưng trả lời anh vẫn là hoàn toàn yên tĩnh. . . . .

Đoàn Dạ. . . . . Đoàn Dạ. Giỏi lắm! Tất cả ác ý khiêu khích anh mặc kệ dù là bạch đạo hay hắc đạo nhưng anh không thể coi một chuyện như không. . . .

Nhưng hiện tại có thể. . . . .

Cửa lần nữa bị đẩy ra, cắt đứt suy nghĩ của anh. Đi vào là Hàn Diệc Phi. Hắn gật đầu chào Nghiêm Quân hạo một cái, thẳng tắp đi tới trước mặt Lương Úy Lâm đưa điện thoại di động của anh, "Chủ nhân, điện thoại của người."

Lương Úy Lâm nhận nhặt nhìn lướt qua, là một số xa lạ, nhận. Mà người biết số của anh không vượt quá 5 người, vậy. . .

"Lương Úy Lâm."

"Lương Tiên Sinh, còn nhớ tôi không?" Trong điện thoại truyền tới một thanh âm tươi cười của một người đàn ông.

"Sneidjer—— Đoàn Dạ." Trí nhớ của anh luôn luôn kinh người, nghe qua thanh âm, cũng sẽ không quên.

"Ha ha, Lương Tiên Sinh quả nhiên lợi hại." Đoàn Dạ ở đó đầu dây bên kia cười khẽ một tiếng, vẫn tao nhã lịch sự như cũ. "Có chuyện gì?" Anh biết, người đến không có ý tốt, thiện giả bất lai. Mới vừa rồi Quân Hạo nhắc tới hắn, hắn lập tức điện thoại tới.

"Không có gì, tôi chỉ là muốn thăm hỏi thiên kim của Lương Tiên Sinh, không biết cô bé có tốt không?"

"Anh không phải cần phải quanh co lòng vòng, con gái của tôi không phải Đoàn Dạ như anh có thể động đến được."

"Vậy sao? Không bằng anh bây giờ gọi điện thoại trở về xác nhận một chút?" Thanh âm bên đầu điện thoại kia giọng nói mang theo vài phần hả hê.

"Tôi không cần gọi điện thoại." Lương Úy Lâm cười lạnh, con gái của anh từ khi còn nhỏ anh đã sắp xếp bảo vệ nghiêm mật không có bất kì ai có thể tổn thương nó, hướng chỉ hiện tại con bé đang ở cùng cha mẹ anh ở trong thành Zurich, chuyện như thế càng không thể.

"Không hổ là Lương Úy Lâm, xem ra nghĩ lừa anh cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy."

"Nói nhảm nói đủ rồi?" Anh tính cắt đứt điện thoại di động, muốn tra Đoàn Dạ hắn không dễ dàng sao?

"Ha ha. . . . ." Trong điện thoại truyền đến tiếng cười hả hê "Lương Tiên Sinh, chắc là tân hôn vui vẻ chứ? Tôi nghĩ cô dâu giống như không tốt chút nào."

Tay đề rút tay bỗng dừng lại, âm lãnh nói ra "Mày nói cái gì?" (đổi xưng hô nhe cho giống lão đại tí v)

"Lương Úy Lâm, cô dâu của anh đang ở trong tay tôi, anh tin không?" Bồn tắm hào hoa an tĩnh vang lên tiếng vang, Hàn Diệc Phi và đám người vừa mới ra ngoài trong vòng ba mươi giây đã chạy đến, lại thấy một phòng bị đổ nát, điện thoại đắt giá bị chia năm xẻ bảy trên mặt đất.

Bọn họ sợ đứng ở nơi đó, không dám động.

Đi theo Lương Úy Lâm rất lâu, anh đều lãnh nhặt chưa từng giận như thế, chính là loại lãnh huyết có thể làm người ta chết rét mà hôm nay như ngọn núi lửa bộc phát, có thể không hù bọn họ sao? Tại sao chủ nhân nhận điện thoại mà có thể thành như vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

"Lâm, thật sự là hắn?" Nghiêm Quân Hạo mặc quần áo từ tề sang đây xem trên mặt đất cái bồn hoa Lương lão đại mới đá hư, đóa hoa màu hồng đáng thương nằm trên đất. Chắc chắn, hỏa khí không phải bình thường đâu!

Nhược Tuyết, chỉ có em mới có thể làm cho người đàn ông lãnh khốc như vậy thành ra thế này.

Không có trả lời Nghiêm Quân hạo, hai tay hắn nắm thành quyền, thần sắc khó phân biệt, thanh âm như roi, hung hăng quát lại đây, "Thông báo Alger."

Alger là thủ hạ tinh mật nhất tổ chức tình báo của Lương Úy Lâm, bọn họ phụ trách tất cả công tác tình báo, có thể không khoa trương chút nào nói, chỉ có bọn họ không muốn biết chuyện, không có chuyện bọn họ không tra được. Nhận được mệnh lệnh Hàn Diệc Phi liên lạc hắn.

Anh nghĩ trước kia người phụ nữ này cố chấp trốn không muốn gặp anh cũng không nghĩ đến Đoàn Dạ có thể tra ra hành tung của bọn họ mà đi theo tới đây, cho nên anh mới không có điều động khu tình báo.

"Tra, lập tức tra cho ta." Lương Úy Lâm ngẩng đầu lên, nòng nặc lạnh lẽo rót vào trong đôi mắt anh, cho dù ai nhìn thấy anh bây giờ cũng sẽ bị dọa sợ đến phát run, ít nhất, thủ hạ của anh toàn bộ cũng kinh hãi rồi.

"Đem thông tin 18 đòi tổ tông nhà Đoàn Dạ cho ta, trong vòng nửa giờ ta muốn biết lai lịch của hắn. Bao gồm các giao dịch bản thủ kia, thậm chí tới qua hẳn ngũ với con đàn bà nào, toàn bộ truy ra cho ta."=))

Lương Úy Lâm không có tâm tình, nhanh chóng sửa sang lại ống tay áo, đi ra ngoài.

Nhược Tuyết lúc tỉnh lại, cảm thấy đầu rất đau, tứ chi vô lực, nghĩ mở mắt ra, nhưng mệt quá, cổ họng của cô đau như lửa đốt, đột nhiên, một cổ nước mát tràn vào mũi của cô, cô đói khát uống, cổ họng cuối cùng cảm giác thư thái.

"Uống chậm một chút..., kéo bị sặc." Giọng nam dịu dàng ở bên tai cô vang lên, hình như có chút quen thuộc, cô từ từ mở mắt, nhìn khuôn mặt người đàn ông từ mơ hồ đến nhìn rõ, thần trí chưa rõ ràng.

"Đoàn Dạ?"

"Rất tốt, thật vui mừng cô nhớ cuộc nhớ tôi." Nụ cười lịch sự như vậy.

Đầu cô hơi choáng, nhìn thấy mình nằm trong một căn phòng rộng rãi, ở trên chiếc giường mềm mại, cảnh sắc ngoài cửa sổ chỉ toàn là cây, đây là nơi nào? "Tôi... tại sao ở chỗ này?"

Kì quái tại sao đầu của cô lại đau thế này, huyết thái dương đau đến không chịu nổi.

"Là tôi mời cô tới làm khách." Hắn lễ độ mỉm cười, đỡ cô từ từ ngồi dậy.

"Mời tôi?" Cô nhíu mày, không thể hiểu được. Cô làm sao đến được đây?

"Đúng vậy, mời."

Không đứng chỗ nào!? Nhược Tuyết cúi đầu nhìn mình bộ lễ phục màu trắng chói mắt trên người, suy nghĩ từ từ quay lại, đứng rồi cô là từ trong hôn lễ chạy ra! Nhưng Lương Úy Lâm cũng không có đuổi theo?

Lúc ấy cô chỉ biết cô không thể kết hôn cùng anh, cũng không dám, chỉ muốn đi. Cô kéo váy liều mạng chạy trên đường xa lạ mọi người đi qua đều dùng ánh mắt xa lạ nhìn cô, nhìn bộ lễ phục tinh xảo, người phụ nữ đông phương, đào hôn sao? Thật là gặp khó nhưng cũng không có chủ rể đuổi theo.

Cô không để ý nhiều tới vậy, chạy đến nỗi giày cũng rơi ra nhưng không quay đầu lại.

Sau đó có một chiếc xe màu đen cản cô, cô chưa kịp nhìn thấy người trên xe đã bị khăn tay trắng bịt miệng cô lại, sau đó cô mất đi ý thức.

"Cô nghĩ như thế nào?" Nếu tỉnh lại, thấy là Đoàn Dạ, vậy hẳn nhất định là chủ mưu rồi. Nhưng hẳn bắt cô có mục đích gì đây?

"Cô yên tâm." Hắn dịu dàng trấn an cô, "Tôi tuyệt đối sẽ không đối với cô như vậy." Trên thực tế là hắn thật muốn cô, như thế nào cũng phải đợi đến khi Lương Úy Lâm xuất hiện mới nói.

Hắn đang trên đường thì nhận được tin tức, nói Lương Úy Lâm hôm nay cử hành hôn lễ, nhưng bọn họ ở bên ngoài hiện trường hôn lễ mấy cây số cũng chưa có biện pháp tiến thêm một bước.

Lương Úy Lâm người đàn ông này. Quả nhiên không thể xem thường.

Thật may là, hắn làm việc cho tôi bây giờ đều là chuẩn bị vạn toàn, hắn tin tưởng bất cứ chuyện gì cũng sẽ có chỗ sơ hở. Cho nên, hắn không cam lòng rời đi, chờ ở hiện trường bên ngoài hôn lễ.

Hắn không có nghĩ đến, Nhược Tuyết thể nhưng lại từ trong hôn lễ chạy ra, hơn nữa Lương Úy Lâm cũng không có phái người tới đuổi theo, đây không phải là trời chiều lòng người sao? "Anh bắt tôi đến đây, rốt cuộc là sao?"

Đoàn Dạ nhìn cô ánh mắt thành khẩn "Nhược Tuyết tin tưởng tôi, tôi không muốn tổn thương cô, nhưng tôi có một món nợ nhất định phải đòi Lương Úy Lâm rõ ràng nhưng người đàn ông này quả thật là tường đồng vách sắt, căn bản không có biện pháp động đến anh ta. Chỉ có cô và đứa bé mới là nhược điểm của anh ta."

Muốn bắt cóc Lương Tư Đồng căn bản là chuyện không thể nào, cho nên hắn chỉ hướng cô mà xuống tay.

"Đứa bé?" Nhược Tuyết nghe được Đoàn Dạ nhắc tới đứa bé, tim đau xót, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào ngay trước mắt thoáng qua, trời ạ, cô làm sao có thể quên mất Đồng Đồng? Cô đã đồng ý với con, muốn cùng nó vĩnh viễn không xa rời nhau đấy!

Ở trong hôn lễ, cô cứ như vậy chạy ra, con bé làm thế nào? Làm thế nào? Có khóc hay không hả ? Đoàn Dạ hẳn muốn làm gì?

"Con gái của tôi đâu? Anh đã làm gì với con tôi?" Cô chỉ quan tâm tới con, có phải bị bọn họ bắt không?

"Cô yên tâm." Hần từ trào cười cười, "Con gái Lương Úy Lâm, chúng tôi không có bắt." Trên thực tế là bọn hắn căn bản không bắt được, nếu như hôm nay không phải Nhược Tuyết chạy đến, cả cô cũng không bắt được.

"Vậy anh bắt tôi, lại có ý gì?" Nhược Tuyết cảm thấy hắn thật sự là điên rồi, lúc này hắn lại cười?

"Tôi đối với anh ấy mà nói, một chút ý nghĩa cũng không có! Nếu như anh điều tra tìm hiểu rõ, nhất định sẽ biết giữa tôi và anh ấy, ân oán không phải vài ba lời nói được rõ ràng, hiện tại tôi lại như vậy chạy đi, anh ấy hận chết tôi! Làm sao có thể uy hiếp được?"

"Là thế này phải không?" Hắn nhìn chằm chằm cô nhìn kỹ từng vẻ mặt của cô "Theo tôi biết Lương Úy Lâm rất thích cô. Hơn nữa còn thích đến không dùng được." Nếu như không thích, lấy ở đâu hôn lễ hôm nay? Nếu như không phải là thật ưa thích như vậy, người đàn ông kia sao có thể không truy cứu việc cô làm cho anh ta mất mặt trước mọi người?

Lòng của cô đang nghe lời của hắn thì đột nhiên giật mình, vội lên tiếng phủ nhận nói: "Làm sao có thể, anh nhất định đã lầm."

"Cô không cần cùng tôi tranh luận cái này." Hắn giơ tay, ngăn trở lời nói của cô "Cô có quan trọng hay không, mấy ngày nữa có thể biết."

"Mấy ngày nữa?" Có ý gì? Nhưng mà chẳng lẽ cô đã ngủ ở chỗ này mấy ngày sao? Không được, cô phải đi về nhìn con, cô không biết Lương Úy Lâm sẽ làm gì cô nhưng cô cần phải trở về tìm con.

"Nếu như, anh ta dám một mình xuất hiện tại nơi này, như vậy, cô cảm thấy cô có quan trọng đối với anh ta hay không?" Hắn cười, tự tin vô cùng. Lần này, hắn thật sự chuẩn bị tốt mới được. Lương Úy Lâm, người cũng có lúc rơi vào tay tôi hơn nữa là vì một người phụ nữ.

"Đoàn Dạ tôi với anh không thù không oán, ân oán giữa các người tôi không liên quan anh vì sao đối với tôi như vậy?"

Cô tức giận ra tiếng. Chuyện của hắn cùng Lương Úy Lâm sao lôi cô vào? Cô căn bản cũng không muốn dính líu quá sâu, như vậy sẽ làm mình vạn kiếp bất phục!

"Nhược Tuyết . . . . . Em biết không?" Cô tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho ánh mắt của hắn mê ly, đưa tay muốn lau gò má ửng đỏ của cô, lại bị cô né tránh, "Thật ra thì, tôi thích em." Hắn thờ dãi, "Chín năm trước, tôi đã thích em rồi." Khi thời khắc sinh mạng của hắn hắc ám nhất, cô giống như là một thiên sứ, đi vào trong sinh mệnh của hắn, mặc dù thiên sứ này làm hắn tức giận muốn học máu nhưng mấy năm qua hắn không quên được cô.

Cô rõ ràng thất kinh, sợ đến muốn chết, lại tuân thủ không có gọi điện thoại đi ra ngoài, cũng không có nói cho bất luận kẻ nào chuyện đã xảy ra trong phòng rửa tay. Nhưng phía sau hắn dùng hết quan hệ cũng không tìm được cô.

Mãi cho đến lần trước ở vũ hội Nghiêm gia gặp lại lần nữa, hắn đối với cô lần nữa khuynh tâm rồi. Hắn thích cô tinh khiết, thích cô rõ ràng rất mãnh mẽ nhưng trong mắt lại có kiên cường.

Đáng tiếc, cô tại sao muốn là người phụ nữ của Lương Úy Lâm, thật là không thể tha thứ.

"Anh. . . . . Làm cho người ta ghê tởm." Nhược Tuyết chưa bao giờ biết ghét hành động của một người như vậy. Dù là trò chơi biến thái Lương Úy Lâm là một người tài giỏi nhưng anh ít nhất chưa bao giờ che giấu mục đích của mình, sẽ không hèn hạ như hắn

"Ghê tởm? Tôi có chạm qua em sao? Y phục của em còn mặc trên người, thiết bị truy tìm trên người tôi còn chưa lấy ra." Hắn chỉ cũng chỉ là dẫn cô đến nơi mà vệ tinh không tìm ra mà thôi. "Chờ tôi giải quyết xong Lương Úy Lâm chúng ta có thể ở cùng một chỗ, tôi có thể dẫn em đến một nơi không ai biết chúng ta, vĩnh viễn ở chung một chỗ, không có ai tách chúng ta ra."

Kẻ điên, Đoàn Dạ nhất định là người điên. Một người bị thù hận che mất tâm trí. Cô làm sao ngu như thế, trước kia còn nghĩ hắn là người ôn hòa chứ? Hắn căn bản là điên rồi.

Lương Úy Lâm, anh sẽ đến không? Anh sẽ đến cứu em sao? Thật ra thì, em tình nguyện anh không tới, vì vậy người đã điên rồi, anh nếu quả như thật một thân một mình đến, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng ở tại thời khắc như vậy, ở sâu trong đáy lòng cô có một thanh âm rõ ràng cho cô biết, anh nhất định sẽ tới.

Dù anh đã từng hành hạ cô khổ sở nhưng hôn lễ cô lại cứ thế mà bỏ anh đi.

Đây là một ngôi biệt thự ở Zurich nằm ở gần đông nam của Pháp, trong một cái trấn nhỏ, nằm trong rừng sâu, khó trách thù hạ của anh mất một phen mới tra ra được.

Khi Lương Úy Lâm đứng ở trong sảnh rộng, khuôn mặt trầm tĩnh, so với ánh trăng trong mùa đông này còn lạnh hơn, một thân quần áo màu đen, thân thể cao lớn rắn rỏi giống như một quốc vương cao ngạo đang dò xét lãnh địa của mình, hoàn toàn không có khẩn trương và lo lắng.

"Lương Úy Lâm, anh quả nhiên thật can đảm. Không hổ là ám dạ chi thần làm cho người ta hồn bay phách lạc." Đoàn Dạ ngồi ở lầu hai thấy Lương Úy Lâm một mình đến hơn nữa không sợ hãi thù hạ của hắn đang soát người anh ta, thật can đảm, dám một mình tới địa bàn của hắn. Hắn thoải mái vỗ tay

một cái, trên mặt cười hả hê.

Cả tòa biệt thự, bao gồm đại sảnh, lầu trên lầu dưới, trong ngoài, khắp nơi đều là thù hạ của hắn, tất cả đều nắm vũ khí tân tiến nhất, lợi thế của hắn đang ở trước mắt, điều này làm cho tâm tình của hắn vô cùng tốt.

Lần này, hắn hạ quyết tâm đánh cuộc, hôm nay nhất định phải Lương Úy Lâm chết không có chỗ chôn.

"Lời nói gì cũng đã nói hết rồi." Khi Lương Úy Lâm nhàn nhạt mở miệng, "Tao đã làm theo yêu cầu của mày, tao muốn thấy cô ấy trước."

"Anh sáng khoái, tôi dĩ nhiên cũng không thành vấn đề." Hắn vỗ tay phát ra tiếng, lập tức có người đi dẫn người.

Nhược Tuyết bị mang đi ra thì trên người lại vẫn mặc lễ phục hôn lễ ngày đó, bởi vì cô cự tuyệt Đoàn Dạ trừ ăn uống để giữ mạng nhỏ của mình về gặp con gái cái gì cô cũng từ chối. Sắc mặt tái nhợt có chút tiêu tụy, tinh thần quá tệ.

Khi cô đứng ở cầu thang nhìn thấy có một mình Lương Úy Lâm đứng ở vòng vây của cường địch mà hốc mắt đau xót, nước mắt cứ như vậy chảy xuống... Anh đã đến rồi! Trong lòng rõ ràng biết anh sẽ đến nhưng khi thấy anh lúc này lòng của cô trở nên chua chát, vừa đau khổ vừa ngọt ngào.

Còn hận cái gì? Còn do dự điều gì nữa?

Người đàn ông kia vì cô một thân một mình đi vào hang cọp, nơi này khắp nơi đều là mãnh thú ăn thịt người, anh rõ ràng biết lại chỉ đi một mình, anh không đánh lại nhiều người như vậy nhưng anh lại đến.

Chỉ vì, cô ở chỗ này. . . . .

Người đàn ông như Lương Úy Lâm có lẽ cả đời này, anh vĩnh viễn sẽ không vì tổn thương ban đầu mà nói xin lỗi với cô nhưng cô không còn hận nữa, vào lúc này cô không hề hận anh nữa...

Cô không có ích lợi gì, không có cốt khí không có kiên trì nhưng cô không hận anh nữa.

Ba năm quá rất dài, cô tự gạt mình thật ra cô không quên được anh, không có cách nào, người đàn ông này cô biết là đang tồn tại như thế nào.

Cô còn yêu anh, không cách nào khống chế yêu anh, coi như tình yêu này cô dùng hận để che nhưng không che giấu được! Cho tới hôm nay nhìn anh đứng đó lòng cô không còn nghi ngờ gì, dù do dự trong hôn lễ nhưng giờ phút này đã tan biến.

Tầm mắt của bọn họ, quán quít ở chung một chỗ thật chặt, thiên ngôn vạn ngữ, cũng ở trong ánh mắt đó.

"Lương Úy Lâm, người anh đã gặp được, hoàn hảo không thương tổn gì, bây giờ không phải đến phiên anh sao?" Đoàn Dạ cười, giọng nói hưng phấn, hắn nghĩ mơ ước gần mười năm hôm nay rốt cuộc sắp thực hiện, vào giờ phút này, nhiệt huyết sôi trào.

"Mày đã cho tao phần đại lễ này, như vậy tao cũng nên trả lại mày đúng không?" Lương Úy Lâm chợt bình tĩnh mở miệng.

"Cái gì?"

Lương Úy Lâm xuống tay, đè đồng hồ đeo tay của anh xuống một giây kế tiếp, cửa đại sảnh liền bị đá ra. Các huynh đệ của anh đi vào, từng người trên mặt đều mang theo hơi thở lạnh lùng tàn nhẫn, trên tay đều là vũ khí mà phía trước là...

"Anh Từ Mặc?" Nhược Tuyết kinh ngạc nhỏ giọng hô ra ngoài, cô không nghĩ tới lại có thể biết ở chỗ này nhìn thấy anh. Giật mình giống cô còn có Đoàn Dạ, sắc mặt của hắn trở nên xanh mét khó thể mà cười được.

"Đoàn Dạ, làm sao con lại ở chỗ này?" Mẹ Chung nhìn cháu bên ngoài thì cũng cả kinh, bà vốn cho rằng người cháu này từ 9 năm trước đã không có, hôm nay lại nhìn thấy ở đây.

Nhưng là, chứng kiến tới Nhược Tuyết bà đồng thời cũng tức giận: "Lăng Nhược Tuyết, cái người sao chổi này tại sao Chung gia xui xẻo lại đụng phải cô? Còn không bảo người đàn ông của cô thả chúng tôi?"

"Mẹ, đừng nói nữa có được hay không?" Chung Từ Mặc không biết nên vui hay nên mừng, anh chưa bao giờ nghĩ họ lại đối mặt dưới tình huống này.

Những người khác cũng sợ không dám ra tiếng, chị của Chung Từ Mặc một nhà ba người ôm chặt nhau. Bọn họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mà tiểu cô nương kia thấy Nhược Tuyết cũng tròn tròn đôi mắt.

Mẹ Chung nói lời này làm cho cả người Lương Úy Lâm càng thêm băng lạnh, mà Nhược Tuyết không phản bác lời của mẹ Chung, cũng không cần thiết nhưng mẹ con nhà chị Tuyền, ba người...

"Lương Úy Lâm, mày là có ý gì?" Rất khó an ổn nữa Đoàn Dạ đứng lên đi xuống cầu thang hung hăng chất vấn, thù hạ của hắn áp giải Nhược Tuyết đi theo cùng.

"Cái người này, thông minh sao lại không biết chứ?" Lương Úy Lâm thu hồi ánh mắt lạnh lẽo của mình sau đó nói: "Sáu đời một, mày được lợi rồi."

"Mày quả nhiên, ngoan độc!" Hắn thế nào cũng không nghĩ tới, Lương Úy Lâm lại điều tra hắn, đem người thân của hắn đến trao đổi. Chỉ là...

"Mày cũng đừng nghĩ! Bọn tao đã đợi chín năm, thù diệt bang hội tao không thể không báo, hôm nay cơ hội đến tao làm sao có thể buông tay!" Năm đó vì giao dịch mà tủy sự tham gia của Lương Úy Lâm làm bọn họ không đề phòng, bị một người khác bang phái giết chết rồi.

Nếu như không phải hắn trốn được ở biên giới không thì đã thành quý ở diêm vương điện rồi.

"Mày cảm thấy mày có bao nhiêu hi vọng?" Lương Úy Lâm lắc đầu một cái, vì cái người không nhìn rõ tình thế của mình. Trên đời này có thể đấu cùng Lương Úy Lâm anh còn chưa có ra đời.

"Mặc dù người bên ngoài bị mày giết chết, chỉ là mày nhìn kỹ một chút, tao chỗ này còn có bao nhiêu người." Nơi này, hai trăm người, coi như Lương Úy Lâm lợi hại hơn nữa, không tới một giây, cũng bảo đảm hắn biến thành tổ ong vô vẽ.

"Mày xác định mày không làm giao dịch này?" Lương Úy Lâm nhàn nhạt mở miệng. Anh biết, Đoàn Dạ đối với người thân của mình có chút tình cảm, dù sao năm đó hắn cùng đường không có liên lụy người thân của mình cho nên anh mới đem hết bọn họ đến đây làm lợi thế cho mình.

Có lẽ bọn họ vô tội nhưng anh mặc kệ chỉ cần bảo đảm Nhược Tuyết an toàn, chuyện gì anh cũng sẽ làm. Bắt mấy người bọn họ thôi mà coi là gì?

Anh không nghĩ là người thân của Đoàn Dạ lại là nhà Chung Tử Mặc. Chung Tử Mặc, lại dám dòm ngó người phụ nữ của anh, món nợ này anh hôm nay sẽ đòi lại một lần!

"Tuyệt không!" Thành công rõ ràng đang ở trước mắt, hắn làm sao có thể buông tha? Hắn chết cũng sẽ không buông tha.

"Đáng tiếc." Lương Úy Lâm nhanh chóng từ bên mình, Hàn Diệc Phi móc ra cây súng lúc chống đỡ trên cái ốt của Chung Tử Mặc "Nếu không đạt được thỏa thuận chung vậy thì không bằng tap giúp mày chọn lựa. "Cạch" một tiếng, chốt an toàn đã mở ra.

"Không thể!" Âm thanh bén nhọn ngăn cản từ Nhược Tuyết, trông sắc bén của Lương Úy Lâm hip lại hung hăng trừng cô.

"Lương Úy Lâm, anh không nên như vậy!" Cô không ngừng lắc đầu, mang theo vài phần cầu khẩn, "Anh Tử Mặc cũng không có làm gì sai, anh bỏ qua cho cả nhà bọn họ."

"Em vì bọn họ mà cầu cạnh?" Lời nói như từ trong kẽ răng của Lương Úy Lâm rít ra.

"Đúng vậy, xin anh đừng giết anh ấy." Cô thiếu Chung Tử Mặc quá nhiều không thể đền đáp tình nghĩa này, càng không thể để cả nhà họ vì cô mà mất mạng, cái giá quá lớn.

Anh nhìn cô, trông mắt thâm trầm.

"Ha ha, Lương Úy Lâm, người phụ nữ của mày lại vì người đàn ông khác." Đoàn Dạ thấy như thế điên cuồng cười to.

Lương Úy Lâm súng trong tay, càng nắm càng chặt.

"Đoàn Dạ, mày xác định sáu mạng người nhà họ Chung, mày có thể hoàn toàn không quan tâm?" Thủ hạ của anh, đem sáu người nhà họ Chung tới trước mặt, súng đồng thời chống đỡ lên cái ốt bọn họ.

Bởi vì sợ, cô gái nhỏ khóc không ra tiếng, mà mẹ Chung dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Nhược Tuyết.

Tiếng cười cuồng vọng rốt cuộc dừng lại, Đoàn Dạ cứng ngắc, chần chừ.

Hắn làm sao có thể không quan tâm? Khi còn bé, trong nhà quả thật rất không tốt, di thường giúp đỡ bọn họ, sau khi bọn họ đi Thái Lan, cha mẹ nhiều năm sau qua đời, di là người thân duy nhất của hắn cho nên năm đó nếu không còn đường lui hắn cũng không muốn liên lụy bọn họ! Thù hận của hắn không bỏ được, nhưng nếu muốn hi sinh cả nhà di hắn thật...không xuống tay được.

Lương Úy Lâm người này, thâm sâu không lường được, sẽ không ai biết bước kế tiếp anh ta muốn làm cái gì, hắn không dám cầm sáu mạng người để đánh cược.

"Đã suy xét kỹ sao?" Khẩu súng mở ra thanh âm, kích thích màng nhĩ của hắn, hắn một thanh kéo Nhược Tuyết qua, dùng súng chống đỡ huyết Thái Dương của cô "Người phụ nữ của mày, mày không phải đã mặc kệ mạng nhỏ của cô ấy chứ?"

"Cho nên, tao với mày trao đổi, sáu đổi một."

Tình thế, tựa như có lẽ đã rất rõ ràng rồi. Bọn họ cũng bắt được đối phương muốn hại, không được phép suy tính lâu, hắn cắn răng một cái, "Được." Quá trình trao đổi, đều là trầm mặc.

Sau khi trao đổi con tin, Đoàn Dạ cười to ra ngoài "Lương Úy Lâm dù mày có thông minh cũng không ngờ xung quanh biệt thự này được chôn bom chứ?"

Hắn lấy hộp điều khiển ti vi ra, đồng thời phân phó thủ hạ đem người nhà của di hắn lên lầu cuối đi máy bay trực thăng, chỉ có Chung Tử Mặc sống chết

không chịu đi, cậu ta bị thủ hạ của hắn kéo phía sau.

"Tao hôm nay gọi mày tới, chính là muốn cùng mày chết." Hắn tự tay chỉ bên trong phòng hơn hai trăm người, "Những thứ này đều là thủ hạ trung thành nhất của tao, chính là chết, cũng nguyện ý theo tao! Hôm nay, xem ra cuối cùng người thắng là tao, ha ha. . . . ."

Không có ai thấy Hàn Diệc Phi hành động, kéo Chung Tử Mặc trở lại, chống súng vào đầu cậu ta đứng ở bên cạnh Lương Úy Lâm.

"Lương Úy Lâm, mày không coi trọng chữ tín." Đoàn Dạ giận đến hai mắt đỏ lên, cầm hộp điều khiển ti vi trong tay, tay cũng phát run.

"Đối với người như mày, không có cần thiết coi trọng chữ tín."

"Tử Mặc tại sao không nghe lời anh, nhất định phá hư chuyện của anh?" Chỉ cần tay hắn nhấn nút một cái tất cả mọi người đều chết gồm cả Lương Úy Lâm.

"Anh họ, xin lỗi em không thể để Nhược Tuyết một mình ở chỗ này." Chung Tử Mặc thờ ơ lắc đầu quay đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Nhược Tuyết: "Nhược Tuyết em không sao chứ?"

"Anh Tử Mặc, anh không nên. . ."

Nhược Tuyết rất muốn nhắm mắt lại, nhưng cô sợ, sợ Lương Úy Lâm thật sẽ giết anh ấy, cô không thể nghĩ ra anh Tử Mặc và Đoàn Dạ có quan hệ như vậy, không trách được lần đầu tiên thấy hắn cô cảm giác quen thuộc thì ra máu mù không xóa được!

Tại sao để bọn họ gặp nhau trong tình cảnh này? "Như vậy cùng đi gặp Diêm vương thôi. Loại bom này có thể phá hủy cả ngọn núi, tất cả đều phải chết!

"Không bằng mày ấn thử đi?" Lương Úy Lâm hung ác nhìn chằm chằm Chung Tử Mặc, sau đó quay người lại nhìn người đàn ông đã điên cuồng nhẹ giọng đề nghị.

"Mày có ý gì?"

"Đúng là có ý, bom của mày đã bị chúng tao hủy rồi." Một nhóm người đi vào trang phục màu đen "Chủ nhân đã xử lý sạch sẽ rồi." Cầm đầu là một người đàn ông tóc vàng cung kính báo cáo với Lương Úy Lâm.

"Không thể nào! Không thể nào!" Đoàn Dạ điên cuồng theo nhấn hộp điều khiển ti vi trong tay, nhưng không có phản ứng, một chút phản ứng cũng không có.

Hắn một thanh ném xuống giờ súng hướng bọn họ bắn tới, thủ hạ của hắn cũng đi theo nổ súng. Lương Úy Lâm một tay che chở Nhược Tuyết, lui ra ngoài.

Nhất thời, bên trong biệt thự là một mảnh hỗn chiến.

Nhược Tuyết không nghĩ tới, Lương Úy Lâm sau khi cứu cô trở lại, cũng không có đưa cô về Zurich mà dẫn cô về nước.

Ngày đó anh Tử Mặc bị bọn họ đưa về, nhưng cô không gặp lại anh nữa. Cô rất lo lắng. Nhưng Lương Úy Lâm không để cho cô gặp anh, đối với cô cũng lạnh nhạt, không thèm nói chuyện với cô.

Cô cảm thấy anh đang giận cô, tức đến không muốn nói chuyện! Có không? Giận cái gì đây? Nếu anh nguyện ý mạo hiểm tính mạng cứu cô vậy hắn không giận chuyện cô chạy khỏi hôn lễ chứ?

Nhưng anh không muốn gặp cô, cô không có cách nào. Nhưng cô lo lắng cho Đồng Đồng không biết làm sao.

Sau giờ ngó ánh mặt trời rực rỡ nhưng cô không ngủ được, cho nên đi xuống lầu muốn ra vườn hoa. Ngón tay mon trón cầu thang, đi xuống, lòng cô cảm khái, căn nhà này là nơi nhiều nước mắt và khổ sở nhưng nhiều năm qua cô vẫn ở đây.

Nhưng khi cô vừa đi đến cửa, A Cánh đã đi ra ngăn cô: "Tiểu thư, hiện tại không thể ra bên ngoài, xin về lầu nghỉ ngơi đi."

"A Cánh tại sao không thể ra ngoài?" Nhược Tuyết nhìn người đàn ông thái độ qua bao nhiêu năm cũng không thay đổi. Cô không muốn đi đâu chỉ ra vườn hoa không được sao?

"Tiểu thư, tôi nay đi! Chủ nhân ở bên ngoài không có tiện." Anh chỉ có thể nói như vậy.

Làm cái gì? Lương Úy Lâm tên khốn kiếp này, thấy cô không nói còn chưa tính hiện tại anh ở bên ngoài cô cũng không thể đi ra quấy rầy, được rồi không đi thì không, có gì to tát chứ!

Xoay người đi lên lầu nhưng một chân vừa đặt lên thấy bóng dáng quen thuộc từ máy theo dõi thoáng qua, cô thấy Chung Tử Mặc và Lương Úy Lâm!

"Tôi không đi, các người buông tôi ra. Tôi muốn tìm người!" Ngày đó trong mưa bom lửa đạn, anh bị cái người có thể so sánh như một người bộ đội đánh anh ngã xỉu, sau đó tỉnh lại biết mình về nước, hơn nữa bị giam cầm ở một nơi xa lạ.

Mỗi ngày đều có người đưa thức ăn cho anh nhưng anh không thể rời khỏi phòng nửa bước, nhưng hôm nay người đàn ông lạnh lẽo đó nói với anh anh có thể đi. Sau đó mạnh mẽ kéo anh ra ngoài.

Sau khi ra khỏi đó, một đường nhìn thấy biệt thự, có phải Nhượng Tuyết và người đàn ông đó ở đây không? Nghĩ đến khả năng này anh nguyện không đi.

Tình cảnh ngày đó anh thật lo lắng cho Nhượng Tuyết có bị sao không? Không có tận mắt thấy cô, anh không yên lòng.

Nhưng cái người đàn ông cao lớn không để ý đến anh vẫn áp giải anh ra cửa.

Sau đó anh nhìn thấy một chiếc xe đi thẳng vào, anh dùng hết hơi sức chạy vọt tới, hộ vệ áo đen không nghĩ tới Chung Tử Mặc có sức lực lớn vậy, xe ngừng lại, Lương Úy Lâm chậm rãi hạ cửa xe xuống, tỉnh táo nhìn người hộ vệ kia lập tức lui xuống.

"Lương Tiên Sinh." Chung Tử Mặc không gọi tên của anh, cũng không có xưng tổng giám đốc như ở công ty.

"Tôi hi vọng anh có thể để tôi gặp Nhượng Tuyết." Trước mặt Lương Úy Lâm không có ai có thể phách lối được. Huống chi Chung Tử Mặc luôn tao nhã lịch sự như thế.

Trông mắt Lương Úy Lâm đen nhánh thoáng qua chút phức tạp, ngón tay của anh đang lật tài liệu nhẹ nhàng lướt qua, nhàn nhạt mở miệng "Cô ấy không muốn gặp anh, anh đi đi!" Không đi anh xác định không bỏ qua cho cậu ta nữa.

Nếu anh đã nguyện ý thả đi cậu ta không nên trở lại khiêu khích anh.

"Anh không phải là cô ấy, không có quyền thay cô ấy trả lời." Chung Tử Mặc thái độ kiên trì.

Anh đưa tay mở cửa xe đi ra đứng trước mặt Chung Tử Mặc, suy nghĩ sâu xa nói: "Tôi đề nghị anh nói rõ ràng lại, rất nhiều chuyện không phải có tiền có thể giải quyết được"

"Tôi chỉ muốn xác nhận thấy cô ấy không sao là được rồi." Chung Tử Mặc vẫn không muốn buông tay.

"Cô ấy là người của tôi, tốt nhất không liên quan đến anh."

"Cô ấy đối với tôi mà nói rất quan trọng, chúng tôi cùng nhau lớn lên, Nhượng Tuyết đơn thuần là một cô gái vui vẻ. Ăn oán giữa các người, tôi không có tư cách nói, nhưng nếu như cô ấy ở cùng một chỗ với anh không vui, tại sao không buông tay để cô ấy đi?"

Một khẩu súng đen nhánh chống nơi mi tâm của cậu ta, dịu dàng nói nhỏ: "Nói tiếp đi tôi còn muốn nghe."

"Bởi vì tôi thích cô ấy, nếu như cô thứ cô ấy cần, anh không thể cho cô ấy thì tôi có thể. Tôi sẽ quý trọng cô ấy, hi vọng cô ấy có thể sống hạnh phúc." Không sợ họng súng lạnh lẽo, Chung Tử Mặc nói.

"Cạch" một tiếng mở chốt an toàn ra, Lương Úy Lâm híп mắt lại, ngón trỏ sảo động, chỉ cần một cái, Chung Tử Mặc ngày mai không thấy mặt trời.

"Còn có lời gì phải nói sao?" Lương Úy Lâm bên môi nâng lên nụ cười lạnh, anh vốn nghĩ bỏ qua cho cậu ta. Kết quả cậu ta dám trước mặt anh mà tỏ lộ tình cảm.

"Không có." Chung Tử Mặc nhắm mắt lại, một người đàn ông như vậy, nếu quả như thật muốn giết anh, anh căn bản tìm không thấy lối ra nửa bước. Chỉ là, anh hy vọng Nhượng Tuyết có thể sống khá hơn một chút mà thôi. Dù cô chưa từng cho anh cơ hội làm chăm sóc cô.

"Rất tốt." Anh từ từ giơ ngón tay, động tác có ý chậm chạp, anh ngược lại muốn nhìn một chút, một người đàn ông có thể hi sinh vì tình yêu, đang đối mặt với cái chết sẽ có nét mặt ra sao.

"Lương Úy Lâm, không thể." Giọng nữ mềm mại mang theo khản trương, ở chỗ không xa vang lên. Thấy một màn như vậy, Nhượng Tuyết mới hiểu được, A Cánh không để cho cô ra ngoài là vì nguyên nhân này.

Anh Tử Mặc, sao lại chỗ này, mà Lương Úy Lâm...

Cặp mắt mang theo kiên định, từng bước đi đến gần anh.

"Nhượng Tuyết, em không sao chứ!" Thấy người phụ nữ làm cho anh lo lắng vô cùng, Chung Tử Mặc cũng yên tâm. Nhượng Tuyết vẫn tốt.

"Anh Tử Mặc. ...." Nhượng Tuyết đáp lại anh ta một nụ cười, đi thẳng tới trước mặt Lương Úy Lâm: "Lương Úy Lâm, anh không giết anh ấy."

"Em lại dám vì người đàn ông khác? Thế nào? Không nỡ để cậu ta chết sao?" Con người màu đen của Lương Úy Lâm trở nên hơi hốt, thái độ ngày càng bình tĩnh.

"Đúng, anh ấy không thể chết được."

"Em chạy khỏi hôn lễ là vì cậu ta sao?"

"Nhược Tuyết, em . . . ." Chung Tử Mặc hiểu rõ ngày đó sao lại thấy cô mặc áo cưới trắng, thì ra bọn họ đã kết hôn. Nhưng Nhược Tuyết tại sao. . .

Không phải! Nhưng Nhược Tuyết vào thời khắc này không thốt nên lời. Ánh mắt của anh thật đáng sợ, như là muốn đem người ta cắn nuốt đáng sợ.

"Trả lời không được? Vậy là em thích cậu ta?" Cho nên lúc cuối cùng ở buổi lễ cô không muốn ở bên cạnh anh. Vì người đàn ông khác mà lén trốn anh?

Không phải vậy, không phải vậy. Người trong lòng cô rõ ràng là anh, anh sao lại nghĩ cô thích anh Tử Mặc đây? Anh thông minh như vậy sao không nhìn ra, cô vẫn thích anh?

"Lương Úy Lâm, để cho anh Tử Mặc đi. Em sẽ ở bên cạnh không rời khỏi anh."

"Nhược Tuyết, em không cần như vậy, nếu như ở bên anh ta không vui, hãy đi cùng anh được không?" Nếu quả thật thích một người, làm sao có thể không muốn cùng anh nắm tay đi? Nhược Tuyết có phải đã quá rõ ràng rồi không?

"Vĩ đại như vậy? Vì cậu ta em không cần sự tự do của mình?" Giờ tay đẩy cô ra, súng lục khế nâng, cô lại dám trước mắt anh vì một người đàn ông khác, coi anh là gì chứ?

Chung Tử Mặc đáng chết! Đã sớm đáng chết rồi, anh không cần mềm lòng nữa!

"Lương Úy Lâm, nếu như, anh thật muốn giết anh Tử Mặc thì giết em trước đi." Cô cầm súng lục từ tay anh hướng về phía giữa trán của mình, Nhược Tuyết nhẹ nhàng mở miệng.

Anh chưa bao giờ thấy Lăng Nhược Tuyết kiên định mà mãnh liệt như thế nhưng lại vì người khác!

Tất cả chung quanh đều an tĩnh lại rồi, mọi người đều bị khẩn trương kích thích mồ hôi lạnh toàn thân, bọn họ không cách nào tưởng tượng, chuyện kể tiếp sẽ ra sao.

"Nhược Tuyết, em không nên như vậy." Chung Tử Mặc muốn đi tới lại bị người ta kéo lại không nhúc nhích. Anh sao có thể để Nhược Tuyết vì anh mất mạng? Người đàn ông này có phải là thích cô ấy không, nếu không sẽ không đem người nhà của bọn họ ra đi cứu Nhược Tuyết.

Nhưng Nhược Tuyết? Có phải không cam tâm tình nguyện sống ở bên cạnh anh ta? Đây là loại nghiệt tình gì đây? Tại sao anh cứ lún vào?

Nhưng không có người trả lời vấn đề của anh, bọn họ ở gần co. Giữa bọn họ không có ai có thể tan ra để đi vào.

"Em dùng mạng của mình để đổi mạng người đàn ông khác?"

"Vâng" Mười ngón tay nắm thật chặt súng lục, cô biết, trước mắt người đàn ông này thật muốn giết anh Tử Mặc, cô chỉ có thể dùng mình để đánh cược.

Không sai, cô đang đánh cược tình cảm của Lương Úy Lâm dành cho cô! Cô biết anh thương cô! Nhưng cô không muốn người khác vì mình mất mạng.

Lương Úy Lâm nhìn cô, vẻ mặt của anh rất an tĩnh. Lại đem đến cho mọi người áp lực cường đại chưa bao giờ có. Ai cũng không nói lời nào, ai cũng không dám có động tác, ngay cả tiếng hít thở, giống như cũng trở nên dư thừa. Cực lâu về sau, Lương Úy Lâm lại cười. "Nếu như anh muốn có một người nhất định phải chết, giữa anh và cậu ta, em chọn người nào?"

Tròng mắt Nhược Tuyết mở thật to, lúc này, trong đầu cô trống rỗng, toàn thân cũng mềm nhũn, cô ngốc giống như bị rơi vào một ác mộng đáng sợ, cô không nói được gì. Ác mộng này quá sâu, cô không tỉnh táo lại!

Lương Úy Lâm, tại sao anh còn phải ép em như vậy? Anh biết rõ ràng . . . . . Tại sao còn phải ép em?

Từng giọt lệ rơi xuống, im lặng. . .

"Lăng Nhược Tuyết, em không có cách nào lựa chọn vậy sao? Em chính là hận anh như vậy sao?" Anh cúi đầu xuống ở bên tai của cô thì thầm nói: "Rốt cuộc làm sao để em có thể cam tâm tình nguyện sống cùng anh?"

Rốt cuộc làm sao, em mới yêu anh?

Lương Úy Lâm tới hôm nay mới biết, đối với cô mà nói, mình căn bản cũng không có giới hạn thấp nhất, anh đối với cô không nắm chắc cô đã sớm không thương anh.

Hàn Diệc Phi hiểu lúc này Lương Úy Lâm muốn làm gì nhưng đã chậm. . . hấn dùng sức lực cả đời để nhào tới nhưng tiếng súng vẫn vang lên. . .

Ngực của anh chảy máu, Hàn Diệc Phi liếc mắt nhìn súng huyết đỏ búng muốn giành lấy súng trong tay Lương Úy Lâm nhưng không tới, phát súng kia vẫn bị anh nắm chặt không buông ra.

Tất cả mọi người đều bị dọa sợ, hô hấp muốn ngừng, ngay cả Chung Tử Mặc sắc mặt cũng trắng bệch.

Nhược Tuyết môi đã trắng bệch như tờ giấy, anh tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể? Cô nghĩ đưa tay phủ vết thương của anh, nhưng cô không nhúc nhích được, một chút cũng không nhúc nhích được.

Tại sao cảnh tượng giống nhau lại xảy ra lần nữa? Cô không phải muốn anh chết!

Hàn Diệc Phi đỡ Lương Úy Lâm hướng về biệt thự, lại bị anh giữ tay ngăn cản, anh quay đầu nhìn cô dứt khoát nói: “Lăng Nhựt Tuyệt em đi đi! Nếu như ở bên cạnh anh làm em khổ sở, làm em khó chịu, vậy thì em đi đi. Anh sẽ không cản em nữa.”

Cô giống như mất đi ý thức nghe âm thanh của anh ngược mắt nhìn anh nhưng không nghe anh nói gì.

“Nếu em còn muốn thấy Đồng Đồng thì liên lạc với A Cánh là được. Anh không muốn gặp em nữa. Từ giờ phút này, em đã thật sự tự do.”

Tại sao anh luôn chậm một bước? Chậm một bước đã là chân trời, mạnh mẽ bắt được nhưng vĩnh viễn không thuộc về mình.

Nếu quả thật không thể yêu nữa, thì không cần! Bởi vì anh không thể làm cho cô hết khổ sở! Vậy thì để đau khổ lại cho anh gánh đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Đại kết cục - làm thế nào để tiếp tục yêu?

Ác mộng. Đó chính là ác mộng, Nhựt Tuyệt giống như là ở trong mộng tìm không thấy lối ra vừa nhắm mắt đều là máu tươi. . . . .

"Không phải như vậy, không phải vậy. . . . ." Quơ múa đôi tay, trong hôn mê Nhựt Tuyệt còn chưa phải an ổn.

"Tiểu Tuyệt, không sao, không sao, nó không sao." Nhan Thanh Uyển đau lòng ôm lấy cô. Thật sự là nghiệt duyên! Thật may đứa con nhà mình phúc lớn mạng lớn, Hàn Diệc Phi liều mạng xông tới nên đạn đã trật qua tim chỉ kém 0.5 cm sẽ đi vào tim, cho dù là hoa đà tái thế cũng không thể cứu.

“Di Nhan, thật xin lỗi. . . con chỉ muốn anh ấy sống thật tốt. . . con không cố ý. . .” Mờ mắt ra, lệ lại chảy xuống.

Phương thức tự vẫn kia làm cho người ta khiếp sợ, cũng làm cho cô đau lòng. Cũng may anh không sao! Hiện tại cô mới hiểu được, anh trong cảm nhận của cô lại quan trọng như vậy, vừa nghĩ đến ngộ nhớ anh xảy ra chuyện cô cũng không muốn sống.

Nhưng cô hiểu đã muộn rồi sao? Anh không để ý đến cô, không để cho cô thấy anh?

"Nhựt Tuyệt, không sao. Úy Lâm hôm nay đã từ phòng chăm sóc đặc biệt chuyển ra. Có muốn gặp nó không?" Nhan Thanh Uyển nhàn nhạt mà cười.

Hai cha con bọn họ đều yêu cô chấp vì yêu mà hủy diệt tất cả, Nhựt Tuyệt đối với Úy Lâm là yêu cũng là may mắn của nó, nếu không yêu cả đời sẽ là đau khổ.

“Anh ấy không muốn gặp con.” Nhựt Tuyệt cúi đầu, tâm tình càng thêm xuống thấp cùng khổ sở. Ngày đó, anh ở phòng chăm sóc đặc biệt sau khi tỉnh lại, lần đầu tiên nhìn thấy cô ở bên ngoài thế nhưng đưa ngón tay kêu để cho cô đi. Người đàn ông này thật quá đáng.

“Có đi ở đây, ai dám cản con.”

"Thật xin lỗi, di Nhan." Cô chạy trốn hôn lễ, cô khiến Lương Úy Lâm lần nữa bởi vì cô mà tính mạng bị đe dọa, thân là mẹ anh nhưng bà chưa từng trách cô một câu, Nhan Thanh Uyển như thế làm Nhựt Tuyệt cảm giác lòng mình rất đau.

"Nhựt Tuyệt, nói cho di biết. Con thương nó sao?" Hai cặp tròng mắt đồng thời nâng lên vào giờ khắc này đối mặt, một là sáng tỏ, một là trước nay chưa từng có kiên định như thế.

“Di Nhan, đời này của con sẽ chỉ ở bên anh ấy.” Gương mặt tái nhợt rốt cuộc có chút ửng đỏ. Cô thương anh, nhưng trước mặt Nhan Thanh Uyển cô không nói ra.

"Vậy không sao rồi hả ?" Nếu yêu, vậy còn có vấn đề gì không giải quyết được sao?

"Yên tâm, nó đó cùng với cha của nó đều giống nhau, mặc dù hơn ba mươi tuổi rồi chính là thích ẩm ỉ một chút, không được tự nhiên mà thôi."

"Mẹ, chúng ta cùng đi thăm ba có được hay không?" Thân thể nhỏ nhỏ đã từ bên ngoài chạy vào, bò đến bên giường.

"Được chúng ta cùng đi." Nhựt Tuyệt kéo con vào trong ngực. Thật tốt, bảo bối của cô không có trách cô, sau khi về nước lần đầu tiên nhìn thấy con bé thì khóc chạy tới, ôm chặt cổ của cô không thả, một mực bên tai của cô lầm bầm nói qua: "Đồng Đồng không muốn mẹ đi. . . . ."

Bảo bối của cô, cô như thế nào cũng sẽ không buông tay nữa.

Phòng bệnh cao nhất ở bệnh viện Lương thị, trên giường bệnh anh lẳng lặng nằm ở đó, ánh mắt nhắm lại sắc mặt có chút tái nhợt, không có mặc quần áo bệnh nhân, bắp thịt mệt mỏi, trên người quần băng gạc thật dày.

Vết thương có thể đau không? Tại sao có người đàn ông kích động như vậy? Cái gì cũng không có hỏi rõ ràng liền bóp cò súng rồi, nếu như không phải là Hàn Diệc Phi lao ra, đoán chừng cả đời này cô hối hận rồi. Anh đối với cô như thế còn hoài nghi gì nữa sao?

Nhược Tuyết nhìn bóng dáng quen thuộc kia. Mạnh mẽ như cũ, cường tráng, có lực, đường cong không có kẻ hở của phái nam, cho dù bị thương vẫn vương giả cao cao tại thượng, không ai sánh kịp.

Một chút chua xót xông lên mũi, cô không nhìn được hốc mắt đỏ, người đàn ông hư đốn này lại bảo cô rời đi! Lần này cô không đi, xem anh thế nào?

"Tiểu thư, phu nhân." Ân ở trong bóng tối A Cánh nhìn đến Nhược Tuyết bọn họ đứng ở cửa, sau đó ra ngoài hỏi.

Chủ nhân vừa mới tỉnh lại, tinh thần không tệ lắm, nhưng anh sau khi tỉnh lại chuyện thứ nhất là không để cho tiểu thư gặp, nhưng hiện giờ có cô chủ nhỏ và phu nhân nữa, vậy anh làm sao đây...

"A Cánh, anh. . . . ."

"Chủ nhân không sao, tiểu thư cô. . . . ." A Cánh bị làm khó, mệnh lệnh chủ nhân anh không thể cãi, nhưng tiểu thư và phu nhân anh không thể cản, thù hata làm lúc này sao lại khó như vậy?

"A Cánh, cho con bé vào đi." Thanh âm uy nghiêm không giảm từ phía sau truyền đến, là Lương Ngao Vũ.

"Vâng" A cánh thấy Lương Ngao Vũ nên lui xuống. Hai bên cũng trung thành, chẳng khác gì là hai bên cũng phản bội. Không biết bộ dạng anh như thế này có tính là phản bội không?

"Nhược Tuyết, đi vào đi!" Nhan Thanh Uyển nhẹ nhàng đẩy vai Nhược Tuyết.

Nhược Tuyết trong mắt trừ người đàn ông kia, cái gì nhìn cũng không thấy được rồi, mà vẫn là người đàn ông tỉnh táo bây giờ mở mắt ra, thâm thúy tầm mắt thật chặt khóa ở bên cạnh cửa, một người phụ nữ mảnh khảnh lại xinh đẹp.

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh. Hai tầm mắt đan vào nhau thật lâu không rời, gương mặt luôn luôn nghiêm túc cương nghị bỗng thay đổi.

"Nương nương, tại sao chúng ta phải đi về?" Sau khi Nhược Tuyết đi vào, cửa nhẹ nhàng đóng lại, mơ hồ còn nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm không hiểu của cô gái nhỏ.

"Bởi vì ba mẹ có rất nhiều lời phải nói, chúng ta về nhà trước được không?" Thanh âm nhẹ nhàng dụ dỗ càng xa, cho đến bên trong phòng bệnh khôi phục an tĩnh.

Nhược Tuyết đi tới bên giường, ngây ngốc đứng ở nơi đó, tham lam nhìn dung nhan quen thuộc của anh, không dời đi tầm mắt.

Bọn họ hai mắt lần nữa tương giao, cô nhìn thấy trong mắt anh có một chút ánh sáng như ngọn lửa lóe lên một cái, ngay sau đó biến mất. Trầm mặc, anh mở miệng: "Không biết Lăng tiểu thư có chuyện gì muốn một mình cùng tôi nói sao?"

Cái gì? Anh, tên đàn ông khôn này gọi cô là cái gì? Lăng tiểu thư? Anh đi mà làm Lăng tiểu thư. Người đàn ông Lương Úy Lâm đáng chết nhất định phải dùng khẩu khí như vậy không?

Đầu tiên là đối với cô hồ hững, sau đó tỉnh táo gọi cô là Lăng tiểu thư? Cho là lần trước anh giơ tay để cho cô đi đã đủ đã thương rồi, không nghĩ tới lần này càng thêm!

Cô dễ khi dễ lắm phải không? Nhìn dáng vẻ của anh đoán chừng không chết được, vậy thì cho anh tức chết đi. Tránh cho anh đắc ý.

"Lương Tiên Sinh, tôi chỉ là tới nhìn một chút anh có phải hay không sắp chết, nếu như vậy thì lập di chúc nhớ để cho tôi một ít " Vốn là rất khó sở rất đau lòng , nhưng người đàn ông này ngay cả có bản lĩnh giấu đi khi bị cô kích thích cũng rất lớn, cô tròn to hai mắt nhìn anh, hoàn toàn khiêu khích, tức giận không dứt.

Nếu như không phải là nhìn anh là bệnh nhân , cô nhất định sẽ hung hăng đấm anh nấy quyền.

"Lăng tiểu thư, tôi lập di chúc mắc mớ gì tới cô, cô không phải là gì của tôi, cô không phải là không muốn cùng tôi thiếu nợ nhau sao?"

Ánh mắt lạnh nhạt mang chút sắc bén liếc cô một cái, Lương Úy Lâm nằm không nhúc nhích .

Lương Tiên Sinh? Sự xưng hô này thật là tốt. Thật là rất có tiến triển! Anh chết cô có thể vui vẻ như vậy sao?

Lời của anh đâm vào tim Nhược Tuyết, quần bách được một lúc cứng họng, máu cả người trong nháy mắt dâng trào, cô nghĩ, mặt của mình, lúc này nhất định hồng đến mặt trời ở hướng tây rồi . Tại sao có người đàn ông thù dai như vậy?

"Lương Tiên Sinh thế nào quên mất? Tôi theo anh đã nhiều năm, có thể lấy thù lao ầm giường chứ?" Tức chết cô! Nhưng tại sao lại nói như vậy nói ra lại đỏ mặt chứ! Hơn nữa chân lúc này đứng không vững rồi.

Trong phòng bệnh lần nữa tĩnh lặng không tiếng động, thật lâu, Nhược Tuyết mới lấy dũng khí ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn thẳng anh.

"Ầm giường?" Anh phá vỡ trầm mặc, bên môi nâng lên đường cong, hỏi cô: "Chẳng lẽ chỉ có nguyên nhân này sao?" Nhược Tuyết nhìn anh vẫn như cũ có vẻ mặt tái nhợt, trong lúc nhất thời có chút giật mình.

Người đàn ông này, tinh táo thâm trầm, dù là giờ phút này nằm ở trên giường bệnh, cũng sẽ làm cho người ta cảm giác bí ẩn, làm người ta suy nghĩ không ra.

Cô thật sự có nhiều lời muốn nói, muốn hỏi anh có phải cùng cô ở chung một chỗ, hỏi anh tại sao lại hành động ngu ngốc như vậy, tổn thương tới mình? Nhưng cô không cách nào mở miệng.

Thời gian bọn họ ở chung một chỗ lâu như vậy cơ hội để nói chuyện quá ít chắc cộng lại không được một ngày? Bình thường làm nhiều hơn nói. Có lẽ người đàn ông như Lương Úy Lâm vĩnh viễn không vì những chuyện mình đã làm mà xin lỗi chứ? Cũng không bao giờ nói ra 'xin lỗi' này sao?

Nhưng đã đủ rồi, cần gì suy tư cùng tự tìm phiền não?

Nếu như anh thật không quan tâm cô, thật không cần cô vậy sẽ không cứu cô, không ép cô chọn lựa đi theo anh hay đi theo anh Từ Mặc.

Có lẽ, anh thật như Nhan Thanh Uyển đã nói, đang giằng dỗi với cô sao?

"Mặc kệ như thế nào, em còn phải cảm ơn anh" Nhược Tuyết ngồi ở mép giường, cô không muốn bàn lại vấn đề kia. Nghĩ đưa tay sờ ngực của anh, nhưng cô không dám động. "Cảm ơn tôi?" Tròng mắt đen Lương Úy Lâm nheo lại nhìn chăm chú cô, ánh mắt thâm u, giống như báo trong rừng rậm nhìn vào con mồi.

"Ừ, anh muốn ngủ tiếp sao? Có muốn uống nước không? Nếu không. . . . ." Cô như đang lấy lòng chồng mình, thần sắc tự nhiên lại hơi ngượng ngùng nói làm nhảm: "Em gọt quả ướp lạnh cho anh ăn có được không?"

Cô nói xong vừa muốn đứng lên đi lấy trái cây, một giây kế tiếp, còn không kịp làm rõ xảy ra chuyện gì, cổ tay đột nhiên bị bàn tay bắt được, tiếp theo cả người bị anh kéo qua, thật chặt ở trước ngực.

"A!" Nhược Tuyết phát ra một tiếng kêu sợ hãi, ngược mắt, phát hiện sắc mặt anh cũng không quá tốt, liền không dám tránh anh, chỉ sợ đụng phải vết thương của anh.

"Nếu muốn cảm ơn tôi. . . ." Lương Úy Lâm trầm trầm mở miệng, ánh mắt phức tạp nhìn tới trước cô, "Thì nên biết như thế nào mới có thể làm cho tôi hài lòng."

Nhược Tuyết đỏ mặt, lo lắng nằm ở trên người anh, cắn cặp môi đỏ mọng. Người đàn ông này, 1 giây trước còn lạnh nhạt gọi cô là "Lăng tiểu thư", một giây sau có thể đùa giỡn cô sao?

Nhưng tia sáng ánh mắt kia lóe ra để cho cô dừng lại chừng một phút sau, nhẹ nhàng, chủ động đứng dậy in dấu trên môi của anh.

Cảm thấy cô thuận theo, đáy lòng Lương Úy Lâm ấm áp từng điểm từng điểm tăng lên, máu huyết trong thân thể lưu động như nhanh chóng lan tràn toàn thân anh.

Anh hiểu rõ người phụ nữ trong ngực mình, anh ôm cô đã nhiều năm, khắp nơi cô đều thuận theo anh, nhưng trong xương thủy chung có một ngày muốn rời khỏi anh.

Năm 18 tuổi đó cô chỉ là một đứa trẻ con, đối với hành động của mình vừa hận vừa sợ nhưng khổ nỗi lực quá yếu nên mới không phản kháng đành phụ thuộc vào anh.

Hiện tại thế nào, vì có con gái mà cô không muốn rời đi, nếu không có con, anh nghĩ, vĩnh viễn sẽ không ở cạnh anh nữa?

Anh rõ ràng đã nhượng bộ để cho cô đi tại sao còn trở lại, có phải đối với anh có một chút? Ngày đó thấy cô vì người đàn ông khác anh thật không muốn sống.

Tâm quá đau đớn! Nhưng sau khi anh mở mắt ra anh lại thấy cô. Anh cho là mình chỉ là đang nằm mơ! Đúng vậy, nằm mơ.

Nếu như không phải là nằm mơ, cô làm sao có thể có nét mặt lo lắng như vậy? Cho nên, anh để cho cô đi. Muốn, thì phải là tất cả! Nếu như không được, vậy thì một chút cũng không cần.

Nhưng cô lại lần nữa trở lại bên cạnh anh, mang theo tức giận, mang theo sự khó hiểu, hơn mang theo tình cảm trở lại.

Có phải sẽ có một ngày, cô lần nữa rời đi đây? Nghĩ đến khả năng này máu hình như trong nháy mắt liền tràn vào đầu, Lương Úy Lâm cảm giác mình huyết Thái Dương phanh phanh nhảy, một cỗ lo lắng đến từ trong linh hồn như đang xé rách người anh, làm anh khó chịu.

"Có phải em đề vết thương của anh không?" Nhược Tuyết nhận thấy được người đàn ông ôm mình đột nhiên toàn thân cứng ngắc, đầu đều là mồ hôi, trong lòng hoảng hốt, ở trước ngực anh.

"Đừng động." Anh ôm chặt cô, nhỏ giọng nói: "Cũng đừng đi."

Hơi sức toàn thân như bị rút đi, Nhược Tuyết chột giật mình, một cử động cũng không dám.

Anh ôm lấy cô, chột lạt người, thân hình cao lớn đem thân thể nhỏ nhắn đè ở phía dưới, cúi đầu vững vàng bắt được bởi vì kinh ngạc mà cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm khẽ nhếch.

Động tác làm động đến vết thương ở ngực, thế nhưng anh hình như không cảm thấy đau đớn, hung hăng hôn cánh môi mềm mại trong ngực, đầu lưỡi đẩy ra chinh tề hàm răng, tận tình mút ngọt ngào trong miệng.

Anh thật muốn cô, thật nhớ, thật là nhớ. Cứ như vậy ôm cô không bao giờ buông ra nữa. .

Anh muốn làm cho cô một chút âm thanh cũng không phát ra được, để cho cô cũng không thể nhúc nhích, để cho cô không thoát được nữa. . . . .

"Khụ. . . . . Hai người tiếp tục, tiếp tục, không cần để ý chúng tôi." Lúc Nhược Tuyết cho là cô sẽ bị anh hôn đến không thể hô hấp thì ở cửa truyền đến thanh âm trêu chọc quen thuộc.

"Ghét, anh buông em ra. . . . ." Nhược Tuyết nghĩ đẩy anh ra, nhưng anh lại ôm thật chặt không buông tay, còn tưởng rằng cô xấu hổ, đem chặn trên giường kéo tới đây, tốt lắm, lần này càng không nói rõ ràng nữa rồi.

Lương Úy Lâm mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm này hai tên đàn ông xấu bụng, con mẹ nó, bọn họ nhất định chọn lúc này mà đi vào sao? Dù cậu ta là bác sĩ thì sao? Nếu có lần sau anh sẽ bắn chết cậu ta.

Đi vào là gương mặt tràn đầy nụ cười Nghiêm Quân Hạo cùng Giang Hạo Nhiên.

"Mình xem không cần kiểm tra cũng biết cậu có thể trở về nhà nghỉ ngơi. Nơi này cũng không phải là nơi tốt để cố tình làm bậy nha!" Dĩ nhiên trừ anh là bác sĩ, cũng không có con ruồi dám bay vào.

"Hạo, cậu thấy Nhược Tuyết không dám ngẩng đầu sao? Còn nói?"

"Là chúng ta tới không phải lúc."

Hai người kia là có ý gì, còn không đi à? Nhược Tuyết đỏ bừng cả khuôn mặt chôn ở cái cổ của anh, sợ động đến vết thương của anh lại không dám ngẩng đầu lên, bọn họ ở quá gần, gần đến mức cô cảm thấy nhịp đập mạnh mẽ ở cổ của anh đang nhún nhảy, cộng thêm anh không có mặc quần áo, làm cho chớp mắt của cô đều là hơi thở mãnh liệt của anh còn có mùi thuốc sát trùng.

"Có đi hay không?" Nhìn cô gái nhỏ trong ngực vui mặt càng sâu, Lương Úy Lâm chỉ là một ánh mắt nhỏ nhẹ mà có thể dọa người đến toát mồ hôi lạnh nhưng lại lui dọa không được hai người bạn tốt giao tình nhiều năm như vậy.

"Thật là không có nhân tính có khác." Nghiêm Quân Hạo bấu môi, một cái tay khoác lên trên vai Giang Hạo Nhiên.

"Tốt lắm, cậu xác định một chút cậu ấy có thể xuất viện, mục đích của cậu tới đây đã công đức viên mãn rồi!" Giang Hạo Nhiên kéo tay của cậu ta xuống, đẩy bác sĩ Nghiêm đi qua, về phần người phụ nữ trong ngực của bệnh nhân xác định là bản lĩnh của cậu ta rồi.

"Thả em ra." Vừa nghe đến Nghiêm Quân Hạo là tới kiểm tra vết thương của anh, Nhược Tuyết dù ngượng ngùng thế nào cũng phải ra ngoài, nhưng chuyện gì đang xảy ra? Ôm cô chặt như thế để làm gì?

"Không thả." Anh ôm càng chặt hơn.

"Lương Úy Lâm, anh không buông ra sao?" Thanh âm mềm mại có chút giận dỗi.

Nhược Tuyết cho rằng theo tính tình của Lương Úy Lâm sẽ không buông cô ra nhanh như vậy nhưng đây là sao? Hai tay anh đã mở ra cả người thoải mái tựa vào đầu giường, anh đã buông cô ra là ánh mắt đang ngó chừng cô, người đàn ông ghê tởm này!

"Nghiêm đại ca, Giang đại ca. . . . ." Tránh người của anh ra, Nhược Tuyết đứng qua một bên.

"Nhược Tuyết, vất vả rồi. Không cần đứng xa."

"Nhược Tuyết, có rảnh rồi mang Đồng Đồng đến nhà chúng ta đi chơi, không cần cả ngày ở chỗ bệnh viện buồn chết người này. Không thú vị gì hết!"

"Không cần gọi thân mật như vậy, bọn họ không có quan hệ gì với em." Lương Úy Lâm mắt lạnh nhìn này hai người đàn ông đang cố gắng đi theo sát người phụ nữ của anh nói chuyện phiếm, trong lòng khó chịu cực kỳ.

"Nghiêm đại ca, anh trước tiên chính là giúp anh ấy xem vết thương như thế nào đi?" Người đàn ông này, nói chuyện luôn là như vậy không làm người khác ưa thích. Chi là, cô đã nghe nhiều năm như vậy, đã thành thói quen.

"Nhìn trận thế mới vừa rồi, không cần kiểm tra anh cũng biết rõ cậu ta có thể xuất viện." Tuy nói như thế nhưng Nghiêm Quân Hạo còn đi tới bên giường nghiêm túc kiểm tra cho anh.

"Nhược Tuyết, chồng của em tất cả đều bình thường. Yên tâm đi! Đại chiến mấy hiệp tuyệt đối không có vấn đề." Cười hi hi xoa mặt, Nghiêm Quân Hạo không để ý tới người đàn ông trên giường giận đến xanh mặt.

"Nghiêm đại ca. . . . ." Cái anh Nghiêm đại ca này nói chuyện cứ làm cho người ta không biết phải làm sao mới phải. Cái gì là chồng của cô? Hơn nữa chuyện không nên nói trước mặt nhiều người như vậy làm cho cô mất hết thể diện rồi.

"Nghiêm Quân Hạo, cậu không phải lên tiếng, không ai kêu cậu là câm." Lương Úy Lâm khó chịu lên tiếng lần nữa.

"Quân Hạo, không cần gờn nữa ! Lâm, mặc kệ như thế nào, lần này thật phải hảo hảo cảm ơn cậu." Giang Hạo Nhiên hướng phía trước đi đến nghiêm túc nói.

Chuyện bắt cóc, Đoàn Dạ đã chết nên đã chấm dứt, cũng làm cho Hạo Nhiên thu được kết quả tốt, sáu người Chung gia an toàn về nước, kết cục coi như rất khá.

"Không cần." Lương Úy Lâm trực tiếp ngồi dậy, "Các cậu không có việc gì vậy thì có thể đi rồi."

"Được rồi, nếu chúng tôi không được hoan nghênh, vậy thì đi thôi. Tránh cho Lương tổng ngại, Nhược Tuyết, có muốn hay không cùng đi."

Hiểu rõ Lương Úy Lâm, Giang Hạo Nhiên cúi đầu cười cười kéo Nghiêm Quân Hạo về phía sau liền hướng bên ngoài đi ra, nhưng Nghiêm Quân Hạo luôn luôn thích trêu chọc hai người này không muốn rời đi như thế, cũng không nhìn đủ, thế nào chịu đi?

"Nghiêm đại ca, không cần. Tự em có thể trở về." Vốn định đưa tiễn Nghiêm Quân Hạo, nhưng khi nhìn đến người đàn ông trên giường gương mặt mát mẻ, Nhược Tuyết suy nghĩ một chút vẫn là không nên đi.

"Không cho thân mật với bọn họ như vậy, có nghe hay không?" Nghiêm Quân Hạo bọn họ mới vừa đóng cửa lại, sắc mặt âm trầm đàn ông lần nữa đối với cô ngoắt ngoắt tay.

Được rồi, cô thừa nhận cô không có chí khí rồi, có lẽ bởi vì anh là vì mình mới bị thương, cô mềm lòng, cô cần môi, đi tới, không có nửa phần miễn cưỡng ngồi ở bên giường, đưa tay đem cái chăn trượt xuống thắt lưng kéo lên cao.

"Anh có cần nghỉ ngơi thêm không?"

"Lời anh vừa nói, em có nghe hay không?" Nghỉ ngơi? Lương Úy Lâm từ nhỏ đến lớn chưa có lần nào như lần này, chỉ là thấy người phụ nữ này bởi vì anh bị thương nên đối với anh săn sóc, anh không phải nằm viện mấy ngày nữa có thể về sao?

"Lương Úy Lâm, bọn họ là bạn của anh đó?" Cô không hiểu làm bầm lâu bầu.

"Bạn bè cũng không được."

"Được rồi, là em làm anh mất mặt được chưa? Mới vừa rồi Nghiêm đại ca nói anh có thể xuất viện, có muốn em gọi A Cánh không. . ."

"Ít nhiều lời đi." Người phụ nữ này lúc nào thì nhiều lời như thế rồi hả? Lương Úy Lâm nhắm mắt lại không để ý tới cô nữa, nhưng nắm tay của cô thật chặt.

Cái người đàn ông vĩnh viễn không biết hai chữ 'đạo lý' viết thế nào, cô đứng lên không quản cái khi gió anh bệnh cái gì, trực tiếp đi, để cho anh một mình ở đây đau chết đi, để giải hận trong lòng, nhưng cô lại phát hiện, mình lo lắng khổ sở.

Nhìn người đàn ông đã nhắm mắt lại, nhiệt độ dưới bàn tay thật là ấm áp, hô hấp của anh trở nên chậm chạp đều đều.

Người đàn ông này, dĩ nhiên cứ như vậy nửa nằm ngủ thiếp đi. Một người đàn ông tốt tại sao không có chút chăm sóc bản thân mình cho tốt đây?

Còn không nằm xuống cho thoải mái chút đi! Nhược Tuyết muốn kéo tay anh ra đứng dậy diu anh nằm xuống ngủ nhưng dù anh thiếp đi vẫn nắm chặt tay cô không buông.

"Lương Úy Lâm, nằm xuống ngủ được hay không? Như vậy không thoải mái." Không có cách nào, chỉ có thể cúi người xuống ở bên tai của anh nhẹ giọng nói.

Người đàn ông này, cũng không biết là thật có ngủ thiếp đi hay như thế nào, nghe được lời của cô sau ngoan ngoãn nằm xuống, nhưng ở một giây, cô bị anh kéo vào trong ngực.

"Cẩn thận vết thương của anh. . . . ." Nhược Tuyết lên tiếng kinh hô.

"Câm miệng." Cô gái này, có thể hay không nói ít vài câu? Để cho anh hảo hảo ôm cô ngủ một hồi không được sao? Kéo qua chăn đắp hai người, "Em quá đáng cứ lên tiếng thế thì ngủ không phải là chuyện đơn giản."

Uy hiệp quả nhiên làm cho người ta ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Lương Úy Lâm đáng hận nhất rồi, ngay cả ngã bệnh cũng có thể ảnh hưởng cô; ghét anh để cho lòng cô của cảm thấy đau! Ghét, ghét, cái gì cũng ghét.

Sau khi xuất viện, Lương Úy Lâm cũng không có lập tức trở về Thái Lan, mà đưa cô về biệt thự đã ở nhiều năm qua. Ai, mặc kệ thế nào, quanh đi quẩn lại bọn họ vẫn sống ở nơi này.

Bọn họ không có ai đề cập đến chuyện vết thương nữa.

Trước kia anh thường loay hoay với nhiều công việc, thậm chí hai tháng mới thấy người là chuyện rất bình thường nhưng bây giờ anh ngày ngày ở bên cạnh cô, ít nhất đi ra ngoài ăn cơm tối cũng sẽ đi cùng, không nói lời nào, không quấy rầy chỉ an tĩnh làm việc của mình.

Cô càng quen với sự hiện hữu của anh, thỉnh thoảng anh đi ra ngoài xử lý công việc không có ở đây cô ngược lại cảm thấy không tự tại.

Mấy ngày nay tất cả chú ý của cô đều đặt trên người đàn ông này, thậm chí ngay cả con gái và Nhan Thanh Uyển đến Zurich, cô trừu nói chuyện với con qua video cũng không có ý nghĩ muốn bay qua đó thăm con. Cô toàn tâm toàn ý nghĩ cho anh mau khỏi phục, tự nhiên phát hiện một chút những thói quen sinh hoạt trước kia cô chưa bao giờ để ý.

Thí dụ như anh không thích ăn quá cay hay quá ngọt, thích làm nhất là luyện súng.

Lại thí dụ như giấc ngủ của anh không tốt, trước kia hai người ngủ chung cô không phải bị anh giầy vò đến ngắt đi thì tỉnh lại là không còn anh bên cạnh, cô chưa bao giờ thấy bộ dạng anh ngủ ra sao.

Nhưng lần bị thương này cô thấy được, anh ngoài mang sự tự vệ còn che giấu một mặt khác của mình, cho dù ngủ trong mê, chân mày của anh cũng hơi nhíu, tứ chỉ hơi cứng ngắc, giống như lúc nào cũng trong tâm thế chiến đấu... Anh hình như rất ít tỉnh táo.

Một người mạnh mẽ nội tâm kiên cường như thế, một người quản lý tập đoàn Lương thị lớn như vậy, buôn bán ở hai giới hắc bạch nên có nhiều công việc phải làm nên anh luôn theo thói quen có trạng thái phòng bị?

Lâu như vậy cô lại không hiểu rõ anh, hoặc là nói cô chưa từng nghĩ tới sẽ hiểu anh, nhưng...

Nếu quả như thật quyết tâm muốn cùng anh ở chung một chỗ, hai người phải tìm đến phương thức tổng thể để có thể sống chung tốt chứ?

Một lòng bị quấy đến rối loạn, Nhược Tuyết theo bản năng rút tay về không ngờ kinh động anh.

Thân hình người đàn ông cao lớn động đậy, còn chưa mở mắt, cánh tay đặt trên eo nhỏ của cô đã siết chặt, đem thân thể trần trụi mềm mại hướng vào trong ngực anh, chòm râu ngắn ngùn ở cằm nhẹ cọ vào đầu vai trắng của cô, cảm giác ngứa một chút làm Nhược Tuyết rút lại người.

Anh nhếch môi cười khẽ, sau đó mở mắt ra.

"Chào buổi sáng." Người phụ nữ nhỏ bé trong ngực lễ phép nhẹ giọng hướng tới anh chào buổi sáng.

Anh "Ừ" một tiếng, đem cả người cô đè ở phía dưới, cúi đầu hôn cô.

Môi mòng từ cái trắng trắng nõn, cặp mắt nửa khép đến gần gò má mềm mại, cuối cùng là đôi môi đỏ mọng, trần trọc mút hôn, sau đó hướng lỗ tai cô nhỏ giọng nói: "Chào buổi sáng."

Chỉ một cái hôn chào buổi sáng lại khiến Nhược Tuyết toàn thân mềm nhũn, trong con người có chút mê muội, trong đầu nhớ lại kích tình hôm qua, thân mật vô cùng, gò má mềm mại của cô càng thêm đỏ.

Lương Úy Lâm người đàn ông này, ở trên giường cũng sẽ có lúc kiên nhẫn nhẹ dụ dỗ cô như thế, để cho cô sôi trào trong bể dục, để cho cô khóc cầu xin anh, thế nhưng chính là cô lại làm cho anh giống như là thế nào cũng muốn không đủ, anh dừng mảnh để cho cô càng ngày càng không chịu nổi.

"Em... Em muốn dậy..." Cô vội vàng hấp tấp đứng dậy, phủ thêm áo ngủ để bên giường, xuống giường, nhanh chóng thoát khỏi ngực của anh.

Thật sự nếu không trốn, khẳng định biết anh sẽ tiếp tục, sau đó, càng không thể sửa chữa nữa...

Nhìn bóng dáng cô vội vàng rời đi, đáy mắt Lương Úy Lâm chưa bao giờ dâng lên âm áp như vậy. Có lẽ như vậy là tốt, không nên quá nóng nảy, sẽ hù dọa đến cô, cứ như thế đi.

Kể từ sau khi bị thương, khi trở về nhà, tất cả mọi người đều phát hiện mối quan hệ giữa Lương Úy Lâm và Nhược Tuyết có sự thay đổi rất lớn, cụ thể thay đổi như thế nào thì mọi người không nói ra được, bởi vì bọn họ giống như trước, ngủ cùng phòng, nói chuyện với nhau không coi là hơn nhiều nhưng chỉ cần lúc bọn họ ở chung thì không khí có chút làm người ta đỏ mặt.

Rõ ràng không có cử động thân mật gì thậm chí có lúc bọn họ chỉ nhìn thẳng vào mắt nhau nhưng vẻ mặt thực sự quá mập mờ...

Lương Úy Lâm đang nhìn cô, trong ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo giống như có cảm giác cứng chiu, mà Nhược Tuyết khi thấy anh thì mắt chợt sáng lên, sau đó lại như mịt mờ, gương mặt hồng hồng không nói ra được.

Đĩ nhiên Lương Úy Lâm trước mặt mọi người cho tới giờ đều là khuôn mặt lạnh như băng ngàn năm, khuôn mặt cười rất ít thấy chỉ là gần đây hơi thở lạnh lẽo trên người anh cũng không ít.

Như hôm nay tâm tình của Lương lão đại có vẻ như đặc biệt tốt!

Hàn Diệc Phi cẩn thận quan sát từng li từng tí gương mặt của Lương Úy Lâm, lông mày hơi nhíu lại, dùng một giọng nói vô cùng cẩn thận để báo cáo công việc.

Hôm nay cũng không phải là một ngày đặc biệt tại sao lại có chuyện kì quái vậy? Hắn nhìn thấy trên mặt Lương Úy Lâm lâu lâu lại cười một chút. Hay là hấn hoa mắt?

“Diệc Phi, muốn hỏi gì cứ hỏi đi.” Sau khi Hàn Diệc Phi báo cáo công việc xong, mặt ngây ngốc đứng nhìn Lương Úy Lâm, nếu như anh không biết hấn có lời muốn hỏi cũng đã không xứng làm chủ nhân của hấn rồi.

“Không có việc gì, thuộc hạ đi ra ngoài trước.” Thăm rồi, chủ nhân của hấn uống lộn thuốc gì sao, còn gọi hấn là Diệc Phi, hấn phải nhanh chóng rời đi thôi.

Nhưng khi đi tới trước cửa, nghĩ tới chuyện gì đó lại quay đầu lại hỏi báo một câu: “A Cánh đưa tiểu thư ra ngoài sắp trở lại rồi.”

Lương Úy Lâm giống như là trầm tư hồi lâu, sau đó mới toát ra một câu: "Ta biết rồi."

Đúng vậy, biết. Bởi vì đây là anh phân phó, kêu A Cánh không cần việc gì cũng báo cho anh biết, để cho cô tự làm những việc cô thích.

Chỉ cần cô cảm thấy vui vẻ là được rồi.

**

Nhược Tuyết xách theo một túi đồ nặng nề từ trong thang máy bước ra ngoài.

Buổi sáng, sau khi ăn sáng xong cô chợt nhớ tới, gần nửa năm trước, cô có một chuyện làm chưa xong lại bỏ dở, đó chính là nhà của cô bị yêu cầu dỡ bỏ, nhưng bởi vì thấy con gái cô và còn dây dưa với Lương Úy Lâm nên cô đã quên mất.

Cô còn có nhiều đồ không có mang đi mặc dù không đáng bao nhiêu tiền nhưng cô không vứt được. Cho nên cô vội vã nói với Lương Úy Lâm một tiếng rồi sau đó để A Cánh đưa cô trở về nhà.

Mà cô không xác định là mình sẽ dọn nhà đến khi nào, cho nên kêu A Cánh trở về trước, không nghĩ tới vốn cho là ít đồ thôi không ngờ lại nặng như vậy.

Sớm biết như vậy sẽ để A Cánh ở lại giúp cô cầm chỉ là cũng may đi tới con đường ở xã khu, cô có thể thuê xe trở về.

Thường ngày ở dưới cây đại thụ trong xã khu đều rất náo nhiệt nhưng bây giờ lại là một cảnh hoang vu. Cô đứng ở dưới lầu, nhìn ngôi nhà cô từng ở có bao nhiêu kí ức ngọt ngào bây giờ đang có lệnh quy hoạch không bao lâu nơi này sẽ hoàn toàn thay đổi, không còn cái gì được lưu lại.

Có lẽ cuộc sống mới đang chờ cô, cô không thể suốt ngày chôn mình vào đau thương không bước ra, vết thương sâu sẽ càng đau hơn, cũng không khỏi được, cô không thể vì quá khứ mà để cho mình không có một tương lai tốt đẹp.

Cô còn có con gái để thương, còn có người đàn ông không bao giờ nói lời yêu với cô ở bên cạnh, vậy thì đủ rồi.

Cái chỗ này là lần cuối cùng cô trở lại!

"Nhược Tuyết, thật sự là em đã trở lại?" Một tiếng kêu vui mừng từ phía sau truyền đến, còn chưa kịp quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười quen thuộc đã xuất hiện trước mặt.

Trên thế giới này, có ít người có được duyên phận kỳ diệu, Nhược Tuyết cũng không biết vì sao ở thời điểm bang hoàng luống cuống sẽ gặp người bạn thanh mai trúc mã của mình là Chung Tử Mặc.

“Anh Tử Mặc, em trở về lấy ít đồ, anh thì sao?” Nhược Tuyết cười nhạt, ngày đó đi qua, bọn họ cũng chưa có gặp mặt. Chuyện của Lương Úy Lâm khiến cho cô bận rộn, cho nên quên mất gọi điện thoại hỏi anh một chút có tốt hay không.

"Anh vừa lúc đi ngang qua mà thôi. Nhược Tuyết, cái đó. . . . . Lương tổng giám đốc anh ta không có sao chứ?" Chung Tử Mặc có chút lúng túng hỏi. Anh dù có ngốc thế nào cũng nhìn ra được Lương Úy Lâm yêu người phụ nữ này rất nhiều.

Có lẽ phùng thức của anh ta cực đoan một chút nhưng có thể làm cho một người đàn ông như vậy yêu làm sao có thể không nói đây là chuyện đáng quý đây?

Yêu như vậy cho dù phải đã thương người, người đàn ông như thế như một loại hoa anh túc làm người ta mê muội không buông tay được!

"Không có việc gì, anh ấy không có việc gì."

"Không có việc gì là tốt rồi. Đúng rồi, Nhượng Tuyết, anh không còn công tác ở Lương thị, đây là số điện thoại của anh." Có rảnh rồi thì ra ngoài ngồi cùng nhau một chút, những lời này anh không nói ra bởi vì anh biết có lẽ lần này thấy Nhượng Tuyết sau này sẽ ít cơ hội gặp lại, dù sao người đàn ông như Lương Úy Lâm không thể nào để cho người phụ nữ của mình xuất đầu lộ diện. Chung Tử Mặc từ trong túi lấy ra tờ giấy.

"Anh Tử Mặc, tại sao? Có phải anh ấy gây khó dễ cho anh?" Nhượng Tuyết nhận tờ giấy tuy nhiên không có nhìn mà lúc này nhìn thẳng Chung Tử Mặc.

Làm sao lại không làm nữa? Anh Tử Mặc có phải ở Lương thị không được tốt không? Tuổi còn trẻ đã làm vị trí Tổng giám như vậy, nghỉ việc rồi có phải đáng tiếc lắm không? Tên tiểu nhân Lương Úy Lâm này, mình phải về tìm anh nói chuyện mới được.

"Anh Tử Mặc, em trở về tìm anh ấy nói chuyện." Muốn dùng lực nhắc đồ dưới đất lên nhưng cánh tay bị kéo lại.

"Nhượng Tuyết, không phải vậy. Lương tổng giám đốc không có làm khó anh. Chỉ là trong khoảng thời gian này có một ít chuyện, anh cảm thấy muốn đổi hoàn cảnh làm việc để làm lại từ đầu. Hơn nữa anh cảm thấy mình ở trong lĩnh vực này còn nhiều thứ chưa rõ nên thừa dịp muốn ra nước ngoài tu nghiệp cũng tốt."

"Như vậy, cũng tốt. Anh Tử Mặc vậy em chúc anh lên đường thuận lợi, học hành thành tài." Nhượng Tuyết thật lòng vươn tay. Người đàn ông trước mắt này, là người quen thuộc nhất ở bên cạnh cô rất lâu, giống như anh trai của cô.

"Nhượng Tuyết, nếu chúc phúc anh, không bằng, hãy cùng anh đi ăn một bữa cơm, có thể không?" Những năm này bọn họ gặp mặt chỉ ăn những món thức ăn nhanh, rất nhanh chóng chưa có bữa ăn chân chính nào ngồi lại nói chuyện thật lâu.

Anh lần này không xác định khi nào trở lại, cũng không biết về sau có cơ hội gặp cô cùng ăn không, cho nên anh mới đưa ra yêu cầu như vậy.

Nhượng Tuyết thừa nhận mình không có cách nào cự tuyệt người đàn ông này lần "Đi thôi. Đi ăn ở nơi nào?"

"Đến nơi sẽ biết." Sau khi lên xe, Chung Tử Mặc cười cười nói ra.

Nhượng Tuyết không nghĩ tới, bọn họ tới dùng cơm ở quán của Chung Tử Tuyên chị gái Chung Tử Mặc mới mở

Giữa trưa mùa hè an tĩnh, sau khi cơm nước xong, uống một ly Cappuccino thật đúng là hưởng thụ cực thích. Chung Tử Tuyên sau khi đưa cà phê lên nhìn Nhượng Tuyết cười sau đó đi xuống.

"Nhượng Tuyết, khi nào em kết hôn nhớ cho anh biết một tiếng." Chung Tử Mặc quậy ly cà phê. Anh chỉ có thể làm vậy thôi, Nhượng Tuyết cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi.

"Anh Tử Mặc, cảm ơn anh." Cô ngước mắt nghiêm túc nhìn anh "Anh thật tốt cho nên xin anh nhất định phải hạnh phúc, được không?"

"Em lo chuyện của mình cho tốt đi là được, anh xem ra thì Lương tổng giám đốc thật đối với em tốt."

"Anh Tử Mặc, anh không cần gọi anh ấy là Lương tổng giám đốc có được không?" Khó có khi Nhượng Tuyết có thể ở trước mặt Chung Tử Mặc cười nhẹ nhõm như vậy. Đau khổ những năm gần đây đã thật có thể kết thúc rồi.

"Vậy em kêu anh phải gọi anh ta như thế nào? Anh không quen anh ta, nhiều lắm chỉ coi là biết thôi, như thế không tính."

"Được rồi!" Nhượng Tuyết không thể không thừa nhận điều Chung Tử Mặc nói. Anh quả thật không quen anh ấy, anh cũng không phải là thù hằn của anh ấy, cũng không thể kêu một tiếng chủ nhân? Như vậy thật kì quái.

Mười phút sau, vợ chồng Chung Tử Tuyên đã hết bận nên cùng bọn họ nói chuyện phiếm. Từ lần bắt cóc trước, bọn họ chưa có gặp lại Nhượng Tuyết nên hôm nay bữa trưa này để ôn chuyện, thời gian từ trưa cho đến xế chiều trôi qua lại tới buổi tối, thời gian theo những câu chuyện cười mà trôi qua. ...

"Ba, ba và mẹ ăn cơm chưa?" Buổi trưa trong màn hình là khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào khiến mặt Lương Úy Lâm đang âm trầm bỗng hòa hoãn xuống.

"Đồng Đồng đâu? Có nghe lời hay không?"

"Đồng Đồng nhớ ba mẹ rồi."

"Mấy ngày nữa ba mẹ đi thăm Đồng Đồng có được hay không?" Thì ra là tiểu tử bắt đầu nhớ cha mẹ, nhưng mẹ ở bên kia giống như cũng không bỏ được con gái.

"Được! Ba, mẹ đâu?"

"Mẹ, ừ, ở dưới lầu. Ngày mai mẹ sẽ nói chuyện với con qua video được không?" Vừa nhắc tới người phụ nữ kia tâm tình của Lương Úy Lâm tốt lên ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ đã bảy giờ tối, anh mặc kệ cô ở chỗ nào, cô về trễ như vậy lại không gọi điện thoại về nhà sao?

"Ba, ba không được khi dễ mẹ nha! Con muốn đi ngủ trưa cùng nương nương!" Màn ảnh bên kia, Nhan Thanh Uyển mở cửa đi vào, thấy Lương Tử Đồng đang nói chuyện phiếm cùng ba.

"Úy Lâm , gần đây con và Nhược Tuyết vẫn tốt chứ?" Ôm lấy Lương Tư Đồng, Nhan Thanh Uyển nhẹ giọng hỏi.

"Mẹ, làm sao mẹ cho rằng chúng con không tốt?" Tâm tình của anh có thể thấy rõ sao?

"Mẹ thấy hôm nay tâm tình của con có vẻ không tốt." Dù là thời gian con trai bà ở cạnh bà rất ít nhưng bà vẫn nhìn ra được tâm tình của nó không tốt.

"Hai người đi ngủ trưa đi thôi." Lương Úy Lâm rõ ràng không muốn nói cái vấn đề này.

"Nhược Tuyết đâu?"

"Cô ấy ở dưới lầu chuẩn bị dùng cơm, mẹ, con đi xuống." Lần này, Lương Úy Lâm quả quyết cúp chốt mở.

"Chủ nhân, có muốn đi ăn cơm không?" Ngoài thư phòng truyền đến thanh âm của A Cảnh.

"Chờ thêm chút nữa." Lương Úy Lâm nhìn ngoài cửa sổ một chút, mặt trời đã hoàn toàn xuống núi rồi, cuối cùng ánh mắt cũng đang từ từ hạ xuống.

Chờ đợi, vẫn đợi đến màn đêm buông xuống, cũng không có nhìn thấy bóng dáng của Nhược Tuyết.

Thư phòng không mở đèn, âm u, chỉ có bóng tối xen kẽ chút ánh lửa chứng minh có người đang ở trong. Ánh lửa lúc sáng lúc tối thỉnh thoảng chiếu rõ khuôn mặt trầm tĩnh của anh.

Rốt cuộc, Lương Úy Lâm nhấn tắt điều thuốc trong tay, trầm mặc thật lâu, lấy điện thoại di động ra lẳng lặng quay số điện thoại "Cô ấy ở nơi nào?"

Đầu bên kia điện thoại di động truyền tới tin tức, trong mắt anh từng chút sáng hạ xuống, hỏa khí trong lòng tràn ra. Anh bình tĩnh tắt điện thoại, đứng lên đi ra khỏi thư phòng.

Nhược Tuyết cự tuyệt ý tốt của Chung Tử Mặc muốn đưa cô về, cô đã làm phiền họ cả ngày, cô đã thấy bản khoán, còn phiền anh đưa cô về, càng không nên.

Mà Chung Tử Mặc cũng biết Lương Úy Lâm là loại đàn ông như thế nào sau chuyện lần trước nên cũng không kiên trì nữa.

Từ taxi bước xuống, ánh trăng tối nay rất đẹp, Nhược Tuyết lúc vừa xuống xe, hộ vệ canh giữ phía ngoài đã ra ngoài giúp cô cầm đồ vào.

Cô bước lẹ chân, đi qua sân cỏ, đình việc từng bước từng bước hướng tới biệt thự, ánh trăng chiếu bóng cô dài, đại sảnh sáng ngời đã hiện ra trước mắt.

Cô chưa từng coi nơi này là nhà nhưng tối nay khi cô thấy biệt thự này trong lòng dâng lên cỗ ám áp, chỉ vì anh đang ở nơi này. Cho nên cảm thấy an tâm. Giống như chỉ có nơi này là điểm cuối cùng của cô.

Chúng ta là sao? Lương Úy Lâm !

Nhược Tuyết vừa đi vào đại sảnh, liền nhìn thấy Lương Úy Lâm rất an tĩnh ngồi ở chỗ đó, nhìn thấy cô đi vào, anh rất tự nhiên ngược mắt.

Cô không có chút phòng bị nào liền nhìn thẳng vào ánh mắt đang nhìn cô, Nhược Tuyết chợt cứng đờ, không có cách nào nhúc nhích.

"Cậu chủ có muốn hiện tại ăn cơm không?" Vú Lâm từ phòng bếp ra ngoài vừa hay nhìn thấy Nhược Tuyết, trên mặt hiện lên nụ cười.

Cậu chủ một mực chờ tiểu thư trở về cùng ăn cơm sao? Vậy giờ tiểu thư đã trở lại, có thể ăn cơm chứ? Cũng sắp chín giờ tối rồi.

"Không cần, vú Lâm, bà đi xuống trước đi." Lương Úy Lâm chỉ là nhẹ nhàng một tiếng, tất cả mọi người ngoan ngoãn biến mất, cho dù là không có nhắc đến nhưng hộ vệ cũng biết thời mà đi xuống.

"Anh chưa ăn cơm sao?" Cho đến khi xác định không còn ai ở đây, Nhược Tuyết đi tới bên cạnh anh nhẹ giọng hỏi, không thể phủ nhận khi nghe vú Lâm hỏi anh có ăn cơm không thì trong lòng cô một cảm giác ám áp tràn lên đầu, thì ra anh còn để ý tới cô, một chi tiết nhỏ cũng không hề coi thường.

Anh nhất định chờ cô về mới ăn cơm. Người đàn ông như Lương Úy Lâm lại đợi cô? Nhưng sao anh không gọi điện cho cô? Nếu như biết anh đang đợi cô, cô nhất định sẽ chạy về.

Nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng, Lương Úy Lâm tức giận thế nào cũng không dám phát tiết trên người cô. Người phụ nữ này....giống như đang giận chính mình, anh đứng lên, đi lên lầu.

Cái gì? Cứ như vậy? Không có nghi ngờ, ngay cả chào hỏi cũng không có, cũng không trả lời cô, có chuyện gì xảy ra rồi?

"Lương Úy Lâm . . . . ." Khi bước chân của anh sắp bước lên cầu thang, Nhược Tuyết mở miệng gọi anh. Mặc dù không biết vì sao anh giận chỉ là cô không muốn anh đi.

Khi nghe được âm thanh của cô, người đàn ông dừng lại không xoay người Nhược Tuyết từ từ đi tới phía sau anh "Lương Úy Lâm , hôm nay em đi ra ngoài chỉ là..."

Anh chợt quay đầu dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô “Em không cần nói với anh những thứ này.”

"À?" Nhược Tuyết nói rộng tròn mắt ra, anh chẳng lẽ biết cô muốn nói gì sao?

“Em không phải là gì của anh, em muốn tìm ai, muốn làm gì không cần báo cáo với anh.” Khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh, gặp Chung Tử Mặc, con mẹ nó, cô muốn gặp cậu ta, không cần nói cho anh biết, hôm nay họ trò chuyện vui vẻ, anh không muốn nghe.

Anh có ý gì? Anh biết cô hôm nay gặp Chung Tử Mặc sao? Không ngờ nhiều năm như vậy, khi ở bên anh, nhất cử nhất động của cô đều không thoát khỏi tầm mắt của anh?

"Em và an Tử Mặc chỉ ăn cơm mà thôi, giữa chúng em không có gì..."

"Không cần giải thích với anh quan hệ giữa em và anh ta."

“Vậy anh bây giờ muốn như thế nào?” Trong giọng điệu có sự bất mãn. Người đàn ông này thật là khi dễ cô không có tính khí đúng không? Rõ ràng buổi sáng còn tốt, tối quay lại thì dùng khuôn mặt khác đối với cô. Là sao chứ? Bộ dạng của anh cùng với lần dạ tiệc ở Tokyo cô cùng Đoàn Dạ kiều vũ là giống nhau chẳng lẽ anh đang ghen?

"Lương Úy Lâm, anh đang giận em ăn cơm cùng anh Tử Mặc sao?" Nhìn người đàn ông mang sắc mặt ngày càng khó coi, Nhược Tuyết lại cười.

Trời ạ, bộ dạng Lương Úy Lâm ghen làm sao có thể đáng yêu như vậy? Hoàn toàn không như lần trước, rõ ràng là ghen, lại gặp được chuyện đương nhiên như thế này. Lần này xem ra cực kì khó chịu!

"Lăng Nhược Tuyết, đứng ở trước mặt anh nói đến người đàn ông kia! Chuyện của em không liên quan đến anh." Thấy cô cười, Lương Úy Lâm càng thêm tức giận, đẩy tay cô ra, lên lầu.

Không liên quan? Mới là lạ! Nhưng anh đã quyết định để cho cô ở bên cạnh anh sống thật vui vẻ nên không tạo áp lực lên cô, dù là anh hận chết Chung Tử Mặc cũng không dám làm cô khổ sở.

Lương Úy Lâm anh đòi này chưa bao giờ bị uất ức như vậy! Buồn cười sao? Anh tức chết? Nếu tiếp tục ở chung nữa anh không bảo đảm anh sẽ không bóp chết cô.

Người đàn ông này, lại có lúc không được tự nhiên như thế!

Nhược Tuyết bụng đói của vú Lâm đã làm đứng ở bên ngoài thư phòng. Ai bảo cô mềm lòng! Nghe nói anh từ trưa đến giờ chưa ăn, sợ anh đói bụng, cô như tiểu nha đầu hấp ta hấp tấp liền lên lầu.

"Tiểu thư, chủ nhân, người... Không vui." Thấy Nhược Tuyết đứng ở bên ngoài thư phòng, Hàn Diệc Phi nhẹ giọng nói.

Hắn chỉ có thể nói như vậy, nhưng nguyên nhân chủ nhân không vui chỉ có một chính là người phụ nữ đứng trước mặt này. Chủ nhân đối với cô là loại tình cảm gì không có người nào rõ hơn hắn.

Người như bọn hắn, trừ công việc mà hi sinh tính mạng ra, ai cũng đừng nghĩ có thể làm bọn họ chết mà thân phận của bọn họ như vậy dĩ nhiên sẽ quý trọng sinh mệnh của mình hơn bất kì ai.

Huống chi chủ nhân là người đứng đầu Đông Nam Á, tùy tiện giẫm chân một cái thì cũng động đất ba phần rồi.

Nhưng chủ nhân của anh vì một người phụ nữ mà bị đạn làm thương hai lần, mặc dù mỗi lần đều là có dự tính nhưng thì ra chủ nhân lại yêu tiểu thư nhiều như vậy, yêu ngay cả tính mệnh mình cũng không cần.

Tiểu thư sau khi rời đi ba năm, hắn đã từng nghĩ chủ nhân sẽ sống tốt. Dù sao loại tình yêu này, theo thời gian trôi qua sẽ từ từ quên lãng, bọn họ đều tin tưởng rằng người đàn ông như chủ nhân không gì không làm được.

Nếu như đêm đó không vô ý gặp, hắn cũng sẽ cho là vậy.

Đêm đó đã khuya, ở Thái Lan, hắn thật ra không cần cả đêm canh giữ bên cạnh chủ nhân bởi vì ở đây an toàn hơn. Nhưng đêm đó anh thế cho một huynh đệ gác đêm, đi dọc hành lang dài chợt nghe trên thư phòng có tiếng nhỏ vang lên.

Thư phòng là nơi riêng tư của chủ nhân, mà thời gian này có lẽ chủ nhân đã ngủ mới đúng. Hắn cẩn thận đi lên lầu, cửa thư phòng lạ nửa mở, nhẹ nhàng đẩy cửa ra một nháy mắt hắn sợ ngây người.

Ở trong mắt hắn, Lương Úy Lâm luôn tinh táo hoàn hảo sẽ chưa bao giờ luống cuống vậy mà lại say rượu.

Bọn họ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có thể thấy người không bao giờ để tinh thần bị tê liệt, người không động vào ma túy, rượu hay thuốc lá có cũng được không có cũng không sao cũng chưa từng thấy người say rượu bởi vì tự chủ của người rất tốt.

Nhưng ngày đó hắn mới biết, thì ra đáng vẻ Lương Úy Lâm say là vậy. Mười mấy bình rượu mạnh xếp chỉnh tề ở trước mặt, một ly uống không hết để ở

mép bàn, mùi rượu bay đầy phòng.

Mà Lương Úy Lâm cứ như vậy lẳng lẳng nằm ở trước bàn, ngay cả khi hắn đi vào cũng không biết, ánh mắt chỉ là yên lặng nhìn vào bàn tay đang mở ra.

Hắn rất cẩn thận từng bước từng bước đến gần, sau đó nhìn thấy thứ đồ ở trong tay chủ nhân có thể khiến người ta hoa mắt, là chiếc nhẫn kim cương, cái chiếc nhẫn quen thuộc đó làm lòng hắn đau.

Đó không phải là đồ mà chủ nhân sau khi chảy máu kêu hắn tìm về sao?

Mãi cho đến một đêm kia, Hàn Diệc Phi cũng hiểu được thì ra tiêu thư để lại cho chủ nhân vết thương sâu như vậy, vẫn không hề tốt, nó ở trong lòng chủ nhân, cứ làm cho đau đớn, cứ làm cho tan nát.

Cô không có ở bên cạnh người, chủ nhân khó chịu khổ sở như vậy dù có cô chủ nhỏ, dù chủ nhân rất thương cô bé nhưng hắn biết thật ra chủ nhân không có vui vẻ.

Lăng Nhược Tuyết không phải là liều thuốc tốt cho Lương Úy Lâm, cô là của thuốc độc của người, không cẩn thận sẽ mất mạng, nhưng chủ nhân biết rõ là độc vẫn muốn uống.

Nói thật Hàn Diệc Phi không thích Lăng Nhược Tuyết vì cô ở trong hôn lễ mà bỏ chạy khiến chủ nhân chút nữa mất mạng, nhưng người phụ nữ này là chủ nhân dùng tính mạng của mình để yêu, điều hắn có thể làm là không để cho chủ nhân mất mạng.

"Không sao, tôi sẽ nói chuyện với anh ấy." Đối với Hàn Diệc Phi, Nhược Tuyết cũng không có quen lắm chỉ có thể nói biết anh ta là người thân cận nhất bên cạnh Lương Úy Lâm, bởi vì anh ta rất ít xuất hiện trước mặt cô.

Hàn Diệc Phi không nói gì thêm, hắn lẳng lẳng lui xuống. Bởi vì hắn rõ không còn chuyện của hắn nữa.

Bên ngoài thư phòng truyền tới "Cốc cốc" một tiếng, khiến lòng của Lương Úy Lâm phiền não đến điểm cao nhất "Đi xuống. Không có việc gì không nên tới quấy rầy ta."

Tiếng gõ cửa ngừng lại, một giây kế tiếp, cửa không hề báo động trước đây ra.

"Ta nói đi xuống. . . . ." Lời nói lúc ngẩng đầu trong nháy mắt dừng lại, cái gương mặt cười nhẹ nhàng của người phụ nữ đó đi vào, thẳng đến trước mặt anh.

"Tại sao lại không ăn cơm? Như vậy rất dễ đau dạ dày." Thanh âm Nhược Tuyết êm ái, ở an tĩnh trong thư phòng vang lên.

Trong lúc nhất thời, Lương Úy Lâm cho là mình sinh ra ảo giác, người phụ nữ này sao lại đối với anh dịu dàng như thế? Nhưng vừa nghĩ đến cô cùng người đàn ông kia cười rất nhiều, trong lòng khó chịu, sắc mặt anh cương cứng.

"Ăn một chút có được hay không? Những thứ này đều là món anh thích ăn." Đặt thức ăn trong tay xuống bàn, nhìn một đồng tài liệu trên bàn, anh còn nhìn vào màn hình vi tính, cô lắc đầu thở dài.

"Em đi vào làm gì?" Thanh âm của anh khan khan, tầm mắt lại thả vào máy vi tính, trời mới biết tâm tư của anh không để vào đó. "Đưa cơm cho anh ăn, haha thử một chút có phải rất ngon không?"

Cười gắp lên một ít thức ăn bị cháy bên ngoài, cô khoái trả hỏi anh. Mở mắt nhìn chăm chăm màn ảnh, vẻ mặt của anh cứng ngắt.

"Anh không rảnh."

"Không rảnh? Bận rộn đi nữa cũng phải ăn cơm." Cô đi tới trước bàn làm việc, lớn mật ngăn trước máy vi tính.

"Tránh ra."

"Anh đuổi em đi, em sẽ tránh ra."

Anh nhìn chăm chăm cô. "Em có biết mình nói gì không hả?" Âm trầm hướng cô gầm nhẹ.

"Em gọi anh ăn cơm, không cần mỗi ngày làm việc đến khuya muộn, tránh làm hại sức khỏe." Nhược Tuyết làm bộ không nghe thấy giọng điệu bất lương của anh, nửa ngồi xuống, trên mặt nở nụ cười.

Người đàn ông này, vĩnh viễn không học được tí mĩ sảo sắc như thế nào, mặc kệ quan tâm còn là yêu, đều đặc hữu cường chiếm cùng bá đạo. Cô đã hạ thấp tức giận như vậy anh cũng không cần muốn giả bộ chứ?

Nhìn anh, lông mày xinh đẹp nhú thật chặt, ngón tay mịn màng còn không nghĩ mình muốn làm gì đã vội sò vào lông mày của anh, nhẹ nhàng xoa, giống như là muốn đẩy lên rồi chà sát.

Bởi vì nửa khom người nên ngực cô da thịt trắng như tuyết có một chút xù lộ trước mắt anh, vừa nghĩ tới cô hôm nay mặc áo đầm này ở cùng một chỗ với cái tên đàn ông Chung Tử Mặc chết tiệt kia, hòa khí của Lương Úy Lâm vừa mới hạ xuống lại tủa lên, đưa tay kéo cô vào trong ngực "Sau này

không cho phép mặc kiểu áo này nữa.”

Không biết làm sao ngồi trên đùi anh, anh nói cái gì, cô mặc cái váy này có gì không đúng sao? Nhược Tuyết cúi thấp xuống nhìn quần áo mình, không có hư cũng không có dính thứ gì. . .

“Nơi này chỉ có thể để một mình anh nhìn.” Kèm theo âm thanh khăn khăn của anh vang lên, tay của anh nói cho cô biết đáp án. *bó tay anh Lâm*

Trời ạ, người đàn ông này! Cô chưa từng nghĩ đến mình chỉ là ở trước mặt anh cong cái eo thôi, đầu hũ cũng bị người ta nhìn đến cặn sạch. Mặc dù bọn họ có nhiều năm quan hệ thân mật như thế nhưng cô vẫn còn xấu hổ.

"Ăn com trước, có được hay không? Đợi lát nữa sẽ bị nguôi. . . . ." Khi ở trong ngực của anh cô không được tự nhiên giây giũa, lại rước lấy động tác căng nhiệt liệt của anh.

"Đừng động tới nó, anh muốn ăn em trước. . . . ."

"Lương Úy Lâm, ăn com. . . . ."

"Không ăn. . . . ."

"Anh làm gì đấy. . . . ."

"Em cứ nói đi?" Sau một khắc, sách tài liệu trên bàn bị nhất nhất quét rơi xuống, tiếp theo là quần áo . . . .

Khắp phòng xuân sắc, còn ai mà quan tâm tới vấn đề ăn com.Nếu như Nhược Tuyết cho là lần trước ở thư phòng nói chuyện chính là đã hòa rồi, cô đã sai lầm rồi. Là cô đánh giá cao Lương Úy Lâm. Đường đường là một lão đại hắc đạo người ta nghe tin đã sợ mất mật rồi, nhưng lại cấu kinh với cô, hơn nữa lại náo lấu như vậy, người đàn ông này bộ dạng giận dữ thật đúng là vừa đáng yêu vừa đáng hận!

Đáng yêu là rõ ràng không nói với cô nhưng ăn com hay ngủ đều muốn cô ở bên cạnh, đáng hận là mỗi lần ăn com xong liền nhốt mình vào trong thư phòng làm việc, cực kì đáng hận là rõ ràng giận cô nhưng buổi tối anh lại ôm cô như cũ làm cho tận húng, rồi ban ngày trung cái mặt lạnh nhạt mà cô nhìn thấy giống như không phải Lương Úy Lâm.

Thế nào lại có người có thể làm được như vậy?

"Chưa từng thấy người đàn ông không được tự nhiên như vậy." Trên giường chỉ có một mình cô, thói quen sinh hoạt của Lương Úy Lâm là một loại khắc chế đáng sợ, mặc kệ đêm hôm trước bọn họ ngủ rất trễ, cho dù là trắng đêm không ngủ, anh có thể buổi sáng đã đến phòng luyện súng. Đáng sợ nhất đương nhiên là cô, rõ ràng xuất lực là người khác nhưng cô mệt đến buổi trưa ngày thứ hai mới thức dậy.

Sau khi đơn giản rửa mặt xong, cô quyết định đi xuống lầu ăn com, sau đó nghĩ biện pháp khiến người đàn ông kia nói chuyện với cô. Ngày ngày ở nhà buồn bức thật không dễ chịu. Cuộc sống trước kia không có mục tiêu, hiện tại đã xác định rõ trái tim mình ở cùng với anh, vậy phải sống vui vẻ mới đúng.

Anh không để ý tới cô, cô để ý anh sao?

Nghĩ tới đây, cô cười ngọt ngào, trong lòng như rót mật từng bước xuống lầu. Nhưng bình thường người kia luôn ăn sáng với cô nhưng hôm nay lại không có ở đây. Phòng ăn trống không, đồ ăn đã làm, bóng dáng người cũng không có.

"Vú Lâm. .vú Lâm. . ." Nhược Tuyết kêu lên vài tiếng, vẫn không có ai đáp trả cô, mà mấy người hộ vệ kia trừ chủ nhân Lương Úy Lâm của họ, nếu không sẽ không ai chủ động ra ngoài nói với cô.

Nhìn đồng hồ, đã sắp mười một giờ rồi, thật là nhanh! Lúc này, vú Lâm nhất định là cùng tài xế cùng đi ra ngoài mua thức ăn, gần đây cô cùng Lương Úy Lâm đều ở nhà ăn com, vì bảo đảm món ăn mới mẻ, vú Lâm sáng sớm làm xong bữa ăn sáng liền đi chợ.

Sẽ nhanh trở lại chứ? Nhìn bàn ăn bữa sáng một chút, Nhược Tuyết không muốn ăn. Suy nghĩ một chút cô quay đầu đi lên lầu, cô muốn nhanh đi tìm người đàn ông kia, kéo anh đi chơi.

Nhưng thư phòng, phòng súng đều không có, trong nhà trừ phòng ngủ cũng chỉ có hai nơi này sẽ có anh nhưng đều không có ở đây, vậy anh đi nơi nào?

"Tiểu thư, cô tìm chủ nhân sao? Có muốn gọi điện thoại cho người không?" Nhược Tuyết mặt dẩu chấm hỏi đứng ở trước một hàng đều là súng ở trong phòng, một âm thanh quen thuộc ở cửa vang lên.

"A Cánh, Lương Úy Lâm đi đâu rồi?" Thấy A Cánh, Nhược Tuyết vui vẻ đi ra ngoài, bộ mặt đầy hi vọng hỏi.

"Tiểu thư, chủ nhân xuất ngoại rồi," A CÁnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang vui vẻ của Nhược TUYết nhanh chóng xụ xuống, lòng trầm lại, chủ nhân lại không có báo cho tiểu thư, chuyện gì đã xảy ra sao?

Anh rõ ràng nhìn thấy trong khoảng thời gian này bọn họ chung đụng. . . Ừ không thể nói là ân ái nhưng ai cũng thấy chỉ cần bọn họ ở chung thì mọi người tự động đi xuống.

Cho dù bọn họ không nói nhưng cái loại sắp đem đổi phương thiêu đốt đó hết sức mập mờ, bọn họ không thể ở lại. Đặc biệt khi tiểu thư đi vào thư phòng thì bọn họ lập tức lui xuống, về phần sau khi lui ra, hai người họ làm gì chỉ có họ mới biết.

"Ra khỏi nước?" Giống như là không thể tin, Nhược Tuyết sợ hãi kêu lên.

"Ừ, đúng vậy. Chủ nhân có chuyện khẩn cấp phải xử lý."

"Vậy lúc nào anh ấy trở lại?" Cuối cùng trong lúc kinh ngạc hồi hồn, Nhược Tuyết nhìn súng lục tinh mỹ để trên kệ, hận không biến chúng thành Lương Úy Lâm mà vút xuống đất.

"Thật xin lỗi, tiểu thư, lịch trình của chủ nhân tôi không rõ ràng lắm." A Cánh có cảm giác nhức đầu, bây giờ tiểu thư càng ngày càng khó, chủ nhân sao lại để cục diện rối rắm này cho anh giải quyết đây?

"Không rõ?" Lần này thật sự là nổi giận. Người đàn ông này thật là quá đáng? Giận không nói chuyện với cô còn chưa tính giờ thì chạy trốn không thấy bóng dáng, anh coi cô là gì? Chôn nỗi phiền hận trong lòng nhưng như muốn bùng nổ, đã như vậy cô sẽ không để để cho anh khi dễ nữa.

"Thật xin lỗi tiểu thư." A Cánh cúi đầu trừ những lời này anh thật không biết nói gì cho phải, chủ nhân muốn đi bao lâu làm sao anh biết được?

"A Cánh, tôi muốn đi Zurich" Anh muốn đi đúng không? Được, cô cũng đi! Lâu rồi không gặp con, lần này ở đây nhằm chán không bằng đi thăm con.

"Tiểu thư, thật xin lỗi. Chủ nhân nói trừ ra khỏi nước, cô có thể đi bất kì đâu."

"Lương Úy Lâm, cái người khốn kiếp này!" Tính tình có tốt chút thì lại bị kích động lên rồi. Nhược Tuyết giận đến xanh mặt, nhìn xung quanh thật sự không nhìn được, một sai bước đi đến bờ nhào vào súng bảo bối của anh, tiện tay cầm lên ném xuống đất, sắc mặt A Cánh trắng bệch đứng tại đó.

"Tiểu thư. . . . . Không thể. . . . ." Nơi này là nơi riêng tư của chủ nhân, không ai có thể đi vào, chủ nhân nói qua cô có thể đi đâu cũng được cho nên anh không cần cô đi vào, dù sao tiểu thư cũng không phải lần đầu đi vào nhưng lúc đó chủ nhân cũng có ở đây.

Nhưng hiện tại cô cầm súng muốn làm gì? Sự kiện của Lương Úy Ngừ làm cho bọn họ trăm năm cũng không quên được, hiện giờ còn cô chủ nhỏ...A Cánh không dám nghĩ nếu như tiểu thư có bất trắc gì anh làm sao nói với chủ nhân đây?

"A Cánh, buông tay!" Thật là tức chết, những người này động tác có cần nhanh như vậy không?

"Tiểu thư thật xin lỗi, tôi không thể thả. Chủ nhân hiện tại nhất định còn ở trên máy bay, chuyện gì không thể nghĩ thì chờ chủ nhân hạ cánh tôi lập tức báo với người có được không?" Trán A Cánh đổ mồ hôi, trời ạ nếu chậm một bước hậu quả anh không thể gánh nổi.

"A Cánh, anh cho rằng tôi đang suy nghĩ nông cạn sao?" Thấy sắc mặt A Cánh trắng bệch đổ mồ hôi hột, lại nghe một chuỗi lời nói của anh ta, Nhược Tuyết đã hiểu rõ, thì ra sợ cô nghĩ quẩn.

Phi phi phi! Cô mới không ngu vậy! Nhiều năm khổ như vậy, đau nhiều như vậy cô đều đi qua được huống chi bây giờ cô còn có con gái đáng yêu!

"Tiểu thư cô không phải vậy sao?"

"Tôi không phải. Anh có thể buông tôi ra chứ?" Nhược Tuyết tức giận nói.

"Tiểu thư, thật xin lỗi." A Cánh vội vàng buông cô ra, dĩ nhiên không quên lấy súng từ tay cô, mắt chăm chú nhìn cô, chỉ sợ vạn nhất cô lại muốn làm gì.

"A Cánh anh tránh ra."

"Tiểu thư, có chuyện gì chúng ta xuống dưới lầu nói được không?" A Cánh hiện tại chỉ muốn đưa Nhược Tuyết ra khỏi nơi nguy hiểm này, xem ra sau khi chủ nhân trở lại anh phải đề nghị chủ nhân, phòng súng là nơi quan trọng như vậy không nên để tiểu thư vào.

"A Cánh, anh muốn tôi đi ra ngoài sao?" Nhược Tuyết ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói. Cô cũng không muốn làm khó anh ta, chỉ là cô muốn làm chuyện nên làm, "Đem toàn bộ súng của anh ấy vứt xuống đất đi, không cho người ta thu thập cũng không cho lau sạch sẽ."

Thứ quý giá nhất của Lương Úy Lâm là súng rồi, mỗi ngày đều có người tới quét dọn phòng, dù là sạch sẽ chỉ là nếu để anh trở lại thấy bảo bối của anh nằm trên đất, thái độ của anh nhất định rất đặc sắc.

Lương Úy Lâm, là anh quá đáng trước!

"Tiểu thư. . . . . Tôi. . . . ." A Cánh không nghĩ tiểu thư bình thường yếu ớt như vậy lại có hành động bạo lực như vậy, hơn nữa là thứ chủ nhân quý nhất. Chủ nhân anh cũng không dám chống lại nhưng tiểu thư thì anh cũng không tiện nói, anh làm sao có thể trung thành hai bên đây?

"Anh không dám sao?" Không cần hỏi cũng biết rồi, A Cánh nghe lời Lương Úy Lâm như vậy, làm sao có thể làm hư đồ của anh? Không bằng để cô làm "Vậy thì không nên ngăn cản tôi."

"Xoạt, xoạt, xoạt..." Phòng súng an tĩnh một hồi âm thanh vật nặng rơi xuống sàn nhà vang lên, nhưng không ai dám ngăn cản người phụ nữ nhỏ bé đang nổi điên.

"A Cánh ca... tiểu thư..." Một hộ vệ mới từ Thái Lan về không nhận được thái độ kinh ngạc, trời ạ thứ chủ nhân quý nhất lại bị tiểu thư ném xuống như rác rưởi, chật vật không chịu nổi....

Nếu chủ nhân trở lại thấy tình cảnh này, đầu của bọn họ chắc không giữ được? Mặc dù mọi người biết nhiều năm qua chủ nhân cũng chỉ có một người là tiểu thư, là bảo bối của chủ nhân nhưng....

"Không có chuyện gì!" A Cánh như cũ không xa không gần Nhượng Tuyết, chỉ sợ cô thương tổn tới mình. Tiểu thư không đau lòng, anh đau lòng cho những cây sừng kia, những thứ có tiền cũng không mua được, hàng không sản xuất nữa!

"Cậu trước đi xuống đi!" A Cánh không quay đầu lại trực tiếp ra lệnh.

"Đúng rồi, mới vừa rồi bác sĩ Nghiêm có gọi điện tới muốn tìm tiểu thư." Trước khi lui ra ngoài, hộ vệ trẻ tuổi nhớ tới mục đích hẳn lên đây.

"Tiểu thư, bác sĩ Nghiêm điện thoại tìm cô. Tiểu thư...." A Cánh kêu lên vài tiếng sau đó Nhượng Tuyết mới chịu ngừng lại, cũng vì cô đã mệt. Người đàn ông này vất vả quá rồi.

"Tôi lập tức tới ngay." Nhượng Tuyết vừa thở vừa hài lòng nhìn những bảo bối bị người khác ném bầy lè tám loạn, tốt nhất có thể tức chết anh đi. Chưa dứt, đi tới cửa giống như là nghĩ đến cái gì lại quay đầu lại nói: "A Cánh trước khi anh ấy về, nơi này không cho ai vào dọn dẹp."

"Đã biết, tiểu thư." A Cánh nhìn Nhượng Tuyết rồi đi khóc không ra nước mắt, trời ạ, chủ nhân kêu anh nghe lời của tiểu thư, vậy giờ anh phải làm sao? Chủ nhân trở lại có giết anh không? Giết anh ngược lại là hình phạt thoải mái chỉ sợ ánh mắt lạnh lùng của chủ nhân.

Thật là bi kịch!"Nghiêm đại ca, tìm em có việc sao?" Nhượng Tuyết từ trên lầu đi xuống lập tức trở về điện thoại cho Nghiêm Quân Hạo.

"Không có việc gì, anh nghe nói Lâm xuất ngoại, sợ em nhầm chán nên gọi cho em." Trên thực tế là người đàn ông lo lắng nên gọi người kia trông coi, cho nên sáng sớm đã gọi điện quấy rầy, anh vẫn còn đang mơ ngủ, kêu anh không để cô ra khỏi nước.

Trên đời này người có thể giúp Nhượng Tuyết ra khỏi nước chỉ có Nghiêm Quân Hạo, không có người thứ hai, mà thôi Nghiêm Quân Hạo chỉ sợ thiên hạ loạn, nếu như cậu ta không nói trước để phòng bị đoán chừng khi cậu ta về không biết người phụ nữ kia đi tới đâu rồi.

Cho nên Lương Úy Lâm đã gọi điện cảnh báo trước, đồng thời nhờ anh giám sát người. Hừ, có ai khổ hơn anh nữa sao?

"Nghiêm đại ca, không cần nhắc đến anh ấy." Lại nói cái tên đàn ông chết tiệt kia, hòa khí trong lòng Nhượng Tuyết vất vả đè xuống giờ lại tăng lên rồi. Lương Úy Lâm người đàn ông này ghét nhất rồi.

"A, hai người cãi nhau? Không thể nào? Lương Úy Lâm cam chịu sao?" Điện thoại đầu kia, Nghiêm Quân Hạo khẽ cười nói. Người quen cũng biết, bác sĩ Nghiêm đa phần là xem trò vui.

"Nghiêm đại ca, anh lại nói anh ấy, em cúp điện thoại đó."

"Giận thật? Không bằng anh dẫn em ra ngoài chơi?"

"Không muốn đi. Nghiêm đại ca, nhà anh không phải có chuyên cơ sao? Anh đưa em đến Zurich có được không?"

Giống như là nghĩ đến cái gì, Nhượng Tuyết cực kỳ hưng phấn kêu lên. Muốn trách là nên trách Lương Úy Lâm, anh đem hộ chiếu của cô cất đi, muốn đi đâu cũng không được. Chỉ có Nghiêm Quân Hạo thì chuyện gì cũng trở nên đơn giản.

"Nhượng Tuyết, em không phải là muốn anh bị người đàn ông của em bắn chết chứ? Cậu ấy không cho em đi ra ngoài, ai dám?" Nghiêm Quân Hạo vẫn còn kiểm soát. Hừ, không biết lần trước ai nói có chuyện gì thì tìm anh, cái gì anh cũng dám làm nhưng giờ thì lợi dụng một chút xíu quan hệ trên tay anh để đi ra nước ngoài mà thôi, anh lại sợ Lương Úy Lâm, tên lừa gạt.

"Nghiêm đại ca, anh và anh ấy đều cùng một phe. Em biết ngay mà!"

"Nhượng Tuyết, không nên nói như vậy, anh vẫn ở phe em đó!" Nhưng Lương Úy Lâm không thể chọc! Mặc kệ thế nào, bọn họ giờ đã không còn vấn đề gì, anh nhìn thấy tốt lắm, nếu không cuộc sống thật sự nhầm chán.

"Nghiêm đại ca, em không thèm nghe anh nói nữa. Em muốn đi ra ngoài một chút." Luôn nói người đàn ông kia làm tâm tình cô không tốt. Không bằng đi ra ngoài hóng mát một chút thôi.

"Được rồi. Có chuyện gì nhớ phải gọi điện thoại cho anh. Lâm, công việc của cậu ấy quả thật rất bận." Phía sau câu này là thật, Nghiêm Quân Hạo dừng một chút, sau đó mới lại nói: "Nếu như em cảm thấy nhầm chán, tìm một chút chuyện làm đi."

Một câu đánh trúng người trong mộng.

"Nghiêm đại ca, em biết rõ em muốn làm gì. Cảm ơn anh. Hẹn gặp lại." Không đợi bên kia Nghiêm Quân Hạo còn muốn nói gì nữa, Nhượng Tuyết đã cúp điện thoại.

Người đàn ông này công việc rất bận mà có thể cái gì không nói đã không gặp người chứ? Tốt, cô cũng có công việc. Hừ! Ai mà thêm anh chứ!

Công việc mà Nhược Tuyết làm chỉ mang tính chất để tránh nhàm chán hiện tại mà thôi, cô không nghiêm túc đi tìm, mà trực tiếp đi tới nhà hàng Tây của Chung Tử Tuyền để làm.

Bởi vì là người quen cho nên Nhược Tuyết rất vui vẻ.

Mà A Cảnh dĩ nhiên không ngăn cản cô, bởi vì chủ nhân nói cô muốn làm gì cũng được, hơn nữa tiểu thư còn cảnh cáo anh không được nói cho chủ nhân biết, anh cần cứ vào mục đích hai bên nên chỉ có thể gật đầu.

Cũng không biết chủ nhân sau khi trở lại sẽ có nét mặt gì. Thôi, lần sau anh sẽ tự mình xin điều chỉnh qua tổng bộ bên Thái, nếu bị chủ nhân và tiểu thư làm như thế nữa anh sẽ nổi điên.

"Nhược Tuyết. Có mệt hay không? Có muốn đi về nghỉ một chút không?" Chung Tử Tuyền từ bên ngoài đi vào, thấy Nhược Tuyết đang ngẩn người đứng ở cửa phòng bếp nhẹ giọng hỏi.

"Chị Tử Tuyền, bên ngoài bận rộn sao? Em không mệt, chỉ đang suy nghĩ một vài chuyện mà thôi!" Cô chỉ đang nghĩ người đàn ông kia đã gần một tháng chưa về, cũng không gọi điện cho cô, sao lại quá đáng như vậy? Hừ!

"Có phải đang nghĩ về đàn ông?" Chung Tử Tuyền cũng là cá tính tùy tiện thẳng thắn nên lời nói cũng rất trực tiếp.

"Chị Tử Tuyền, không có." Bị người ta trúng tâm sự, Nhược Tuyết liền muốn đi ra ngoài.

"Nhược Tuyết, chồng của em đi nơi nào?" Chung Tử Tuyền kéo tay Nhược Tuyết, người đàn ông lần trước đem người nhà họ trói đi nhưng không ngược đãi bọn họ, hơn nữa cũng là do anh họ gây chuyện.

"Chị Tử Tuyền, em giúp chị." Nhược Tuyết oán hận trong lòng sâu hơn, không muốn nhắc lại anh.

"Nhược Tuyết, chờ đi!" Chung Tử Tuyền không hỏi nữa. Nhược Tuyết trong khoảng thời gian này tới đây giúp một tay thật là vui, nhưng sau khi hết hạn cô thường thấy cô ấy mất hồn. Cô chưa bao giờ kể chuyện của mình nên cô cũng không tiện hỏi quá nhiều.

Nhưng cô không đành lòng nhìn thấy Nhược Tuyết không vui, những năm gần đây, mặc dù không rõ Nhược Tuyết sống ra sao, nhưng cô biết cô ấy nhất định khổ không ít. Lãng gia hiện tại chỉ còn mình cô ấy, cô chỉ hi vọng cô ấy có thể hạnh phúc.

Mà hạnh phúc của cô chỉ có người đàn ông kia mới có thể cho.

"Em đừng có suốt ngày trêu chọc Nhược Tuyết có được không?" Chồng của Chung Tử Tuyền đi vào, một người đàn ông thật thà, trên mặt luôn mang theo nụ cười ấm áp, cũng là bếp trưởng.

"Em nào có à?"

"Còn nói chưa? Mới vừa ép hỏi có tính hay không?"

"Không tính, không tính em chỉ là tò mò. . . . ."

Cô dâu mới ngọt ngọt ngào ngào đầu miệng, Nhược Tuyết lặng lẽ lui ra ngoài, nụ cười nhàn nhạt trong đó có chút cô đơn.

Đi tới trước cửa hàng, Nhược Tuyết phát hiện có chút xôn xao, mấy cô bé trẻ tuổi trong tiệm đang châu đầu ghé tai mặt hung phấn.

"Có chuyện gì vậy?" Cô hỏi mấy tên tụ tại quầy phục vụ.

"Chị Nhược Tuyết, bên ngoài có một vị khách rất đẹp trai đó!" Một cô gái nhỏ tóc dài thắt bím đuôi ngựa hai má đỏ rùng rục thán phục.

"Quá đẹp trai! Thoạt nhìn anh ta cực đẹp giống như lão đại trong phim xã hội đen. Còn có chiếc xe kia, cực đẹp đó!" Một cô gái khác cùng tuổi, hai mắt tỏa sáng. Chỉ là người đàn ông như vậy làm người ta không dám tới gần.

"Có khoa trương quá không?" Nhược Tuyết cười hỏi. Các cô gái trẻ tuổi, thật thật đáng yêu.

"Nhược Tuyết, cô không phải tin à? Nhìn xem, xe của anh ta dừng ở trước cửa hàng chúng ta kia!" Cô gái thứ ba đang gương mặt đầy tàn nhan, mặt đầy ảo tưởng, vẻ mặt mê mẩn.

"Ồ cửa?" Ánh mắt Nhược Tuyết dời về phía ngoài cửa. Xe thể thao màu đen quen thuộc đang phách lối ở cửa, quy định của nhà hàng là không dừng xe trước cổng. Đó không phải là. . .

Nhược Tuyết khẽ nhú mày, đi tới chỗ tụ tập của các cô gái — quả nhiên là anh.

"Tiên sinh, làm phiền anh dời xe đi có được không?"

“Có thể chỉ là trừ khi em đi cùng anh.” Người đàn ông xoay người, ánh mắt thâm thúy rơi trên người cô.

"Rất kinh ngạc sao?" Lương Úy Lâm yên lặng nhìn cô. "Em là người phụ nữ của anh, không nên trở về cùng anh sao?"

Người phụ nữ này, quả nhiên làm cho anh ngoài dự đoán! Ra ngoài làm việc? Hơn nữa làm phục vụ cho một nhà hàng, người của Lương Úy Lâm cần phải xuất đầu lộ diện đi làm việc sao? Anh đã đồng ý để cho cô muốn làm gì thì làm nhưng không bao gồm làm việc. Càng làm anh khó chịu là nhà hàng này của người nhà họ Chung mở.

Cô trừng mắt nhìn anh một hồi lâu không không chế được tâm tình, rống to một tiếng.

“Mời đem dùi xe đi, không nên ảnh hưởng đến khách hàng khác, nếu như anh muốn dùng com, trước hết anh dùi xe đi sau đó gọi phục vụ yêu cầu thức ăn.” Không khách khí nói, cô không chút do dự xoay người tránh đi.

Hừ người đàn ông này, tại sao anh nghĩ muốn tới thì tới? Cô không cần làm con búp bê không tiếng động để anh tùy ý bóp thế nào thì bóp, lần này rõ ràng chính là anh quá đáng trước.

Giận cô đúng không? Hiện tại lại để ý cô? Rất tốt, tới phiên cô không để ý đến anh!

"Lăng Nhục Tuyết." Anh bắt được cánh tay của cô, không để cho cô đi.

"Buông tay." Cô nhỏ giọng nói, khăn trương lăm lét nhìn trái phải một lần. Cho đến khi xác định không có người chú ý, mới thở dài một hơi."Mau buông tay, em đang đi làm." Cô tức giận cảnh cáo anh.

Nhìn ra cô đang khăn trương, thái độ của anh ưu nhân khác thường."Trừ phi em theo anh trở về nếu không anh không buông tay." Nhướn mày lời kéo cô không thả. "Em tan việc sẽ về, hiện tại không được." Hít một hơi sâu Nhục Tuyết tự nói với mình không nên cùng anh so đo, vì người đàn ông này là thổ phi ác bá.

“Là người của anh còn cần đi làm sao?”

“Không biết xấu hổ, ai là người của anh chứ?” Hừ, thì ra anh chỉ coi cô là một người phụ nữ có cũng được mà không có cũng không sao! Chả trách lại bỏ cô lại lâu như vậy không để ý đến!

“Có phải muốn anh chứng minh, em làm sao mới là người phụ nữ của anh?”

Cô trừng mắt với anh, tận lực hạ thấp giọng, tức giận nói: “Anh buông tay! Em không muốn nói chuyện với anh.” Nhục Tuyết chú ý tới mấy cô gái trẻ tuổi đã thấy Lương Úy Lâm động tay động chân với cô. Nếu còn ở đây, chị Tử Tuyên sẽ đi ra mắt, cũng may bây giờ đã qua giờ dùng cơm trưa rồi nếu không chừng bọn họ lại trở thành tiêu điểm của mọi người.

“Về cùng anh thì anh liền buông tay.” Anh nhếch môi, chân dài duỗi một cái, thẳng kéo cô hướng cửa hàng đi ra bên ngoài. Nhục Tuyết không muốn bị anh dắt đi nhưng lại sợ anh gây ra chuyện gì ở đây cho nên chỉ có thể nói mấy cô gái trẻ tuổi muốn đi ra ngoài một chút.

Hai người đi ra tới ngoài cửa, cô lập tức hất tay của anh ra.

Lương Úy Lâm nheo lại mắt, hứng thú mười phần nhìn cô."Em tức giận sao?" Người phụ nữ này có phải tức giận anh lâu như vậy mới trở về? Còn giận anh không cho cô đi Zurich?

“Em là cái gì không thể tức giận?” Cô tức giận nói: “Anh chính là tên khốn kiếp.”

Anh thu hồi nụ cười. “Cùng anh trở về”, trực tiếp yêu cầu.

"Không thể nào. Em còn muốn đi làm. Nếu như không có chuyện mời rồi đi, không cần ảnh hưởng công việc của em." Cô không chút nào suy tính liên cự tuyệt.

Không khí đột nhiên trở nên rất cứng đờ. Nếu so với quá đáng, cũng có thể coi cô là vậy.

Lương Úy Lâm giận tái mặt."Em rốt cuộc muốn anh làm sao?" Một hồi lâu anh đánh vỡ trầm mặc.

“Anh không cần làm gì cả, không ảnh hưởng tới công việc của em là được.” Nhục Tuyết ở trước mặt anh ngễnh đầu.

"Làm không được." Mặt anh chán chường, giống nhau, trả lời trực tiếp.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?!” Không thể tiếp tục giữ vững bình tĩnh, cô kích động chất vấn anh.

“Những lời này anh nên hỏi ngược lại em mới đúng, làm sao để em ngoan ngoãn theo anh về.” Giọng điệu của anh không tốt bao nhiêu, anh không muốn cùng cô tức giận, thế nhưng ở quán ăn của người nhà họ Chung mở, nếu như cô một mực ở nơi này đi làm nhất định sẽ cũng cái tên Chung Tử Mặc chết tiệt kia gặp mặt.

Anh khó chịu chính là cô và cậu ta gặp mặt, kể từ khi biết ý đồ của người đàn ông kia với cô, anh càng thêm hận không đem cô nhất nhất mang theo bên

người, chỉ sợ cô chịu đựng áp lực quá lớn.

“Tan việc tự nhiên em sẽ trở về.” Nhược Tuyết xoay người đi vào tiệm, hừm, anh cho anh là ai, nói gì cô cũng phải nghe lời sao?

Lương Úy Lâm giận tái mặt, khuôn mặt anh tuấn hiện đầy lo lắng.

"Được, vậy buổi tối tan làm anh đón em." Anh đi tới bên cửa xe, lên xe trước, bỏ lại câu nói: "Nhớ nhất định phải chờ anh." Cô mới không thể tin quay đầu lại nhìn chiếc xe thể thao xinh đẹp kia nghênh ngang rời đi. Không phải đâu, sao Lương Úy Lâm lại tốt vậy? Có phải cô nghe nhầm chăng?

Buổi tối đến gần mười một giờ, Lương Úy Lâm đứng ở bên cạnh xe, nhìn cửa hàng rõ ràng đã đóng cửa nhưng bên trong vẫn còn một mảnh đèn sáng. Từ góc độ của anh nhìn thấy trong đại sảnh đã sớm không còn một bóng người.

Người phụ nữ này rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? A Cánh nói trễ nhất là 10 giờ cô sẽ ra nhưng hiện tại cũng đã 11 giờ rồi, cả bóng dáng cũng không thấy đâu.

Đây là việc mà hơn 30 năm lần đầu tiên, anh kiên nhẫn như vậy. Hơn nữa là còn chờ phụ nữ! Con mẹ nó, ngày mai anh cho người mua cái quán ăn này lại để cô không tới được nữa.

Càng chờ càng phiền lòng, cúi đầu rút ra điều thuốc đốt, nhưng mà cũng chỉ là ngăn ngừa mấy giây mà thôi, thời điểm anh ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy người phụ nữ kia, không phải nói là một người phụ nữ khác đồ cô giống như có chút không ổn, từ lâu hai xuống.

Phía sau còn có mấy nam nữ đi theo, Lương Úy Lâm là người bản lãnh nhớ tốt, hướng chỉ là người nhà họ Chung, người anh ngại chính là Chung Tử Mặc đi sau cùng.

Cũng may cậu ta không có chạm vào người phụ nữ của anh bằng không anh không có xác định là kích động muốn giết cậu ta rồi. Ném điều thuốc vừa mới đốt, Lương Úy Lâm sai bước đi tới cửa hàng.

"Nhược Tuyết, em thật có thể không?" Chung Tử Tuyền bắt đầu nhìn Nhược Tuyết chẳng qua là chỉ uống hai ly rượu mà mặt đã đỏ bừng, nếu như biết cô không thể uống rượu, nhất định sẽ không để cho cô uống. Chỉ là hôm nay liên hoan tiễn em trai cô ngày mai đi nước ngoài nên tất cả mọi người đều rất vui vẻ cho nên không tự chủ được mà uống mấy chén.

"Tử Tuyền, không sao, em đón xe về." Nhược Tuyết đầu hơi choáng váng quên mất chuyện hồi xế chiều Lương Úy Lâm nói muốn tới đón cô.

"Nhược Tuyết, nếu không anh đưa em về?" Chung Tử Mặc nhìn một chút không thấy xe dừng ở ngoài cửa.

"Không cần, anh Tử Mặc, A Cánh nhất định đã sớm chờ em ở bên ngoài rồi. Em đi đây!" Ra khỏi cửa của quán, Nhược Tuyết buông tay Chung Tử Tuyền ra trong ngực còn ôm bình rượu vang cô chưa có uống.

Kể từ năm ấy bởi vì tò mò uống rượu mới dẫn đến bị kịch như vậy, những năm này cô chưa bao giờ động đến nửa giọt rượu, nhưng tối nay là ngoại lệ, anh Tử Mặc phải xuất ngoại mọi người khó có dịp tụ tập chung vui vẻ như thế đương nhiên là muốn uống.

Bởi vì từ ngày mai trở đi bọn họ không biết bao giờ lại được gặp mặt, cho nên cô rất vui.

"Vây. . . . . Em cẩn thận." Chung Tử Mặc đưa túi xách cho cô. Những gì có thể làm anh đã làm rồi, anh chỉ hi vọng cô tìm được hạnh phúc cho mình, vậy là đủ rồi.

"Anh Tử Mặc, chị Tử Tuyền, hẹn gặp lại." Bước chân Nhược Tuyết có chút không yên rồi.

Vừa mới nói lời từ biệt xong, một đạo bóng đen chạm mặt bao phủ xuống làm cô giật mình, lại liền bị một giọng nói quen thuộc ngăn lại. "Làm cái gì?"

Nhược Tuyết ngẩn ngơ, lúc này mới nhận ra bóng dáng đứng cao lớn ở trước mặt là Lương Úy Lâm.

"Anh làm em sợ muốn chết!" Cô vuốt ngực oán trách ra tiếng.

Lương Úy Lâm cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kinh hồn của cô, kéo cô vào trong ngực, một mùi rượu nhàn nhạt xông vào mũi, người này lại dám uống rượu? Hơn nữa còn uống đến quên luôn lời anh muốn tới đón cô sau khi tan làm.

Mà đã sớm biết đám người Chung Tử Mặc đã tự động tản đi rồi. Hoàng tử của công chúa đã tới, những thứ không liên quan như bọn họ đều muốn cách thật xa, chuyện kể tiếp không liên quan đến họ.

"Anh. . . sao anh lại ở đây?" Một hồi lâu, bị ánh mắt kì quái nhìn làm cô không tự nhiên, cô do dự mở miệng, anh không phải chiến tranh lạnh với cô rồi đi nước ngoài sao? Sao giờ lại trở về rồi?

"Về nhà!" Nói chuyện cùng người ý thức không tỉnh táo sao? Anh khom lưng đưa tay ôm cổ cô xoay người hướng tới bên cạnh xe.

Bị ôm đi vài bước không kịp chuẩn bị, Nhược Tuyết mới biết, muốn gãy giữa. "Lương Úy Lâm, anh là xấu nhất. Em không muốn về nhà với anh. Anh không phải là còn tức giận sao? Làm sao tới tìm em?"

"Ai nói?!" Bước chân Lương Úy Lâm dừng lại, gương mặt tuần tú hung tợn ép hướng mặt của cô "Không sai, anh là tức giận, nhưng em chính là muốn cùng anh về nhà, hiểu không?" Nói xong, không để ý tới nữa cô giấy giữa, thẳng tắp đi về phía cửa xe, mà A Cánh đã ở bên cạnh xe mở cửa xe đợi.

"Không hiểu. . . . ." Vùng cũng vùng không ra, nói cũng nói nhưng mà anh, mà thôi, trước tiên trở về rồi hãy nói rồi. Lương Úy Lâm sống 36 năm, lần đầu tiên trong đời cùng với một người phụ nữ uống say nói chuyện, nhìn người phụ nữ ngủ say trong lòng, anh thật muốn dùng sức bóp mạnh vào khuôn mặt đang đỏ bừng của cô.

Thiệt là đã không uống được lại đòi học theo người ta uống rượu? Nếu không phải là anh tới đón cô, tối nay cô nên làm gì? Nghĩ đến sẽ có người đàn ông khác thấy bộ dạng hiện tại của cô, hòa trong lòng lại bốc lên.

Mãi cho đến khi trở về phòng, người phụ nữ nhỏ bé vẫn an phận nằm trong ngực, không thể nào hiểu nổi, người ngoan chưa tỉnh, đến uống say cũng ngoan như vậy làm cho người ta không muốn thương tâm cũng khó.

Thở dài lời nói không có nói ra khỏi miệng, người phụ nữ ngoan ngoãn đột nhiên mở mắt "Em muốn đi nhà vệ sinh." Nói xong cũng giùng giàng muốn đi xuống giường, cô cả đường còn không thấy, có thể sao?

"Đừng động. Anh ôm em đi." Đường đường một lão đại hắc đạo thể nhưng trở thành một cái người phụ tá giúp phụ nữ đi vệ sinh, nhất định sẽ bị người ta cười nhạo?

"Anh là Lương Úy Lâm thật sao?" Khi đôi tay anh ôm cô thì cánh tay mảnh khảnh của Nhược Tuyết chủ động vòng trên cổ anh, để tránh mình bị té xuống.

Lương Úy Lâm có lúc như vậy sao? Anh không phải thích khi dễ cô sao? Làm sao lại dịu dàng chăm sóc cô như vậy? Chẳng lẽ chính là đột nhiên lương thiện?

"Vậy em cảm giác anh là ai?" Chẳng lẽ người phụ nữ này còn cho là có người đàn ông khác dám ôm cô như vậy sao?

Động tác anh nhanh chóng ôm cô vào toilet, đặt ở bồn cầu bằng sứ màu trắng, chuẩn bị giúp cô vén váy lên "Anh muốn làm gì?"

Đường đường là một là một người đàn ông luôn mong muốn hi sinh mình vì cô phục vụ nhưng người ta ngược lại không vui, người phụ nữ vẫn ngoan giống như một con mèo nhỏ đột nhiên đưa móng nhọn của cô ra khước từ tay anh kéo váy.

Người phụ nữ này dám phản kháng? Anh nheo tròng mắt lại, hoài nghi nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, cô say thật sao?

"Giúp em đi vệ sinh." Như vậy có phải rõ ràng chưa? Người này thật là làm cho người ta muốn hung hăng trừng phạt cô.

"Tự em có thể đi, anh ra ngoài đi, lập tức đi ra ngoài." Ngón tay nhỏ và dài chỉ cửa phòng, cái miệng nhỏ nhắn ra lệnh, cô mới không cần đi vệ sinh trước mặt một người đàn ông!

Xem ra thật sự là say nếu không cô sẽ không nói chuyện với anh như vậy.

"Em thật có thể không?" Ánh mắt hoài nghi nhìn người phụ nữ đang say.

"Anh rườm rà quá, đi nhanh một chút đi." Nhược Tuyết không nhịn được trừng anh. Thế nào lại dài dòng như phụ nữ đây?

Được rồi anh nhận thua, xoay người đi ra ngoài, giăng đạo lí với người say thế nào cũng không thông. Mà biểu hiện tối nay của cô không quá tầm thường, chịu cô lần đầu đi.

Trở về ngồi trên ghế sofa trong phòng, Lương Úy Lâm giờ tay nhìn đồng hồ, gần 15 phút, đây cũng không bình thường chứ? Không do dự, anh trực tiếp mở cửa, nhìn thấy người phụ nữ làm anh đỡ khốc đỡ cười, người này lại ngồi trên bồn cầu ngủ thiếp đi. Như thế có mệt không?

"Lăng Nhược Tuyết, tỉnh lại, tỉnh lại." Ngồi xổm người xuống vỗ nhẹ gương mặt của cô, muốn đánh thức cô, chỉ là một chút phản ứng cũng không có.

Lương Úy Lâm cảm thấy trong cuộc đời của anh chưa từng có bi thảm như vậy! Không muốn phục vụ một người phụ nữ uống say đến ngủ mất. Nhưng anh lại không muốn nhờ người khác giúp.

Không muốn ôm một người phụ nữ toàn thân đầy mùi rượu ngủ, cho nên không thể làm gì khác là cởi đồ cô ra, ôm cô, hai người cùng tắm, trong quá trình tắm rửa, mùi hương trên thân thể cô lại làm cho dục hòa của anh bùng lên. Chỉ là một người phụ nữ không có chút phản ứng nào, anh không có đói khát đến như vậy.

Hung hăng xoa nhẹ cô một cái "Lăng Nhược Tuyết, anh muốn em cả vốn lẫn lời trả cho anh." Anh không thể phủ nhận mình là một thương nhân cho tới giờ đều không muốn làm ăn thiệt thòi.

Hai người sau khi tắm rửa, nhẹ nhàng thoải mái nằm chết dí trên cái giường lớn mềm mại, điện thoại đầu giường lại không thức thoi vang lên, vào lúc này có người gọi điện thoại riêng cho anh, không cần nghĩ cũng biết là ai.

Anh muốn buông người phụ nữ nhỏ trong ngực ra đi nhận điện thoại, đột nhiên cô lại mở mắt, nhìn chăm chăm anh, tay nhỏ bé kéo cánh tay của anh lại không cho anh đi.

“Đi ngủ trước đi, anh nhận điện thoại đã, hửm?” Ánh mắt trong suốt của cô, quá nghiêm túc, một chút cũng không giống người đang say, chẳng lẽ cô đã tỉnh sao? Vậy thì tốt, hòa trên người anh cần cô dập. Điện thoại có thể tiếp cũng không tiếp nữa!

Mở ánh mắt trong vắt như nước, cô cười, nụ cười ngọt ngào phát ra từ nội tâm giống như cô đang muốn nói đến chuyện vui gì đó, không nhịn được bật cười. Đây là Lương Úy Lâm chưa từng thấy Nhượng Tuyết cười tự nhiên như vậy, thoải mái như vậy. Nhìn nụ cười của cô không giống trước, hô hấp anh đột nhiên cứng lại.

Cô từ từ tới gần anh, bàn tay nhỏ nhắn sờ khuôn mặt tuấn tú của anh, nghiêm túc nhìn anh, thờ dãi nói: “Lương Úy Lâm anh rất đẹp trai tuấn tú, không cần suốt ngày trung bộ mặt nghiêm túc quá có được không hả?” Ngón tay di khắp mặt anh, còn là lỗ mũi, bờ môi đều lướt qua.

Người phụ nữ này anh có thể coi là cô đang trêu đùa anh sao? Khi anh còn chưa kịp phản ứng, một cái hôn vang, in ở trên má anh, gương mặt cô vui sau vào lồng ngực rộng rãi của anh, nhẹ nhàng mà nheo mấy cái, sau đó lại yên lặng.

Điện thoại trên bàn ngừng reo, Lương Úy Lâm không có để ý tới nó, đưa tay trực tiếp tắt máy.

"Lăng Nhượng Tuyết. . . . ." Anh giờ tay đem cả người cô thả vào trên gối đầu, đáp lại anh, là tiếng hít thở chạy dài và đều đều.

Không thể nào, người phụ nữ này đốt lửa rồi lại cứ thế ngủ thiếp đi? Còn anh thì sao? Vốn là đã khó chịu đè nén dục vọng, sau khi bị cô mè nheo chơi đùa dây lên lửa hừng hực, không thể tin được lại có chuyện thái quá như vậy xảy ra, trông mắt xinh đẹp của Lương Úy Lâm thoáng qua một tia ánh sáng phức tạp, lật người, đè cô ở phía dưới.

Nhưng người phụ nữ ở trên giường không có chút phản ứng nào, tiếp tục ngủ say.

Bàn tay bên chắc chắn dò vào áo ngủ của cô, xoa người nhưng chủ nhân vẫn không có chút động tĩnh nào, tiếp tục ngủ.

Người đàn ông không có kiên nhẫn gỡ cởi áo ngủ của cô ra, thân thể tuyết trắng trong suốt, dưới ánh đèn nhàn nhạt chiếu rọi xuống, sáng bóng trơn mềm, nụ hoa anh đào xinh đẹp ở trên giường lẳng lặng nở rộ.

Nụ hôn nóng rực thả xuống cái cổ ngọc, trượt thẳng xuống dưới. . .

"Lương Úy Lâm. . . . . Lương Úy Lâm. . . . ." Phía trên truyền đến tiếng nhẹ nhàng khê hô để cho anh ngẩng đầu lên, rất tốt, cái này người phụ nữ chết tiệt này rốt cuộc có phản ứng, đúng không?

Nhưng cô không giống như tỉnh lại, bởi vì cô không mở mắt, hơn nữa hai cánh tay đang sờ loạn khắp nơi, trên mặt, một mảnh xa lạ, kinh hoàng. Gặp ác mộng sao?

"Ngoan, ngoan. Anh ở chỗ này, đừng sợ. Sao vậy em?" Dù là dục hỏa có nhiều hơn nữa thấy bộ dáng này của cô cũng mất. Lương Úy Lâm đau lòng mà đem cô ôm vào trong ngực vỗ nhẹ phía sau lưng, anh an ủi.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới anh sẽ có một ngày như vậy, dùng giọng nói kiên nhẫn dịu dàng dụ dỗ một người phụ nữ. Thì ra muốn cung chiều một người, cũng không phải là khó? Ban đầu anh cho là không biết làm sao mới đúng? Hiện tại không phải anh đã làm được sao?

"Lương Úy Lâm. . . . ." An tâm mà đem cả người đều đặt ở trên người của hắn, nhiệt độ cùng hơi thở của người đàn ông làm cho cô an tĩnh lại. “Anh đừng để em một mình ở đây được không. Em sợ. . .”

Cho dù là ở bên trong nửa mê nửa tỉnh, Nhượng Tuyết vẫn cảm thấy sợ. Không thể lừa gạt mình nữa rồi, thật ra thì cô rất sợ tỉnh lại trong đêm tối chỉ có một mình, sau đó cảm giác không ngủ được. Thật sợ, thế giới băng lãnh đen tối đó, vĩnh viễn chỉ có một mình cô.

Cô rất cô độc, cũng rất sợ. Không dám đi đối mặt một người nhưng không thể không tự mình thừa nhận, cô sợ!

"Không sợ. Tất cả đều có anh. Anh sẽ không bỏ em lại nữa. Sẽ không bao giờ nữa. . . ngủ đi, anh ngủ cùng em." Nhắm mắt lại, ôm cô càng chặt hơn.

Anh biết mình khôn kiếp, một mực tổn thương cô. Cho nên trong thời gian xử lý công việc ở đây, anh đã không dưới một lần nghĩ đến làm sao để bù đắp tổn thương mà anh đã gây ra cho cô.

Quân Hạo từng nói, cô đã từng bị anh tổn thương nhiều như vậy, vậy thì phải từng mảnh từng mảnh nhặt lên, để cho cô cảm nhận anh thương cô, yêu cô, cung chiều cô. . .

Những thứ này đối với anh mà nói thật ra rất xa lạ. Nhưng anh biết anh nhất định phải học.

Thật ra thì làm cũng không có khó khăn vậy, không phải sao? Người phụ nữ này không tham lam, chưa từng có yêu cầu gì với anh cả.

"Lương Úy Lâm, không cho anh đi, không cho anh đi. . . . ." Trong giấc mộng cảm thấy có người càng không ngừng ôm cô, an ủi cô, khiến Nhượng Tuyết vừa uất ức vừa khổ sở, nhiều năm như vậy, nhiều đau khổ như vậy, cô chỉ muốn có người có thể ôm cô nói: “Không phải sợ, tất cả đều có anh.”

Có anh, có anh. . . . .

Đúng vậy, tất cả đều có anh. Không cần quan tâm cái gì là yếu hèn, cũng đã không còn quan trọng nữa rồi, quan trọng là, vào giờ phút này, anh ôm cô, anh hôn cô, đem cô vào trong lòng, vết thương khó có thể chữa khỏi, nhất nhất vuốt lên.

"Anh không đi, sẽ không đi nữa!"

Anh từng để cho mình đi xa như vậy, xa như vậy, quay đầu lại mới phát hiện, trong lòng của anh chỉ có cô, muốn cũng chỉ có cô. . . . .

Ai, bị dày vò thật thảm!

Nhược Tuyết xoa eo đau nhức từ từ đi xuống cầu thang, thiệt là, nửa đêm tỉnh lại nhức đầu đã đủ thảm, còn phải ứng phó một đầu đã thú đã nổi điên, còn có người thảm hơn cô không.

Người đàn ông kia vừa hung hăng vừa nói: "Xem em sau này có dám uống rượu nữa không!"

Cô không dám, cũng không dám nữa, trừng phạt sau khi uống rượu say, thật làm cho cô thấy thân thể đau đớn quái dị. Mỗi bậc thang phía dưới, cũng cảm thấy bước đi rất đau. Vận động quá lượng, hơn nữa người đàn ông kia căn bản không chú ý sức lực của mình, đem lấy cô chính cho đến lệ đầy mặt khóc thương cầu xin tha thứ. Vừa nghĩ tới mình ở trên giường mất thể diện như vậy, cô bây giờ cảm thấy gương mặt rất nóng.

Rõ ràng trước khi đi ngủ cô nghe thấy giọng dịu dàng nhẹ dịu của người đàn ông của cô nhưng khi tỉnh lại sao lại trái ngược như vậy, giống như một đã thú ăn sao cũng không thấy no?

Thật vất vả đi tới lầu một, oh, hông của cô, đau đớn giống như là muốn đứt rời, sắc mặt cô trắng bệch, một chút tinh thần cũng không có. Hôm nay đoán chừng là không đi tới tiệm ăn được, tối nay lại gọi điện thoại cho chị Từ Tuyền thôi.

"Tiểu thư, đã dậy." Vũ Lâm mang rau xanh từ bên ngoài đi vào, vô cùng có sức sống theo sát cô chào hỏi, quan tâm nhìn cô "Thế nào hôm nay sắc mặt có vẻ kém như vậy?" Cô giống như một bà lão sáng sớm đứng lên đi đi lại lại giống như rất mệt mỏi?

"Vũ Lâm, không có việc gì. Tối hôm qua ngủ không được ngon giấc mà thôi." Nhược Tuyết đỏ mặt đi tới trước bàn ăn, đâu chỉ ngủ không ngon? Cô căn bản không ngủ được bao nhiêu?

"Đến đây, ngồi xuống trước đi. Uống trước ly sữa nóng, ăn nữa chút cháo bổ khí." Vũ Lâm để giỏ thức ăn xuống, kéo Nhược Tuyết ngồi xuống, nhanh chóng lấy từ trong tủ giữ ấm ra ly sữa tươi.

"Vũ Lâm, tôi tự mình làm được rồi. Anh ấy đâu?" Nhược Tuyết vừa uống sữa tươi vừa khắp nơi nhìn quanh.

"Cậu chủ à? Chắc là ở thư phòng chứ?" Vũ Lâm vừa cười vừa cầm món ăn lấy ra. Không cần hỏi cũng biết 'anh ấy' là ai. Mặc kệ như thế nào, thấy cậu chủ cùng tiểu thư lại tốt như lúc ban đầu, đây là chuyện vui đáng giá nhất. Chỉ hy vọng bọn họ không cần xa nhau nữa. Tiểu thư những năm này thật sự là quá khổ.

"Vũ Lâm, tôi vừa nãy không có hỏi anh ấy." Cái gì gọi là giấu đầu lòi đuôi?

"Tiểu thư, ngưng ngưng cái gì, hỏi thì là hỏi thôi!" Là người cũng nhìn ra được cậu chủ yêu tiểu thư.

Được rồi, Nhược Tuyết thừa nhận cô thật sự là không biết cách tranh cãi với người khác, cho nên vẫn là ngoan ngoãn ăn xong bữa ăn sáng nhưng không biết đó là bữa trưa sau đó gọi điện thoại cho chị Từ Tuyền mới là thật.

Nhưng khi cô đang cảm ớn lạnh muốn quay số điện thoại thì người đàn ông đi từ trên lầu xuống lên tiếng ngăn cản cô: "Muốn gọi điện thoại đi đâu?"

"Mắc mớ gì tôi anh?" Treo điện thoại lên, lần nữa quay số điện thoại. Cô hiện tại toàn thân đều không thoải mái, không nghĩ để ý anh. Đặc biệt là đáng về tinh thần của anh.

Hừ, động một chút là ném cô qua một bên gần một tháng, sau khi trở lại thì hận không một hóp ăn hết cô đến cả xương cốt không thừa.

"Nếu như em gọi điện thoại đến cửa hàng ăn thì không cần." Lương Úy Lâm vừa sửa sang lại ống tay áo vừa lên tiếng nói.

"Anh có ý gì?"

"Ý là, anh đã cho người thông báo đến nhà họ Chung, bắt đầu từ hôm nay em không đi làm nữa. Nghỉ ngơi tốt mấy ngày, chúng ta trở về Thái Lan, hửm?" Đi tới bên cạnh cô muốn ôm cô nhưng lại bị cô đẩy ra.

"Lương Úy Lâm, làm sao anh có thể như vậy? Em muốn tự mình nói với chị Từ Tuyền. Anh thật là quá đáng!" Người đàn ông này tại sao có thể không hỏi ý kiến cô một chút? Mặc dù cô chỉ là đơn thuần giúp một tay, nhưng Lương Úy Lâm làm như vậy, cô chính là tức giận.

"Em nói với anh có cái gì không giống nhau? Em không mệt sao? Mệt thì trở về nghỉ ngơi thật tốt. Anh còn muốn đến công ty, nghe lời, không cho đi. Ngoan ngoãn ở tại nhà chờ anh."

"Lương Úy Lâm, em chính là muốn đi." Cho dù thật rất mệt mỏi, cô vẫn muốn đi ra ngoài.

"Lăng Nhượng Tuyết. . . . ." Lương Úy Lâm nhủ mảy, người phụ nữ này, ngủ dậy nên mọi chuyện đều quên? Ngày hôm qua còn dịu dàng với anh như vậy, cười ngọt như thể hiện tại lại không nghe lời.

"A Cánh, lái xe đưa tôi đi." Cuối cùng là mở mảy mở mặt một lần, nhìn đến gương mặt đen thui của anh không thể làm gì cô, Nhượng Tuyết cảm thấy vô cùng vui vẻ.

"Chủ nhân. . . ." A Cánh mặt làm khó đứng ở phía sau, đi cũng không được, không đi cũng không xong.

"Đi đi!" Rốt cuộc bóng dáng nho nhỏ đi ra cửa lớn, Lương Úy Lâm lên tiếng nói. Nhượng Tuyết đi tới cửa hàng, sau khi vợ chồng Chung Tử Tuyền thấy cô, miệng há to đến độ nhét vừa cả trứng gà rồi.

"Chị Tử Tuyền, thế nào?" Nhượng Tuyết không hiểu nhìn hai vợ chồng họ, không thể nào? Cô xuất hiện tại nơi này có cái gì không đúng sao? Lương Úy Lâm cho người ta tới nơi này nói cái gì rồi hả ?

"Nhượng Tuyết, buổi sáng, ừ. . . . . Có một người đàn ông điện thoại tới đây, không phải nói em không tới sao?" Chung Tử Tuyền sững sốt nửa ngày mới hồi phục tinh thần, chính xác mà nói, đang uy hiếp bọn họ không cho cô đến nữa bằng không họ sẽ chuốt lấy phiền phức.

Bọn họ đều biết người đàn ông đáng sợ của Nhượng Tuyết, cho nên. . . . . Nhưng là, Nhượng Tuyết tại sao lại chạy tới?

"Chị Tử Tuyền, chị nói Lương Úy Lâm gọi điện thoại cho các người?" Thì ra là anh thật đã làm! Tên khốn kiếp này.

"Nhượng Tuyết, vậy em hôm nay tới phải. . . . ."

"Em tới đi làm! Anh ta không cho em đến em càng muốn tới." Anh không để cho cô làm, cô nhất định phải làm. Dù là hôm nay làm một ngày rồi ngày mai cùng anh trở về Thái quốc cũng vậy.

"Nhượng Tuyết, em như vậy anh ta có tức giận không?" Chung Tử Tuyền có chút khó khăn nói.

"Đúng vậy, Nhượng Tuyết. Nếu không các người trước bàn bạc cho xong rồi trở lại." Lần này chồng của Chung Tử Tuyền, người đàn ông thật thà cũng lên tiếng.

"Chị Tử Tuyền, rốt cuộc anh ta nói gì rồi hả ?" Nhượng Tuyết biết chuyện có lẽ không có đơn giản như vậy, cô nhỏ giọng hỏi.

"Ừ, không có gì."

"Tử Tuyền, chị hãy nói đi!" Nhượng Tuyết lời kéo mặt khô sở Chung Tử Tuyền.

"Nhượng Tuyết, đi đã nói với con thôi."

Nói chuyện không phải vợ chồng Chung Tử Tuyền, mà là mẹ Chung hôm nay sau khi đưa Chung Tử Mặc đến phi trường sau đó trở về.

"Mẹ. . . . ." Chung Tử Tuyền nhìn đến mẹ mình, biết không nói cũng phải nói. Chỉ sợ mẹ mình nói chuyện quá đáng.

"Mẹ Chung, có chuyện gì mẹ nói đi." Đối với mẹ của chị em nhà họ Chung thân, mặc dù đối với cô luôn nói chuyện rất cay nghiệt, nhưng dù sao bà ấy từ nhỏ nhìn cô lớn lên, mặc kệ như thế nào, thủy chung là một trường bối.

"Nhượng Tuyết, tôi hiểu biết rõ trước kia tôi cũng vậy cho phép có mấy lời có một số việc làm không đúng, ở chỗ này tôi xin lỗi cô!" Mẹ Chung nói xong câu đó thể nhưng ngay trước mặt con gái và con rể, cúi đầu trước Nhượng Tuyết. Làm sao gánh nổi đây?

"Mẹ Chung, mẹ không nên như vậy. Có chuyện gì chỉ cần nói ra là được?" Nhượng Tuyết vội vàng đỡ bà.

"Mẹ, mẹ không phải muốn hù Nhượng Tuyết chứ?" Chung Tử Tuyền lên tiếng nói.

"Nhượng Tuyết, vậy tôi sẽ nói." Mẹ Chung nhìn con gái một cái, xoay mặt trở về nhìn Nhượng Tuyết "Cái cửa hàng ăn này là cả đời nhà chúng tôi tích góp mở được. Buồn bán thật vất vả từng ngày mới dần ổn định, nhưng người đàn ông của cô nói chỉ cần cô dám xuất hiện ở chỗ này thì cậu ta sẽ phá hủy cái cửa hàng này!"

"Mẹ Chung. . . . ." Nhượng Tuyết không dám tin nhìn mẹ Chung từng chữ từng câu tố cáo, trong lòng đã dần dần sáng tỏ, Lương Úy Lâm tên khốn kiếp này, lại dám uy hiếp người ta như vậy, thật sự là quá đáng!

"Nhượng Tuyết, tôi hiểu rõ, cậu ta là một người có tiền có thế, không thể nào không có việc gì mà lấy cửa hàng nhỏ bé này ra đùa giỡn, nếu như hai người đang gây gỗ thì hai người có thể bỏ qua cho chúng tôi không?"

"Chị Tử Tuyền, mẹ Chung, thật xin lỗi. Tôi không biết anh ta có thể nói như vậy. Yên tâm đi, tôi đi tìm anh ta. Cửa hàng này sẽ không có việc gì." Nhượng Tuyết cầm tay mẹ Chung, hướng về phía bọn họ, lộ ra một nụ cười xin lỗi, rất nhanh sau đó đi ra ngoài.

Người đàn ông này, thật là hồ đồ rồi ! Anh có thể không chút kiêng kỵ bức bách bạn của cô như vậy?

Nhược Tuyết bất cứ giá nào, anh làm như vậy không phải là muốn ép cô chủ động ngoan ngoãn ở nhà sao? Hừ! Cô muốn đi tìm anh tính sổ. Cô ‘một người một ngựa’ chạy đến cao ốc tập đoàn Lương thị, lại phát hiện lần nhân viên bảo an trước ngăn cô, lần này lại mặc cho cô thuận lợi, còn hết sức khách khí đối với cô mỉm cười cộng thêm chào hỏi, ngay cả tiểu thư tiếp tân đó còn đến đòi đưa cô đến thang máy, nếu không phải cô cự tuyệt nhất định là đưa cô lên rồi.

Giống như đã sớm biết, cô sẽ đến đây.

Nhược Tuyết nghỉ ngơi vào thang máy, cho đến lâu cuối, phát hiện phòng làm việc to hào hoa như vậy cư nhiên trống rỗng, ngay cả đám con mèo nhỏ cũng không có. Chẳng lẽ phòng làm việc của tổng giám đốc chính là như vậy?

"Em ở đây lên lút nhìn quanh cái gì?"

Thanh âm Lương Úy Lâm trầm thấp bỗng dưng vang lên, dọa Nhược Tuyết giật mình.

"Cái người này làm sao lại đi không có tiếng động như vậy?"

"Rất đơn giản, đây là của địa phương của anh, muốn thế nào thì được thế đó." Anh mở chân dài ra, ưu nhân ngồi trên bàn làm việc.

"Nơi rộng như thế này thật là lãng phí." Nhìn chung quanh, vẫn cảm thấy vô ích đến đáng sợ.

"Em tới chỗ này của anh, là theo anh thảo luận về phòng làm việc hay sao?" Anh cười như không cười hỏi. "Nếu như em thích công việc, anh có thể chuẩn bị một ‘phòng trợ lý đặc biệt’ cho em. Có được không em?" Anh cười nhẹ nói.

"Em không muốn làm việc với anh!" Huống chi cô cái gì cũng không hiểu, Nhược Tuyết rất nghiêm túc sưng mặt lên, nhớ tới mục đích mình tới, là vì "dạy dỗ" anh.

"Em tới nơi đây là vì cái gì, em tin tưởng anh rất rõ chuyện mình đã làm."

"Anh làm chuyện gì?" Anh cười nhẹ hỏi lấy, đưa tay muốn ôm cô tới đây, lại bị cô nhẹ nhàng linh hoạt mà tránh né qua.

"Anh gọi điện thoại uy hiếp chị Từ Tuyền phải không? Anh muốn cửa hàng ăn của họ phải đóng cửa?" Cô vạch trần tội của anh.

"Anh có sao?" Anh nâng lông mày.

Nhược Tuyết không nghĩ tới, anh lại chơi xỏ lá!

"Anh có!" Nhược Tuyết tròn to hai mắt, anh không liên quan, thái độ đau khổ làm cho cô rất căm tức. "Nếu như anh muốn làm cái gì, nhắm vào em là được, không cần thiết liên lụy bạn của em! Huống chi là chị Từ Tuyền."

Lương Úy Lâm nheo lại mắt. "Em sai lầm rồi, anh làm tất cả chỉ nhắm vào em, những người khác anh hoàn toàn không có hứng thú để ý tới." Anh luận điệu, khiến Nhược Tuyết tức giận hơn.

"Nhưng hiện tại, anh đã làm hại bạn của em rồi. . . . ."

"Đủ rồi!" Anh đột nhiên nổi giận. "Mở miệng ngâm miệng ‘bạn tốt’, anh nghe khó chịu, em lại nói, anh thật sự đem bọn họ tới bán chết."

Nhược Tuyết kinh ngạc trừng mắt nhìn anh. "Làm sao anh có thể không nói lý lẽ như vậy?!"

"Bởi vì ‘để ý’ là anh đặt, anh vui mừng thì sẽ phân rõ phải trái, mất hứng liền bá đạo!" Anh như thế này mà ác liệt? Cô luôn cho rằng sẽ không có cách nào nói rõ với cái người bá đạo này.

Nhưng, cô cho là anh đã không còn là người đàn ông ác độc cực điểm nữa, tại sao lại. . .

Trùng mắt nhìn anh ngạo mạn, Nhược Tuyết tức giận, ngực không ngừng phập phồng, cô quật cường cảm nước mắt. "Lương Úy Lâm, anh rốt cuộc muốn thế nào đây?"

"Là em muốn thế nào mới đúng. Anh không phải bảo em ngoan ngoãn ở trong nhà sao?" Thấy cô khóc, giọng điệu của anh mềm nhũn ra. Có phải hù cô rồi không?

Nước mắt Nhược Tuyết, rốt cuộc cũng nhận không được nữa rút ra. "Lương Úy Lâm, anh thật đáng ghét. Luôn khi dễ em, em không cho anh tồn thương bọn họ." Cô chưa xót mà đối với anh, nói từng chữ từng câu, nước mắt vẫn buông bình rơi xuống dưới.

Thấy từng chuỗi nước mắt trên mặt cô, sắc mặt anh trở nên rất khó coi. "Không cho khóc." Anh nhỏ giọng cảnh cáo cô.

"Không mượn anh xen vào. . . . ."

"Đáng chết! Lãng Nhược Tuyết, em lại khóc, em liền thử nhìn một chút. . . . ." Anh đột nhiên duỗi dài tay bắt cô, Nhược Tuyết ứng phó không kịp, lập tức bị anh ôm lấy.

"Anh bảo em đừng khóc, không nghe thấy sao?!" Giọng điệu của anh rất xấu, nhưng mà như cảm xúc đè nén sắp bộc phát, sức tay dịu dàng khác thường, tận tâm không có làm đau cô, từng điểm từng điểm lau lệ trên mặt cô.

Nhược Tuyết ngơ ngác trừng mắt nhìn người đàn ông trước mắt này. . . . . Thì ra là nước mắt của cô sẽ làm anh mất khống chế. Nhưng trước kia cô không phải cũng thường khóc sao? Giống như không có thấy anh có đáng về như vậy?

Trong lúc vô tình cô phát hiện có một chuyện không được... Vì nghiệm chứng ý tưởng của mình, nước mắt tiếp tục rơi, canh chừng nước mắt cô có vẻ lau thế nào cũng không hết, mặt của anh càng ngày càng thối ra.

Thì ra người luôn lãnh khốc vô tình, tự chủ hạng nhất như Lương Úy Lâm lại sợ nước mắt của cô!

"Được rồi, đừng khóc, anh đồng ý với em, không động đến họ, có được không?" Không có cách nào, chỉ có thể thỏa hiệp.

Nụ cười chiến thắng, xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của Nhược Tuyết, sớm biết chiều này dùng tốt như vậy, cô không ngại lấy nước mắt chính mình đi đổi phó anh.

"Đừng tưởng rằng anh sẽ cứ như vậy bỏ qua!" Hung tợn trừng mắt nhìn nụ cười trên mặt Nhược Tuyết, người phụ nữ này thật sự là cứ như vậy ăn hết anh sao?

"Em phải đi." Lau chùi sạch nước mắt, cô đẩy người anh ra, không để ý tới uy hiếp ác bá của anh.

"Muốn đi sao?" Lương Úy Lâm không những không buông tay, ngược lại bế cô càng chặt hơn.

"Anh còn muốn như thế nào, á. . . . ." Hơi sức của anh thật to, cô căn bản là tránh không được.

"Tự chui đầu vào lưới đưa tới cửa, đơn giản như vậy đã muốn đi?" Anh nheo lại mắt, ánh mắt chột chím.

"Anh rốt cuộc muốn thế nào đây!" Cô khấn trương nhớ tới, nơi này trừ hai bọn họ ra, căn bản không có người khác. Người đàn ông này cái gì chuyện này cũng làm ra được.

"Như thế nào?" Anh nhếch môi, nụ cười rất tà ác, cúi đầu ở bên tai của cô lẩm bẩm, "Em cứ nói đi!"

Nhược Tuyết kinh ngạc trừng mắt nhìn anh, đột nhiên giác ngộ, cùng so với anh, mình giống như là quá đơn thuần. Cô mới không cần cùng anh ở chỗ này, một lần nữa làm chuyện mất thể diện, hưởng chi toàn thân cô đều đau !

"Lương Úy Lâm, em không muốn làm. . . . ." Nhược Tuyết kích động hô to, sau mới phát hiện anh cười vui vẻ nhìn cô "Anh có nói phải làm sao? Vậy thì ra em thật là muốn cùng anh làm?"

"Em mới không phải. . . . ."

"Không phải cái gì?"

"Lương Úy Lâm, em ghét nói chuyện với anh. Em muốn đi về." Người đàn ông này, cô làm sao có thể nói lại anh?

"Anh dẫn em đi đâu?!" Cho đến khi bị anh mạnh mẽ kéo vào trong thang máy, Nhược Tuyết thủy chung không thỏa hiệp phản kháng anh.

Lương Úy Lâm chỉ liếc cô một cái, sau đó ôm cô chặt hơn nữa.

"Nếu như anh không buông tay, em sẽ hô cứu mạng!" Cô thật là nói giỡn, cũng không nhìn một chút là đang ở địa bàn của ai, la rách cổ họng cũng không có ai giúp.

"Tốt lắm, không nên ồn ào. Chừa chút hơi sức, anh muốn dẫn em đi một chỗ."

Thang máy dành riêng cho tổng giám đốc rất nhanh liền đến bãi đỗ xe ngầm, cho đến khi ngồi lên xe sau khi đeo dây an toàn xong, anh mới lên tiếng nói.

"Đi nơi nào?" Nhìn mặt anh nghiêm túc như vậy, Nhược Tuyết rốt cuộc ngưng câu kính với anh.

Lương Úy Lâm không nói gì thêm, khởi động xe đi.

Xe hướng theo giao lộ càng chạy càng xa. Nhược Tuyết nhìn cảnh vật quen thuộc ngoài cửa sổ, tim đột nhiên rút chặt lại, gương mặt trong nháy mắt liếc xuống, anh muốn dẫn cô đến nơi đó...

Lương Úy Lâm không nói gì, chỉ là đưa tay ra nắm lấy đôi tay có chút lạnh thật chặt. Cảm giác ấm áp mà khô ráo kia, làm cho Nhược Tuyết có chút sợ nhưng càng đến gần nơi đó, lòng cô càng loạn lên, không nghe được bất cứ âm thanh gì trong xe, cô chỉ nghe nhịp đập của tim mình "Bình bịch" Cô nhắm mắt lại, không dám nhìn ra những hàng cây ngang bên đường nữa.

Trong xe điều hòa rõ ràng rất đủ tại sao cô lại đổ mồ hôi? Trán, mặt, đuôi tóc thậm chí bàn tay trong tay anh cũng đổ mồ hôi.

Anh không nói chuyện cứ như vậy mà nắm tay cô, giống như sẽ nắm chặt cô cả đời không buông ra.

Đến khi xe dừng lại, Nhược Tuyết không dám mở mắt. Có chút đau ở ngoài mặt nhưng một lần nữa ánh mắt trời rơi vào, đau đớn không dứt.

Anh dừng xe ở đây, cô khiếp đảm không dám mở mắt nhìn. Cô sợ ác mộng sâu như vậy sẽ đến lần nữa.

"Lăng Nhược Tuyết, nhìn anh đi." Lương Úy Lâm làm sao không hiểu lúc này cô đau? Nhưng nếu như cô vẫn không dám đối mặt, vậy bọn họ ở chung một chỗ vĩnh viễn sẽ tăng ngăn cách kia mãi mãi không giải quyết được, cô sẽ không có cách nào an tâm ở cùng anh một chỗ.

Tối hôm qua trong giấc mơ cô mê sảng làm cho anh hiểu, anh đã từng tổn thương cô rất nhiều, rất sâu... nhiều đến mức tim anh cũng đau đớn theo.

Nhược Tuyết còn nhắm hai mắt không dám nhúc nhích nửa phần. Anh đột nhiên vươn tay, một tay kéo cô vào trong ngực, cô đột nhiên kích động, dùng sức giãy giụa, dùng cả tay chân, thậm chí ngay cả hàm răng, móng tay cũng dùng tới, nhưng cũng không thể rung chuyển anh chút nào; anh cứ như vậy ôm cô, dính sát vào nhau, ngay cả nhịp tim cũng có thể cảm thụ được.

"Em không muốn nhìn, không cần, không cần. . . . ." Nước mắt của cô chảy xuống ướt áo sơ mi của anh, nước mắt thấm vào mang theo thương đau, chạm đến nơi sâu nhất trong lòng anh.

"Lăng Nhược Tuyết, tin tưởng anh, anh sẽ không tổn thương em nữa. Mở mắt ra nhìn anh. . . . ." Anh hôn mắt của cô, môi của cô, anh nếm vị mặn ,mang theo khổ sở mang theo đau nhói, "Lăng Nhược Tuyết, tin tưởng anh, tất cả đã có anh, tất cả có anh! Anh vĩnh viễn đều sẽ không rời xa em nữa. . . . ."

Cô điên mất, ở trong lòng anh lớn tiếng khóc thút thít, khóc đến thở không được , rớt cuộc, cô đưa tay ôm thật chặt cổ của anh, nước mắt rơi như mưa, "Lương Úy Lâm, em còn sợ, em thật sự sợ. . . . . Em sợ. . . . ." Đó là ác mộng mà cả đời này cô không bao giờ xóa đi được!

Ánh mặt trời chiếu rơi xuống, nghĩa trang cộng đồng có dòng chữ Thanh Long Cương to làm cho người ta không cần đến gần nhìn cũng thấy lòng lạnh lẽo rồi. Nhưng Lương Úy Lâm cứ như vậy ôm cô gái nhỏ vẫn không dám mở mắt, kiên định đi tới.

Anh dừng ở nơi đã làm cô thương tích đầy mình, để cho cô đau đến triệt tâm can, vốn là đặt hi vọng vào anh nhưng cuối cùng đã tan nát hết cõi lòng. . .

Anh có thể lí giải cô đau, cô khóc, cô sợ dù sao anh thật đã làm tổn thương cô, khiến cho cô đau đớn cực điểm. Tổn thương do anh mang lại phải cố gắng bù đắp tình cảm để xóa nó đi. Mặc dù cô từng không thèm ngó ngang gì tới anh, có lẽ do trước kia anh không thể hiện tình cảm của mình nhưng hiện tại mặc kệ ra sao anh sẽ không buông tay cô nữa.

Anh muốn ở nơi này nhất từng mảnh vỡ trong lòng cô lên, anh muốn cho cô một trái tim hoàn mĩ nhất.

Bậc thang thật dài giống như không nhìn thấy đầu, anh ôm cô, từng bước từng bước đi lên. Nhược Tuyết vui mặt vào ngực anh, nghe tiếng nhịp tim cường tráng của anh đập, cô lo lắng nhưng cũng từ từ bình tĩnh lại.

Gió nhẹ thổi qua mặt cô, mang đến chút cảm giác tê ngứa.

Cho đến khi bước chân anh ngừng lại, cô vẫn không dám mở mắt.

"Mở mắt ra được không em?" Lương Úy Lâm đặt cô xuống , nhưng Nhược Tuyết không dám lại trở tay ôm eo của anh, vui mặt càng sâu.

Đỉnh núi Phong Nhất tương đối lớn, cây bách Trường Thanh cao lớn ở trong gió phát ra âm thanh sần sật .

"Lương Úy Lâm. . . . ."

"Tin anh, mở mắt ra đi." Cúi đầu, nhẹ nhàng đem mặt cô xoay qua chỗ khác.

Có thể không? Thật có thể tin tưởng anh sao? Lòng mi thật dài run rẩy, anh ôm lấy sau lưng cô, mười ngón tay cùng với cô đan xen thật chặt , cho nàng cô dũng khí lớn nhất.

Giống như là phá kén, đôi mắt từ từ mở ra trong nháy mắt nước mắt cứ vậy mà trào ra. Từng chuỗi nước mắt không ngừng được rơi đầy gò má trắng nõn rơi xuống dưới..

Đúng vậy, giờ khắc này, Nhược Tuyết cảm giác mình giống như là đang nằm mơ, cô đứng bên cạnh mộ của cha mẹ mình, chuyện này làm cô không thể nào tin được.

Đúng vậy, cô nhìn thấy anh trai, thấy được anh đang cười với cô.... Cô cho là đời này cô không thể thấy được những điều này nhưng nó lại xuất hiện trước mắt cô...

Cô sợ cô chỉ đang nằm mơ mà thôi!

Năm đó sau khi rời khỏi Lương Úy Lâm, cô đã từng muốn dời mộ của anh trai dưới chân núi nhưng không được, có người đã làm chuyện này, cô căn bản không có biện pháp. Cái người đó không cần nghĩ cũng biết là Lương Úy Lâm, chỉ anh mới có khả năng làm chuyện này.

Nhưng hiện tại ở trên đỉnh núi cao này, cha mẹ và anh trai rút cuộc có thể ở cùng nhau. Chuyện này chỉ có người đàn ông bên cạnh mới có thể làm được.

Nhược Tuyết khóc như không thờ nổi nữa, đầu gối cô nhũn ra, cô quỳ xuống. Tay run rẩy sờ lên gương mặt đã quần quít nhiều năm bên cô “Anh trai... anh...”

Cô cuối cùng cũng có thể nhìn anh mình dưới ánh mặt trời, có thể gọi tên của anh.

Lương Úy Lâm ngồi chồm hổm xuống, vươn tay, từng chút từng chút vuốt nước mắt của cô, người phụ nữ này, nhìn yếu ớt như vậy nhưng sao lại kiên cường, nếu ba năm trước cô làm cho anh động lòng, hiện tại cô như vậy làm cho anh kinh ngạc, làm cho anh yêu, yêu đến cả đời này không buông tay được.

Ba năm trước, có lẽ là đau, tuy nhiên miễn cưỡng để cô đi nhưng bây giờ, ai cũng không thể cướp cô từ trong tay anh nữa, không thể.

Anh nâng gương mặt cô lên, hôn lên hàng lông mi ướt át của cô, nếm vị mặn của nước mắt hòa tan trong lòng anh là ngọt ngào.

"Lăng Nhược Tuyết." Anh nghiêm túc nhìn cô, nho nhỏ nói: "Từ hôm nay về sau không bao giờ cho phép em khóc nữa."

Cô nhìn mặt anh nghiêm túc, lại cười, con người còn chứa đựng lệ quang, giống như cơn mưa vừa trút xuống bầu trời đêm sau đó lại tạnh, sáng rõ động lòng người.

"Lương Úy Lâm, cảm ơn anh. Thật cảm ơn anh!"

Anh cúi đầu khẽ hôn môi của cô một cái, nhẹ giọng nói ra: "Anh yêu em"

Anh lui về phía sau hai bước, sau đó quỳ một gối xuống ở trước mặt cô, nâng tay của cô, khi anh mở lòng bàn tay ra, chiếc nhẫn kim cương lóe ra tia sáng chói mắt, xuất hiện trước mặt cô.

Lòng Nhược Tuyết của chợt nhảy lên. Chiếc nhẫn kim cương quen mắt làm cho lòng người đau sao lại ở trong tay anh? Không phải đêm đó cô đã vất đi sao? Làm sao lại...

"Lăng Nhược Tuyết, gả cho anh."

Anh đem chiếc nhẫn đưa lên trước, giọng trầm thấp, rõ ràng hơn nữa kiên định nói: "Anh Lương Úy Lâm dùng cả đời này, dùng tính mạng của anh thề... Nhất định sẽ yêu em, cưng chiều em, nâng niu em trong lòng bàn tay, trong mắt của anh trong lòng anh chỉ có một người phụ nữ mang tên Lăng Nhược Tuyết, sẽ không bao giờ để cho em đau lòng nữa, sẽ không để cho em khổ sở nữa."

Mũi cô trở nên chua xót, đau đớn, ánh mắt bắt đầu mơ hồ, cô nặng nề hít hít chớp mũi, nhìn chiếc nhẫn lấp lánh nằm trong tay trái của anh.

Đường sinh mệnh trong lòng bàn tay anh thật dài, đại biểu anh nhất định sống rất lâu, lời thề của anh sẽ kéo dài, quan trọng đường tình cảm của anh lại thâm sâu và dài, nói rõ tình cảm của anh đối với một người khi nhận định tuyệt đối không thay đổi, có thể dặt tay với anh đi đến bạc đầu, thật sự là cô sao?

Nước mắt Nhược Tuyết lại chảy xuống, dụng tâm của anh, thật không cần hoài nghi nữa.

Người đàn ông này lại ở nơi này quỳ trên mặt đất nói với cô, anh yêu cô, nói với cô hãy gả cho anh, chuyện này quả thật rất điên cuồng không phải sao? Nhưng nếu như Lương Úy Lâm hoàn toàn đã quên đi thù hận nói yêu cô, như vậy đây là yêu chứ? Nếu như một người đàn ông có thể vì một người phụ nữ mà làm được tất cả, không phải yêu thì sẽ là gì?

"Đồng ý với anh có được không?"

Nước mắt cô không ngừng rơi vào lòng bàn tay anh, rơi vào chiếc nhẫn được ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh, cũng rơi vào lòng anh.

Thật ra thì anh cũng sợ? Từ lần hôn lễ bị cô cự tuyệt đó, tìm anh thấp thỏm, không dám cầu hôn với cô quá sớm, nếu không phải tối hôm qua cô làm anh đau lòng như vậy, anh nghĩ sẽ kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa.

Nhưng sáng nay mặc dù thấy cô mệt mỏi nhưng vẫn mang theo nụ cười thỏa mãn nằm ở trong ngực anh thì lòng anh tràn đầy đau đớn, muốn yêu thương cô thật nhiều, không muốn làm cô uất ức thêm nữa.

“Được.” Còn nói gì nữa không? Nhược Tuyết nén lệ, duỗi tay ra. Anh không nói xin lỗi cô, không theo đuổi cô, không cầu xin cô tha thứ cho anh, anh chỉ là ở thời điểm nguy hiểm bất chấp tất cả cứu cô, anh chỉ lặng lẽ quan tâm cô, anh chỉ đem từng mảnh vỡ trong lòng cô tìm lại, từng mảnh hàn gắn lại, yêu cô mà thôi.

Chiếc nhẫn cẩn thận được đeo vào ngón tay thon dài của cô, anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn xuống một cái.

Một cái hôn rất nhạt, Nhược Tuyết cảm giác lòng mình thật hạnh phúc. Người đàn ông này lại ở trước mặt cha mẹ và anh trai của cô nói yêu cô, dùng tính mạng thề chăm sóc cô cả đời.

Đủ rồi, thật đủ rồi!

Cha, mẹ, anh trai, mọi người có nhìn thấy không? Con cũng đã tìm được hạnh phúc cho mình rồi. Con nhất định sẽ sống tốt, mọi người có thể yên tâm rồi!

"Lương Úy Lâm, em cũng yêu anh."

Cô nhào vào lòng anh, từng câu từng chữ nói: "Dù trước kia anh làm cho em hận anh như vậy. Anh Từ Mặc đối với em rất tốt, so với anh tốt hơn cả ngàn lần, vạn lần nhưng em không có cách nào yêu anh ấy..."

Kéo tay của anh đặt vào tim mình "Bởi vì trong trái tim này, tất cả đều chỉ là anh, rỗng rã ba năm, em như nổi điên mà nghĩ, yêu anh, nhưng cũng hận anh. Lương Úy Lâm làm sao anh có thể như vậy? Để cho em lún càng ngày càng sâu, càng ngày càng yêu anh hơn..."

Đoạn tình cảm này của anh, có gần 10 năm đau khổ dây dưa, có yêu, có hận, đấu tranh với đau khổ. Bị thương, bị uy hiếp, bị chiếm đoạt, hận rồi, yêu rồi, thương rồi. Biết rõ không thể yêu, lại càng muốn yêu, hành hạ lẫn nhau.

Lại như cũ không cách nào không thương. Cũng may cuối cùng bọn họ cũng hạnh phúc, cũng có tình yêu ấm áp.

Khi ngẩng đầu trong ngực anh, ánh mặt trời rực rỡ, Nhược Tuyết lần đầu tiên chân thành cười. Bởi vì cô biết, cha mẹ và anh trai đang ở trên trời nhìn cô.

"Lăng Nhược Tuyết, anh vĩnh viễn sẽ không để cho em đau lòng nữa." Dắt tay của cô, đứng lên, anh đối mặt mộ bia của cha mẹ Lăng cùng Lăng Nhược Phong phát động lời hứa.

Italy.

Đứng trong giáo đường thánh Lorenzo ở Florence, Nhược Tuyết đang cầm này bó hoa anh vừa mới mua khi đang lái xe ngang qua tiệm bán hoa, từng đóa linh lan mảnh mai được bó thành hình chiếc chuông thật dài, màu lá xanh thanh lịch trong lành, cô nâng niu cầm trong tay, cảm thấy tràn đầy hạnh phúc.

Ánh mắt màu xanh bảo thạch của vị mục sư đang đọc tiếng Italy cô nghe không hề hiểu.

Lần này, hôn lễ của bọn họ không có phô trương như lần trước, đơn giản đến chỉ có A Cánh và Hàn Diệc Phi, hai người chứng hôn cho bọn họ.

Cô đứng nơi đó, nghiêng đầu nhìn người đàn ông tuấn tú cao lớn bên cạnh, anh vô cùng bình tĩnh nhìn người cha xứ đang đứng trước mặt, anh mắt yên tĩnh như nước. Tay anh cùng tay cô nắm chặt, giống như sợ cô chạy mất.

Thì ra người đàn ông này không phải cái gì cũng làm được, lần đầu tiên anh đứng trước mặt cô có chút yếu ớt khản trương, lần trước trong hôn lễ cô đã bỏ chạy gây nên ảnh hưởng sâu đối với anh.

Nhược Tuyết dùng sức cầm tay của anh, trông mắt anh thấp xuống, nhìn mười đầu ngón tay mịn màng nhỏ bé đang cùng tay mình quấn chặt, nội tâm khẽ động. Rốt cuộc cô không thể chạy thoát khỏi tay anh nữa.

Anh cùng cô sẽ nắm tay như vậy, đi qua một đời, vĩnh viễn không hối hận.

Những vắn từ xa lạ liên tiếp từ trong miệng của cha xứ nói ra, sau đó cha xứ dùng ánh mắt hiền từ nhìn cô, giống như đang hỏi cô cái gì?

Nhược Tuyết luống cuống mặt nhìn về Lương Úy Lâm, lại không dám nói chuyện, chỉ có thể dùng môi mấp máy hỏi anh "Ông ấy nói gì?"

Lương Úy Lâm vào lúc này lại cười, anh nâng tay của cô đặt ở bên môi hôn một cái, sau đó để xuống "Đọc theo anh."

Nhược Tuyết sững sờ nhìn anh, nghe được ngôn ngữ xa lạ nhưng lại giống với cha xứ từ trong miệng anh nói ra, cô thật bị dọa sợ. Lương Úy Lâm còn hiểu tiếng Ý?

Cô nhìn khẩu hình miệng của anh nhưng không nói được tốt. Anh rất kiên nhẫn bắt đầu lại, mãi cho đến khi anh hài lòng thì thôi.

Hôn lễ rất tuyệt không phải sao?

Trong căn phòng trắng mật siêu hào hoa, con gái đang ngồi ở bên cạnh máy vi tính trên giường lớn.

"Ba mẹ kết hôn." gương mặt nhỏ đang yêu vô cùng trong màn hình khiến Nhược Tuyết cười vui vẻ.

"Mẹ, về sau mẹ sẽ không bao giờ rời xa Đồng Đồng phải không?" "Bảo bối sẽ không bao giờ đi nữa, nhớ mẹ không?" Tỉnh ra họ đã rất lâu không có gặp nhau rồi.

Trong khoảng thời gian này xảy ra nhiều chuyện, Nhược Tuyết nhớ con gái mình rất nhiều.

"Nhớ, ba đâu?"

"Ba đang tắm."

"Bảo bối nhớ ba sao? Đợi ba trở lại, mẹ để cho ba nói chuyện cùng con có được hay không?"

"Mẹ, con không nói nữa, nương nương đang đợi con đi xuống ăn điểm tâm."

"Bảo bối, đi chậm một chút." Nhục Tuyết nhìn con gái bò từ cái ghế thật cao xuống, trong lòng lo lắng không thôi.

Cho đến khi thân thể nhỏ nhỏ đi mất, cô mới tắt máy vi tính, cả người nằm trên giường thoải mái. Ánh mắt nhìn bó hoa cười làm tâm tình cô cực tốt, chống người dậy lấy bó hoa đặt trên giường, vuốt từng ngón tay chạm vào đóa hoa tinh xảo.

Hôm nay cô kết hôn cùng Lương Úy Lâm. Thì ra cô cho rằng đời này mình sẽ cô đơn một mình nhưng cuối cùng ông trời cho cô hạnh phúc lớn nhất. Hạnh phúc này làm cho cô run rẩy, hiện tại nhắm mắt lại có thể chạm đến thiên đường.

"Bó hoa này đẹp như vậy sao?" Giọng nói trầm thấp vang lên cách chỗ đó không xa.

Lương Úy Lâm ra ngoài, liền nhìn thấy cô dâu nhỏ của anh nằm trên giường mang theo khuôn mặt nhỏ bé nhìn bó hoa lớn kia. Trong tiệm nhiều hoa như vậy cô không thích cổ tình chọn bó hoa màu trắng không bắt mắt nhất này.

Nghe được âm thanh, Nhục Tuyết ngẩng đầu, mặc dù đã sớm biết rõ vóc người của anh luôn có thể khiến phụ nữ chảy nước miếng, nhưng lần này một lần nữa nhìn thấy, cô tròn tròn mắt. Người đàn ông tắm xong mang theo vẻ mặt vui vẻ, mặc áo choàng tắm màu đen, dây buộc lỏng lẻo, bắp thịt rắn chắc ở vạt áo lộ ra, bởi vì mới tắm xong nên phát ra tia sáng mờ người.

"Nhìn nữa thì nước miếng sẽ chảy ra đó." Bất đắc dĩ đi tới bên giường ngồi xuống, đưa tay sờ gương mặt đỏ bừng làm cho anh động lòng không dứt.

Cái gì nước miếng chảy xuống? Nhục Tuyết hồi hồn, theo bản năng sờ sờ đôi môi, mới phản ứng được anh đang giễu cợt cô, đứng dậy tiến tới kéo áo dây choàng tắm của anh, "Đâu có đâu? Là anh đối với em chảy nước miếng."

Được rồi, anh thừa nhận anh là đối với cô chảy nước miếng, ánh sáng trong mắt càng thêm nóng bỏng, kéo cô tới thật sâu hôn, lưỡi dây dưa, ngọt ngào vô hạn.

"Lương Úy Lâm, ừ. . . . . Chờ một chút. . . . . Không cần đề lên hoa. . . . ." Cô thờ hồn hèn đem tay thăm dò vào áo choàng tắm từ trước ngực kéo ra, kéo anh cùng nhau nằm ở trên giường, nhìn bó hoa xinh đẹp "Hoa này đẹp không anh?" Người phụ nữ này lại lấy chủ đề này ra thảo luận trong đêm tân hôn của hai người? Cá nhân anh cho là hoa không có đẹp gì so với gương mặt cô đang cười, làm cho anh động lòng.

"Nhìn có đẹp hay không? Không nói, không được nhúc nhích."

"Em đẹp nhất." Ánh mắt liếc bó hoa chường mắt một cái, Lương Úy Lâm thật không nhịn được muốn thở dài lên tiếng. Người phụ nữ này, nhất định là cố ý.

"Người ta nói là hoa mà." Ở trong lòng anh cười duyên, còn không quên lấy tay đem hoa bắt được để trước mắt của anh.

"Đẹp." Lần này vậy được rồi chứ? Sau khi trả lời xong người đàn ông cho là có thể ăn ngon miệng nhưng lại lần nữa bị người phụ nữ này nổi đóa.

"Lương Úy Lâm, anh biết tại sao em lại muốn chọn linh lan không?" Nằm ở trong ngực của anh, nhìn chuỗi chuông nhỏ, mùi hoa nhàn nhạt từ trong đáy lòng tràn ra hạnh phúc, thần túy mà trong suốt.

". . . . ." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang mong đợi của cô, Lương Úy Lâm không đành lòng để cho cô thất vọng, cho nên kiên nhẫn nghe cô nói tiếp.

Nhục Tuyết kề mặt bên má anh, cảm thụ ấm áp cùng thỏa mãn, "Hoa linh lan đại biểu cho hạnh phúc trở về, trong truyền thuyết chỉ cần có được hoa linh lan sẽ được thần phù hộ chăm sóc. Người ta nói rằng hoa này sinh ra đau buồn, hạnh phúc đặc biệt khó khăn mới có hơn nữa còn có số mệnh ưu thương. Ở trong thần thoại tình yêu thì hoa linh lan đại biểu cho số mệnh gặp nhau, yêu kiên định đến vĩnh hằng."

Cô mềm giọng thì thảo vào lỗ tai anh giống như kể chuyện xưa, thanh âm dịu dàng dễ nghe, khiến cho lòng anh say mê không dứt.

"Hạnh phúc trở lại." Nhắm mắt lại, ôm cô càng chặt hơn. Hạnh phúc trở lại, lần này hạnh phúc thật đã tới. Quá trình khó khăn, khổ đau, đã qua. Bởi vì bọn họ cũng được thần may mắn chăm sóc, không còn có thứ gì có thể so với phút giây này cảm thấy thỏa mãn hơn nữa.

Cô mỉm cười, đưa tay khẽ vuốt đóa hoa "Thật là tốt. Hạnh phúc của chúng ta rốt cuộc đã tới."

"Chúng ta sẽ luôn luôn hạnh phúc." Đem hoa trên tay cô để lên trên tủ đầu giường, nâng cằm của cô, trong mắt của cô có dịu dàng vô tận. Trong nháy mắt hai môi đụng nhau, cô lại kéo anh lại "Chờ một chút..."

Cô nhất định là cố ý, Lương Úy Lâm nhìn cô thật sâu, anh ngược lại phải nghe, nghe cô còn có lời gì phải nói.

"Cái này. . . . ." Nhục Tuyết giơ tay lên, chiếc nhẫn kim cương ở trên tay nhu nhu dưới ánh đèn tản ra ánh sáng hạnh phúc, "Anh tìm lại nó sao?"

". . . . ." Gương mặt tuấn mỹ giống như hơi biến đỏ. Lương Úy Lâm chăm chú nhìn chằm chằm chiếc nhẫn sáng ngời trước mắt anh.

"Lương Úy Lâm . . . . ." Thanh âm thật dài mang theo từng nịu ở bên tai vang lên.

"Vào ngày đó. . . . ." Anh sau khi mở xong, tỉnh táo liền nói câu nói đầu tiên là cho người đi tìm vật này trở về. Nhưng anh không muốn nói với cô. Sợ, sẽ làm cô lần nữa khổ sở.

"Ngày nào đó. . . . ." Xem ra có người thật muốn truy cứu tới cùng rồi.

"Thật muốn biết?"

"Ừ." Bất tri bất giác, Tiểu Bạch Thỏ rơi vào bẫy lớn của sói xám

"Dùng miệng nói không rõ ràng, chúng ta dùng thân thể rồi hãy nói. . . . ." Anh càng ngày càng gần, hô hấp gần gũi thổi tắt phát ở trên môi của cô, sau đó, cúi xuống."Lương Úy Lâm, không muốn. Anh còn chưa nói mà?"

"Anh dùng thân thể để nói cho em biết."

Thật là một phương pháp vô cùng tốt.

Căn phòng tuần trăng mật được bố trí xa hoa tinh xảo, khắp nơi tràn ra hạnh phúc tân hôn ngọt ngào, chiếc giường kingsize lớn kịch liệt đung đưa, thanh âm yêu kiều quanh quẩn ở trong phòng.

Anh ôm cô, lần nữa lặp lại..Nghe tiếng cô thở dốc yêu kiều, nhìn cô uốn éo rên rỉ, tròng mắt đen nhánh nhìn chăm chăm mặt cô, chỉ có anh độc chiếm phong tình mềm mại đáng yêu, một chút cũng không bỏ qua.

Chấn mền bị xóc xếch, một cổ hai thân thể đang dây dưa, không chia lìa, giống như hai nửa vòng tròn sau khi tách ra thì giờ đây đã hợp lại.

Đây là lần đầu tiên bọn họ thân mật với thân phận vợ chồng, loại thân mật ni non này khiến cho luật động càng thêm ý vị mê người.

Ngón tay của cô bấm vào bắp thịt rắn chắc của anh, đầu ngón tay vì dùng sức mà trắng bệch.

Nụ hôn ấm áp từ môi anh theo một đường đi xuống..

"Ừnh . . . . . Lương Úy Lâm . . . . ." Cô cắn môi, muốn ngừng âm thanh mắc cỡ ngày càng lớn."Em kêu ra đi, anh muốn nghe." Anh duỗi ngón buông hàm răng cô ra . . . . .

Đầu của cô ở trên gối trắng như tuyết lác lác, tóc dài đen nhánh vờn trên gối, chấn đệm rơi xuống đất, sáng rõ đẹp đẽ, xuân ý dạt dào.

Thích nhìn cô lúc này, xinh đẹp đến cho anh không rời mắt được. Anh lúc này trước mặt cô không còn là gương mặt ‘thương lâm đạn vũ’ (gió mưa tanh máu) nữa mà anh khó giữ được tỉnh táo nữa, kích động muốn thêm.

Chỉ có cô mới làm anh mất khống chế hoàn toàn như thế, hận không thể vĩnh viễn say mê, không bao giờ thoát ra nữa.

"Chậm . . . . . Chậm một chút. . . . ." Cô khóc đến không thở nổi, lông vũ thật dài trên đỉnh nước mắt trong suốt, cái miệng nhỏ nhỏ khê mở, đang liều mạng hô hấp, bị anh làm cho sắp ngạt đi.

"Chậm lại không được. . . . ." Khoái cảm trí mạng làm cho anh điên cuồng.

"Lương Úy Lâm, chúng ta lại sinh bảo bảo đi." Cô dùng sức ôm chặt anh, không để cho anh ra ngoài. Một đứa bé rất cô đơn. Hấp dẫn như vậy không cách nào ngăn cản, anh nặng nề hôn cô, dòng nước xiết chạy bắn. . . . .

**

Rời Florence, bọn họ ngồi chuyên cơ bay thẳng đến Sicily. Đây là một đảo lớn nhất Địa Trung Hải, rộng lớn và giàu có, phong cảnh xinh đẹp, khí hậu ấm áp, có nhiều cam quýt, chanh và cây ô liu. Ở bên bờ biển phía đông và phía tây, khắp nơi đều là trái cây, rừng quýt, vườn chanh và những gốc cây ô liu lớn.

Nơi này, biển xanh ngắt khiến lòng người mê say.

Bọn họ nằm ở trên boong thuyền của chiếc du thuyền, đập vào mắt là bầu trời cao. Hai người ôm chặt nhau, không người nào quấy rầy.

"Có biết tại sao anh đưa em đến nơi này không?" Anh nhẹ nhàng hôn tóc của cô, cúi đầu ra tiếng.

"Ừ. . . . ." Nhược Tuyết chỉ là khê hừ nhẹ, ở trong lòng anh tìm vị trí thoải mái hơn nằm xuống. Cô gần đây càng ngày càng thích ngủ, rõ ràng là cô muốn ngắm nhìn biển, kết quả một chút sau lại mệt mỏi.

"Bởi vì, Tiểu Ngừ ở chỗ này. . . . ." Anh trong lòng thở dài một cái. Rốt cuộc có thể đem suy nghĩ quẩn ở trong lòng đã nhiều năm như vậy nói ra, tâm hình như trở nên dễ chịu hơn.

"Lương Úy Lâm . . . . ." Quả nhiên, những lời này khiến người phụ nữ đang uể oải lập tức tỉnh táo lại, xoay người, Nhục Tuyết nằm ở ngực của anh.

Dùng sức hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang mang dấu chấm hỏi, trông mắt đen nhánh, nhìn trắng tròn chiếu trên mặt biển, khắp vùng biển lúc này đây chiếu lên sóng gợn lăn tăn dịu dàng, đẹp để cho người ta nín thở.

"Nhớ khi còn bé, em ấy thường nói với anh một chuyện chính mong anh đưa em ấy đến bãi biển xinh đẹp để ngắm sao nhưng anh vẫn chưa thực hiện được nguyện vọng này. Sau khi chuyện đó xảy ra, em ấy mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng tắm, không ngừng tắm rửa, nhưng em ấy vẫn thấy mình dơ bẩn, tắm cũng không thấy sạch sẽ..." Thanh âm của anh chậm chạp mà ưu thương, nói một chuyện giống như không liên quan đến mình nhưng Nhục Tuyết biết, anh rất khổ sở..

Vươn tay, ôm anh càng chặt hơn, mấy giây sau, nước mắt đã nhiễm thấu bộ ngực anh.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ." Cô trừu nói một câu không biết còn có thể nói gì?

"Đưa ngọc, em không có lỗi với anh, em cũng không có lỗi với bất kì ai. Anh nói ra không phải muốn em khổ sở chỉ là muốn cho em biết, Tiểu Ngừ ở nơi này nhất định rất vui vẻ. Mỗi ngày làm bạn với biển xanh, có gì không tốt?" Anh hôn từng giọt lệ của cô.

"Lương Úy Lâm . . . . ."

"Hả?"

"Em yêu anh. Rất yêu, rất yêu. . . . ." Nhắm mắt lại, Nhục Tuyết giống như thấy Lương Úy Ngừ mặc áo sơ mi màu trắng quần cụt màu xanh dương, đứng ở gốc phượng lớn trong sân trường hướng về phía cô vẫy tay, nhẹ nhàng cười: "Nhục Tuyết, anh trai mình đã trở lại!"

Tiểu Ngừ, cậu thấy được sao? Anh trai cậu mang mình tới thăm cậu đây! Chúng ta ở cùng một chỗ! Mình sẽ yêu thương anh ấy thật nhiều, cùng với cậu yêu anh ấy, có được không?

Cho dù khóe mắt còn nén lệ, khóe miệng của cô lại dấy lên nụ cười.

"Lăng Nhục Tuyết, anh cũng yêu em "

Bên tai, truyền đến thanh âm từng trận sóng biển vỗ vào du thuyền, hạnh phúc hình như chưa bao giờ cách xa.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Ngoại truyện: Phụ nữ chinh phục đàn ông

Phải nói hiện tại ở Lương gia người nào làm chủ?

Lương Úy Lâm? Không phải. Là Lương phu nhân không lâu sau tân hôn liền mang bầu sanh đôi.

Vì để cho Nhục Tuyết có thể an tâm dưỡng thai, bạn nhỏ Lương Tư Đồng trở về Thái Lan chỉ trong thời gian 1 tháng lại bị người cha luôn luôn thương yêu nhất của cô bé vớt ở Zurich. Một mặt, là bởi vì mẹ có tiểu bảo bảo thường mệt mỏi rồi mà cô bé lại muốn cùng chơi với mẹ, mặt khác cũng là bởi vì Nhan Thanh Uyển càng ngày càng không bỏ được, vì nhu cầu cần chăm sóc hai bên nên cô bé rời đi cũng là việc nên làm.

Cũng may, Lương Tư Đồng cùng Nhan Thanh Uyển vô cùng hợp ý, tất cả đều vui vẻ.

Trưa hôm nay, Nhục Tuyết mới từ trên giường lớn bò dậy, bên trên cửa gỗ dây cộm nặng nề truyền đến mấy tiếng gõ nhẹ, cô đáp một tiếng, đẩy cửa đi ra, đặc biệt là đi Đến 50 tuổi, từ trong nước được mời đi theo chăm sóc cô, lập tức liền bụng một chén thuốc bổ to mỗi ngày đều phải uống, đi vào, trên mặt mang nụ cười hiền hậu, "Thiếu phu nhân, cô đã tỉnh."

"Đi Đến, gọi tôi Nhục Tuyết là được rồi" Nhục Tuyết đi tới muốn nhận lấy chén canh hương nồng, đi Đến rất am hiểu các loại canh bổ truyền thống, một ngày ba lần không hề có quên.

Sau bốn tháng tắm bổ, thân thể cô nhanh chóng tròn ra.

"Thiếu phu nhân, vậy làm sao có thể?" Mặc dù canh đã không nóng, chỉ là vì lý do an toàn, đi Đến không để cho Nhục Tuyết nhận lấy, cẩn thận bỏ lên trên bàn, sau mới trả lời.

"Cám ơn, di Điền."

Nhược Tuyết ngồi xuống, nhìn sắc trời một chút, ánh mặt trời vô cùng sáng rỡ, xem ra đã vào lúc giữa trưa, trở lại nhìn vào chén thuốc bổ kia thật là không muốn ăn, nhưng cô biết nếu cô không ăn người phiền toái nhất định không phải là cô.

Lương Úy Lâm người đàn ông này quả thật chuyên chế tới cực điểm, ngày nào đó phát hiện cô uống ít một chút, tất cả người giúp việc trong nhà nhất định sẽ bị về mặt lạnh nhạt tới cực điểm kia dọa sợ đến cả đêm không ngủ được. Cho nên vì không muốn gây họa cho người ta, cô càng phải uống đàng hoàng.

Một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ mà đem uống xong, mới đứng dậy nghĩ muốn xuống lầu dưới nhưng một đĩa trái cây lớn lại được đưa vào. Nhược Tuyết chỉ là mang thai mà thôi, cũng không phải là heo mẹ, ngày nào cũng như vậy nhất định sẽ thắm hơn heo mẹ nữa.

"Di Điền, tôi không ăn được, tôi xuống dưới lầu một chút." Ngủ lâu như vậy, xương cũng tê rớt, không muốn vui ở trong phòng nữa. Nhược Tuyết quyết định không để ý tới này trái cây đã được gọt tỉ mỉ kia, mang đôi dép hoa dẫm bứt cô thích nhất bước ra khỏi phòng.

Vừa mới ra khỏi phòng cửa, người giúp việc trong nhà cầm trên điện thoại tới: "Thiếu phu nhân, điện thoại của cô."

Không cần hỏi, cũng biết là ai gọi. Có ai tin một lão đại đứng đầu hắc đạo người ta nghe thôi đã sợ mất mật lại có lúc dài dòng như phụ nữ không?

Rõ ràng bận rộn như vậy nhưng một ngày ba lần gọi điện thoại về nhà theo giờ ba bữa cơm. Thật không phải phong cách của Lương Úy Lâm nhưng lại làm cho người ta không tin được.

"Đã dậy rồi hả? Ăn cái gì chưa?" Giọng trầm thấp ở bên kia truyền tới, nếu là lúc trước khi nhận điện thoại của Lương Úy Lâm gọi tới cô nhất định sẽ khẩn trương, nhịp tim đập nhanh nhưng bây giờ....

"Ừm. . . . ." Nhược Tuyết vừa đi xuống lầu dưới, vừa nhẹ nhàng ứng tiếng. "Thế nào, có phải ăn không ngon miệng phải không?" Xen lẫn âm thanh tờ giấy động anh nghe cô nói qua loa, long mày anh tuần đã nhú lại.

Đều nói phụ nữ không thể cứng chiều, một khi cứng chiều sẽ lên tận trời cao. Anh chưa bao giờ chấp nhận nhưng hiện tại người phụ nữ ở nhà càng ngày càng không đem anh để trong mắt.

"Lương Úy Lâm, có thể không cần mỗi ngày đều ăn những món như vậy nữa không?" Đi xuống lầu dưới, nằm xuống ghế sa lon thoải mái, Nhược Tuyết có chút buồn bã nói.

"Không được, em bây giờ là một người ăn, ba người bỏ. Em gầy như vậy, không ăn nhiều một chút sao có thể?" Điện thoại đầu bên này, người đàn ông hoàn toàn không để ý tới cô đang làm nũng. Chuyện gì cũng có thể thương lượng, nhưng chuyện này hoàn toàn không được.

"Em nào có gầy?" Trước kia đều không ghét bỏ cô gầy, hiện tại lại ngược lại, mang thai đến bây giờ đã tăng mười mấy cân anh lại vẫn nói gầy, trong quan niệm của anh, cái gì mới gọi là mập?

"Chỗ cần gầy thì không gầy, nhưng đồ ăn nhất định phải ngoan ngoãn ăn xong, có nghe hay không?"

Bên này Lương Úy Lâm cười khẽ một tiếng, gờ tay lên ý bảo Hàn Diệc Phi đi ra ngoài trước, anh lập tức có cuộc họp nhưng vừa nghe thanh âm của người phụ nữ này cũng không muốn cúp điện thoại.

Lương Úy Lâm, mày thật là càng ngày càng vô dụng.

"Lương Úy Lâm, làm sao anh lại dài dòng như vậy! Như lão già." Một tay ôm điện thoại, một tay cầm gối ôm mềm mại vào trong ngực. Trong miệng rõ ràng là oán trách một tiếng, nhưng người sáng suốt vừa nghe ra là cô đang nói lời ngọt ngào.

Di Điền bụng đĩa trái cây xuống thấy cô đang nói điện thoại, cười đem đĩa trái cây đặt trước mặt cô sau đó đi xuống. Nhược Tuyết vô lực nghĩ muốn một cước đuổi ra có phải phụ nữ có thai thường nóng tính không, cô dạo gần đây cảm thấy mình càng ngày càng bạo lực.

Điện thoại đầu kia trầm mặc lát sau mới lên tiếng nói, "Có thật không?"

"Tự anh nói thế?" Ngồi dậy, buông gối ôm ra, đưa tay dùng cái nĩa xiên một miếng táo cầm ở tay cũng không có ăn.

Hình như cô càng ngày càng thích cùng anh đùa giỡn qua điện thoại: "Có lão già nào có thể lực tốt như anh sao?" Lương Úy Lâm bị thanh âm mềm mại đùa giỡn, thiếu chút nữa kích động muốn về nhà ngay chứng minh mình không phải là lão già.

"Lương Úy Lâm, anh thật đáng ghét. Em muốn ra ngoài dạo có được hay không?" Nhược Tuyết không muốn cùng anh bàn cái đề tài này, người đàn ông này nói cái gì cũng có thể nói được.

"Trước tiên ăn xong, kêu Lys cùng em đi vườn hoa dạo một chút." Ở ống nói đầu kia, người đàn ông lạnh nhạt nói. Ai, lúc này còn không quên nhắc nhở cô phải ăn thứ gì đó.

"Em không muốn đi vườn hoa, em muốn ra ngoài một chút." Vườn hoa rất lớn, cũng rất đẹp nhưng hôm nay cô muốn đi ra ngoài dạo một chút, mua gì đó cho bảo bối của cô. Những thứ này mặc dù có người chuyển về đến nhà nhưng cô muốn đi ra ngoài tự tay mình chọn những thứ mình thích cho tiểu

bảo bảo trong bụng.

Hai đứa bé này chưa ra đời nhưng đã có rất nhiều chú ý, Nhược Tuyết thật sự rất đau lòng, có lẽ là vì muốn bù đắp thời gian mang thai Đồng Đồng trước kia có nhiều thiếu sót, thiếu tình thương của mẹ, có lẽ chính cô cũng thiếu tình thương lâu quá nên cô cực kì quý trọng, yêu thương bảo bảo của mình.

“Không được” Ý thức được giọng mình có chút nặng nề, Lương Úy Lâm lập tức mềm nhũn ra “Dạo này anh khá bận, chờ anh giải quyết công việc xong anh sẽ đi cùng em có được không?” Nói đùa chắc, bụng cô đã lớn muốn đi ra ngoài, anh không có bên cạnh sao có thể an tâm chứ? Dù có nhiều hộ vệ đi theo cũng vậy.

Có phải cô bị ảnh hưởng bởi lần mang thai trước không? Anh cũng vậy, biết rõ tâm tình phụ nữ mang thai không ổn định nhưng anh vẫn rất lo lắng. Công việc quá bận rộn, bằng không anh hận không thể 24h theo cạnh cô rồi.

“Đừng mà.” Cô dịu dàng trấn an: “Anh tranh thủ đi làm việc đi, như vậy tối mới có thể trở về sớm được, em chờ anh ăn cơm cùng có được không anh?” Thật ra thì không cần nói thì mỗi ngày anh đều trở về ăn cơm cùng cô, dù công việc bận rộn đi chăng nữa.

“Nếu quả thật nhàm chán, không muốn ra vườn hoa thì em có thể xem phim mà?” Không có nghe cô nói đồng ý không ra ngoài, anh có chút bất mãn.

“Chủ nhân, có thể bắt đầu chưa?” Hàn Diệc Phi lần nữa mở cửa đi vào, mặt sáng tỏ đứng ở phía sau nhẹ giọng hỏi, các đại biểu bên châu Âu đã đợi gần 20 phút rồi, mà chủ nhân nhà anh vẫn ở đây gọi điện thoại tâm tình, phải chờ tới lúc nào nữa?

Ông trời tha thứ cho anh đi, anh không muốn quấy rầy chủ nhân. Nhưng hôm nay hội nghị này rất quan trọng đến hạng mục xây dựng mà Lương thị muốn tiến quân vào thị trường châu Âu. Dĩ nhiên nếu như chủ nhân bằng quang với lời nói của anh thì là chuyện khác rồi.

“Biết rồi, anh đi làm việc đi.” Cô cười kháng nghị, rốt cuộc anh cũng lật ngược dận dò, cúp điện thoại. Anh nói không ra ngoài cô sẽ không ra chứ? Dù sao trước khi tan sở anh trở về là được rồi.

Nhược Tuyết quyết định gọi Lys ra ngoài. Dù sao không có ai có thể cản được cô, cũng không có ai dám cản.

“Thiếu phu nhân, chủ nhân đối với cô thật tốt.” Lys là một cô gái mới hai mươi tuổi hoạt bát, cười mở, sinh ra ở tại Thái Lan nhưng lại nói Trung văn thật sự tốt.

Cô từ mười hai tuổi đã bắt đầu tiếp nhận huấn luyện, cho tới giờ mới có cơ hội đến cạnh chủ nhân làm bạn với phu nhân.

“Vậy sao? Chồng phải đối xử tốt với vợ chứ?” Mở cái ô nhỏ, hai người từ cửa chính đi ra hành lang dài xuyên qua không đợi được A Cánh lái xe đến đây.

“Nhưng chủ nhân chưa từng cười trước mặt chúng tôi.” Nói như vậy cũng không có sai, chủ nhân chỉ có cười với thiếu phu nhân thôi.

“Cá tính của anh ấy chính là như vậy rồi.” Nếu như anh cả ngày lẫn đêm cười ôn hòa trước mặt thủ hạ của anh thế anh có cần làm lão đại nữa không hả? Chỉ là hiện tại cả ngày trước mặt bảo vệ mình ăn uống đoan chừng cũng không khá hơn chút nào.

“Thiếu phu nhân, cô và chủ nhân làm sao quen biết? Trước kia tôi tới nơi này không hề gặp qua cô?” Cô gái nhỏ này còn ngây thơ.

“Chúng ta quen biết từ lâu rồi. Tôi vẫn luôn ở trong nước.” Chuyện cũ trước kia rất nhiều, nhưng hôm nay chỉ sẽ cười một cái mà thôi.

“Vậy nhất định hai người rất lãng mạn đúng không?” Trên mặt cô gái nhỏ còn một mảnh ảo mộng, có vẻ để một người đàn ông như chủ nhân cúi đầu như vậy không thể nào là một chuyện dễ dàng.

Nhược Tuyết thấp con mắt cười cười. Ha ha, cũng chỉ có người không biết mới có thể nói Lương Úy Lâm lãng mạn? Nhưng cái từ này cũng chưa bao giờ dùng trên người người đàn ông này, chỉ là, có lẽ vẫn là nên dạy dỗ một chút.

“Lys cô xem sao A Cánh lại lâu như vậy?” Ngẩng đầu, nhìn mặt trời buổi trời đã lệch, cô cần phải trở về trước khi người đàn ông kia về nhà.

“Thiếu phu nhân, thật xin lỗi.” Lys đang muốn lĩnh mệnh đi, thanh âm A Cánh từ xa truyền tới. “A Cánh, thế nào?” Thấy gương mặt bị làm khó của A Cánh, Nhược Tuyết không cần hỏi cũng biết nhất định vừa có người cho ra lệnh cho anh ấy rồi.

“Lương Úy Lâm nói gì?”

“Thiếu phu nhân, chủ nhân kêu cô ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, đợi ngày mai người sẽ đưa cô đi ra ngoài.” A Cánh cảm giác được mình thật sự khổ? Tại sao chủ nhân muốn anh đi theo thiếu phu nhân? Người không biết sao? Thiếu phu nhân hôm nay đã không còn là tiểu thư nhất nhất nghe lời như trước kia nữa.

“Chờ anh ấy? Tại sao muốn chờ anh ấy? Hiện tại tôi muốn đi ra ngoài. A Cánh lái xe tới đây đi.” Nếu như không phải là mình có thai, cô thật giận muốn ném cái ô trên tay xuống để xả giận.

Người đàn ông Lương Úy Lâm này khản trương quá độ, từ trước đến nay chưa hề có hiện tại thì ngược lại, cô đã danh chính ngôn thuận trở thành Lương phu nhân rồi, lại quản cô như vậy.

"Thiếu phu nhân. . . . . Chủ nhân đã phân phó rồi. . . . ." Lần này thì hay rồi, lời nói chủ nhân bọn họ không thể không nghe, còn làm cho thiếu phu nhân không vui, bọn họ cũng như là đắc tội với chủ nhân.

"A Cánh, Lương Ủy Lâm ở nơi nào?" Nhược Tuyết cũng không muốn làm khó anh ta, nhưng giọng điệu này trong lòng vẫn không thể tiêu. Anh ấy không phải rất bận sao? Còn cả ngày lẫn đêm có rảnh rỗi mà gọi điện thoại về quản cô. Cô ngược lại mau chân đến xem anh đang bận cái gì, không phải cô không đủ hiền hậu, mà nhiều năm bị lấn áp như vậy, thật vất vả ra mặt, tại sao có thể luôn bị anh gắt gao ăn cả đời, trở thân cũng không được?

"Thiếu phu nhân. . . . ." Ah? Thế nào trở nên nhanh như vậy? Chẳng lẽ phụ nữ có thai suy nghĩ đều khác hẳn với người thường sao?

"Tôi muốn đi tìm anh ấy. Lái xe tới đây." Khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng khó có được nóng giận lên, không biết có coi là uy hiếp không? Ai, thật đáng thương, ở bên cạnh anh ấy 10 năm rồi thậm chí một chút khí thế của anh cô cũng không có. Không biết những người phụ nữ của lão đại trong phim anh như thế nào.

"Vây. . . . . Được rồi." Chủ nhân chỉ nói người không có ở đây thiếu phu nhân không thể đi ra ngoài, cũng không có nói không cho thiếu phu nhân đi tìm người.

Tổng bộ Lương thị nằm ở trung tâm thành phố Băng Cốc, Nhược Tuyết vào thang máy chuyên dụng lên lầu cuối. Nếu như chỉ xử lý chuyện buôn bán hắc đạo thì Lương Ủy Lâm sẽ không đến công ty.

Thư kí ở tầng cuối thấy A Cánh, sau lưng là Nhược Tuyết, lập tức ra nghênh tiếp. "Phu nhân tìm tổng giám đốc có chuyện gì không? Tổng giám đốc đang đi họp."

"Còn bao lâu nữa?" Mở miệng hỏi chính là A Cánh, bởi vì Nhược Tuyết đã tự mình đi tới ghế sa lon ngồi xuống rồi.

"Cái này, không rõ lắm." Cô cũng chỉ là một thư kí nhỏ mà thôi, nào biết những nhân vật lớn này bao lâu mới họp xong?

"Cô đi xuống trước đi." A Cánh ý bảo cô đi xuống, sau đó đi tới bên cạnh Nhược Tuyết, "Thiếu phu nhân, cô có cần đến phòng làm việc của chủ nhân chờ một lát không?" Bên trong phòng làm việc có phòng nghỉ ngơi, nếu như mệt mỏi có thể ngủ một giấc.

"Tôi tự mình đi là được rồi." Nhược Tuyết muốn xem tổng giám đốc bận rộn xử lý công việc như thế nào, cảm giác mình không có muốn làm ảnh hưởng đến công việc của người khác. Chăm sóc trông nom như thế thì đến người thông minh thì cũng có chút tự ti.

"Thiếu phu nhân. . . . ." Thiếu phu nhân chưa có tới phòng làm việc chủ nhân, ngàn vạn lần không được đi nhăm!

"A Cánh, không sao. Tôi tự mình đi là được." Cô là người có năng lực nhận thứ không tốt sao? Tại sao Lương Ủy Lâm và mọi người đều cho rằng cô cần người chăm sóc chứ? Thật sự là. . .

Nghe Nhược Tuyết nói như vậy, A Cánh không nói gì nữa mà đi xuống. Trên địa bàn của cô không có người nào khi dễ cô được.

Nhưng, giống như mình đã sai lầm a. . . . .

Nhược Tuyết mặt không biết làm sao đứng ở cửa nhìn hội nghị cao cấp, bản hội nghị thật dài bên trong, nhiều ánh mắt bắn ra, ánh mắt len lén vòng vo một vòng nhìn đảo quanh thấy được về mặt kính ngọc của người đàn ông đang ngồi ở vị trí kia.

Anh cũng đang nhìn cô.

An tĩnh, vào giờ phút này thế nhưng an tĩnh đến đáng sợ! Không dám ra tiếng, bởi vì Lương tổng giám đốc cũng không có lên tiếng, bọn họ nào dám? Hơn nữa có mấy cán bộ cao cấp đã nhận ra Tổng giám đốc phu nhân, ai dám lỗ mãng đây?

Trời ạ! A! Thần ơi! Ai tới cứu cô?

Mới vừa rồi cô một đường đi tới đây, thấy rõ bảng hiệu phòng làm việc của tổng giám đốc sau đó thấy cảnh ở cuối hàng lang thật đẹp cho nên không kìm nén được mà đi tới đây, quay đầu lại thì mở trúng cánh cửa không phải phòng làm việc của anh?

"Thật xin lỗi. . . . . Tôi đi nhầm!" Cẩn môi, Nhược Tuyết đứng ở cửa trông mắt thấp xuống nhẹ giọng nói xin lỗi liền sau đó muốn xoay người đóng cửa lại, cái người đàn ông đang ngồi đó rốt cuộc cũng lên tiếng: "Đứng lại."

Ánh mắt bình tĩnh nhìn xung quanh sau đó mở miệng nói: "Các người đi ra ngoài đi."

Nghe được lời nói, đôi chân Nhược Tuyết theo bản năng ngừng lại, nhưng sau một giây nghe được anh nói, sau đó chợt ngẩng đầu lên: "Thôi, các người không cần phải đi!"

Nói đùa sao, cô không cần thận quấy rầy công việc của bọn họ, tại sao cô có thể vô tâm ảnh hưởng đến đây? Cho nên: "Tôi đi là được rồi, các người cứ tiếp tục đi."

Mặc kệ sắc mặt người đàn ông kia, Nhược Tuyết cúi đầu đi ra ngoài cũng thuận tay đóng cửa lại.

Rốt cuộc phải nghe người nào? Một đám cán bộ cao cấp đang dọn dẹp mặt bàn muốn đi ra ngoài đi cũng không được mà không đi cũng không xong, hôm nay làm sao lại gặp phải một màn đặc sắc như vậy? Muốn xem kịch nhưng lại không dám. . .

"Lăng Nhượng Tuyết, em đứng lại đó cho anh." Thấy cái thân thể nhỏ nhỏ không có nghe lời nói của mình, còn dám cãi lời anh, Lương Úy Lâm tức giận đẩy laptop trước mặt ra đứng lên, không để ý đến ánh mắt của mọi người đang nhìn bước ra khỏi phòng họp.

Hội nghị đang thảo luận nửa chừng thì lúc nào tiếp tục nữa? Không dám hỏi, cho đến khi anh ra khỏi cửa thì Hàn Diệc Phi từ cửa đi vào: "Chủ nhân, hội nghị. . ."

"Cậu chủ trì đi." Bước chân không dừng lại, Lương Úy Lâm bỏ lại mấy chữ sau đó đuổi theo vợ mình.

"Chủ nhân, tôi. . . ." Chuyện liên quan đến sự nghiệp của Lương thị, anh nào dám tùy tiện làm chủ chứ.

"Lăng Nhượng Tuyết, em đứng lại đó cho anh." Không để ý tới thủ hạ trên mặt làm khó, Lương Úy Lâm chứng kiến người phụ nữ kia đang mặc váy bà bầu đi trên hành lang bên ngoài có chút gấp gáp, trong lòng không khỏi bất mãn, đã đi tới nơi này rồi, anh đáng sợ thế sao?

Thật là đáng đánh đòn, lúc này còn dám đi nhanh như vậy.

"Làm sao anh lại đi ra?" Nghe được thanh âm của anh, Nhượng Tuyết lập tức dừng bước chân, cô không phải để cho anh tiếp tục công việc sao? Anh thế nào lại đi ra? Cô không có việc gì gấp có thể chờ anh ở phòng làm việc.

"Em không phải tới tìm anh sao? Không ra thì sao gấp em được hả?" Thấy cô dừng bước quay đầu lại, Lương Úy Lâm vừa bước tới vừa nói chuyện.

"Lương Úy Lâm, anh đứng lại đó cho em." Nhìn anh vẫn đi tới, lòng chột dạ Nhượng Tuyết trở nên tức giận, có phải ở Thái Lan lâu quá nên anh không hiểu tiếng Trung Quốc không hả?

Cau mày, mặc dù lời nói của người phụ nữ làm anh có chút bất mãn dù sao chưa có người phụ nữ nào dám ra lệnh cho anh, nhưng anh vẫn ngừng lại.

"Anh trở về làm việc tiếp đi, em chờ anh cùng nhau về nhà." Ý thức được khẩu khí của mình vừa rồi không tốt, Nhượng Tuyết lại mềm nhũn ra. Cô giống như là không nể mặt anh?

"Không cần, có Diệc Phi là được rồi." Đoán chừng là anh không cho cô ra ngoài nên mới đến nơi này.

"Lương Úy Lâm, anh dám đi tới một bước, anh thử nhìn một chút đi!" Người phụ nữ với cái bụng bầu cũng được coi là đã lớn nhìn anh đang kiên trì muốn đi tới, chống nạnh la lớn.

Thanh âm uy hiếp vang lên ở trên hành lang dài hun hút, lần này không cần nói nhiều, mọi người ở lầu cuối đều nghe thấy, cán bộ cao cấp ngồi ở trong phòng họp ăn ý nhìn nhau, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, trên mặt đều là nụ cười ráng che giấu đi.

Nếu như nhiều năm rồi, không phải đối với Lương Úy Lâm là quá kính sợ bọn họ nhất định sẽ thi nhau đặt cược ở bàn hội nghị xem chút nữa Lương tổng giám đốc với phu nhân, ai sẽ thắng?

Cái gì? Người phụ nữ này lại dám uy hiếp anh!? Lương Úy Lâm anh bình sinh ghét nhất là người khác uy hiếp. Người phụ nữ này không dạy dỗ cô một chút thì đã không nghe lời rồi.

Anh thật dám đi tới nữa! Hơn nữa trên mặt còn hiện đầy ý đã bước đi tới.

Cô lập tức luống cuống, chỉ vào anh vô dụng phát run "Lương Úy Lâm, anh dám đi tới một bước, em sẽ, em sẽ..." Một giây trước giọng nói mang theo uy hiếp thì khắc sau lại biến thành giọng non nớt, nỉ non, mềm mại đáng yêu, làm cho người đàn ông kia phải dừng lại.

Lương Úy Lâm nhướn mày nhìn cô, cô gái này thật sự là ăn hết anh rồi phải không? "Sẽ như thế nào? Nói mau đi." Anh không sợ nói tiếp.

"Em sẽ khóc, anh dám đi tới, em liền khóc cho anh coi." Giống như là đã nghiệm chứng lời của cô, một chuỗi nước mắt cứ thế chảy xuống, cũng làm cho người đàn ông tâm luôn vững vàng kia cực kỳ đau lòng.

Đi tới thì sợ cô khóc khổ sở không đi qua thì lại thương cô! Người đàn ông này bình thường làm việc chưa bao giờ do dự, lúc này trước mặt người phụ nữ đang khóc kia thì tiến lùi đều không được.

"Lăng Nhượng Tuyết. . . ." Bất đắc dĩ than thở lại than thở, "Em rốt cuộc muốn anh như thế nào?"

"Anh trở lại làm việc, em ở phòng làm việc của anh chờ anh." Nhìn mặt anh khó coi, nhưng đã thỏa hiệp, Nhượng Tuyết vội lau nước mắt trên mặt, nghiêm mặt nói.

Anh không có nói chuyện, bình tĩnh nhìn cô.

Cô đi tới bên cạnh anh, đưa tay ôm hông của anh, anh thuận thế ôm cô vào trong ngực. Trong mắt anh là sự dịu dàng quen thuộc.

"Lương Úy Lâm, cúi đầu xuống." Khi ở trong ngực anh mà ngửa đầu, cô nhẹ giọng nói. Người đàn ông theo lời cúi xuống, Nhượng Tuyết nhón chân lên,

đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên mặt anh sau đó lui ra “Em muốn đi nghỉ ngơi, chờ anh tan việc. Không có làm xong chuyện không cho phép anh ra, anh có nghe không hả?”

"Được." Một tiếng ‘được’ kia thật thấp bóng dáng nhỏ theo cái đó đi xa dần, ánh mắt anh yên tĩnh nhìn phía trước, khóe môi đã từ từ cong lên.

Vô cùng cam tâm tình nguyện mà làm

Một đám cán bộ cao cấp thấy Lương tổng giám đốc đi ra ngoài không tới một phút lại trở lại, cố gắng duy trì sự chuyên nghiệp tinh tảo lần nữa mở tài liệu ra.

Lương tổng giám đốc trở lại vị trí chủ tịch một lần nữa ngồi xuống, an tĩnh mở miệng: "Tiếp tục."

Một mực yên lặng theo ở phía sau là Hàn Diệc Phi, từ từ cúi đầu. Nhìn gò má không có sóng tình tảo của chủ nhân, anh đột nhiên nghĩ đến một câu triết lý vô cùng đúng đó là ‘đàn ông chinh phục thế giới, phụ nữ chinh phục đàn ông’. Những lời này hóa ra là như vậy! Thật là một câu nói tuyệt hay không phải sao?

hết ngoại truyện 1

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Ngoại truyện Cung chiêu vợ

editor Cát

Nghiêm Quân Hạo tâm tình thật không tốt, vô cùng không tốt! Nhưng anh không thể phát giận với Nhược Tuyết.

"Nhịp tim, thai nhi trưởng thành, tất cả đều là bình thường." Sau khi kiểm tra xong, anh thuận tay xé mẩu tờ giấy lau đưa cho Nhược Tuyết, để cho cô lau chất dính trên bụng, ngược mắt, lạnh lùng nhìn cái người đàn ông vẫn canh giữ ở đó. "Lâm, mình không phải bác sĩ khoa sản, chuyện như thế lần sau không cần tìm mình được không hả?"

Lương Úy Lâm thật sự khoa trương, rất quá đáng, lại mua một bộ dụng cụ khám thai hiện đại vì không muốn cô chạy tới chạy lui đến bệnh viện mệt mỏi.

Lâm ơn đi, bệnh viện Lương thị có khoa phụ sản lớn như vậy, có cần thiết phải kêu anh là người bác sĩ không chuyên khoa sản đến sao? Dù là anh là người có tài trong lĩnh vực này thì sao chứ?

“Không cần để ý đến cậu ấy, cẩn thận một chút.” Lương Úy Lâm không để ý đến anh, cẩn thận từng li từng tí đỡ vợ của cậu ta đứng dậy, mang bầu đã 6 tháng, lại nghi ngờ là thai đôi nên bụng so với lần mang thai Đồng Đồng lớn hơn nhiều, không phải chuyện đùa à. (chỗ này có chút mâu thuẫn với ngoại truyện trước, anh Lâm có kêu chị Tuyết ăn vô thì ba người bỏ nhưng h lại nghi ngờ thai đôi, chả biết bà tác giả có nhầm k nữa, thôi mình cứ tuân thủ đề i chang vậy ^^)

"Nghiêm đại ca, cảm ơn anh." Nhược Tuyết nhìn Nghiêm Quân Hạo hôm nay rất không giống ngày thường. Nghiêm đại ca luôn luôn cười ha hả, nhưng hôm nay tới đây cho tới bây giờ vẫn nghiêm mặt đây?

Mỗi tháng đều là Nghiêm đại ca đến giúp cô kiểm tra thai nhi, mặc dù bọn họ biết nhau gần 10 năm nhưng Nghiêm đại ca cũng có chuyện của mình chứ? Lương Úy Lâm mặc kệ mọi chuyện lớn nhỏ đều gọi anh, những thứ khác còn không nói, nhưng vội vàng đến khám thai cho cô, cô cũng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

"Nghiêm Quân Hạo, cậu dám trêu vợ của mình nữa, cậu thử nhìn xem?" Cẩn thận đỡ vợ từ trên giường xuống, Lương Úy Lâm hung hăng nói với bạn tốt. Nói đùa sao, người phụ nữ của Lương Úy Lâm lại bị người ta tùy tiện trêu trọc mất sao? Cho dù là bạn tốt cũng vậy.

Nghiêm Quân hạo tắt dụng cụ chột mồm, ngược mắt nhìn một chút vẻ mặt hạnh phúc của người đàn ông, "Lâm, cậu lên tiếng nữa, mình ngay cả con trai của cậu cũng không khách khí."

Một câu nói lập tức làm Lương Úy Lâm phát bực, "Nghiêm Quân Hạo, mình cảnh cáo cậu, dám không khách khí với vợ và con mình, đừng trách mình không nỡ mặt mũi cậu."

"Vậy cũng không cần." Nghiêm Quân Hạo cười lạnh, trực tiếp tắt nguồn điện, xoay người đi.

"Này, Nghiêm Quân Hạo. . . . ."

"Lương Úy Lâm." Nhược Tuyết nổi giận kéo chồng, nhỏ giọng hỏi: "Chẳng lẽ anh không cảm thấy tâm tình Nghiêm đại ca hôm nay thật không tốt sao?"

"Cậu ta đương nhiên tâm tình không tốt." Lương Úy Lâm đưa tay sờ cái bụng tròn vo của cô "Chúng ta không cần để ý đến cậu ta, anh đỡ em đến vườn hoa đi dạo một chút, có được không em?"

Bác sĩ dặn, trước khi sinh phải đi lại nhiều mới dễ sinh, Nhược Tuyết mặc dù đã mang thai một lần rồi nhưng lần này nghi ngờ thai đôi bụng càng ngày càng lớn, lần đầu tiên có thể bắt đầu lại từ đầu, quan sát từng chút một thời điểm thai nhi lớn lên làm cho người đàn ông như anh trừ vui mừng lại cảm thấy lo sợ, vốn chỉ là một cái bụng nhỏ lại có thể chống đỡ nhiều như vậy.

Mặc dù bác sĩ và Quân Hạo đều đảm bảo nhiều lần, vợ của anh và thai nhi đều bình thường. Nhưng anh vẫn lo lắng cho cô.

Nhược Tuyết muốn trợn mắt, người đàn ông này thật quá đáng, Nghiêm đại ca thật sự không vui, tại sao anh lại không có chút quan tâm nào hết?

Nghĩ muốn hất tay anh ra nhưng không được, chỉ có thể mặc cho anh đỡ xuống lầu, lại thấy người đàn ông đang đứng ở cửa sổ hút thuốc.

"Nghiêm đại ca." Nhược Tuyết nhẹ giọng kêu lên. Nghiêm đại ca rất ít khi hút thuốc lá, nhưng hôm nay anh thật rất không bình thường! Rốt cuộc có chuyện gì khiến anh phiền muộn đây?

Thấy Nhược Tuyết, Nghiêm Quân Hạo xoay người lại dập tắt thuốc lá trên tay.

"Cái đó, tiểu thư Aimee, cậu còn chưa có giải quyết được cô ấy sao?" Lương Úy Lâm nhìn bạn tốt có chừng một phút mới nhàn nhạt mở miệng nói.

"Mẹ nó, ngàn vạn lần đừng để cho mình bắt được cô ta, bằng không cô ta sẽ rất khó coi..." Người phụ nữ những năm gần đây không ngừng quấy rầy anh, lại dám chơi trò one night stand với anh sau đó chạy trốn không thấy bóng dáng, cô ta nghĩ anh là cái máy cung cấp tinh trùng sao?

"Aimee tiểu thư là người nào?" Lần này đến phiên Nhược Tuyết kinh ngạc. Cũng đúng nha, nhiều năm như vậy, cô chỉ thấy Nghiêm đại ca có một mình, tiểu thư Aimee kia không phải là bạn gái chứ?

Nghiêm đại ca cùng Lương Úy Lâm bằng tuổi, cũng có thể muốn kết hôn rồi chứ?

"Nhược Tuyết, không có việc gì anh đi trước đây." Nghiêm Quân Hạo không muốn nói nhiều, anh hiện tại phiền đến chết rồi, tâm tình ở đâu ra mà đi nói?

"Nghiêm đại ca, là bạn gái sao?" Nhìn người đàn ông rõ ràng đi nhằm hướng, Nhược Tuyết vui vẻ nói.

"Anh làm sao có thể có bạn gái chứ?" Nghiêm Quân Hạo tự giễu nói, ngược lại phụ nữ từng có không ít.

"Trên đời này còn có người phụ nữ nào mà Nghiêm Quân Hạo không giải quyết được sao? Thật là ly kỳ." Lương Úy Lâm ôm hông của vợ mình không thêm để ý, nói. Chuyện tình cảm trừ người ngoài đánh thức một chút hay là muốn dựa vào người trong cuộc.

"Lương Úy Lâm, Nghiêm đại ca thất tình sao?" Nhược Tuyết không rõ chân tướng nhìn ông xã của mình, biểu cảm gương mặt không cho là đúng.

"Cậu ấy chỉ bị người ta quăng thôi!" Khóe miệng nhẹ nhàng đi lên, Lương Úy Lâm ôm vợ đi ra ngoài.

"Lương Úy Lâm, cậu nói chuyện khách khí một chút!" Bị nói trúng tâm sự, Nghiêm Quân Hạo thật sự cực kỳ tức giận.

"Mình chỉ biết nói thật mà thôi, nếu thích tại sao nhún nhường không được? Cần gì làm cho bản thân mình không phân rõ đồng tây nam bắc?"

"Ai nói mình thích người phụ nữ kia? Là cậu cưng chiều phụ nữ lên tận trời cao không rõ đồng tây nam bắc thì có?" Thẹn quá hóa giận, bác sĩ Nghiêm lại vung tay lên cái bình hoa quý thời nhà Thanh rơi xuống "Choang" một tiếng trên mặt đất, vỡ tan, hoa hồng rơi đầy sàn.

"Có trúng em không?" Lương Úy Lâm không để ý tới bình hoa của anh, thân thể cao lớn đem Nhược Tuyết ôm chặt vào trong ngực, chỉ sợ mảnh vụn của bình hoa làm cô bị thương, biết cô không có việc gì sau đó ngẩng đầu lên hét lớn "Nghiêm Quân Hạo, cậu bị thần kinh à? Nếu như cậu rõ phương hướng thì đi ra vườn hoa đi, chờ cậu tỉnh táo lại rồi chúng ta nói chuyện với nhau."

Nghiêm Quân Hạo cười lạnh nhìn anh "Lương Úy Lâm, chuyện của mình không cần cậu lo, cậu lo cho vợ cậu là được rồi." Nói xong, xoay người đi, lần này, anh không có đi nhằm phương hướng. *)=))) anh Hạo đáng thương của em*

Một hồi lâu, Nhược Tuyết cau mày, quay đầu hỏi Lương Úy Lâm, "Nghiêm đại ca làm sao lại tức giận như vậy? Thật bị người ta vút rồi sao?"

"Ngaoan, không có việc gì. Tự cậu ta sẽ biết cách xử lý. Chúng ta ra ngoài đi dạo."

**

Mặc dù không phải là lần đầu tiên làm cha mẹ nhưng mỗi ngày Lương Úy Lâm thích nhất là nằm cạnh cô nói chuyện với bảo bảo, sau đó ăn cơm với cô, đi tản bộ cùng nhau, rồi nói chuyện phiếm, thậm chí ngồi xem phim cùng nhau ở đại sảnh nữa.

Thật ra thì anh thích nhất làm một chuyện là cho cô ăn. Mỗi ngày giống như là sợ cô đói bụng, chỉ cần anh đang ở nhà miệng của cô sẽ không bao giờ dừng lại.

Cũng vì bảo bảo từng ngày đang lớn lên cho nên cô ít ăn được nhiều bữa ăn, lần này người đàn ông này lại càng thêm cơ hội bắt cô ăn nhiều thứ.

Giống như lúc này.

Rõ ràng bọn họ mới vừa ăn xong cơm tối không tới nửa giờ, anh kêu người giúp việc đem một đĩa trái cây lớn đi lên, quả táo được cắt thật mỏng, dưa Hami, còn có sầu riêng cô rất thích nữa.

Cô đã ăn mấy miếng táo rồi, người đàn ông kia động tác lại không ngừng? Hơn nữa sau khi đem trái cây bỏ vào miệng cô sau lưu lại ở nơi nào thật lâu, không chịu rời khỏi.

"Lương Úy Lâm, em không muốn ăn đầu ngón tay đâu á." Nhiều trái cây ngon như vậy cô đều không muốn ăn, còn ngón tay thô sấp này đây? Không quay đầu nhìn anh, cô kéo ngón tay đang trêu chọc đầu lưỡi cô ra.

"Bảo bối, em có muốn ăn hay không?" Anh thu tay lại, trực tiếp ngồi ở phía sau cô, vòng tay ôm chặt bả vai của cô.

"Không ăn." Là anh ép cô ăn? Người ta đang xem ti vi say mê đây? Ở nước ngoài còn có thể thấy tiết mục giải trí quê hương đó là một chuyện rất sáng khoái.

Trước kia cô ít xem những loại tiết mục giải trí như thế này, chỉ là nghĩ đứa bé về sau có thể bị nhàm chán với lại cô có thể thấy mình vui vẻ khi xem nên có sao lại không chứ?

"Không ăn? Vậy chúng ta về phòng đi, hả?" Người đàn ông đã cúi đầu vui mặt vào người cô, mùi sữa tươi thơm nhàn nhạt làm cho anh khoái chí. Cô lại chuyên tâm xem ti vi một chút cũng không thấy không khí mập mờ giữa bọn họ.

"Không muốn, em muốn xem ti vi." Cô buổi chiều đã ngủ tới bốn giờ hơn mới rời giường, hiện tại chưa tới chín giờ, cô sao có thể ngủ nữa, hơn nữa sắp hết quảng cáo sau đó đến đoạn hay nhất rồi, cô không thể bỏ qua.

"Trở về phòng rồi xem tiếp?" Linh hoạt môi lưỡi tiếp tục tiến công đi xuống.

"Không cần." Trở về phòng sẽ phải bỏ lỡ phần đặc sắc nhất.

"Lăng Nhược Tuyết, em cố ý phải không hả?" Thanh âm cắn răng từ đỉnh đầu cô truyền đến, sau đó cô bị hai cánh tay bền chắc có lực bế lên. Cô mê muội với tiết mục nhảm nhí này ngày mai anh nhất định kêu người tháo vệ tinh ra.

"A, Lương Úy Lâm, anh đang làm gì vậy?" Anh ôm người muốn hù chết cô sao?

"Sớm như vậy trở về phòng làm cái gì? Em xem xong TV sẽ trở về." Bất mãn chụp cánh tay của anh, nhưng tay mình còn đau. Thiệt là không có chút sức lực nào cả.

"Làm AI!" Trả lời rõ ràng như vậy rồi, lần này đủ hiểu chưa?

Làm . . . . . Làm . . . . . Anh sao có thể coi như không vậy. Trong phòng khách còn có người giúp việc đang dọn dẹp, cô rõ ràng nhìn thấy họ đang cười trộm, thật là mắc cỡ chết đi được.

Không trách được tối nay anh không hề nữa ép buộc cô ăn thêm cái gì nữa, thì ra là có mục đích?

Một cước đá văng cửa phòng của bọn họ ở lầu hai, không có chút nào chần chờ, anh trực tiếp ôm cô đi tới giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Đôi tay cô còn ôm cổ anh, gương mặt đỏ thắm, ánh mắt mềm mại đáng yêu giống như là muốn chảy nước, đối với việc đã lâu không thân mật, thật ra cô cũng có chút mong đợi.

Nhưng. . . . . Nhưng. . . . . Mắt thấy anh kéo áo cô ra thì cô bỗng nhiên đưa tay kéo, gương mặt đỏ bừng, hơn nữa ngày càng đỏ hơn "Em. . không muốn. . ."

Bụng của cô ngày càng to, tròn vo giống như quả bóng, thân thể ngày càng mượt mà đầy đặn, mỗi ngày tắm rửa cô không muốn để cho anh làm, mà là có người giúp việc nữ giúp một tay. Thật ra cô ngượng ngùng khi lộ cả người mình trước mặt anh.

"Đừng sợ, bác sĩ nói có thể mà. Được không em? Anh sẽ từ từ." Cho là cô sợ, động tác trên tay anh không ngừng nhẹ nhàng trấn an bên tai cô, quay đầu tìm được cái miệng nhỏ nhắn hồng hào của cô, hôn một cái "Nơi này, ngọt như vậy, mê người như vậy, mỗi lần anh hôn đều không muốn ngừng." Đầu lưỡi tham tiền chui vào, hút mật ngọt, vị của hoa quả, anh nếm lần nữa không muốn buông ra.

"Lương Úy Lâm, em trở nên béo và xấu, không nên nhìn. . . . ." Anh tán tỉnh làm cả người cô đều run rẩy, nhưng trong lòng vẫn có chút dễ ý.

Địu dàng hôn cằm cô, vừa hôn vừa liếm cổ mịn màng của cô "Nói lung tung, nào có xấu? Em là người phụ nữ có thai đẹp nhất trên thế giới đó." Cô khẽ ngậm, hất cằm lên, anh dễ dàng mút hôn hơn, người đàn ông này, thật sự biết tán tỉnh rồi, thân thể của cô trở nên mềm nhũn khi anh liên tục ti mi hôn.

Cô kháng nghị khẽ cắn anh một cái, anh mút mạnh đáp lại, làm cô kêu lên.

"Lương Úy Lâm, em không muốn như vậy. . . . ." Người đàn ông đáng chết, lại đem cả người cô bế lên nằm ở trên giường mềm mại.

Cô không có hơi sức, bướng bỉnh không chịu phối hợp, uốn qua uốn lại làm anh không vào được, không tới một phút, người đàn ông bị cấm dục đã lâu rồi cuộc mất đi nhẵn nhụi. . . . .

Cực hạn đoạt lấy, mồ hôi nước mắt đan vào. . . . .

Người phụ nữ này quả thật muốn ép anh đến điên! Cô mềm mại hừ nhẹ trong ngực anh, nhắm mắt lại hưởng thụ, khi cô lần thứ nhất đạt đến đỉnh điểm, anh cũng theo đó mà đi vào khoái lạc.

Trên giường đơn đã là một mảnh hỗn độn, hiện đầy dấu vết nông nông sâu sâu. . . . .

Kinh nghiệm cho Nhược Tuyết biết sau khi trải qua cuộc hoan ái, cô sẽ mệt mỏi ngủ một giấc tới trời sáng.

Nhưng tại sao nửa đêm lại tỉnh dậy?

Đôi bụng muốn ngồi dậy nhưng thân thể cồng kềnh làm cô không bò dậy nổi, thấy người đàn ông bên cạnh đang ngủ ngon Nhược Tuyết không muốn gọi anh.

Sao lại vô dụng như vậy? Lần trước mang thai Đồng Đồng cũng không bị như vậy? Còn chưa tính bắp chân giống như có gì đó kéo lại, là bị chuột rút sao?

Thật thê thảm, thật đáng thương! Một hồi uất ức không khỏi xông lên đầu, khóc thút thít, tiếng khóc từ trong miệng của cô bật ra ngoài, một khi bắt đầu, thể nào cũng không ngừng được.

Tiếng khóc của cô rất nhanh làm cho người chỉ trừ ở bên cạnh cô mới có thể ngủ ngon liền thức tỉnh. Lương Úy Lâm nhanh ngồi dậy, dùng tay bật đèn ngủ.

"Làm sao vậy em?" Thấy cô khóc, tim anh lập tức luống cuống, ôm cô, xem từ trên xuống dưới, thấy cô vẫn tốt, không phải sinh trước thời hạn cũng không có nơi nào không thoải mái, lúc này mới hỏi "Nói cho anh biết, em sao vậy?"

"Úm. . . . ." Nhìn dáng vẻ anh lo lắng, Nhược Tuyết đột nhiên cảm thấy mình càng thêm khó chịu, khổ sở, chính là muốn khóc.

"Có phải gặp ác mộng không? Hay vừa rồi anh dùng quá sức nên làm đau em? Nói cho anh biết, hả?" Ôm chặt cô, bàn tay sau lưng vuốt nhẹ vào lưng cô, cúi đầu dụ dỗ.

"Lương Úy Lâm, Lương Úy Lâm, chân em khó chịu. . . . ." Cô ở trong lòng anh khóc sục sùi. Mới vừa rồi trong nháy mắt cơn co rút đau đớn đã qua, nhưng ở trước mặt của anh, cô chính là muốn làm nũng.

Kéo chân của cô đang ở trong chăn mỏng ra, không có gì khác thường? Nhưng bác sĩ có nói qua thời kì mang thai hậu kì cơ của phụ nữ có khả năng bị hiện tượng chuột rút.

Bàn tay ấm áp dịu dàng phủ lên "Không có chuyện gì nữa, xoa bóp một tí sẽ hết. Quân Hạo nói thời kì này bị chuột rút là chuyện bình thường không phải sao? Đợi lát nữa sẽ tốt lên."

Đem chân cô đặt trên đùi mình, xoa bóp an ủi cô. Chính vì đã được nói trước cho nếm tối mặc là lần đầu bị chuột rút nhưng anh lập tức phản ứng kịp chuyện đang diễn ra.

Mà anh dùng lực vừa phải, đau đớn ở bắp chân đã hết. Nằm gối đầu ở trên cái gối mềm mại nhìn người đàn ông đang xoa bóp chân cho cô, Nhược Tuyết trong lòng có chút đau ề ảm.

Lương Úy Lâm người đàn ông này, lại thương yêu cô như vậy, cung chiều cô đến nỗi cô không còn nhận ra anh là người đứng đầu hắc đạo đầy lạnh lùng nữa rồi.

"Có thoải mái chút nào không em?" Cô dùng ánh mắt chuyên chú nhìn anh, anh vẫn chưa cảm giác được thì lời nói liền đã rõ ràng.

"Úm." Nghe lời nói của anh dịu dàng cô chỉ có thể ngơ ngác nằm ở đó, uất ức đáp một tiếng.

Biết chân cô đã đỡ, anh nhẹ nhàng đặt chân cô xuống sau đó đứng dậy "Anh đi pha nước nóng."

"Lương Úy Lâm. . . . ." Nhìn anh muốn đi pha nước, lòng Nhược Tuyết mềm đi, trong nội tâm muốn kéo tay của anh không cho anh đi.

"Anh rất nhanh sẽ trở lại. Ngoan, dùng khăn nóng lau sẽ làm em thoải mái hơn." Cảm thấy cô lệ thuộc vào anh, anh cúi người xuống hôn một cái trên má của cô, sau đó kéo tay cô ra.

Lương Úy Lâm cho rằng sau khi xoa chân, người phụ nữ khéo léo sẽ nghe lời đi ngủ nhưng không có. Anh đang muốn nằm trên giường, nhưng cái người kia lại dùng ánh mắt tò mò, chờ đợi, chăm chú nhìn chăm chăm vào anh.

Muốn thế nào đây?

"Lương Úy Lâm . . . ." Tiếng nói mềm mại kéo dài, mắt vô tội nhìn anh.

"Không muốn ngủ sao? Khuya lắm rồi. . . . ." Giương mắt nhìn đồng hồ, sau đó quay lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mà anh chỉ muốn hung hăng dằn vò đó, nếu như không phải hai đứa tiểu tử kia chưa ra đời, anh nhất định sẽ làm cho cô không có thời gian ngủ.

"Lương Úy Lâm . . . . ." Lần này giọng điệu rõ ràng tăng lên, hơn nữa trong mắt to bắt đầu liêm liếm, giống như muốn chảy nước rồi.

"Vậy em muốn thế nào?" Ngồi xuống than thở, ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc dài xốc xếch.

"Anh, người ta muốn ăn!" Sau khi tỉnh lại, cô đột nhiên muốn ăn đồ ăn vặt của quê nhà. Cô thật sự ngày càng kì quái, nửa đêm lại đòi ăn, biết tìm ở đâu? Ừm...cho nên dù thật muốn ăn nhưng vẫn không biết nói sao.

"Muốn ăn đồ mà thôi. Muốn ăn cái gì? Anh kêu nhà bếp đi làm!" Lương Úy Lâm thiếu chút nữa cười to, chẳng lẽ cô giận vì đói bụng sao?

Mặc dù biết phụ nữ có thai dễ đói bụng, nhưng mang thai tám tháng rồi, cô chưa từng có nửa đêm muốn ăn, tối nay ngược lại lần đầu tiên.

"Nhưng. . . . ." Cô cong lên môi, muốn nói lại thôi.

"Hả?"

"Em, muốn ăn. . . . ." Mặt vừa đỏ rồi.

"Muốn ăn cái gì nói cho anh biết."

"Có phải ăn cái gì cũng có thể không?"

"Có thể." Cho dù là cô muốn sao trên trời, anh cũng sẽ nghĩ biện pháp lấy xuống cho cô, đừng nhắc tới cũng chỉ là ăn đồ ăn trên quả đất này.

"Muốn ăn móng gà hấp muối, còn có ốc xào chua cay, cây kê rang đường. . . . ." Cô cố gắng muốn ngủ, nhưng không ngủ được, trong đầu luôn là không ngừng thoáng qua những món ăn mê người này, chộc cô đói bụng đến muốn chết, muốn ăn mà không được. Chỉ thiếu chút nữa chảy nước miếng.

"Di Điền biết làm những thứ này sao?" Anh cau mày, cô nói những thứ đồ này anh chưa bao giờ ăn qua, nếu như không có, vậy anh kêu A Cánh tìm người làm mới được.

Băng Cốc người Hoa rất nhiều, sẽ phải tìm được những thứ món ăn vặt mà cô nói.

"Di Điền không biết làm!" Di Điền chỉ biết nấu những thứ bồi bổ kia thôi, những thứ khác cô đã từng hỏi đầu bếp trong nhà họ không biết lúc đó cô hỏi chỉ là nguyện vọng muốn ăn một chút thôi nhưng hôm nay cô đặc biệt muốn ăn, nhịn không được.

Cô biết phó người Hoa sẽ có, thế nhưng... Cô đi, cô thừa nhận cô thật tùy hứng.

Lương Úy Lâm nhú mày, đưa tay lấy điện thoại di động đầu giường gọi "A Cánh."

"Trong vòng nửa giờ, lập tức tìm một đầu bếp biết làm các món ăn vặt ở phương nam cho tôi, mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, tốn bao nhiêu tiền phải tìm cho được."

"Chủ nhân...tôi lập tức làm ngay." Nhận được mệnh lệnh, A Cánh lập tức làm việc. Ai, hơn nửa đêm rồi thật khó tìm đó! Thật may bọn họ bây giờ đang ở Băng Cốc người Hoa rất nhiều cho nên đi làm việc thôi.

"Không để cho tôi đợi quá lâu." Anh sáng khoái cúp điện thoại, ném điện thoại lên trên bàn.

Ngẩng đầu nhìn vợ mình hai mắt đang nhắm lẹ "Lương Úy Lâm, thật xin lỗi. Em không phải rất tùy hứng chứ?"

"Không sao." Anh ngồi xuống ôm cô "Ai bảo em thế, là anh yêu bà xã của anh đấy chứ."

Cái người đàn ông hắc đạo máu lạnh vô tình có quyền thế nhất nhất kia, vì người vợ nhỏ bé của mình mang thai, tối nay trong vòng nửa giờ sẽ mời đầu bếp người hoa làm đồ ăn vặt về nhà.

Vị đầu bếp đáng thương, nửa đêm bị lôi ra khỏi chăn ấm, cho lên trực thăng đi tới Băng Cốc, vào một ngôi biệt thự ngoại ô thành phố, làm món ăn vặt ban đêm sở trường của mình.

Khi ông ta mặc áo đầu bếp trắng nõn sạch sẽ vào thì tất cả nguyên liệu đã chuẩn bị xong, không tới nửa giờ, một đĩa thức ăn nóng hổi hương thơm ngào ngạt nhất được dọn lên bàn, mà Lương phu nhân vì đói bụng mà không chịu ăn những thứ khác, khi người giúp việc đỡ xuống lầu dưới, thấy những món ăn ngon có thể làm cho người ta chảy nước miếng rùng rùng kia, lại tạm thời quên mất mình đang đói, một thân bỏ nhào tới trong ngực người đàn ông, nhón chân lên hung hăng hôn "Ông xã, em yêu anh đến chết mất."

Sau đó, thật nhanh xông vào bàn ăn, đã lâu không ăn những món này, vị chua chua cay ngon làm cho cô cảm động chảy nước mắt, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

Mà A Cánh và Hàn Diệc Phi làm xong việc cũng đi xuống, hận đến cắn răng nghiến lợi, con mẹ nó! Đạo này chủ nhân nhà bọn họ trong mắt chỉ có phụ nữ, nhìn mặt chủ nhân ngậy ngốc nhìn người phụ nữ đang ăn, ai da, chủ nhân anh mình thần võ, cứ như vậy bị phá hủy. Nhưng ai bảo người phụ nữ kia là sinh mệnh của chủ nhân họ đây?

Thù hạ như bọn họ có liều mạng cũng phải làm cô vui vẻ!

Nhìn người phụ nữ đang ăn, vẻ mặt đầy vui vẻ, trên mặt lại dính dầu mà không biết kia. Lương Úy Lâm ngồi xuống lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau đi “Ăn từ từ thôi, không ai giành với em đâu.”

Mới vừa rồi một câu “Ông xã” kia thật là làm cho anh quên hết tất cả rồi ! Kết hôn lâu như vậy tới nay, cô lần đầu tiên gọi anh là "ông xã." Đó là một loại cảm giác sáng khoái không nói được.

“Anh có muốn ăn không?” Ăn rất vui vẻ, người phụ nữ dĩ nhiên không quên người ngồi bên cạnh mình giúp cô có được đồ ăn ngon kia, cô múc một muỗng thịt xào cay ngon miệng đưa tới gần miệng anh.

“Đừng ăn cay quá.” Lương Úy Lâm cau mày nhẹ nhàng linh hoạt dời muỗng đi, Anh không có thói quen ăn đêm, nhìn cô ăn anh rất vui.

Còn có gì quý hơn nụ cười thỏa mãn trên gương mặt của cô đây? “Lương Úy Lâm, anh đối với em thật tốt! Anh sẽ làm hư em mất.” Người phụ nữ ăn uống no xong, sau khi rửa mặt sạch sẽ trở lại giường đã gần 5 giờ sáng rồi.

Nhưng vì vui cho dù đã ngáp liên tiếp nhưng vẫn hưng phấn đến ôm cánh tay người đàn ông không chịu buông.

“Cho anh xem chút, em có bao nhiêu hư?” Cung chiều hôn chớp mũi cô một cái, anh chợt nghiêm mặt nói: “Nếu không, em báo đáp anh một chút đi?”

"Báo đáp thế nào?" Vốn là buồn ngủ, mắt mở to đang nghe anh nói báo đáp, sau đó trừng lớn. Cũng biết anh nhất định sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội khi dễ cô.

"Yên tâm đi, nếu anh hiện tại thật muốn làm một ít chuyện, cũng không cần cho phép!" Anh thờ dài một cái, sau đó vo cái bụng tròn của cô, "Không bằng, em gọi một tiếng" ông xã" cho anh nghe một chút?

Cái điều kiện này vẫn có thể chứ?

Hoá ra là như vậy! "Ông xã, cảm ơn anh." Vui mặt vào ngực anh, mới vừa rồi ở dưới lầu tiếng kia hoàn toàn tự thốt lên mà lần đầu tiên cô gọi như vậy, cô cảm giác mặt mình nóng lên.

"Bà xã, đi ngủ đi, hả?" Mặt người đàn ông thỏa mãn ôm cô cùng nhau nằm xuống.

**

Ấm áp ngọt ngào từng ngày từng ngày trôi qua, chung đụng giữa bọn họ ngày một ngọt ngào hơn. Tất cả những gì cô muốn, anh cũng không nhờ người khác làm mà tự mình chuẩn bị thỏa đáng, mỗi đêm trước khi đi ngủ đều ôm cô nhẹ nhàng thủ thi ở bên tai cô.

Đến gần ngày sinh, anh dứt khoát dời cả phòng làm việc về nhà, toàn tâm toàn ý lo cho cô.

Mỗi sáng Hàn Diệc Phi và mấy người cán bộ cao cấp của công ty đem việc đến nhà để xử lý, bàn công việc trong thư phòng với anh, sau đó anh ăn trưa với cô, sau khi cô nghỉ đi nghỉ trưa thì anh lại quay lại với công việc buôn bán của hắc đạo.

Sau khi ngủ trưa đến tối là thời gian anh ở cùng cô. Nhục Tuyết từng nói anh đi làm chuyện của anh đi nhưng anh lại nói làm xong rồi, mặc kệ cô thúc giục thế nào cũng vô dụng.

Người đàn ông này, một khi cố chấp làm chuyện gì thì có làm nũng thế nào với anh cũng vô dụng chỉ có thể tùy anh thôi. Thật ra không thể phủ nhận, cô rất thích anh làm bạn với cô.

Cách ngày sinh dự tính gần một tháng nhưng hai đứa con trai sinh đôi bảo bối của Lương Úy Lâm không kịp chờ đợi liền chui ra.

Khi hai tiểu lão đầu nhũ mày cũng giống nhau được ôm đến trước mặt của cô thì Nhục Tuyết vuốt ve hai khuôn mặt nhỏ bé giống nhau như đúc, ánh mắt bắt đầu đỏ lên.

“Đừng khóc, em xem hai tiểu bảo bối rất đáng yêu. Không bằng để cho một đứa mang họ Lãng nhé.”

Nước mắt Nhục Tuyết vào giờ phút này nhịn không được chảy xuống, cô biết Lương Úy Lâm có thể nói ra điều này đối với anh mà nói cảm giác là như thế nào.

Vì yêu anh đã sớm buông thù hận ở trong lòng xuống, bây giờ còn để cho một đứa bé mang họ Lãng.

“Được rồi, không cho khóc nữa, nếu khóc nữa anh sẽ thu hồi đề nghị của anh.” Nếu như vậy chỉ làm cô khóc thì thôi anh không làm nữa.

“Không được, anh đồng ý rồi không cho đòi ý.” Vừa khóc vừa cười trong lòng, Nhược Tuyết vùi mặt vào trong ngực của anh.

“Ba.” Lương Tư Đồng xinh xắn cùng nắm tay Nhan Thanh Uyển đi vào phòng bệnh, cúi đầu nhìn hai tiểu đệ đệ có nhiều nếp nhăn một chút, sau đó lên tiếng hỏi: “Nương nương, tại sao em trai lại xấu như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Ngoại truyện Hai đứa trẻ sinh đôi

editor Cát

Lương Tư Đồng nếu như biết một câu nói vô tình của mình dẫn đến tương lai như nước sôi lửa bỏng nhất định sẽ ảo não cắn mất đầu lưỡi của mình.

Ngọt ngào sáng sớm chính là hình ảnh một nhà năm người ấm áp ăn sáng cùng nhau. Nhược Tuyết dọn bữa ăn sáng xong, hai tiểu tử như hai đầu xe lửa chạy ào từ trên lầu xuống, giống như nếu chậm trễ sẽ không ăn được vậy.

“Lăng Sở Thụy, em tại sao muốn ăn bữa sáng của chị, đáng ghét!” Theo phía sau đi xuống là thanh âm của đại tiểu thư nhà họ Lương đang tức giận, thanh âm mềm giòn dễ vỡ mà lại trong veo, đôi môi trắng nõn cong lên, giống như thạch hoa quả trong suốt.

Hai người em trai này nhỏ hơn cô bé 3 tuổi nhưng cả ngày lẫn đêm đều muốn đối kháng với cô, mỗi bữa sáng nếu như cô bé xuống chậm, ha ha nhất định sẽ bị bọn nó ăn hết sạch sẽ. Mặc dù nhà bếp sẽ chuẩn bị mang một phần nữa lên cho cô bé nhưng cô thấy khó chịu vô cùng!

Khi còn bé hai đứa khôn lanh ra vẻ, mới học được một chút lại nói chuyện, mỗi ngày cô bé tan học trở về thì hai anh em lại lác lác cái miệng nhỏ cùng chạy tới “Chị à, chị” gọi rất đáng yêu nha! Nhưng kể từ khi sinh nhật 5 tuổi của hai đứa đi qua, bọn nó liền bắt đầu làm những chuyện đối kháng với cô bé.

Tức chết cô bé! Càng làm cho cô bé tức giận hơn là bọn họ lại gọi cô bé là em gái? Em gái cái đầu bọn nó! Người ta đã là tiểu cô nương 10 tuổi rồi đó! Vóc dáng so với bạn học cùng lớp không tính là cao nhưng dù gì so với hai đứa 7 tuổi cũng cao hơn một chút? Thật là càng lớn càng không có phép tắc.

“Không phải chỉ có một mình em ăn, Lương Thừa Thụy cũng ăn.” Lăng Sở Thụy vừa dứt lời, anh trai lớn hơn cậu bé 10 phút đồng hồ, thuận tay đưa cái đĩa trứng chiên vàng nhạt ngon miệng nhưng không có trứng gà đến trước mặt chị gái đang tức giận nhìn chằm chằm. Nhưng chúng ta là Đại thiếu gia của Lương nhà có dự liệu tốt vô cùng, trong ánh mắt đang phát hỏa của chị gái, cậu bé đem cả trứng gà bỏ vào miệng sau đó đưa tay lấy ly sữa bỏ trên bàn một hơi uống cạn.

Lương Tư Đồng giận đến cắn răng nghiến lợi, muốn động thủ chém giết phá hết thức ăn của nó nhưng ai biết tên tiểu tử kia vô cùng nhạy bén ôm cái ly nhảy xuống ghế chạy đến chỗ mẹ đang đi ra từ phòng bếp.

Nhược Tuyết kéo con trai qua đặt ngồi vào ghế bàn ăn, hai anh em có khẩu vị rất tốt, đáng đáp khỏe mạnh! Ngũ quan giống hệt ba của hai đứa, nhưng so với ba thì hai đứa cười nhiều hơn. Bọn họ đi tới chỗ nào cũng đều là tiểu suất ca, ai cũng yêu mến.

Nhưng về đến nhà thì cố tình khiêu khích chị gái mình, cũng không biết tại sao hai đứa lại thích trêu chọc chị gái mình như vậy.

Đưa tay lấy ly sữa trong ngực con trai bỏ lên trên bàn, nhẹ giọng dạy bảo “Lương Thừa Thụy, con không thể cứ lấy đồ ăn của chị con có biết không? Con xem em trai con hôm nay ngoan hơn nhiều, không khi dễ chị.”

Ai biết, con trai cô không nói tiếng nào hung hăng trừng mắt liếc Lăng Sở Thụy, quay đầu đem ly sữa khác mẹ vừa mới bưng ra giữa đầu uống cạn. Hừ, hai anh em bọn họ chính là thích khi dễ chị gái của mình.

Đây là tình huống gì? Nhược Tuyết như thế nào!

“Hai đứa con thật là làm cho mẹ tức chết rồi.” Nhược Tuyết giận muốn cầm chổi lông gà hung hăng dạy cho bọn chúng một trận.

“Người nào lại chọc giận nữ chủ nhân nhà chúng tôi tức giận đây?” Luyện sủng xong, Lương Uy Lâm thay quần áo sau đó vừa mới đi xuống tới cầu thang liền nghe thấy tiếng ồn ào quen thuộc truyền đến.

“Ba, là Lương Thừa Thụy và Lăng Sở Thụy giành đồ ăn của con. Còn nữa, bọn họ không nghe lời mẹ.” Đại tiểu thư Lương gia thấy núi dựa của mình xuống, vội vàng kéo tay của anh qua, mặt khiêu khích nhìn về em trai của mình.

“Được rồi, ba nhất định vì con mà làm chủ.” Ba luôn luôn yêu thương con gái, cầm tay con gái yêu về phía bàn ăn, vuốt tóc đen của cô bé “Con trước ăn cái gì đi, sắp muộn giờ rồi.”

Lương Tư Đồng dặm chân, muốn dạy dỗ hai đứa em trai ác bá, nhưng bữa ăn sáng còn chưa có ăn, kéo dài thời gian nữa sẽ không kịp, vừa đúng lúc mẹ đem một ly sữa bò khác lên, cho nên cô bé mau mau nhận lấy uống hết.

“Chúng con cũng muốn đi nha.” Thấy ba không nói tiếng nào ngồi xuống, người sáng suốt đều biết rõ muốn nhanh.

“Các con đứng lại cho ba.” Quả nhiên vẫn là lão đại uy nghiêm mười phần! Hai tiểu tử muốn lui đi bắt đắc dĩ quay đầu lại.

“Tự chọn đi! Muốn nói lời xin lỗi hay muốn cả kì nghỉ hè qua châu Âu tiếp nhận huấn luyện?” Không có nhìn hai đứa nhỏ, Lương Úy Lâm nhận bữa sáng từ tay bà xã yêu dấu của mình, mặc dù hiện tại anh không uống sữa tươi nhưng bà xã đặc biệt chuẩn bị nước trái cây cho mình nên anh uống một hộp, lập tức nhận được nụ cười ngọt ngào của bà xã, thật là ngọt đến tận trái tim.

“Ba, con đi lên trước chuẩn bị sách vở, vấn đề này để cho thiếu chủ tương lai nhà họ Lương quyết định đi.” Tất cả mọi người lẳng lặng nhìn bọn họ, Lăng Sở Thụy đột nhiên nói ra câu nói đó sau đó lại chạy đi.

Nói đùa sao, mặc dù bọn họ sinh trưởng trong gia đình này nhất định sẽ phải gánh vác phần trách nhiệm nhưng bọn họ chỉ mới là đứa bé bảy tuổi thôi đó? Mặc dù mẹ cũng tham dự, ba đồng ý chỉ có ngày nghỉ mới để cho bọn họ ném thử các loại huấn luyện nhưng những thứ kia mẹ của cậu không phải là đứa trẻ còn không chắc có làm được không đây?

Dù thế nào đi nữa cậu không phải họ Lương, haha, lớn lên rồi có thể kiếm cơm từ chối. Nếu ngày ngày đều vội vàng giống như ba vậy, cậu mới không cần làm mấy cái đó, coi tiền như rác đấy.

“Ba, ngày hôm qua Lăng Sở Thụy lại cúp cua.” Nhìn em trai vội vàng rời đi, Lương Thừa Thụy nhàn nhạt mở miệng. Haha, về phần trốn học đi làm cái gì chỉ có cậu bé mới biết thôi.

“Lăng Sở Thụy, con làm gì đấy? Cúp cua? Con ra đây? Các con thật là làm mẹ tức chết rồi!” Nhược Tuyết tức giận thả bánh mì sandwich trong tay ra. “Đồng Đồng ăn cái này đi.” Chỉ có con gái là đáng yêu.

"Cám ơn mẹ."

“Hai đứa các con, chờ thi xong thì không cần xuất hiện trước mặt của ba nữa.” Lương Úy Lâm không có để ý bọn họ, quay người lại thấy gương mặt tức giận của bà xã, vội vàng trấn an nói “Được rồi, không cần chấp nhặt bọn nó. Yên tâm đi, anh sẽ dạy dỗ hai đứa nó.”

“Ông xã, có thể không cần cả ngày nghỉ cũng không cho hai đứa nó trở lại?” Xem đi, xem đi, mẹ nuông chiều thì con sẽ hư, mới vừa rồi bị làm cho giận muốn chết giờ lại giúp bọn nó nói chuyện. Ôi, phụ nữ thật là...

“Ba, con có thể ngồi xe ba đi học sao?” Nhìn ba bằng ánh mắt bắt đắc dĩ, Lương Tư Đồng uống ngụm sữa cuối cùng, thật ra thì cô bé cũng đau lòng cho hai đứa em trai nha, chỉ là có lúc hai đứa nó thật quá đáng.

“Hôm nay ba sẽ đưa tiểu công chúa của chúng ta đến trường.” Động tác Lương Úy Lâm rất nhanh ăn xong bữa sáng sau đó đứng dậy, ý bảo con gái cùng anh đi ra ngoài.

“Ông xã, còn con trai thì sao? Anh không phải không muốn đưa chúng đi chứ?” Nhược Tuyết không rõ chân tướng, vội vàng ra ngăn hai cha con lại. Điều học cùng một trường mà? Anh không cần phải vậy chứ?

“Đúng vậy, ba. Ba muốn để tài xế đưa hai đứa con đi sao?” Vẫn vui đầu ăn là Lương Thừa Thụy nghe được cha ý tại ngôn ngoại, lập tức đứng lên hỏi.

“Yên tâm đi, hai đứa nó sẽ nghĩ cách đi học. Em ngoan, ăn xong bữa sáng không có việc gì nữa thì trở về xem sách đi.” Không để ý tới kháng nghị của con trai, Lương Úy Lâm chỉ trấn an bà xã của mình, hôn một cái lên gương mặt đang giận người kia, sau đó cầm tay con gái ra cửa.

“Mẹ, chúng con cũng đi đây.” Chờ Lăng Sở Thụy cầm cặp xách của hai người từ trên lầu đi xuống, Lương Thừa Thụy nhận lấy, nói lời chào tạm biệt với người mẹ còn đang đứng ngăn người ở cửa.

Nhược Tuyết nhìn mỗi một người đều đi hết, đi làm đi làm, đi học đi học, chẳng lẽ chỉ có mình cô không có việc gì làm sao? Hừ, cô cũng muốn tìm chuyện làm.

Xoay người, lên lầu. Lương phu nhân không có tâm tình ăn điểm tâm, cô phải ngẫm lại xem, cô rốt cuộc muốn làm gì? Trồng hoa? Hay đến thư phòng đọc sách? Hay xem phim đây? Ai da, đều không phải thứ cô muốn làm!

Mà đứng ở cửa đại trạch, hai tiểu quý đang nhìn nhau.

Một phút trước, bọn họ chuẩn bị ngồi lên xe, thì bị chú A Cánh ngăn lại “Hai vị thiếu gia, chủ nhân phân phó, hôm nay hai cậu tự nghĩ biện pháp đi đến trường đi. Nhưng không được tới trễ cũng không được cúp cua.”

Mẹ nó, ba cũng quá tàn nhẫn đi? Tính kế với bọn họ? Dầu gì bọn họ cũng là con trai của ông ấy đó, có được hay không? Ông già này thật là trọng nữ khinh nam.

Lăng Sở Thụy cúi đầu nhìn một hồi giày của mình, giống như là nghĩ đến cái gì đó, sau lại ngẩng đầu lên: "Lương Thừa Thụy, trên người anh còn có bao

hiều tiền?"

Lương Thừa Thụy liếc mắt nhìn em trai mình một cái, trong mắt cười lạnh nặng nề, "Đó là tiền của anh!"

"Nhưng chúng ta ngồi xe đi trường học cần phải có tiền nha!" Chẳng lẽ chạy bộ đi không? Nói đùa sao, chạy có nhanh đi nữa cũng sẽ bị trễ. Nếu quá thật tới trễ, đến lúc đó không phải là ba sẽ lột da bọn họ sao?

"Đó cũng là tiền của em!" Lương Thừa Thụy bình sinh không thể chia sẻ cùng người khác cái gì đó, đúng là cậu ta dựa vào cố gắng của chính mình để lấy được thành quả. Tiền của cậu là do cậu cùng ba tranh tài thương pháp mà được phần thưởng đó? Hừ, Lãng Sở Thụy sao có thể nghĩ cậu dễ dàng chia sẻ tâm huyết của mình? Ai bảo cậu ta bình thường không chịu luyện tập chăm chỉ tí?

"Này, Lương Thừa Thụy, chúng ta là anh em đó nha? Anh không cần phải phân chia rõ ràng như vậy chứ?" Lãng Sở Thụy cũng cảm tức, Lương Thừa Thụy quá hẹp hòi, nếu như không phải tiền của cậu đã dùng mua cổ phiếu rồi, trên người chỉ còn một chút ít không đủ dùng để đi xe, cậu điên mới cầu xin anh trai mình.

"Anh em? Tôi họ Lương, cậu họ Lãng, chúng ta sao lại là anh em được?" Lương Thừa Thụy vẫn không tha thứ vừa rồi em trai mình làm trận bỏ chạy để mình cậu đối mặt với ba.

"Được rồi, được rồi, em thừa nhận mới vừa rồi em đã sai rồi. Vậy coi như em hưởng một chút tiền của anh quá giang xe đi có được không hả?" Thời điểm cần phải hòa hoãn nha, chờ cậu kiếm được tiền nhất định phải cho anh trai mình biết cái gì mới gọi là lỗi lầm.

"Tiếng kêu ‘anh trai’ này được đấy chứ." Lương Thừa Thụy ôm ngực, gương mặt cao ngạo.

"Này, Lương Thừa Thụy. . . . ."

"Anh trai. . . . ."

"Anh, chúng ta có thể đi được chưa?"

"Đi thôi. Chỉ là, nếu như em cầm tiền mua cổ phiếu như lời nói. . . nếu cha phát hiện thì, hừ. . . ." Cho rằng sanh đôi là làm giả sao? Lãng Sở Thụy gần đây thường cùng thường cùng Nghiêm thúc thúc, còn có phụ nữ kéo tới dày đặc, không cần hỏi cũng biết bọn họ nhất định xúm lại chơi cổ phiếu rồi. Chỉ có Nghiêm thúc thúc và tiểu Xú Bà nương mới có bản lĩnh lôi kéo được em trai của cậu.

"Anh, làm sao anh biết?"

"Anh là thiên tài nhi đồng."

Mẹ nó, anh là thiên tài nhi đồng chẳng lẽ tôi là xuẩn tài sao?

Xem ra tối nay thời gian ăn cơm tốt rất nhiều, bọn họ không cần đợi, Lương Thừa Thụy và Lãng Sở Thụy đem mặt từ trên cửa phòng dò đi, Lương Thừa Thụy nhanh chóng thu hồi một vật nhỏ.

"Hai đứa đang nghe trộm ba mẹ nói chuyện sao?" Thấy cha mẹ lâu như vậy không xuống, Lương Tư Đồng tự mình lên lầu kết quả lại thấy hai em trai của mình ở cửa phòng cha mẹ, xem dáng vẻ lên lúc của hai đứa nhất định là làm chuyện xấu rồi.

Lương Thừa Thụy liếc Lương Tư Đồng một cái, không nói gì, đi qua bên cạnh cô bé.

"Em đứng lại đó cho chị." Tức giận chí cực, Lương gia đại tiểu thư kéo Lãng Sở Thụy đang đi phía sau lại. Lương Thừa Thụy giống như càng ngày càng quá mức.

"Em gái, chuyện gì?" Bị bắt lại, tại sao mọi người lại cho rằng cậu bé sẽ nói tốt hơn? Bả vai nhỏ nhỏ của Lãng Sở Thụy xụ xuống.

"Lãng Sở Thụy, kêu ‘chị’ sẽ mát miến thịt nào của em sao?" Luôn luôn nhẹ nhàng là Lương Tư Đồng lần này lại nhìn hai em trai của mình giận đến điên người.

"Đến giờ ăn cơm, em gái không thả người, đợi lát nữa đừng bảo sao chúng ta lại giành đồ ăn của em." Được rồi, bọn họ đang tức giận nhưng nói thể nào cô ấy vẫn là chị gái thân ái của bọn họ nha, bằng không kéo cậu như thế là sớm bị đánh toi bời rồi.

"Ba mẹ còn chưa có xuống, ăn cơm cái gì đây?" Tay nhỏ bé trắng mịn kéo thật chặt tay em trai không thả người.

"Bọn họ sẽ không nhanh như vậy xuống đâu. Sau đó cơm cũng nguội rồi." Lãng Sở Thụy thấy Lương Thừa Thụy đã ngồi vào bên cạnh bàn ăn, miệng to đang ăn cái gì, bụng cậu bé cũng đói rồi đó?

"Hai đứa làm sao biết cha mẹ sẽ không xuống?" Muốn lừa cô sao? Không có dễ như vậy.

"Lương Thừa Thụy nói. Có thể buông em ra chứ? Em thật đói bụng nha!"

"Ha ha, các em nghe lên ba mẹ nói chuyện. Chờ họ xuống chị sẽ nói cho ba." Rốt cuộc bị cô bắt được? Lương Tư Đồng lần này rất nhanh buông tay em

trai ra đi xuống cầu thang.

"Chị à, chị cũng không nên nói lung tung? Chị thấy được chúng em có làm cái gì sao?" Lãng Sở Thụy vội vàng theo phía sau xuống.

"Chị mặc kệ, dù sao chị cũng sẽ nói với ba" Lương đại tiểu thư đi tới bàn ăn, người giúp việc lập tức kéo cái ghế.

"Con gái sao lại nhiều chuyện như vậy?" Tức giận Lương Tư Đồng, Lãng Sở Thụy ngồi xuống chỗ đối diện không cam lòng nhìn Lương Thừa Thụy đang ăn, bình thường không phải anh trai luôn biết chặn miệng chị sao? Hôm nay sao chỉ lo ăn không vậy?

"Thật xin lỗi, chị còn là cô gái nhỏ." Nhận lấy đôi đũa từ người giúp việc đưa tới, Lương Tư Đồng rất có lễ liền trả lời.

"Rốt cuộc chị nghĩ cái gì?" Lương Thừa Thụy đang ăn sau cũng ngừng đầu nhìn Lương đại tiểu thư đang nhai kĩ nuốt chậm mà đặt câu hỏi.

Nếu như chị ấy dám thọc gậy với ba, mùa hè này bọn họ nhất định rất thảm.

"Vậy thì em thông minh nhất!" Lương Tư Đồng nhẹ nhàng để đũa xuống, nhận lấy khăn người giúp việc đưa tới nhẹ nhàng lau mỡ đồng nơi khóe miệng, từng cái động tác nhỏ cũng có thể làm cho người ta nhìn ra được là phong thái danh môn khuê tú.

"Chị chỉ hỏi một vấn đề." Lương Tư Đồng ý bảo người hầu tất cả lui ra về phía sau, mới đem mặt chuyển sang nhìn đôi anh em song sinh.

"Các em vì cái gì luôn khi dễ chị?" Lần này Lương đại tiểu thư rốt cuộc cũng có ngày nổi danh, hai năm qua, hai người tiểu hỗn tử thật sự là làm quá mức.

Lương Thừa Thụy cùng Lãng Sở Thụy nhìn lẫn nhau, không có ai có muốn trả lời vấn đề này.

"Hai đứa em nói hay không? Không nói à? Chị xem, không tới nửa giờ, ba mẹ nhất định sẽ xuống ăn cơm." Ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường một chút, đã sắp tám giờ tối, cho dù mẹ không xuống, ba cũng nhất định sẽ xuống.

"Anh (em) trai nói đi." Không nói thì thôi, vừa nói vừa đồng thời lên tiếng.

Được rồi, chỉ có dùng kéo bao búa thôi. Điều không ngoại lệ, nhị thiếu Lãng Sở Thụy lại thua rồi. Không có cách nào, chỉ có thể quay mặt sang yên lặng nhìn dung mạo thanh nhã của Lương gia đại tiểu thư chúng ta.

Nếu như bọn họ không phải em trai của cô, Lương Tư Đồng đang cho rằng là những tiểu nam sinh trong trường đang nhìn cô bé.

"Có ý kiến gì cứ nói?" Đại tiểu thư tiếp tục lái miệng.

"Ai cho chị khi dễ chúng ta." Nói đến đây, hai đứa trẻ sinh đôi khó có lúc cùng nhất trí như vậy đứng lên.

"Chị?" Lương Tư Đồng rốt cuộc rất không văn minh đưa ra một đầu ngón tay xoa xoa cái mũi của mình sau đó đồng thời nhìn chằm chằm em trai của cô bé, "Có lúc nào chị khi dễ tụi em đâu?"

Thật là thán sấu sưng giá! Lương Tư Đồng lúc nào thì lưng đeo một tiếng xấu như vậy? Không nói người khác, chỉ nói hai người anh em bọn họ đi, như thế nào cũng là em trai của cô, cô thương yêu không kịp sao lại khi dễ? Bọn họ có làm không?

"Đúng, chính là chị." Vừa có thể trăm miệng một lời.

"Chuyện khi nào? Sao chị lại không biết?" Lương Tư Đồng bị nói xong càng không giải thích được.

"Chị suy nghĩ thật kỹ đi." Hai anh em vừa nói đến đề tài cảm thấy rất khó chịu, cho nên dứt khoát đi.

"Không nói rõ ràng đừng nghĩ muốn đi." Lương Tư Đồng cản bọn họ lại.

"Chị nói cái gì không tốt? Hết lần này tới lần khác nói chúng ta xấu xí, chúng ta xấu chỗ nào?"

"Chỗ nào xấu? Cùng cha mẹ sanh ra, chị không xấu xí thì chúng em xấu xí chỗ nào?"

Một người ném một câu nói, sau đó bọn họ cùng nhau kéo ra đứng ở trước mặt Lương Tư Đồng rồi đi lên lầu.

"Chị nào có nói hai em xấu xí?" Nửa ngày, Lương Tư Đồng mới phục hồi tinh thần lại, bọn họ nói gì? Cô nói bọn họ xấu xí? Chuyện khi nào đâu vậy? Tại sao một chút ấn tượng cô cũng không có?

Đợi chút, đợi chút, giống như có một việc, nhưng những lời này không phải cô nói, là mẹ nói không tốt? Đó là khi bọn chúng sinh nhật 5 tuổi sinh nhật, cô bé cùng mẹ ở phòng ăn làm bánh ngọt chờ hai em trai trở lại, mẹ cũng chỉ nói một câu: "Năm đó con nói hai em của con xấu xí thế mà hôm nay đã 5 tuổi, thời gian trôi qua thật là nhanh!"

"Mẹ, con nói lúc nào?" Cô bé 8 tuổi không phục hỏi mẹ. Sau đó mẹ nói: "Đó là thời điểm hai đứa em con vừa mới sinh ra, con còn nhỏ nên không nhớ? Còn nhỏ nên nói gì đều không nhớ,"

Trời ạ, uất ức trong hai năm qua là do như vậy mà ra! Ngày đó bọn họ nghe được mẹ và cô bé nói chuyện! Lương Tư Đồng nhìn hai bóng dáng đi lên lầu chỉ biết im lặng hỏi ông trời.

**

Phải nói Lương phu nhân có ép Lương tiên sinh đồng ý cho đi làm không? Đương nhiên là có lời đồn đoán, nhưng một nhân viên bình thường được đối xử như thế sao?

Nhược Tuyết nhìn phòng làm việc của anh, cách đó là gian phòng trợ lý tổng giám đốc, tất cả đều cao quý hoa lệ. Nhưng cô không có chuyện gì để làm.

Buổi sáng cô còn hưng phấn đi theo người đàn ông kia tới đây nhưng vừa đến nơi này thì người đàn ông kia nói với cô đây là phòng làm việc của cô, cô có thể tùy tiện làm gì cũng được. Sau đó anh lại bận rộn chuyện của mình.

Được rồi, ngày thứ nhất cô cho là anh sẽ có việc giao phó cho cô chỉ là hơi vội nên không kịp nói mà thôi. Cho nên cô nhịn, chơi nửa ngày sau đó không biết lúc nào lại gục đầu xuống bàn ngủ thiếp đi, nếu như không phải anh vào gọi cô dậy ăn trưa, đoán chừng chắc cô ngủ thẳng tới chiều, buổi chiều anh lại bận rộn như cũ, bận đến nỗi cô không đành lòng quấy rầy anh. Vì vậy chỉ có thể đợi tan việc về nhà, ha ha cô bồi mấy bảo bối của mình nói chuyện mà quên mất cô định hỏi anh cái gì.

Ngày thứ hai đi tới công ty, Lương tổng giám đốc giày vò hết sức, không thể làm gì khác hơn là phân cô làm một ít chuyện. Sau đó Lương phu nhân thật sự là bận rộn.

Chỉ là, ngày thứ hai như vậy, ngày thứ ba còn ngày thứ tư. . . . .

"Bùm" một tiếng, cửa phòng làm việc dày cộm của tổng giám đốc bị đẩy ra, tiếng vào là Lương phu nhân với vẻ mặt bất mãn.

"Lương Ủy Lâm, anh có ý gì?" Không có khách khí với anh, Nhược Tuyết trực tiếp đi tới trước bàn làm việc của anh.

"Thế nào? Có phải công việc quá mệt mỏi?" Lương Ủy Lâm nở nụ cười nhìn tức người phụ nữ đang tức giận. Anh cho là cô có thể nhịn mấy ngày nữa, không tới một tuần cô đã không chịu nổi.

"Công việc? Anh có ý tốt nói sao?" Một tay cầm tài liệu trên bàn của anh hưng hăng ném đi. Quá mức rồi? Trong phòng làm việc muốn đánh anh sao?

"Chẳng lẽ anh an bài đều không phải là công việc sao?" Vì không để cho Lương phu nhân quá đáng mà kích động, Lương Tiên Sinh đứng lên đỡ cô đến ghế sa lon ngồi xuống.

"Lương Ủy Lâm anh an bài chuyện như vậy căn bản không gọi là công việc có đúng không?" Nhược Tuyết giận đến muốn thổ huyết, dầu gì cô cũng là người tốt nghiệp đại học? Đều có học hành hẳn hoi ở trường không phải sao? Thế nhưng anh lại giao cho cô làm việc như thế?

Cô mỗi ngày lên mạng trích những tin tức quan trọng xuống, dù tin tức gì cũng được, chỉ cần cô cảm thấy quan trọng là được, thậm chí cũng có thể đem truyện cười cho anh cũng được, không phải nói là đọc cho anh nghe, còn nói cái gì "Tâm tình anh tốt sẽ làm việc có hiệu quả."

Hại cô thật sự cho là vậy, mỗi ngày nghiêm túc ghi chép, kết quả sao?

Mới vừa rồi cô online cùng Diễm Diễm nói chuyện phiếm, nói đến tình trạng công việc hiện tại, bên kia Giang Hạo Nhiên nghe được, toát ra một câu: "Em nói Lương Ủy Lâm để cho em đọc chuyện cười cho cậu ấy nghe? Ha Ha...Nhược Tuyết, cậu ta nhất định không có nghe gì cả. Trước kia lúc đi học, anh theo Quân Hạo nhìn cậu ấy một chút có phải thật có thể làm việc mà không để ý đến bên ngoài hay không, bọn anh thay phiên cả buổi chiều đọc truyện cười trước mặt cậu ấy, hai người bọn anh vừa đọc vừa cười, đáng về cậu ta giống đang nghe nhưng chờ nước miếng của bọn anh khô rồi, cậu ấy mới đứng lên nói một câu 'các cậu đọc đủ chưa? Mình muốn đi đóng báo cáo.' Cậu ta lại đem báo cáo giáo sư giao đi đóng. Khi đó cậu ấy mới mười tám tuổi, thật lợi hại nha!"

Kết quả buổi tối hôm đó, Quân Hạo ngồi chơi, mà anh phải thức đêm làm báo cáo.

Anh nói đi, chuyện này làm sao không giận được? Cô rõ ràng nghiêm túc như vậy, thế nhưng anh lại coi cô là người trong suốt.

"Cái đó không gọi là công việc thì gọi là gì?"

"Anh để cho em đọc nhưng căn bản anh không có nghe, không phải sao?"

"Anh nào có?"

"Anh chính là có. Giang đại ca nói anh có thể làm mà không hề nghe."

"Cậu ấy nói mà em tin?"

"Không tin? Vậy em hỏi anh. . . . . Umh. . . . ."

Câu hỏi của Lương phu nhân không hỏi được, bởi vì Lương Tiên Sinh đã dùng một loại phương pháp khác để cho cô không thể nói được.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hận Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.